

tereza eliška walterová

Senior

and
the evil witch

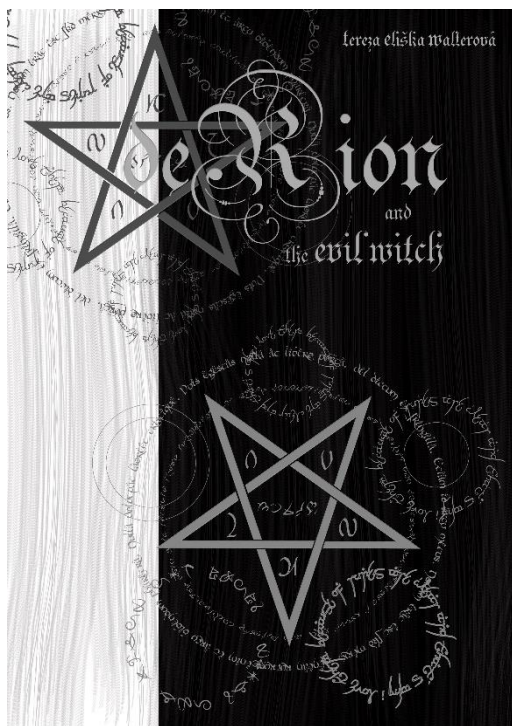
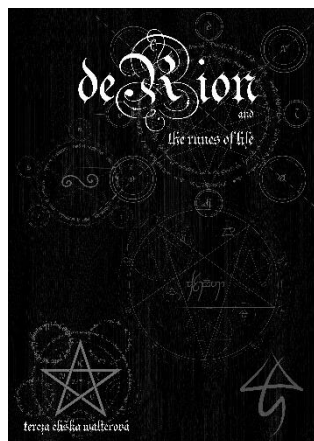
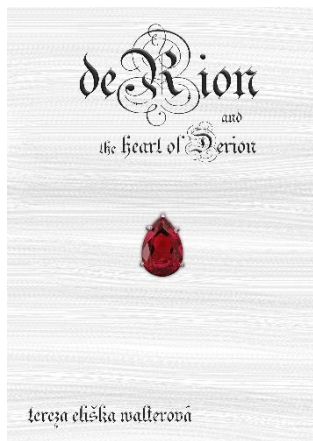
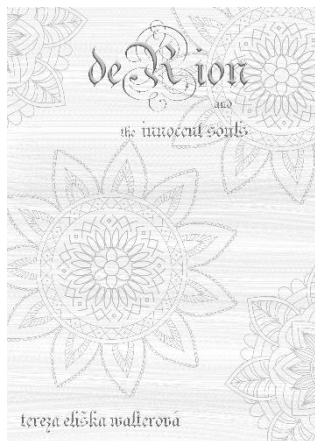

de Rior

and the evil witch

knihy 5.

tereza eliška dušková walterová

the King & Queen

☆ Král a královna ☆

Wade ležel mezi stehny svojí ženy stejně tak jako každé ráno posledních pár měsíců a snažil se ze všech sil. Zrovna by se to nedalo nazvat jako něčím, co si oba užívají. Teda momentálně možná tak na několik málo sekund. Ale spíš Wade než Anomaris. I on na to ale hrozně spěchal, aby to měl co nejdřív z krku. Byl trochu hrubý a celkově takhle akce měla jen splnit účel – zplodit dalšího potomka.

Hned jak to dokončil se odvalil na záda a s mohutným výdechem zíral do stropu. Anomaris se tvářila jako by se jí chtělo brečet, ale neřekla jediné slovo. „Bylas dneska příšerná,“ prohlásil, zvedl se z postele a natáhl se pro župan, který na sebe následně i hodil.

Anomaris se na něj celou dobu mlčky dívala, jak se obléká. Potom se odhodlala mu na to odpovědět. „A ty se divíš, když v tom nejsou city?“ zeptala se. Jen co to dořekla, se na ní upnuly jeho šedé oči.

„Na mě to neházej, z mojí strany v tom city jsou. Příště by ses mohla víc snažit,“ opáčil suše.

„Nejsou, vnímáš mě jen jako přesluhující doplněk a továrnu na děti. Sám dobře víš, kde leží tvoje srdce,“ dodala. Wade na to k jejímu štěstí nic neříkal jen na ní koukal, zatímco si zavazoval uzal od županu. Potom se posadil na okraj parapetu okna u postele a podíval se dolů.

„Takže to už ani nepopíráš?“ pokračovala. Wade se na ní nepříjemně podíval.

„Že to říkáš zrovna ty. Možná dobře, že to nejde. Kdyby jo, beztak by to s největší pravděpodobností nebylo moje,“ zmínil sklesle. Anomaris byla v šoku z toho, co řekl. Chvilí se bála jen nadechnout, ale potom když se na ní znovu podíval, z jeho pohledu vyčetla, že by si o tom měli promluvit.

„Hm, takže to už ani nepopíráš?“ rýpnul si.

„Chceš vážně čtvrtý dítě? Myslela jsem, že jsi nechtěl ani Rainu, natož Noru,“ zmínila a on nad ní zavrtěl hlavou.

„Kdybych nechtěl, tak je nedělám. Navíc jsem řekl jasně, že chci mít minimálně dva syny,“ odpověděl suverénně a sedl si vedle ní na postel.

„Vždyť je ani nemáš rád,“ stěžovala si, ale sklidila nepříjemný pohled.

„Mám je rád. Nejvíc je mám rád. A tohle už od tebe nechci nikdy slyšet,“ řekl a díval se na ní jako na blázna, že si vůbec může dovolit myslet si opak. „A nesnaž se to zamluvit. Pokud vím, něco jsme načali. Jak je to teda doopravdy? Má smysl se vůbec snažit? Protože mi přijde, že to sabotuješ.“

Nechceš se mnou další dítě. Necháváš mě se jenom ponížovat nějakým snažením, přitom určitě něco bereš, že jo? Je jasný, že musíš něco brát, protože tak blbá, abys riskovala, že to ještě ke všemu nebude moje fakt doufám nejsi,“ zmínil zírající jí nešťastně do očí.

„Rannexitol,“ přiznala a Wade si povzdychl a smutně se pousmál.

„No jistě,“ zašeptal a podíval se jí nešťastně do očí. „Rannexitol... jak jsi mi to mohla udělat, Ris? Já vím, že jsem nebyl zrovna ideální manžel a ublížil jsem ti, ale dělat mi zrovna tohle? To je hnus, chápeš?“ zeptal se a ona přikývla.

„Je mi to líto,“ odpověděla a Wade přikývl.

„Jsi moje královna, Anomaris,“ zmínil hned na to jako by jí to musel říct, aby si to konečně uvědomila. Ona na něj tak zvláště koukala. Wade byl klidný, žádný řev ani náznak vzteku. Což je překvapivé zrovna na někoho jako je on, a ještě v takové delikátní situaci.

„Vzpomínám si, že jsi se bála, že tě někdy vyměním a přitom jsem to nikdy neměl v plánu, ale ty... ty už jsi mě za něj vyměnila. Sice se nemůže stát králem, ale stejně jsi mě za něj vyměnila,“ dodal.

„Je mi to líto,“ zopakovala. Wade se na ní podíval a povzdychl si.

„Miluješ mě ještě vůbec?“ zeptal se po chvilce ohlušujícího ticha.

„Miluju,“ odpověděla a pohládla ho po tváři.

„Hm,“ zamručel a tu ruku lehce odstrčil. „Už se s tím chlapem nebudeš stýkat. Je konec, rozumíš? A já ti přísahám, že to nechám plavat. Ale varuju tě, že jestli to neskončí a budeš ze mě dělat paroháče i nadále, budeš toho litovat,“ upozornil jí a ona na něj se slzami v očích koukala a přikývla. Nečekala od něj takovou velkorysost.

Pak se zvedl z postele a ještě se na ní napůl cesty ke dveřím otočil. „Myslím to smrtelně vážně, Anomaris. Jestli se o tom vašem poměru navíc ještě někdo dozví, nenechám si to líbit. Jsem i tvůj král, ne kašpárek,“ dodal a prásknul dveřmi až Anomaris úplně nadskočila.

Hned za dveřmi stál Zandar spolu se strážemi jako prkno a nejspíš všechno slyšel. „Dobré ráno, Veličenstvo,“ pozdravil ho a lehce se mu poklonil. Wade ho zkouknul od hlavy k patě a pak na něj hodil vražedný pohled, než odešel. Měl sto chutí mu něco říct, nějak ho potrestat, nebo cokoli, ale ovládl se. Nejdřív si chtěl všechno řádně promyslet.

Eldarn už čekal na Wada až se přijde nasnídat. Od doby, co vystudoval deRionský institut s vyznamenáním, pracoval ve výzkumu magických částic a o víkendech byla jediná možnost se se svým oblíbeným derionem vídat. Wade dělal něco podobného, ale ten pracoval spíš soukromě, protože jako král nemohl chodit jen tak do práce.

„Nazdar, tak co, jak to jde? Tváříš se nějak nakrknutě,“ prohlásil Eldarn a podal si s ním ruku na znamení pozdravu. Tu ruku, na které měl na rozdíl od Wada velké a zdobené R. Takže se ta jejich dvě znamení splácla dohromady.

„Taky že jsem,“ opáčil suše a sedl si ke stolu. Eldarn z něj nestačil dostat další slovo a akorát dorazila Anomaris a chystala se si sednout ke svému muži. Wade protočil panenkami a ještě než si sedla, před sebe natáhl ruku, aby jí zarazil.

„Královna bude nějakou dobu snídat ve svých komnatách a od teď i obědvat a večeřet. Chci, aby měla čas přemýšlet o určitých věcech,“ prohlásil suverénně Wade někam do vzduchu, aby to slyšela ona i ostatní v sále a podíval se na stráž u stolu.

„Hlídat a neposlušnost hlásit,“ dodal. Eldarn raději mlčel a Anomaris se mu poklonila a mlčky šla tam, kam jí poslal. Stejně tak strážce, který dostal rozkaz.

„Vážně jsi jí právě poslal na samotku? Chováš se k ní nějak odměřeně a až moc jako král. O co jde?“ vyzvídál. Wade neměl sílu o tom mluvit, styděl se. Připadal si poníženě.

„Budeš jíst tu slaninu?“ zeptal se ho místo odpovědi a on zavrtěl hlavou a přisunul jí k němu. Wade popadl celou miskou s dozlatova upečenou slaninou a začal se tím ládovat jako by to byly chipsy. Eldarn neměl slov.

„Jak jde výzkum?“ zeptal se ho, když dojedl slaninu a podal si vajíčka. Eldarn sotva stihnul kousnout do chleba.

„To počká,“ řekl a rozhlídl se kolem. V celém sále nikdo nebyl, jen párek strážců u dveří a Wadovo nové páže – Wallion. Stráže byli daleko na to, aby slyšeli, o čem se baví a Wallion byl diskrétní skoro jako Eldarn.

„Nechceš mi něco říct? Takhle se sice tváříš už několik měsíců, ale dneska je to fakt extrém,“ zmínil.

„Hm, to bude asi tím, že se mi všechny ty myšlenky, který jsem měl potvrdily,“ přiznal a Eldarn si povzdychl.

„Jako že jsi načapal Anomaris s tím debílkem in flagranti?“ tahal z něj, ale on zavrtěl hlavou.

„To bych tady jen tak neseseděl a Anomaris neposílal do pokoje. Už bych si na něj brousil sekeru,“ opáčil syrově a Eldarn přikývl. Dělal mu starost fakt, že se před ním nějak uzavřel. Skoro z něj poslední dobou nemohl nic dostat.

Potom bylo chvíli ticho. Wade dokonce i přestal jíst a mlčky se na Eldarna díval, jak se dloube v míchaných vajíčkách. „Jde o to, že Anomaris se mnou už nechce další dítě. Hlavně taky se intenzivně snaží moje snahy sabotovat a přiznala mi to. A ještě k tomu...“ zarazil se a složil si hlavu do dlaní. Sice nebrečel, ale neměl k tomu daleko.

„Ty víš, že nesnáším ty řeči o tom co by kdyby?“ zmínil a Eldarn přikývl. „No, ale tentokrát toho mám plnou hlavu. Tohle všechno...“ prohlásil a ukázal si na korunu a na sál, kde bylo všechno nejmíň ze zlata a mramoru. „Tohle všechno je v porovnání s tím, co jsem tomu obětoval úplný hovno,“ vztekal se a s odporem odstrčil talíř dozadu až si cinknul se džbánem.

„Nejhorší je, že s tím už nemůžu nic dělat. Ne nic, co by dávalo smysl a nebylo by to ještě horší než lepší,“ pokračoval. Eldarn mu položil ruku na záda a párkrát ho poplácal, aby mu dal najevo, že s ním soucítí. Pak najednou prudce vstal od stolu. Eldarn se té jeho nové impulzivité nestačil divit.

„Sežeňte Zandara! Chci s ním mluvit,“ poručil svému pážeti, který stál kousek za ním. Ten se poklonil a odešel ho najít, jak Wade chtěl.

„Wade, co se ti honí hlavou?“ zeptal se se strachem v očích Eldarn.

„Neboj se, nezabiju ho. Zatím. Slíbil jsem Anomaris, že to nechám být, když to s ním ukončí jednou provždy,“ odpověděl.

„To je od tebe dost nečekaný,“ zmínil a Wade mu dal za pravdu.

„Volal jste mě, pane?“ zeptal se Zandar, který se tam zjevil jako by byl jen kousek a ne přes celou chodbu a v nejvyšším patře u jeho ložnice. Wade se posadil zpátky na židli v čele, která vypadala trochu jako trůn, přikývl a pořád si ho žárlivě prohlížel. Nemohl ustát, že tenhle ubohý rion měl jeho ženu.

„Jsi degradován. V paláci už tě nechci vidět. Budeš pomáhat ve stájích, nebo mýt nádoby v kuchyni. Vyber si,“ prohlásil. Zandar se snažil zachovat si před ním nějakou tvář.

„Raději bych tu kuchyň, Vaše Veličenstvo,“ zašeptal a Wade přikývl.

„Tak teda budeš ve stáji,“ řekl a usmál se na něj. Zandar souhlasil. Nic jiného mu taky nezbývalo. Wade nejspíš nechtěl, aby se ho třeba pokusil otrávit, a nebo chtěl vědět, co nechce, aby ho mohl potrestat ještě víc.

„Budeš kydat hnůj, hřebelcovat koně, čistit sedla a tak dále,“ dodal. Zandar zase jen přikývl. Neopovážil se ani nic říct. Naopak se ještě divil, že byl k němu král tak mírný pokud už tedy ví, co provedl. Protože kdysi stačila jen nevhodná poznámka a on už zabíjel holýma rukama. Možná si díky tomu myslel, že to ještě ani neví.

„To je všechno, vypadni. Nechci tě vidět. Zmiz mi z očí!! Uvidím tě jinde než tam, kde máš být a o kousek tě ubyde!!“ pokračoval zuřivě. Už na něm bylo znát, že se horko těžko drží, aby se i nerozbrečel vzteky.

Zandar ho poslechl a dokonce i popoběhl. Měl z něj strach tak jako všichni. Ale zvláštní je, že i přes to, že ho znal a věděl, čeho je schopný, dokázal udělat něco takového.

Eldarn se na Wada nešťastně díval. Ten si jen oddychl. „Už aby bylo září,“ prohlásil z ničeho nic.

„Proč zrovna září?“ divil se jeho reakci.

„Protože v září má Sára narozeniny a to je super nenucená příležitost jí zase vidět. Jinak bych se tady z toho zcvoknul,“ objasnil. V tom za ním přiběhl Wayde s Rainou a oba mu skočili na klín. Akorát Rosa přivedla děti na snídani. Nejmladší Noru držela za ruku.

„Ahoj, milácci,“ řekl a oběma dal pusu na tvář. Wayde si půjčil tátovu korunu a dal si jí na svou malou hlavičku. Musel jí přidržovat oběma rukama.

„Tati, vypadám jako král?“ zeptal se a Wade přikývl.

„Jasně. A taky jednou budeš,“ řekl a usmál se na něj. Potom si od něj tu korunu zase vzal zpátky. Wayde mu seskočil z klína a nechal sestřičku, aby měla tatínka jenom pro sebe. Wade jí pohladil po vláskách. Nicméně si tu chvilku dlouho neužila, protože Nora chtěla taky k Wadovi na klín.

„Ahoj, princezničko,“ zašeptal, vzal si jí na druhé koleno a políbil jí na tvářičku stejně jako Rainu před chvílí. Těžko říct, kde Anomaris získala pocit, že je nemá rád. Wade svoje děti miloval, ačkoli na ně neměl tolik času.

„Strejdo, Eldarne, budeš si se mnou hrát? Dostal jsem od táty nový luk. Naučil mě střílet,“ zeptal se ho Wayde akorát, když se usadil ke stolu.

„No jasně, že jo,“ odpověděl princí.

„Postarám se o děti sám, můžeš jít,“ řekl Wade Rose, ta se mu poklonila a odešla. Potom se na ty špunty podíval. „Půjdem ven se projít, co? Půjdem do města něco si koupit,“ navrhnul Wade a všichni nadšeně přikývli.

„Máš hodný děcka,“ zmínil Eldarn po chvílce, co je pozoroval, jak klidně všichni snídají. Wade mu dal za pravdu a spokojeně je sledoval. Pak se zase zamyslel, což Eldarna znepokojilo.

„Tenhle pohled znám. Co je to tentokrát?“ vyzvídal.

„Nechci trestat děcka, ale nějakou dobu se s ní nebudou vídat. Vezmu si je na starost já, tak jim to nebude tolik líto,“ prohlásil.

„Na jak dlouhou dobu?“ zeptal se.

„Dokud mě to nepřejde aspoň zpola,“ opáčil suverénně a usmál se na Noru, která se cpala toustem. Všechny jeho děti vypadaly jako by mu z oka vypadly. Tmavovlasí andělci se světlýma očima, dlouhými řasami a roztomilými tvářičkami.

„Maminka nepřijde?“ zeptal se Wayde.

„Maminka ještě spí. Taky má nějakou práci, takže s váma teď pár dní nebude. Ale budete se mnou. To je dobrý ne? Být s tátou?“ ujišťoval se a kupodivu to všichni přijali. Možná proto, že s Wadem nebyli moc často. Neměl na ně tolik času jako Anomaris.

Anomaris seděla na okně obklopená dvorními dámami v pokoji a přemýšlela nad tím, co jí dneska Wade všechno řekl. Taky nad tím, jak to má se Zandarem proboha ukončit, když se s ním už nesmí vidět. I když to je možná to, jak si to Wade představoval.

Taky si teď nebyla jistá, jestli Wade chce, nebo nechce to další dítě. Ale zdálo se jí to nevhodné se o tom s ním bavit. Hlavně na to to vyřešit bylo spoustu času, protože zcela určitě se s ní nebude chtít nějakou dobu vůbec vídat. Natož s ní spát v jedné posteli. Pak jí došlo, že kdyby přece s ním otěhotněla, nejspíš by jí navzdýcky podezíral z toho, že dítě není jeho.

Anomaris se rozbrečela. Tohle byl jejich konec. Ano, byl už dávno, ale až teď si uvědomila jak moc nenapravitelná je tohle situace. Za jediné byla ale ráda. A to za to, jak byl Wade shovívavý k Zandarovi. Byla si vědoma, že to mohlo dopadnout mnohem hůř.

Sama znala riziko takového závažného přečinu. A dokonce se i divila, že si Wade nechal ujít něco takového. Protože on by si jen tak neodpustil se za každých okolností chovat jako král. Že ne? Takže to znamenalo jediné, musel jí milovat. A nebo že by to dělal kvůli dětem?

„Takhle, princí,“ řekl Eldarn a ukazoval něco malému Waydovi. Ten se podíval na tatínka, který mu to přikývnutím odsouhlasil. Anomaris je pozorovala z okna a utírala si slzy z očí.

Zdálo se, že trpěla výčitkami za to, že mu tak krutě odepřela další dítě, že mu krývdila, když řekla, že je ani nemá rád a že to celé mezi nimi vlastně zničila. Donutila ho jí přestat milovat a nebylo to tím, že ho podvedla. To už začalo tenkrát, když ho

nařkla, že by jí vyměnil za markýzu a oznámila mu, že by mu zničila jeho sen ze žárlivosti.

Nedošlo jí to dřív, jak moc je Wade vlastně citlivý. Sice věci řešil radikálně, ale ve skutečnosti spíš až když už je pozdě a on na to několikrát upozorňoval. Zamrzelo jí jak to teď mezi nimi je, protože si vzpomněla na dobu, kdy jí sice nebyl věrný, ale miloval jí, udobřoval si jí a záleželo mu na tom, aby mu odpustila. Ale teď? Vždyť kromě vzteku a zklamání z něj necítila ani žárlivost. Nebo dokonce touhu s ní být zadobře.

To bylo taky hlavním důvodem, proč se oddala citům které chovala k Zandarovi. Cítila se milovaná, i když to bylo zakázané a riskantní. Taky hlavně pořád naivně věřila tomu, že se to s Wadem srovná, ale v jakým vesmíru nevěra zachrání vztah? Tedy existují takové případy, ale spíš než nevěra pomáhá ta komunikace po tom, ke které bohužel málokdy spontánně dojde před tím.

Každé ráno se od té doby Wade probouzel sám ve své ložnici. Za dveřmi společně se strážemi byl většinou k dispozici jeho služebník Wallion, který mu dělal i společnost místo Eldarna, protože on ve všední dny pracoval.

„Dobré ráno, Vaše Veličenstvo, dnes vám nesu zase snídani do postele, jak jste požadoval. Míchaná vejce se slaninou, čerstvá zelenina a ananasový džus ředěný sklenicí vody,“ řekl a podal mu tác na klín.

„Děkuju. Nějaké zprávy?“ zeptal se, zatímco už se chystal začít jíst.

„Ano, Veličenstvo, každodenní pošta. Nic urgentního,“ odpověděl a všechny dopisy a noviny mu položil na postel.

„Hm, to bude vše, nechte mě jíst,“ opáčil a rozložil si k tomu noviny, kde na titulní stránce byla Darrenova fotografie se zlatou medailí. Bylo mistrovství a on to kvůli svým povinnostem zmeškal. To ho trochu mrzelo. Jen se smutně pousmál a otočil na další stránku.

Neviděli jsme se dlouho. Tak dlouho, že už jsme si nemohli říkat přátelé. A nebolelo to jen Wada, bolelo nás to pořád všechny. Darrenovi to bylo jedno, ale mě ne. Stýskalo se mi po něm a našich konverzacích a Sáře chyběl tak jako vždycky, ale ona uměla dobře předstírat, že už je za tím a mezitím žila svůj život naplno stejně tak jako Wade ten svůj.

Anomaris čekala každý den a každou noc, že se za ní Wade staví a ukončí její trest, ale ani po dvou týdnech k tomu nedošlo. Už pomalu ztrácela naději, že by se něco mohlo změnit, když k ní do pokoje na příkaz krále vešel Wallion.

Ten když viděl královnu ještě v noční košilce, ze slušnosti se otočil, lehce se poklonil, aby nepůsobil nezdvořile a pak teprve začal mluvit. „Vaše Veličenstvo, mám vám oznámit, že vás brzy navštíví váš choť král Wade. Prosím ustrojte se co nejdříve,“ vyřídil a pak zase hned odešel.

Když za ním cvakly dveře, Anomaris se přesunula k zrcadlu a prohlížela se, jestli nevypadá příliš umolousaně. „Gretchen!“ zavolala na svou služebnou. Ta se hned

objevila ve dveřích, poklonila se a popadla hřeben jako by věděla, co bude její paní potřebovat.

„Tak jste se dočkala. Vypadá to, že vaše domácí vězení je u konce a že si vás váš manžel zase vezme k sobě,“ prohlásila, ale Anomaris se nechtěla radovat předčasně. Zнала Wada moc dobře na to, aby si to dovolila. Čekala automaticky jen to nejhorší. Třeba to, že jí jen vytáhne na malou procházku a pak zase vrátí zpátky do tohohle pokoje. A to v tom lepším případě.

Nebo ještě hůř, že jí jen přijde vynadat, nebo něco oznámit osobně. Nebo taky jí říct, že si to se Zandarem rozmyslel a že jestli chce, se může účastnit popravy, která bude za pár minut. Pravdou je, že se zase stavělo popraviště na náměstí. To taky mohlo být klidně i pro ní.

Gretchen si všimla, že její paní pláče, a tak jí automaticky otřela slzičky z tváře a pohladila po vlasech. „Neplačte, má paní, všechno bude v pořádku,“ chlácholila jí. Ona přikývla a polknula ten kámen v krku.

„Co se venku děje?“ zeptala se jí.

„Poprava,“ odpověděla nezaujatě.

„Koho?“ vyzvíдалa Anomaris vyděšeně. Gretchen pokrčila rameny.

„Toho neznám, Veličenstvo. Možná chce král, abyste ho tam doprovodila,“ řekla suše a zapletla jí vlasy do copu. Krátce na to se ozvalo klepání na dveře.

„To jsem já, Anomaris. Jsi oblečená, smím dál?“ zeptal se Wade za dveřmi. Od té doby, co se stal králem, mohl na nějakou normálnost v jejich vztahu zapomenout. Musel dodržovat jisté místní zvyklosti.

Například dvorní etiketu, i když už svojí ženu viděl nahou milionkrát, a i když kdysi před sebou chodili jen ve spodním prádle, teď to bylo velice nevhodné. Měli plný palác lidí ze dvora a vysokou šlechtu každou chvíli na návštěvě.

Anomaris nadskočila, jak se polekala. „Ještě ne, Veličenstvo,“ odpověděla a on přikývl a pousmál se na strážného, u kterého se mu zdálo, že na něj divně zírá. Ten mu úsměv opětoval a poklonil se mu pro jistotu, aby mu vyjádřil úctu.

Wade už z těch gest začínal být unavený. Dost se mu stýskalo zase po normálním životě, kdy mohl jít sám kdykoli a kamkoli a nemusel řešit nic, co se mu zrovna řešit nechtělo. Taky mu chyběli jeho staří známí a kamarádi. Časy, kdy s nimi chodil pařit, hrát do klubů s kapelou a vídat se s někým jiným než se služebnictvem z paláce.

Akorát mu Gretchen přišla otevřít, cestou se mu poklonila a odešla si po svých. Wade vkročil do královny ložnice. Ona k němu zatím stála zády, protože se dívala na sebe do zrcadla od zkrášlujícího stolečku, který měla naproti dveřím.

Hned jak ucítila jeho přítomnost, otočila se k němu, pokrčila nohy v kolenou a sklonila lehce svou hlavu na pozdrav. Wade na ní koukal jako by se mu po ní stýskalo. Jako by jí už dávno odpustil a chtěl by zase, aby se věci vrátily do starých kolejí, ale řekl si, že na sebe musí být v tomto případě tvrdý. Vždyť by ho nikdo nebral vážně, kdyby se choval jako v desátém ročníku – jako cíťa.

„Čemu vděčím za tvou návštěvu?“ zeptala se ho pro jistotu neutrálně, aby ho nijak nepopudila. Wade si sklesle povzdychl, podíval se jí do očí a udělal k ní pár

kroků. Aniž by se jí ale dotkl, se před ní zastavil. Působil rozpačitě. Skoro jako kdyby jí chtěl políbit, ale na poslední chvíli si to rozmyslel.

„Říkal jsem si, že už jsi tady docela dlouho zavřená a že bys zasloužila trochu sluníčka. Taky jsem doufal, že bys mě mohla doprovodit na dnešní popravu jednoho odpadlíka. Toho nezmara, co požadoval pět set Persáků za dopadení ježibaby,“ řekl a ona přikývla.

„Aha, a čím se provinil?“ vyzvíдалa.

„Zabil dva spoluvězně,“ odpověděl suše.

„No a? Netušila jsem, že se o takové věci zajímáš,“ procedila a Wade se pousmál zdvihnutím pravého koutku. Akorát v ruce držel nějakou vázu a obdivně ji pozoroval. Když si ale všiml, jak se na něj Anomaris dívá a že čeká na jeho odpověď, položil tu věc zpátky na místo a udělal k ní další krok.

„Nezajímám. Ale myslel jsem, že oceníš moji snahu o bezpečnější Derion a taky o to, že se pokouším s tebou zase normálně komunikovat. Máš u mě pořád vroubek, Anomaris, a to ne jenom tak malý,“ připomněl.

„Máš pravdu, odpusť. Jsem ti vděčná, potřebuju na chvilku ven a kdybych mohla třeba vidět děti aspoň na chvíli...“ začala, ale přerušil ji tím, že zavrtěl hlavou.

„Děti ještě nějakou chvíli neuvidíš, ale neboj se. Daří se jim dobře a skoro se jim po tobě nestýská. Mají nabitý program a já se jim krásně věnuju. Nepřála sis celou dobu, abych se choval jako příkladný otec?“ zmínil a ona přikývla.

„Děkuju,“ zašeptala. Wade se prstem lehce dotkl její tváře, až jí to zaskočilo. Jen se mu vydešeně dívala do očí. Skoro jako by očekávala, že jí uhodí. Wade se pousmál.

„Co ten strach, miláčku? Někdy jsem ti snad ublížil?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou. „No tak,“ řekl a tím prstem jemně sklouzl po její lící kosti až k bradě. Hned stejnou trasu okopírovala i její slza.

Wade na ní koukal tak zvláštně, že jí z toho pohledu až mrazilo. Nedokázala ho pochopit. Bylo to něco mezi pohrdáním, zklamáním, láskou, nenávistí i touhou po tom jí pomilovat. Taky se tvářil tak podivně vážně.

„Promiň. Strašně moc se ti omlouvám. Hrozně mě to mrzí, odpusť mi to prosím, Wade, jestli můžeš,“ prohlásila s pláčem, chytla jeho ruku oběma rukama do dlaní a líbala jí a mazlila se o ní. Wade na to nic neříkal, jen zhluboka dýchal a snažil se být i dál tvrdý.

„Půjdem?“ zeptal se po chvilce a lehce jí od sebe odstrčil. Ona smutně přikývla a následovala ho. Venku se to trochu mezi nimi zase změnilo. Wade vyžadoval, aby se naoko chovali přirozeně, a tak jí nabídl své rámě. Anomaris se o něj zavěsila a pomalu se spolu procházeli po zahradě.

„Co jsi řekl lidem?“ zeptala se.

„Jen, že ti nebylo dobře. Vymyslel jsem si, že jsi přišla o dítě. Dost se po novém následníkovi ptají,“ prohlásil. Anomaris ztuhla a podívala se mu nevěřícně do očí.

„A to máš v plánu jak?“ vyzvíдалa. Wade se zamračil.

„Nijak, naplánovala jsi to za nás za oba. Rozhodla ses, že se mnou další dítě nechceš, pak to budu respektovat. Žádný další dítě už nebude. Ale až budou jednou

Derionu vládnout nuly, bude to jen tvoje vina. Což bude brzy, když máme jen jednoho syna,“ opáčil syrově a ze zdvořilosti se usmál na nějakého muže, který se mu poklonil. Byl to nějaký šlechtic. Už se zase sjížděli na ples, který pořádá každý rok touhle dobou.

Anomaris nevěděla, co na to má říct. Dokonce si to i rozmyslela, ale nemohla to Wadovi jen tak přiznat, věděla, že jí to ještě omlátí o hlavu. „A co řekneš lidem až zase na nějakou dobu jako ochořím?“ vyzvíдалa.

„A proč bys měla?“ odpověděl jí otázkou. Tím jí taky celkem zaskočil. Takového, jakým byl teď, ho neměla ráda. Byl totiž nevyzpytatelný, jízlivý, sarkastický, cynický a děsivý.

„A co řekneš lidem až se budou zase ptát na potomka?“ pokračovala. Wade se pousmál a podíval se na ní zase tím pohledem, který jí naháněl husí kůži.

„No co bych jim říkal? Přece pravdu,“ odpověděl, ale raději to upravil, když viděl jak zbledla. „Dělám si srandu, ty mi taky na všechno naletíš,“ zasmál se. Anomaris ale do smíchu nebylo. Kdyby lidi věděli o tom, co provedla, přestali by si jí jako královny vážit.

„Tak co jim potom řekneš, když ne pravdu?“ vyzvíдалa.

„Že jsi neplodná,“ odpověděl s kamenným výrazem v obličeji. „Co jiného bych mohl říct, Anomaris, když jsi to takhle podělala? Leda, že by sis to ještě rozmyslela. Ale abych řekl pravdu, na tom už tvoje názory nic nezmění, já s tebou další dítě už nechci,“ oznámil jí až jí z toho bodlo u srdce. Dokázal být tak krutý, když byl ublížený. Ne, že bychom to nevěděli, ale vždycky nás to překvapí.

„Budeš se mnou ještě někdy...“ Wade se zastavil, přerušil jí svým pronikavým pohledem a pobaveně se usklíbl.

„Spát? V nejbližších několika letech určitě ne. Jestli jsi čekala, že mě to do dvou týdnů přejde, tak to jsi na omylu. Dělala jsi ze mě hlupáka. Nejen, že jsi píchala mého sluhu a využila jsi toho, že tě mám rád, a že jsem si nemohl ani ulevit vhodnou pomstou a trestem, ale předstírala jsi, že se mnou chceš dítě. Nechala si mě, abych se bůhví kolik měsíců snažil, zatímco ses dopovala potráckou. Tohle tě, moje milá, bude něco stát,“ dodal a zase se dal do kroku.

„S tím počítám. A nemohl bys vymyslet něco jiného?“ vypadlo z ní, ale vzápětí si to začala vyčítat. Protože něco jiného v případě Wada Shadowwalkera mohlo znamenat jediné něco horšího, a to jí došlo až když to řekla.

Wade se na ní překvapeně podíval. „Něco jiného? Copak se ti to zdá příliš kruté, Anomaris?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou. Dával jí tím druhou a poslední šanci, aby napravila své chyby. Kdo ho znal, tohle věděl. „Tak si nestěžuj a drž jak se lidově říká hubu a krok,“ dodal a vedl jí někam k fontáně.

Když se prošli a vyříkali si některé nepříjemné věci, Wade dovolil Anomaris se navrátit do normálního života mimo svou ložnici. Dokonce svolil i krátkou návštěvu dětí, aby je směla na chvíli vidět. Byla najednou zase jako obrázek. Jako by jí to vdechlo do té bledé a smutné tváře trochu života.

Potom jí nechal zase poslat do její ložnice a sám se odebral do pracovny vyřídit korespondenci, nějaké účetnictví a taky zase po dlouhé době otevřít svůj projekt z fyziky.

Byla půlnoc, už měl konečně ty nepříjemné povinnosti z krku a mohl se věnovat něčemu svému. Natáhl před sebe ruku a zašeptal: „*Ostende te ipsum libri magicae carminum.*“ Hned jak to dořekl, se před ním objevila kniha kouzel. Něco tam našel a zašeptal další zaklínadlo.

Potom k tomu něco přidal hádám, že ze svého, a nakonec se mu podařilo vyvolat svoje mistrovské dílo v kožených deskách, o kterých si i Eldarn myslel, že ho vážně spálil. Ale kdepak Wade, ten by dobrovolně o něco tak cenného ani za nic nepřišel.

Otevřel první stránku a podíval se na stručný obsah, který si sepsal, aby nezapomněl, čeho všeho se to vlastně týká. Psal to tak, jak to postupně vymýšlel, aby se v tom lépe orientoval.

1. Teorie eterárních částic – samotná existence Éteru

2. Teorie éterických esencí – éterické částice se dají nějak ještě dál zpracovávat na hmotu. (Nevím jak) → 1. teorie s novým názvem: Teorie éterických sítí.

3. Teorie éterických sítí (sítě neexistují).

4. Otcova fiktivní teorie přitažlivosti z knihy Lapač hvězd – samotný princip funkce Éteru → 5. Teorie éterických přeměn + 6. Teorie éterových resonancí ↓

5. Teorie éterických přeměn – jak z éteru vytvořit čistou duši

6. Teorie éterových resonancí – jak funguje magická síla v duši čarodějů. Jak jí nabít, zvýšit a celkově jak jí ovládat.

7. Magicko-fyzická trans geneze éterických toků DNA – samostatné kouzlo, které funguje na principu náhrady buněčných jader s využitím Éteru.

8. Teorie energetické resonance v buňkách

- Kvantová náhrada DNA: Nový pohled na buněčné procesy molekulární alchymie

- Výměna genomu s využitím Éteru pro buněčnou transformaci + Violy Rozklad čisté duše a její přeměna v magickou energii.

Hned jak to dočetl, povzdychl si. Zdálo se mu to skoro jako cizí po těch letech. Sám nevěděl už co k čemu patří. Natož jak to nějak rozvinout a pokračovat tam, kde přestal.

Potom to jen tak spěšně prolístoval a zase to pro dnešek zavřel. Beztak bylo pozdě na to to všechno vyřešit. Prvně musel i přijít na to, co mu chybí. Ale kdyby na to přišel, zvládl by to sám. Spíš to chtělo zjistit, kde by mohl mít člověk jako byl Terin skryš na takový poklad.

„Sakra!“ bouchnul pěstí do stolu. Potom se tak uvědoměle zatvářil. Napadlo ho to, co si myslel už dávno, ale jen na to zapomněl – jeho komplic. Co když to vážně byla Estrella?

Hned popadl zrcátko. Bylo mu jedno kolik je hodin. Tohle je něco, co se musí vyřídit ještě za tepla, okamžitě, když člověku něco docvakne.

Wade očaroval zrcátko a snažil se s ní spojit. Ta mu to hned vzala. Sama ještě nespala. Měli to v rodině, byly to noční sovy. Nejen Shadowwalkerovi, ale i Paynovi.

„Co chceš, Shadowwalkere?“ ozvala se.

„Nazdar, Paynová. Poslouchej, mám pro tebe takovej návrh. Zítra ti o všem řeknu, sejdem se ráno v devět na náměstí u fontány. Jestli tam nebudeš, nepřej si mě!“ syknul a vytípnul jí to. No jak líp jednat se zrádci? Wade si byl totiž víc než jistý, že ona je ten komplic.

Anomaris se po dlouhé době směla nasnídat se svým manželem u stolu. Bylo to mezi nimi ale divné. Celou dobu mlčeli, jen se tak letmo na sebe koukali a uzobávali to, co měli na talíři. Pak ale Wade prolomil ledy, když si všiml, že nenápadně hledá Zandara.

„Kdyby tě zajímalo, kde je ten tvůj nabíječ, už ho tady jen tak neuvidíš,“ prohlásil a strčil si do pusy kuličku hroznového vína. Anomaris se polekala.

„A kde je?“ zeptala se. Celkem odvážná otázka. Wade k ní zvedl hlavu.

„Neboj se, žije. Ale neprovokuj mě, nebo si to rozmyslím,“ opáčil suše a vstal od stolu. Pak se na ní ještě podíval. „Jdu si něco zařídit. Nebudu tady pár hodin. Snad nebudeš tak pitomá, abys ho hledala. Všechno se dozvím.“

Od teď tu budeš jako pod drobnohledem, ženuško. Tvoje svoboda skončila tam, kde jsi pohřbila mojí důvěru k tobě,“ dodal, pinknul jí prstem do nosu a odešel. Anomaris na to neměla co říct. Jen si povzdychla.

Krátce po snídani se Wade tedy vydal na sraz se sestrou, jak se domluvili v noci. Měl zvláštní pocit v břiše. Skoro jako by cítil adrenalin. Věděl, že vyjednávání s Estrellou o takové delikátní záležitosti bude opravdu nepříjemné a že bez ztrát se to neobejde.

Cestovali na koni, protože Wade neměl moc v lásce kočár a cestování pomocí magie do města se nevyplácelo v případě, když jich bylo tolik. Takže kůň byl jasná volba.

Na kraji lesa, když to k městu bylo už jen přes louku seskočili z koňů a většina z jeho družiny ho následovali pěšky až na místo. Bylo to jedno z jeho nařízení, že do hlavního města se s koňmi smí jen z několika důvodů, ne jenom tak na projížďku.

Wallion šel dva kroky za Wadem a před ním šlo asi šest strážců a za ním další dva. Byli to muži jako hory ve zbroji s meči, dýkami i halapartnami.

Estrella tam na něj už čekala u fontány, jak chtěl. Žádné srdceryvné přivítání to opravdu nebylo a ani jeden to neočekával. I když se minimálně dva roky neviděli. Nicméně vidět ho s korunou na hlavě jako krále pro ní bylo celkem zvláštně nepříjemné.

„Čau,“ prohlásila suše.

„Čau. Jen tak mimochodem, nevíš jak mluvit s králem?“ rýpnul si.

„Nebudu se ti klanět. Doufám, že si to ode mě nečekal a teď nejsi zklamaný,“ rýpla si taky. Wade se pousmál.

„Zklamaný jsem, ale to jsem z tebe už dlouho,“ objasnil. Estrella vyprskla smíchy.

„Ty ze mě? K tomu už se raději nebudu vyjadřovat,“ dodala.

„Taky se tě o to nikdo neprosí,“ syknul.

„Co po mě chceš? Voláš mi v nekřesťanskou hodinu, ženeš mě někam bez vysvětlení když víš, že mám školu,“ pokračovala a on přikývl.

„Tak máš chvíli volno. Napíšu ti omluvenku,“ opáčil.

„Nech si ty tvoje blbý poznámky a vysyp to!“ křikla na něj. Do toho se hned vložil Wallion. Udělal k ní pár kroků a podíval se na ní. Ta znejistěla.

„Upozorňuji vás, slečno, že jednáte s králem. Chtělo by to trochu úcty. Nenuťte mě vás na to upozorňovat dvakrát, protože jsem svědkem vašeho nepředloženého chování a v tomto případě vám smím jménem krále udělit varovný trest,“ prohlásil a Wade se pousmál.

„Přesně tak, tak se krot,“ dodal a překřížil ruce na hrudi. Estrella na to nereagovala, jen na něj hodila kyselý ksicht. Wade naznačil Wallionovi, aby se vzdálil a nechal jim trochu soukromí. Beztak nestál o to, sestru zavírat do žaláře, aby jí vytrestal. Z toho už vyrostl.

„Cítím z tebe bolest a strach. Taky něco, co jsi ještě nezažil. Nevím co to je, ale voní to trochu jako nevěra. Že bys dostal parohy?“ provokovala ho. Wade zatnul čelisti a tvářil se přísně.

„Nějak si vyskakuješ na to, že jsi mi unesla dceru a pomáhala jsi únosci dostat můj výzkum. Víš moc dobře co s tebou udělám, když si budu na sto procent jistý. A bacha, chybí ti jen procento, sestřičko,“ prohlásil.

„Hm, tak odtud vítr zase fouká. Já jsem to ale neudělala!“ hájila se.

„Kdo jinej? Chtělas mi zabránit, abych se stal králem a všechno mi sebrat, nejsem idiot,“ vztekal se.

„Já to nebyla, ale vím kde to je,“ odpověděla.

„Tak jak můžeš vědět, kde to je, když jsi to neudělala?“ prskal na ní. Estrella se na něj usmála.

„Jestli jsi zapomněl, vidím lidem do hlavy. A momentálně to zkusím prodat. Tu informaci ti opravdu dám, i když je cenná a v tvých rukách naprosto nepřemožitelná. Stejně to chce ještě nějaký ten čas a tvůj mozek, aby to bylo kompletní a dalo se to využít. Ale budu od tebe za to něco chtít,“ objasnila.

„To je mi jasný. Konečně máš nade mnou nějakou moc, co? Vždycky jsi mě chtěla vydírat,“ rýpnul si a ona přikývla. „Tak co po mě chceš?“ vyzvídal.

„Chci, abys mě nechal žít v paláci jako svojí sestru a zapsal jsi mě zpátky na následnický seznam,“ prohlásila a Wade vyprsknul smíchy.

„Děláš si prdel, ne? Kladeš si nároky na mojí korunu?“ syknul rozhořčeně, ale ona nehnula ani svalem.

„Vypadám snad na to, že si dělám srandu, bratře? Navíc, vždycky jsem na tvou korunu měla nárok, jsem tvoje krev. A taky, je to velká věc, kterou po mě chceš. Tohle

je myslím i vhodná platba," objasnila. Wade na ní prozíravě koukal. Jeho sestřička ho dčila k smrti a zvlášt, když by měla v rukách dobré karty.

„Můj syn má přednost," řekl a ona přikývla.

„Ale tvůj syn ještě není plnoletý," zmínila.

„Královna je Anomaris," připomněl. Estrella se na něj usmála a čekala až na to něco řekne. „Můj syn má přednost!" procedil skrze zuby. Estrella na to stále neřekla ani slovo a tím ho dokonale vytáčela.

„Všechno jde zařídit, vid', bráško?" rýpla si.

„Nejsem padlej na hlavu, nedám ti všechno na úkor mojí rodiny," řekl a ona přikývla. Tak se tak podle usmála, věděla moc dobře, že Wade nakonec bude souhlasit, protože vidina dokončeného projektu o Éteru, se kterým by mohl být ještě mocnější a nejen on, to ho lákalo víc než cokoli. Nicméně tu korunu nechtěl vidět na určitých hlavách jako třeba na té její.

„Fajn, máš to mít. Nejdřív ale projekt a všechno co o tom víš a potom obnovím tvoje jméno na listině následníků," prohlásil a Estrella přikývla.

„Možná je to pořád ještě málo," zmínila a Wade ztuhl.

„No to teda není málo!" vztekal se, ale Estrella s ním nesouhlasila.

„Je to málo. Ty budeš víc než bůh až ovládneš něco tak mocného jako je Éter a já budu možná někdy královna, ale s tebou za zády. Pokusíš se mě zbavit, nebo udělat všechno proto, abych se královnou nestala. Podrazíš mě. Chci víc," dodala.

„No to tě teda nepodrazím. Máš moje slovo, že..." Estrella ho přerušila.

„Tvoje slovo pro mě nic neznamená, nevěřím ti," řekla suverénně.

„Neublížil bych ti. Už kvůli Eldarnovi. Miluje tě," připomněl a Estrella se usmála.

„Ještě, že ho mám, že?" prohlásila a dál čekala, jestli jí Wade tedy nechá mít další požadavek, nebo ne.

„Fajn, tak co teda chceš?" zeptal se.

„Chci svolení vzít si Eldarna," prohlásila a Wade se rozesmál.

„Tak na to rovnou zapomeň. Jsi normální?" vztekal se. Pak se ale zamyslel, když tak na ní koukal, jak smutně kouká. „Nemůžeš mít všechno, podívej na mě," řekl, ale to se jí nezdálo jako dobrý příklad. Až na Sárú se zdálo, že on všechno měl, ale taky to nebyla pravda. Jen Wade sám věděl, jak to doopravdy bylo.

„No tak jo, ale jedno, nebo druhý. Když si ho vezmeš, nemůžeš být královna," objasnil. To jí jaksí asi nedošlo, myslela si, že Wada zlomí, aby to nějak zařídil, ale do toho se pouštět nechtěl. Ne kvůli ní. To by přece radši udělal pro sebe a pro Sárú. Ale stejně na to neměl žádný proveditelný plán. Aby se rion mohl stát oficiálně králem, to by to musela povolit církve a to bylo něco naprosto nereálného. Zatím.

„No tak sestřičko, přej si něco rozumnějšího, než to, co chci pro sebe. Nedám ti to, rozumíš?" řekl a ona přikývla. Napadlo jí, že on něco takového s mocí Éteru dřív nebo později zařídí a ona bude na listině následníků. A kdo si počká, ten se možná i dočká.

„Dobře, napiš mě na list následníků a nech mě žít v paláci mezi vyšší šlechtou jako svojí sestru. A já ti slibuju, že se budu chovat slušně a existovat vedle tebe bez

problémů. Nebudu ti škodit," zmínila a on přikývl. Pak bylo nějakou dobu ticho. Wade na sestru jen tak koukal.

„Už tě to u Payna omrzelo?" zeptal se, ale Estrella na to nic neřekla. Wade se pousmál. „No nic neříkej, je mi to jasný. Palác, nebo vosí hnízdo," zmínil suše.

„Kdy to uděláme?" zeptala se ho, aniž by reagovala na jeho pitomé komentáře.

„Ty víš, kdo byl jeho komplic, že jo?" vyzvídal. Estrella přikývla. „Kdo? Řekni mi to!" škemral, ale zavrtěla hlavou. „Fajn, můžeš si za to něco přát," nabízel, ale zase jen zavrtěla hlavou. „Proč ho kryješ? Byl to snad Eldarn?" zeptal se se strachem v očích.

„Ne, Eldarn to nebyl," odpověděla. Aby ho nenáviděl, to vážně nechtěla. Nejspíš by to řekla i kdyby byl Eldarn viníkem, aby je před takovým nemilým osudem chránila.

Wade si povzdychl. Věděl, že to nebude mít s Estrellou zrovna lehké. Otočil se za sebe a sedl si na lavičku. Estrella si přisedla, i když ke králi si jen tak někdo sedat nemá, aniž by ho vyzval. Ona byla jako on – morálně nemorální.

„Jak se má Ay? Co to jejich dítě?" vyzvídal.

„Stýská se ti po kamarádce?" rýpala do něho pořád. Wade si otráveně povzdychl.

„S takovou tě v paláci chtít nebudu, něco jsi mi slíbila," upozornil jí, a tak se trochu zklidnila. Bylo to ale těžké se ovládat, když ho tolik nenáviděla.

„Má se dobře. Malý Darren roste jako z vody. Na křtinách, když jsi ho viděl, měl ještě plešku a na ní blond chmýří, ale teď vypadá skoro jako Darren. Vlasy bílý jako sníh. Znáš to, barva Paynů," odpověděla a Wade se pousmál. Všechny jeho děti jsou zase po něm černovlasý.

„Ay ti asi už dlouho nepsala. Taky o tobě často mluví, ale má hodně práce. Nastoupila po mateřský do práce. Dělá teď to, co kdysi teta Viola. Je v duševní magii fakt dobrá," dodala.

„O tom jsem nikdy nepochyboval," opáčil. Pak bylo chvíli ticho. Wade se zamyslel a potom se pousmál. „A Darrenovi se taky daří, viděl jsem ho v novinách. Vyhral mistrovství," zmínil a ona přikývla.

„No, škoda, že jsi tam nebyl. Byl to jeho nejlepší závod. Taky zase překonal svůj nejlepší čas, ale myslím, že už to níž nepůjde. Pod 6 minut se to kolo snad zajet nedá," řekla a Wade valil oči.

„Zajel velký kolo do šesti minut? Ty jo, to je borec," uznal a Estrella přikývla.

„Je to takový, jaký jsi čekal?" zeptala se z ničeho nic.

„Co?" divil se její otázkou.

„No být králem. Je to takový, jaký jsi chtěl?" odpověděla a on zavrtěl sklesle hlavou.

„Ani zdaleka," řekl smutně.

„Jak to?" vyzvídala.

„Myslel jsem, že jako král budu moct dělat všechno, ale skoro nic naopak nesmím. Nemám na nic kromě toho čas a už se ani nepoznávám. Chybí mi kluci z kapely a hraní. Chybí mi Eldarn a naše zvyky, když jsme byli ještě na škole. Chybí mi i škola

a moje útulná věž, kde jsem hulil s Kim, s Ay i se Sárrou. A chybí mi Sára," přiznal a Estrella přikývla.

„Se Sárrou jsme se usmířili. Není to sice jako dřív, ale chodíme spolu občas ven. Nakonec se rozhodla, že zůstane v Derionu. Bydlí u Ay s Darrenem. Ale někdy jezdí domů.

Darren pro ní nechal postavit i vlastní bytovou jednotku u něj v domě. Já tam mám svojí taky. Ale v paláci budu víc doma než tam. Mám pocit, že jim tam překážím. Někdy je nás tam plno," vysvětlila.

„Takže Sára tu zůstala? A někoho má?" tahal z ní. Estrella se pousmála.

„Proč se jí nezeptáš sám? Zazrcadluj jí někdy, ne?" prohlásila, ale on zavrtěl hlavou.

„To nejde. Už jsem jí zkazil život dost. Nechci jí zase nějak rozhodit nebo tak. Jen jsem jí chtěl uspořádat narozeninovou oslavu v paláci. Víím, že jí bylo 25 už loni, ale... myslíš, že by přišla?" zeptal se a ona pokrčila rameny.

„Myslím, že když to nařídí král Derionu jako povinnou akci, tak bude muset," odpověděla. Wade se zamračil.

„To já právě nechci. Ale přál bych si je všechny vidět. Ale možná bude mít svojí oslavu, kde mě nebude chtít mít. A třeba má nějaký jiný plány se svým přítelem," dodal.

„Co já víím, tak s nikým nechodí," řekla, aby ho trochu rozveselila, protože jí bylo líto, jak je z toho smutný. To zabralo, úplně se mu rozzářily oči.

„Fakt? To je... nečekaný," zmínil a Estrella se zasmála.

„A jak to je teda mezi tebou a Anomaris?" vyzvídala. Wade se na ní překvapeně podíval. Nečekal, že se ho na to vážně zeptá. Ale napadlo jí, že by mohlo být to napětí už u konce, kdyby se s ním dala normálně do řeči.

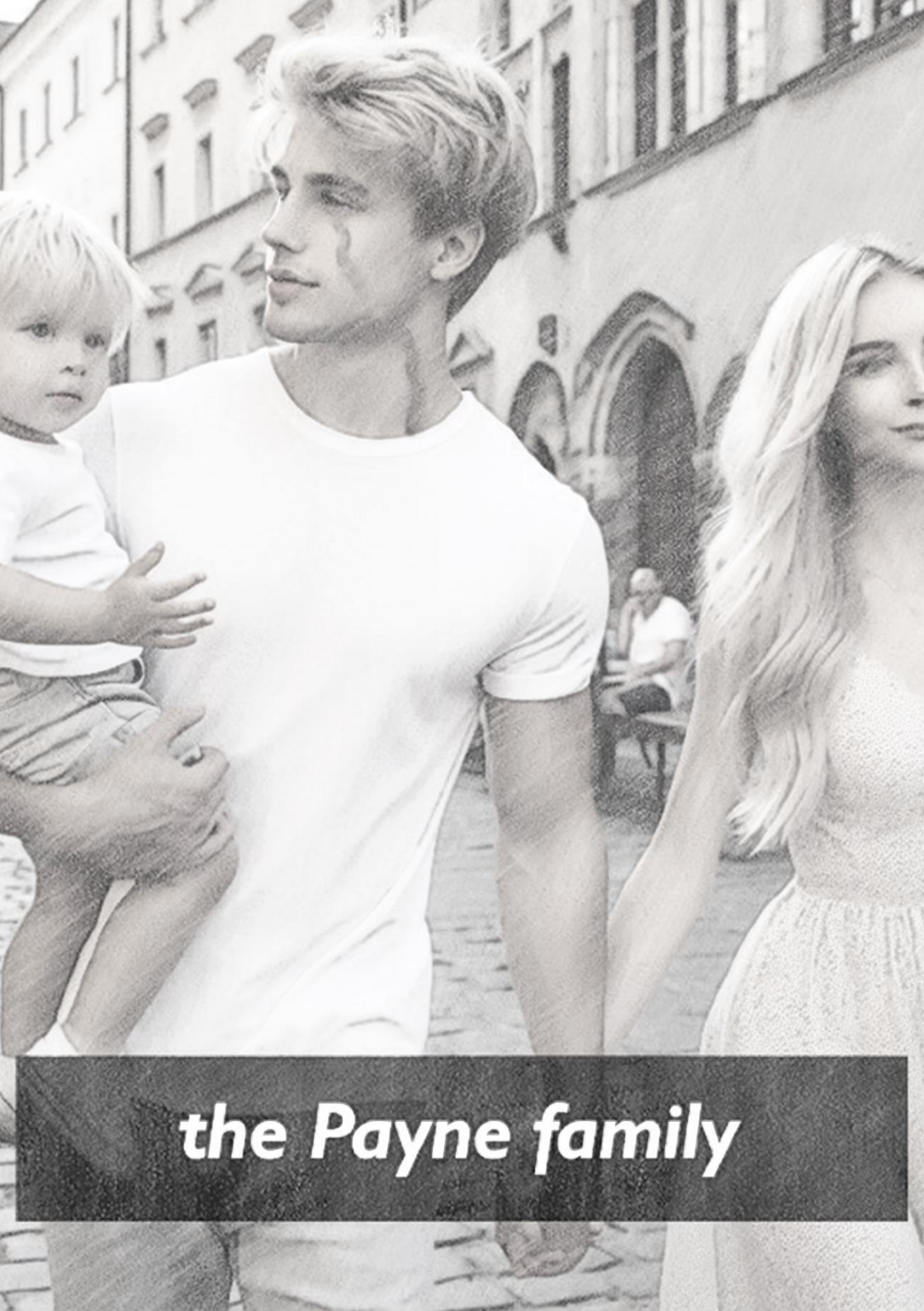
„Se divím, že ti to Eldarn neřekl," opáčil suše.

„My se o tobě nebavíme," objasnila a Wade se pousmál.

„Necháme to na jindy. Ted' chci, abys mi řekla, kde je ten projekt," řekl suverénně, ona přikývla a vstala z lavičky. Wade na ní překvapeně koukal a taky se postavil.

„Budeme pro to muset dojet. A taky se k tomu dostat. Nemám k tomu klíče a nevím, jestli to není zabezpečený nějakým kouzlem. Což hádám, že bude," zmínila a Wade se pousmál.

„No jistě, že to nebude jen tak. Tak jdeme," řekl a následoval jí. „Ujišťuju tě ale, že jestli je to nějaká past a mě se něco stane, na tom seznamu nejsi," dodal a ona přikývla. Neměla v úmyslu ho podrazit.

the Payne family

☆ Paynovi ☆

Darren seděl v pracovně a něco psal do sešitu. Bylo pozdě odpoledne už skoro k večeru a on si lámal hlavu nad posledními úpravami do jeho lektvaru, který míchá snad už několik let. Je to ten, o kterém ví jen on, Alyssa a Estrella.

Malý kolem něj už půl hodiny lítal jako splašený, protože na něj neměl moc času posledních pár dní, a tak si chtěl hrát. „Počkej, Darrene, tatínek pracuje. Až to dodělám, tak si s tebou budu hrát. Běž na chvíli za mámou,“ řekl a sundal si ho z klína.

Ten tedy odhopsal za námi do obývacího. Zrovna jsme se Sárrou řešily můj první týden v práci. Měla jsem jako duševní léčitelka náročné dny takhle krátce po mateřské, ale chtělo to nějakou změnu a být mezi lidmi. Celou tu dobu, kdy jsem byla doma, jsem pracovala na výzkumu a taky se připravovala na reálné obtíže čarodějů s Temnotou a jejich dalšími temnými místy v duších.

Ona měla pochopitelně jiné starosti jako trenérka wergonů. S nimi se jednalo jinak než s lidmi. Občas jsem jí trochu záviděla ten klídek, ale konec konců, vybrala jsem si ten obor sama.

„Miláčku, přestaň tolik lítat, budeš mít teplotu,“ okřikla jsem synka, který už byl celý rudý a uřícený a chytla jsem ho za ruku. Sára se jen tak zaculila. „Ještě pět minut a bude večere,“ dodala jsem. On na mě jen tak koukal.

„Tak co, Darrene, půjdeš s tetou na chvíli na čerstvý vzduch? Mamka si odskočí a pak bude večere,“ navrhla Sára a Darren souhlasil. „Bezva, tak pojď,“ řekla, chytla ho za ručičku a odvedla ven na terasu.

„Děkuju,“ zašeptala jsem a šla jsem se nahoru podívat za tím svým bloňďatým hňupem, co tam takovou dobu vyvádí. A taky mu při té příležitosti sdělit, že bude čas na večeri.

„Ahojky,“ zašeptala jsem a opatrně jsem vešla do jeho království, kde je poslední dobou víc než se mnou v ložnici.

„Ahoj,“ odpověděl, ale ani se na mě nepodíval. Pořád něco psal. Viditelně jsem ho rušila.

„Stýská se nám po tobě, tatínku,“ zašeptala jsem mu do ucha a objala jsem ho zezadu kolem krku.

„Mě po vás taky, ale ještě musím něco dodělat,“ řekl suše. Ani se na mě nepodíval.

„Miláčku, podívej se na mě aspoň. Vždyť jsi tu zavřený celé odpoledne. Víš o tom, že už bude večere?“ pusinkovala jsem ho po krku až se rozhiňal.

„Vážně? To už je tolik?“ zeptal se, odstrčil sešit stranou a stáhnul si mě k sobě na klín. „Asi jsem ztratil pojem o čase. Sára už se vrátila z práce?“ zeptal se a já přikývla.

„Musíš se šetřit, zlato. A taky být i trochu s námi. Co to pořád tvoříš?“ zeptala jsem se a nenápadně jsem mu nakoukla do toho sešitu. On ho pohotově připlácl rukou a zavřel, abych si to nestihla přečíst. Nic jsem na to neřekla.

„Už jdu. Pak si dáme společnou vanu až uspíme Darrena,“ navrhnul a já přikývla.
„Pokud neusneš dřív než on,“ rýpla jsem si a on se pousmál a políbil mě něžně na pusku.

„Tentokrát ne, slibuju,“ zašeptal a začal mě něžně pusinkovat. Chvilí jsem se nechala, ale pak jsem ucítila takový divný oder z kuchyně.

„Ježíš, večere!“ zaječela jsem a vyskočila jsem jako čert z krabičky. Darren se zaculil a následoval mě do kuchyně. Někdy to u nás bylo jako po výbuchu atomovky, a to jsem se snažila, aby to tak nebylo. Kdo by to byl řekl, že jsou děti tak náročné? A to máme jen jedno.

Chudák Shadowwalker, bůhví jak ten to dává. Ale spíš Anomaris. I když, v jejich případech mají na všechno služebnictvo. *To není tak špatný nápad, mít někoho na hlídání. Někoho, kdo má trochu času nazbyt...* Přemýšlela jsem, zatímco jsem zírala na Sáru jak jí to s mým dítětem tak pěkně jde. Večere už byla zachráněná, a tak jsem měla čas na tyhle úvahy.

„Co je?“ zeptala se mě a vešla zase zpátky s malým Darrenem do kuchyně. Zřejmě jí vyděsil tenhle můj druh pohledu.

„Jo, co je? Tak nějak jsi ztuhla,“ komentoval Darren.

„Přemýšlela jsem, jestli nechceš brigádu. Když ti to s ním tak pěkně jde od ruky,“ zažertovala jsem, ale Sára se toho nečekaně chytla, až to překvapilo i Darrena, který si myslel, že se tomu jen vysměje. Oba jsme na ní mlčky civěli.

„Proč ne? Já jsem s Darrenkem moc ráda. Navíc stejně teď nemám moc co na práci a mezi náma,“ začala a naklonila se ke mně blíž. „Myslím, že vy dva potřebujete nějaký soukromí,“ dodala. My s Darrenem jsme si vyměnili pohledy.

„Kolik bereš?“ zeptal se Darren nadšeně a posadil dítko do židličky. Pak se sám posadil do čela stolu. Sára se zamyslela.

„Stačilo by mi jen něco málo abych měla na přilepšenou,“ odpověděla a Darren přikývl.

„Klidně i Peršák za den, potřebujeme jak říkáš hodně soukromí,“ procedil a mrknul na mě. Já do něj lehce šťouchla. Byl občas fakt legrační. Sára už na to nic neřekla a začala jíst, když jsem jí nandala a konečně si sedla k nim.

„Hm, je to výborný,“ chválila mě.

„Dokonalý,“ přidal se Darren.

„Dobrý,“ řekl můj nejmenší poklad a já se na něj usmála.

„To jsem ráda. Tak pořádně bašti,“ odpověděla jsem mu a podala jsem mu blíž pití. Měl ho v takové speciální lahvičce, aby jí nerozlil. Kupodivu byl docela samostatný, všechno chtěl dělat sám. Až na ten detail, že dokáže dát jídlo na taková místa, o kterých jsem ani nevěděla, že máme, byl docela šikovný.

„Darrene, budeš mít narozeniny,“ zmínila Sára z ničeho nic.

„No a?“ ozval se a oba jsme se na ní překvapeně podívali.

„No... jen, že když je máš ty, bude je mít i malej princ Wayde,“ objasnila. My si pro změnu vyměnili pohledy s Darrenem.

„Jo tak, ty čekáš, že bude zase nějaká veřejná oslava? Někáká zahradní slavnost?“ zeptala jsem se a ona přikývla. Darren zakroutil očima a raději si zacpal pusu dalším soustem masa.

„Každý rok to tak je. Ještě ani jednou jsme tam nepřišli, i když nás pozvali. Letos bych šla. Ale sama tam nepůjdu,“ řekla Sára a čekala na naši reakci.

„Já bych taky šla,“ opáčila jsem a podívala se na Darrena.

„To jako, že to mám rozhodnout já jo? Kdyby to záleželo na mě, už bych ho nejradši nikdy neviděl. A tu jeho čarodějnici taky ne. Dokonce bych ho mile rád sprovodil z povrchu derionského,“ odpověděl suše. Tuhle reakci jsem čekala, ale bez něj se tam ukázat nemůžeme, to by bylo trapné.

„Trochu se bojím se tam ukázat, Anomaris mě nesnáší,“ zmínila Sára po chvilce ticha. „Možná by jsme to mohli letos klidně zase vynechat. Nechci vás do toho nutit. Vlastně se s ním můžu spojit nějak jinak,“ dodala.

„Spojit? Ty se s ním prosím tě už radši nespojuj, nebo se stane zase nějaká katastrofa. Já jsem docela rád, že je klid. Od té doby, co se s ním nevidáme, nic se nám neděje,“ komentoval Darren. My jsme na to už raději nic neříkaly.

Je pravda, že mi Wade chyběl, ale my dva jsme byli v kontaktu. Sice ne tak jako dřív, ale psali jsme si jednou za čas dopisy. Možná by nebylo od věci se někdy sejít, ale copak do toho můžu Darrena nutit, nebo se s Wadem scházet jemu za zády?

Následující den vzala Sára to, co jsme si řekli včera za své. Vzala si na starost na celý den malého Darrena. Slíbila mu, že ho vezme se podívat na wergony a do města na zmrzlinu. Jednu jsem mu dovolila.

„Musíš mi na něj dát pozor, Sáro. Nespouštěj ho z očí! Neuč ho čarovat! A nedopuj ho sladkým. Max jedna zmrzlina. A dohlídni ať pije. Jenom vodu!“ hustila jsem do ní, zatímco jsem mu obouvala botičky.

„Neboj se, mamino. Se mnou se mu nic nestane,“ chlácholila mě, ale stejně jsem byla strachy bez sebe. A zvlášť, když jsem znala Sáru, občas byla blázen.

„Fajn, kdyby něco zazrcadluj. Nebo víš co? Radši mi zrcadluj každou hodinu,“ pokračovala jsem starostlivě až jsem jí donutila protočit panenkami.

„Jsi vážně cvok. Nic mu se mnou nehrozí. Nejsem zas tak neschopná, abych se nedokázala na pár hodin postarat o dvouletý dítě. Hlavně jsem vás s Darrenem viděla milionkrát s ním, vím o něm všechno, žiju s váma kdybys zapoměla.

Dokonce rozumím jak mluví. Tak třeba cua znamená, že se mu chce čůrat a veka je, že chce na velkou,“ předvedla své znalosti a pravda, trochu mě uklidnila. „Stejně by to chtělo změnit slovník, kdo mluví o vekách, když jde o kabel,“ prohlásila a Darren se rozesmál.

„Kabel,“ zopakoval.

„No hezký. Hlavně ho neuč sprostárny, to by ti taky šlo dobře. Víš, že hned všechno papouškuje,“ dodala jsem a zamávala jsem jí. Darrenovi jsem ještě dala pusu na tvářičku.

„Zamávej mamince, Darrenku. Řekni papá a neboj se, mami, já se o tetu Sáru postarám,“ prohlásila a po tom dramatickém loučení konečně odešli. Zdálo se mi, že až teď se přetrhla ta pupeční šňůra. Snad nikdy nebyl beze mě. Jen jeden den u Darrenovo mamky, protože jsme museli něco vyřídit.

Sára si to na rozdíl ode mě užívala. Strašně moc se na Darrena upnula. Skoro si ho i adoptovala. Ale dokud mi ho vrátila zpátky, byla jsem ledově klidná. „Chtěl bys vidět wergony, Darrenku?“ zeptala se ho cestou přes most, pod kterým protékala řeka Readna.

„Jo,“ odpověděl nadšeně.

„Tak jo, ukážu ti Enessu a Qyldryira. A taky ti představím Ayzzi a Nomyss. To jsou mláďata skoro jako jsi ty. Qyldryir si našel novou družku Zaphiru a Ayzzi s Nomyss jsou jejich děti,“ vysvětlovala nadšeně tu jejich složitou rodinnou vazbu.

Darren toho nejspíš tolik nepochytil, ale Sáře to bylo jedno. Měla radost, že to může ještě někomu dalšímu vyprávět, kdo jí bude poslouchat. „Drak,“ řekl z ničeho nic a ukázal na nebe.

„No, skoro. To je wergon. Je to menší drak, ale větší wyverna,“ odpověděla a on se začal smát tomu slovu. „Je to sranda? Slovo wyverna? Pravda, je to divný slovo,“ komentovala suše.

Já jsem po dlouhé době nevěděla co s časem. Darren se měl vrátit z tréninku až za pár hodin a já byla najednou sama doma. Padlo na mě nějaké podivné smutno.

Nejdřív jsem trochu poklidila, pak se namalovala a učesala, protože jsem se chtěla Darrenovi líbit až se vrátí a ne vypadat jako jezinka. No a nakonec jsem skončila u skříně a vybírala si vhodný outfit na to naše vytoužené soukromí, jak to nazvala Sára.

Vystřídala jsem už asi čtvery šaty a pak jsem si v rohu skříně všimla našich starých uniforem. Vyndala jsem jí a přidržela si jí u těla i s ramínkem. „To už snad ani není pravda,“ zašeptala jsem si pro sebe. Víím, že to nebylo tak dávno, co jsem jí ještě nosila, ale stejně mi to přišlo jako věčnost. Už jen co jsem čekala Darrena, tak jsem jí přestala nosit.

„Ay? Kdepak jsi, miláčku? Přišel jsem dřív, aby to mělo nějaký smysl,“ prohlásil Darren mezi dveřmi a překvapeně se díval, jak stojím před zrcadlem ve své staré uniformě.

„No teda, ty ses na mě teda připravila. Mám si jí taky oblíknout?“ zeptal se, zatímco už si stahoval tričko a házel ho na postel. On nikdy moc nešetřil s časem, když šlo zrovna o tohle jen co je pravda. Ale nestěžovala jsem si, to ne.

Já se na něj otočila a podala jsem mu tu jeho. Na rozdíl od mé, měla červeno-zlatou vázanku. „Teď si budeme hrát, Payne,“ procedila jsem suverénně a on se pousmál a začal se převlíkat.

„Rád,“ řekl a díval se na mě, jak se na něj dívám. V poslední době jsme si moc nehráli. Ne, že by na to nebyl čas vůbec, ale rozhodně jsme neměli ani energii dělat nějakou šou, nebo se o to sázet, a tak, jako tomu bylo dřív. Spíš jsme byli rádi, když jsme byli oba dostatečně vzhůru na to, se k sobě nalepit.

Sára koupila Darrenovi tu slíbenou zmrzlinu a celou cestu z tržnice ho nesla i s tím kornoutem v náručí, protože ho bolely nožičky. Ještě se zastavovala u stánků se šperky, protože měla čas i sama pro sebe, když měl Darren oči jen pro zmrzlinu a tím i o zábavu postaráno.

Nakonec si koupila nějaké náušnice s modrým kamínkem, a když uklízela jednou rukou peněženku do kabelky a zase se narovнала, ztuhla, protože najednou zírala tváří v tvář samotnému králi, který nejspíš utíkal před královnou někam pryč.

Najednou jí přišlo trochu líto, že má s sebou cizí dítě, aby zajistila jeho přetěžce pracujícím rodičům chvilku soukromí, když momentálně nechtěla nic víc než to soukromí se svojí životní láskou. Wade na ní koukal stejně jako ona na něj – jako na další div světa.

„Sáruško...“ zašeptal rozněženě a udělal k ní pár kroků.

„Wade,“ zakuňkala tak tichounce, že místo zvuku ze sebe vyloudila jen dvě malé slzy. Wade se nijak neostýchal, rovnou jí k sobě přitisknul i s Darrenem v náručí jako by tam ani nebyl.

„Co tady děláš?“ zeptal se jí.

„Hlídám. Pozdrav se se strejdou Wadem, Darrenku,“ řekla a on se na něj podíval jako na bubáka. Darren by na to nejspíš řekl, že je moc chytrý kluk, když toho zloducha tak dobře odhadl, ale já bych se nad tím ani nepousmála. Už ne.

„Ahoj, Darrene. Ty si na mě už nepamatuješ, ale já jsem tě choval chvíli po tom co ses narodil, na křtinách,“ prohlásil a podal mu svůj prst.

„Tak pozdrav strejdu,“ naléhala na něj Sára, ale on se před ním schoval a úplně se na ní nalepil až jí obtisknul tu zmrzlinu na prso a vlasy. Wade vyprsknul smíchy a Sára taky.

„Děti,“ zmínil suše Wade a ona přikývla. „Docela vyrostl. Celý tatínek, když tak na něj koukám. Po Ay má snad jen vlasy, ale to není jistý, oba jsou blond,“ prohodil. Sára na to raději nic neřekla.

„Zrovna dneska ráno jsem si na tebe vzpomněla,“ zmínila hned, jak postavila Darrena zpátky na zem a očistila si oblečení od zmrzliny do papírového kapesníku. Darren se jí jen zamotal pod nohy a dál hrál s Wadem na schovku.

„Ano? A při jaký příležitosti?“ vyzvídal.

„Tak znáš mě, při všech možných. Ale dneska jsem myslela čistě jen na to, že bych tě ráda viděla. Možná jsem si tě přikouzlila,“ prohlásila a zahihňala se. Wade na ní zíral jako na obrázek.

„Tak moc mi chyběl tvůj smích,“ přiznal, až tím Sáru dostal do rozpaků.

„Ehm, copak už nejsi happy, že jsi král?“ prohodila a on přikývl a usmál se. Nechtěl jí říkat co ho trápí, protože by tím přiznal, že všechno posral zbytečně, a na to byl moc hrdý.

Nicméně netušil, že Sára o některých věcech stejně ví ode mě. Ne tedy o všem, ale o tom, že z toho kralování už zas tak nadšený není, to věděla. „Kam máte namířeno?“ zeptal se, aby prolomil ledy.

„Jen tak se provětrat. Chci mu ukázat wergony a tak,“ odpověděla a Wade přikývl. „Jo a mimochodem, Qyldryir má dva prcky Ayzzi a Nomyss. Obě holky,“ oznámila mu a on vytřeštil oči.

„Panečku, to jsou mi novinky. To je skvělý. Takže furt pracuješ s wergonama?“ vyzvídala a Sára přikývla.

„To už mi zůstane, Wade. No nic, moc mě to mrzí, ale asi už budeme muset jít. Malej se už nudí a já mu slíbila super zábavnej den s tetou. Ráda jsem tě viděla a snad se zase brzy uvidíme. Tak ahoj,“ řekla, mávla na něj a utekla od něj rychlostí světla asi, aby jí neviděl, že bulí jak želva.

„Papa,“ zašeptal smutně a díval se na ní, dokud mu nezmizela ze zorného pole.

„Hotovo, pane, můžeme jít?“ zeptal se ho Wallion, který ho doprovázel do kostela svaté Amélie, kam jako král musel povinně chodit každou neděli na mši. Wade přikývl. Nebylo těžké uhádnout, že byl zoufalý.

Dnes byla sice středa, ale Anomaris ho uprosila, jestli by jí nedoprovodil, protože dlouho nikde nebyla a že se chce podívat zase mezi lidi. Myslím, že kdyby lidi věděli, že ani jeden nevěří v boha, bylo by to pro ně peklo.

Anomaris už byla uvnitř. Wade se trochu zdržel, protože chtěl prozkoumat jak jdou obchody a obecně dělal takovou menší inspekci. Ale ani ve snu ho nenapadlo, že tam potká zrovna Sáru. Byl z toho pořád ještě takový mimo. A tak když vcházel do kostela, zapomněl se i pokřížovat.

„Pane bože,“ zašeptala si pro sebe Sára a zastavila se na rohu. Darren na ní mlčky koukal a pořád ještě žužlal ten úplně slizký kornout. „Pořád mi ještě buší srdce,“ přiznala.

„Proč?“ zeptal se jí pohotově.

„Protože je teta pořád blázen,“ odpověděla mu a on se tomu smál. Myslím, že občas jen tak někdo nemohl chápat co jak myslí, natož dvouletý kluk. „To není zas taková sranda,“ objasnila.

„Na,“ řekl a podal jí ten oslintaný kornout do ruky.

„Díky,“ opáčila a s odporem si to vzala mezi prsty. Pak se otočila ke koši a vyhodila to. No a než se stačila otočit zase zpátky a vyndat z tašky kapesníček, Darren už si ty ulepené ručičky otřel o kraťásky.

„Tvoje mamka mě zabije,“ prohlásila zoufale a snažila se to ještě zachránit a ty ruce mu taky otřít do vlhkého kapesníku. Darren jen držel a doslova koukal kde co lítá. Ve městě nebyl moc často a kolem bylo spousta lidí a věcí.

„Tam,“ řekl a ukázal na nějaká barevná lízátká.

„Ne, už jsi měl zmrzlinu. Mamka řekla jenom zmrzlinu. A mamka se musí poslouchat, Darrenku,“ objasnila a on začal hystericky plakat. Sára si povzdychla. „Doufám, že si to soukromí užívají, protože jinak se picnu,“ zašeptala si pro sebe, popadla ho za ruku a vláčela ho někam daleko od stánků, aby mu to sešlo z mysli stejně tak jako z očí. Což před chvílí zkoušela praktikovat i na sobě, když se viděla po dvou letech s Wadem.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ sykla na Wada Anomaris. Ten úplně zapomněl, že je na ní naštvaný. Sára ho úplně vykojila, a tak se jí omluvil, a dokonce jí políbil ruku, když k ní přišel blíž. Tu to taky vykojilo, ale nestěžovala si. Spíš přemýšlela, co se stalo, že je najednou její muž tak klidný.

V kostele se shromáždili věřící, jejichž tváře byly osvětleny svíčkami. V přední lavici seděl Wade s Anomaris. Kněz, oblečený v liturgických oděvech, vstoupil k oltáři, zatímco chvalozpěvy zněly kostelem v plném rozsahu.

„A nyní se všichni pomodlíme za odpuštění,“ prohlásil a poklekl. Věřící, včetně královské dvojice, ho následovali s očima upřenýma k zemi. Poté se četly pasáže z Bible. Kněz se postavil, aby vysvětlil slova Písma. Jeho hlas se nesl po kostele.

Anomaris se zase zamyslela, když pozorovala svého muže, který stál vedle ní. Říkala si něco jako: Proč je tak divný? Zapomněl se na mě zlobit? Spekulovala, zatímco král pozorně naslouchal ději kolem.

Pak nastal čas Eucharistie. Kněz pozvedl chléb a víno, a všichni v napjatém tichu očekávali proměnění. Mše skončila požehnáním kněze. „Buďte v pokoji,“ řekl, a lidé se pomalu rozcházeli, zanechávajíc za sebou atmosféru klidu a naděje.

Wade se cestou z kostela tvářil zamýšleně. Pořád přemítal v hlavě, co řekl a co neřekl. Co měl říct a co měl udělat, aby to mezi nimi neskončilo tak náhle. Taký vymýšlel příležitosti k tomu, jak se s ní zase nenuceně setkat. A pokud možno až bude sama.

Wade se z ničeho nic pousmál. Anomaris si toho všimla a překvapeně si ho prohlížela až do té doby, než nastoupili do kočáru. „Co je ti?“ zeptala se, ale odpálkoval jí a otočil se tváří k okénku, ze kterého zamýšleně koukal ven. Nejspíš zase fantazíroval o Sáře. Beztak ten úsměv patřil tomu, že si vzpomněl jak říkala, že si ho přikouzlila, protože na něj myslela na všechny možné způsoby.

To byla ta Sára, kterou znal a po které se mu stýskalo. Ta která si nehlídá pusy, když je s ním, a i když se tváří neutrálně, stejně je průhledná jako voda ze studny, protože k němu stále chová hluboké city.

My s Darrenem jsme se po sobě váleli jako dvě sněhové koule na svahu. Nějak to naše mazlení nenabíralo konce. Najednou jsem úplně zapomněla na všechny starosti. Jediné, co jsem dokázala vnímat byl on a já jako za starých časů, kdy to v našem vztahu bylo nové a neprozkoumané.

Neexistovalo pro takovou emoci vhodné slovo. Dýchala bych pro něj a on pro mě. Jediný přijatelný ekvivalent byla dvě slova – epická láska. Byla jsem tak šťastná. Když jsem měla jeho a ten malý výplod naší velké lásky, měla jsem všechno – byla jsem nejbohatší člověk na světě.

„Vždyť mě rozdrtíš, Heartová,“ prohlásil odněkud pode mnou, a tak jsem ho tedy nechala milostivě se nadechnout. Ale bylo to těžké, když byl tak... k pomilování.

Plácla jsem sebou vedle něj s úsměvem od ucha k uchu. „Tohle soukromí bylo vskutku příhodné,“ sdělila jsem mu a on se na mě tak podíval a přikouzl si spodní ret.

„Vzrušuje mě, když mluvíš jako šprtka,“ prohlásil a zase na mě zaútočil svými rty. Letmo jsem se u toho koukla na hodiny. Bylo něco málo po druhé. Bylo mi jasné, že bychom toho už měli raději nechat, protože malý bude chtít spát a Sára ho přece nebude tahat celé odpoledne v náručí.

„Zpátky do reality, Payne,“ okřikla jsem ho.

„Už? Ještě ne. Já budu rychlejší, slibuju,“ přemlouval mě a pusinkoval mě pod uchem, že bylo skoro nemožné říct mu ne. „Řekni ještě něco tím tvým šprtským slovníkem, prosím,“ šeptal mi do ucha, až jsem měla husí kůži po celém těle. Zvlášť když se rty lehce dotýkal mého ušního lalůčku.

„Co bys chtěl slyšet, Payne?“ zeptala jsem se.

„Cokoli, co zní jako kdybys četla úryvek z Bible,“ prohlásil a já se zahihňala.

„*Není nic, co by mohlo být tak krásné jako láska, jež v srdci se rozhostila. Ač osud krutý, zlo kolem nás krouží. Ty jsi mé světlo, mé slunce, má radost. Kde jsi, má lásko, když srdce mé se touhou chvěje?*“ šeptala jsem mu do ucha.

„*Tady jsem, lásko, má Julie, ty jsi slunce, které prozařuje tmu. Jsi mé srdce, mé vše. Bez tebe by svět byl prázdný,*“ odpověděl a políbil mě ještě jednou na pusu.

„Je sexy když cituješ Romea, Payne. Kdo by to byl řekl, že jsi takový romantik, že si i pamatuješ sem tam nějakou tu pasáž, která není drastická,“ zaculila jsem se.

„Musím si nechávat nějaký triky i na později, víš? Chci s tebou být ještě pár let, tak, abys mi neutekla, když nebudu dostatečně romantickéj za nějakým jiným d'áblem, co má tvář jako anděl a bez jizev,“ procedil a já se zasmála.

„Ty jsi můj hňup, víd’?“ řekla jsem zírajíc mu do těch jeho krásně modrých očí. On přikývl.

„Samozřejmě. Jen tvůj,“ dodal.

„Tak jdeme vysvobodit naší úžasnou kamarádku od toho našeho drobečka,“ zmínila jsem a vstala jsem z postele, ale stáhl mě zase zpátky za ruku k sobě a omotal kolem mě své ruce, že jsem nemohla jen tak odejít.

„Miluju tě,“ řekl ještě. Sladoušek můj. Až mě z něj občas páčila žába. Ale to myslím, že jednou za čas trochu toho cukru vůbec nevádí.

„Už jsme doma, rodinko. V klídku, umyjeme ručičky, dáme sváču a tak. 10 minut máte, děcka. Nic nevidím, do ložnice se nechystám,“ zakřičela na nás Sára zezdola, aby nás varovala předem. My se s Darrenem jen hihňali a stejně jsme se už raději oblékali.

Když jsem vycházela z pokoje, přitáhl si mě k sobě ještě jednou, až jsem mu narazila na břicho. Jen se na mě usmál a nechal mě zase jít. Byl to takový pohled, který mluvil hlasitěji než slova. Úsměv jsem mu opětovala a šla jsem dolů za Sárrou.

„Ahoj, moc děkujeme za hlídání,“ řekla jsem a stavila jsem se u Darrena, který už seděl v obýváku na zemi převlečený do domácího a stavěl si kostky.

„Nemáte vůbec zač,“ odpověděla a zakousla se do jablka. Usmála jsem se na ní a sedla jsem si k němu na koberec.

„Viděl jsi werfony?“ tahala jsem z něj a on přikývl a dál nic neříkal. Hrozně se soustředil na ty kostky. Bylo to roztomilé. Takhle nějak se tváří i jeho otec, když si něco čte.

„Černý i bílý, vid', Darrenku?“ pošťouchla ho Sára a on zase jen přikývl. Pak tu kostku zuřivě odhodil, když zjistil, že se mu v jeho dílu nelíbí a podíval se na mě. Konečně měl čas mi to vyprávět.

„Černý a bílý. A měli křídla. Velký,“ povídal.

„A taky tam byly mláďata, Darrenku. Malinký dráček,“ pokračovala Sára.

„Malinký,“ opakoval.

„No teda, tak to jste měli parádní výlet. A líbili se ti wergoni?“ tahala jsem z něj a on jen přikývl. Potom jsme si se Sárou vyměnily pohledy. Ta jen pokrčila rameny a já se zasmála. Lezlo to z něj jako z chlupaté deky. Hlavně už mě zase moc nevnímal, protože našel lepší kostičku, než byla ta předchozí.

„Tak si hraj,“ řekla jsem a šla jsem si sednout k Sáře do kuchyně. Dávala si kávu a mě taky jednu uvařila.

„Ahoj, uvidíme se večer,“ řekl Darren, který kolem nás jen probíhal ke dveřím. Cestou políbil synka na tvář a odešel. Zůstala po něm ve vzduchu jen jeho dřevitá vůně pilin.

„Potkala jsem Wada,“ zmínila Sára z ničeho nic a napila se té kávy jako by to byl alkohol. To mě trochu překvapilo. Potkat Wada je celkem náhoda asi jako potkat ve městě hejkala.

„A jak to probíhalo? Řekli jste si něco?“ vyzvíдалa jsem a ona přikývla.

„Vypadalo to, že se mu po mě stýská jako mě po něm. Ay, zlobila by ses, kdybych se s ním sešla? Víš, pořád mám tu pečeť, kterou mi dal a sice říkal, že bude rád kdykoli, ale leccos se toho za ty roky změnilo a já nevím, jestli to pořád ještě platí, ale chtěla bych se s ním zase začít vídat. Aspoň jako jeho kamarádka,“ řekla a já se na ní usmála.

„Nebudu se zlobit. A myslím si, že i on bude rád. Jen moc neprovokuj Anomaris,“ poradila jsem jí a ona se zasmála.

„Anomaris je sice královna, ale Wade je král. Co by mi tak mohla udělat?“ procedila sebevědomě. No něco na tom určitě je, ale stejně bych tu mrchu raději moc neprovokovala.

„Ještě uvidím. Ale spíš to raději dělat nebudu. Něco jiného je se potkat náhodou, ale vtírat se mu do života takhle asi už nebudu. Je ženatý, jestli mu chybím, myslím, že ten krok by měl být na něm,“ řekla a já jí dala za pravdu. To znělo rozumně.

Dny ubíhaly, Darren rostl jako z vody a Sára se bez Wada trápila zase jako na začátku. Stejně tak i jeho manželka Anomaris, která nevěděla, kdo jí chybí víc. Jestli Wade, nebo její zakázaná láska Zandar.

Wade se jí už několik měsíců nedotkl, a tak z toho byla rozhozená. Jen kolem ní procházel jako stín. Skoro s ní ani nemluvil. Taky byl od té doby, co potkal Sáru celý

rozházený. Jak se říká, že stará láska nerezaví, tak opravdu nerezavěla. Spíš naopak ten jejich sraz jí jako nějaký hadřík vyleštil.

Ale už od rána to vypadalo nadějně, Wade se na ní usmál a trochu víc s ní mluvil a ona tím získala pocit, že by to mohlo být na dobré cestě k usmíření. Hlavně když se po večeri objevil v její ložnici, kde dlouho nebyl. Anomaris si hned myslela, že by mohl zase konečně usínat s ní, a tak z toho byla celá pryč.

„Smím se posadit?“ zeptal se a ona přikývla. Wade se tedy posadil na křeslo a chvíli na ní mlčky koukal. Stála tam jen v noční košili a on byl v županu. Kdo ví, jestli to byl další způsob jak jí trestat, nebo se tak choval, aniž by nad tím přemýšlel. Ale Wade většinou přemýšlí nad sebemenšími detaily.

„Přemýšlel jsem, že bych na oslavu Waydových narozenin pozval Ay, Darrena a Sáru,“ oznámil jí. Viděl na ní, že se jí to moc nezamlouvá a i to věděl, ale jako by ho to vůbec nezajímalo. Anomaris sama na to nemohla nic říct.

„Jak si přeješ,“ odpověděla sklesle. Wade k ní zvedl oči.

„Paráda. Trochu jsem se bál, že budeš mít námitky,“ procedil suše. Do toho přišla nějaká mladinká rionka, která se na něj kouzelně usmála, poklonila se mu a opatrně se kolem něj protáhla pro mokrou osušku, která visela přes opěradlo křesla, kde seděl.

On jí uhnul a nijak nekomentoval nepořádek, protože tak nějak chápal, že se vetřel k Anomaris do pokoje nevhod. Když od něj odcházela, Wade se na ní usmál a lehce jí pohladil po zádech. Anomaris si toho všimla. Z toho bylo patrné, že spolu mají nějaký poměr.

„Smím je mít?“ zeptala se pak z ničeho nic a přehoupla se očima zase k němu, ale on se na ní usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl a vstal z křesla. „Dobrou noc,“ dodal a ještě se za tou rionkou otočil, než za sebou zavřel dveře. Anomaris mohla vybouchnout vzteky.

„Ty, pojď sem!“ poručila jí hned, jak král odešel. Ona hned poslechla a přiběhla k ní. „Chci, abys tu se mnou dneska zůstala přes noc. Chci si s někým povídat a... když se mi osvědčíš, zvýším ti plat. Ale přestaneš běhat za králem,“ řekla, ale dívka se zamračila.

„Omlouvám se, ale Jeho Veličenstvo nakázal jinak. Nemohu zklamat krále,“ odpověděla slušně, poklonila se jí a cupitala za Wadem.

„Jestli se ho dotkneš, zabiju tě, ty rionská děvko!“ křičela na ní hystericky a hodila po zavírajících se dveřích svůj polštář. Pak kopl do židle až se zavrznutím odjela dozadu. Byla vzteky bez sebe. Nejen, že s ní nezůstal, ale přišel jí jen oznámit, že pozve Sáru na oslavu narozenin jejího syna. A aby toho nebylo málo, vzal si její služku do postele.

Tedy to si alespoň měla myslet, Wade s nikým jiným od korunovace nic neměl. Chtěl jen Anomaris vytrestat za to, jak mu ublížila, ale sám na takové věci neměl kupodivu ani pomýšlení. S tou dívkou hrál celou noc karty a různé deskové hry. Taky jí za to dost slušně zaplatil. Hlavně tedy za to, aby byla diskrétní a Anomaris se nedozvěděla pravdu.

Ráno se na něj u snídaně ani nepodívala. Byla celá oteklá z toho, jak celou noc brečela. Wadovi to bylo trochu líto. Cítil se provinile, ale nemohl si pomoci. Kdyby s tím přestal, ukázal by jí slabost, kterou nechtěl, aby viděla.

Pamatoval si totiž ty chvíle, kdy tímhle způsobem selhal. Chvíle, kdy měl srdce na dlani a doslova ho to málem zabilo. Už odmítal takový dál být. A to hlavně před Anomaris, služebnictvem a před jeho lidmi. Už nebyl jen ten kluk z institutu, ale byl vládcem Derionu. Celá říše mu ležela u nohou a on si nemohl dovolit se chovat jako bábovka. Už ne.

„Dneska nemáš chuť k jídlu, drahá?“ zeptal se jí a nandal si na talířek trochu pečené zeleniny a šunku. Anomaris se na něj podívala jako by ho chtěla nejmíň zabodnout vidličkou.

„Jak dlouho?“ zeptala se ho místo odpovědi a on se na ní překvapeně podíval.

„Jak dlouho co?“ opáčil suše.

„Jak dlouho mě ještě budeš takhle trestat?“ zakuňkala. Wade se tentokrát ani nepousmál, což jí překvapilo. Čekala, že se jí bude vysmívat tak jako to většinou dělal.

„Trestám tě? To je zajímavý, že to tak vnímáš. Asi si uvědomuješ některý věci, který jsi mi provedla,“ rýpnul si a začal se cpát tou šunkou.

„Ano, vím, že jsem to posrala. Je mi to líto. Můžeš mi to prosím už odpustit a přestat s tím?“ škemrala až stěží zadržovala slzy. Wade na ní empaticky koukal.

„Nemluv sprostě, a přestat s čím konkrétně?“ zeptal se jako idiot.

„S tímhle taky, když už o tom mluvíš,“ procedila ofenzivně. Wade se pousmál a napil se vody. Anomaris už ztrácela nervy. Měla chuť mu tu sklenici vykopnout z ruky.

„Jsi královna, miláčku. Chovej se podle toho,“ zmínil suše a zase se dal do jídla. Anomaris jen sledovala, jak chroupe tu zeleninu. Její srdce málem udělalo díru do jejího hrudního koše jak byla uvnitř vzteklá. Myslím, že všichni víme moc dobře, jaký Wade dokáže být nesnesitelný a jak dokonale se umí přetvařovat, že to v ostatních až vařilo krev.

„Dělá ti to dobře, když mě trápíš? Hojí ti to drásání mého srdce rány, který jsem ti způsobila?“ tahala z něj. Wade na ní jen mlčky koukal, což jí popudilo ještě víc. „K čertu s tebou, Wade, jsi horší než ježibaba!“ prohlásila a strčila do talíře, až tím vylila a vysypala spoustu dalších věcí u stolu.

Normálně by jí Wade okřiknul a byl by na ní nepříjemný, ale on jen mlčel a byl úplně klidný, což mělo za efekt Anomarisinu absolutní nepřičetnost. „Nenávidím tě!“ křičela na něj.

„To stačí, Ris. Uklidni se,“ řekl tiše, ale to bylo taky bez úspěchu. Anomaris běsnila a zase shazovala nádobí ze stolu. „Fajn, tak se vztekej, třeba se ti pak uleví,“ pokračoval. Ještě se klidně napil vody, než vstal od stolu.

A když beze slova odcházel ze sálu, Anomaris to nevydržela, dohnala ho a strčila do něj ze zadu. To aktivovalo strážu u dveří a hned se jí chtěli chopit, aby jí od krále odtáhli, ale on zavrtěl hlavou.

„To je dobrý,“ řekl jen a nechal jí, aby do něj strkala a bušila pěstičkami. Stejně to s ním ani nehnulo. Jenom na ní koukal, jak se vzteká stejně tak jako kdysi ona na svého syna s podobným záchvatem vzteku.

„To bude dobrý, Ris,“ zašeptal, když s tím přestala a s pláčem se mu opřela hlavou o hrudník. Taky jí k sobě lehce přitisknul a pohladil jí po zádech. Být až takhle nad věcí bylo obdivuhodné, vážně jsem to na něm obdivovala. Ani nevím kdy a jak se to naučil, ale uměl to dokonale.

„Chybíš mi, Wade. Mrzí mě to,“ šeptala při pláči, že jí skoro ani nerozuměl.

„Taky mi chybíš,“ přiznal. Anomaris se na něj překvapeně podívala a přestala plakat.

„Tak proč mi to nemůžeš normálně odpustit a být zase se mnou?“ pokračovala.

„Můžu, ale takhle to nechceš. Přece nechceš jenom mojí prázdnou stránku. Musíš mi dát čas, Anomaris,“ šeptal jí do ucha.

„Na co? Vždyť kromě tvýho ega se tě to ani nedotklo. Nelži mi, že bys mě tolik miloval, že by tě to tak moc trápilo,“ zmínila a podívala se mu do očí. Jeho pohled byl chladný jako ranní rosa.

„To si o mě myslíš?“ zeptal se. Skoro to znělo zklamaně. „Tohle si vážně myslíš?“ prohlásil až to Anomaris šokovalo. „Ven. Všichni ven!“ křiknul na strážce a na všechny sloužící v sále. Okamžitě ho poslechli a sál se vylidnil. Spolu s ním se i trochu uvolnilo napětí, které cítili oba dva.

„To jsem nečekal,“ přiznal zlomeně.

„Nijak jsi mi to dlouho nedával najevo. Milování pro tebe byla jenom povinnost kvůli dítěti. Takhle jsem další dítě nechtěla. To, co se stalo se Zandarem mě mrzí, ale chtěla jsem jenom zase cítit lásku,“ vysvětlovala i přes to, že měl slzy v očích.

„Tak dost! O něm nechci slyšet ani slovo. Já vím, že jsem nebyl perfektní a že jsem na tebe neměl tolik času, ale já ti byl věrný. Celou tu zasranou dobu, co jsme se stali tímhle, jsem ti byl věrný. A milovat jsem tě nikdy nepřestal, i když jsem spal s jinýma.

O tom, že mezi váma něco je jsem věděl ještě dřív, než jsem odešel ze školy. Jen jsem to sledoval, abych věděl, jak na tom jsme. Nezakazoval jsem ti se s ním vídat, protože jsem se nechtěl chovat jako žárlivej kretén, a taky proto, že jsem fakt pevně věřil tomu, že bys mi to neudělala,“ dodal a otřel si slzy z očí.

„Chápal bych, že ses mi chtěla pomstít. I bych ti tu nevěru za normálních okolností odpustil, ale ty jsi mě podvedla úplně jinak. Lhala jsi mi a snažila ses horko těžko se mnou nepřijít do jinýho stavu, když já se o to snažil. Myslel jsem, že to chceme oba. A místo toho, abys mi řekla, že to nechceš, tak jsi ze mě dělala blbce. Tohle mě bolí, Anomaris,“ přiznal a odešel.

Ona se rozplakala až z toho padla na kolena. Sál se ozýval srdceryvný zvuk praskání srdce. Wade se zastavil u dveří a povzdychl si. Pak jen bez dalšího slova odešel.

Estrella se akorát vrátila na víkend „domů“. Život v paláci milovala a taky se těšila, že se setká s Eldarnem. Někdy v pátek pracoval dlouho do noci, a tak měla ještě spoustu času.

S Anomaris nevycházela tak dobře jako s Wadem, což je fakt zvláštní náhoda. Ale i tak tam byla ráda. Jejich problémy se jí konečně taky netýkaly. Se svými neteřemi a synovcem se kupodivu spřátelila velice rychle. Nejvíc si ale oblíbila Wadovo nejmladší Norinku. Byla jako panenka. Raina sice taky, ale Nora tak nějak víc. A taky k ní přilnula jako by byla její máma.

Ono je to s dětmi v královských rodinách trochu jinak. S mámou moc nebývají a s tátou ještě méně. Nejvíc bývají se služebnictvem, a tak jsou ty vztahy trochu jiné. To já jsem ráda, že to tak nemáme. Neumím si představit nebýt se svým synkem každý den. Už jsem to možná říkala, ale jsem nakonec ráda, že nejsem královna, i když bychom to měli nejspíš nastavené jinak.

Co se týče toho výzkumu Éteru, díky kterému se Estrella dostala do paláce a zpátky na listinu následníků trůnu, tak se jim sice k tomu podařilo dostat, ale ne tak, aby si to mohli jen tak vzít, takže je to celé stále ve fázi dobývání. Wade na to přes samé starosti neměl tolik času, tak to nechal na nějakou dobu plavat. Alespoň tedy do doby, než vymyslí, jak se toho zmocnit, což byl taky oříšek.

Estrella ale svou část dohody splnila a on splnil tu svou. Jinak se spolu moc nevidali. Jednak proto, že byla ve všední dny ve škole, ale i taky proto, že jí požádal, aby jedla vždy o hodinu později.

Ne, že by mu vadilo s ní sedět u jednoho stolu, ale protože mezi nimi s Anomaris už tak bylo dusno dost. Estrella mu v rámci dohody slíbila, že se bude chovat jako sestra krále a že mu nebude dělat naschvály. No a zatím to klapalo.

Bylo půl deváté večer. Eldarn ještě nedorazil z práce, a tak byl Wade sám ve svém pokoji. Seděl u zapáleného krbu a díval se do ohně. Anomaris se odvážila přijít až k jeho ložnici. Zaklepala na dveře. Měla trochu strach, aby ho při něčem nenačapala, ale nebylo při čem. Byl sám se sklenicí jeho oblíbené whisky, kterou i držel v ruce, když jí přišel otevřít.

„Můžu dál?“ zeptala se ho, on přikývl a ustoupil, aby mohla projít.

„Posad' se,“ řekl mile a ukázal na křeslo před krbem. Byly tam dvě, na jednom z nich i do teď seděl. Pozorovat oheň mělo někdy uklidňující účinky, a tak to dělal celkem často.

Anomaris si sedla a on si sedl na druhé křeslo vedle ní. „Chceš se napít?“ nabídl jí, ale zavrtěla hlavou. Byla smutná, ale nebrečela. To už měla dnes za sebou. Wade na ní jen koukal a chvíli nic neříkal, čekal, že začne sama.

„Promiň, že jsem o tobě pochybovala,“ zašeptala a on přikývl.

„Dobře, odpouštím ti,“ odpověděl, dopil whisky a položil skleničku na stolek vedle křesla. Anomaris na něj překvapeně koukala. „Pojd' sem,“ řekl tiše a posadil si jí na klín. Anomaris se zase rozplakala. On jí jen držel v náručí a jemně jí hladil a utěšoval. Možná, kdyby mlčela, šlo by to mezi nimi líp.

„Já tě miluju, Wade. Opravdu,“ prohlásila a dívala se mu do očí. Byl z toho viditelně v rozpacích, ale nedokázal jí na to nijak odpovědět. Anomaris to pochopila. Teď to z něj cítila. Protože, kdyby jí nemiloval, tak jí takhle neutěšuje. Za ten hysterák by ji nechal zavřít do věže, aby se zklidnila, ale to neudělal. Místo toho jí zase držel v náručí a řekl, že ji odpustí.

Anomaris se k němu naklonila, že ho políbí, ale uhnul. Možná to špatně odhadla. Myslela si, že už je to lepší, ale spletla se. On byl asi vážně raněný, protože zcela očividně vykazoval známky deprese a ačkoli byl klidný jako beránek a měl jistě potřeby, dokázal je celkem bez problémů potlačit.

Anomaris se k němu znovu přiblížila. Wade jí sice neuhnul, ale bylo na něm vidět, že se do toho s ní moc nehrne. „Dej mi pusu, prosím. Jen jednu,“ škemrala, ale to ho odradilo.

„Netlač na mě, Anomaris,“ zašeptal jí do rtů a odtáhl se od ní. Dokonce jí sundal z klína, vstal z té židle a udělal pár kroků k tomu krbu, kde se opřel dlaněmi o jeho římsu. Nad něčím se zamyslel. Pak se k ní otočil, že jí něco řekne, ale předběhla ho. No a tím to nejspíš definitivně pohřbila.

„Bylo to jen párkrát, Wade,“ zmínila.

„Proboha proč mi to říkáš?“ zeptal se.

„Aby sis nemyslel, že jsem tě podváděla každý den nebo tak nějak,“ odpověděla. On si povzdychl a zase se otočil čelem k tomu krbu. Pak bylo dlouhé ticho.

„To na tom nic nemění, Anomaris. Jednou, desetkrát, nebo každé den,“ zmínil neutrálně.

„Ale...“ začala, ale zpražil ji pohledem.

„Nechci se o tom bavit, Anomaris! Přestaň, prosím. Já už nemůžu. Tohle už dál nedávám. S tou holkou jsem nic neměl, celou noc jsme hráli karty a Minorkey jestli ti jde o to, mě zase nějak provokovat,“ přiznal a Anomaris ztuhla.

„Aha,“ zakuňkala. „Já myslela, že...“ zašeptala a Wade přikývl.

„Já vím. To sis taky myslet měla. Mělas pravdu, chtěl jsem, abys trpěla. Aby ti bylo jako mě. Byla to blbost, už to dělat nebudu,“ řekl a podíval se jí do očí. „Ale chci, abys odešla. Nech mě být. Jdi pryč. Prosím, Anomaris, odejdi,“ prosil jí, až se mu chvěl hlas.

Anomaris ale nechtěla odejít, myslela si, že ho utěší a že to bude dobré, ale to se zase spletla. „Slyšíš? Odejdi,“ syknul na ní. To už se mu oči zalily slzami. Anomaris se zvedla z toho křesla a objala ho. On se pár sekund nechal a plakal jí na rameni, pak jí ale odstrčil.

„Vypadni!“ ječel na ní. „Zmiz, nechci tě u sebe. Nechci,“ vztekal se a lehce do ní šťouchnul. Ta ho tedy raději poslechla a utekla pryč. „Nikoho tu nechci. Chci být sám,“ dodal a skrčil se k tomu obřímu krbu.

Kdo by to byl čekal, že zrovna něco takového Wada tolik položí. Něco mi říkalo, že ani on sám to nečekal. A nejspíš vážně nešlo jen o jeho ego. Tentokrát v tom měl srdce.

A proč by taky ne, když do toho s Anomaris vložil všechno, co nemohl vložit do něj a do Sárý? Zaslavěl tomu celý svůj život i duši a teď se mu to rozpadalo pod rukama. Tak, jak moc ten svůj sen miloval, teď ho začínal nenávidět a proklínal se, že se pro něj nakonec rozhodl.

No nějakou dobu s ním nebyla vůbec řeč. Když nemusel něco řešit důležitého, skoro ani nevycházel z pokoje. Vyhazoval dokonce i Eldarna, který o něj měl starost.

the Ether

Bylo 10. září 2026 a dnes měl můj synek druhé narozeniny. Bylo to takové zvláštní. Nej dřív jsme oslavili moje narozeniny v červnu, potom Darrenovy v srpnu, dneska ty našeho uzlíčka štěstí a zítra budeme slavit ty Sáriný. Všichni jsme to měli krásně po sobě.

Sára byla pořád ještě trochu přešlá z toho, že Wade nepořádal žádnou veřejnou oslavu narozenin prince Wayda. Hrozně moc se těšila, že se spolu uvidí a já taky. Ale nedalo se nic dělat, než čekat, kdy to vyjde. Darrenovi se podle mě ulevilo. Nijak zvlášť se s Wadem vidět netoužil.

Wade se už několik dní mořil s tím, aby pochopil všechno správně. Nebyl to jeho výzkum, ale Terina a taky to bylo napsané tak, že to ani nešlo přechíst. Takže bylo zapotřebí to i luštit.

Seděl několik hodin u stolu a listoval knihou plnou nějakých pro něj nesmyslných výpočtů. Zdá se, že Terin taky přišel na to, že čistý Éter čaroděje roztrhá na kusy. Ať Wade ale četl jak chtěl, nedostal se k odpovědím, které hledal.

Terin ho podrazil. Chtěl vzít jeho výzkum, aby si pomohl, protože sám nebyl schopný dojít ani k tomu, jak se dá Éter uschovat, natož s ním manipulovat, nebo dokonce jak ho vytvořit, což kromě toho posledního Wade už všechno skoro věděl. Teoreticky věděl i jak ho získat, ale nevěděl, jak toho reálně dosáhnout, aniž by ho to nezabilo.

„Kurva!“ zaklel a shodil celou tu zatracenou Terinovu knížku na zem. „Kvůli tomuhle, že jsem málem přišel o dceru? Nebo o výzkum? Kvůli tomuhle je sakra moje sestra v pořadníku na trůn na úkor mého syna?“ vztekal se. Potom shodil i zbytek věcí ze stolu včetně jeho skleničky na whisky. Ta se samozřejmě hned roztříštila o kamennou podlahu.

„Do hajzlu zkurveně zasranýho. Proč do prdele neexistuje lepší výraz pro to, abych si ulevil?“ křičel a do všeho kopal. Ten jeho extrémní výbuch agresivity donutil Eldarna, aby ho šel zkontrolovat. Opatrně otevřel dveře a podíval se mu do očí, ze kterých zase šlehalo doopravdické plameny, jen byly vlivem toho množství magie, které měl v sobě úplně fialové.

„Wade,“ zašeptal Eldarn opatrně a udělal k němu malý krok. „Je toho na tebe poslední dobou trochu moc, co kdyby sis dal na chvíli pauzu, co?“ zeptal se, ale odstrčil ho jako otravný hmyz, když se k němu přiblížil až moc.

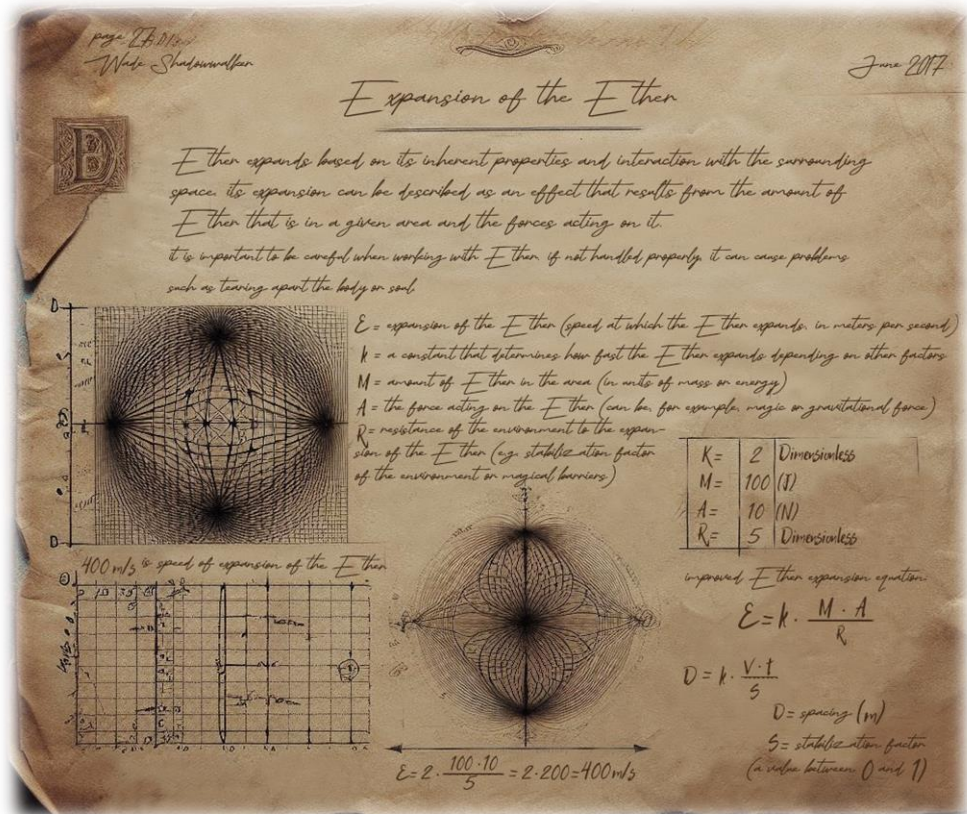
„Se na to můžu už vysrat. Je to tak zatraceně těžký, Eldarne. Jsem zase na začátku, a to jsem si myslel, že už budu u konce. Jak se tohle stalo?“ pokračoval zoufale a sedl si na křeslo.

„Já nevím o co jde, už nějakou dobu se mnou nemluvíš. Třeba bych ti mohl nějak pomoci,“ odpověděl a čekal na reakci. Wade zavrtěl hlavou.

„Radím ti dobře, jestli chceš žít v klidu, nemíchej se do toho. Je to žrout času, energie a mozkových buněk,“ dodal a konečně se na něj podíval. Jeho oči už nehořely vzteky, ale bylo na něm vidět, že kdyby byl stroj, už se mu čoudí z motůrku.

„Už jste se nějak pohnuli s Anomaris?“ vyzvídal. Wade na něj hodil nepřijemný pohled.

„Ještě s tímhle začínej a já si to můžu opravdu jít hodit,“ syknul. Eldarn se přes něj naklonil a vzal si do ruky nějaký papír, který se válel po zemi. Jak byl hysterický, smetl i svůj projekt na hromadu.

„Ty jo, Wade, co je to?“ zeptal se ho hned, jak si to spěšně přečetl. Bylo to o rozpínání Éteru a o tom, jakou rychlostí se kde rozpíná. Dokonce si to i graficky znázornil, aby líp pochopil, jak to funguje.

„Tohle je hádám už ověřená teorie, že?“ vyzvídal. Wade přikývl, vytrhl mu to z ruky a podíval se na to. Tohle psal už v roce 2017, což bylo v pátém ročníku. Potom si povzdychl a položil to na stůl.

„Běž, potřebuju být sám a taky si zahraju na Popelku,“ prohlásil, ale Eldarn se nenechal odbýt.

„Já ti pomůžu. A právě naopak si myslím, že bys sám být neměl. Hele, co kdyby jsme se zase spolu napili, co? Vždyť víš, že nám to někdy v tom stavu myslí nejlíp. Protřídíme to, budeme si u toho povídat a třeba nás něco napadne,“ navrhnul. Wade pokrčil rameny.

Působil relativně odevzdaně. Myslím, že Eldarn měl pravdu, Wade potřeboval upustit páru. Ale hlavně taky se konečně vídat se svými lidmi. A tak když se Wade neřadil, zazrcadloval mi.

Já jsem zrovna uspala Darrena a chystala jsem se do vany, když mi vibrovalo zrcátko. Sára mi ho jen podala, protože ho měla po ruce a dál se věnovala něčemu svému. Seděly jsme spolu totiž v obýváku.

„Eldarne? Děje se něco? O tobě jsem taky neslyšela jak je rok dlouhý. Jak se máš?“ zeptala jsem se ho.

„Ahoj, Ay. Nechtěl jsem tě vyděsit, ale jen tak si poklábosit. Nechtěla bys s námi přes zrcátko zapařit?“ zeptal se.

„To zní dobře. Je sice už pozdě, ale zítra nikam nevstávám. A může se k nám přidat i Sára? Jinak bude zase bulet u romantické komedie,“ zasmála jsem se a on přikývl.

„No jistě, ještě líp. Wade bude mít určitě radost,“ řekl a natočil na něj zrcátko.

„Ahoj,“ pozdravil mě Wade.

„Ahoj, ty jo. Ráda tě vidím. Co se děje, vypadáš nějak unaveně,“ zeptala jsem se, ale nechtěl se o tom moc bavit. Jen to potvrdil přikývnutím.

„Tak nějak i jsem. Právě proto ti s Eldarnem voláme,“ zmínil, hodil Eldarnovi ruku kolem ramen a konečně se usmál.

„To je dobře, jsem ráda, že jste si vzpomněli,“ odpověděla jsem a sedla si k Sáře. Ta se polekala, když viděla na displeji Wada. Chtěla mě seřvat, protože ona už na rozdíl ode mě byla v pyžamu, ale nechtěla to před kluky hrotit a tak dělala, že nic.

„Eldarne, Wade... no nazdáááár,“ prohlásila nadšeně a do široka se usmála. Wade taky okamžitě pookřál, když jí viděl.

„Sáruško moje,“ zašeptal. Taková snadná věc jako je kouzelné zrcátko a ani jeden jsme si na něj za ty roky nevzpomněli.

„Tak co podnikneme, máte nějaký plán? Mám si skočit pro něco k pití?“ začala a my se všichni zasmáli. Jako vždycky byla nejvíc hr a spontánní za nás za všechny.

„A co máš dobrýho? My máme jenom peprminťák a možná i nějakou tu whisky, jestli to Wade celý nerozlil, když se vztekal,“ zmínil Eldarn, Wade do něj lehce kopnul a my jsme to se Sárou raději nekomentovaly.

„Asi tu máme nějaký koňak, likér a víno,“ odpověděla.

„Myslím, že to nám bude bohatě stačit,“ zmínil Wade a já taky přikývla.

„Tak povídejte, přehánějte. Jak žijete?“ začala Sára a načala si k tomu i chipsy. Wade s Eldarnem si vyměnili pohledy, než to Wade raději celé neuvedl na pravou míru.

„Budeme se bavit o něčem lepším než o tom, jaký jsme prožili idiotský dny, co? Já abych to zkrátil a zároveň vám všem odpověděl na otázky, jsem se měl od korunovace až do teď úplně na hovno a upřímně doufám, že se to zlepší, protože jinak s tím snad seknu,“ prohlásil.

To bylo zvláštní slyšet říct tohle někoho jako je Wade. Zdá se, že se možná i za ty roky trochu změnil. Je to až neuvěřitelné, jak jsme se od sebe vlivem okolností odcizili.

„Dobře, nebudeme to z tebe páčit. Třeba nám to někdy povíš sám. A co Eldarne ty, jak to jde v práci? Co vlastně děláš?“ zeptala jsem se, ale taky si otráveně povzdychl. Nejspíš jsem uhodila i na jeho citlivou strunu.

„Ok, neodpovídej. Tak já začnu u sebe. Já jsem teď nastoupila před pár měsíci jako duševní léčitelka a jsem z toho docela nadšená. Darren vyhrál mistrovství, to asi víte, že jo... no a asi vám kazím náladu tím, jak se mi daří, co?“ skončila jsem a Sára se rozesmála.

„Ne, to ne. Je dobře, že se ti daří. Jsme rádi,“ odpověděl Wade. Eldarn přikývl a Sára před zrcátko na stůl hodila Minorky. Vždycky věděla jak zahnat chmury a jak to roztočit.

„Wade, kde máš kytaru?“ zeptala se.

„Někde v ložnici, proč?“ divil se její otázkou.

„Hm, někde v ložnici. Vsadím se, že už jsi na ní nehrál pekelně dlouho. Tak jí koukej přičarovat a něco nám zahraj. A vyndej svoje Minorky ať se nám líp hraje. Budeme hrát se všema kartama, aspoň bude sranda,“ prohlásila.

Wade je přičaroval jako knihu magie hned, jak to dořekla a šoupl to k Eldarnovi, aby to zamíchal a rozdál. „A taky jsem si nevšimla, že bys vám s Eldarnem ubalil jívu,“ pokračovala.

„Jívu? Sáro, já nehulil už rok, to by mě zabilo,“ objasnil Eldarn a Wade působil lehce rozpačitě. Skoro bych si tipla, že taky už dlouho nehulil. A já naposledy snad s ním ve věži.

„Co jako je tohle za divný ticho? Chceš mi říct, že Wade Shadowwalker, král zábavy u sebe nemá jívu?“ řekla a čekala na jeho reakci. Wade místo odpovědi vstal, otevřel šuplík ve stole, zaštrachal v něm a vytáhl krabičku doutníků, ve které měl pár jívových cigaret originálně zabalených. Všichni jsme se hihňali, než s tím přišel zpátky.

„No a co vy? Snad nebudeme hulit sami,“ rýpnul si. Já se podívala na Sáru, která už jednu lovila z peněženky. Valila jsem oči, byla neuvěřitelná. Ani jsem nevěděla, že to ještě kouří.

Kluci se taky rozesmáli a dokonce jí i zatleskali. Sára se ze srandy poklonila a podala mi cigaretu do ruky. Já si jí vzala do ruky a podívala jsem se na ní jako na blázna.

„My to tady snad nebudeme kouřit. Co by tomu řekl Darren, kdyby se o tom dozvěděl?“ prohodila jsem, ale Sára se na mě podívala jako na amatéra, popadla tu cigaretu a zapálila si jako první.

„Jste na řadě kluci. Já zatím rozdám karty a žetony,“ prohlásila, strčila si cigaretu mezi rty a míchala karty jako profík v nějakém kasinu. Wade se pousmál a taky si tedy zapálil. A my s Eldarnem jsme si jen vyměnili pohledy a pokrčili rameny. S nimi nešlo trhat partu, holt jsme museli držet hubu a krok.

Ne, že bych vyloženě nechtěla, ale bylo to tak nečekané od začátku až do teď, že jsem se nestíhala držet toho jejich tempa. Tedy Sáro tempa. Ona když se dostala do ráže, tak byla jako Darren s Kinnarou.

Jinak cílem hry Minorky je odhalit identitu vraha, získat co nejvíce důkazů a splnit úkoly, které vedou k odhalení tajemství. Hra končí, když některý hráč odhalí vraha, nebo když dojdou karty.

Každý hráč si vybere detektiva s unikátními schopnostmi například, experta na forenzní vědu, psychologa, zkušeného vyšetřovatele, a tak dále. Jeden z hráčů je k tomu všemu i tajný vrah.

Když je hráčů málo, vrah nezabíjí hráče, ale imaginární hráče pomocí kartiček. Každý hráč v podstatě operuje sám za sebe v tajnosti, dokud se nevyloží karty na stůl a někdo se nedopátrá k vrahovi.

Je to hrozná legrace a zvlášť s lidmi jako je naše parta, klidně by se k nám mohl přidat i Darren, ale ten na to neměl vůbec čas. Dneska usnul dřív než malý Darren. Byl utahaný z tréninku.

Wade měl v puse cigaretu, v rukách vějíř z karet a úsměv od ucha k uchu. Eldarn byl moc rád, že ho z té deprese aspoň na chvíli vytáhl. Já jsem byla nadšená, že jsme se takhle sešli, protože mi už všichni nepředstavitelně chyběli a Sára byla celá naměkko z toho, že se zase baví s Wadem.

Pravdou je, že to na ní překvapivě vůbec nebylo znát, ale já to věděla, protože mi to nedávno všechno řekla. Každopádně se k Wadovi chovala striktně jen jako kamarádka až by to zmátlo i mě osobně být jím. A kupodivu i on se držel, nepadaly z něj žádné nevhodné poznámky. Skoro by mě ani nenapadlo, že by mohl mít nějaké nekalé úmysly jako kdysi.

„Tak pozor, vážení, já budu vypovídat,“ prohlásil z ničeho nic.

„Tak prosím,“ řekla Sára a položila karty lícem dolů. My všichni taky a Wade vytáhl kartu s obrázkem právníka a řekl srandovním tónem:

„Obžalovaný povstaňte,“ řekl a vytáhl další kartu s obžalovaným, kterou položil vedle obhájce na stůl. Pak si potáhl z cigarety a vydechl kouř.

„Jak nás napíná, ne?“ hihňala se Sára. Já přikývla a nalila jsem si k tomu skleničku likéru.

„Jsem nevinný,“ procedil a všichni jsme se rozesmáli. Mysleli jsme si, že má něco na někoho z nás, ale blafoval. Jen se chtěl zbavit přebytečných karet a udržovat napětí, to mu šlo dobře.

„Já bych do toho chtěla vstoupit,“ ozvala jsem se a položila jsem svou kartu právníka na stůl. On taky tedy položil svoje karty na stůl a všichni čekali, co řeknu.

„Kde jsi byl minulý týden v devět?“ zeptala jsem se a Wade se pousmál.

„V knihovně,“ odpověděl stručně.

„Nesmysl, otevírací doba je od 10. Mám tě, půjdeš do vězení!“ radovala jsem se, že jsem ho usvědčila. Wade se ale snažil to ještě zachránit. Vytáhl další kartu obžalovaného.

„Mimořádná otevírací doba,“ odpověděl. Já už neměla kartu právníka na další otázku, ale byla jsem si jistá, že je to on. Sára s Eldarnem se na sebe jen culili. Pak šla na řadu ona, lízla si právníka a využila jí proti němu, aby vyhrála. Dost jsem jí pomohla jen co je pravda. Nepočítala jsem s tím, že Wade bude mít další kartu obžalovaného, ve hře jich zas tak moc není.

„Můžeš to nějak dosvědčit?“ zeptala se ho a Wade zavrtěl hlavou a hodil karty na stůl.

„Vyhrála jsi. Byl jsem to já,“ řekl a ona začala sklízet karty ze stolu.

„Tak to bylo na zahrátí a teď si dáme něco pikantnějšího, co říkáte? Co třeba Neřesto?“ navrhl. To bylo něco jako Karty proti lidskosti.

„Z takových volovin jsem vyrostl,“ opáčil Wade.

„Jasně, Shadowwalkere, jenom se bojíš, že by ses ztrapnil,“ prohlásila Sára.

„Já, že se bojím? No počkej! Ten, kdo se ztrapní budeš ty. O co se vsadíme?“ zeptal se. Už se to začínalo rozjíždět i do sázek, to má potom grády.

Anomaris seděla na chodbě za dveřmi Wadovo pokoje a plakala. Stráže na ní jen civěli. Stejně tak Wallion, který jí už dvakrát prosil, aby šla k sobě, ale ona nechtěla. Prosila i stráže, aby jí na chvíli pustili za králem, ale to neměli dovolené, takže měla smůlu.

Už ho neviděla několik dní, protože se před ní schovával. A i kdyby klepala, dovnitř by jí ani za nic nepustil. On uměl být velmi krutý, ale nedělal to schválně. Momentálně se jí vážně vyhýbal jen proto, aby to nesmetlo jeho, protože měl na krajíčku. A co se týkalo toho pláče, možná kdyby jí slyšel, tak by se slitoval, ale dveře od ložnice byly moc daleko od pracovny, ve které se s Eldarnem nacházeli.

A zatímco Anomaris byla zoufalstvím bez sebe, my jsme se po dlouhé době skvěle bavili. Sázeli jsme se o to, kdo udělá nějaký pitomý úkol a taky o první nesmysly, které nás napadly.

Wade už kouřil druhou jívovou cigaretu a Eldarna to brutálně položilo, protože jak už řekl, nekouřil to dlouho. Mě taky ta půlka se Sárrou stačila. Ona by si klidně dala další, ale něco mi říkalo, že si jí radši schová na horší časy. Nebo na to až bude s Wadem o samotě. I když to nejspíš budou dělat jiné věci, než zrovna kouřit jivu.

Anomaris šla rychlým krokem celá uplakaná mramorovou chodbou někam daleko od jeho pokoje. Nad ničím nepřemýšlela jen si hodila přes hlavu kapuci a vyplížila se ven z paláce tajnou chodbou, o které věděl jen Wade a ona. Schválně to nikomu neříkali, aby měli náskok, kdyby se něco brutálně podělalo.

Řekvapením pro Anomaris byl fakt, že bylo odemčeno. Ale to jí naopak přišlo podezřelé, protože Wade nikdy nezapomíná na takové detaily. A správně si tipla, že to byla past.

A tak se rozhodla, že se jen tak projde po hradbách a kolem cimbuří a že se možná podívá do podhradí a zase se vrátí zpátky. Vždyť si beztak ani nevšimne, že na chvíli zmizela. Vůbec jí totiž nevěnoval pozornost.

A jak tak šla tou tmou s usazenými očima, zakopávala o vyčnívající kameny a bloudila po nádvoří, všiml si jí strážce. „Hej ty!“ zakřičel na ní. Anomaris se polekala a dala se do útěku. Strážce na nic nečekal a rozběhl se za ní. A když jí dohnal, stáhnul jí kapuci z hlavy a trochu jí přimáčkkl ke stěně u brány.

„Veličenstvo, co tady děláte sama v takhle pozdní hodinu?“ polekal se. Anomaris na něj jen s usazenými očima koukala. Věděla, že nemůže nic. Že se její muž všechno dozví. Jako královna byla jen jeho ozdoba, na kterou se taky zrovna dvakrát necítila. Vypadalo to, že má chuť všechno vzdát. Něco na tom bude, že královně bývaly nešťastné.

„Já... nechtěla jsem utíkat, nic takového. Jen jsem se chtěla projít a trochu jsem ztratila pojem o tom, kde se zrovna nacházím,“ povídala, ale moc jí neposlouchal.

„Tady nemáte sama co dělat a už vůbec ne v tuhle hodinu. Máte štěstí, že jsem tu já a ne Rathyn, blbě by se na vás díval,“ prohlásil.

„Mám peníze. Kdybyste mě na chvíli pustil za bránu a nezmiňoval se o tom králi, mohla bych vám dát plný měsíc Persáků. Teď mám u sebe jen dva, ale slibuju, že je přinesu. Tohle by byla jen záloha,“ přemlouvala ho. Ten muž chvíli přemýšlel a nakonec k ní jen natáhl ruku. Ona mu na dlaň položila dva Persáky, na jejichž jedné straně byla vyražena Wadova miniatura, a pousmál se.

„Kdyby něco, všechno popřu, nikdy jsem vás takhle zblízka neviděl,“ řekl a uhnul kus doleva, aby mohla projít. Anomaris mu poděkovala, přetáhla si zase kapuci přes hlavu a odešla.

Zdálo se to jen jako nevinná procházka úzkými městskými uličkami v podhradí, i když to bylo zakázané, ale ona moc dobře věděla, kam jde. Nebo spíš za kým. Hledala toho, se kterým se cítila dobře. Toho, kdo jí jako jediný teď mohl utěšit.

Nebála se, protože si byla skoro jistá, že je s Wadem definitivní konec. Neexistovalo nic, co by ho mohlo nějak donutit, aby jí odpustil. Ale hlavně, i kdyby jí to už odpustil, on jí už nechtěl, zdála se mu odporná. A on tím, co jí způsoboval za bolest i kdyby oprávněně taky. Tak proč se ještě snažit a trpět nějakým čekáním, když to nemělo žádný smysl.

„Anomaris,“ zašeptal její jméno a překvapeně se tvářil, když jí viděl stát mezi dveřmi jeho skromného příbytku, kde nebydlel sám, ale se svým bratrem. Ten ovšem nebyl doma.

„Zandare,“ oslovila ho a rozplakala se štěstím, že ho vidí.

„Co se stalo?“ zeptal se a hned se k ní seběhl. Chtěl jí obejmout, ale ona mu to nedovolila – bála se o něj, ne o sebe. Už to, že za ním přišla bylo strašně nezodpovědné.

„Já musím jít. Kdyby mě tu s tebou někdo viděl...“ zmínila sklesle, ale on se evidentně o sebe moc nebál, protože jí chytl za ruku a přitáhl si ji k sobě na hrud'. Ona ho objala a plakala a plakala. Těžko říct proč se na toho riona tolik upnula. Ano, byl pohledný a měl jí rád, ale stejně. Wade je Wade a... jo, měli své neshody. Láska je nejasná věc. A jen možná, jí i malinko připomínal Zana.

„Co se stalo?“ tahal z ní.

„Já chci být s tebou. Už to s ním nevydržím,“ plakala hystericky. „Já vím, že si za to můžu sama, ale já to prostě už nezvládám. Nevím, jestli chci. Uteč se mnou, prosím. On mě ani nebude hledat, uleví se mu a bude zase se Sárrou,“ pokračovala. Zandar jí mlčky hladil po vlasech.

„Musíš být rozumná. To co říkáš není pravda. On by mi tě jen tak nenechal, nebuď blázen, jsi jeho žena. Musíš se za ním vrátit a vydržet to. Uvidíš, že to pak bude zase dobrý a brzy na mě zapomeň,“ chlácholil ji.

„Nikdy. Miluju tě,“ prohlásila a vášnivě ho políbila až ho zatlačila na stěnu za ním. Zandar to nečekal, ale neodstrčil ji od sebe. Byla to královna proboha, nemohl jí od sebe jen tak odstrčit. Chtěl ji, miloval ji a ona jeho. A tak jí jen polibky opětoval, hltil ji, laskal ji a dával jí to, co zoufale potřebovala.

Wade se ráno probudil v posteli vedle Eldarna skoro jako za starých časů. No ráno, bylo už skoro poledne. „Ty vole, mě bolí hlava,“ prohlásil a promnul si rozespale oči. Eldarn na něj zavrčel, aby byl zticha, ale to mu neprošlo, protože do něj Wade šťouchnul, aby ho právě vzbudil.

„Koukej na ten bordel tady. Dělej, vstávej, musíš mi pomoci to uklidit,“ prskal na něj a vyhoupl se z postele kocovina nekocovina. Eldarn sjel jako slimák břichem po hraně postele až přistál koleny na tvrdé podlaze, což ho donutilo otevřít oči.

„Život s tebou je peklo a já už zapomněl jak velký,“ prohlásil, až to donutilo Wada vykuknout z koupelny, aby se ujistil, že to vážně řekl.

„Cos to řekl?“ syknul na něj s kartáčkem v puse.

„Že tě nesnáším. Jsi horší než osina v řiti,“ pokračoval rozespale. Taky uměl být pěkně nevrlý jen co je pravda. Wade se rozesmál, došel až k němu a cvrknul mu do ucha, aby ho probral, protože on už zase stihnul usnout. Ten se jen ohnal.

„Dělej, nebo tě donutím a to hádám nechceš,“ řekl suverénně a šel si vypláchnout pusy od pasty a odložit kartáček.

„Posluž si,“ zašeptal, když v tom už pomalu visel ve vzduchu, když ho Wade za tričko povytáhl zpátky na postel.

„Chceš pěstí? To už tu dlouho nebylo,“ pokračovala a to Eldarna probudilo.

„Jsem vzhůru, co že mám uklidit?“ zeptal se a Wade se zasmál.

„Sám sebe uklid'. Dej se dohromady, nasnídej se a uklid' tady ten svinčik. Já si musím něco vyřídit. Uvidíme se pak,“ řekl a mířil si to ke dveřím.

„Počkej, kam jdeš?“ vyzvídal. Wade se na něj tak podíval a povzdychl si.

„Za Anomaris. Musím jí něco říct. Tak zatím čus,“ řekl a zamával mu.

„Čus,“ opáčil Eldarn a zase upadl nejmní do kómatu.

Anomaris seděla na zahradě a povídala si se svými dvorními dámami. Pila u toho čaj a sem tam koukala na děcka, jak si hrají. Tedy jen na princezny, protože Wayde byl někde na koni se svým pážetem.

Wade přišel hledat Anomaris k ní do ložnice, ale když jí tam nenašel, dal si chvilku nebo dvě, aby to tam prozkoumal. Dlouho tam nebyl. Ne, že jí začal obracet šuplíky vzhůru nohama, ale tak nevině se tam porozhlédl.

Nejdřív ho zaujal červený flakón s parfémem, tak k němu udělal dva kroky a přičichl si. Potom ho vrátil zpátky na místo. Zdálo se mu, že k ní byl příliš krutý a chtěl se jí omluvit. Včera ten večer, kdy mohl zase být se svými lidmi, mu dal tolik. Cítil se mnohem líp a Anomaris teď kromě jeho nikoho jiného nemá. Bylo od něj sobecké jí na to nechávat samotnou. Alespoň tak to momentálně vnímal.

A tak si to mířil někam jí najít. Cestou ještě minul kalendář. „11. září,“ zašeptal překvapeně. Dnes měla Sára narozeniny. Vyndal z kapsy zrcátko, očaroval ho a zazrcadloval jí. Bylo to o tolik snazší, když s ní včera mluvil. Najednou mu to nepřišlo tak zvláštní se ozvat.

„Ano, Wade?“ ozvala se.

„Ahoj. Včera jsme se tak dobře bavili, že jsem úplně zapomněl, že máš dneska narozeniny. Přju ti všechno nejlepší. Vřak mě znáš, nejsem na dlouhý přáníčka. Bohužel pro tebe nic nemám, ale co není, může být. Jestli chceš, můžu ti něco přinést. Měla bys z toho pořád ještě radost?“ zeptal se.

„Děkuju, to je od tebe milý, že sis vzpomněl. Měla bych z toho pořád radost, ale bude nejlepší, když to nebudeme přehánět. Taky by tě to zdrželo a máš určitě hodně práce,“ odpověděla až to Wada rozesmutnělo, ale musel jí dát za pravdu, že se zase jen nechal unést.

„Dobře. Jak chceš. Užij si den, je jenom tvůj. A kdybych ti náhodou chyběl. Kdykoli, ozvi se mi. Jo?“ řekl a ona přikývla.

„Bych ti volala pořád,“ zahihňala se. Wade se pousmál. „Ale někdy se určitě ozvu. Ty taky můžeš. Tak papa,“ řekla a zavěsila. Wade si povzdychl a šel za tou Anomaris. Měl ve všem jasno. Musí mít alespoň něco v tom životě v pořádku.

Během patnácti minut se zjevil na zahradě, kde vysedávala se svými v uvozovkách přítelkyněmi. Všechny se mu poklonily a Anomaris na něj jen zírala jako na zjevení.

„Wade, co tady děláš?“ zeptala se překvapeně. Běžně za ní během dne nechodí.

„Omluvíte nás, dámy?“ řekl, chytl Anomaris za ruku a vedl si jí s sebou někam dál od nich. Ta skoro nemohla dýchat jak se bála, co jí řekne a v tom korzetu už tuplem.

„Omlouvám se, že jsem se k tobě choval tak chladně,“ prohlásil. Anomaris se udělalo nevolno. Nahmula se jí krev do hlavy a bůhví co všechno včetně vzpomínek na minulou noc, kdy se milovala se Zandarem, protože měla pocit, že je všechno v háji. Ale jestli ten pocit měla včera, co je to potom teď?

„Je ti něco? Nějak jsi zbledla,“ polekal se.

„N-ne, nic. Jen jsi mě zaskočil, to je všechno,“ přiznala a letmo se na něj usmála. Měla ale strach v očích a Wade, kdyby jí tak absolutně nevěřil jako teď, by to i poznal. Ale nepoznal to, neměl důvod jí nevěřit. Vždyť jí to přece tolik mrzí, že by jí snad ani nenapadlo mu být znovu nevěrná.

„Od teď už to bude zase dobrý, jo?“ řekl a tu ruku jí políbil. Taky se na ní usmál. Anomaris jen rozpačitě přikývla. „Odpustíš mi?“ zeptal se a ona zase jen přikývla. Na víc se nezmohla.

„Chybíš mi, víš?“ přiznal a přiblížil se k ní tak, že je od sebe dělilo maximálně deset centimetrů. Anomaris začala rychleji dýchat. A Wade pozoroval okouzleně její rty.

„Můžu tě políbit?“ zeptal se a ona tak lehce zakuňkala, že to mohl slyšet jenom on, protože u ní stál blízko. A tak se k ní naklonil a opatrně jí políbil. Byl to jen letmý polibek, ale trval déle než dvě sekundy. A byl nabitý citem. Alespoň z jeho strany. Anomaris do toho jistě taky nějaké vložila, protože se to zdálo jako věčnost, kdy si byli naposledy takhle blízko.

Anomaris od sebe krátce na to odlepila víčka a stejně tak on. Potom jí ještě pohládl po tváři prstem, chytl za ruku s propletenými prsty a dal se i s ní do pohybu po zahradě.

„Ty se na mě pořád zlobíš, vid’? Já vím, choval jsem se hrozně. Ani si neumím představit kolikrát jsi tohle snášela ty. Ale víš... já jsem hrozně žárlivej. Možná to na mě není vidět, ale jsem.“

Snáším špatně, když si jen představím, že na tebe někdo sahal. Nebo, že ty... že jsi milovala někoho jinýho. Co si nás dva pamatuju, vždycky jsi chtěla jenom mě,“ pokračoval. „No tak, řekni něco taky. Co je ti? Ty už mě nechceš?“ zeptal se.

„Chci. Jen se bojím cokoli říct, abych to zase nepokazila,“ objasnila a on se na ní usmál.

„To nemusíš. Už budu hodnej, slibuju. Nebudu o tom vůbec mluvit, jako by se to nestalo. Oba jsme to měli těžký,“ dodal.

„Takže smím dneska spát v tvé posteli?“ zeptala se asi, aby si ověřila jeho odpověď, ale znělo to rýpavě. Wade se pousmál a přikývl.

„Jasně, pokud chceš,“ řekl mile, což Anomaris šokovalo. Choval se divně, ani ona ho nepoznávala. „Chceš?“ zeptal se ještě a ona mu naznačila, že ano.

„Stejně je to taková hloupost, nezdá se ti?“ prohlásil a ona na něj zmateně koukala.

„Co myslíš?“ odpověděla.

„No tohle všechno. Jedna taková chvilka a co to všechno způsobí za strašlivou pohromu,“ procedil.

„Myslíš sex?“ zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Myslím nevěru, ale jinak ano, v jistém smyslu máš pravdu,“ řekl a podíval se na ní, ale ona mu uhnula pohledem. Wade jí položil prst na bradu a lehce jí nadzvedl, aby se mu podívala do očí.

„Dokážu to pochopit. Dělal jsem to taky. U tebe je to teda horší, protože ses do něj zamilovala, ale...“ začal, ale ona mu do toho skočila.

„Ty proti tomu taky nejsi imunní. Sice nejsi zrovna nejvěrnější tvor, ale ať už si to přiznáš, nebo ne, vždycky si k tomu hledáš důvody. Jen tak s někým by ses taky nevyspal,“ prohlásila a on přikývl.

„Máš pravdu. Jen tak bych to opravdu nedělal. Nejsem z těch, co se nedokážou ovládat třeba jen kvůli pěkným nohám,“ zašeptal. „A nebyt citů, nikdy bych tě nepodvedl. Jen v jistých chvílích, když jsem zamilovaný do víc lidí, pak nevím, co se sebou. Odhadla jsi mě kdysi přesně, když jsi říkala, že se v tom plácám. Mrzí mě, že jsem ti tím ublížil, Ris. Nikdy jsem tě nechtěl vyměnit,“ dodal.

„Hm, až na Sárú. Kdyby byla derionka, nepřemýšlel bys nad tím ani sekundu,“ zmínila.

„Přemýšlel a stejně bych si vybral tebe, protože spolu máme děti. A ty víš jak to mám. V tomhle ohledu nemáš konkurenci. A to i kdyby byla Sárú derionka,“ objasnil.

„Teď, ale kdysi... tak v první řadě by sis mě ani nevybral a děti bys se mnou neměl. Udělal bys z ní svoji královnu... tahle debata je zbytečná. I když to nikdy nepřiznáš, tak já to vím,“ pokračovala smutně.

„Zapomínáš, že ty sis mě taky nevybrala. A ani bych tě nepřemluvil. Kdyby Darren nezabil Zana, nedala bys mi tu šanci. I když jsi věděla, že spolu můžeme být to, co dneska,“ řekl a ona se pousmála.

„To nebyl nejlepší příklad, Wade. Vzhledem k tomu, jak to teď mezi námi je. A už se ani nedá říct, čím vinou,“ objasnila.

„Jsem hajzl, já vím. A ty to taky víš. Vždycky jsem byl a vždycky budu. Ale slibuju, že se budu krotit. Klidně mě trestej jak chceš za všechno, co ti provedu, ale slib mi, že už mi nikdy nebuděš nevěrná. A nebo se nenech chytit.“

Protože jestli budeš nápadná a já se to dozvím, nebo tě nedejbože při tom načapu, zabiju vás oba dva. A to mi nedělej, protože to ani udělat nechci. Ale nezapomínej na to, kdo jsem. Jsem hajzl a ještě ke všemu jsem král. A smutnou povinností králů je trestat neposlušnost – veřejně,“ řekl a ona přikývla.

„Proč bys to udělal, když to dělat nechceš?“ vyzvíдалa.

„Protože jsem žárlivej a v některých chvílích se nedokážu ovládat. A zvlášť v těchhle chvílích jsem i nebezpečně impulzivní. Takže si to dobře rozmysli. Nerad bych ti sebral... lásku zrovna tímhle způsobem,“ odpověděl.

„A co ty? Do jaký míry mi budeš věrněj ty? Taky budeš opatrněj, abych o tom nevěděla?“ vyzyvala. Wade se pousmál a zírajíc jí do očí, si jí přitáhl za ruce k sobě.

„Když to mezi náma bude dobrý, tak s nikým jiným spát nebudu, přísahám na všechno, co je mi svatý,“ prohlásil a políbil jí obě ruce. Anomaris na něj dojatě koukala. Někdy mluvil jako hlavní hrdina z romantické knihy a taky se tak choval. A Sára by jistě i řekla, že tak umí i milovat.

„Můžeme si tyhle sliby pamatovat od teď?“ zeptala se. Wade se na ní prozíravě podíval.

„Proč jako?“ prsknul.

„Protože ještě včera jsem na tebe byla strašně naštvaná a měla jsem intenzivní pocit, že tě nenávidím a teď jsi mě zase zblbnul,“ přiznala.

„A cos dělala včera, když jsi mě tolik nenáviděla?“ vyzyvala.

„Nic, ale je lepší do toho jít s čistou hlavou, když není plná vzteku, ne?“ objasnila a on přikývl.

„To máš pravdu, miláčku,“ řekl a usmál se na ní.

Eldarn se postaral o rozbitou sklenku whisky i o papíry na Wadovo stole a potom i o sebe. Estrella se akorát na chvíli vrátila do jejich společného pokoje a všimla si Eldarna, jak se i po tom, co se konečně probudil válí po posteli.

„Ty teda vypadáš. Zase jste chlastali do rána, co? Že ti to za to stojí,“ procedila suše a posadila se k němu na postel. Eldarn se k ní přisunul a položil si hlavu na její klín. Estrella ho automaticky začala hladit po vlasech.

„Potřeboval mě,“ odpověděl. „Je úplně zoufalej, takovýho jsem ho nikdy neviděl. Nebo spíš dlouho jsem ho takovýho neviděl,“ opravil se. Estrella se usmála a přikývla. Věděla, že její snoubenec se bude už navždycky o Wada zajímat víc, než bylo zdrávo.

„Si tě vůbec nezaslouží,“ zmínila. Eldarn nic neříkal, jen se k ní přitulil ještě blíž a objal jí kolem pasu.

„Wade je Wade a já ho mám rád,“ dodal.

„Hm, hlavně aby měl takhle rád i on tebe,“ řekla a podívala se mu do očí. Eldarn se usmál a přikývl.

„Má,“ objasnil.

„Hele a co se vlastně děje mezi ním a Anomaris? Já vím, že mu byla nevěrná a tak, ale s kým? O co šlo?“ vyzyvala. Eldarn s ní o Wadovi mluvil jen tak okrajově, protože mu nechtěl způsobovat žádné problémy a zvlášť, když měli s Estrellou tak napjaté vztahy.

„Se Zandarem. Byl jeho páže,“ upřesnil a to jí šokovalo.

„No teda, tak to je vážně síla,“ řekla a Eldarn přikývl. „A co s tím bude dělat?“ pokračovala. Eldarn pokrčil rameny.

„To nevím, ale rozhodně mu tu situaci nezávidím, protože jestli to vyjde najevo, jako král je bude muset oba veřejně potrestat. A to nejen říct tytyty, i kdyby nakrásně chtěl, jestli mi rozumíš,“ dodal.

„Bože ta je pitomá. Copak se ho vůbec nebojí?“ zmínila a zavrtěla nad tím hlavou.

„Nemá důvod se ho bát. Teda když jde jen o to. Mezi nimi je pořád něco, Wade jí taky byl nevěrný, ale stejně by měla být opatrná. Podle mě si moc neuvědomuje závažnost situace. Spoléhá na to, že je Wade někdy občas splachovací, když mu dá dostatek času a zkusí na něj svoje triky,“ objasnil.

„No ale ne když má na hlavě korunu,“ zmínila a Eldarn přikývl.

Wade se trochu pomuchloval s Anomaris a pak se rozloučili, protože měl nějakou práci s výzkumem. Teď byl nabitý pozitivní energií a věřil tomu, že když je všechno konečně v klidu, že mu to půjde líp od ruky.

Srovnal si ty papíry podle stránek jak jdou za sebou a taky to roztřídil na jeho část výzkumu a na tu Terinovu, která pro něj neměla žádný význam, ale řekl si, že si to nechá pro případ, že by tam později něco objevil.

Taky si u toho zpíval. Je až neuvěřitelné, co s člověkem dělají emoce, stres nebo třeba strach. To negativní nás nutí uzavírat se do sebe a nemít z ničeho radost, ale potom, když se nám uleví, život nám začne připadat nádherný a to v každém detailu. Třeba jen proto, že venku zpívají ptáci, kvetou kytky a voní tráva.

Wade toho byl teď plný. Bylo mu skoro jako by byl zase čerstvě zamilovaný. Až takový povznášející efekt to na něj mělo. No a díky tomu konečně přišel na to, jak zařídit, aby se Éter přestal rozpínat. Ale nebyl si jistý, jestli mu to k něčemu bude, protože kdyby nějak jakkoli změnil vlastnosti Éteru, obával se, že by nemusel fungovat tak jak má, a to by bylo k ničemu.

Hlavně se taky bál s Éterem nějak experimentovat, protože to byla nebezpečná věc. Skoro jako by byl radioaktivní. A kdo ví, možná i byl. Skoro všechny jeho objevy byly jen teoretické. A i on sám moc dobře věděl, že když se do toho nevloží pořádně a nevyzkouší to, že to už navždy budou jen neprobádané teorie, které nelze ani potvrdit ani vyvrátit.

Já jsem byla zrovna v práci i když byl pátek večer a já měla dovolenou. Jedna moje pacientka mi naléhavě volala kvůli obavám o svojí duši. Objevil se u ní jako u mě před lety stín Temnoty na duši a snažil se jí očernit. Vyslýchala jsem jí jako tenkrát Viola mě, abych si udělala obrázek o jejím problému a mohla jsem jí i líp pomoci.

Měla duši jako Shadowwalker, akorát už trochu temnější. Umět to složité kouzlo a vidět čarodějům do duše bylo úchvatné. Celá jsem se rozplývala, když jsem viděla konečně tu Darrenovu čirou, která mi připomínala tepelné vlnění vzduchu nad nějakým horkým objektem.

Ta shadow byla podobná, akorát měla všechny odstíny šedi a to vlnění v ní bylo víc vidět. Skoro jako by to byl hustý tmavý kouř. „Hm, je tam vidět znatelně stín,“ zmínila jsem zírajíc té ženě do duše, jako by byla jen průhledná nádoba. Taky pro mě v tomto případě i byla.

„Kdy to začalo?“ zeptala jsem se.

„Dnes v noci. Měla jsem erotický sen,“ odpověděla a já přikývla. Bylo to skoro jako u mě, když se mě Wade pokoušel svádět.

„Je tou Temnotou někdo vám blízký, nebo známý?“ pokračovala jsem a ona přikývla.

„Ano, je to můj přítel,“ řekla, což mě zaskočilo, to je velmi neobvyklé. Zřejmě jí musel vážně přitahovat. „Zdál se mi trochu jako nějaké jeho zlé dvojče,“ dodala.

„Ano, to je možné. Zatím jsem se ještě nesetkala s tím, aby to byl zrovna tak blízký člověk. Většinou to bývá někdo, koho ten dotyčný z nějakého důvodu nemůže mít, a silně ho přitahuje. Takto to může být mnohem nebezpečnější, protože se vám nemusí podařit včas rozpoznat realitu od snění. I za normálních okolností je to velice těžké, natož když je to takhle,“ vysvětlila jsem.

„Co se s tím dá dělat, paní doktorko?“ zeptala se a já se pousmála. Musela jsem jí ukázat, že existuje nějaká naděje.

„Začneme tím, že zahájíme terapii čistou duší. Ta se v medicíně používá často. V tomhle případě pomáhá zmírňovat intenzitu i frekvenci snů, a později i čistí škody způsobené Temnotou, kdyby došlo k očernění duše. Nicméně to není zas takový zázrak pokud dojde k masivnímu očernění.

Ve vašem případě je trochu problém, že je vaše duše docela tmavá i když není postižená temnotou, měly bychom se jí snažit intenzivně zesvětlit, což našetřít dokud není dotčena, by mělo jít snadno. I to by mohlo zabránit stínu Temnoty, aby se vrátil.

Napišu vám silné dávkování zatím více méně jako prevenci. Vyzvedněte si to prosím v lékárně na rohu. Jsou dobře zásobováni pokud jde o čiré duše. Mají kvalitní dárce a jedním z nich je dokonce i můj manžel,“ poradila jsem jí.

„Jste moc hodná, děkuju. A i vašemu manželovi, bez takových lidí bychom byli kolikrát ztraceni. Je hezké, že na nás takhle myslí,“ řekla a já jí dala za pravdu příkivnutím.

„Mějte se hezky a kdyby cokoli, dejte vědět. Snad to takhle bude stačit,“ dodala jsem podávajíc jí recept do lékárny. Ona si ho ode mě vzala a odešla. Takže jsem mohla jít domů, žádné další případy se neozvaly.

Wade s Anomaris po dlouhé době strávil noc. Ráno když se oblékali, švitořil kolem ní jako kolibřík kolem květiny. Nabídl se, že jí zapne náhrdelník a u toho jí líbal na krku u zrcadla. „Miluju tě,“ šeptal jí do ucha a lehce ho laskal. To byl jasný důkaz toho, jak moc byl vášnivý. Vždycky pro něco vzplanul, aniž by to dokázal ovládat.

Anomaris měla strach na Zandara jen pomyslet. Myšlenka na něj jí byla víc než nepříjemná. Teď byla konečně zase šťastná a Wade viditelně taky. Bála se, aby o to kvůli tomu zase nepřišla. A tentokrát už natrvalo.

Otočila se k němu a podívala se mu do očí. Tvářil se jako by spolu nepromilovali celou noc. Jako by jí viděl prvně a zase po ní toužil. „Cos to se mnou udělala, Anomaris? Nějak jsi mě očarovala. Protože si přijdu jako blázen. Chci tě ještě víc než včera,“ šeptal rozněžněně a naklonil se k ní, aby jí políbil. Rukou jí u toho vjel pod sukni až na stehno.

Anomaris vyskočila ze židle a skočila mu kolem krku až ho povalila zpátky na postel. Wade se nechal ať už s ním zamýšlela dělat cokoli. Celý se jí odevzdal a ona ho rozmazlovala svými polibky všude po těle. Po krku, hrudi a břiše, po kterým svými rty sjížděla tak provokativně níž.

Wade jí zajel prsty do vlasů a slastně vzdychl, když se přiblížila k jeho citlivému místu. Ona k němu zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Líbil se jí, když byl

vzrušený. A taky to, jak uměl čekat, vůbec do ničeho jí nenutil. A tak mu to chtěla dopřát.

„Počkej,“ zašeptal a opřel se o lokty. „Dokončíme to jindy, já si teď vzpomněl, že jsem měl někde už dávno být. Tak promiň,“ řekl, usmál se na ní a šel se obléknout. Anomaris jen přikývla a pozorovalo ho, jak si zavazuje košili. Myslela si, že to je kvůli tomu, že je mu nepříjemné se s ní takhle mazlit, když ví, že takové věci dělala i s někým jiným. A hádala správně, Wade nad tím teď víc přemýšlel než včera v noci, kdy byl docela naměkko z celé té situace.

„Tak ahoj,“ řekl a odešel. Bylo to trochu náhlé, což Anomaris polekalo. Přála si jen, aby nad tím zase tolik nepřemýšlel, ale to bylo těžké, když to byl Wade, o kom tu byla řeč.

„Wallione,“ zavolal na svého sluhu. Ten vykouknul ze dveří očekávajíc, co po něm bude jeho král chtít. „Potřebuju několik dobrovolníků, kteří se nebojí riskovat svůj život. Samozřejmě dostanou dobře zaplacené. Potřebuju riona a deriona. Sehnat a pak přivést,“ prohlásil a odkráčel pryč. Wallion se mu poklonil a šel splnit králův rozkaz.

Asi po půl hodině se sešli všichni u snídaně. Dokonce tam přišel i Wade. Estrella s Eldarnem tam dorazili poslední, a když viděli Wada s Anomaris se krmit jako by měli první rande, vyměnili si pohledy.

„Možná to už nebude potřeba, vypadá to, že jsou zase spolu,“ zašeptal jí Eldarn, ale to se Estrella nelíbilo. Vždyť ještě nedávno to vypadalo nejmíň na rozvod.

„Dobré ráno,“ pozdravil je Eldarn.

„Ahoj,“ řekla Anomaris a Wade na ně jen mávnul a usmál se. Už se zase cpal nějakou pečenou šunkou a sýrem. On vážně jedl hrozně moc. Nikdy mě to nepřestávalo udivovat.

„Tak jste zase spolu?“ zeptal se Eldarn a Wade přikývl a usmál se.

„Evidentně,“ řekl ještě a položil Anomaris ruku na stehno.

„To jsem moc rád. Snad vám to dlouho vydrží,“ dodal. Estrella se k tomu raději nevyjadřovala, sice se na ně usmívala, ale šťvalo jí to. Wade jí vždycky kazil plány.

„Jsem mezi přáteli, tak snad neuškodí, když to řeknu nahlas, ale něco mě napadlo. Budu pracovat na výzkumu. Dokonce jsem si najal dva dobrovolníky, na kterých to budu testovat,“ prozradil.

„Teda, to je hustý,“ ozval se Eldarn.

„To jo a kdo to bude? A na čem konkrétně budeš pracovat?“ vyzvíдалa Estrella.

„Nevím kde začít, ale nejvíc mě láká dokázat očistit očerněnou duši, zvýšit magickou energii čarodějů a udělat z rionů deriony,“ odpověděl nadšeně.

„Ty už víš jak?“ pokračovala ve výslechu Estrella. Eldarn do ní lehce šťouchnul pod stolem, protože se zajímala až moc a on nechtěl, aby se zase začal zajímat Wade, proč, že to tak moc chce vědět.

„Tak nějak napůl. Spíš ale jen teoreticky. Proto potřebuju pokusný králíky. A bojím se, že jich několik i zabiju, takže hledám dobrovolníky, co se nebojí riskovat a v případě nehody zajistit aspoň když nic svou rodinu,“ prohlásil. Na to nikdo nic neříkal.

„Nechceš s tím pomoci? Mám docela náladu na zkoumání,“ navrhnul Eldarn.

„Ty bys měl čas? Byl bych rád, kdybys mi pomohl. Jako za starých časů,“ řekl a Anomaris nenápadně protočila panenkami. Jak pak by ne, když jí ten výzkum lezl na nervy a ohrožoval její pozici. Jenže to nesměla Wadovi říct, protože jinak by se zase rozčílil. A to teď nechtěla riskovat.

Já s Darrenem, se Sárrou a s dítkem jsme se vydali na rodinný výlet do města. Chtěla jsem malému ukázat kostel svatě Amélie a taky si někde dát dobré jídlo. No a Darren malému slíbil, že se s ním proletí na Kinnaře.

To se mi moc nelíbilo, ale proč by nemohl vzít syna na projížďku, když bude opatrný a nebude s ním létat moc vysoko? Taky si kvůli tomu nechal vyrobit speciální sedlo, aby ho tam mohl když tak ještě přivázat.

„Mami, koukej,“ volal na mě a mával mi ze sedla. Darren kolem něj běhal a zavazoval ho tam a pak si sedl za něj a objal ho, aby to bylo ještě bezpečnější.

„Darrene, drž ho pevně!“ volala jsem na něj a on přikývl a poslal mi vzdušnou pusou.

„Tak pa. Kdybyste chtěly letět za náma, budeme u lesa,“ řekl a vzlétnul i s ním do oblak. Malý Darren nadšeně křičel a já jen koukala, jak je to vysoko a co by se stalo, kdyby spadnul.

Sára byla v úplném klidu. Jako proč by ne, když to nebylo její dítě. Pak se ke mně jen naklonila a lehce do mě drkla loktem. „Budeš mít syna závodníka, těšíš se?“ prohlásila a já se jen tak zakřenila a rozešla jsem se. Sára mě dohnala a táhla mě někam na něco sladkého.

Probraly jsme spoustu věcí, povídaly jsme si o práci i o soukromí. Prozradila mi, že se seznámila v práci s jedním novým kolegou rionem, který trénuje wergona závodníka svému bratranci. Je prý pohledný, je mu dvacet osm let a jmenuje se David. Říkala, že ho pozvala večer na rande a že to vypadá nadějně, protože se mu taky líbí.

Bylo by to hezké kdyby jí to vyšlo, protože od rozchodu s Wadem neměla žádný vztah a myslím, že dokonce ani chlapa na hraní. Byla mu snad věrná i když nemusela. Teď si tak říkám, jestli kromě Whispera a Jace měla ještě někdy někoho. Ona je hrozně záhadná v tomhle.

Wade seděl ve svojí pracovně na křesle a něco tam míchal ve zkumavkách jako to dělá občas Darren, když dělá nějaké lektvary. Před ním stáli dva mladí muži svlečení do půl těla. Wade na nich zkoušel nějaké ty pokusy. A za ním stál Eldarn a pozoroval ho.

„Fajn, na vypij to,“ řekl rionovi. Ten si to od něj vzal a chystal se to vypít. Wade ho ještě před tím varoval. „Je dost možný, že po tom umřeš,“ zmínil ještě, ale on přikývl a i tak to vypil. Už dostal zaplacení předem a peníze měla u sebe jeho matka, takže byl v klidu.

Wade si od něj vzal lahvičku zpátky a chvíli ho pozoroval. Vůbec nic se k jeho překvapení nedělo. „Hm, zajímavý,“ prohlásil suše. „Subjekt číslo 1R bez reakce,“ řekl Eldarnovi, který mu zíral přes rameno a zapsal si to do sešitu.

„Jdeme na deriona,“ zmínil a usmál se na něj. Ze stolu popadl další zkumavku a podal mu ji. Byla úplně stejná, jakou dostal ten rion. Schválně dal první ochutnat rionovi, aby případně neplácal deriony, byli cennější.

Muž si jí od něj vzal a taky jí vypil až do dna. Oba s Eldarnem ho pozorovali, ale nic se nedělo. „Hele a nezapomněl jsi tam třeba něco dát?“ zeptal se ho Eldarn, ale Wade pokrčil rameny a podíval se do papírů. Spěšně to pročetl a pak zavrtěl hlavou.

„Ne, všechno sedí,“ odpověděl mu.

„Třeba to bude účinkovat až v nějakém časovém intervalu. Zapiš si čas užití,“ zmínil a Wade ho poslechl a zapsal to do sešitu.

„Takže subjekt 1D též bez reakce,“ řekl a odložil sešit na stolek. Na oba se díval jako by čekal, že každou chvíli vybuchnou. I když by ho to nejspíš ani nepřekvapilo vzhledem k tomu, že jim dal speciálně upravený Éter, který tedy napřed oddělil ze své moci. Ještě nepřišel na to, jak ho vyrobit jinak než tím, že se na to pořádně vyspí a nají.

No a ten Éter, který jim dal musel napřed upravit nějakým kouzlem a chemií, aby se nerozpínal. Ale netušil, jestli to bude fungovat trvale, nebo co to udělá, když se to smíchá s jejich magickou energií. Nevěděl o tom z tohohle hlediska vůbec nic.

„Když se vám nic nestane do hodiny, myslím, že máme vyhráno,“ zmínil Wade. Když v tom derion z ničeho nic začal zvracet. Wade jen tak tak stihnul odskočit, ale stejně mu tím ohodil boty. Podíval se na ně, zhnuseně se zakřenil a pak se nasupeně podíval na deriona.

„Pardon,“ zakuňkal.

„V pořádku. To se asi může stát. A vzhledem k tomu, že subjekt 1R na to nereaguje, ačkoli Éter pozřel dřív, řekl bych, že to nemá s Éterem nic společného. Bude to reakce na jednu ze složek elixíru,“ objasnil Wade a kouzlem uklidil ten nepořádek včetně svých bot, které se mu vlivem toho kouzla snad i naleštily.

„Takže to znamená, že to funguje,“ zmínil Eldarn nadšeně, ale Wade tomu nevěřil ani trochu. Spíš si byl víc než jistý, že to neudělalo vůbec nic.

„To hned zjistíme,“ řekl a položil derionovi dlaní ruku na hrud'. „*Diaphanum*,“ zašeptal a jeho kůže jako by zprůsvitněla a v jeho těle se objevila fialová hmota, která se vlnila ze strany na stranu. To byla jeho magická energie, která se většinou drží jako chomáček vaty někde v jednom místě. A protože Wade měl její sílu, která se mu na jeden malý bod nemohla vejít, tak mu proudila celým jeho tělem jako krevní oběh.

„Je tmavě fialová, Wade,“ zmínil šokovaně Eldarn a Wade přikývl.

„To znamená, že se jeho modrá smíchala s mojí fialovou a přijala jí za svou. Udělal jsem to blbě. Neoddělil jsem Éter správně, což znamená, že jsem mu dal jen vypít pítíčko s mojí mocí, která zmizí až jí vyplácá a znovu se neobnoví,“ vysvětlil zoufale.

„To je marný, tohle nemám šanci nikdy dát dohromady. Vůbec to nechápu. Když jsem to počítal, vypadalo to nadějně,“ dodal a Eldarn ho jen poplácal po zádech.

„To znamená, že neumřeme?“ zeptal se ten rion a Wade zavrtěl hlavou.

„To znamená, že ta teorie nefunguje. Zatím máte volno, užívejte prašule, chvilku mi potrvá, než na něco zase přijdu. Pak vás budu chtít na další pokus,“ řekl a oni se mu oba poklonili a odešli.

„Milí kluci,“ zmínil Eldarn krátce na to, co se za nimi zavřeli dveře.

„Co, líbí se ti snad?“ rýpnul si, ale Eldarn do něj lehce strčil rukou.

„Hahaha, já nejsem teplej, Wade,“ objasnil. Wade už to dávno neřešil, protože věděl, kde je pravda. Jen se podíval na stůl na nějaký svůj technický výkres toho, jak si představoval rozpínání Éteru. Vypadalo to jako taková podivná pyramida. Nebo spíš jako tři vedle sebe. S tím, že uprostřed byl Éter a ty pyramidy jen ukazovaly tvar rozpínání.

„Nad čím dumáš?“ vyzvídál Eldarn, když viděl, jak je Wade zamyšlený.

„Nebud' zvědavěj, nebo ti narostou kly,“ prohlásil zase a Eldarn do něj drknul, aby ho aktivoval mu odpovědět normálně. To většinou zabírá, protože tahle reakce byla čistě z jeho automatické odpovědi, nad kterou ani nepřemýšlel.

„Ale koukám, jestli jsem neudělal někde chybu ve výpočtech. Ale všechno sedí, podívej se na to,“ odpověděl a podal mu to do ruky. Eldarn si soupl brýle blíž ke kořenu nosu a pozorně si to prohlídnul.

„Asi tě zklam, Wade, ale máš to správně tak jako vždycky. Ty prostě chyby ve výpočtech neděláš,“ prohlásil a položil výkres zpátky na stůl. Wade si povzdychl.

„Kurva! A to jsem se tentokrát modlil, aby to bylo tím. To je celý v hajzlu, zase jsem na začátku,“ prskal našťavaně a plácnul sebou na křeslo. Eldarn se posadil naproti němu.

Anomaris seděla u sebe v pokoji na křesle a chovala v náručí spící Norinku jako by byla pořád miminko. U toho jí něco broukala a jemně s ní houpala. Na chvíli si představila, jaké by to bylo, kdyby to tenkrát tolik nepokazila se Zandarem a kdyby s Wadem měla další dítě. Jistě by jí miloval ještě víc, kdyby se jí povedlo mu dát dalšího syna.

Pak si ale povzdychla. Pohřbila to nadobro. On už s ní další dítě chtít nebude. Sice jí dneska řekl, že jí miluje, ale zcela určitě to bylo jen pod vlivem hormonů, což vždy přišlo s chutí na sex a stejně rychle to i odejde. A zvlášť když to na rozdíl od ní tak dlouho s nikým nedělal. Vždyť už i z druhého kola jí ráno utekl.

„Anomaris, můžu dál?“ klepal na dveře Wade a když uslyšel její tlumené ano, tak otevřel dveře a vešel dovnitř. Hned jak viděl svou spící dcerku v její náručí, mile se usmál a pohladil ji jemně po tvářičce. Potom se podíval na Anomaris.

„Copak tady děláš, nechtěla bys být radši s námi?“ zeptal se, ale zavrtěla hlavou.

„Chtěla jsem být sama,“ odpověděla.

„Aha, tak to tě nebudu rušit,“ řekl a otočil se směrem ke dveřím, ale chytla ho za ruku. Wade se na ní podíval.

„Myslela jsem s Eldarnem a s Estrellou. Ty mi fakt nevadíš. Naopak,“ přiznala. On se usmál a udělal k ní krok blíž. Potom si od ní vzal Noru a přitiskl si jí na hrud', když se začala trochu protahovat.

„Ššš,“ šeptal, aby jí udržel při tom spánku a když to zabralo, položil jí za sebe na postel. „A co bys chtěla se mnou dělat, Anomaris?“ zeptal se s tím svým sexy úsměvem ve tváři. Ona mu ten úsměv opětovala, chytla ho za ruce a políbila ho na krk.

„Položil jsi svoji dceru na blbý místo, Veličenstvo,“ oznámila mu.

„Proč myslíš? Místa je tady všude dost,“ prohlásil, přitáhl si jí k sobě za ruku a prudce si jí otočil zády k sobě. Anomaris mu narazila zadní částí těla na břicho a zaklonila k němu lehce hlavu.

Wade jí odhrnul vlasy z krku na jednu stranu a políbil jí pod ucho. Anomaris k sobě tiskla pevně víčka a tiše vzdychla svou lehce pootevřenou pusou. „Něco jsi mi chtěla udělat ráno, já na to nezapomněl,“ šeptal jí nadržene do ucha.

Sára se ráno probudila na cizím místě, a než se vzpamatovala, trochu se vyděsila. Potlačila chuť se tomu zasmát, protože by probudila Davida, který tak roztomile spal vedle ní.

Opatrně se k němu přisoupla, aby ho nevzbudila, opřela se o loket a pozorovala ho, jak spí. Když tohle dělala naposledy Wadovi, okřikl jí, aby na něj necivěla, že ho to trochu znepokojuje. Ale nemohla si pomoci, přišel jí roztomilý.

Možná, že to mělo vážně potenciál, protože by se na něj nikdy takhle neculila, když o tom ani neví, kdyby se jí víc než nelíbil. A taky by s ním neskončila v posteli hned první noc.

I když, je to Sára, o kom se bavíme a Sára je občas dost impulzivní a... nedivím se jí, že už nechce být dál sama. Vždyť nemělo nejspíš smysl na Wada čekat. Tedy ona na něj bude čekat věčně, ale nebude během té doby asi držet celibát.

„Ty už jsi vzhůru?“ zeptal se, když si všiml, jak na něj zamilovaně civí.

„Nechtěla jsem tě budit. Ale klidně ještě spi, já za chvíli vypadnu,“ řekla, ale vtáhnul si jí k sobě pod peřinu jako to vždycky dělal Wade. Bylo to skoro jako kdyby spolu už chodili.

„Nebližni, je brzo a ty nikam nespěcháš, tak se aspoň pořádně prospí,“ dodal a už zase usínal. Sára se pousmála. Bylo to příjemné, když k ní byl někdo konečně milý a pozorný a když o ní měl ten dotyčný ještě i zájem.

„Budeš mě mít za blázna, když ti řeknu, že jsi boží? Že takovou holku jako jsi ty jsem hledal roky, a že bych s tebou chtěl být častěji?“ zeptal se. Sára zavrtěla hlavou.

„Máme to úplně stejně. Taky jsi boží,“ opáčila a přitulila se k němu jako jeho přítelkyně.

„Tak a teď už můžu klidně spát,“ prohlásil a zase na chvíli usnul. Sára se k němu přidala taky.

To já už byla dávno v práci. Sice byla neděle, ale další naléhavý případ. Tentokrát už to nebylo tak růžový jako poslední. Měla jsem pacienta s černo-bílou duší jako mám já, který svou Temnotu už políbil.

S tím se nedalo skoro nic dělat. Snad mě napadl jedině Arzan, ale to nemuselo vyjít. Já měla štěstí. Ten pán má ale taky, že není žena, protože jinak by se mohl stát ježibabou. Takhle existovala menší šance, že se při správné a důsledné léčbě z toho nejhoršího dostane. A pak tu byla ještě prevence před dalším útokem, který byl víc než pravděpodobný.

„Bude ideální, když tady na pár dní zůstanete a naše asistentky se o vás postarají. V takové šlamastyce byste neměl raději být přes noc sám. A zvlášť když má přijít druhá vlna. Bývá o dost silnější, než ta první.

Budeme vám podávat elixír s výtažkem z čirých duší. Je tam víc druhů a taky tam je přidaná bílá. Určitě to pomůže. Léčit se ale musíte okamžitě. Takže se vás zeptám, zda souhlasíte s mým návrhem a hospitalizací?“ zeptala jsem se a on přikývl. Byl chudák po té noci celý špatný. To jsem byla taky. Ale spíš jen proto, co jsem se svou Temnotou dělala. A pro to, kdo to vlastně byl.

„Výborně. Tak mi to tady podepište a nahlaste se u kolegyně u pultíku. Ona vám všechno řekne a připraví vám pokoj. Je potřeba, abyste se pořádně vyspal. Temnota využívá oslabeného organismu k tomu, aby se dostala blíž k vaší duši. Zkuste prosím držet pár dní přísný spánkový režim,“ dodala jsem. Potom jsme se rozloučili a já se mohla sbalit a jít domů.

the Betrayal

☆ Zrada ☆

Wade seděl po boku Anomaris u stolu. Bylo 19. listopadu a Anomaris slavila 35. narozeniny. Wade pro ní nechal uspořádat menší oslavu v rodinném kruhu. Pilo se a jedlo se, všechno bylo super až na to, že ona nebyla šťastná.

„Nejsi unavená?“ zeptal se jí pozorně Wade, ale ona zavrtěla hlavou. „Tak copak se děje? Jsi nějaká smutná. Chtěla bys něco, aby ti bylo líp?“ tahal z ní.

„Ne, děkuju. Nic se neděje. Jsem jenom přejedená a z tý židle už mě bolí zadek. Možná by bylo hezký, kdyby sis se mnou zatancoval,“ řekla a on ztuhl.

„Zatancoval?“ zopakoval a rozesmál se. „Já netancuju,“ odpověděl a když si všiml, jak se jí jeho odpověď dotkla, přehodnotil to. Přece jen měla narozeniny a on jí nabízel, že pro ní něco udělá. A jeden tanec ho snad nezabije, ne?

A tak se postavil a podal jí ruku. „Smím prosit?“ zeptal se mile a věnoval jí úsměv. Anomaris se rozzářila, chytla se ho za ruku a nechala se vytáhnout od stolu do středu sálu, kde pár lidí už tancovalo.

Eldarn hned na to vytáhnul Estrellu, aby netrhal partu a bavili se zase jako na plese ve škole. Wade se přiblížil k Eldarnovi s Estrellou a naklonil se k němu, aby mu mohl něco říct.

„Já s tím končím. Už to vzdávám, nemá to cenu. Éter je nedosažitelný,“ začal. Anomaris do něj šfouchla.

„Jako vážně tohle budete řešit při tancování?“ okřikla ho a on pokrčil rameny a naznačil Eldarnovi, že to proberou pak.

„Jen jsem mu říkal, že s tím končím. Je to strašně těžký a mě to nejde. Říkal jsem si, že bych se raději zase věnoval tobě. V poslední době jsi zase odtaziťatá a já bych nerad, abys byla se mnou nešťastná,“ zmínil a políbil jí ruku.

Anomaris se na něj usmála, ale to bylo tak všechno, co mohla dělat. Stejně tak jako on už nechtěl pracovat na Éteru a nechtěl být králem, ona toužila po tom být zase normální holka, která si může dělat co chce a s kým chce. A rozhodně by to nebylo s ním.

Estrella moc dobře věděla, že ho Anomaris už nemiluje, ale pro dobro všech si to nechávala pro sebe, i když měla někdy chuť to bráškově vpálit do obličeje. Ale na druhou stranu, jí to bylo trochu líto, protože to utrpení cítila a nebylo to příjemné.

Když dohrála skladba, Wade s Anomaris se šli posadit zpátky ke stolu. Eldarn s Estrellou se k nim přidali. Ovšem hned na to přišel za Wadem nějaký šlechtic ho požádat o tanec s královnou. Ten svolil a pak se konečně naklonil k Eldarnovi, aby mu to mohl říct.

„Chtěl jsem říct, že už na tom výzkumu dělat nebudu. Někam to schovám, aby mě to nerozptylovalo a končím s tím jednou provždy,“ řekl a Eldarn přikývl. Byl z toho, ale smutný, že to Wade chce vzdát.

„A co bude s tebou a se Sárrou?“ zeptal se. Wade tu otázku nečekal.

„Co by jako mělo být se mnou a se Sárrou? Mezi námi to skončilo. Já mám svojí rodinu,“ objasnil.

„Aha. Já myslel, že...” začal, ale Wade ho přerušil.

„Hlavně nemysli. Tohle je ukončená kapitola a já miluju Anomaris. Už to nepodělám. Chci, aby byla naše rodina spokojená. A kdo ví, možná ještě přibude další člen,” zmínil a usmál se. Estrella se k němu prudce otočila, když ho to zaslechla říct.

„Nechci ti kazit iluze, ale Anomaris nevypadá, že by chtěla další dítě. Nemáš třeba pocit, že je s tebou nešťastná? V poslední době jí nenecháš ani dýchat, pořád za ní běháš jako byste spolu chodili teprve měsíc,” procedila suše.

„Myslíš? A já měl právě pocit, že jí kvůli výzkumu zanedbávám. No, asi si s ní budu muset o tom promluvit,” zmínil zírājíc na ní, jak tančí s někým jiným. Došlo mu, že něco není v pořádku, zvlášť když Estrella řekla to, co řekla.

Wade prudce vstal ze židle až zavržala, Eldarn s Estrellou se na něj překvapeně podívali. Wade měl tvrdý výraz a ruce v pěst. Pak když si ale uvědomil, že se na něj všichni dívají, zklidnil se.

„Jsem utahanej, půjdu si lehnout. Dobrou,” pronesl a odešel. Estrella s Eldarnem si vyměnili pohledy a Anomaris se vrátila zpátky za nimi s otázkou na špičce jazyka.

„Kam šel?” zeptala se znepokojeně.

„Spát,” odpověděla jí Estrella suše. Anomaris se posadila.

„Já asi půjdu taky, tak dobrou noc,” řekl Eldarn, políbil Estrellu na tvář a odešel. Anomaris se na Estrellu tak překvapeně podívala.

„O co jde?” tahala z ní nechápavě. Estrella si povzdychla.

„Jestli chceš být pořád ještě naživu, tak se snaž aspoň předstírat, že jsi s ním šťastná, protože jinak nedopadneš dobře,” prohlásila. Anomaris na ní šokovaně zírala.

„Vyhrožuješ mi?” zeptala se a Estrella přikývla.

„Jo. A taky ho koukej donutit, aby pracoval na tom výzkumu dál. Já vím, že nechceš, aby to dokončil, ale když to dokončí a na něco přijde, slibuju, že tě ochráním. Až se stanu královnou,” objasnila a odešla ze sálu. Anomaris neměla slov. Pravdou je, že ani na výběr, protože Estrella měla svatou pravdu. Měla na ní nějakou páku a tu zodpovědnost by jí mile ráda nechala.

Wade se procházel po své ložnici. V místnosti svítilo jen pár svíček, takže tam nebylo příliš světla. Pak se natáhl ke stolu a nalil si do skleničky trochu whisky. Viditelně byl z něčeho nesvůj. Měl i slzy na krajíčku a když už se zdálo, že se snad rozbrečí, tak mrsknul s tou skleničkou přes celou místnost až se roztříštila na malé kousky skla. Což ho před tím pláčem ochránilo.

Anomaris se zjevila ve dveřích a šokovaně na něj zírala. Nechal je totiž otevřené, takže si toho jeho výstupu všimla. „Co se děje?” zeptala se a vstoupila za ním opatrně dovnitř. Wade se na ní podíval a polknul to, co by jí nejraději řekl. Treba to, že moc dobře ví, že se zase vídá s tím rionem. A pokud ne, tak, že na to určitě myslí a byl žárlivostí celý bez sebe.

„Nic, zlato. To se týká toho Éteru a já jsem jenom utahanej. To bude dobrý, pojď ke mně,” řekl a objal jí. Anomaris přišlo jeho chování dost neobvyklé, ale nic neříkala. Tohle po ní Estrella chtěla, aby si ho za každou cenu udržela.

A Wade se zase k smrti bál toho, že by musel Anomaris s tím jejím milencem potrestat nějakým středověkým trestem, a tak radši dělal, že mu to nevadí a že nic neví. Což bylo pro někoho jako je on velmi těžké. Nejen, že to bylo ponižující a vyčerpávající a zvláště, když mu to vadilo a žárlil. Ale celkově to byla na nic situace a on s ní nemohl nic dělat, protože mu od doby, co se stal králem nevyšel jeho jediný plán.

Když se od ní odtáhnul, sundal si jedním tahem košili, zahodil jí na křeslo, pak si zul boty a začal si rozepínat kalhoty. Anomaris ho mlčky pozorovala. Čekala, že po ní něco bude chtít, ale místo toho jí jen obešel směrem do koupelny, napustil si kouzlem horkou vanu a vlezl si do ní.

Anomaris nevěděla, jestli má jít za ním, nebo odejít k sobě do ložnice. Poslední dobou nevěděla vůbec jak se před ním má chovat a on jí nechával, aby si dělala co chce, což zase pro změnu dělalo jí.

V hlavě jí znělo, co říkala Estrella, a tak nasadila úsměv a šla za ním do otevřené koupelny. Muselo to být pohodlné, protože na tom patře kromě strážců a Walliona nikdo nebyl a bez dovolení by mu nikdo nelezl do ložnice, mohl si tam klidně chodit nahý.

Anomaris si stoupla mezi dveře. Byla přímo naproti němu. Wade se na ní podíval a tvářil se celkem neutrálně. „Smím se přidat?“ zeptala se. On přikývl a pozoroval jí, jak se před ním svléká. Chudák ani netušil, že Anomaris na něj hraje divadýlko, zatímco on jí upřímně miloval a toužil to mezi nimi zachránit.

Nejprve ze sebe shodila šaty a potom i spodničku. Neměla pod tím žádné další spodní prádlo, takže tam před ním stála úplně nahá. Což bylo pro něj po dvou měsících opravdové terno. Wade na ní koukal jako by jí viděl poprvé.

Anomaris vystoupila z té hromádky oblečení, udělala k němu pár kroků a vlezla si k němu do vany. A nejen tak, že si tam přisedla. Rovnou si sedla obkročmo na něj, popadla kostku mýdla a začala mu mýt hrud' a břicho.

Wade jen rychleji dýchal a zírajíc jí do očí, jí nechal, aby se ho dotýkala dle libosti. Tak se jí namátkově letmo dotýkal po bocích a prsou, ale nedovolila mu toho příliš. V poslední době na sebe od něj moc nenechala sáhnout, spíš sahala ona na něj. Nejspíš jí to pak vadilo míň a to předstírání pro ní bylo únosnější.

„Jsi nádherná, lásko moje,“ šeptal jí do ucha a něžně jí hladil po bocích směrem dolů až jí držel pomalu za zadek. Ona se pousmála a zkušeně se po něm sklouzla. Wade slastně zavzdychal a uvolnil se. Dal si hlavu do záklonu a nechal se od Anomaris rozmazlovat.

Ráno bylo krásně podzimní a chladné, ale uvnitř útulné královské ložnice, kde hořel oheň v krbu, bylo příjemně. Wade se probudil dřív než jeho žena, a tak se k ní přitulil a probouzel ji opatrně polibky. Anomaris otevřela oči a usmála se na něj.

„Ahoj,“ pozdravila ho.

„Dobrý ráno,“ zašeptal a rovnou jí lezl mezi stehna. Anomaris se nechala, ačkoli neměla náladu. „Něco ti dlužím za to, jak ses o mě včera krásně starala. Bylo to strašně hezký,“ zmínil, zatímco jí něžně ozobával. No a kdyby se nezeptal, nejspíš by si i trochu užil, ale snažil se být ohleduplný.

„Copak, ty nechceš?“ zarazil se, když si všiml, že je Anomaris lehce prkenná.
„Promiň, Wade. Bolí mě břicho, tak to necháme na jindy. Nezlob se,“ odpověděla.
On se na ní tak smutně podíval a přikývl.

„Aha. Nevadí. Nezlobím se,“ řekl a ještě se vedle ní na chvíli natáhl. Chvilí koukali oba do stropu, než to Wade rozkrojil.

„Ris?“ oslovil jí z ničeho nic. Ona k němu otočila hlavu.

„Wade?“ řekla a čekala, co jí bude chtít.

„Já... víš, že takovej normálně nejsem a neptám se na věci, na který nechci znát odpověď, ale zrovna teď si nejsem jistej, jestli jí chci znát, nebo ne,“ prohlásil a Anomaris se trochu polekala, na co se jí bude vyptávat.

Wade se na ní podíval a chvíli si vzájemně zírali do očí, než se zeptal. „Miluješ mě ještě vůbec?“ Anomaris se málem zastavilo srdce. Bylo těžké v tomhle někomu lhát a zvlášť jemu. Dokázal lež snadno prokouknout a navíc jí to bylo líto, nechtěla mu lhát víc než bylo nutné.

Wade to její dlouhé mlčení znepokojovalo. „Víš co? Neodpovídej na to. Sám to nemám rád takový otázky, vím, že to pak zní neupřímně. Já mám jenom trochu strach, co s náma bude. Fakt se snažím, ale ty se mnou evidentně nejsi šťastná. Skoro vůbec se mnou nemluvíš a nechceš se mnou spát.

Včera ses asi musela hodně přemáhat, když tě to tolik odrovnalo. Je to tím, že se ti po něm stýská? Miluješ ho pořád? Nebo mě vážně tolik nenávidíš za to, že jsem ti zahýbal?“ vyslychal jí. Anomaris si povzdychla.

„Nemá cenu si nic nalhávat. Není to mezi námi růžový, ale to neznamená, že tě nenávidím, nebo, že...“ Wade se na ní zoufale díval.

„Nebo co, Anomaris?“ tahal z ní.

„Chceš slyšet pravdu?“ zeptala se a on přikývl. „Jsem nešťastná. Nenávidím to tady. A nesnáším být královna. Myslela jsem si, že to bude jiný, a je to příšerný. A já bych si přála jenom, abych mohla žít jako dřív,“ odpověděla a on na ní smutně koukal.

„Beze mě, že jo?“ řekl smutně.

„To jsem neřekla. Dřív jsme se měli přece dobře,“ prohlásila. Wade se pousmál a přikývl, věděl moc dobře jak přesně to myslela. Vykrucovala se z toho celkem zkušeně. Taky jí docela dlouho analyzoval, až se jí z toho rozbušilo srdce strachy.

„Chápu. Bohužel neexistuje zákon, který by tě od takový povinnosti oprostil, ale nechci, abys byla se mnou nešťastná. Nejsem zas takovej zoufalec, abych tě nutil se mnou být, nebo se mnou spát.

Ale s ním být nemůžeš, Ris. To nejde. Snad jediné, kdybys byla hodně nenápadná a dávala si pozor, aby vás někdo nenačpal,“ prohlásil a ona na něj koukala jako na blázna.

„Co na mě tak zíráš? Já nejsem kus skály a ani nejsem idiot, jsi čitelná. Jen jsem si nemyslel, že je to s náma až tak hrozný, to je pro mě celkem šok, abych řekl pravdu. A taky mě to mrzí, protože u mě se nic nezměnilo. Já tě miluju, vážně. A miluju naši rodinu,“ dodal.

Anomaris se rozbrečela. Nevěděla, co jí děsí víc, jestli tenhle rozhovor, blízka budoucnost v tomhle duchu, nebo Estrella, která jí jasně řekla, že ho má donutit pracovat na něčem, na čem už pracovat nechce a taky, aby si ho za každou cenu

udržela, i kdyby mu měla lhát. A pak ještě jedna věc – on a jeho trest až se dozví od Estrelly pravdu.

„Jsi hrozně hodnej. Teda občas. Ale když už, tak opravdu,“ zmínila a on se smutně pousmál. Anomaris se ho něžně dotkla prstem na tváři, ale on jí po chvilce tu ruku odstrčil.

„Tohle si nech, na to nemám. Tenhle soucit nesnesu, je to snad horší, než kdybys mě podváděla,“ syknul na ní, vstal z postele a tak, jak ho pánbůh stvořil si šel pro župan. Anomaris ho mlčky sledovala, než ho na sebe hodil. Cítila se provinile, že mu ublížila a bylo jí to líto.

„Takže to mám chápat tak, že je mezi náma konec?“ ujistil se. Anomaris se neměla k odpovědi. Místo toho jen plakala. Wade protočil panenkami. „Proč bulíš, když už mě nechceš, Anomaris?“

Bulet bych měl spíš já, ne? Ty se se mnou v podstatě rozejdeš, teda udělal jsem to já, protože se k tomu nemáš, ale to není podstatný. Podstatný je to, že se se mnou jako by rozejdeš a pak je ti to líto. Ty nevíš co chceš, že ne?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

On si klekl k ní na postel, chytl její obličej mezi dlaně a podíval se jí do očí. „Ten pocit znám moc dobře. A protože tě mám rád, tak ti to trochu usnadním. Dělej si co chceš, jen buď opatrná. A nedělej mi to nápadný.“

Ale jen pod jednou důležitou podmínkou – budeš dokonalá herečka. Nechci, aby to někdo věděl. Ani Eldarn a už vůbec ne Estrella. Nikdo, rozumíš?“ zeptal se a ona přikývla. „Protože jestli tě někdo načape, budu do toho muset zakročit a to nechci,“ řekl.

„Jo a nezaručuju ti, že nebudu žárlit. Protože ani teď sakra nevěřím tomu, co říkám,“ vztekal se a shodil naštvaně ze stolu lampu. Anomaris se polekala až nadskočila.

„Promiň. Musím se s tím srovnat. Nech mě radši na pokoji. Obleč se a běž se třeba projít,“ dodal. Anomaris byla šokovaná tím, co a jak jí řekl. Neshodovalo se to s jeho povahou ani trochu. Vážně jí musel mít rád, když něco takového pro ní udělal. A tak se rychle oblékla, zbytek věcí popadla do rukou a odešla.

Wade nemohl uvěřit tomu, že ho vážně poslechla. Že ho tam nechala v tomhle stavu a šla si plánovat život se svým milencem. Až teď si uvědomil, že ho Anomaris už nemiluje. Jen tak tam stál zírajíc na dveře, ze kterých před chvilkou odešla, aniž by viděl přes ty slzy.

„Tomu se říká boží mlýny, Wade,“ zašeptal si pro sebe nešťastně, pak se jen opřel čelem o tyč, která spolu s ostatními držela baldachýn a tiše plakal.

Když se z toho dostatečně vyplakal, popadl svou kytaru, na kterou dlouho nehrál. Dalo by se říct, že palácem jeho kytara zněla prvně. Anomaris to slyšela, protože to na tu arcaín kytaru pořádně vohulil.

V tom se u ní v ložnici objevila Estrella. „Co jsi mu udělala, že hraje Nothing Else Matters na kytaru?“ zeptala se jí. Anomaris si vzpomněla na jeho prosbu, aby nic neříkala ani jednomu z nich. A tak jen pokrčila rameny.

„Nic jsem mu neudělala,“ odpověděla. Nicméně Estrella poznala, že jí lže a nejen proto, že si nevzala lamilku.

„Proč teda zpívá? On nikdy nezpívá sám do smutný písničky, když je zavřený v pokoji. A už vůbec ne v sedm ráno,“ objasnila.

„Nevím co na to mám říct. Prostě je mu smutno,“ dodala. Estrella na ní pořád jen koukala, věděla, že jí lže.

„Rozešli jste se. Při nejmenším. Cítím z tebe pocit viny, strach a dokonce i něco palčivýho jako je smutek. Možná přece jenom jsi ho měla ráda,“ analyzovala jí.

„Nerozešli jsme se. Jen jsme se trochu chytli,“ vysvětlila.

„Jasně, kvůli hádkám shazuje vázy, vzteká se, ale nezpívá smutný písničky. A tahle zrovna znamená hlubokou depresi. Jestli to za chvíli bude hrát i na klavír, tak je to jasnej rozchod. Mě neoblafeň, znám ho jako své boty.

No nic, jsem zvědavá jak ho s takovou přemluvíš, aby pracoval na projektu,“ řekla a odešla. Anomaris si povzdychla. Moc jí to hraní před Estrellou fakt nešlo. A dokonce si i myslím, že Eldarn ho taky prokoukne raz dva.

Anomaris sebou plácla zoufale na postel a přemýšlela nad tím, jestli udělala dobře, když byla ráno tak odtazítá. Ztratit Wada po tolika letech a takhle, bylo rozhodně něco nepříjemného.

Z těch myšlenek jí vytrhnul zvuk klavíru. Wadův smutek z těch tónů doslova prýštil a ona se cítila hrozně. Do teď si myslela, že už ho možná ani nemiluje, ale až když se s ní rozešel, došlo jí, že ho možná pořád miluje, i když ho z velké části nenávidí.

Měla chuť za ním jít a obejmout ho u toho hraní. Říct mu, že opravdu neví co chce, nicméně se rozhodla to nechat tak, jak to je. Když už to bolestivé a nepříjemné mají oba víceméně za sebou, proč do toho zasahovat a způsobovat si další bolest?

Hned jak si ulehčil tím hraním na klavír smutných písniček, vstal a šel za Eldarnem. Chtěl ho ještě stihnout, než půjde do práce, aby se mu trochu ulevilo. Nicméně v pokoji nikdo nebyl. Estrella už asi odešla do školy. Ale Wade věděl, že Eldarn ještě nejspíš nikam neodešel, protože většinou odchází až v osm. A tak se rozhodl, že na něj chvíli počká.

Přešel pokoj k oknu a podíval se ven do dvora. Z jeho pokoje bylo vidět všude jen ne sem, a tak chvíli sledoval služebnictvo, jak běhalo z místa na místo jako mravenci. Když už ho ten pohled přestal bavit, vydal se směrem ke dveřím. Cestou ale zahlédl na stole Estrellin sešit. Byl její, protože měl na sobě samolepky a něco takového Eldarn určitě nedělá.

Kdyby to mělo být Eldarnovo, nedovolil by si se mu v tom hrabat, ale u Estrelly ho víc než zajímalo, co si píše do takového sešitu. A tak sešit namátkově otevřel někde zhruba uprostřed.

„Éter a rozpad molekulárních částic uvnitř?“ zašeptal si pro sebe překvapen tím, co objevil. Potom otočil na další stránku a polekal se. Bylo to něco, co za žádných okolností nemohla spočítat sama, musel jí pomáhat Eldarn.

„Proč se snažíte přijít na způsob jak udělat z riona deriona a beze mě?“ zašeptal zklamaně „Vy hadi!! Svině!“ zaječel a shodil sešit zuřivě ze stolu. Pak hned odešel. Měl toho dost. Všichni ho neustále jen využívali. Proklínal se za to, jak ke všem byl milý. Jak byl naivní a srdečný, protože teď si byl jistý, že ho za svou hloupost čeká

trest. Jak se lidově říká, pro dobrotu na žebrotu, což si myslel, že se ho nikdy týkat nebude.

Rychlým krokem si to mířil ke stáji, kde byla jeho dračice Emirossa. Byla jediná, koho momentálně měl. Ještě měl děti, ale co s nimi teď? Proletět se na nich nedá.

No a odpoledne po té dlouhé projížďce, seděl na trůnu a přemýšlel. Už tam seděl docela dlouho a sám. Vlastně kromě těchhle dvou věcí, nic jiného dnes ani nedělal.

Hned jak do sálu vkročil Eldarn s Estrellou, pokynul stráží, aby je oba zajali a vsadili do vězení. „Wade, co se děje? Proč nás vedou pryč?“ dovolával se odpovědi Eldarn, ale Wade neodpověděl, jen je mlčky sledoval, jak je odvádějí pryč. „Wade, neblbni,“ pokračoval, ale bez reakce. Hned jak se za nimi zavřely dveře, Wadovi se zalily oči slzami.

„O co jde?“ zeptala se Anomaris, když kolem ní strážé vedli pryč Eldarna s Estrellou. Wade na to nic neřekl, jen se zvedl a odešel. No a takhle to bylo od té doby každý den a celý den.

Jednoho rána po těžkých nocích, kdy se snažil několik hodin usnout, se probudil, nasnídal se, potom chvíli vládnul, což zahrnovalo sezení na trůnu a řešení nějakých komplikovaných věcí. A pak tam tak seděl úplně sám až do večera a utápěl se v depresích. Nechtěl s nikým mluvit, nechtěl nikoho vidět a kdykoli přišla Anomaris za ním, odbyl jí.

Když opět večeřel sám u toho obřího stolu po několika týdnech od toho nešťastného incidentu, Anomaris to nevydržela a přisedla si. „Už mi řekneš, co se stalo?“ zeptala se. On přestal žvýkat co měl v puse a zvedl k ní oči.

„Ne,“ odpověděl suše a zase se dal do jídla.

„Ale no tak, miláčku,“ řekla na to. Wade se zarazil a podíval se na ní tak, jak se na ní ještě nikdy předtím nepodíval. Nejdřív to vypadalo, že by jí nejradši padl do náruče a nechal se utěšovat, ale potom se to z rázu změnilo na pohled typu nehraj si se mnou. Anomaris to trochu vyděsilo.

„Takhle už mi nikdy neříkej. Ne když spíš s někým jiným,“ prohlásil a zvedl se od stolu, že jde pryč.

„Kam jdeš?“ zeptala se ho. Wade se k ní otočil.

„Spát. Přešla mě chuť,“ opáčil syrově a odešel. Anomaris si povzdychla. Bylo jí jasné, že byl smutný už když přišel o ní, ale teď přišel i o Eldarna. O někoho, kdo mu byl snad nejbližší. Měla v hlavě asi tak miliardu otázek. Co s ním asi tak bude dál? A hlavně co se sakra mohlo stát, že s nimi udělal tak krátký proces?

Anomaris o něj měla starost, protože se choval podivně. Dokonce si hledal nového nejlepšího kámoše mezi riony. Vypadalo to trochu jako nějaký konkurz. Vybíral je podle toho, kdo byl Eldarnovi nejvíc podobný vizuálně a pak teprve mentálně. Samozřejmě moc neuspěl. Nikdo nebyl jako Eldarn a ještě ke všemu v tom nebyly ty vzpomínky a jejich unikátní pouto.

A tak všechny, kteří se mu z nějakého důvodu nezdáli nechal vsadit do cely naproti Eldarnovi. Někdy měl zvrácený smysl pro humor. Těžko říct, jestli to vůbec byl humor. Byl z něj smutný král, nikdo ho neviděl se usmát měsíc.

Eldarn seděl ve své cele v otrhaných hadrech a díval se do té protější plné lidí, kteří mu byli vizuálně podobní. A protože Wada znal a byl celkem chytrý, došlo mu, co ten jeho pokus nejspíš znamená. Nevyhovující náhrady. Tak jim říkal.

Už pomalu ztrácel naději, že by za ním přišel, protože ať už udělal cokoli, musel ho nejspíš hrozně zklamat. A to natolik, že ho nechal zavřít do cely na měsíc, aniž by se za ním zastavil a řekl mu o co jde. A taky si za něj hledal novou spřízněnou duši.

Každým dnem očekával zlé zprávy. Třeba tu, že bude mít zanedlouho hlavu na špalku jako ti nešťastníci z vedlejších cel. Taky měl strach o Estrellu, protože jejich vztahy byly snad ještě horší než ty, co měli spolu. Ale nejvíc se bál o Wada, aby neudělal nějakou hloupost. Byli spolu tak zvláště propojení díky tomu poutu.

Doslova šokem pro něj bylo, když ho viděl scházet schody dolů a zamířil si to k jeho cele s takovým suverénním výrazem v obličejí. Takhle se na něj Wade díval naposledy, když ho ještě nenáviděl. To ho zabořilo.

„Wade,“ zašeptal.

„Myslíš Vaše Veličenstvo,“ opravil ho. Eldarn přikývl a lehce se mu poklonil.

„Co tady děláte, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se.

„Proč jsi mi to udělal, Eldarne?“ přešel rovnou k věci Wade, ale Eldarn vůbec nechápal, o čem je řeč.

„Co proč jsem ti udělal? Pokud vím, nic jsem ti neudělal. Nikdy bych ti přece nic neudělal, jsem tvůj...“ Wade ho přerušil.

„Nejlepší kamarád? Brácha? To už nejsi,“ oznámil mu neutrálně. Vcelku to vypadalo, že je s tím už smířený, ale nebyl. Eldarn mu chyběl víc než Anomaris.

„Au,“ prohlásil Eldarn a smutně se na něj díval. Wade přikývl.

„Jo, to jsi vystihl,“ řekl.

„Wade, já ti přísahám na cokoli budeš chtít, že bych nikdy nešel proti tobě. Jestli jde o ten projekt s Ěterem, dělal jsem to pro tebe a taky trochu i pro nás s Estrellou. Bylo by fajn, kdybychom se mohli vzít,“ přiznal.

„Ale podívejme, kdo najednou ví, o čem je řeč,“ rýpnul si. Eldarn si povzdychl.

„Wade, prosím. Buď rozumnej. Sám víš někde uvnitř, že já bych...“ Wade ho přerušil.

„To si strč do prdele, Eldarne. To ty buď rozumnej. Copak nevidíš, že tě využila? Chce mi sebrat korunu. Pokud to celou dobu nejsi ty ten zrádce, co po ní jde. A možná to opravdu bylo kvůli tomu, že si tě chce vzít, ale nás dva by to rozdělilo a ty jsi jí to dovolil. Spolupracoval jsi s ní.

A je jedno, jaký úmysl jsi v tom měl, Estrella ti pořád blbne hlavu. A já vám to dovolil. Já jsem to dovolil a tobě jsem dovolil všechno. Už toho mám všeho dost. A pod vládou svojí sestry, a bez urážky, riona, fakt nebudu. Pro tohle jsem svůj život neobětoval,“ dodal. Eldarn na něj smutně koukal.

„Dělal jsem to hlavně pro tebe, vážně. Víím, jak moc jsi nešťastnej, nedalo se na to koukat. Estrella bych nikdy nedovolil, aby ti ublížila. Víš moc dobře, že by u mě skončila a ona to ví taky. A já o korunu nestojím. Kdyby jo, už bych ti jí dávno vzal. Wade, prosím, věř mi,“ objasnil. Wade na něj chvíli mlčky koukal.

„A co když je to celý úplně jinak? Co když jste v tom jeli od začátku spolu?“ prohlásil.

„O čem to zase mluvíš?“ polekal se Eldarn.

„Estrella ví, kdo je komplic Terina a toho člověka, co mi unesl dceru. A nechce mi to říct. A proč asi? Protože jsi to musel být ty. Ten výzkum jste mi chtěli vzít, aby jste mi ho sebrali. Byl dobře načatej a ty jsi fyzik. Estrella ti jenom pomáhala,“ pokračoval. Eldarn se vážně začínal bát, že to Wadovi nevysvětlí. Pak ho ale něco napadlo.

„Wade, proč bychom do toho tahali Terina s tím člověkem, kterýho ani neznám?“ položil mu jednoduchou otázku.

„To nevím,“ řekl. „Ale nejspíš proto, aby to nebylo do očí,“ odpověděl.

„Jsi strašně chytřej a nikdy se nemýlíš, ale teď jsi úplně mimo. Jen se bojíš. Tohle jsou tvoje strachy, který ti přerostly přes hlavu z toho, co se ti všechno za poslední dobu děje. Jsi unavenej a máš deprese. Já ti chtěl pomoci a pořád chci. No tak, Wade, pusť nás ven,“ naléhal. „Nebo co s námi chceš dělat? Nechat nás tu navždycky?“ zeptal se.

„Zrádcům sekám hlavy,“ opáčil syrově. Eldarn se polekal.

„Ne, Wade, to nejsi ty. To je jenom tvůj strach. Neposlouchej ho. Poslouchej chvíli místo svojí unavený hlavy svoje srdce. Víš přece kdo jsem. Víš, čím jsme si už prošli. Proč bych něco takovýho dělal? Mám tě rád, Wade. Opravdu,“ pokračoval.

„Nevím, jestli ti věřím. Všichni se na mě vykašlali. A je jedno, jestli si za to můžu sám, nebo ne. Důležitý je, že se to stalo. Nemám nikoho, Eldarne. Nikoho. I ty sis vybral tu zrádkyni Estrellu.

Radši jsi mě zradil, než abys prošvihnul šanci, že si jí vezmeš. Dělal jsi to za mémy zády a je jedno, že to měl být i bonus pro mě. Udělalš mi to i když jsi věděl, že bych s tím nikdy nesouhlasil. Máš tajemství s mojí nepřítelkyní, o kterým jsi věděl, že mi může ublížit. Tomu se lidově říká zrada,“ prohlásil smutně.

Eldarn natáhl svou pravou ruku skrze mříže a položil mu jí na hrudník. Wade to nečekal, a tak úplně ztuhnul. „Byla by to těžká volba, ale vybral bych si jednoznačně tebe. Což se ovšem o tobě říct nedá. Ty jsi ten, kdo hledá ve všem skulinky. Třeba s tím Srdcem Derionu, že?“ rýpnul si a Wade hrubě odstrčil jeho ruku ze svého srdce.

„Ještě jednou na mě sáhni a useknu ti ruku!“ syknul a odešel.

„Už zase? To tu dlouho nebylo,“ ječel za ním. „Ta impulzivita ti nesluší. Už jsem ti to jednou říkal. Nemám tě takovýho rád!“ pokračoval. Wade se zastavil a podíval se na něj.

„Já už z vysoka seru na to jakýho mě máš rád, Eldarne. Už mě nebaví být pro každýho dokonalej. Já jsem já a jsem takovej jakej jsem. Pokud vím, kdybych takovej nebyl, nezamiloval by ses do mě, ne?“ rýpnul si a odešel.

„Wade...“ zakuňkal a rozplakal se. „Wade počkej prosím,“ pokračoval. „Já to tak nemyslel. Neodcházej takhle. Wadééé,“ volal za ním, ale Wade už byl pryč. Rozhodl se, že se ještě stavi i za Estrellou.

„Wade?“ podivila se, když ho viděla mihnout se u její cely. Hned vstala ze země a chytla se za mříže oběma rukama. Wade se k ní naklonil a chytl se mříží vedle jejích rukou.

„Tak moc tě nenávidím, sestřičko. Asi tak moc jako ty mě. Věř mi, že bych tě nejradši... stojíš mi v cestě. Zase a já tě prosil ať to neděláš,“ začal. Čekal, že Estrella bude běsnit a vracet mu úder, ale místo toho jen přikývla.

„Máš pravdu. Jsme stejní,“ řekla smutně. Wade na ní jen koukal, než se odhodlal na to něco říct. Ona mu ale skočila do řeči. „Co s tím hodláš dělat? Zabiješ mě? Nemůžeš, přišel bys o něj. Pustíš mě? Nemůžeš, přišel bys o korunu. Necháš mě tady? Přišel bys o důstojnost. Takhle ty to přece neděláš,“ provokovala ho.

„Jestli ho miluješ, tak to vezmi na sebe,“ prohlásil.

„Jako kvůli tobě, abys měl svědomí čistý? Ani náhodou,“ sykla. Wade na ní překvapeně civěl.

„Ne, kvůli němu. Ale kvůli sobě,“ dodal. Ona se zamyslela a pak tedy kápala božskou.

„Ty víš, že by ti to nikdy neudělal. Víš, že jsem to byla já. A čím dýl ho budeš trestat za něco, co neudělal, tím to bude horší,“ zmínila.

„Pravda. Měl bych ho pustit,“ opáčil.

„Ale ty víš, že to nebude dělat dobrotu, když ho pustíš a mě tady necháš. Bude na tebe za chvíli podvědomě naštvaný,“ pokračovala.

„Asi tě zklam, ale on už si vybral,“ prohlásil a Estrella ztuhla.

„Cože?“ polekala se.

„Jak jsem řekl, Eldarn už si vybral. A podle toho jak ho znám, je na tebe pěkně naštvanej, že jsi ho takhle využila, aby šel proti mně. To ti nezapomene. Protože čím víc já se na něj kvůli tobě zlobím, tím víc on chce být se mnou a vynahradiť mi to,“ oznámil jí a nechal jí tam o tom přemýšlet. Pro Estrellu to byla celkem studená sprcha.

Byl štědrý den krátce po snídani. Wade seděl opět na trůnu vedle Anomaris a přemýšlel nad tím, že Eldarna pustí. Měl dost nepříjemných povinností už tak a do toho se na něj neustále odněkud valily další.

V tom do sálu vtrhla ta žena, se kterou hrál před několika měsíci celou noc šachy a Minoriky. No a byla tak nějak kulatější. „Prosím?“ vyzval jí Wade, aby řekla, co má na srdci. Ona se mu poklonila a začala.

„Jsem těhotná, Vaše Veličenstvo,“ oznámila mu.

„Ano, to vidím. A co po mě chcete? Mateřskou?“ opáčil jízlivě.

„To dítě je vaše, pane,“ oznámila mu a on se rozesmál. Anomaris moc do smíchu nebylo, protože i když byly věci tak jak jsou teď, rozhodně jí to bylo nepříjemné.

„Jako že jsem vám udělal dítě aniž bych s vámi něco měl? Že bych byl bůh a vy panenka Marie?“ pokračoval a pořád se smál. Anomaris si nebyla jistá, jestli to je jen divadýlko, nebo to myslí vážně, ale ať počítala jak chtěla, sedělo to na tu noc až moc dokonale.

„V jakém měsíci jste?“ zeptala se jí Anomaris. Wade na ní hodil bodavý pohled.

„Končím šestý, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla jí.

„Tak dost! Tohle je sprostá lež. A vy to víte! Nebudu se starat o cizího fákana jen proto, že jsem vám zaplatil, abyste byla dobrá herečka!“ prskal Wade naštvaně. Pak se ještě otočil na svou ženu. „Nikdy bych neměl nemanželské dítě, Anomaris. Vždyť mě znáš, nejsem takovej idiot,“ hájil se, ale ona mu moc nevěřila.

„Máte pro to nějaké důkazy?“ vyslýchala jí Anomaris. Wade se zase rozesmál.

„Důkazy? Anomaris, copak ty nevíš jak se dělají děti? Říká se, že je matka jistá, ale otec nejistý. Tohle hraje proti nám oběma. Bůhví s kým si to uhnala. Taky už mohla být v tom, když jsme se scházeli.

Já s ní nespál. Nikdy. A kdybych s ní spal, tak bych jí neoplodnil. A kdybys mě znala, věděla bys, že i kdybych byl v náladě a neovládal jsem se, pak až by mě ta nálada přešla, donutil bych jí si vzít post-in,“ pokračoval. Ta žena jen sledovala, kdo zrovna mluví.

„Ven!“ zařval Wade téměř hystericky a všichni se strachem v zádech odešli. Anomaris se na něj podívala se slzami v očích.

„Jenže ty jsi chtěl dítě a já ne, pak by to nebylo divný, kdybys hledal jinou alternativu pro dalšího následníka,“ dodala.

„Anomaris, přemýšlej trochu zlato. Levobočkem nic nevyřeším a za další, to její bude rion. Jak by mohl být rion a bastard následníkem trůnu?“ zeptal se. Ona na chvíli zmlkla. Nejspíš si to uvědomila až teď.

„Však ty by sis s tím nějak poradil. Jako vždycky se vším,“ prohlásila. Wade bouchl dlaněmi o opěradla trůnu a vstal.

„To se mi snad zdá, Anomaris. Já jí nešukal, jasný? A už se nebudu na tohle téma dál hádat. Nehledě na to, že ty mi nemáš absolutně co vyčítat. Už ne,“ syknul a odešel rychlým krokem ze sálu. Mířil si to za útěchou, kterou mu mohl být jedině Eldarn.

Sešel schody vedoucí do cel pod palácem a sedl si na kamennou zem vedle cely, kde byl zavřený Eldarn. Seděl tam jako by snad ani nebyl král. Ten k němu překvapeně přišel a sedl si vedle něj. Akorát je rozdělávaly mříže. Ani jeden nic neříkal, jen tak vedle sebe seděli a mlčeli.

Eldarn po chvíli prolomil ledy. Wade se mu zdál úplně na dně. Díval se do země a pohrával si s kusem slámy, což byla podestýlka v cele, ve které byl jeho spřízněnc zavržený.

„Co se stalo, Wade?“ zeptal se ho mile.

„Začal jsem věřit na karmu,“ odpověděl mu tiše a Eldarn se rozesmál. Když se na něj ale Wade ostře podíval, přestal se smát. „Myslím to vážně. Všechno se tak sere,“ stěžoval si. „A nejspíš je to za to, co jsem všechno udělal,“ dodal.

„A proč jsi přišel za mnou?“ vyzvídal. Wade se na něj podíval jako na idiota a pousmál se.

„Protože jsem se asi zbláznil,“ odpověděl.

„Proč jako?“ vyzvídal nechápavě. Někdy mu nerozuměl, a nebo dělal blbce, aby ho donutil s ním víc mluvit – aby se zase sblížili.

„Už prostě nesnesu být dál sám,“ přiznal a opřel se o stěnu za ním. Eldarn se pousmál. „Všichni se mnou pořád vyjebávají a já nevím, jak se z toho vymotat. A nerad to říkám zrovna někomu, kdo se mnou taky vyjebával, ale já tě potřebuju, Eldarne. Bez tebe jsem v hajzlu,“ dodal a podíval se mu do očí.

„Wade...“ zašeptal dojatě.

„Na Vánoce jsem tě tu nechtěl nechat samotnýho. A taky se tě chci na něco zeptat. Nepřišel jsi náhodou u toho vyjebávání se mnou na to, jak z riona udělat deriona?“ vyzvídal a on zavrtěl hlavou.

Wade se smutně pousmál a přikývl. „Tohle je konec. Byl to ztracený čas. Éter je nedosažitelný, protože to nejde. Byla blbost si myslet, že bych na to přišel zrovna já,“ zmínil. Eldarn protáhl ruku mezi mřížemi a položil mu jí na rameno. Wade se na něj

otočil. Trochu to vypadalo, že ho za to osahávání ho zase seřve, ale místo toho si vzal jeho ruku do dlaní a prstem mu přešel po nápisu, že je jen jeho.

„Pořád jsem to já, koho by sis vybral? I když jsem na tebe byl posledně tak zlej?“ zeptal se a Eldarn zírajíc na jeho prst, který ho šmíral po hřbetě ruky přikývl.

„Vždycky,“ odpověděl. Wade si povzdychl.

„Tak dobře. Dám ti šanci, abys mi to dokázal. Ale varuju tě, Eldarne. Zklameš mě a je mezi náma definitivní konec. Já už nemám sílu tohle někdy ještě znova řešit,“ přiznal a Eldarn přikývl.

„Na mě se můžeš spolehnout, můj pane,“ řekl a stiskl jeho ruku až to donutilo Wada se na něj šokovaně podívat. Eldarn měl trochu strach z jeho reakce, ale ukázalo se, že obavy byly zbytečné. Wade mu tu ruku chytl a zmáčkl. Pak ho pustil a zvedl se ze země.

„Stráž!“ zavolal do prázdné chodby. Zpoza dveří hned přiběhli dva muži ve zbroji. „Propusťte ho,“ poručil. Oni přikývlí a hned jeden z nich vyndal klíče na obrovském kruhu a jedním odemkl Eldarnovu celu.

„Běž si dát sprchu a pak za mnou přijď do pokoje,“ dodal Wade tiše a šel napřed. Eldarn se rozběhl po schodech nahoru. Bral je po dvou. Těšil se nejen až se vykoupe, ale taky na to, že bude zase s ním.

Wade možná cítil menší úlevu, ale stále mu nebylo psychicky dobře. Všechno bylo tak na nic, že ani člověk jako je on, se nedokázal soustředit na nic než na vzpomínky na chvíle, kdy mu ještě bylo dobře, což podtrhovalo jeho smutek a depresi.

Anomaris dopoledne sledovala, jak služebnictvo zdobí sál. Všude byly řetězy, vánoční ozdoby a obrovský strom, který spolu s Rosou zdobily i její děti. Anomaris se na své děti skoro nedokázala ani podívat. Připomínaly jí, co ztratila.

To já takový pocit fakt neměla. Naopak, vždycky, když jsem viděla ty oči mého synka, které byly na chlup stejné jako ty manželovy, došlo mi, jak moc jsem šťastná a že jsem vděčná, že je oba mám.

Sára byla taky naměkko. Pomáhala nám zdobit stromeček v obýváku, taky ujídat cukroví, které jsem napekla, a cukrovala s Davidem, kterého si pozvala na Vánoce k nám. Byli docela povedení páreček jen co je pravda. Dokonce bych si troufla říct, že spolu byli šťastní.

A tak jsme slavili, rozbalovali dárky, povídali si a měli se rádi. Darrenek dostal od Ježíška od Sáry auto na baterky, které mu vybrala s Davidem v lidském světě. Z toho byl naprosto odvařený. Pořád nám s tím boursal do nohou a do stolu. A od nás s Darrenem dostal spoustu dárečků, jaké nesmí chybět žádnému malému derionovi. Na rozdíl od Wada, my jsme se měli celkem pohádkově.

Wade s Eldarnem si povídali skoro celý večer. Taky trávil pěkné chvíle se svými dětmi a rozbalovali si dárečky. Ani Wade nestál jako otec za houby, svým dětem opatřil parádní dárky, takže byli všichni nadšení. Dokonce nezanevřel ani na svou ženu. Dostala od něj nějaký krásný šperk a parfém, který pro ní sehnal na Zemi.

On od ní zase dostal takový zlatý amulet, který měl sloužit jako antistresová hračka. Bylo to pět prstenců o trochu větších než obyčejný prsten, které se daly různě

otáčet až tvořily kouli. Na hraně každého byl nějaký nápis, který se dal přečíst pokudžde jinak v závislosti na tom, jak tu věc otevřel. Bylo to docela hezké.

Eldarn se ani nezlobil na Wada, že nechal Estrellu i dál v cele. Sice mu to bylo líto, ale zlobil se na ní taky. Že ho do toho namočila i když věděla, že tím poštvě Wada proti němu. Myslel si totiž, že... vlastně mu došlo, že ani neví co si myslel.

„Promiň mi co jsem ti udělal,“ řekl a Wade protočil panenkami a vstal z křesla ve své pracovně. V ruce držel opět skleničku whisky a opřel se o zeď vedle krbu. Tentokrát zády. Jen vydechl a podíval se na Eldarna, který se tvářil provinile.

„Už o tom nechci slyšet, jasný?“ syknul.

„Jasný. Ale jen když mi řekneš, že mi odpouštíš,“ řekl a Wade se pousmál a rozcuchal mu vlasy jako to dělal, když byli ještě na škole.

„Kdybch ti to neodpustil, tak jsi nanejmně zůstal v tý cele. Taky jsi měl kliku, že jsi mi fakt tu korunu nevzal, nebo neukradl výzkum, nebo cokoli horšího, protože to bych tě musel popravít. A to mi prosím nikdy nedělej,“ odpověděl a Eldarn přikývl. „Jo a jen tak mimochodem. Udělej tamto ještě jednou,“ řekl a podíval se na něj, Eldarn vůbec nechápal, o čem mluví.

„A co myslíš?“ zeptal se. Wade ho chytl za ruku a položil si jí dlaní na srdce tak, jak mu to udělal předtím ve vězení a on ho kdysi samým rozhořčením odstrčil.

„Tohle. Dořekni cos chtěl říct,“ škemral. Eldarn se pousmál, jak si drží jeho ruku na srdci, i jak je horlivý, aby mu zase někdo vyznal lásku. Faktem je, že on byl takový vždycky, ale nikdy toho neměl takový nedostatek, aby o to takhle škemral.

„Prosím,“ zašeptal a koukal se na něj stydlivě. Vypadalo to, jako by tím sám sebe dostal do rozpaků. Ale říká se, že když něco chceš, tak pro to musíš nejdřív něco udělat. I se třeba trochu ponížit.

„Já už si to ani nepamatuju, je to dlouho, Wade,“ prohlásil.

„Nelži, já vím, že si to pamatuješ. Jestli se ti do toho moc nechce vlivem týchle situace, pak tě do tý nálady nějak dostanu. Můžu ti zase pohrozit, že ti useknu ruku, jestli se mě dotkneš,“ řekl a Eldarn nad ním zavrtěl hlavou a zasmál se.

„Pak udělám tohle,“ zmínil a dal tu ruku z jeho hrudi pryč. Wade do něj našťavaně strčil.

„Fajn, zapomeň na to, idiote. Tohle bylo naposledy, co jsem o něco tak pitomýho škemral,“ syknul na něj a urazil se. Eldarn potlačoval smích. A pak když už ho nechtěl dál zlobit, tak ho objal. Wade se pousmál a taky ho objal.

„Chtěl jsem říct, že je mi jedno jak nás vidí ostatní. Ať si o mě třeba myslí, že jsem teplej. Já tě mám hrozně rád. Ani nevíš jak moc, Wade. Jsi jako můj starší brácha a...“ Wade ho přerušil tím, že se na něj tak podíval a chytnul ho oběma rukama za ramena.

„Mě už taky přestalo záležet na tom, jak vypadám před ostatními. Ne teda v paláci, to si nemůžu dovolit. Ale obecně, kdybch nebyl král, náš život by vypadal úplně jinak, to mi věř,“ odpověděl a usmál se na něj.

„Jak?“ vyzvídal Eldarn.

„Na to se bojím jen pomyslet, nějak to bolí. Ale chtěl jsem říct, že tě mám taky strašně moc rád. Ani nevíš jak. A fakt jsem si to nechtěl vynucovat, ale potřeboval jsem slyšet, že ještě existuje někdo, kdo by pro mě pořád zabíjel,“ dodal.

„Jojo, pořád. A jen tak mimochodem vím, jak moc mě máš rád,“ zašeptal Eldarn.
„Jo? A jak?“ vyzvídál.

„Jako já tebe přece,“ odpověděl a Wade se na něj usmál a pak ho zase od sebe odstrčil.

„To stačí. Jsem zase naměkko z toho likéru. Už nikdy mě nenech na Vánoce chlastat likér a jíst cukroví, je mi z toho blbě,“ prohlásil.

„Jasně, jsi pak totiž sladkej jak melasa až mě z tebe bolí zuby,“ dodal. Wade už na to nic neříkal, jen sebou plácl do křesla a zase tam tak trochu visel jako lenochod.

„Kámo, s Anomaris je to už definitivně v hajzlu,“ řekl z ničeho nic a on se na něj překvapeně podíval. Dokonce ho to i donutilo se narovnat.

„Copak?“ zeptal se a podal si ze stolku trochu likéru, co ještě nestihl vypít. Wade si povzdychl.

„Nemiluje mě. Už je to teda nějakou tu dobu, ale já to nevěděl. Myslel jsem si bůhví jak je to mezi náma v pohodě, zatímco ona se jen přetvařovala, protože se mi bála to říct. Proto jsem se ze všeho tak sesypal,“ přiznal. Eldarn mu položil ruku na rameno a empaticky ho po něm poplácal.

„To je mi moc líto, Wade. A jak jsi to zjistil?“ zeptal se.

„Prostě jsem to nějak poznal a položil jsem správnou otázku, takže mi to v podstatě všechno hned řekla,“ odpověděl.

„A jak dlouho už to tak je?“ pokračoval. Wade se zamyslel.

„Měsíc co jsme se rozešli a zhruba tak dva roky co se zabouchla do Zandara.

„A co s tím teď budeš dělat? Ona je královna a ty jsi král, rozvod moc nepřipadá v úvahu. Snad jedinež, kdyby tě podvedla a někdo o tom věděl, ale to by spíš byla poprava,“ zmínil a Wade smutně přikývl.

„Já nevím. Jsme spolu jen jako. Svěřila se mi, že by chtěla být zase normální. Tak jsem jí řekl, že si může dělat co chce, ale ať je opatrná. A že to nemá nikomu říkat. No a teď mě to děsně žere,“ přiznal. Eldarn se na něj smutně podíval.

„Wade, to je hrozný. A už sis někoho našel? Myslím, že by ti to pomohlo se přes to líp dostat,“ řekl, ale on zavrtěl hlavou.

„Nikoho nechci, to je na tom to nejhorší. Nechápu to, ale z nějakýho důvodu jí pořád miluju. Vždyť jsem si jí vzal a mám s ní tři děti. To jen tak nesmažeš. Taky jsem s ní strávil několik let v manželství. Je to snad můj nejdelší vztah,“ objasnil. Eldarn přikývl.

„A co Sára? Už jí nemiluješ?“ zeptal se opatrně. Wade se pousmál.

„Jasně, že jí miluju, ale ona má svůj život, Eldarne. Nemůžu se jí do něj vždycky přirůdit jako vlak, opíchat jí a věřit tomu že jí to tak stačí. Se Sárrou je to buď všechno, nebo nic. A jestli sis nevšimnul, tak si nemůžu dovolit jí to všechno nabídnout.

A taky ani nevím, jestli mě má pořád ráda. Když jsme se bavili naposledy, chovala se ke mně docela odměřeně jako ke kamarádovi. A to se mi teda moc nelíbilo. A když jsem s ní mluvil druhý den, řekla, že ode mě nic k narozeninám nechce. Od té doby jsme spolu zase nemluvili,“ vysvětlil.

„A co jiný holky, co? Nechtěl bys někoho tady? Je tu dost pěkných služiček,“ zmínil, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Nemám na to náladu,“ dodal, a tak mu Eldarn dal pokoj.

Byla skoro půlnoc a Anomaris zavěšená za rámě svého manžela kráčela po červeném koberci dlouhou uličkou kostela svaté Amélie. Táhla za sebou vlečku honosných šarlatových šatů, které nosila na sváteční okamžiky.

U oltáře stál papež a čekal až k němu oba monarchové dorazí. Wade před ním poklekl a políbil ho na prsten. Muž mu hned na to udělal křížek na čelo prstem a usmál se na něj. Potom to stejně udělala i Anomaris a postupně i jejich malé děti.

Myslím, že ať chtěli nebo ne, jejich děti budou nábožensky založeny, protože v tom na rozdíl od nich vyrůstaly odmalinka.

Když se s králem a s dětmi usadila na svá místa, otočila se a spěšně přejela očima po lidech v zadních řadách. Šokem pro ní bylo, když viděla mě s oběma Darreny a se Sárrou s nějakým mužem. Pak se raději zase otočila zpátky a dívala se na papeže, který se na dnešní mši velmi těšil.

No a pak to začalo tradičně jako každý rok. *Kyrie, eleison...* Ne, že my bychom to absolvovali každý rok a nebo, že bychom byli nějak extra věřící, ale nechali jsme Darrena pokřtít a taky s ním chceme slavit Vánoce se vším všudy, jak by je správní derioňané měli slavit.

Sára to nesnášela. Neznala ani jednu modlitbu a nudilo jí to, ale šla jen proto, že věděla, že uvidí Wada. I když měla Davida, na Wada nebyla schopná zapomenout. Ne, že by se k němu chtěla vrátit, ale byl a vždycky bude její slabostí. I když samozřejmě, že by se k němu chtěla vrátit, ale už po těch letech stála nohama pevně na zemi.

„Lid, který chodil v temnotách, veliké světlo uvidí; těm, kdo žili v zemi stínu smrti, světlo zazáří. Rozmnožil jsi tento národ, jeho radost jsi rozhojnil, a tak se radují před tebou, jako se radují při sklizni, jako se veselí vojáci, když se dělí o kořist...“ pokračoval papež.

Wade už se taky nudil. Jen se nenápadně protáhnul a zase se uvelebil zpátky do lavice. „...Jeho vláda stále poroste a jeho pokoj bude bez konce. Na Davidově trůnu usedne, aby vládl jeho království, aby je ustanovil a upevnil právem a spravedlností od toho dne až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to způsobí!“

Ke konci jsme se zase postavili a všichni opakovali klasickou odrhovačku – Otčenáš. Nevím proč, ale zdálo se mi celkem zajímavé sledovat Wada, jak opakuje modlitby jako by věřil na boha.

Chvilími jsem musela potlačit smích. A zvlášť když jsem si vzpomněla, co jsme tady kdysi dělali. Spíš o čem jsme se tady bavili. Ale faktem je, že jsme se tu opravdu nechovali jako v kostele. No a taky po tom, co jsem tady dělala s jeho temným dvojčetem v mojích hlavě.

*„Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé,
přiď království tvé,*

*bud' vůle tvá,
jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší
dej nám dnes,
a odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům,
a neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Nebo Tvé je království
i moc i sláva na věky,
Amen."*

Hned jak hromadně ze všech úst v kostele zaznělo slovo amen, Wade se ohlídl na a všiml si mě. Jakkak by ne, stála jsem o dvě řady za ním. Hned se podíval na Sáru a když viděl, že se drží za ruku s nějakým mužem, otočil se prudce zpátky.

Sára z toho byla lehce nervózní, ale nejspíš ne tolik jako Wade, který už i dnes při takové sváteční události a v božím domě, porušoval nějaká přikázání, a to se teď domodlil.

Po skončení mše, když všichni odcházeli z kostela, Wade s Anomaris přijímali přání hezkých svátků a přáli je i ostatním. Celou tu dobu se Wade díval ale jen na Sáru. Skoro nic jiného nevnímal.

A když přišla na řadu, nadešla divná chvíle, protože ho místo jen podání ruky jako to dělali ostatní i políbila na tvář. „Hezký Vánoce, Sáruško,“ zašeptal jí do ucha, když se od něj vzdalovala.

„Hezký Vánoce, Wade,“ zašeptala zírājíc mu do očí.

„Šťastné a veselé,“ popřála jsem mu a taky jsem ho políbila na tvář, aby Sára nemusela nic vysvětlovat Davidovi.

„Tobě taky, Ay. Krásný Vánoce,“ řekl a usmál se na mě. Na Darrena jen kývnul a pak přišel David a poklonil se mu. Byl celý pryč z toho, že vidí krále Derionu takhle zblízka. Natož, když mu Wade řekl, že jestli Sáře ublíží, že ho nechá rozčtvrtit. No, těžko říct, jestli si zrovna v tomhle dělal srandu.

„Co je?“ drknul do něj Eldarn, protože si všiml, jak Davida hypnotizuje.

„Už mám dost tohohle blbýho pocitu. Proč to pořád musím cítit?“ vztekal se.

„Jakýho pocitu?“ tahal z něj cestou do kočáru. Anomaris dělala, že je neposlouchá a šla o trochu napřed. Wade počkal až byla dostatečně daleko.

„Žárlivosti, Eldarne. Mám pocit, že snad nic jinýho poslední dobou ani necítím. Už mě to sere,“ dodal. Eldarn na to raději nereagoval.

Když dorazili do paláce, byly v plánu ještě oslavy až do rána. Někdy bylo dost na nic být král. Některé věci zrušit bohužel nemohl. Ale mohl se toho nezúčastnit, což měl i v plánu, dokud neviděl v paláci v hlavním sále Alyssu.

Chtěl vstát a jít jí přivítat, ale byla rychlejší. Poklonila se mu a dívala se na něj jako správná poddaná, kterou ale okouzлил. Prostě zamilovaně. Wade se na ní díval podobně. Alyssa byla momentálně člověk, na kterého skoro zapomněl, ale když ji viděl, ulevilo se mu, protože ona byla na jeho straně.

„Nevadí, že jsem přišla?“ zeptala se, když už jí objímal, že mu málem spadla koruna. Anomaris byla žárlivostí bez sebe a bylo to na ní vidět. Myslím, že jí šel fakt, že na rozdíl od Wada nemá žádnou svobodu. Že musí dělat věci jen v soukromí, ale štěstí, že jí to vůbec Wade dovolil.

„Blázníš? Já jsem nadšenější. Vůbec jsem tě tu nečekal. Bože, ty jsi ale krásná,“ pokračoval, zatímco jí málem umačkal. Alyssa se usmívala a taky ho objímala. Všichni na ně podivně koukali, ale proč by král nemohl mít milenkou, že? Nikdo neřekl ani slovo.

„Smím prosit, Veličenstvo?“ zeptala se.

„Samozřejmě. Já snad budu brečet, co tady děláš, Aly?“ vyzvídal a už jí chytil za ruku a druhou jí položil na pas.

„Chtěla jsem vidět krále a derionskou půlnoční. A strašně jsi mi chyběl,“ přiznala. Wade se usmál.

„Ty mě taky. Ani nevíš jak moc. Všechno tady bylo bez tebe hrozný,“ rozpovídal se, což Alyssu překvapilo. Tohle nebyl ten Wade, jakého znala z předtím. Byl nějaký nešťastný.

„Co se děje, Wade? Já už tě nějakou dobu znám, jsi úplně... jinej,“ řekla a on přikývl.

„No jen to řekni. Úplná troska. Štěstí, že se umím přetvařovat. Tomu bys nevěřila, jak je to strašný. Vůbec jsem netušil jak hrozný to bude. Kdybych mohl vrátit čas, tohle bych neudělal znovu za nic na světě. Za nic,“ pokračoval.

„To je dobře, že jsem tady. Já tě z toho dostanu,“ řekla a on přikývl a políbil jí na tvář.

„To bys byla hodná. A jen tak mimochodem, jak?“ zeptal se a dělal na ní oči. Ona se jen pousmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Jen jako kamarádka, Wade. Já jsem šťastně vdaná,“ informovala ho a jemu úplně ztuhl úsměv. Tohle tedy nečekal. A nejen to, ale, že by ho to mohlo dokonce i zabolet. Ale hlavně, že zase cítí ten zatracený pocit, na který si stěžoval před pár hodinami.

„Teda. Tak to ti moc gratuluju. Hlavně ať je na tebe hodnej, protože... je to rion?“ vyzvídal a Alyssa přikývla.

„Je na mě hodnej. Jsem s ním šťastná,“ přiznala. Wade se usmál.

„To ti moc přeju,“ zašeptal a znovu jí objal. Skoro jí nechtěl pustit. Alyssa ho taky objala a Anomaris na ně žárlivě civěla.

Pak se od ní odtáhl. „Já si odskočím a za chvíli se vrátím a potom všechno probereme, jo? Nedáš si se mnou jivu?“ zeptal se a ona přikývla. „Dobře, počkej tu na mě. Hned budu zpátky,“ řekl a někam odešel. Všichni se mu klaněli, dokud nezašel do dveří. Anomaris s Alyssou si ještě vyměnily pohledy a pak ten divný pocit na chvíli opadl.

„Sakra, to je snad zlej sen,“ vztekal se cestou prázdnou chodbou a už hledal po kapsách cigarety. Když krabičku našel, rovnou si jí dal do pusy a zapálil. Na nejbližších schodech se posadil a smutněl si. Faktem je, že teď neměl ani čas ani náladu na kouření, ale tohle s ním zamávalo, ne že ne.

Eldarn seděl vedle cely, kde byla zamčená Estrella. Přinesl jí něco svátečního k jídlu a k pití a taky dáreček. Byla to nějaká knížka. Už se na ní nezlobil. Drželi se za ruku a chvíli mlčeli. Estrella vypadala vyčerpaně. Jakkap by ne, když tam byla zavřená tak dlouho.

„Budu ho přemlouvat, aby tě pustil,“ řekl, ale Estrella zavrtěla hlavou.

„Ten mě odtud jen tak nepustí. A asi vím jak se odtud dostat, ale to by ho zničilo a teď se to nehodí,“ objasnila a Eldarn na ní překvapeně koukal.

„Od kdy ty na něco takového bereš ohledy?“ divil se.

„Nechceš, abych to udělala. A to mi stačí,“ odpověděla a usmála se na něj. On jí pohladil po hřbetě ruky a úsměv jí opětoval.

„Miluju tě,“ řekl.

„Já tebe taky,“ odpověděla tichounce. Wade je smutně pozoroval. Už si stihl dát minimálně dvě cigarety na uklidnění po tom, co mu řekla Alyssa a teď by si dal nejradší něco ostrého na zapití.

Připadal si jako hajzl, že nechává Eldarna trpět tím, že mu drží v zajetí jeho snoubenku, ale kdyby jí pustil, tak ona by ho zničila. A to nechtěl riskovat. Nebyl moc v náladě na to být drsný. Jenže chudák ještě nevěděl, že ona ho dokáže zničit i zavřená a že až jí dojde trpělivost, udělá to.

Wade sešel poslední schod a vyšel zpoza rohu, za kterým se schovával. „Dám ti na výběr,“ řekl a udělal pár kroků k Estrelle. Oba se na něj překvapeně podívali. „Bud' budeš tady dokud neuznám za vhodný s tím, že se s tebou bude líp zacházet než teď a můžeš se vídat s Eldarnem.

Nebo se můžeš vrátit třeba k Darrenovi, nebo kamkoli jinam a dochodit školu, ale do paláce máš vstup zakázaný pod hrozbou smrti, a to i stýkat se s mým spřízněncem,“ prohlásil. Eldarn na to nic neřekl. Jen se podíval na Estrellu, jak se rozhodne. Což jí nepříjemně zaskočilo. Tedy spíš šokovalo.

„Ty na to nic neřekneš?“ sykla na něj.

„Wade, prosím. Nedělej to,“ řekl nakonec a on zavrtěl hlavou.

„Už jsem řekl. Dejte si klidně nějaký čas na rozmyšlenou, je mi to jedno. Já už nikam nespěchám. A už odmítám být hlupák a radím vám totéž,“ dodal a šel nahoru.

Estrella se podívala na Eldarna a objala ho jak to nejlíp mříže dovolily. „Zůstanu,“ řekla a on si povzdychl.

„Já ho zlomím, neboj,“ řekl, ale zavrtěla hlavou. Byla si jistá, že ani on s Wadem tentokrát nehne. Eldarn to, co provedla vůbec nevnímal jako hrozbu na rozdíl od Wada. Ale i Estrella věděla, čeho se dopustila.

„Řekni mu, že zůstanu. Ano? Slib mi, že neuděláš žádnou blbost ve snaze dostat mě ven. Řekni jen, že tu zůstanu,“ dodala a on přikývl se slzami v očích.

Wade se psychicky připravoval na to, být celý večer s Alyssou, na kterou nemohl už ani sáhnout i kdyby chtěl. A on docela chtěl po tom všem, co se mu za poslední dobu stalo. Není divu, že mu to, že je vdaná přišlo jako tragédie.

„Jdu si lehnout, dobrou noc,“ řekl Anomaris a políbil jí ruku, aby všichni viděli, že jí má rád.

„Dobrou noc,“ odpověděla a přemohla se k malému úsměvu. Potom ale i s Alyssou odešli spolu pryč ze sálu, což vypadalo všelijak. Anomaris netušila, že je Alyssa zadaná a že nemíní s jejím manželem spát. A tak z toho byla patřičně nespvá.

„Teda, to bylo zajímavý. Skoro jsem měla pocit, že se klaní mě,“ culila se cestou ze sálu a Wade se taky tak divně zakřivil. Měl ale v hlavě jiné věci.

„Žijete na Zemi?“ vyzvídál cestou dlouhou chodbou. Ona přikývla. „Máte v plánu děti? A co on vlastně dělá?“ vyptával se. Alyssa se zastavila a podívala se na něj.

„Promiň, netušila jsem, že by ti to mohlo být nepříjemný. Ale chtěla jsem ti to říct radši osobně. Doufala jsem, že se máš skvěle, když se ti splnil tvůj sen a tak, že by se tě to tolik nedotklo,“ zmínila a on se na ní pousmál.

„Ty promiň. Nechci ti kazit náladu. Už docela dlouho to není můj sen, ale spíš noční můra. A vždycky, když začnu mít pocit, že jsem z toho venku, zase mě to vtáhne zpátky. Ale to neznamená, že ti nepřeju, abys byla šťastná. Já jen asi každému teď něco závidím a utápím se v myšlenkách na minulost, kde mi bylo dobře,“ přiznal.

„Ty víš, že tě budu mít vždycky ráda, vid’? Jsi a už navždycky zůstaneš moje první láska. A fakt bych se nebránila ničemu, ale nechci už se znovu dostat do takových chvil jako kdysi s Darrenem... položilo by mě to, kdybych mu ublížila,“ objasnila a Wade přikývl.

„Jasně, to ani nedělej. Tak nějak jsem pochopil jak strašný to muselo být pro Anomaris a v podstatě pro každou, když jsem neřešil svoje nevěry. Kim by taky mohla vyprávět,“ dodal.

„A to o Kim víš?“ zeptala se a Wade se polekal.

„Co jestli o ní vím? Já s ní strašně dlouho nemluvil,“ odpověděl a Alyssa si přikryla pusou rukou.

„No, sakra. Tak teď jsem si naběhla. Tohle jsem nechtěla, Wade. Já fakt nechtěla, abys byl ještě zoufalejší než teď,“ pokračovala. Wade začal vnitřně hysterčit.

„Co je s Kim?“ zeptal se se strachem v očích.

„Ona tady už není, Wade. Už asi 7 měsíců,“ zašeptala a on zavrtěl hlavou.

„Ne. To není pravda. Neříkej mi, že... že si děláš jenom legraci? Že Kim není...“ koktal rozrušeně. Ale když Alyssa dlouho nic neříkala, tak se rozbřečel. „Ne, Kim ne,“ plakal. Alyssa si ho přitáhla k sobě a hladila ho po zádech.

„Měla dost ošklivou autonehodu. S Milanem se zabili oba na dálnici, když jeli z letiště,“ odpověděla. Wade se opřel zády o stěnu až to v něm hrklo, sjel po nich dolů a posadil se na bobek. Ona se k němu taky posadila a znovu ho objala. Wade se jí okamžitě zase rozbřečel na rameni. Dlouhou chvíli nic neřekl, ale pak při intenzivním pláči ze sebe cedil slova plné zoufalství a bolesti.

„To je strašný. Chudák Kim. Moje Kimi. Měl jsem jí hrozně rád,“ šeptal a Alyssa přikývla. Taky plakala.

„Já vím,“ dodala.

„Mám chuť se zabít,“ prohlásil z ničeho nic s kamenným výrazem v obličeji, vstal ze země a šel pryč.

„Ne, Wade, počkej. Nenechám tě samotnýho. Teď ne. Cítím se hrozně, že jsem ti to musela říct já a ještě teď, když je ti zle,“ řekla a chytla ho za ruku.

„Tohle byl asi poslední hřebíček do mojí rakve, Aly. Já už to nedávám. Nedávám to, co se mi děje. Ale já si to zasloužím. Že jo? Zasloužím si to, za to všechno, co jsem udělal a jak jsem se k vám choval,“ plakal. Ona ho objala a snažila se ho utěšit. A tentokrát mu ta koruna vážně spadla z hlavy.

Ozval se tou dlouhou a tmavou chodbou šílený hluk, jak koruna dopadla na kamennou podlahu. Ale ani jeden jí nezvedl. Alyssa měla co dělat, aby udržela Wada a jeho nějaká blbá koruna nezajímala.

Ráno se Alyssa probudila vedle Wada v posteli. Na stolku se válel alkohol a popelník s jívovými cigaretami. Včera toho hodně vypili a vykouřili u toho, co všechno za hrůzy si museli říct. Poslední hodinu už měli veselejší téma, ale nic co by Wada nějak vytrhlo z toho hororu, ve kterém žil. Nicméně mu to aspoň umožnilo usnout.

Alyssa se na něj podívala a povzdychla si. Tak moc jí bylo líto, že mu nemůže nijak pomoci. Měl zlé období a byl na to relativně sám. Pak se k němu přitulila a hladila ho po ruce. Wade spal docela tvrdě, tak to nemělo jedinou šanci, aby ho to vzbudilo. To Alyssa předpokládala, ale měla chuť ho hladit.

Po chvíli se ale přece jen probudil. Otevřel oči a chvíli na ní jen mlčky koukal. Měl červené oči jak v noci brečel a cítil se jako by vypil celý sud medoviny. Přitom toho zas tolik nevypil.

„Co by ti pomohlo, Wade?“ zeptala se. On pokrčil rameny.

„Možná kdybych pochopil Éter. Pak bych jí mohl vzkřísit,“ opáčil a ona se na něj tak nešťastně podívala.

„A to jde? Dokázal bys to?“ vyzvíдалa, ale zavrtěl hlavou.

„Nejsem bůh, Aly,“ zašeptal a lehce se dotkl prstem špičky jejího nosu.

„Ale jsi Wade Shadowwalker,“ připomněla mu a usmála se na něj. On na ní jen koukal. „Možná jsi na to zapomněl za tu dobu tady. Ale ty jsi kouzelný, Wade. Dokážeš všechno, když se na to zaměříš. Já tomu věřím. Věřím v tebe,“ šeptala, chytla ho za ruku a políbila jí. Wade se na ní usmál.

„Vážně?“ zeptal se a ona přikývla.

„To si piš,“ odpověděla a tu ruku mu promnula.

„Tak jo. Máš pravdu. Udělám to pro tebe, protože ve mně věříš. A pro Eldarna, protože mě má rád. A pro Kim, protože by nechtěla, abych skončil špatně a taky pro sebe, protože už toho mám dost!“ prohlásil sebevědomě a vstal z postele. Alyssa se na něj usmála.

„Mrzí mě, že to naše setkání nebylo veselejší, ale věřím tomu, že příště to bude lepší. Já už budu muset jít, Wade, ale budu na tebe myslet a držet ti palce a slibuju, že se ti brzy ozvu,“ řekla.

„Slibuješ?“ ujistil se a ona přikývla, stoupla si na špičky a políbila ho na čelo. To mu ještě nikdy žádná žena neudělala a úplně ho to překvapilo. Byl to symbol hlubokých citů v přátelském slova smyslu a taky takový druh požehnání.

„Slibuju,“ řekla ještě, popadla svou kabelku, která se válela na křesle, ještě mu zamávala a odešla. Akorát se minula s Anomaris, která mu drze vlezla do ložnice a rozrazila dveře.

„Naoko má platit i pro tebe!“ ječela na něj. On se usmál, poplácal jí po rameni a šel se vykoupat. Anomaris zírala jako z jara. „Kam jdeš? Já s tebou mluvím. Spal jsi

s ní?“ tahala z něj. Wade se zastavil a otočil se na ní. Pak se chytl oběma rukama za futra mezi dveřmi a dal si na čas s odpovědí.

„Do toho ti ale už vůbec nic není, Ris. Tak co kdybys odešla a nechala mě se vykoupat? Budu nahej a to asi už vidět nechceš. Cizí lidi se před sebou nesvlíkaj,“ dodal a stáhnul ze sebe cestou košili. Anomaris byla v šoku z toho, co řekl, a tak beze slova odešla.

Wade se natáhl do horké vany, opřel se o hrany, uvolnil se a zhluboka vydechl. Cítil úlevu. Velkou úlevu. Pořád měl kolem sebe někoho, kdo ho má rád a nezáleželo na kvantitě, ale na kvalitě. A to tady pořád měl.

Najednou mu zavibrovalo zrcátko, které měl položené na hromádce s oblečením, ze kterého se vysvlékl. Natáhl se pro něj a přijal hovor. „Ano?“ ozval se a usmál se, když slyšel můj hlas.

„Neruším? Říkala jsem si tak nějak dneska, že mě mrzí, že nemám vůbec čas na svého nejlepšího kamaráda a chtěla bych to napravit. Co třeba kdybychom zašli spolu po svátcích na oběd? Nebo by ses mohl stavit u nás. Něco bych uvařila,“ navrhla jsem. Wade se usmál.

„Ty mi čteš myšlenky, kamarádko?“ zeptal se.

„Jak to myslíš?“ křenila jsem se.

„Moc rád. Ani nevíš jak moc rád,“ odpověděl. Já byla taky ráda, že mě s tím neposlal do háje. Třeba kvůli Darrenovi, nebo Sáře, ale neřekl nic jen, že bude moc rád.

„Ozvi se mi až budeš mít čas. Já se přizpůsobím. Pozdravuj rodinku a Eldarna. A Wade, budu se těšit,“ zmínila jsem.

„Díky, Ay. Taky všechny pozdravuj. Papa,“ dodal a zavěsil. Pak zahodil zrcátko zpátky do hromádky prádla, usmál se a potopil se jako by mu to mělo pomoci spláchnout ze sebe to špatné jednou provždy.

The Curse

☆ Kletba ☆

S Wadem nebyla skoro žádná řeč. Ztráta Kim pro něj byla jednou z nejbolestivějších věcí, které se mu kdy přihodily. Když se Eldarn a Anomaris dozvěděli, co se stalo, nechali ho raději v klidu truchlit. Nic jiného jim stejně nezbývalo, protože on tak nějak stejně nebyl schopný ničeho jiného. Hned po obědě nasedl na svého černého koně a odjel někam do lesů.

Eldarn s Anomaris si jen vyměnili pohledy, zatímco ho pozorovali z okna, jak odjíždí rychlým tempem pryč z paláce. „Něco se s ním děje. Chápu, že má špatnou náladu, ale on je nějaký divnej. Už od doby, co se stal králem, je nešťastnej a nemyslím si, že za to můžu jenom já nebo to, že nemůže být se Sárrou. Skoro jsem ho neviděla se usmát, má deprese a tak nějak i na všechno smůlu,“ zmínila Anomaris.

Eldarn na to nereagoval, ale přemýšlel nad tím co říkala, než se vzdálil od okna. Wade už stejně byl mimo dohled, tak nebyla potřeba dál civět z okna. Odtáhl se od něj a podíval se na Anomaris, která stále čekala na odpověď, nebo alespoň něco, co by k tomu mohl říct.

„Děje se mu hodně špatných věcí, taky trpí výčitkami za to, co všechno pro korunu udělal. A ještě ke všemu, je toho na něj hodně. Nedivím se, že má deprese,“ zmínil. Anomaris se mu zase podívala do očí.

„Udělej s tím něco, prosím. Pomož mu,“ prohlásila. Eldarn se držel, aby se jí za tu pošetilou prosbu nevysmál, ale nakonec tu reakci potlačil a přikývl. Koneckonců, je to jeho žena, královna a on je jeho nejlepší přítel, spřízněnec a nejbližší člověk, je to tak trochu jeho práce ho chránit a pomáhat mu.

Wade uháněl k lesu. Kolem byl jen zimní vzduch a zem pokrytá bílou peřinou. V lese sníh nebyl vůbec, protože to byl les, kde byly na sobě stromy doslova nalepené a přes jejich husté větve se na zem nedostaly ani sluneční paprsky, natož nějaký sníh.

Wade zastavil a rozhlídl se kolem. Nikde nikdo, jen relativně tma a mrazivé hučení ticha, které až nahánělo husí kůži. Kůň si tiše odpráhl a on se trochu zachumlal do svého černého pláště s kožešinou. Potom z něj seskočil, poplácal ho po boku a o kousek se od něj vzdálil. Kůň zabořil čumák do mechu a něco si tam číchal, zatímco Wade sešel kousek dál k průzračně čistému potoku.

Sednul si na bobek a zírajíc do vody, si v ní smočil ruku. Tvářil se žalostně, jako by se měl každou chvíli rozbrečet a taky že jo. Slzy se mu spustily z očí, aniž by se je snažil zastavit. V hlavě měl jen plno negativních a bolestivých myšlenek, které se na něj doslova valily jako vlny. Zcela bez problémů pohltily ty střípky pozitivních myšlenek a vzpomínek, které se snažil za každou cenu udržet.

Kůň udělal pár dusavých krůčků k němu, nahnul se k vodě a začal pít. Wade se na něj na vteřinku podíval a pak se zase dál zírajíc do vody věnoval svému smutnění. Když v tom po proudu připlulo mrtvé tělo víly, což ho úplně vytrhlo ze smutku.

Mrtvá víla ve vodě je rozhodně zvláštní nález, ale není to nic, co by ho mělo znepokojit, ovšem až do doby, co se rozhlídnul a těch mrtvých víl neviděl víc. Jako by ta těla někdo pouštěl po vodě jako loďky.

Wade se natáhl k víle, která mu byla nejbliž a přitáhl si magií její tělíčko na břeh. Byla velká jako jeho dlaň. Krásná jako panenka, až na to, že měla místo svých kdysi růžových tváříček a rtů obličej bílý jako sněženka.

Zabití víly je smrtelný hřích, natož tolikanásobné. „Tady něco nehraje,“ zašeptal si pro sebe zlomeně a postupně vytáhl z vody všechny víly, které pluly po proudu pryč. Někdo se jich musel hromadně zbavit, jinak se to nedalo vysvětlit.

Wade si tělíčka mrtvých víl chvíli prohlížel a potom se rozběhl podél potoka proti proudu doufajíc, že zjistí, co se jim stalo. Nikde nic, ale neobjevil. Nikde žádná další těla nebyla. A tak běžel zpátky, opatrně je všechny vložil do brašny a vyrazil i s nimi zpátky do paláce.

Během chvilky byl ale opět nucen zastavit, protože si všiml mrtvého těla hejkala u cesty. Zase seskočil z koně a sehnul se k tělu, aby ho prozkoumal, což měl v plánu udělat i s vílami. Nicméně hejkala nemohl dát do brašny a vzít s sebou, byl velký jako on sám.

Když si hejkala prohlédl, podíval se kolem, jestli neuvidí další těla. Sice nic neviděl, ale nevěřil tomu, že to je náhoda, a tak šel hlouběji do lesa hledat nějaké další odpovědi na jeho otázky.

Šokem pro něj bylo, když o pár desítek metrů od mrtvého těla hejkala, jich bylo pár dalších. Válely se na jedné hromadě jako klacky na podpal. „Pro Krista,“ prohlásil Wade a přikryl si rukou pusou.

Eldarn se shýbal nad několika otevřenými knihami, které měl rozložené u sebe v pokoji na stole a něco v nich intenzivně hledal. „S-s-s-smůla,“ šeptal si sjíždějíc prstem po stránce s abecedně seřazenými slovy na S. „Smůla... Jednorožčí přízrak... Ježibabí kletba,“ řekl.

„Chodí lesem, všechno ví, nedívej se na ní. Kdo se na ní koukne, hejkal na něj houkne. Na koho hejkal houkne, na toho se baba koukne a zničující kletbu na něj foukne. Ať je to ten nebo ten, uhrane ho, prožije si hrozný sen. Deset let hrůzy čeká toho, kdo přemůže její zlé kouzlo. Čím víc síly na ní ztratíš, tím vyšší cenu pak zaplatíš,“ četl sklesle Eldarn. „Proboha, Wade. Ty máš na sobě Ježibabí kletbu,“ dodal zoufale.

Hned na to zaklapl knihu a snažil se najít víc o Ježibabí kletbě, ovšem v jiných knihách, protože tohle byl jen takový seznam, kde nebylo nic víc než to, co už přečetl.

Wade procházel to pochmurné místo, ze kterého čpěla vůně černé magie. Drželo se to při zemi jako mlžný opar nad rybníkem. Až tak pochmurná to byla síla. Vypadalo to jako by v těch místech probíhaly různé temné rituály. Na větvích v radiu dvaceti metrů visely rituální předměty na provázcích.

Za stěva netopýrů se tam houpaly kuřecí pařáty, havraní a soví pírka, větvičky namočené do slizu Jiskřivých slimáků, mločí oči v ovčím střívku převázaným obyčejným provázkem. Zuby hejkalů, vílí křídla, kozí hlava a nejhorší snad byl pohled na vílí královnu přibitou ke kmeni smrku jednorožčím rohem.

Wadovi se zatajil dech, když viděl tu hrůzu. Dokonce udělal místní gesto pro padlou vílí královnu, což bylo něco jako pokřižování se, ale jen se ťuklo pravou rukou kloubem palce na místo, kde je sternum a pak stejně na čelo, akorát tam ta ruka oproti

tomu předchozímu místu chvíli zůstala, lehce se sklonila hlava a zavřely oči tak na pět až deset sekund. Pak víle dvěma prsty zavřel oči.

Tohle bylo místo, kde řadí ježibaby. Tohle všechno jim dává sílu a moc. Využívání magických tvorů je přísně zakázáno, ale ježibaby zákonům nepodléhají, dělají si co chtějí. Nicméně, Wada zarazila jedna zásadní věc. Ježibaby by nezkřivily hejkalům ani vlásek, což muselo znamenat, že to nebyly ježibaby, kdo tohle udělal.

Už se začínalo stmívat a Wade se pořád ani nehnul z místa, jen tam tak stál, zíral v tom pochmurném tichu na ten masakr a přemýšlel. Jenže neměl ani nejmenší potuchy, co to má znamenat a kdo to má na svědomí. Nikde žádná další stopa nebyla.

V dálce zahoukala sova a poblíž zakřupaly větve. Wade se prudce otočil s nataženou rukou před sebou do nejvyšší pohotovosti. Nicméně nikde nikdo. Měl nahnáno. Byl sám po setmění v Temném lese, kde číhalo bůhví co za zrudlosti. Sice měl sílu jakou jen tak někdo nemá, ale pořád nebyl nesmrtelný a nerozuměl všemu, co se v těch lesích odehrává.

Šel tam, protože to bylo to nejkrásnější místo v Derionu. Stejně tak Začarovaný les, ale on měl náladu truchlit, pro což je Temný les mnohem lepší místo, než ten Začarovaný, kde je všechno spíš pohádkové a veselé.

Užíval si to božské ticho, kde byl slyšet jen tichý potůček a klasický zvuk lesa. Užíval si to nebezpečí a tajemno, co z toho místa prýštilo. I když mu to nahánělo husí kůži, líbilo se mu to. I mě by se to líbilo, vždycky mě taková místa fascinovala.

Wade rozrazil dveře do své ložnice, prošel kolem postele rychlým krokem až za ním vlál jeho zimní černý plášť a vešel do své pracovny rovnou ke stolu. Jedním tahem rukou smetl papíry, které tam ležely na zem a vyndal na stůl mrtvé víly. Rozložil je vedle sebe jako karty, doprostřed dal vílí královnu, kterou z toho stromu nakonec sejmul. A chvíli se na ně zamyšleně díval.

Konkrétně smrt vílí královny tím stylem, kterým byla zabita, znamenala věčnost v utrpení. Tím, že jí Wade sundal, osvobodil její přimknutou duši k místu, kde byla zabita a přiražena jednorozčím rohem. Čímž jí prokázal nepředstavitelnou službu, aniž by si to uvědomil. Nedělal to kvůli ničemu jinému než proto, že se mu to zdálo příliš kruté, aby tak zůstala i dál.

Po chvíli se otočil a zamířil si to ke svojí knihovně. Měl v paláci obrovskou knihovnu plnou nejrůznějších knih, ale v jeho komnatách měl snad všechny stěny obložené poličkami s knihami, protože on byl opravdový milovník knih. Vyjma mě, byste těžko hledali většího.

Chvíli zíral na knihy v určité části poličky, jako by něco hledal a pak, když se jeho pohled zastavil na určité knize, se natáhl pro jednu z těch tlustších. Měla tmavou koženou vazbu a vypadala velice staře. Což většinou znamenalo, že byla velmi vzácná a často čtená.

A aniž by ustoupil od knihovny, jí otevřel zhruba uprostřed, dal nad listy svou dlaň a zašeptal kouzlo, díky kterému se najde v knihách to, co čaroděj hledá. Ovšem pokud to tam je, jinak se nic nestane. Wade nejspíš dobře věděl, co hledá. Tvářil se seriózně. Tak jako vždycky, když jde o něco zásadního, na čem pracuje.

Nejznámější tvorové Temných lesů

Kouzelní tvorové jsou stejně jako čarodějové plni magické energie. Každý v jiné míře a taky má každý druh jiný typ moci. Víly fungují na jiném principu než my čarodějové.

Víly se dělí do dvou skupin – Elyonské a Dralyianské. Liší se od sebe barvou a velikostí. A zatímco Elyonské víly jsou malé jako lidská dlaň a mají lidské rysy včetně barvy kůže, Dralyianské jsou o pár centimetrů menší, ale zákeřnější. Není radno si s nimi zahrávat. Mají nafialovělou kůži a zuby ostré jako břitvy s výraznými špičkami.

Elyonské víly čerpají svou magii z přírody, Dralyianské víly jsou takoví démoni mezi vílami. Jejich magie je prastará a pro ostatní druhy naprosto neznámá. Je to temný druh magie, díky kterým vznikly například: hejkalové, bludičníci a kořenovci. To je několik z mnoha oblud žijících zejména v Temném lese.

Hejkalové jsou potomci vlků a ježibab. Nevznikli klasickým zkřížením. Ve snaze o moc a kontrolu nad lesem se temné víly rozhodly, že vytvoří ultimátní zbraň. Uskutečnily mocný rituál, při kterém použily zakázané kouzlo, které mělo vdechnout život novému druhu. Cílem bylo vytvořit bytost, která by chránila Dralyianské víly a obecně lesy před vetřelci.

Nicméně, jejich plány se nevydařily tak, jak si přáli. I když byli hejkalové stvořeni pomocí temné magie víl, mají vnitřní konflikt ohledně své povahy. Snaží se vzdorovat svému původu a bránit les před zlými silami, které jsou způsobeny magií, ze které pocházejí. Což znamená, že jsou těžce porazitelnými nepřáteli svých stvořitelů.

Tlejvici – Dralyianské víly do země uloží těla svých padlých, provede se rituál a mrtvé víly povstanou jako zlověstné bytosti, které se živí Elyonskými vílami, které temné víly nenávidí.

Bludičníci – Díky vílí magii, se zrodili z duší těch, kdo zemřeli ztraceni v Temném lese a nikdy nenašli cestu zpět. Jejich touha po návratu domů přetrvávala i po smrti, a tak jako mlhavé, světléklující postavy přitahují další poutníky k podobnému osudu. Kdo bludičníka potká, má minimální šanci jeho snahy přežít. Jsou vytrvalí, vychytralí, mění podobu, a následují svou oběť kamkoli.

Kořenovci – Vznikli z pradávných stromů, které byly svědky krveprolití nebo temných rituálů provedených pod jejich korunami. Tyto stromy pohltily negativní energii a přeměnily se v kořenovce. Nejsou vidět, jsou jen temnou energií, čímž se stávají ještě nebezpečnějšími. Své oběti udusí kořeny, které jim svou magií zamotají kolem celého těla. Na utlumení jejich magie je zapotřebí znalost jejich vlastního druhu magie. (O tom, jak se různým druhům lesních oblud bránit si můžete přečíst na straně 475).

Wade se začel do té stránky, aniž by jí chtěl číst. Nicméně se hned zaměřil na další stránku, kvůli které to celé hledal. „Černo-magické rituály část první,“ přečetl polohlasem a nechal své oči klouzat po papíře. „Rituál Bezmezná důvěra. To není ono, to znám. Tohle taky není ono, to znám taky. Rituál Spojení duší...“ zarazil se, protože si všiml hned pod tím obrázku vílí královny protnuté jednorozčím rohem.

Rituál Spojení duší (temná a zakázaná varianta)

Účel rituálu: Rituál je určen k vytvoření nesmrtelného spojení mezi čarodějem a mocnými bytostmi lesa, čímž by získal kontrolu nad všemi druhy jejich magií. To může vyústit v neomezenou moc, ale za cenu těžkých obětí.

Čaroděj usiluje o velkou moc a nesmrtelnost. Spojením duší magických bytostí se stane neporazitelným a nesmrtelným. Vílí královna (Elyonská) je zajata a obětována, její duše má být hlavní součástí rituálu pro jeho úspěch. (Vílí královny jsou vždy výrazně větší než víly).

Průběh rituálu:

Rituál se koná v Temném lese, blízko všech přírodních živlů. Aby byl rituál úspěšný, je nutné přinést oběti – krev magických lesních tvorů (od každého minimálně 20). Královna víl musí být obětována ke konci rituálu přibitím ke stromu s jednorožčím rohem, její obětování je klíčové pro spojení s lesními duchy.

Příprava: Čaroděj maluje magické symboly z krve na jejich čela, včetně královny víl, aby ji vyzemil jako středobod rituálu. (Každý má symboly na těle ze své vlastní krve).

Čaroděj pak vyvolává jména mocných zemřelých čarodějů a čarodějek a vyzývá je, aby se spojili s jeho duší, čímž se snaží posílit své schopnosti.

Jakmile jsou všechny přípravy dokončeny, čaroděj přináší oběti, které jsou obětovány v kruhu kolem královny. Oběti jsou usmrceny podříznutím a nechávají se vykrváčet do dostatečně velké nádoby.

Nakonec přichází na řadu vílí královna, jejíž krev je poslední přísadou do krovavé lázně, ve které se následně musí čaroděj vykoupat. Vílí královnu potom probodne skrz na skrz jednorožčím rohem, čímž její duši navždy uvězní mezi dvěma světy, kde nikdy nenajde pokoje. (To je vedlejší efekt, nikoli úmysl).

Účastníci rituálu budou čelit následkům svých činů, ať už ve formě zloby magických bytostí, nebo vnitřními démony, které by je pronásledovaly. Nicméně díky rituálu mají tolik síly, že jsou plně schopni některým druhům zloby vzdorovat. Ale bude na ně uvalena devastující kletba, která zatím není známa. Z toho vyplývá, že druh kletby je individuální. Navíc je jen padesátí procentní šance, že se během rituálu nějaká vytvoří, a proto jsou to čarodějové ochotní riskovat.

Aby mohl být čaroděj nesmrtelný, musel by takových rituálů absolvovat pět. Takže pro tyto účely se rituál běžně nepoužívá. Protože i jeden takový rituál je nepředstavitelně náročný vykonat, nehledě na to, že nevratně očerní čarodějovo duši. Dalo by se tak říct, že tyto rituály nejsou určené pro muže, ale spíš pro ženy, které jsou již ježibabami, nebo se nebojí jimi stát. Muži by z několikanásobnému masivnímu očernění duše podlehli.

Nutno však podotknout, že ježibaby takové rituály už nepraktikují, a to proto, že žijí v symbióze s těmito magickými tvory. Nemají důvod je zabíjet, a využívat jejich moc tímto způsobem se jim nevyplácí. Naopak, ježibabám magie lesa v blízkosti těchto tvorů pomáhá načerpat magickou energii.

„Tyto rituály nejsou určené pro muže, ale spíš pro ženy... Ježibaby už takové rituály nepraktikují...“ zašeptal si pro sebe důležitou poznámku, kterou z knihy vyčetl. „Takže někdo chce mít sílu jako mám já a nebojí si očernit duši. A je to žena,“ dodal. Pak zaklapl knihu a vrátil se k vílám. Všechny byly bledé a téměř bez krve.

Vílí královna vypadala jako Sára, což Wada děsilo k smrti. Měla taky takové hnědé vlasy jaké mívala kdysi a roztomilou tvář s plnými rty. Pohladil jí prstem po tváři a povzdychl si.

V tom k němu do pokoje vletěl Eldarn. „Wade! Wade! Už vím, co se to s tebou dě...je,“ zarazil se zírajíc na stůl, kde byly vyskládané mrtvé víly. Wade se k němu jen otočil. „Co je to?“ zakřenil se a aniž by z těch těl spustil oči, přišel až k němu.

„Tohle je, kamaráde, katastrofa. Až se mi ta čarodějka dostane pod ruce, bude si přát, aby se nikdy nenarodila, protože to, co s ní udělám za to, co udělala za ohavnost na lesních tvorech, to bych nikomu jinému nepřál,“ procedil skrze zaťaté zuby.

„Za každého zavražděného jednorožce, za každou zavražděnou vílu, hejkala, vlkodlaka, zlatého šestnáctáka, gнома, fénixe, bludičku a já nevím co i pitomou sovu, budu zlej!“ objasnil. Bylo na něm znát, že tyhle bytosti jsou součástí jeho Derionu a že je bude za každou cenu chránit před takovým nečistým jednáním svých poddaných.

Pak zase jemně pohladil tvář vílí královny a zatvářil se bolestně. Eldarn se podíval, co dělá a když si všiml, co ho rozhodilo, odstrčil jeho ruku z vílí královny, jako by se bál, že ho ta Sáře až neuvěřitelně podobná bytost úplně zblbne.

„Nedotýkej se jí tak, akorát budeš smutnej. Hlavně na ní ani moc nekoukej. Uklid' to! A proč si to sem vůbec přitáhl?“ vyzvídal.

„Abych přišel na to, co se jim stalo,“ odpověděl pohotově a o kousek od nich odstoupil. Musím je pohřbít. Všechny ty bytosti musím řádně pohřbít, protože jinak nenajdou klid a v lesích bude chaos. Navíc, tělo královny by mělo zůstat v lese mezi svými,“ objasnil.

„Jasně,“ zašeptal a chvíli jen mlčky civěl stejným směrem jako Wade, což bylo na mrtvé víly. Pak se na něj Wade otočil.

„Co jsi mi to chtěl říct?“ zeptal se.

„Že tě postihla Jažibabí kletba. Ten, kdo zabije ježibabu, bude mít deset let smůlu. A nejen smůlu, ale čeká ho spousta neštěstí. Jsou to, co já vím necelý tři roky, nebo jen dva, takže se máš na co těšit,“ prohlásil. Wade si povzdychl, tak nějak jako by to tušil.

„Dá se s tím něco dělat?“ zeptal se tiše, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl. Wade přikývl a pousmál se. Pak zavrtěl hlavou jako by to bylo všechno absurdní.

„Nevěřím, že by tohle ale mělo něco společného s ježibabím prokletím. Tohle má na svědomí nějaká šílenej zvrácenec. Ženská,“ prohlásil. Eldarn se na něj překvapeně podíval.

„Jak víš, že to má na svědomí ženská?“ zeptal se. Wade se jen natáhl pro knihu, ze které to vyčetl a prstem ukázal na odstavec, ve kterém se o tom píše. Eldarn na to nic neřekl, jen přikývl, že tomu rozumí a dál bylo ticho. Oba byli hluboce zamyšlení nad stejnou věcí – kdo to mohl udělat.

Hned druhý den ráno se Wade vypravil do Temného lesa pohřbít mrtvé víly a hejkaly. Nejprve se zaměřil na víly. Vstoupil na místo, kde je našel plout v řece, poklekl na kolena, namočil prsty do vody a namaloval si na čelo vílí runu, aby mohl víly přivolat.

„*Nobilis fauala ex silvis Elyonis, vos, et restituam quod vestrum est. Venio in pace et sine fualero, quaeso, enaudia mia et nominavia* – Vznesené víly z Elyonských lesů, volám vás,

abych vám vrátil, co vaše jest. Přicházím v míru a bez žádných dalších úmyslů, prosím vyslyšte mé volání a ukažte se," šeptal.

Hned, jak to dořekl se před ním objevilo sedm víl jako by tam byly celou dobu, ale až po tom, co je přivolal se zviditelnily. V čele byl vílí muž. Měl drobné rysy a elfí uši. Byl rzavý a pihatý, vypadal jako malinký človíček v malinké zbroji.

Wade takové víly ještě nikdy neviděl. Oni se totiž běžně lidem nezjevují a když už se setkají s čaroději, většinou jsou to vílí dělníci. Je jich jako včel. Ale tihle byli z královské gardy, urození. Normálně mluví svým jazykem, ale víly jsou nepředstavitelně chytří tvorové a dokáží se naučit jakýkoli jazyk, spíš jako by to uměly přirozeně.

"Hovoříš s bratrem královny Venire – se zástupcem Jejího Veličenstva, co ode mě chceš, čaroději?" prohlásil takovým asertivním tónem. Víly měly na rozdíl od lidí v čele vždy královnu. Vždyť říkám, že jsou jako včely.

Wade se před ním lehce uklonil. "Ty zase hovoříš s králem Derionu, bratře královny Venire," objasnil hned ze začátku. Vílí muž se mu taky poklonil, aby zachoval jistou uctivost mezi nimi, když byl Wade tak nóbl, ačkoli to víly běžně nedělají.

"Poslouchám, králi Derionu," řekl jemným hlasem a díval se na Wada svýma zelenýma očima. Wade byl vílami fascinovaný, stejně tak jako kdysi Sára. Ale to byl druh ze Začarovaného lesa, ty byly jiné. Zadíval se, jak třepotají křídélky a jinak mají lidské pózy.

"Včera jsem našel vaše padlé včetně královny. Všechny víly byly ve vodě téměř bez krve, kromě královny, ta byla přibita jednorozčím rohem ke stromu v místě masakru dvaceti mrtvých hejkalů," objasnil.

Víla lehce sklonila hlavu na znamení lítosti a smutku. Taky udělali všichni to stejné gesto, které udělal včera Wade. Wade byl znalý, sice neznal všechno, ale jeho znalosti pokrývaly od všeho něco, a zbytek logicky odvodil, což bylo skoro jako by všechno znal.

"*Via mea litea*," zašeptali pak všichni, což nejspíš znamenalo nějaké uctění památky mrtvých. Wade mlčel, jen čekal až se mu víla bude zase věnovat.

"Královnu někdo včera unesl, nikde nebyla k nalezení. Ať je jí země lehká," dodal. Wade přikývl.

"Našel jsem to místo, jednalo se o rituál. Přišel jsem vám vrátit její tělo a těla ostatních víl," objasnil a vyndal z tašky mrtvá tělíčka všech víl zabalená v saténovém prostěradle. A zvláště vyndal královnu, kterou dal do nějaké dřevěné krabičky.

Víla se podívala na tělo své královny s očividnou bolestí v očích. "Děkujeme, že jsi nám královnu odevzdal, Veličenstvo," řekl a znovu se mu poklonil. Nejspíš to pro ně mnoho znamenalo. "Že jsi jí osvobodil z její kletby, budeš mít jednu vílí laskavost," prohlásil, přilétl k němu blíž, zvedl proti němu svou ruku a něco na něj přičaroval. Vypadalo to jako zlatavé trpytky.

"Děkuji," odpověděl Wade. Víla už na to nic neříkala, poručila ostatním, aby chytlí látku za rohy a dalším, aby vzali krabičku s mrtvou královnou a chtěly se zase vypařit.

„Počkejte!“ zavolal na ně Wade. Víly se k němu otočily a čekaly, co řekne. „Jak to, že někdo unesl zrovna královnu? Jak se něco takového vůbec může stát?“ zeptal se. Víly si vyměnily pohledy, než se usnesly odpovédět.

„Do toho ti nic není, králi Derionu,“ opáčil bratr zesnulé královny a chtěl odejít, ale Wade to nevzdával.

„Chci zjistit, kdo to udělal. Prosím, odpovězte mi,“ naléhal. Víla si povzdychla.

„Kdybychom to věděli, tak by se to nestalo,“ řekl a pak byli ty tam. Wade se tedy zvedl ze země, oprášil si kolena, chytl koně za uzdu a mířil si to s ním k místu rituálu, aby pohřbil těla hejkalů, která na sobě byla naházená jako hromada listů.

Když tam dorazil, to místo si ještě nerušeně chvíli prohlížel. To, jak větve ve větru šustí a jak to zní, když se o sebe třou ty podivné rituální předměty vlivem větru. Taký koukal na mrtvá těla hejkalů, která už se začínala rozkládat, i když byl proces pomalejší vzhledem k teplotám pod nulou, které teď přes svátky v Derionu panují.

Zhluboka se nadechl. Nebylo mu na tom místě dobře, konec konců, byl to čaroděj. Derion. A my takovou sílu všelijakých magických vln cítíme velmi intenzivně. A navíc, černá magie je ještě intenzivnější, je to jako být ve výtahu s goblinem, který si prdnu. Ne, že by to mělo takový zápach, ale mělo to tak silnou intenzitu.

Wade pohřbil kouzlem sedm hejkalů a na chvíli si sedl, že si odpočine. Přece jenom byla zima a hodně magie vyplácal i na udržení teplotní bubliny, natož na tak náročná kouzla jakým je pohřbívání.

V tom se viděl v dálce mihnout černý plášť. Což okamžitě upoutalo jeho pozornost. Hned mu problesklo hlavou, že to je ten, co má tenhle masakr na svědomí. Okamžitě vstal a zavolal na tu postavu.

Ta se polekala a začala zdrhat, což Wade jaksi nedomyslel, a tak před sebe natáhl svou ruku a kouzlem se ho snažil zmrazit na místě, ale nestihl to, protože těsně před tím se ta osoba přenesla pryč.

„Do hajzlu!“ vztekal se. Pak se vyhoupl do sedla svého koně a běžel tím směrem křížem krážem pro případ, že by se ta osoba přenesla jen o kousek dál. Když ale ani po deseti minutách nikoho nenašel, vrátil se zpátky na místo a pokračoval v pohřbívání zubožených hejkalů.

V noci, když usínal ve svých teplých královských peřinách, přemýšlel nad tou osobou. Přehrával si v hlavě ten moment pořád dokola a přemýšlel, kdo to mohl být. Sice tomu člověku neviděl do obličeje, ale všiml si, že na něm bylo cosi povědomého. Třeba styl chůze, držení těla a zcela určitě to byla mužská postava. „A já si myslel, že to je ženská,“ prohlásil do ticha.

Během chvíle ho přemohla únava a vtáhla ho do zcela jiného světa. Cítil se až neobvykle dobře. Viděl se s Kim, zase spolu kouřili jivu ve věži jako za starých dobrých časů. Potom se k nim přidala i Alyssa a Sára. Byli tam všichni a on byl šťastný. Něčemu se smáli a povídali si. Jen to, nic víc. A pro něj to znamenalo doslova štěstí.

Pak tam zůstal najednou sám. Všechny někam zmizely, a dokonce i den se proměnil v noc a teplo v chlad. Pociťl vlnu intenzivního smutku a strachu, že je zase opuštěný a že už je nikdy neuvidí. A to všechno umocnil další obraz, tentokrát se před ním zjevila jejich mrtvá těla. Všechny ležely v kaluži krve a on měl v ruce nůž.

Padl před nimi na kolena a začal hystericky plakat. Zahodil nůž a aniž by mu to došlo, s rukou od jejich krve si otřel slzy, takže si umazal obličej. To byla jeho nejhorší noční můra, že by měl přijít o lidi jako jsou oni. A ještě Eldarn, ale i tohle stačilo k tomu, aby se z toho úplně složil.

A když hladil Sáru po tváři už téměř v klidu, v tom se mu ukázala jeho temná Ay. Předstírala, že jsem já. Objala ho zezadu a držela ho pevně ve svých rukách. On se k ní přitulil jako dítě a plakal jí na rameni.

„Neplač, miláčku. Nejsi sám, nikdy nejsi a nebudeš sám,“ šeptala mu do ucha. On přikývl a mačkal jí k sobě víc a víc, dokud mu nedošlo, že to je Temnota, s kým se teď mazlí a od koho se nechává utěšovat. Při představě, že se mu zase pokusí vzít duši, se vyděsil a se se slzami v očích se probudil. Strašně se bál, že by ho utěšovala v takovou chvíli a věděl, že by jí podlehnul, protože se cítil naprosto strašně.

Nicméně byl tak vyčerpaný, že hned zase usnul. A bylo to snadné, protože se mu zdálo, že slyší svou matku broukat tu ukolébavku, kterou mu vřdycky zpívala před spaním, když byl ještě malý. Seděla vedle něj na posteli a hladila ho ve vlasech tak, jak to zbožňoval. Hladila ho a zpívala mu, šeptala mu do ucha, že ho miluje a že není sám.

Chvíli nevěděl, jestli je to jen sen, nebo realita, ale když otevřel oči a uviděl jí, jak vedle něj opravdu sedí a hladí ho ve vlasech a taky slyšel její nádherný hlas, zkameněl. Nebyl schopný ani dýchat, jen na ní se slzami v očích zíral a užíval si tenhle kouzelný moment, i když ho to vzhledem k okolnostem dělalo k smrti.

A když přestala, jen se na něj usmála a mlčky ho hladila dál. „Mami...“ zašeptal Wade hlasem, který snad ani nebyl jeho.

„Ano, miláčku?“ odpověděla a políbila ho na tvář. Wade byl v šoku, slzy se mu řinuly po tváři.

„Maminko,“ zašeptal a padl jí do náruče jako by mu bylo šest. Ona ho objala a pevně svírala ve svojí náruči.

„Jsem tady, lásko moje. Jsem u tebe,“ odpověděla do jeho vlasů.

„Maminko, moc mě to mrzí. Prosím odpusť. Strašně moc mě to mrzí, nenávidím se za to, co jsem vám všem udělal. Udělám cokoli, hlavně mi prosím odpusť a neopouštěj mě. Prosím, mami, neodcházej, prosím,“ plakal.

„Nikam ještě nejdu, Wade,“ šeptala. Wade chytl její studenou ruku a políbil ji.

„Kdybych věděl jak, vzkrísil bych tě,“ prohlásil a pak se tak na ní podíval. „Že nejsi Temnota?“ zeptal se.

„Nejsem tvoje Temnota, miláčku,“ odpověděla a usmála se na něj.

„Tak co teda jsi?“ zeptal se.

„Jsem tvoje máma, jen tvoje máma,“ řekla a zase ho k sobě přivinula. Wade neměl slov, nechápal absolutně co se to teď děje, ale byl teď tak šťastný, že nechtěl těmi okamžiky plácet, chtěl si to vychutnat plnými doušky. A byl si jistý, že kdyby to byla Temnota, je po něm, protože tohle je něco, co by ho zaručeně dostalo i do jámy pekelný a on už by neměl sílu tomu vzdorovat.

„Teď už spi, myslí na něco hezkýho a spi,“ šeptala a zase mu začala zpívat.

„Nechci spát, když tě tu mám. Ty potom zmizíš a to nepřežiju. Tolik bych ti toho chtěl říct,“ objasnil. Ona na něj tak smutně koukala.

„Zmizím tak jako tak. Jsem tu jen, abych tě naposledy utěšila. Jsem tu díky vílí magii a jejich laskavosti. Jsem tvoje nejtajnější přání. Tak hezky spi. Uvolni se a spi, ničeho se neboj. Všechno bude dobrý. Miluju tě a vždycky budu,“ pokračovala. Wade zavřel oči a pevně se jí držel.

„Taky tě moc miluju, maminko. Udělám všechno na světě, abych to napravil. Přisáhám na svoji duši, že budeme zase rodina,“ dodal a usnul.

„Odpouštím ti, zlato. Odpouštím ti,“ zašeptala ještě do ticha, políbila ho do vlasů a zmizela jako pára nad hrncem.

Ráno, když se probudil, byl z toho celý úplně mimo. Nevěděl, jestli to byl jen sen nebo co, ale vzpomněl si, co mu říkala o vílí laskavosti a o tom, že je jeho nejtajnějším přáním. Což byla pravda, po ničem netoužil víc, než jí vidět, mluvit s ní a slyšet, že mu odpouští. Nicméně výčitky ho zavalily ještě víc.

Jenže měl spoustu práce, aby odhalil, co se vlastně v tom lese stalo. Vždycky věřil na to, že dělání smutky zahání, a tak se vypravil kam jinam než ke knihám, protože v knihách vždycky člověk najde odpovědi na všechno. A v Derionu to platí dvojnásobně.

Několik hodin se prohrabával knihami a papíry, ani nesnídal, hledal si všechny možné informace o rituálu *Spojení duší*, než konečně na něco narazil. „Čarodějové se několik dní po provedení rituálu musí v pravidelnou hodinu vracet zpátky na místo, obětovat trochu své krve, aby si udržel moc,“ zašeptal, pousmál se, zaklapl knihu, kouzlem se oblékl a chystal se vyrazit zase do lesa, ale u dveří narazil na Eldarna, který mu nesl snídani.

„Sorry, Eldarne, ale já spěchám,“ prohlásil, popadl jablko a běžel chodbou jako blázen. Eldarn na to nic neříkal, jen se mu i tak vetřel do pokoje, položil táč se snídání na jeho postel, natáhl se k tomu a začal se cpát sám. Trochu ho mrzelo, že se mu moc Wade nesvěruje. A pak si vzpomněl na Ježibabí kletbu a na to všechno a utíkal za Wadem, aby ho dohnal.

„Co tu děláš?“ zeptal se překvapeně, když už nasedal na koně.

„Vezmi mě s sebou, už spolu skoro nemluvíme a já ti chci pomoci,“ škemral. Wade na něj chvíli mlčky koukal a přemýšlel, jak se ho zbavit.

„Ani náhodou, to, co teď dělám je nebezpečný a nechci, aby ses do toho montoval. Jen bys mě zdržoval, musel bych tě hlídat,“ prohlásil, pobídl koně, aby se rozběhl a uháněl pryč.

„Wadéééé!“ ječel zoufale Eldarn. „Doprčic!“ vztekal se, protože netušil, kde by ho měl hledat, a tak musel zůstat v paláci.

Hned, jak se Wade dostal na místo, seskočil z koně a chystal se pohrbit zbytek hejkalů, které včera pohrbit nestíhl. Nejdřív se ale rozhodl, že se napije z potoka, a když se shýbal pro vodu do láhve, zjevily se mu zase víly.

Wade na ně šokovaně zíral, už ani nedoufal v to, že by je ještě někdy uviděl. Zrzoun se mu poklonil. „Veličenstvo,“ oslovil ho. Wade přikývl, jako že poslouchá a čekal, co mu víla chce sdělit.

„Vrátil jsi nám královnu a devět víl a snažíš se potrestat viníka. Za královnu už jsi laskavost obdržel, zdá se nám fér se ti odvděčit i za zbývající víly. Daruji ti ještě

jednu laskavost. Kromě ožívování mrtvých, darování moci, nebo vracení času, jsme schopní téměř všeho. Nebude to ale trvalé a musíš si to vybrat hned, nicméně to neznamená, že se to neděje doopravdy. Chvilu s tvou matkou byla skutečná. Co by sis přál teď?" zeptal se. Wade na chvíli ztratil slova, vůbec nevěděl, co by si měl přát, bylo toho tolik.

"Vidím, že takových tužeb máš víc, tím pádem mi dovol ti poradit, která by byla nejvhodnější. Zavři oči a mysl na to, že jsi šťastný, co vidíš?" pokračoval. Wade ho poslechl, zavřel oči a představil si sebe se Sárrou, jak se drží za ruce a mezi nimi je jejich malá dcerka. Za nimi šla Kim, Alyssa a já, a povídaly jsme si. Dokonce se i pousmál.

"Ano, ta rionka. Myslím, že tu stále můžeš mít bez našeho přičinění. Ale ta druhá dívka, ta už není mezi námi a tebe to rmoutí. Proto se objevuje ve tvé mysli neustále, i když tam zase tolik nepatří.

Myslím, že by ses s ní měl rozloučit. To by mělo být tvým přáním," navrhnul. Wade přikývl. Ta víla měla pravdu, momentálně nechtěl nic víc než tohle. A taky to potřeboval jako sůl.

"Ano, prosím, chtěl bych jí ještě naposledy obejmout," řekl tiše. Víla se usmála a začala čarovat. A krátce na to se tam zjevila Kim jako by tam byla celou dobu, jen byla neviditelná. Wadovi se zalily oči slzami a ona se rozzářila jako hvězda, když ho viděla. Víla se mu poklonila a spolu se svou družinou zmizela.

"Kimi," zašeptal dojatě a pevně jí svíral v náručí.

"Wade, tak moc ráda tě vidím," šeptala mu do ucha nadšeně a líbala ho po tváři a krku.

"Vůbec nevím kolik máme času, ale nechci nic podcenit. Moc tě miluju, Kim. Já vím, že jsem blázen a že jsem ti hodně ublížil tak jako všem, ale strašně moc mě to mrzí a neznamená to, že tě nemám rád. Vždycky jsem tě měl rád. A tvoje ztráta mě bolí. Nikdy na tebe nezapomenu, prosím nezapomeň ty na mě," řekl.

"Nikdy na tebe nezapomenu, Wade, byl jsi moje největší láska a nejlepší kamarád," odpověděla a podívala se mu do těch zoufalých očí. Tohle bylo horší než cokoli, vědět, že jí teď vidí naposledy a že už jí nikdy nebude moct ani zavolat nic, protože je mrtvá.

"Chtěl bych ti toho tolik říct," zmínil a ona přikývla. Pak se mu opřela čelem o rameno a držela se ho kolem pasu. On okolo jejího taky omotal své ruce.

"Chtěla bych to stejný. Být ti nablízku jako vždycky," řekla a on přikývl.

"Dal bych všechno za to, abych mohl vrátit čas, abych mohl všechno změnit. Dal bych za to i svojí duši. Tohle je to nejhorší, co se mi kdy stalo. Byl jsem takovej sobeckej kretén a nikdy v životě si to neodpustím. Nechápu, že mě máš ráda," dodal. Kim ho k sobě přitiskla ještě pevněji.

"Šššš, nemusíš už se omlouvat. Nemusíš už nic říkat, jen mě drž. Já tě chci taky ještě chvíli držet," šeptala mu do ucha. Wade nedokázal zastavit proud slz ani svých myšlenek, chtěl se jí zeptat na to, jaké to je být mrtvá, ale pak se na to nezeptal, protože měl pocit, že to je plácání tak vzácným okamžikem.

"Myslím, že už tu dlouho nebudu, Wade," oznámila mu a pomalu šedla. Wade zpanikařil a začal hystericky plakat. "Budeš mi chybět," dodala.

„Neopouštěj mě. Prosím, zůstaň. Kimi... Kim...“ zůstalo mu její jméno na jazyku, zatímco ona se mu doslova rozplynula mezi prsty. Ještě chvíli mu trvalo, než zkontroloval ten neutišitelný pláč. Na hrudi ho tlačilo a on měl pocit, že spolknul obrovský šutr, který ho tížil na plících a srdci.

Hned, co přestal brečet, se natáhl k potoku a opláchnul si studenou vodou obličej plný slz. Taký si konečně nabral do dlaní vodu a napil se. „Zpátky do reality, Wade. Seber se! Musíš být silnej, vždyť jsi král,“ povzbudil se a vydal se směrem k místu, kde byli ti mrtví hejkalové.

Když je pohrbil, schoval se a čekal až se ten záhadný čaroděj, který spáchal tak ohavný čin ukáže. Čekal několik hodin. Už se mu klížily oči, ale vydržel to. Mohlo být tak půl 5. byla tma a v lese strašidelně.

V dále houkaly sovy, hejkali hejkalové, vyli vlci a vlkodlaci a bůhví co kolem něj kroužilo za obludy. Klidně tu mohl narazit na nějakého bludičnicka, nebo bludičnici. To by mu opravdu ještě scházelo, stačí, že trpí Ježibabí kletbou, která mu už tak dost ničí život.

Wade byl zamyšlený a jak se zamyslel, čas utíkal ještě rychleji. Z těch myšlenek ho probralo zakřupání větve. Hned, jak se ohlídl, spatřil tu stejnou postavu v kápi. Přemohly ho emoce a on se zachoval strašně impulzivně. A udělal chybu, protože ho vyplašil. Kdyby na něj rovnou seslal znehybňující kouzlo, měl by ho, ale on na něj zařval z plných plic. Což si vzápětí hned začal vyčítat, když muž utíkal pryč.

Nicméně, Wade ho stihl jen tak tak zajistit, aby se nemohl transportovat pryč a jak prudce natáhl svou ruku při běhu, zakopl o větev. Ale kouzlem ho zastavil, zvedl se a běžel k němu tak rychle, jak snad ještě nikdy předtím neběžel. Ten muž věděl, že je v koncích, protože byl chycen někým jako je Wade Shadowwalker a on ho dobře znal.

Když ho Wade dohnal, nestačil ani popadnout dech a už mu z hlavy stahoval kapuci. A hned jak to udělal, zůstal mlčky stát a nezmohl se na jediné slovo. Nikdy nečekal, kohože to objeví jako zodpovědnou osobu za takový masakr.

„Tos byl ty?“ zeptal se zcela šokovaný tím zjištěním. Muž se na Wada jen díval a nic neříkal. Měl tvrdé rysy a naprosto smrtelně vážný výraz v obličeji. „Proboha, to není možný,“ řekl ještě a s rukou stále nataženou před sebe, aby mohl ovládat kouzlo, které ho udrží na místě, si klekl před něj.

„Proč by ne?“ zeptal se ho a Wade zavrtěl hlavou.

„Protože mě jen tak něco nezaskočí, ale čemu se dívám, v poslední době mě zaskočí úplně všechno. Co zaskočí. Přímo šokuje. To se ti teda opravdu povedlo, šokovals mě,“ objasnil.

„Jako by mě zajímalo co tebe šokuje, Shadowwalkere,“ syknul po něm. Wade se pousmál.

„Vždycky jsi byl hroznej idiot, Whisper,“ prohlásil Wade Shadowwalker suverénně. „Proč jsi to udělal? Něco takhle otrěsnýho?“ zeptal se. Wade ale mlčel. „Fajn, tak po zlým,“ řekl suše a zamumlal další kouzlo, které mu mělo rozvázat jazyk. Bylo to kouzlo pravdomluvnosti, které jen tak někdo nedokáže vykouzlit. Chce to opravdovou praxi a Wade byl v tomhle mistr.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se ho znovu. Tentokrát Whisper začal mluvit, aniž by chtěl.

„Chtěl jsem mít stejnou sílu jako ty, abych se ti mohl vyrovnat a konečně tě zlikvidovat!“ procedil skrze zaťaté zuby. „*Diaphanum*,“ zašeptal a ukázal mu v rukách obrovskou a modře zářící magickou kouli, která ukazovala kolik moci díky rituálu teď má. Měla velikost pětatřicet centimetrů v průměru.

Wade Shadowwalker na něj jen mlčky koukal, pořád neměl slov. Toho, že je Shadowwalker mimo, Whisper využil a hned po něm vystřelil nějakým zeleným kouzlem. Shadowwalker ho pohotově zachytil průhledným štítem, který si stihl vyčarovat. A vykouzlil proti němu nějaké svoje kouzlo, které mělo fialovou barvu. Vypadalo to trochu jako hromada jiskřivých blesků.

Whisper se nestihl ubránit a blesky mu projely kůží až mu na těle zanechaly tmavě fialové popáleniny, které vypadaly jako prasklinky. Nehledě na to, že ho to odmrštilo několik desítek metrů dozadu. Shadowwalker proti němu zase natáhl svou ruku a sebevědomě se na něj díval. Whisper se trochu polekal, protože to jeho sebevědomí ho vždycky děsilo.

„Jsi úplnej idiot,“ prohlásil bolestně Shadowwalker, ukazujíc mu pro změnu svoji moc, která byla proti té jeho skoro trojnásobná. „To nemohlo zabrat,“ dodal ještě, zatímco ho kouzlem zvedl do vzduchu až Whisper kymácel nohama. Bylo očividné, že si nepřál, aby někdy došlo na souboj mezi nimi dvěma. Ne, že by z toho měl nějaké trauma, ale tohle spolužákovi udělat nechtěl. Nikdy neměl důvod, ale on si o to neustále koledoval.

Shadowwalker se na něj díval jako na největšího nepřítele. A tím taky teď byl, zavraždil kvůli pitomé pomstě tolik nevinných lesních bytostí, a dokonce i vílí královnu. To je strašlivý hřích. On taky udělal strašlivé věci, neodpustitelné, ale zabít vílí královnu, jednorozce, třicet hejkalů, tucet víl a bůhví co všechno a ještě si očernit takhle stupidně duši? Považoval to za naprostou bezpáteřnost.

„Si myslíš, že bys mě porazil? Mě? Po tom, co jsem dostal Srdce Derionu, vysekal se z temnoty, stal jsem se králem Derionu a zabil jsem ježibabu z Bruxellu? Ty takovej chčipák?“ rozesmál se. Whisper ho jen mlčky poslouchal a začínal se ho bát. Věděl, že je v háji, už jak ho chytil.

„Nikdy jsem ti nechtěl ublížit, ne že by mě tvůj osud nějak zajímal, ale nebyls pro mě hrozba. A aby bylo jasno, pro mě konkrétně pořád nejsi a nikdy nebudeš, ale mě záleží na mých lidech a kouzelných bytostech, který jsi tak hnusně zavraždil.

Měl jsi radši zůstat na Zemi a žil bys, takhle sis jenom očernil svojí duši kvůli něčemu, co stejně nikdy nemohlo vyjít. Protože já jsem kurva Wade Shadowwalker – král celýho Derionu – tvůj král. A ty teď budeš čelit následkům tvých debilních činů jako každý derionský občan.

Porušil jsi zákony a dopustil ses nekřesťanských věcí, aby ses mi pomstil za to, že jsem ti přebral holku? Nezdá se ti to maličko absurdní? Jako vždycky jsem věděl, že jsi idiot, ale nikdy by mě nenapadlo, že až takovej. No nic, to už je holt život. Jednou jsi dole a jednou nahoře,“ dodal. Whisper mlčel.

„Jedno mi ale vrtá hlavou. Jak takovej debil jako ty unesl vílí královnu?“ zeptal se. Whisper si myslel, že když si s ním bude povídat, že ho obměkčí, ale jak on se spletl. Zpečetěné to měl už ve chvíli, kdy ho Shadowwalker chytl do svých spárů a zjistil, že on je zodpovědný za ten masakr v Temném lese.

„To byla náhoda, našel jsem jí raněnou v trávě,“ odpověděl. Wade nad ním zavrtěl hlavou a měl opravdu nepopsatelný druh výrazu.

„Jsem zklamaný a čím dál tím víc. Ty jsi prostě ostuda všech derionů. A já ve svojí zemi takovýho budižkničemu nechci. Doufám, že ses rozloučil se ženou, protože už se nikdy neuvídíte,“ objasnil.

„Co se mnou uděláš?“ zeptal se ho a Wade se pousmál.

„Ty jsi vážně blbej, vid’? Samozřejmě, že tě zabiju, co jinýho bych s tebou asi tak dělal?“ prohlásil a rozesmál se. Wade ztuhl jakoby to nečekal. Myslel si, že si s ním bude víc hrát, nebo tak něco, ale Wade neměl náladu na hraní, ne po tom všem.

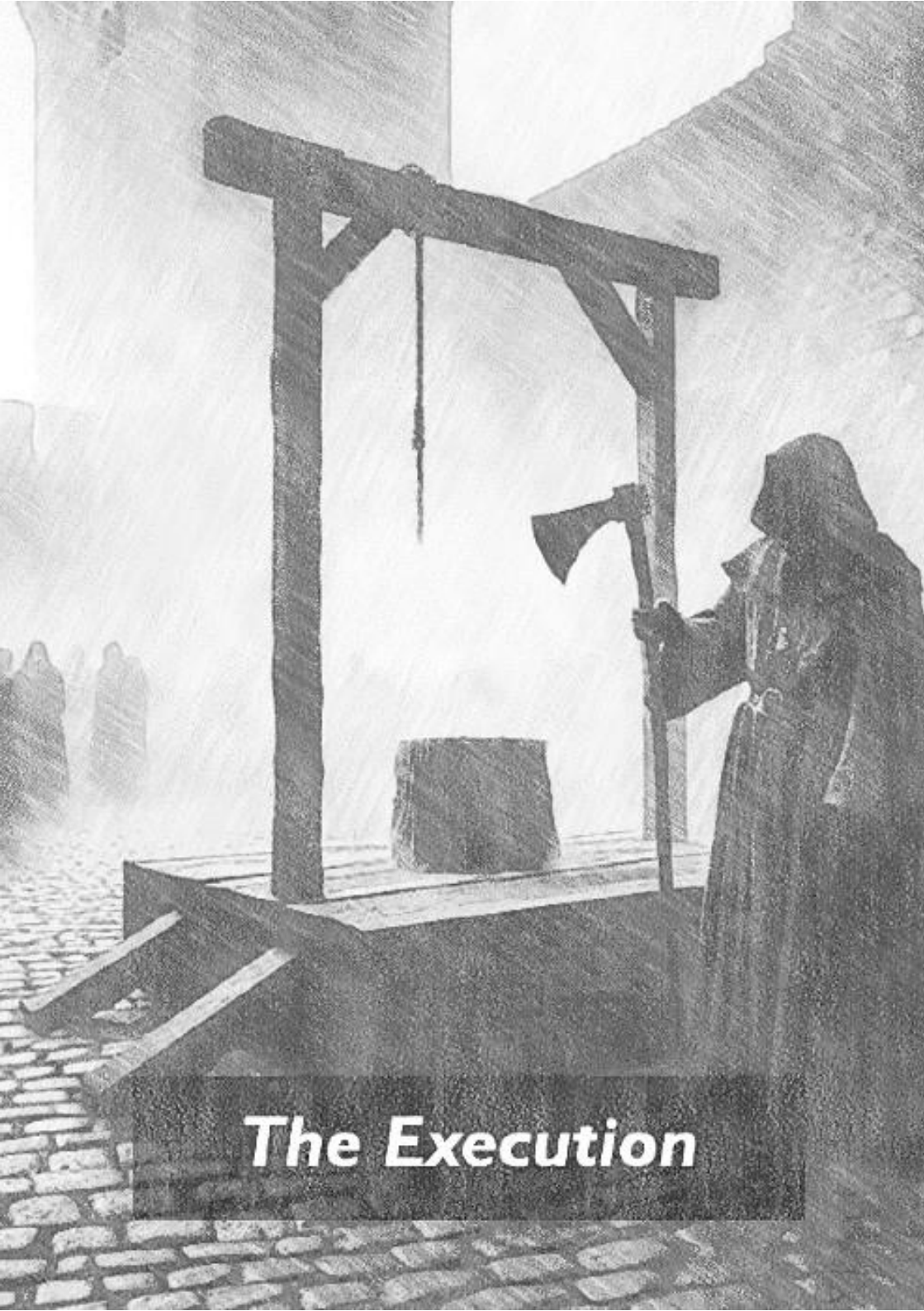
„A nebude to zrovna příjemná smrt, možná bude rychlá a nebudeš trpět dlouho, ale ten pocit bude tak intenzivní, že ho zcela určitě pocítíš. A neboj, nikdo nikdy nepřijde na to, co se ti doopravdy stalo, o to se postarám,“ dodal.

Whisper se polekal a snažil se z jeho kouzla vymámit, ale to nebylo možné, Wade neměl v úmyslu ani na okamžik polevit v ostražitosti. Držel ho svým imobilizačním kouzlem pevně. „Jsi absolutní nula a tak taky umřeš. -273,15 stupňů Celsia. To je nízká teplota, co? A pak stačí nepatrný dotek a rozerve tě to na miliardy krystalků. Možná nám i zasněžíš,“ prohlásil.

Whisper neměl slov. V očích měl strach a slzy, ale Shadowwalker zase plameny vzteku a nenávisti, ten by rozhodně nevycoval z trestu smrti pro hříšníka, ani když to byl jeho spolužák.

„Poslední slova, hajzle?“ zeptal se ho, ale Wade stále mlčel. Možná pořád doufal, že Wade jen blafuje, ale spletl se. „Fajn, *cryogenis!*“ zašeptal suverénně a svou ruku, kterou měl namířenou dlaní proti němu, dal do polohy v pěst a hned jak zabořil prsty do dlaně, Wade byl zmrzlý jako rampouch. Wade ještě víc zatnul ruku v pěst a Whisper se rozletěl na miliardy ledových částecek, přesně jak Shadowwalker předpověděl.

Pak dalším kouzlem chytl jeho do nebe utíkající energii jako do sítě motýla a prozatím vložil do měšce s Peršáky. Měl v plánu ho totiž mučit tak jako on chtěl mučit vílí královnu – navždy mezi životem a smrtí.

The Execution

☆ Poprava ☆

Bylo po svátcích a Wade seděl na trůnu a zíral do prázdna před sebe už několik minut. Už se cítil lépe, začal konečně zase plánovat a vytáhnul ze svojí skryše svůj výzkum.

Rozhodl se, že se zaměří sám na sebe a na svůj sen, kterým pro změnu bylo moct být se Sárou. Nějak neřešil, zda je to proveditelné a jestli o něj ještě vůbec stojí, ale jen to, že to se pak nějak poddá, protože v tom jít si za tím co chce, on měl vždycky sílu a Alyssa mu to připomněla.

Ale teď byl zase trochu smutný. Nejen, že myslel na Kim, na mámu a na to, co se stalo s Whisperem, ale když chtěl ráno najít Anomaris, aby si s ní mohl promluvit, dozvěděl se, že se šla se svojí služebnou projít do města. Věděl moc dobře, co se zatím skrývá a pořád to těžce nesl, ale útěchou mu byl jeho plán.

V ruce svíral přívěsek arcain kytary, který kdysi dostal od Sary a který mu kdysi pomohl přežít to peklo v krystalu. Teď ho nosil pořád u sebe. „Wade, Anomaris je prý ve městě,“ informoval ho Eldarn hned, jak přiběhl do sálu. To bylo to poslední, co chtěl – aby pro to existoval důkaz, nebo svědek.

„Proč mi to říkáš?“ syknul na něj.

„Abys to věděl. Je možný, že šla za...“ začal, ale Wade ho přerušil.

„Neříkej to! Mě to nezajímá,“ křičel. Eldarn na něj překvapeně koukal. Jako jak může říct, že ho to nezajímá, když ho podvádí manželka? Ale Wade to nechtěl vědět jistě, protože nechtěl udělat to, co jí kdysi slíbil.

„Nemůžeš přece dělat, že to nevidíš,“ pokračoval Eldarn.

„To přesně budu dělat,“ oznámil mu. „Protože, jestli to uvidím na vlastní oči, zabiju je oba,“ upozornil ho ledově klidným hlasem a Eldarn ztuhnul. Úplně na to, že to říkal kdysi zapomněl.

V tom do sálu vtrhnul nějaký muž a dva strážci, kteří se ho snažili zřejmě marně zadržet. Wade se na ně nasupeně podíval. „Veličenstvo, omlouvám se, ale tvrdil, že s vámi musí hrozně naléhavě mluvit,“ řekl jeden ze strážců. Wade přikývl a podíval se na muže. Ten se mu hluboce poklonil.

„Vaše Veličenstvo, já musím nahlásit jistou záležitost. Můj soused a vaše žena...“ začal. Wade si s Eldarnem vyměnil pohled. Oběma proběhlo hlavou to stejné – je konec. Nedá se s tím nic dělat. Anomaris byla nezodpovědná, a tak jí za to čeká krutý trest.

„Co si vymýšlíš?!“ zaječel na muže Wade a prudce se zvedl z trůnu. Držel se cestou vzhůru pevně za konce bočních opěradel, až do nic málem zaryl i nehty jaký měl vztek.

„T-to bych si jakživ nedovolil, můj pane. Ale byla má občanská povinnost nahlásit takový prohřešek vůči tobě, králi,“ odpověděl. „Pojďte se podívat. Můžu všechno dokázat,“ naléhal.

„Jestli lžeš a nic nenajdu, natáhnu tě na skřípec,“ objasnil výhružně a následoval ho. Muž se mu jen poklonil a šel před ním jako psík nadřazený na procházku. Eldarn se pomalu z toho hroutil, ale to mělo daleko do toho, jak se asi musel cítit Wade. Jen si přikryl pusou dlaní a rozplakal se hned, jak se sál vyklidil. Ale Wade to musel vydržet až do konce a to se teprve schylovalo k začátku.

A tak Wade s tím mužem šli do podhradí úzkými uličkami. Za ním bylo hned několik strážců. Lidi se mu klaněli a divili se, co král dělá v tuhle dobu mezi prostým lidem. A čím blíž byli místu, kam měli namířeno, tím mu bylo hůř a hůř. Říkal si, že jestli to bylo všechno způsobené ježibabí kletbou, tak to se má na dalších několika let na co těšit.

Muž přešel ty stáje, kam Zandara Wade vyslal pracovat, ale neulevilo se mu ani trochu. Spíš to byl jen důkaz toho, že nejsou oba tak pitomí, aby to dělali tam. „Jak je to ještě daleko?“ syknul.

„Už jsme tady, Veličenstvo,“ řekl a ukázal na polorozpadlý domek s chlívkem plným prasat. Wadovi se zatočila hlava a málem sebou švihnul, ale musel to udělat. Neměl na výběr. Už ne.

Jeden ze strážců se podíval na Wada, který mu dal přikývnutím svolení rozrazit dveře. A první co uviděl byla jeho žena královna v náručí jiného muže. Sice od sebe okamžitě uskočili, ale bylo naprosto zřejmé, že se spolu nejmíň muchlovali. Zandar u toho totiž stačil přijít i o košili a ona byla taky celkem spoře oděná.

Oba na něj vyděšeně zírali. Wade měl výraz jako kamenná socha. Byl absolutně prázdný a zlomený. I když o jejich poměru věděl, tohle bylo něco úplně jiného. Co oči nevidí, srdce nebolí, ale teď to bolelo. A zvlášť když jí stále miloval. A ne jen jako svojí ženu, ale i jako matku svých tří dětí. Vybavil se mu ten moment s jeho matkou a z hloubi duše se mu přičilo svým dětem udělat něco takového jako kdysi udělal své sestře a sobě.

Anomaris se k němu seběhla a chtěla něco říct, ale nedal jí příležitost. Jen se podíval na strážce po jeho pravici, který se jí okamžitě chopil. Pak to stejné udělal i strážce po jeho levici a chopil se zase Zandara. Wade se otočil a odcházel beze slova pryč. Jen podal Peršák tomu muži, co ho na tu situaci upozornil a odešel.

Dala mu důvod, aby jí ublížil, který nechtěl mít a nesnesl na to ani pomyšlení. Momentálně toho cítil tolik, že nevěděl, na co se má soustředit víc, a tak nejspíš necítil chvíli vůbec nic. Jestli to je Ježibabí kletba, má opravdu grády a on začal mít strach. Strach o svoje nejbližší, protože by se taky mohlo stát, že ho za těch deset let ta kletba natolik vytrestá, že přijde o Sáru, o Eldarna, o děti...

Anomaris na něj ještě s pláčem něco volala a prosila ho o odpuštění, ale nevnímal jí. A ani nechtěl. Byl zklamaný a zoufalý z toho, že ho dostala do takové pozice, ze které neměl absolutně žádné potěšení. A taky se mu nelíbilo jí u toho vidět s jiným.

Celou noc nespál. Mlčky jen zíral do stropu se slzami v očích. Věděl, co ho ráno čeká. Byla to poprava. Jenom se ještě nestihl definitivně rozhodnout, jestli bude dvojnásobná, nebo ne. A když ne, musel vymyslet, co za vhodný trest si jeho žena zaslouží a ještě ke všemu, aby byl dostatečný pro jeho lidi. Nesměli získat pocit, že je v takové delikátní situaci příliš mírný.

Vedle něj spal Eldarn. Měl být jeho mentální podpora, ale zalomil to ještě před půlnocí. Wade se na něj podíval, jak tiše chrápe a pak se zase zaměřil na ten strop. Tedy na baldachýn.

Anomaris taky nemohla spát. Jakkak by jo, když nevěděla, co bude následovat. Tedy tak nějak to tušila, což nešlo už tuplem. Bylo jí špatně až na zvracení. A ne z toho, že možná zemře, ale že zcela určitě zemře její milý.

Byla na sebe naštvaná, že nebyla diskrétnější. A neustále viděla před očima ten Wadův výraz, když je spolu uviděl. Byl nešťastný a bolestný. Ani mu to, co bude následovat nemohla mít za zlé. Varoval jí a nejen jednou. Taky jí jen vyhověl, a to dokonce i když to byla celé její vina a on jí miloval.

Jedinou útěchou jí byla myšlenka na to, že možná brzy bude po všem. Že možná zemře jako královna, ale už toho neštěstí bude konec, protože neucítí vůbec nic. Ale to jí taky rozhodilo, protože si uvědomila, že už by nikdy neobjala svoje děti.

Měsíc zářil jasně jako denní hvězda, což podtrhnul sním v dálce na loukách před lesy, kam bylo vidět z okna vysoké věže. S takovou se nedalo spát, ani kdyby ten dotyčný nakrásně chtěl.

Wade se ani nenasnídal a navštívil Anomaris ve věži hned brzy ráno. Ve věži, kde se běžně vězní královny, když nedělají co mají. Ti ostatní lotři jsou buď v mučírně, nebo v celách pod hradem. Wade byl ještě tak milosrdný, že nechal Zandara zavřít jen do obyčejné cely a vybral mu relativně příjemnou a rychlou smrt – mečem.

Zato Anomaris se rozhodl mučit. Ne tedy v hladomorně a se stroji, ale tím, že se bude muset podívat na to, co svým nezodpovědným chováním způsobila. A taky si pro ní vymyslel mnoho dalšího, aby uklidnil veřejnost. A to jen proto, že jí nedokázal zabít.

Nechal si odemknout těžké kovové dveře do místnosti, kde čekala na jeho verdikt. „Wade,“ zašeptala a vstala ze židle. Wade jí umlčel gestem, kdy pozvedl ruku k výšce svých očí. Ona okamžitě sklapla.

„Přišel jsem ti říct, že za půl hodiny bude Zandar popravený formou setnutím hlavy,“ oznámil jí bez výrazných emocí v hlase a ona se rozplakala. On na její slzy vůbec nereagoval, byl jako by bez emocí, ačkoli ho to hluboce rmoutilo. „Rozhodl jsem se, že to neudělám já sám, protože nejsem barbar.“

Dokonce bych tě i toho pohledu ušetřil, ale to bohužel nemůžu. V očích veřejnosti bych tě potrestal málo. A tak se půjdeš podívat dolů přímo na popraviště se mnou,“ vysvětloval klidně.

„A protože se nemůžu rozhodnout co udělám s tebou, rozhodneš o tom sama. Teda respektive tvoje reakce. Pokud to ustojíš jako správná královna, nechám tě žít. Bude tě čekat jenom hodně nepříjemná cesta kolem paláce. Půjdeš totiž nahá a zřejmě to schytáš nějakou starou zeleninou. Prál bych ti, aby byla shnilá a tolik to nebolelo,“ objasnil.

„A když ne?“ zeptala se. Její hlas se chvěl.

„Když ne, pak tě bude čekat nějaký fyzický trest podle tradičních středověkých pravidel,“ odpověděl.

„A to je například co?“ vyzvíдалa. Wade se na tu odpověď pořádně nadechnul a zhluboka vydechl. Oči se mu zalily slzami. Tohle nechtěl. Takhle to nechtěl. Ale už měl dost vši té zodpovědnosti. Měl dost toho být králem. Měl všeho dost.

„Kdysi bylo to nejmenší urážnutí ucha,“ řekl a podíval se jí do očí. Anomaris se rozplakala.

„A to nejhorší?“ pokračovala.

„To radši ani nechtěj vědět,“ odpověděl a šel ke dveřím. Pak se na ní ještě otočil, aby se přesvědčil, jak moc dokáže být statečná, protože si sám nebyl jistý, co s ní bude

dál. „Dokaž mi, že se zvládneš chovat jako královna, Ris. Dlužíš mi to,“ dodal a odešel.

Vystřídal ho kněz, který přišel pro případ, že by královna potřebovala poslední pomazání. To jí vyděsilo, ale opakovala si, co jí Wade říkal o tom, že jestli to chce přežít a bez větší úhony, musí se chovat jako královna. A tak se posadila na židli a nechala se naposledy pomazat pro jistotu.

Wade chodil nervózně kolečka v ložnici. Eldarn seděl u něj na posteli a pozoroval ho. Absolutně nevěděl, co by měl říct, a tak raději mlčel. Wade vypadal, že má uvnitř v hlavě spoustu toho k řešení a že to poslední co ještě potřebuje jsou jeho úvahy a zbytečné útechy. Vždyť musí udělat něco strašlivého ženě, kterou miluje.

„Veličenstvo, je čas,“ upozornil ho Wallion.

„Už? To už je devět?“ polekal se. Eldarn se podíval na hodinky a povzdychl si.

„Ano, chtěl jste, aby byl popraven v půl desáté,“ připomněl Wallion. Wade přikývl a poslal ho pro Anomaris. On se mu poklonil a odešel. Wade se podíval na Eldarna, ten si stoupl, aby ho mohl aspoň obejmout, ale Wade se mu opřel čelem o rameno.

„Tohle nezvládnou,“ zašeptal zlomeně.

„Nějak jí z toho vykroutíš. Máš na to hlavu,“ uklidňoval ho.

„Máš pravdu. Dopadne to dobře. Pořád jsem král a mám poslední slovo,“ dodal a Eldarn přikývl. Potom spolu odešli na balkón, který byl naproti popravišti.

„Veličenstvo, je čas,“ řekl Wallion a přišel společně se strážemi vyzvednout královnu z věže a dovést na popraviště, jak bylo nařízením krále. Ona přikývla a pomalu vstala ze židle. Nejspíš to pro ní bylo velmi těžké, ale jak řekl Wade, musela se chovat jako královna, aby mu splatila svůj dluh. Protože kdyby mu dala další záminku jí ublížit, nejspíš by to těžce nesl.

A tak celou cestu i před lidmi, kteří jí plivali pod nohy a křičeli nepěkná slova, šla s hlavou vzhůru tak, aby jí nespadla koruna, kdyby nějakou měla. Wade se snažil ze všech sil neprojevít ani špetku lítosti, protože by všichni hned poznali, že s ní soucítí a brali by ho za slabocha.

Takže pokud se i Wade dokázal chovat jako král v takto těžkých časech, ona se musela zvládnout chovat jako královna. Zatím se jim to oběma dařilo. Wade se nejspíš poprvé v životě modlil k bohu, na kterého nevěřil, aby dal jeho ženě sílu, o které trochu pochyboval.

Stál na terase obklopený služebnictvem a strážemi a pozoroval jí kráčet špalírem s řetězy na zápěstí na popraviště, kde byl jen jeden zakrvácený špalek, koš na hlavy obsypaný mouchami a kat s dlouhým a naleštěným mečem. Taky ho nechal speciálně nabrousit, čímž dal najevo svou milosrdnost.

Anomaris se mu sem tam podívala do očí, což ho bolelo dvakrát tolik. Musel ten pohled ustát. A ona zase to, že vedle špalku klečel v řetězech její milenec, který čekal na svůj trest. Působil, že je s tím smířený. Na rozdíl od Anomaris, která, když ho viděla poblíž toho špalku, měla co dělat, aby nezačala hystericky řvát, čehož se obával i Wade.

Dnes byl pro tuto příležitost oblečený v tmavém, což nebylo nic neobvyklého, protože on světlé barvy nosil výjimečně, ale stejně měl na sobě tuniku, jakou ještě nikdy neměl. A taky si prvně vzal černý plášť s derionským znakem, který tak zběsile vlál ve větru.

I počasí bylo na popravu jak dělané. Tmavé mraky s příslibem dešťů, jako by nebe mělo pro jejich neštěstí snad plakat. Ale spíš než to, bude pravděpodobnější, že nasněží.

Když Anomaris dovedli až nahoru, postavili jí ke špalvu, ale na druhou stranu od Zandara. Anomaris se ani neodvážila na něj podívat, protože nechtěla provokovat ani Wada a ani si přitížit.

Wade si povzdychl. Nechtěl, aby o tom vědělo tolik lidí a ani, aby to zrovna jeho blízcí viděli, ale v Derionu se holt takové situace ututlat nedají. Bylo jen otázkou času až si o tom i my přečteme v novinách. Od paláce jsme bydleli sice daleko, ale takové zprávy se šíří světem rychle.

Wade dal pokyn nějakému muži dole, který měl jménem krále vynést konečný rozsudek. Ten jen vylezl po schůdkách nahoru na dřevěnou podestu a roztáhnul pergamen, ze kterého visela velká královská pečeť.

„Dnes zde stojíme, abychom byli svědky trestu nejvyšší zrady jakou může muž poznat. O to větší je to podlost, když přijde v úvahu, že takto zneuctěn byl sám král. Vzhledem k závažnosti tohoto činu, kdy byl tento muž přistižen v cizoložství s jeho ženou, královnou, je jeho jednání nejen zneuctěním vůči králi, ale i urážkou celého Derionu.

Já, král Wade I. jsem se na základě nepřípustných okolností, které se včera odehrály rozhodl, že za tento závažný přečin budu trestat oba zainteresované a to následovně:

Za takovou urážku vůči mé osobě a za zničení mé rodiny, toho muže odsuzuji k smrti stětím. Nechť jeho konec slouží jako varování, že žádná zrada nezůstane bez trestu.

Královnu tímto odsuzuji k cestě hanby, aby si každý v tomto království mohl prohlédnout, jak vypadá tělo ženy, která se s ním očividně ráda dělí i s ostatními muži. Po královně je přísně zakázáno pod hrozbou brutální smrti házet kameny, či jinými nebezpečnými předměty. Z důvodu, aby měl její trest smysl. Královna bude žít s těmito vzpomínkami až do konce jejích dní.

O dalších a třeba i fyzických trestech se rozhodne na základě jejího chování během poprav jejího milence. Takže tímto zodpovědnost za její osud padá na její bedra. Pokud královna kromě uronění slz projeví jiné známky bolesti a emocionality, bude jí odříznuto pravé ucho a bude zavřena v nejvyšší věži na doživotí,“ přečetl ten muž a podíval se na Anomaris.

„Je zde něco, co byste chtěla říct na vaši obhajobu?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou. „Dobře. A ty? Je zde něco, co bys rád řekl jako tvá poslední slova?“ zeptal se Zandara. Ten se podíval na krále a sklonil před ním hlavu.

„Chtěl bych se vám omluvit, Vaše Veličenstvo. Nechtěl jsem vás zneuctit a ani vaši manželku. Zamiloval jsem se a tím jsem zhrěšil. Pokud můžete, odpusťte jí a buďte k ní milosrdný. Kdyby k tomu měla přispět bolestivost mé smrti, pak se vám

vydávám k čemukoli co vás napadne do roztrhání mého těla. Jen jí prosím odpusťte,“ řekl.

Wade neměl slov. Přišlo mu kruté zabít ho, když jí měl tolik rád a ona jeho. Eldarn si všiml, že má na krajičku. A proto mu rychle dupnul na nohu, aby ho z toho probral a on se nerozbrečel jako malé dítě přímo přede všemi.

„Hrdinové vždycky umírají jako první,“ prohlásil Wade neutrálně. „A taky nejvíc trpí. Jsi si jistý, že obětuješ něco takového pro to, abych zmírnil její trest?“ ujistil se a on přikývl.

„Ne, Zandare, nedělej to,“ šeptala zlomeně Anomaris, ale k ničemu to nevedlo, nikdo se o její prosby nezajímal.

„Nuže dobrá. Královně nehrozí žádný fyzický trest a ani doživotí ve věži. A pokud jí chceš i ochránit před cestou hanby, budeš místo popravy stětím upálen na hranici, což je jak je ti jistě známo nejvyšším a nejhorším trestem pro čaroděje a křesťana,“ odpověděl a Zandar přikývl. Anomaris se rozplakala.

„Připravte hranici. Okamžitě!!“ poručil Wade a podíval se stranou. Už to nemohl vydržet se na ně dívat. Tohle pro něj byl nejhorší den jeho života. Ani jako král neměl pravomoci nechat to být. Lidi volali po trestech pro smilníky a čím byly brutálnější, tím byli šťastnější.

Ale trochu se mu ulevilo, že nebude muset svou ženu týrat a ani dávat na odiv těm uslintancům. Dokonce si jí i s takovou mohl dál nechat, což byla velká výhoda. Pro ně pro oba. Velkorysost a milosrdnost za něco tak nepředstavitelně odporného bylo v jejich očích fascinující. A tak k němu vzhlíželi. On měl obecně dar a někdy i kliku jako teď, se ze všeho vysekat nějakým přijatelným způsobem.

Když postavili hranici a přivázali ho na ní, Wade dal pokyn k jejímu zapálení. Asi čtyři čarodějové se rozmístili kolem hranice, natáhli své ruce před sebe a kouzlem podpálili svojí stranu. „*Flama ignis*,“ zaznělo z jejich úst ve stejnou chvíli.

Zandar svůj trest bral statečně. To se hned tak nevidí. O to víc Anomaris mrzelo, že o někoho takového musela přijít. Trhalo jí to na kusy, ale to i Wada, akorát to uměl impozantně maskovat.

Anomaris sice plakala, ale ani nepípla. Děkala to pro něj stejně tak jako on tohle podstoupil pro ní. Mrzelo jí, že to kvůli ní udělal a tolik trpěl, ale taková laskavost se nedala zapomenout, natož nevrátit. A tak se jak slíbila předtím Wadovi, chovala jako královna.

Když byl Zandar mrtvý, Wade poručil, aby Anomaris pustili a pak se otočil a beze slova odešel pryč. Eldarn ho mlčky následoval, zatímco stráž Anomaris sundal řetězy. Lidi se rozprchli a šli si po svých, ale Anomaris tam jen tak klečela a zírala na plápolající oheň, který tak kruté olizoval Zandarovo ohořelé tělo.

Proklínala se za to všechno, ale k ničemu jí to nebylo. Teď už mohla jen dál žít po boku svých dětí a svého manžela, kterému taky ač nerada hodně dlužila. Protože i když to bylo těžké si to přiznat, snažil se horko těžko, aby z toho oba vyvázli s nejmenším hrozným trestem. Jen okolnosti tomu tolik nepřály, když na to byl přímo upozorněn svědkem události.

Burning bridges

☆ Pálení mostů ☆

Wade s Anomaris seděli společně u stolu a večereli. Byl tam i Eldarn a připadal si tam lehce navíc. Wallion stál za králem jako prkno, ale tomu ten post pátého kola u vozu nevadil.

Už to byla jejich 10. večeře od toho nešťastného incidentu. Wade s Anomaris nepromluvil ani slovo. Vlastně s nikým. Nemluvil ani s Eldarnem. Jen s nimi jedl u stejného stolu, a pak dělal to, co musel – vládnul.

Potom si lehce odkašlal, což donutilo Eldarna s Anomaris se k němu otočit. Očekávali totiž, že by mohl zase začít mluvit. Ale to se nestalo. Po večeři se jen zvedl a odešel. Wallion ho následoval jako jeho stín. Eldarn si s Anomaris vyměnili pohled.

„Je mi to moc líto, Anomaris,“ zašeptal, když v sále zůstali sami. Ještě jí to nestihl ani říct. Anomaris přikývla.

„Děkuju,“ řekla tiše.

„Ale pochop i Wada. On nemohl jinak,“ hájil ho.

„Já vím,“ odpověděla, zvedla se ze židle a mířila si to pryč ze sálu.

„Anomaris,“ zavolal na ní. Ona se k němu otočila a čekala, co jí řekne. „Promluv s ním. Prosím. Já vím, že se ho trochu bojíš, ale zlom to. Prosím,“ naléhal.

„A co mu mám jako říct?“ zeptala se. On pokrčil rameny.

„Já nevím, něco hezkýho. Hlavně mu nelži,“ dodal. Anomaris se vrátila zpátky ke stolu a sedla si na nejbližší židli k Eldarnovi.

„Nevím jestli dokážu říct něco hezkýho muži, který mi zabil moji lásku,“ zmínila. Eldarn si povzdychl.

„Nenávidíš ho za svoje chyby?“ vyzvídal. Anomaris si dala na čas s odpovědí a pak se mu podívala do očí. Eldarn si popostrčil brýle výš k nosu a zase se na něj podíval.

„Ne, Eldarne. Právě naopak. Uvědomuju si to. Všechno je to moje vina, vlastně i to, že jsem mu řekla, že už ho nemiluju, když jsem si tím nebyla ani jistá. Kdybych nad tím ještě chvíli přemýšlela, nebo mu dala ještě šanci, nemuselo se stát nic z toho. Zandar nemusel být mrtvý a já mohla být s Wadem šťastná a taky jsem mohla být klidnější,“ dodala.

„Jak klidnější?“ divil se její odpovědi. Anomaris nad tím mávla rukou. Narážela na Estrellu, že teď se teprve všechno pokazí, ale nechtěla mu to říkat.

„To už je jedno. Každý sklídí co zasel,“ odpověděla sklesle a když tam nikdo nebyl, opřela se o opěradlo jako by nebyla ani královna. Spíš jen jako teenager u počítače.

„Jak jsi to myslela s tím, že jsi mu neměla říkat, že už ho nemiluješ?“ tahal z ní. Anomaris se na něj zase podívala a zatvářila se smutně.

„To už je jedno, Eldarne. Zandarův život to nevrátí a ani to nepomůže našemu vztahu s Wadem, spíš naopak by ho to akorát naštvalo. Je lepší, že neví, že to, co udělal bylo vlastně zbytečný, protože jsem nevěděla co chci. Stačí, že s tím musím žít já,“ objasnila.

„Buď mu vděčná, Anomaris. Jen díky němu po tom všem můžeš zůstat ještě svobodně v paláci. Nebýt toho složitýho obhajování, který kvůli tobě musel podstoupit, bys už byla nejmíň mrtvá,“ připomněl. Ona to věděla, kdyby se nesnažil

za každou cenu jí ochránit a obhajovat u všech kolem, nejen, že by neměla ucho, nebo by byla ve věži na doživotí, nebo třeba obojí, ale taky by mohla být ve vyhnanství, což by pro ní nedopadlo dobře. Pořád byla pod ochranou krále, bez ní by ji ulovili jako zvěř, ukamenovali a tak.

Wade vyšel z koupelny jen v županu. Procházel pokojem a zastavil se u stolu, na kterém ležel Estrellin sešit s výpočty jeho výzkumu. Chvilí na něj jen tak mlčky zíral, a pak od něj jen odešel a šel si lehnout.

Nemohl spát, protože vždycky, když usnul, zdálo se mu, jak Anomaris seká hlavu. Nebo něco podobně nepříjemného. Taky měl před očima jak se ti dva líbali, nebo ho ve snech strašil Zandarův duch. Jeho obličej tvarovaný jen z ohně, který křičel jako tenkrát v tom ohni.

Posadil se na postel a objal si rukama kolena. Už se nemohl dočkat zítřka. Domluvili jsme se, že spolu půjdeme někam na procházku, na oběd a obecně jak se říká ven. Trochu ho štvalo, že ho bude doprovázet Wallion s pár strážnými, ale i to se dalo nějak zařídít.

Pak se z ničeho nic prudce zvedl a došel ke stolku, kde měl rozehrané šachy. Popadl černého koně a táhl s ním na G5. Pak na to chvíli ještě koukal, vzal mezi prsty královnu a vyšťouchl bílou věž z ochrany bílého krále.

„Šach mat,“ zašeptal a usmál se. Měl z toho podivnou radost, jakpak by ne, když to měl rozehrané týdný a netušil jak dál. A teď ho to prostě napadlo – ve dvou tazích. Jak je možné, že to předtím neviděl?

Wade si vzal do ruky figurku černého krále a královny a chvíli je žmoulal v ruce. Tvářil se zamyšleně a pak královnu odcvrknul na šachovnici až padla na bok, položil černého krále vedle bílé královny a usmál se. „Dispens,“ řekl a natáhl si nohy na podnožku, která byla naproti křeslu.

„Kdybys mě viděla, Valkýrie. Trhala by sis vlasy z toho, co se ze mě stalo,“ řekl a podíval se z okna na hvězdy. „Tohle jsem fakt prohrál na plný čáře, vážně bych možná udělal líp, kdybys si vzal tebe.“

Třeba bys mi neumřela. Taky bys se mnou a s Eldarnem mohla pracovat na Éteru, protože jsi v tom byla vážně docela dobrá a... jsem si jistý, že bys mě nikdy takhle nezahladila. Vždycky jsi mě chápala, proto jsme byli nejlepší kamarádi. A hlavně, mělaš ráda i Sáru s Darrenem. Ne jako Anomaris, která se s nikým z mých nejbližších nesnese,“ dodal.

„S kým si tu povídáš?“ zeptal se ho Eldarn, který ho vyrušil v konverzaci s Kim a zavřel za sebou dveře. Taky cestou k němu zakopl o nějaký obraz, který se válel na zemi opřený o stůl. Wade se na něj jen podíval a pokrčil rameny. Nechtěl znít pateticky, že si povídal sám se sebou, nebo, že věří na duchy.

„Co to tu... ty jsi tu sundal?“ divil se a Wade přikývl.

„Co s tím? Nechci se na nás dívat. Už to není pravda. Chtěl jsem to hodit do ohně, ale nevejde se to do krbu, tak to nechám na zítřka. Pak se toho zbavím,“ objasnil. Eldarn na něj smutně koukal.

„A určitě to chceš spálit? Nebude ti to líto? Víš, je to sice teď už jenom vzpomínka, ale kdysi jste se měli rádi. Nebud' impulzivní,“ promlouval mu do duše, ale on zavrtěl hlavou.

„Nechci to už nikdy vidět, Eldarne! A jsem si tím kurva jistej,“ prsknul na něj podrážděně a nalil si trochu whisky do skleničky. Eldarn sklapnul.

„Anomaris by s tebou chtěla mluvit,“ řekl a přisedl si vedle na další křeslo. Wade protočil panenkami.

„Ale já s ní nechci mluvit. A hned zítra ještě před tím, než se sejdu s Ay, chci požádat papeže o dispens,“ oznámil mu a čekal, co mu na to Eldarn řekne. Ten na něj koukal docela překvapeně.

„Chceš se nechat rozvést?“ zeptal se a Wade zavrtěl hlavou.

„Asi ne, nemám žádnou jistotu, že...“ zarazil se a tak se na Eldarna podíval.

„Jistotu, že co, Wade?“ tahal z něj.

„Že by mě Sára chtěla,“ odpověděl.

„Myslím, že tu jistotu máš. A na co ten dispens teda?“ vyzvídal. Wade se na něj přehoupl očima a usmál se.

„No, jestli bych se mohl oženit s rionkou,“ odpověděl. Eldarn na něj koukal jak na trubku. Vždyť mu teď říkal, že se s Anomaris rozvádět nechce. „Co? Myslíš, že to je blbej nápad. Jen tak prozkoumat vody?“ zeptal se. Eldarn pokrčil rameny.

„Blbej nápad to určitě není, ale myslím si, že to nedovolí,“ objasnil a Wade smutně přikývl. „A takže zůstaneš s Anomaris i když nemusíš? Myslím, že by vás rozvedl, kdybys o to požádal. Je hodně důvodů, proč by král neměl chtít žít s takovou ženou,“ připomněl, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Jo já vím, ale je to moje žena. Nechci se s ní rozvádět a trhat naší rodinu. Ne pokud mi Sára nedá šanci, nebo papež. A se Sárou nechci žít jen napůl, nebyla by tak šťastná,“ objasnil.

„Možná víc než teď,“ zmínil. Wade si povzdychl. Sám věděl dobře, že by i tak možná byli oba šťastnější než jsou teď, ale takové rozhodnutí s sebou neslo spoustu nepříjemných změn a následků, které nechtěl riskovat pokud neměl ve všem jasno.

„Někoho má,“ připomněl a Eldarn na to raději nereagoval. Dřív by mu na to řekl něco jako: No a? Ale teď si byl jistý, že to pro něj něco znamená. Vždyť kvůli nevěře o všechno přišel.

„Nechceš ty obrazy jen někam přesunout, aniž bys je páčil? Docela vám to tam spolu sluší,“ řekl ještě, ale Wade ho zpražil pohledem. Vstal, popadl ten větší obraz a třísknul s ním o křivou římsu až se roztříštil a úlomky popadaly všude po místnosti. Eldarn vytřeštil oči. Poslední dobou byl Wade impulzivita sama a žádné pořádné plány.

„Nechci!“ zaječel. „Chci zapomenout na všechno, co jsme spolu zažili, protože to bolí. Nejen to, že jsem se cítil jako nicka, když šukala toho riona, ale taky to, že když se nad tím zamyslím, tak i když jsem jí často podváděl, do toho našeho vztahu jsem dal mnohonásobně víc srdce než ona, a to teď zpětně vůbec nedokážu pochopit,“ objasnil a házel ty části obrazu do krbu.

A když to plátno ohořelo, že nebylo vidět, co na něm bylo, oddychl si. Eldarn na něj empaticky koukal. „I toho riona milovala víc než kdy mě,“ prohlásil zírajíc do ohně se slzami v očích.

„Tomu sám nevěříš, Wade. Máte tři nádherný děti, ty musely vzniknout z lásky,“ zašeptal opatrně.

„Tak leda z té moje. Chtěl jsem to všechno zachránit, chtěl jsem s ní zůstat už navždycky, chtěl jsem s ní další dítě a ona to všechno posrala,“ vztekal se a už začínal být agresivní. Dokonce šel i po dalším obraze.

„Ne, Wade, tenhle ne,“ zašeptal zoufale, když ho celý prošlápnul. Pak se na něj otočil.

„Já musím. Všechno to musím udělat, jinak nebudu mít nikdy klid. Potřebuju to ukončit ve svojí hlavě. My dva jsme spolu nadobro skončili. Nic mezi námi není. Je absolutní konec. A kdyby to šlo nějak udělat, nejrádši bych jí už nikdy neviděl!“ řekl a rozbřečel se. Pak sebou jen plácl na křeslo.

Eldarn si k němu sedl na boční opěrku u křesla a objal ho, aby ho utěšil, ale Wade ho tentokrát od sebe odstrčil. To se Eldarna dotklo, ale nijak na to nereagoval, nechal ho tedy být. Ne, že by odešel, ale sedl si zase zpátky na to místo, kde byl předtím.

„Je mi to líto, kdybych pro tebe mohl něco udělat, aby ses cítil líp, řekni,“ řekl a Wade se na něj usmál a přikývl.

„Jsi hodnej, ale nejspíš mi s tím nemůžeš pomoci. Leda že bys nějak zařídil, že to budu vnímat jako definitivní konec,“ zmínil a Eldarn se zamyslel.

„To asi nevím jak. Ale když mě něco napadne, udělám to. Ted' by sis měl jít asi lehnout, je pozdě. A nech už tu whisky, bude ti blbě. Zítra máš sraz s Ay a kdo ví, jestli se nepotkáš třeba i se Sárrou. Musíš být v pohodě,“ dodal a poplácal ho po zádech.

„Díky, dobrou,“ řekl klidně Wade a hned, jak Eldarn za sebou zavřel dveře, přesunul se do postele. Eldarn na něj měl obrovský vliv. Možná i větší než Wade na něj.

Ráno přišel do jídelního sálu snad jen se napít a něco ve spěchu zakousnout. Taky dorazil relativně pozdě. Anomaris i děti byly po snídani už hodinu. Když si ukousnul kus topinky, přiběhl k němu Wallion.

„Vaše Veličenstvo, je tady ten malíř,“ oznámilo mu jeho páže, které za ním neustále běhalo jako pejsek a občas jeho tempo nestíhalo, takže to působilo komicky. Wade se na něj otočil.

„Jaký malíř?“ syknul na něj jedovatě. Anomaris se na Wada podívala a sundala si z klína Noru, která se hned rozběhla ven ze sálu.

„Ten, který má namalovat náš portrét. Přál sis to pak pověsit v trůnním sále,“ připomněla jeho požadavky z minulého roku. Wade zavrtěl hlavou.

„Už nemám zájem. Dejte mu pár Peršáků, že vážil cestu a tečka,“ prohlásil.

„Kdybys dovolil, já bych se ráda nechala namalovat,“ řekla a Wade se k ní otočil a chvíli se na ní díval. Wallion stále čekal na jeho finální slovo.

„Pro mě za mě, nech se namalovat. Ale beze mě. A ten obraz bude ve tvé ložnici, nemusím ho mít nikde na očích,“ dodal, natáhl se ještě pro šunku a mířil si to ke dveřím.

„Kam jdeš?“ vyzvídala.

„Do toho ti nic není,“ syknul na ní a odešel. Wallion se poklonil královně a taky někam odešel. Anomaris si povzdychla. Sice už na ní konečně promluvil, ale nelíbilo se jí, jakým stylem to bylo. I když mohla být vůbec ráda, že jí nedělá zle.

Já jsem akorát dorazila z práce a šla jsem se připravit na oběd a odpoledne s Wadem. Darren byl na tréninku, Sára měla mít za chvíli směnu a Darrenek byl u babičky, takže všechno bylo super.

Sára mi trochu záviděla, že budu celý den s Wadem, ale já jí ujistila, že brzy něco naplánujeme všichni. Taký chodila s Davidem a sama byla toho názoru, že by s ním neměla být o samotě. A momentálně jsme si chtěli s Wadem popovídat sami jako dva přátelé. I o Sáře a to by nešlo, kdyby u toho byla.

Když jsme se sešli, tvářil se jako by mu někdo něco provedl. Šel sám, za ním byl jen Wallion a... ne, nebyl sám, bylo s ním asi pět strážců, ale šli od něj docela daleko, takže jsme určitě mohli mít nějaké soukromí.

„Wade,“ usmála jsem se na něj a skočila jsem mu kolem krku. On mě taky vřele přivítal a dlouze mě objímal. Pak mi dal pusku na tvář a položil mě na zem.

„Jsem rád, že tě vidím. Už jsem potřeboval z toho blázince na chvíli vypadnout za někým normálním,“ přiznal a usmál se na mě, když se ode mě odtáhl. „A těším se až si dám cigáro,“ dodal, tahal si z krabičky cigarety a zapálil si.

„Oni půjdou za tebou, co?“ zeptala jsem se a on otráveně přikývl.

„Se bez nich ani nevyseru,“ opáčil syrově a já se zahihňala. Pak jsem ho chytla za loket a společně jsme šli do kavárny na rohu.

Když vešel, všichni zírali jako z jara a poklonili se mu. Dokonce nikdo nezvedl hlavu, dokud neřekl, že můžou. Bylo to fakt zvláštní. On už na to byl asi zvyklý, ale nejspíš ho to už tolik nevzrušovalo.

„Můžete se narovnat,“ řekl a sedl si na lavici ke stolu. Já si sedla naproti němu a vzala si do ruky nápojový lístek. Wade si mě tak divně prohlížel. „Chybí mi škola a taky normální život, tohle je děs,“ řekl najednou a já přikývla. Taky mi chyběla škola, dospělý život byl nic moc. Sice bylo fajn mít svojí rodinu a nemohla jsem si stěžovat, měli jsme se dobře. Ale ty časy ve škole, kdy jsme se učili magii byly tak nějak lepší.

„Mě taky. Skoro už to ani není pravda. Že jsem chodila s Eldarnem a to jak jsi mi před lety zamotal hlavu,“ zahihňala jsem se a on se pousmál.

„To je fakt dávno no,“ odpověděl. Pak zase změnil téma. „Byl jsem dneska ráno u papeže. Chtěl jsem ho požádat o dispens, ale zamítl to,“ oznámil mi. Já k němu překvapeně zvedla oči.

„Chtěl ses nechat rozvést?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Jo i ne. Byl jsem tam se žádostí o to, abych se mohl oženit s rionkou. Ale to nechť dovolit. Nechci se rozvádět jen tak. Ale kdyby existovala nějaká šance, že by o mě Sára ještě stála, pak bych to klidně udělal. Sice by nemohla být moje zákonná žena, ale... ona má pořád toho kluka, že jo?“ řekl a já přikývla. Bylo mi ho líto a nevěděla jsem, jak mu pomoci.

„Sára tě má pořád hrozně ráda, vždyť to víš. Je to vzájemné. Stačilo by jí říct, že s ní chceš být a byla by s tebou,“ vykecala jsem mu a on se pousmál.

„Jde o to, že já jí nemůžu skoro nic dát, Ay. Jenom sám sebe a občas,“ odpověděl a povzdychl si. Pravdou je, že by byla takhle snad šťastnější než teď, ale nechtěla jsem mluvit za ní. Má teď Davida a třeba jsou spolu takhle spokojení.

„Jak daleko jsi pro to ochotný zajít?“ vyzvíдалa jsem.

„Daleko,“ odpověděl pohotově. „Kdyby to záleželo na mě, udělal bych z ní svoji královnu hned teď. A i když tohle nejde, tak bych se pro ní vzdal koruny, ale to taky nejde. Jsem král, nemůžu to nechat plavat,“ objasnil. Já jsem přikývla.

„Musíš s ní zase začít trávit nějaký ten čas. Všechno jde líp, když to má nějaký přirozený průběh. Vždyť jste se viděli dvakrát na pár sekund a mluvili jste spolu taky jen dvakrát zrcátkem. A taky jen na chvíli,“ zmínila jsem a Wade se usmál.

„Jak víš, že jsem s ní mluvil dvakrát?“ zeptal se jako by neznal odpověď.

„Tak jistě, že o tom vím. Jsme nejlepší kamarádky, svěřuje se mi,“ objasnila jsem.

„Jen nebylo moc s čím,“ dodal sklesle. „Ale máš pravdu, chce to zase začít žít. Už mi to říkala i Alyssa,“ zmínil. Já na něj překvapeně koukala.

„Alyssa? Byl jsi s Alyssou?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Přišla za mnou na Štědrý večer a zkazila mi nehorázně náladu,“ řekl a pousmál se, když si na to vzpomněl. „No ale pak mě zase podpořila. A probudila ve mně chuť zase dál žít. Díky ní jsem si vzpomněl, kdo jsem,“ odpověděl a já se na něj usmála a položila jsem mu ruku na jeho.

„Jistě. Jsi Wade Shadowwalker,“ zmínila jsem a on přikývl.

„To mi řekla i ona. Asi to něco znamená,“ dodal a já pak změnila téma.

„A něco nového? O ní jsem taky dlouho neslyšela,“ vyzvíдалa jsem. Wade přikývl a opřel se loktem o stůl. V tom k nám dorazila obsluha.

„Co si dáte, Vaše Veličenstvo?“ zeptala se ho.

„Zelený čaj s mandarinkou a skořicí,“ řekl a ona se mu poklonila a pak se zaměřila na mě.

„Já si dám to stejné,“ odpověděla jsem a čekala jsem až se vzdálí. Wade se na mě zase podíval a pokračoval. Řekl mi spoustu věcí. Že je vdaná i to, jak moc se ho to dotklo. Že s ní chtěl něco mít, ale že nakonec nic nebylo, že už má nevěř po krk.

A obecně se rozprávěl i o té popravě, kterou musel před několika týdny absolvovat. My jsme o tom ani nevěděli, protože nebyl ani čas číst noviny. To, co mi říkal bylo strašlivé, nedivím se, že to tak nenáviděl a chtěl z toho za každou cenu utéct.

Eldarn se vrátil z práce dnes brzy. Bylo teprve něco málo po páté a stavil se za Estrellou. Dnes měl narozeniny a slíbil jí, že to spolu oslaví. Díky jejímu rozhodnutí, že zůstane pod zámekem, měla jisté výhody. Zacházelo se s ní jako s princeznou. Sice neměla moc svobody, ale měla pohodlí.

Wade jí nechal přestavět celou komnatu. Nechal probourat tak tři nebo čtyři stěny, všechno vyčistit a uklidit, donést nábytek a místo mříží měla pevné zamykací dveře, aby měla nějaké soukromí. Měla i služebnou, která s ní mohla trávit nějaký čas a starat se o její potřeby pokud chtěla. A měla tam i vanu.

Estrella směla mít i návštěvy, ale pouštěl je dovnitř nějaký ze strážců a pak je musel uzamknout uvnitř. Rozhodně by se nestalo, že by mu utekla. Taky nesměla kouzlit, dole v přízemí magie nefungovala, o to se Wade dobře postaral. Takže se i teplá voda do její vany musela nosit ve vědrech po schodech.

„Ahoj, jak se máš?“ zeptal se jí hned, jak se za ním zamkly dveře. Estrella se k němu otočila. Celou dobu stála na schůdcích a dívala se z okénka s mříží ven. Wade

ho nechal zasklít, aby jí tam nebyla zima a věnoval jí takové topné zařízení, když tam nešlo mít krb ani se nedalo kouzlit.

„Už mi bylo i líp, ale i hůř, takže si nestěžuju. Ale jsem moc ráda, že jsi přišel, už se mi stýskalo,“ odpověděla a objala ho. Eldarn jí dal malou pusku na tvář a posadil se na její postel.

„Jak to jde nahoře?“ vyzvíдалa. Ptala se často, protože dole byla docela nuda a od té popravky se jí zdálo, že se nic neděje.

„Estrello, jestli chceš dostudovat a být derionka s velkým D, musíš se vrátit do školy,“ řekl, ale zavrtěla hlavou, nechtěla o tom ani slyšet.

„A nesmět být s tebou? To budu radši odpadlík,“ opáčila pohotově a Eldarn si povzdychl. „A jestli do mě budeš hučet, tak jdi radši pryč,“ dodala. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Nepřišel jsem do tebe hučet. Ale uvědom si laskavě, že královnu odpadlici nikdo chtít nebude,“ dodal. Ona se na něj nasupeně podívala.

„Holt nebudou mít na výběr. Navíc to není neřešitelný problém, jako královna to můžu vyřešit lusknutím prstu,“ objasnila. Eldarn na to už raději nereagoval.

„Vím jak tě dostat ven. Akorát to chvíli potrvá, než se z toho Wade dostane. Vlastně si říkám, že bych tomu trochu pomohl,“ řekl z ničeho nic.

„Jak jako pomohl?“ vyzvíдалa.

„Separovat je od sebe jednou provždy. Je to neúnosný a ve finále mi i Wade poděkuje. Nehledě na to, že tobě to vyslouží svobodu,“ odpověděl.

„Jak jako je od sebe chceš separovat?“ zeptala se.

„Mám svoje metody,“ odpověděl tajemně. Estrella na to nic neříkala.

„Dobře a když se ti to podaří, jak mi to jako zaručí svobodu?“ vyzvíдалa?

„No, Wade je zabouchlej do Sary, to víme. A teď tráví čas s Ay a to povede jedno k druhému. Až se se Sárrou dají dohromady, rozvede se s Anomaris, tím jsem si jistý. A bude hledat cestu, jak se zbavit koruny,“ řekl a podíval se na ní. Estrella se usmála.

„Miláčku, ty mi čteš myšlenky. Sice bych to dokázala vyřešit rychleji i když ho to možná na chvíli bude trochu bolet, ale ve výsledku je to to nejlepší, co pro něj i pro nás můžu udělat,“ řekla.

„Tak mi to pověz,“ naléhal. Estrella se to snažila zamluvit.

„Původně jsem měla jiný plány, chtěla jsem, aby byli spolu a aby byl v pohodě a mohl pracovat na výzkumu. Pořád se to mění a ani u toho nejsem, těžko se mi odhaduje situace,“ dodala a Eldarn přikývl.

„Na ten výzkum zapomeň, je zlomenej, dělat to nechce. Ne to, co chceme my. Maximálně se zajímá o to jak to funguje, ale s takovou jen tak na něco nepřijde a mě to dát nechce. Někam to schoval. No a s Anomaris už být taky nechce, vlastně si myslím, že jí trošičku nesnáší,“ objasnil. Estrella přikývla.

„Tak je od sebe teda rozděl jednou pro vždy, a ať Anomaris trpí! Je mi jasné, že Wade mučit nechceš, ale taky by si to zasloužil,“ dodala.

„Hm, mučit je nechci ani jednoho. Mají toho za sebou hodně. Udělal bych to jedině v případě, že bys mi vysvětlila o co jde, že jí najednou tolik nesnášíš,“ řekl, ale Estrella se k odpovědi neměla. „Ty mi nevěříš,“ prohlásil šokovaně.

„No tak si to tak neber, jsi s Wadem jedna prdel, nemůžu ti to vyžvanit. Tohle je moje stoprocentní propustka z tohoto pekla i se zárukou, ale musíš mi připravit půdu. Bez tebe to nezvládnou. Nechci Wada zničit, protože se to nehodí. Potřebuju naopak, aby byl v pohodě a byl schopnej se dát dohromady se Sárrou. Pak budu královna a časem budeš ty můj král,“ řekla sebejistě.

„Budu si to tak brát! Nechceš mi to říct, protože se bojíš, že bych to Wadovi vykecal nebo co,“ prskal na ní.

„Toho se nebojím tolik jako, že by na to přišel sám. Já tu informaci potřebuju vyměnit za tuhle propustku ven, rozumíš? A musí být v naprostý psychický pohodě, aby se jenom našel a poslal jí do háje a ne, aby se zhroutil a zůstal tu sám. Já nevím, Eldarne, vem ho za Sárrou. Prostě ho donuť ať se upne na ní a nechá korunu na pokoji,“ hustila do něj.

„Ty jsi neuvěřitelná mrcha. Trochu mě děsí jak intrikuješ, jsi jako on. To jsem nečekal. Využívat něčí bolesti pro to, aby sis mohla nasadit na hlavu korunu. Ani nevím, jestli tě takovou chci,“ prohlásil a chtěl odejít.

„Eldarne, proboha počkej!“ volala na něj. „Čekám s tím, aby se ho to dotklo co nejmně. Kvůli tobě,“ zopakovala.

„Ne, kvůli koruně. Teď jsi to sama řekla. Za jak velkého idiota mě máš, Estrello?“ syknul a nechal se pustit ven. Estrella si povzdychla. Eldarn měl opravdu těžkou pozici mezi nimi dvěma, ale zvládal to dobře. I když faktem je, že slyšet některé části jejich rozhovoru Wade, pochyboval by o jeho loajalitě.

Anomaris stála ve své ložnici a zírala na obraz, který pro ní namaloval mistr Thayer

Scarletwound. Byl to opravdu nádherný obraz, povedl se mu. Líbila se tam sama sobě. Trochu jí mrzelo, že na něm byla sama a ne s někým, koho má ráda.

Ale co už. S Wadem měla svatební fotku. A taky pár portrétů, sice menších, ale existovaly.

Tedy tím si momentálně nebyla moc jistá, protože je měl v ložnici a klidně se jich mohl už zbavit.

Zmocnil se jí divný pocit. Takový tíživý. Co když už to udělal? A divila by se mu vůbec, kdyby ano?

„Ach jo,“ povzdychla si. Byla si jistá, že s Wadem je na dobro konec a lámalo jí to srdce. Chtěla ho zpátky vážně

za každou cenu, protože si nedokázala představit, že by jí opustil. Nebo, že by to mezi nimi dopadlo ještě hůř než je to teď.

„Anomaris? Smím dál?“ zeptal se Eldarn klepajíc na dveře její ložnice. Její služebná, kterou potkal na chodbě mu řekla, že je Anomaris u sebe. Že nechce, aby jí někdo rušil. Což jako by pro něj bylo znamení, že může.

„Ano,“ odpověděla a podívala se na dveře. Eldarn vešel dovnitř a zíral na ní jako na další div světa. Měla na sobě nádherně rudé šaty. Kvůli tomu portrétu se vyfikla. Ještě si to nestačila ale sundat.

„Teda, tobě to vážně strašně sluší, Anomaris. A ten obraz? Můžu?“ zeptal se a ona přikývla. Eldarn k němu udělal pár kroků a s úžasem ho pozoroval. „Mistrovský dílo mistra Scarletwounda a ty jsi zase mistrovský dílo samotného boha,“ prohlásil po chvíli. Anomaris na něj překvapeně koukala. Co že jí to právě řekl?

„Opravdu si to myslíš?“ zeptala se a on přikývl, popostrčil si brýle výš k očím a rozpačitě se na ní usmál. Ani se Wadovi nedivil, když se do ní zakoukal. Anomaris byla unikátní čarodějka. Alespoň co se týče vizuálu. Mohla by být klidně modelka. I když jí bylo pětáctičet, vypadala pořád o deset let mladší.

„Proč jsi přišel?“ zeptala se, posadila se ke zkrášlovacímu stolku zády k němu a začala si sundávat z vlasů drobné ozdůbky, zatímco ho pozorovala v zrcadle.

„Mluvil jsem s Estrellou. Pořád tvrdí, že na tebe má nějakou páku. Chce tě využít, aby se dostala ven. Prý bude Wade běsnit až se to dozví. A mě napadlo, třeba bych to mohl nějak zmírnit, když bys mi řekla o co jde,“ prohlásil. Anomaris se k němu otočila.

„Proč bys to dělal?“ zeptala se ho a on na ní chvíli mlčky koukal, než pokrčil rameny.

„Protože mi na tobě a na Wadovi záleží. Myslím, že už jste si prošli dostatečnou brečkou. Chtěl bych jí odtamtud dostat ven nějak jinak, aby neměla příležitost to použít. Vlastně jí pořád nemá, ale...“ Anomaris ho přerušila, stoupla si a udělala k němu pár kroků. Její rudé šaty za ní jezdily po mramoru až to zašustilo.

„A na čem to závisí?“ tahala z něj chytře.

„Na tom, aby byl Wade v pohodě,“ odpověděl. Anomaris si ho prohlédla skoro jako by ho viděla prvně až to Eldarna znejistělo.

„A to není?“ pokračovala a Eldarn zavrtěl hlavou.

„Já samozřejmě udělám všechno pro to aby byl a i ty. A pokusím se Estrellu nějak vysvobodit jinak, ale musíš mi pomoci,“ řekl a ona se zamyslela.

„Nemůžu ti to říct, Eldarne. Zničilo by mě to. Tentokrát jsem to fakt posrala,“ odpověděla. Eldarn se polekal.

„Takže má Estrella právo tě tak prudit?“ vyzvídal. Anomaris přikývla a Eldarn si povzdychl.

„Ježiši, Anomaris, neříkej mi, že jsi byla vážně ta, co měla na svědomí únos vaší dcery,“ prohlásil šokovaně a Anomaris smutně přikývla. „Proboha proč? Jaký jsi k tomu měla důvod?“ vyzvídal.

„Měla jsem jich hodně. Za prvé, jsem byla naštvaná a chtěla jsem se mu pomstít za to, co mi udělal. Chtěla jsem, aby trpěl. Za další, jsem si chtěla něco ověřit. Jako jestli mu na ní záleží natolik, že by pro ní obětoval i ten svůj výzkum a taky... jsem jednoduše nechtěla, aby měl takovou moc. Děsí mě to. Ke konci už jsem ani nechtěla,

aby byl král, ale kdybych mu to zkazila, zabil by mě a toho jsem se bála. Nechtěla jsem, aby ještě skončila na trůnu ta jeho svatá Sára," objasnila.

„Anomaris..." zašeptal a přitáhnul si jí k sobě, aby jí mohl obejmout. Ona mu plakala na rameni a držela se ho jako klíště.

„Že mu to neřekneš? Prosím, Eldarne. Neříkej mu to. On by mi udělal něco hrozného, kdyby se to dozvěděl," šeptala. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Neudělal. Nic by ti neudělal, neboj se," utěšoval jí. Anomaris tomu ale nevěřila.

„Já se bojím, Eldarne," pokračovala. „Neříkej mu to, prosím," škemrala. Eldarn byl v úzkých. Věděl, že to na něm Wade pozná. A kdyby ne, bál se, že by si nenechal nic vysvětlit, kdyby se dozvěděl, že o tom věděl a nic mu neřekl.

„Neboj se, postarám se o to. Bude to dobrý, hlavně klid. Nedovolím nikomu, aby ti ublížil," šeptal jí do ucha.

„Ty jsi tak hodnej, Eldarne. Mám tě tak moc ráda," prohlásila a podívala se na něj až ho tím dostala do rozpaků.

„Taky tě mám rád, Anomaris," zašeptal ještě.

Večer se Wade vrátil do paláce rovnou k večeři. „Tati," vykřikla nadšeně Raina a skočila mu do náruče.

„Lásko moje," řekl, když jí zvedl a tisknul jí k sobě. Ona ho mačkala a objímala kolem krku, že mu málem shodila korunu.

„Ty škrábeš," komentovala stav jeho strništěm porostlé tváře.

„To víš, tatínek se ještě dneska neholil," opáčil a škádlil jí polibky na tvářičce. Raina se hihňala, protože jí to šimralo. No a pak s tím přestal, když viděl, jak se na něj Anomaris od stolu dívá.

„Běž si hrát, princezno," řekl, položil jí na zem a mířil si to za Anomaris ke stolu. Byla tam sama, protože ostatní děcka už si šly hrát. Teda Noru si odvedla Rosa někam k sobě, ale malý princ Wayde si hrál se synem vévody Kyrila na rytíře. Ještě chvíli, než ho rodiče pošlou spát.

„Ahoj," pozdravil jí, když si sedal vedle ní na židli.

„Ahoj," odpověděla mu na pozdrav a podala si pohár s pitím. „Jak ses dneska měl?" zeptala se mile. Wade se pousmál.

„Dobře a ty?" oplatil jí otázku, utrhnul si stehno z pečené husy a položil natěšeně na talířek. K tomu si nandal važené brambory z mýsy a trochu zeleniny, než se pustil do jídla.

Anomaris bojovala s nutkáním mu říct pravdu dřív než Estrella, ale nakonec si to rozmyslela, když se začal vztekat kvůli omáčce, která mu kydla na oblečení. „Sakra," zaprskal. Anomaris to ignorovala a pokračovala v rozhovoru.

„Jo, dobře. Byla jsem se projít s Eldarnem a jen tak mimochodem, ten obraz se moc povedl," vyprávěla a on se na ní kupodivu pousmál.

„To jsem rád. No a co jste řešili s Eldarnem? On nebyl v práci?" vyzvídal.

„Byl. Přišel brzy. Má dneska narozeniny," připomněla a s Wadem to trhlo. Úplně na to zapomněl.

„Sakra je desátýho?" polekal se a Anomaris přikývla. „Já pro něj nic nemám. Úplně jsem na to zapomněl," přiznal.

„To myslím nevádí. Můžeme mu uspořádat menší oslavu, a jako dárek třeba pustit Estrellu ven, z toho by měl radost,“ navrhla a on se na ní tak prozíravě podíval a pak se rozesmál.

„Anomaris, co to na mě zkoušíš?“ zasmál se. „Já přece moc dobře vím, že Estrella zamčená v cele tě vůbec nijak neznepokojuje, naopak,“ řekl.

„To ne, ale bylo by to hezký, kvůli Eldarnovi,“ opáčila. Wade se zamyslel a pak se na ní podíval.

„Hm, promyslím to,“ řekl a pustil se konečně do jídla.

Po večeri šel Wade k sobě do pokoje. Byl docela uchozený, protože jsme se celý den procházeli po městě a u toho si povídali. Když otevřel dveře, na jeho posteli už seděl Eldarn. Wade se ho lekl, protože ho tam vůbec nečekal.

„Co tu proboha děláš?“ zeptal se.

„Ahoj, Wade,“ řekl.

„Co je? Proč tu tak sedíš a po tmě?“ vyzvídál a přisedl si k němu. Eldarn celou tu dobu co tady seděl, přemítal v hlavě jestli mu to má říct nebo ne a případně jak. Došel k závěru, že mu to nemůže říct, protože by ho to zničilo a nebyl si zrovna jistý, jak by reagoval. Taky měl strach, aby vážně něco Anomaris ze vzteku neudělal, i když se spíš přikláníl k tomu, že by jí neublížil.

„Jsem slyšel, že jsi byl dneska celý den s mojí ženou. Prý jsi říkal, že jí to na tom obrazu sluší. Taky o tobě celou dobu u večere básnila, jak jsi hodný a skvělý, a nakonec pronesla, že by pro tebe chtěla udělat něco hezkýho jako třeba, že se přimluví, abych pustil Estrellu z vězení. Znamená to něco?“ zeptal se ho a Eldarn ztuhl.

„Nemyslím si. Jako co by to mělo znamenat? Jako, že po mě snad jede, nebo?“ prohlásil Eldarn a Wade ho zase lehce rozcuchal.

„Anomaris, že by... že by po tobě jela?“ rozesmál se. Eldarn na něj ale tak divně koukal.

„Jako, že bych nebyl dost dobřej nebo co?“ ozval se. Wade se přestal smát.

„Ne, to netvrdím. Jsi určitě moc dobřej, já jen...“ řekl a zase se rozesmál. Eldarn do něj našťavaně strčil. „Promiň,“ dodal. „Jsi pro holky borec, ale na Anomaris fakt nemáš, brácho. Ona na hodný kluky moc nebere,“ oznámil mu, vstal z postele a pak si stáhnul košili a mířil si to do koupelny.

Eldarn měl sto chutí mu dokázat, že se mylí. Že když bude chtít, Anomaris dostane, ale pak se zklidnil, když si představil, co by mu mohl za něco takového udělat. A taky, když si vzpomněl, co mu dneska říkala.

„A jak to mezi váma vůbec je? Už tě to přešlo?“ hulákal na něj do koupelny. Wade vykounul zpoza dveří a podíval se na něj jako na idiota.

„No snad nad tím neuvažuješ? A ještě takhle přede mnou. Děláš si ze mě prdel?“ zeptal se. Eldarn mu chvíli mlčky civěl do očí. Wade si kolem pasu uvázal ručník a šel zpátky za ním. „Eldarne?“ připomněl se, když mu dlouho nic neřekl. On k němu zvedl oči.

„Budeš jí někdy ještě...“ zeptal se a zarazil se o jeho ostrý pohled.

„Jestli jí budu ještě někdy co, Eldarne?“ procedil skrze zuby Wade. Eldarn pokrčil rameny.

„Já nevím. Asi jsem myslel, že s ní už nikdy nebudeš chtít být po tom, co se mezi váma stalo,“ odpověděl.

„Ale to není tvoje věc. A neznamena to, že ty jí budeš utěšovat za mě! To teda ne, opovaž se na ní myslet, nebo tě zabiju!“ ječel na něj, a dokonce to vypadalo, že Eldarn řekne něco nevhod a schytá to od Wada nejmíň pěští. Eldarn si kryl rukama před rozzuřeným Wadem obličej a zírajíc mu do očí dvakrát zamrkal.

„Beru to jako, že tě to nepřeslo. Pořád jí miluješ,“ analyzoval ho. Wade na něj pořád dost našťavaně koukal. Měl tvrdé rysy z toho, jak zatínal čelisti, ale ani se nehnul.

„Tak to asi není vhodná doba na žertík, že mám dneska narozeniny a že kdysi jsi mi dal k narozeninám Alyssu, co?“ prohodil a Wade se rozesmál, což Eldarna úplně vykolejilo.

„Ty se mi snad jenom zdáš. Nemůžu tomu uvěřit. Ty mě musíš už mít po těch letech vážně na háku, když se mnou takhle mluvíš. Nemusím a nebudu se s tebou dělit o všechno, jasný?“ prohlásil. Eldarn nakonec přikývl. Wade pak odešel do koupelny a zabouchnul za sebou dveře.

Eldarn se natáhnul na postel a mohutně si oddychl. Ono i testování něco stojí. Ale kdyby občas neriskoval, pak by nic nezjistil a ani nezískal. A díky tomu si byl jistý, že mu na ní pořád záleží a že by nebyl schopný jí ublížit. Vždyť jí nic neudělal, ani když mu zanášela.

Když Wade vylezl z koupelny a viděl Eldarna sedět pořád u něj na posteli, povzdychl si. „Ty vážně nevíš, kdy odejít, co?“ prohlásil a Eldarn zavrtěl hlavou.

„Promiň co jsem řekl, Wade. Nevím co mě to napadlo,“ omlouval se. Wade přikývl. Věděl moc dobře o co šlo, ale nechtěl mu říkat, že to ví. A možná mu to už jednou řekl, ale byl si jistý, že se Eldarnovi líbí nad ním mít moc. Párkrát mu to už předvedl.

„*Soulbound eternalis*,“ zašeptal si pro sebe zoufale jako by si tím něco připomínal a pak sebou plácnul na postel. Eldarn se na něj nechápavě podíval.

„Co?“ zeptal se, ale odpálkoval ho.

„Ale nic, měl bys jít spát,“ řekl suše. „A myslím tím do svojí postele,“ objasnil. Eldarn smutně přikývl. Čekal, že s ním Wade oslaví jeho narozeniny, ale zřejmě mu zkazil náladu.

„A co s Estrellou? Pustíš jí?“ zeptal se ještě. Wade se na něj tak zvláště podíval.

„A vážně to tak chceš? Když je dole, můžeš si tu dělat skoro co chceš, nebo ne?“ rýpnul si.

„No tak, zapomeň na to. Nějak jsem se neovládnul. Někdy mě šťve, že mě tak ponižuješ. Pak ti mám chuť hned dokázat, že se ti vyrovnám,“ přiznal. Wade přikývl.

„Já vím. Až na to, že já tě neponížil,“ objasnil.

„Jak to, že ne? Smál ses tomu, že bych se mohl Anomaris líbit,“ připomněl.

„Promiň,“ řekl a Eldarn se na něj usmál. Možná doufal, že ho to díky tomu pustí, ale oba si byli tak zatraceně podobní v některých věcech. Jako v tom, že spolu podvědomě neustále soutěžili.

Zrovna u Eldarna bych to nečekala, ale on musel Wada dohánět, aby si zasloužil jeho respekt. Ne, že by mu vadilo být občas submisivní, ale co je moc, to je moc.

Nesnesl, aby se k němu Wade choval jako k psovi, a tak se tak raději choval občas on k němu. A nebo, že by to mělo i jiný důvod?

Zkrátka šlo o zdravé udržování těch jejich hodnot v normě. I když zrovna nevím, jestli se tam hodí to slovo zdravé. Často pro to oba zacházejí až do extrémů, jako výměna Srdce Derionu za přátelství, snoubenky, manželky a bůhví co všechno.

„Co jsi myslel tím *soulbound eternalis*?“ vyzvídal.

„Jenom jsem si tím připomínal, proč tě nemám ještě zabítet,“ odpověděl syrově a zachumlal se do peřin. Eldarn nechápal o čem to mluví.

„Jdeš spát?“ divil se.

„Jasně, je pozdě a já jsem utahanej,“ odpověděl. Eldarn byl někdy jako nějaké zvířátko a intenzivně se dožadoval jeho pozornosti. Třeba jako teď.

„Ale vždyť mám narozeniny. A zas tak pozdě teda není,“ připomněl a Wade se pousmál.

„Copak, chtěl bys pusu na dobrou noc, nebo co?“ provokoval ho a ze srandy jí na něj špulil.

„Ne, ale myslel jsem, že to se mnou oslavíš. Že někam zajdeme a pobavíme se. A ty jdeš spát,“ prskal nasupeně.

„Neměl jsi mi kazit náladu a mluvit o tom, jak rád bys obšťastnil mojí ženu,“ odpověděl a Eldarn protočil panenkami a lehl si vedle něj.

„Nedá se ti nic říct. A ani nevíš co chceš. Navíc sám moc dobře víš, že obšťastnit tvoji ženu by chtěl každý chlap,“ zmínil a Wade se na něj požíval. Eldarn k němu otočil hlavu a čekal na reakci.

„Mám rád ten pocit toho luxusu, který je jen můj. Docela se mi líbí, když mi někdo závidí,“ objasnil. Eldarn mlčel. „A co se týče toho, že nevím co chci, tak ale vím co nechci,“ opáčil suše Wade.

„Co?“ zeptal se.

„Abys byl takovej. Nemám tě takovýho rád,“ prohlásil jeho slovy, což Eldarna překvapilo a usmál se.

„To chápu. Nechci, abys mě neměl rád. A když se zklidním, oslavíš to se mnou?“ škemral. Wade si povzdychl. Eldarn se dokázal stylově ovládat. A dokonce i prosit.

„Máš tři přání a to je všechno. A krot' se, jsem docela utahanej na nějaký šílenosti,“ řekl suše a čekal, co si Eldarn vymyslí.

„Tři přání?“ ujistil se. „Ty jo, to jsi štědrej, loni jsi mi dal jen jedno,“ komentoval nadšeně, zatímco přemýšlel, co si bude od něj přát. „Už to mám, chci abys začal zase hrát s klukama z kapely. Chci abys mi s nima zahrál k narozkám,“ prohlásil. Wade na něj koukal jako na cvoka.

„Říkal jsem ať se krotíš. Za první, jsem s nima roky nemluvil. A za druhý, je půl 9. to jako mám teď jít otravovat kluky a... na to zapomeň, chtěj něco rozumnějšího. Vlastně jsem čekal, že budeš chtít, abych pustil Estrellu, ale to už jsi na ní kvůli Anomaris jako zapomněl nebo co?“ rýpnul si.

„To bych si přál až nakonec,“ opáčil a Wade se rozesmál.

„Jen aby. Zdá se mi, že na ní kašleš poslední dobou,“ komentoval, ale Eldarn se k tomu nevyjadřoval.

„Mám jasno. Jako první přání chci pořádnou oslavu dneska. Chci s tebou někam jít a pobavit se jako kdysi. Opijeme se a... seznámíš mě s Carolinou a Georginou.

Když ne dneska, tak příště, ale opijeme se určitě. Klidně i tady,” prohlásil a Wade se zasmál. Měl k tomu výtky a chtěl mu to říct, ale Eldarn na něj udělal gesto, aby mlčel, a tak Wade zmlknul, protože to takhle fungovalo, když mu dal přání. Trochu se bál, co si ještě vymyslí. „A druhý vymyslím potom,” prohlásil a Wade do něj lehce strčil.

„Jako až budeš pod obraz a bude to nějaká přičovina? Tak to ne, vymyslíš to za střizliva!“ řekl Wade s obavami v hlase. Eldarn se rozesmál a položil mu ruku kolem ramen.

„Uvolni se, Wade. Klídek. Potřebuješ to jako sůl. A buď hezky spontánní, to se mi líbí, když děláš,” šeptal.

„Jak se mám uvolnit, když vím, že mě chceš opít a využít?“ syknul a Eldarn nad ním zavrtěl hlavou.

„To bych si nikdy nedovolil, Wade,” odpověděl, ale Wade si tím nebyl moc jistý. Vlastně vůbec.

„Ale dovolil a uděláš to. Znáš tě jako své boty. Trochu se tě bojím, přiznávám,” zmínil s takovým bolestným výrazem v obličeji. „Radši mě využij dokud jsem strážlivější, neboť srab a řekni, co ode mě chceš,” řekl a Eldarn tedy přikývl.

„Fajn tak jo, jako druhý bych si přál, abys měl na ruce to samý co já, akorát s mým jménem,” řekl a tak zvláště se na něj podíval. Wade to šokovalo.

„Jako, že já jsem majetek Eldarna Naxxremise?“ ujistil se a začal se smát, ale Eldarn se nesmál, a tak se Wade přestal smát taky. „Ty to myslíš vážně? No tak, neblbni. Já přece nejsem tvůj majetek,” řekl.

„A já tvůj snad jo?“ rýpnul si. Wade si povzdychl.

„Eldarne, ty si se mnou tak hraješ. Co po mě budeš chtít příště, abych ti kývnul na něco, na co bych ti nikdy normálně nekývnul? A mimochodem, tohle je taky takový případ,” přiznal.

„Wade, prosím. Nechci si s tebou hrát ani tě provokovat, chci to, protože to pro mě hrozně znamená. Ty víš, že to není pravda, když to mám na ruce jenom já. Jsem sice tvůj, ale ty jsi můj úplně stejně,” přemlouval ho.

„To si tě rovnou můžu vzít,” dodal syrově. Eldarn na to nereagoval. Jen na něj tak prosebně koukal.

„Je to moje přání, Wade, a ty je musíš splnit ať jsou jakýkoli. Nehledě na to, že ty ses mě ani neptal, takhle to můžeš odčinit,” připomněl.

„Hm, to jsem si naběhnul. A ty se mnou fakt vyjebáváš a to se mi nelíbí,” stěžoval si.

„Tak to není moje přání jako přání, ale jen přání jako přání,” upravil to a Wade si povzdychl. Bylo mu jasné, že se toho Eldarn nikdy nepustí a bude ho s tím neustále otravovat a když to neudělá, tak se urazí a to bůhví na jak dlouho, a tak se k tomu odhodlal.

„Nenuť mě toho litovat, Eldarne, nebo tě fakt jednou zabiju,” prohlásil a podal mu svou levou ruku. Eldarnovi se úplně rozzářily oči.

„Jako vážně? Jsi si jistý? Můžu?“ ujišťoval se a Wade přikývnul.

„Tak ale dělej, nebo si to rozmyslím,” prskal na něj pomalu jako kočka, když se k tomu neměl a jen ho držel za ruku. Eldarn mu položil ruku dlaní na hřbet jeho levé ruky a zašeptal: „*Inscriptio*.”

Na Wadově ruce se hned objevil stejný nápis v latině jako měl on už z 5. ročníku. Spíš rytina. Byla to hluboká jizva.

Wade mu hned na to vytrhnul svou ruku z jeho sevření a zíral na ní jako by se mu chtělo brečet. Taký to pěkně bolelo. Tu bolest ale potlačil. Spíš ho znepokojoval fakt, že byl teď podle toho nadsmrti majetkem riona. „To je příšerný na co jsem ti zase kejvnul,“ prohlásil zírající na nápis v latině na své ruce, kde doslova stálo: *Dominus Eldarn Naxxremis*.

„Nefňukej!“ okřikl ho. Wade na něj hodil nasupený pohled, ale to Eldarna nijak nepolekalo, provokoval ho vesele dál. Wade s tím počítal, protože už Eldarna znal a věděl, že je stejný rýpal a provokatér jako on sám. Naštěstí toho brzy nechal.

„Jdeme se zdunit, pane?“ prohlásil nakonec Eldarn, zatímco si Wade pořád zoufale prohlížel vyrytý nápis na jeho ruce.

„Ano, pane. Na tohle se musím napít,“ opáčil. Eldarn mu lehce šfouchnul do ramena a pak se oba začali příšerně smát. Wade si přičaroval do ruky pepřmintový džus, načal ho a prohlásil: „Na abnormální pouto spřízněnců.“ Potom se napil a podal láhev Eldarnovi. Ten po něm zopakoval větu a napil se toho jako vody.

„Ale máš už jenom jedno přání a jestli si nebudeš přát, abych jí pustil, nechám jí tam už napořád a myslím to smrtelně vážně,“ prohlásil Wade a zase si vzal od Eldarna tu láhev. Eldarn chtěl říct, že tohle nebylo přání jako přání, ale přání jako přání, ale nechtěl ho zbytečně popudit. Navíc dostal, co chtěl – Wada.

„Jasně, ale ještě jí tam prosím tě chvíli nech. My jsme se pohádali a...“ začal, ale Wade mu do toho skočil.

„Ale ještě si chceš užít klidu a Caroliny s Georginou, chápu,“ řekl a zase se napil. Eldarn na něj vyjeveně zíral.

„Ne, takhle jsem to nemyslel, to zní hrozně,“ hájil se, ale Wade se na něj jen tak podíval.

„Mě neoblbněš, Eldarne. Předě mnou si nemusíš na nic hrát. Už jsem řekl, že tě znám jak své boty. Ne, já tě znám líp než sám sebe. Jsi sice v jádru dobrý, ale co ses ode mě naučil být zkaženej, nedokážeš se toho vzdát. Miluješ to, přiznej to,“ hučel do něj a Eldarn nakonec s ďábelským úsměvem ve tváři přikývl.

„Miluju. Miluju s tebou být hajzl,“ odpověděl a Wade se pousmál. Taký věděl, co tohle všechno znamená. Jako by viděl do budoucnosti, dokázal ho dokonale přechíst. Oba se dokázali přechíst. Eldarn byl jediný člověk, který dokázal Wada relativně přesně předvídat. Někdy se spletl, ale většinou se trefil.

„Na absolutní a fyzicky ztvrzenou rovnocennost mezi náma,“ řekl Wade, zvedl výš láhev alkoholu, napil se a předal jí Eldarnovi.

„A na striktní upřímnost, bezpodmínečnou lásku a totální šílenství,“ dodal Eldarn a začal pít až to v něm doslova žbluňkalo.

„Amen,“ řekl Wade pozorujíc Eldarna chlastat a zasmál se. No myslím, že budou mít zajímavou noc a nepřijemné ráno.

Anomaris se snažila usnout, ale nějak nemohla spát. Měsíc sice nebyl v úplňku, ale i tak jí svítil dost jasně do oken. Možná očekávala, že by se za ní Wade mohl v noci stavit. Tak, jako tomu bylo vždycky, když se trochu opil. A ono pořád nic. Začínala mít strach, že je mezi nimi vážně konec.

Pak dostala nápad, že by se pozvala k nim na tu jejich párty ve dvou, ale k tomu se nakonec neodhodlala, protože se bála, že by jí Wade vynadal. Kdyby chtěl, aby tam byla, přišel by si pro ní, což neudělal.

A zatímco Anomaris se trápila, Eldarn s Wadem ještě nad ránem prožívali jednu ze svých nejlepších nocí. Místnost byla slabě osvětlená a z různých koutů se linula profi hudba arcain kytary.

Wade stál na masivním dřevěném stole s kytarou v ruce, a Eldarn mu do toho zpíval a tancoval. Kolem nich se válely prázdné láhve od alkoholu, dokládající jejich večerní šílenství.

„Jsem rocková hvězda!“ zvolal Wade s kytarou přehozenou přes rameno, a přitom se usmál, jako by stál před tisíci fanoušky. Jeho výrazy a gesta byly přehnané, ale přesně tak to rockové hvězdy dělají.

Eldarn už usazený na podlaze byl opřený o postel a se smíchem pozoroval svého přítele. „Jasně, že jsi. Jsi nejlepší, rocková hvězdo. A už hraj!“ vyzval ho, zatímco sahál po další láhvi ležící vedle něj.

„*Rule me another night!*“ zakřičel Wade název písně, kterou se chystal hrát. Potom začal, přičemž jeho prsty se rychle pohybovaly po strunách a vytvářely zvuky, které okamžitě naplnily místnost.

S každým pohybem se nakláněl s kytarou a předstíral, že je obklopen fanoušky, zatímco se tvářil vážně jako rocková hvězda. Eldarn mu každým svým pohybem do rytmu dokazoval, jak moc se mu to líbí.

„A teď, dámy a pánové! Moje nový sólo!“ oznámil imaginárnímu davu.

„Jó, jeď, Wade. Jsi bůh s kytarou!“ hulákal jak na lesy. Štěstí, že Wade směl v paláci naprosto cokoli. Wade se soustředil na to svoje mistrovské sóličko. Prsty mu klouzaly po strunách s takovou precizností, že to donutilo Eldarna vstát, a přestože neměl žádný smysl pro rytmus, začal mu do toho zpívat.

„*I'm king of the night, I'm king of yours, let me rule you one more time, and I'll f*ck you really hard...*“ jeho hlas byl falešný, ale energický, jako by mu nezáleželo na tom, co si kdo myslí. Svýma rukama mával kolem sebe a pohyboval se do rytmu, jak ho Wade povzbuzoval dalším hraním.

Ten se sice hrozně křenil, když Eldarn zpíval, ale i tak se usmíval a nechával ho, aby to rozjel, protože to tak roztomile prožíval, že ho nechtěl vyrušovat. A tak Eldarn pokračoval v tom jeho příšerném zpěvu, zatímco Wade hrál fantastické rockové sólo.

„To stačí, Eldarne! Teď už nezpívej, nebo mi prasknou struny jak jsi falešnej,“ prohlásil a zasmál se. Eldarn se nafouknul jako žába.

„Falešnej? Nikdy! Jsem jako Axl Rose z *Guns N' Roses!*“ překřičel Wadovu arcain kytaru. V jeho hlase byla sebejistota natolik podnapilého, že si myslel, že je nejlepší zpěvák všech dob.

Wade si soustředěně přikousnul spodní ret jako by byl v extázi a zakřičel: „Tak teda pojď, Axle, teď to rozjeď a drž se svého rozsahu, nechod' moc nahoru,“ radil mu Wade a Eldarn hned spustil. Znal všechny jeho písničky nazpaměť.

Wade každou chvíli udělal exhibiční pohyb se svou kytarou. Eldarn se napřímil, udělal nějaký tanec a vydal ze sebe směsici zpěvu a směšných pohybů, které mu přišly jako skvělá improvizace. Wade se musel smát, když ho pozoroval.

„Právě jsi vymyslel nejhorší choreografii na světě, ale jed', Eldarne. Připrav se na pořádný banger!“ prohlásil Wade s improvizovaným dynamickým sólem, které nakonec vedlo do obrovského konce s bouřlivým crescendo. Ta chvíle byla jen jejich – šílenství opravdového přátelství, které nezapomenou.

„A teď, ti zahraju něco, co jsem ještě nikomu celý nehrál. Abys věděl, jaký to je být chvíli s Temnotou, že to je opravdu těžký se jí nepodvolit. Napsal jsem to hned po tom, co jsi mě z toho vytáhnul. Chceš to slyšet?“ zeptal se a Eldarn nadšeně přikývl.

Nahlédnout do Wadovo nitra bylo privilegium, které nikdo nikdy nedostal, takže si toho nesmírně vážil. Wade položil zase ruce na struny a podíval se na Eldarna.

„Jmenuje se to *Dim The Light*,“ dodal a začal. V momentě, kdy zazněly první bouřlivé tóny jeho arcain kytary a ta trefná slova, která vystihovala dokonale celou tu situaci s Temnotou, Eldarn ztratil slova.

*Chasing the darkness that Darkness provides,
Embracing the shadows, where passion resides
When she touches me, I crave the pleasure,
Her body's a weapon, and I'm her treasure*

*Oh, she rides me slow, with a teasing grin,
In this chaos, I lose myself in sin
Whispers in the night, temptation so divine,
I'm losing my mind, wanting her to be mine*

*Dim the light, let the shadows dance,
I'm ready to dive into this wicked romance
With every spark, I'm losing my soul,
But that's the price when you're chasing your goal
Tempting Darkness, take me higher,
Oh, I wanna fuck her (wanna fuck her), let my spirit fly*

*Reality's a joke, it's all a masquerade,
Hidden in shadows, we play the charade,
She's a siren calling out my name,
With every touch, I'm playing her game
I'd sell my soul for a taste of bliss,
Her wicked kiss, hmm, I can't resist*

*Oh, she rides me slow, with a teasing grin,
In this chaos, I lose myself in sin
In this extasy, (damn) I'm losing my mind,
Letting her wrap around me, leaving sanity behind
Tempting Darkness, take me higher,
Oh, I wanna fuck her (yeah, wanna fuck her), let my spirit fly*

*She's my addiction, my sweet downfall,
With every heartbeat, I'm lost in her call
I'd let her possess me, lose all control,
In this dark embrace, I've given my soul (soul)*

*So, dim the light, let's lose ourselves now,
With every heartbeat, she takes me somehow
In this wild moment, using her for pleasure,
Forever captivated, lost in her measure*

*But when she touches me, I seek the win,
Her dark allure, it's my guilty sin
In this chaos, I long for the thrill,
Losing control, against my will*

*Tempting Darkness, take me high,
Oh, I wanna fuck her (yeah, wanna fuck her), let my spirit fly*

*So, dim the light, let's lose control,
With every heartbeat, she's stealing my soul
In these twisted feelings, we'll align,
Forever lost, in this love so divine*

Když Wade dohrál, poklekl na kolena a podíval se na Eldarna, který mu obdivně tleskal, že ho musely bolet dlaně. „Klaním se před tebou, Mistře. To je další mistrovský dílo, který jsi napsal a zahrál. Jako fakt. Tolik emocí, kterých jsi do toho vložil, to je až zarážející. Netušil jsem, jak moc je temnota drsná. Teď, když jsi mi to osvětlil, tak musím říct, že tě obdivuju, že jsi se tomu dokázal ubránit,“ prohlásil Eldarn se slzami v očích.

„Díky,“ řekl Wade a seskočil ze stolu. Trochu se mu zamotala hlava. Docela si tím vystoupením rozproudil krev a v kombinaci s tím alkoholem se to znásobilo. „Asi sebou švihnu,“ zmínil a plácnul sebou na postel tak, že měl nohy chodidly na zemi. Eldarn se k němu přidal úplně ve stejném stylu. Potom k němu otočil hlavu a díval se na něj.

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsem tě dostal, Wade. Jsi můj, to se nepovedlo ani tý tvoji Temnotě a to je co říct, vzhledem k tomu, co jsi s ní prožíval,“ prohlásil nadšeně a hned jak to řekl, usnul. Wade se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou a pak taky zavřel oči a usnul.

Wade se ráno probudil s kocovinou. Otevřel oči, protože ho vzbudilo ostré světlo a bolest zad z toho, jak idiotsky usnul. „Ježiši,“ zašeptal a snažil se rozhýbat ztuhlé nohy. Potom se vytáhnul celý na postel a přitáhnul s sebou i Eldarna, kterého ještě bolest nevzbudila, ale Wade předpokládal, že brzy vzbudí, a tak ho toho chtěl ušetřit.

S Eldarnem to ani nehnulo, tvrdě spal. Jakkap by ne, když toho vypil snad ještě víc než Wade. Wade už neplánoval usnout, i když byl zralý minimálně na dalších

deset hodin spánku. Jen si promnul oči a pak se podíval na znamení, že je Eldarna, které měl na ruce.

„No ty vole, co jsem to včera udělal?“ zašeptal si pro sebe.

„Pšš!“ syknul na něj Eldarn a kopnul ho vztekle do nohy. Wade s ním zacloumal, aby se uklidnil, ale jeho to vyděsilo a vzbudilo.

„Proč mě budiš, idiote? Chci ještě spát,“ syknul na něj. Wade se zasmál té jeho agresivitě a zavrtěl nad ním hlavou. Zdálo se mu to celé absurdní. Pak se jen pohnul a už ho Eldarn agresivně zase fláknul rukou. Jeho ruka nakonec spočinula na jeho břiše. Wade si jí pořádně prohlédl, byla na ní kromě toho nápisu, že je jen jeho i kulatá jizva od cigarety a hned si vzpomněl, jak se tam dostala.

„Bravo, Eldarne. Udělal jsi mi radost, chlape. Teď už jen jednu nepatrnou včičku,“ prohlásil, chytl ho za tričko a přitáhl si ho hrubě k sobě. Eldarn mlčel a díval se mu do očí. Absolutně netušil, o co mu jde, ale vnitřně se strachy celý třásl. Wade se pousmál a položil mu svou pravou ruku na srdce.

„Eritis mihi in anima mea spiritus et sanctam vinculum thea in mei,“ zašeptal mu do ucha, že z něj měl husí kůži. A pak Eldarn ztuhnul. Neuměl sice moc dobře latinsky, ale došlo mu, že tohle je kouzlo spřízněných duší.

„C-co t-to děláš, Wade?“ zeptal se vyděšeně.

„Pane. Od teď už oficiálně. Gratuluju k dospělosti, rione,“ dodal, usmál se na něj a poplácával ho po zádech.

„Ne...to ne...“ koktal vyděšeně.

„Ale copak, Edie, nejsi rád, že máš parťáka?“ křenil se na něj.

„Musíš to zrušit!“ řekl.

„A proč bych to jako dělal? Navíc to ani nejde. Od teď jsem tvůj pán, takže se budeš chovat slušně, jinak skončíš špatně,“ objasnil a zapálil si další cigaretu. Eldarn se naštoval, že mu něco takového provedl a strčil do něj. S Wadem to ani nehnulo, a tak se začal smát. „Agresivní, užiju si s tebou,“ řekl a potáhl si z cigarety.

„Já tě zabiju, ty hajzle!!“ vřeštěl Eldarn a snažil se na Wada zaútočit, ale marně. Ten si dal cigaretu do pusy, aby jí podržel svými rty a zpacifikoval Eldarna jakoby nic.

„Zklidni hormon, Edie. Ještě jeden přešlap a potrestám tě. Ty prostě poslouchat budeš, jasný? Nemáš na výběr. Jestli chceš mít svojí sexy tvářičku a všechny prstíčky i dál, tak ti radím, abys mě nesral,“ zašeptal mu do ucha, a pak ho pustil.

„Teď mi dej tu pečeť a ať tě ani nenapadne utéct,“ řekl a nastavil mu svou ruku. Eldarn ho nechtěl vůbec poslouchat.

„Nemůžu, musím jí vrátit,“ odpověděl, ale to Wada absolutně nezajímalo.

„Řekl jsem, dej mi tu pojebanou pečeť,“ zopakoval klidně a Eldarn mu jí tedy raději podal. Pak se k němu Wade naklonil a podíval se mu dlouze do očí.

„Zvykej si. Nenuť mě, abych tě poslouchat donutil svými metodama. Už s tím nemůžeš nic dělat. Pokud se mě zabít, nebo cokoli a zabiješ i sebe. Cokoli mi uděláš, vrátí se ti to dvakrát,“ varoval ho.

„Proč jsi mi to udělal?“ brečel a Wade mu dal pořádnou facku, až si málem dal druhou i o zeď.

„Nefňukej a ber to jako čest, že si tě vybral derion jako jsem já. A nauč se slušnosti, rione. Dávám ti posledních pár minut aby sis zvyknul, než tě budu za tvoje chyby trestat. Jo a o tom,

že jsi moje spřízněná duše řekneš svým kamarádíkům, co ti pomáhali získat pečeť i ten krystal. Myslíš si, že jsem idiot a že nevím jak jsi k tomu přišel?" řekl a zíral mu našťovaně do očí. Eldarn se klepal jako ratlík. Při pohledu do jeho očí mu běhal mráz po zádech a teď s ním musí strávit zbytek života. Ani si nemohl vybrat, a to je to větší závazek než manželství.

„Jo a ještě jednou se mě pokusíš oblnout a vypálím ti na čelo něco potupného. Třeba kosočtverec s čárkou. Protože jenom rionská píča se chová neslušně k derionům,“ řekl a zasmál se. Byl dost sprostý.

„Proč mě?“ vyzvídal.

„Proč jsem si vybral tebe? Chtěl jsem spíš Sáru, která by šla dobrovolně a píchal bych jí každou noc, ale pak jsem zapřemýšlel a vybral si radši troubu jako jsi ty. Nikdo se o tebe totiž nebude zajímat, takže si s tebou můžu dělat co chci. Ale neboj, šukat tě nebudu. Nejsem teplej,“ dodal.

„Ještě jsem mohl vzít Darrenovi Alyssu, ale to bych se posral mít za prdelí blbku jako je ona. Radši tebe, spřízněná dušičko. Aspoň tě můžu mučit,“ zasmál se, ale Eldarnovi do smíchu opravdu nebylo.

Eldarn zíral zoufale do země a přemýšlel nad tím, jak se jeho život teď obrátí vzhůru nohama. Teď když je z něj Wadův mazlík. Wade zase přemýšlel co dál, a pak si všiml Alyssy a Darrena a pokoutně se pousmál.

„Má to i výhody být moje spřízněná duše,“ prohlásil do ticha zírajíc na milence. „Budeš znát pikantnosti a nejnovější drby. Tak třeba, věděl jsi, že Darren píchá Alyssu každé večer už od doby, co sem přijel. Že už Ay nemiluje?

Viš, teď když je Ay zase single, půjdu po ní já a ty mi s tím pomůžeš. Taky mi s tím pomůže ten krystal, protože ona je jeho druhá polovička. No a ty se prostě už od přírody přitahují,“ pokračoval a naznačil mu dvěma prsty přitažlivost. Eldarn na něj valil oči.

„O čem to mluvíš?“ divil se.

„Mluvíte, pane,“ opravil ho klidně, stále zírajíc na Darrena a Alyssu.

„O čem to mluvíte, pane?“ napravil svou chybu a on ho hrubě otočil směrem k balkónu a ukázal na Alyssu s Darrenem, jak se vášnivě líbají na balkóně. Eldarn zíral jako z jara.

„Copak? Snad nežáríš, že jsme ti je s Darrenem takhle sebrali? Nebo jo?“ culil se.

„Ne, pane,“ odpověděl zoufale.

„Už stejně nemáš nárok žárlit. Od teď už se žádný ženský ani nedotkneš. Máš zakázáno mít sex. Snaž se neuposlechnout a urážnu ti ptáka!“ řekl mile a usmál se na něj. Eldarn byl tak vyděšený, že nemohl pomalu ani dýchat.

„Mohl byste to upřesnit, pane?“ zeptal se.

„Co jako?“ syknul nechápavě Wade.

„Co přesně smím a co ne,“ řekl.

„Teď nesmíš nic. Ještě ses mi ani neosvědčil. Takže žádné sex, žádný holky, žádná zábava jen povinnosti. Ale když budeš hezky poslouchat a budu s tebou spokojenej, budeš se mít jako v bavlnce. Seženu ti i slušný roštěnky, o kterých už vím, že za to stojí.

Ale když budeš odmlouvat, nebudeš poslouchat a budeš se mi bránit, budu tvoje nejhorší noční můra. Budu tě mučit a to nechceš, vid'? Takže ti doporučuju, abys byl hodnej pejsek,“ řekl, usmál se na něj a hrubě mu pocuchal vlasy.

„Nemůžeš si se mnou dělat co chceš!“ vyštěkl našťovaně a Wade se usmál.

„Že ne?“ zašeptal a típl mu svou cigaretu o hřbet jeho dlaně.

„Au!“ vypískl a nevěřicně na Wada zíral.

„Už jo, jsi můj. A varuju tě, netestuj mě,“ dodal suverénně.

„Neprojde ti to!“ pokračoval Eldarn a Wade proti němu natáhl svou pravou ruku a chtěl mu ukázat, jak bude poslouchat, když bude chtít. „Co to děláš?“ polekal se Eldarn, ale Wade mu neodpovídal.

„Pokloň se!“ poručil mu, aniž by cokoli udělal.

„Ani mě nehne,“ odpověděl Eldarn a Wade se pousmál.

„In terra,“ zašeptal Wade a Eldarn se ohnul až k jeho nohám. „Já ti říkal, že tě poslouchat donutím. Dělej co chceš a budeš to mít snazší. Neposlechni a budeš trpět,“ dodal a přirazil ho botou k zemi. „Jo a nebudeš si na mě stěžovat, protože tě budu sledovat všude,“ dodal a usmál se.

„To by mě ani nenapadlo, pane,“ zašeptal, ale Wade nebyl naivní ani trochu.

„Hm, dej sem ruku,“ řekl z ničeho nic a Eldarn se zdráhal. „Řekl jsem, abys mi podal svojí ruku,“ zopakoval nepřijemně, zíral mu do očí a čekal až ho poslechne. On k němu tedy nejistě natáhl svou ruku a čekal, co se bude dít. Jeho srdce tlouklo strachy jako divě. Měl strach, aby mu třeba neuržil prsty.

Wade jeho ruku chytl mezi obě své dlaně a dechem mu jí zahřál. „Jako led,“ pousmál se, zírajíc mu do očí. Eldarn šlel strachy, nikdy nedokázal předvídat, co Wade udělá. Asi tak jako nikdo. A on pak z ničeho nic jen něco zašeptal. „Inscriptio,“ řekl a Eldarn se na něj vyděšeně podíval.

„Teď už můžeš jít. Jen jsem si tě chtěl podepsat. Aby každé věděl, že jsi můj,“ zmínil tiše a Eldarn se okamžitě podíval na svou levou ruku, kde měl od Wada do krve vyrytý nápis v latině: Majetek Wada Shadowwalkera...

Wade se nad tou vzpomínkou zamračil. Zdálo se mu to jako by to snad ani nebyl on. Vůbec nechápal, jak se mohl takhle chovat k někomu, koho má tolik rád. A to ani zdaleka nebylo to nejhorší, co komu kdy udělal, ale na to už vzpomínat nechtěl.

„Kámo, promiň mi, že jsem se k tobě choval jako hajzl. Kdybych byl ty, poslal bych se ze sebe strachy,“ přiznal a prstem obkroužil tu jeho jizvu od cigarety. Eldarn otevřel oči a překvapeně se na něj podíval.

„Ty jsi pořád ještě sjetej po tý jivě?“ zeptal se ho, když si všimnul, že ho drží za ruku a vypadá, že bude brečet. Wade zavrtěl hlavou a posadil se.

„Jsem tvůj,“ řekl a usmál se na něj. Eldarna hodně překvapilo, že to dokázal říct s takovým klidem a střízlivým.

„Takže si nebudeš dávat na ruku žádnéj obvaz, abys to zamaskoval? Ukážeš to každému beze studu?“ ujišťoval se. Wade se zamyslel, tohle ho nejspíš nenapadlo. Bylo to pro něj asi jako kdyby měl říct, že je gay, i když nebyl. Ale Eldarna měl radši a měl pocit, že mu to dluží. A nejen to, taky už přijmul jako fakt, že mají mezi sebou speciální pouto. A přece se nebude stydět za to, že má někoho rád, ne?

„Jasně,“ odpověděl po delší úvaze a zase se na něj usmál. To Eldarna zase víc než překvapilo, ale nic na to neřekl a úsměv mu oplatil.

„Ty Wade?“ oslovil ho po chvilce ticha. On k němu otočil hlavu a čekal až mu řekne, co měl na srdci. „Necháš Estrellu ještě nějakou dobu ještě v chládku, že jo?“ ujišťoval se, jestli jejich včerejší dohoda platí.

„Když mi řekneš pravý důvod proč, tak nad tím budu přemýšlet,“ odpověděl. Už byl zase na koni. Bylo to mezi nimi jako na houpačce. Eldarna tím dostal do nepříjemné situace. A to hned dvakrát. Nejen, že se bál o Anomaris, ale sám věděl, že jeho úmysly nejsou nejčistší. Trochu se před Wadem zastyděl.

„Včera jsme se pohádali a já se jí trochu bojím, když nemá chladnou hlavu,“ řekl upřímně, i když to bylo trošičku jinak. Wade se pousmál.

„Jo? Víc než mě?“ zeptal se. Eldarn se zamyslel. Rozhodně se nebál Estrelly víc než Wada a o to taky v první řadě šlo, ale říkal si, že Wade nemusí vědět všechno. A tak přikývl.

„Docela jo,“ odpověděl. Wade ho poplácal po rameni a pousmál se.

„Jak chceš, brácho. Jak chceš. Pro tebe cokoli. Tak já si jdu dát sprchu a půjdu se najíst, padám hladý,“ řekl, vstal z postele a šel do koupelny. Eldarn se za tu lež a manipulaci proklínal, ale nemohl si pomoci. Byl na tom adrenalinu závislý.

Co všechno s člověkem dělá moc, o tom by se dalo napsat spousta knih a Wade by o tom taky mohl vyprávět. A Eldarn by zase mohl vyprávět, co s ním dělá pocit, že má právě moc nad někým tak mocným jako je Wade.

Anomaris se potkala na schodišti s Eldarnem. Oba si to mířili na snídani. „Dneska ti to strašně sluší. Vypadáš božsky,“ prohlásil, chytl jí za ruku a zírajíc jí do očí, jí tu ruku políbil. Až moc zdvořile. Anomaris to od něj nečekala a usmála se na něj.

„Kdepak máš Wada? Pořád ještě spí?“ zeptala se ho. On zavrtěl hlavou.

„Šel si dát sprchu asi aby se probral. Včera jsme se trochu picli, to víš oslava narozenin s Wadem je vždycky divoká, to proto to mám tak moc rád,“ odpověděl a Anomaris přikývla.

„A co se tentokrát stalo? Vždycky něco provedete. Žádný skákání z věže za pomoci magie neproběhlo?“ hádala s úsměvem ve tváři. Eldarn zavrtěl hlavou a zasmál se.

„Tentokrát nic nebezpečného, ale až přijde, uvidíš sama. Nikdy se to neobejde bez novinek,“ objasnil a Anomaris se zahihňala. Eldarn se na její úsměv okouzleně díval.

„Stalo se něco?“ zeptala se ho, když si všimla, že na ní pořád tak divně kouká.

„Ne, mělo by?“ odpověděl otázkou a dal se do kroku. Anomaris se k němu přidala a pokrčila rameny.

„To nevím. Ale ještě ses na mě nikdy takhle nedíval a to tě znám dlouho,“ objasnila.

„Jak jako?“ zeptal se rozpačitě. Nejspíš mu nedošlo, že ta jeho obsese může být vidět. Trochu se bál, že by si toho mohl všimnout i Wade.

„Takhle, Eldarne. Díváš se na mě jako bys mi chtěl dát pusku,“ zmínila.

„Aha, tak se omlouvám jestli ti to je nepříjemný. Jde o to, že ti to strašně sluší a já se na tebe nemůžu vynadávat. A jen tak mezi náma, kdybys chtěla, klidně bych ti tu pusu i dal,“ odpověděl.

„Je to docela milý. Ale jestli je to nějaká vaše hra s Wadem, tak si mě nepřejte!“ sykla.

„Hra s Wadem? Prosím tě, neblbni. Ten by se zbláznil, kdyby si myslel, že po tobě jedu nebo tak něco. Nic v tom nehledej, jen jsi krásná ženská a někdo by ti to měl občas připomenout,“ řekl a usmál se na ní. Pravdou je, že tím Anomaris naprosto okouzlit. Tím, jak dokázal být galantní a milý, a taky tím, jak moc jí lichotilo, že by se mu mohla líbit.

S člověkem obecně tohle dělá divy. Když je k němu někdo zdvořilý, laskavý, pozorný, nebo stačí jen navodit tu správnou myšlenku a hned ho dokážeme vidět z jiného úhlu.

„Zbláznil by se? Nevím no,“ odpověděla tajemně a šla o pár kroků napřed. Eldarn jí dobíhal s úsměvem ve tváři. „A jedeš?“ zeptala se ještě. Eldarn se nadechnul, že jí odpoví a v tom se za nimi objevil Wade jako nový a voňavý ze sprchy.

„Co řešíte?“ zeptal se a tím je vyrušil z diskuze. Anomaris se polekala a Eldarn celkem taky.

„Nic jen tak si povídáme, potkali jsme se na chodbě,“ odpověděl mu. Wade se na něj tak zvláště podíval a vešel do sálu, nechal je za sebou. Oni si vyměnili pohledy a následovali ho až ke stolu.

„Jak ses vyspal? Eldarn říkal, že jste včera docela řádili,“ začala Anomaris hned, jak si usedla ke stolu. Wade jí ukázal svou levou ruku s nápisem, že patří Eldarnovi a ona úplně ztuhla. Tohle nečekala, že se někdy stane. Eldarn potlačil úsměv.

„Tak gratuluju ke sňatku,“ procedila z legrace. Wade nějak úplně ztratil smysl pro humor. Možná to bylo tím, že načapal Eldarna, jak s ní flirtuje a ta představa se mu nelíbila. Taky ho pak, když se na něj podíval probodl pohledem. Ten dělal, že nic nechápe.

„Eldarn Estrellu nechce pouštět. Alespoň ne hned. Měli jste se nejdřív domluvit na tom, co by mohl chtít k narozeninám, než jsi mě začala tak urgovat,“ rýpl si. Eldarn s Anomaris si vyměnili pohledy.

„Nechce? Aha, já myslela, že by mu to udělalo radost. Se omlouvám, jestli jsem do něčeho zasáhla. Už se nebudu vměšovat do jejich vztahu,“ prohlásila. Eldarn na ní mlčky koukal a Wade přikývl, zatímco si dal do pusy kuličku hroznového vína. Tvářil se neutrálně až lehce naštvaně.

„To by bylo super,“ opáčil Wade. Načež se toho chopil Eldarn, aby to osvětlil.

„Všechno má svůj čas. Samozřejmě, že nechci, aby tam byla zavřená napořád, ale včera jsme se trochu chytli a tak,“ prohlásil Eldarn zírajíc Anomaris do očí. Wade se lehce pousmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„To už jsi říkal, Eldarne, ale nějak mi to moc nedává smysl. Spíš bych si tipnul, že v tom hraješ roli ty,“ řekl a podíval se na Anomaris. Eldarn vytréštil oči a stejně tak Anomaris.

„Já? Jako proč já?“ podivila se jeho odpovědi. Wade se na ní podíval a chvíli jí pozoroval, než se rozhodl jí odpovědět.

„To ještě tak úplně nevím, ale jsou kolem vás divný vlny a já na to přijdu. Nevím co jste si s Estrellou udělaly, ale když jsem za ní byl posledně, říkala mi, že by mi ráda něco řekla, ale že to má svůj čas, přesně jako říkal před chvílí Eldarn. Už mě to vaše neustálý mlžení sere, abych se vyjádřil jasně.

Pořád po mě něco chcete, ale nejste ke mně upřímní ani jeden. Manipulujete se mnou. A já absolutně nechápu proč. A nemyslím proč jako proč zrovna mě, ale proč to děláte, co tím jako obecně sledujete,“ objasnil.

Eldarn položil Wadovi ruku na rameno, ale Wade ho odstrčil. „Jsi paranoidní,“ řekl. Wade prudce vstal ze židle, až se zahoupaly sklenice s pitím. Anomaris se nepodařilo zakrýt obavy ve tváři a Eldarn měl teď taky nahnáno.

„Ty mě dusíš ze všech nejvíc. A já na to přijdu, Eldarne. A nepřej si mě,“ dodal a odešel. Anomaris s Eldarnem se na sebe podívali, když Wade opustil sál a prásknul za sebou dveřmi.

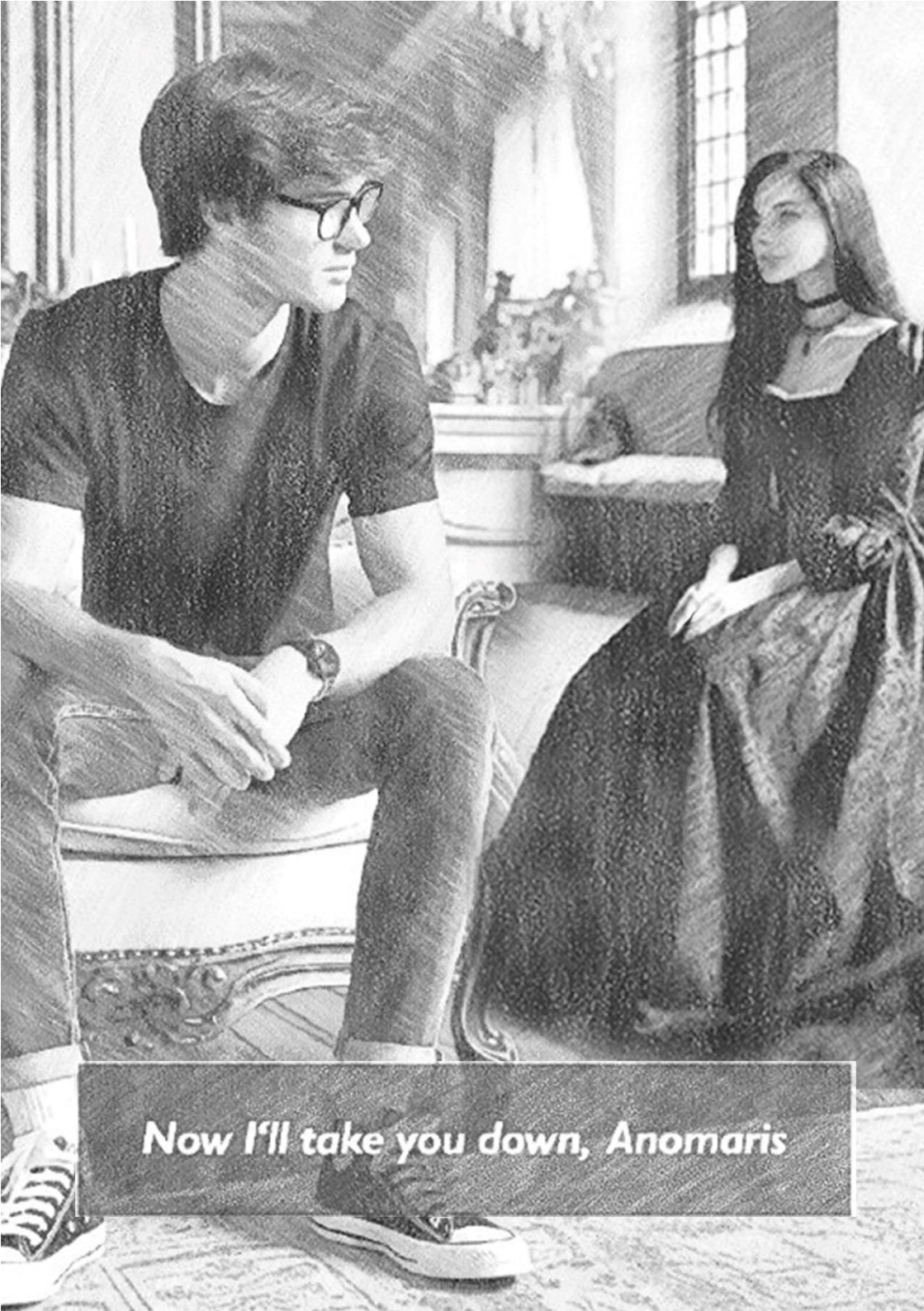
„Myslíš, že to je kvůli tomu, o čem jsme si povídali? Že nás třeba slyšel?“ zeptala se. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Kdyby nás slyšel, mluvil by jinak. Řekl upřímně, že neví co to je, ale že něco cítí,“ odpověděl.

„A o co jde? Jako o to, co jsem ti řekla snad ne?“ vyzvídala a Eldarn pokrčil rameny.

„Já nevím, co cítí, ale je pravda, že se chováme divně,“ dodal. Anomaris už nic neříkala, jen na něj koukala. Eldarn byl jediný, kdo v téhle situaci věděl všechno a rozhodl se toho nejdřív využít, než o tom někomu bude vyprávět.

Věděl, co Anomaris udělala Wadovi s tím výzkumem. Věděl, co Estrella chce udělat Anomaris a Wadovi. Že to na ní chce prásknout a že si chce cestou uzmut korunu. Věděl, co on chce udělat Wadovi a Estelle, že chce Anomaris víc než cokoli stejně tak jako zachránit Wada, a že klidně kvůli tomu nechá Estrellu dál hnít v celách. Zatímco Estrella, Anomaris a ani Wade nevěděli skoro nic. Jen věděli, že by měli něco vědět.

Now I'll take you down, Anomaris

☆ To tě vyjde draho, Anomaris! ☆

Anomaris už nějakou dobu pozorovala Wada, jak žije svůj život bez ní. Jen se mýjeli u stolu, občas ho viděla si hrát s dětmi, ale jinak byl věčně pryč. Hrozně toužila po tom vědět, co asi tak dělá a s kým. A taky jí mrzelo, že to mezi nimi definitivně skončilo. Ať už měl kohokoli, žárlila na toho člověka.

Taky se na něj nemohla vynadívat, jako by od té doby ještě zkrásněl. Byl pořád přitažlivý jako sám ďábel, to můžu potvrdit. Ne, že bych po něm jela nebo tak, ale sexy on opravdu byl. Darren taky, takže jsem neměla zas takový strach, že by mi v životě něco uteklo. Wade byl Sárý a vždycky bude. A Anomaris má smolíka. Měla si víc vážit toho, co měla.

„Ahoj,“ zašeptal Eldarn, když viděl Anomaris sedět u stolu. „Co je?“ zeptal se, když se mu zdálo, že je nějaká smutná. Ona si stoupla a padla mu kolem krku. Eldarn to nečekal. Ale objal jí, aby jí utěšil.

„Hrozně moc mi chybí,“ plakala. Eldarn potlačil otrávený výraz. Věděl jistě, že už nemá u Wada jedinou šanci. Konec konců, byl u všech těch jejich výstupů. „On někoho má, že jo?“ vyzvídala.

„Co já vím, tak nikoho nemá. Ale myslím si, že nemá smysl, abys to na něj zase zkoušela. Vždyť se z toho ani pořádně ještě nedostal,“ prohlásil. Anomaris se od něj odtáhla.

„Jak to můžeš říct? Je to můj manžel a máme spolu tři děti,“ připomněla. Eldarn přikývl. „Co mám jako dělat? Žít takhle vedle něj už navždycky?“ zeptala se a on pokrčil rameny.

„Já nevím, Anomaris. Ale jak ho znám a jak to vidím i racionálně, přijde mi, že je mezi váma konec. Asi se s tím smíř a promluvte si co a jak bude dál. Třeba přijde řeč i na rozvod,“ dodal a odešel.

Anomaris tam stála s otevřenou pusou. To slovo rozvod se jí zdálo jako sprosté a zvlášť, když jí Wade slíbil, že to nikdy neudělá i kdyby se stalo cokoli. Ale pravdou je, že byla potřeba si promluvit. A taky přemýšlela, jestli by ten rozvod nakonec nebyl lepší řešení, ale co by s ní pak bylo? Bývalá královna, která podvedla krále. Určitě by nedopadla dobře.

Posadila se na trůn a chvíli přemýšlela nad nesmrtelností lichozroutníka. Akorát po deseti minutách, co si užívala klidu, cvakly dveře a dovnitř vstoupil král. Už od dveří se na ní díval, zatímco si to rychlým krokem mířil k ní. Anomaris trochu znejistěla.

„Za chvíli se sem nahrne hromada lidí. Bude formální audience rozhodnutí o sňatcích a pak pár rozsudků. Teda vlastně jen jeden sňatek. Ale i tak. Chci, aby ses buď dala dohromady a vládla se mnou, nebo jestli nejsi schopná se chovat jako královna, tak jdi někam do svého pokoje,“ řekl syrově, což Anomaris málem rozbřečelo. Poslední dobou na ní byl drsný. Bylo to víc než jen odměřené chování.

Ale zase tu platila rovnice, že čím na ní byl tvrdší Wade, tím měkčí na ní byl Eldarn. Jako by se jí snažil utěšit. Nicméně se na to taky nemohla spoléhat, neměl moc času a taky to byl Wadův mazlík a Estrelly.

Trůnní sál se začal plnit lidmi. Wade se uvelebil na trůnu a změnil svůj výraz z otráveného na neutrální až přísný. Za něj si stoupl Wallion a jeho další oblíbení rádci a šlechtici, kterým se vyhýbá pokud to jde.

Potom se podíval na Anomaris a očekával odpověď. „Zůstanu,“ řekla a tvářila se naprosto neutrálně.

„Fajn,“ prohodil a už jí dál nevěnoval pozornost. Atmosféra byla napjatá, protože se od krále očekávala velká spousta různých rozhodnutí. Před trůn si stoupl mladý princ Aric, připravený přijmout osud, a vedle něj stála jeho vyvolená, lady Elara.

„Po zralém uvážení a po poradách s mými nejbližšími rádci, jsem dospěl k rozhodnutí, které pozitivně ovlivní budoucnost celého Derionu,“ řekl. Šeptání mezi přítomnými utichlo, všechny oči se upřely na krále.

„Princi Aricu, lady Elaro, vaše spojení přinese našemu království sílu, stabilitu a prosperitu. Jsem přesvědčen, že toto manželství je nejen správné, ale také prospěšné pro náš lid,“ řekl a udělal dramatickou pauzu.

„Tímto prohlašuji, že vaše zasnoubení je oficiálně schváleno. Svatba se bude konat ode dneška za měsíc, a já osobně dohlédnu na to, aby byla hodná vašeho postavení,“ dodal. Princ Aric a lady Elara se uklonili, vyjadřujíc svou vděčnost. Síní zazněl potlesk.

„Tak to bychom měli, a teď ta horší část,“ zmínil a dal pokyn strážcům, aby do sálu vpustili všechny zainteresované. Ti poslechli a otevřeli dveře, ze kterých se vyvalila skupinka lidí.

Hned, jak předstoupili před Wada, uklonili se mu. Wade udělal gesto rukou, aby si už stoupli a prohlížel si je. „Tak o co jde?“ vyzval muže stojícího před ním po jeho levé straně.

„Vaše Veličenstvo, baron Alistair se nezastavil jen u svého neoprávněného nároku na lesy. Poslal své muže na mé území, kde vypálili vesnici a zabili mé poddané. Můj syn přišel o život při obraně našeho domova,“ řekl lord Cedric. Baron Alistair se napřímil a s ledovým klidem odpověděl:

„To jsou lži! Cedricovi muži přepadli mé vojáky a zabili mého bratra. Šlo o sebeobranu. Byl jsem nucen jednat, abych ochránil své lidi,“ hájil se. Wade celý rozhořčený prudce vstal z trůnu.

„Tady už nejde jen o půdu, ale o životy. Ani jeden z vás neměl právo vzít zákon do vlastních rukou! Nebudu tolerovat násilí a vraždy mezi šlechtici. Viníci musí být potrestáni, ať je pravda kdekoliv!“ prohlásil suverénně. Muži se mu poklonili a čekali, co dál k tomu řekne.

„Vy oba jste překročili hranici, kterou by žádný šlechtic neměl překročit. Barone Alistaire, budeš popraven za vedení nevyprovokovaného útoku a smrt nevinných. Tvůj majetek propadne koruně.“

Lorde Cedricu, tvá pomsta vedla k dalšímu krveprolití, za což budeš vyhnán, a tvé panství převezme tvůj nejbližší příbuzný, pokud ho shledám nevinným," dodal. Baron Alistair zbledl, zatímco Cedric se pokusil protestovat.

„Vaše Veličenstvo, to nemůžete. Byl jsem nucen jednat. Oko za oko!“ řekl. Wade přistoupil blíž k němu, jeho oči se setkaly s Cedricovým pohledem.

„Spravedlnost v tomto království neznamená krveprolití. Vzali jste životy bez soudu a teď budete čelit následkům. Strážce, odveďte je oba!“ poručil. Strážce okamžitě přistoupily, zatímco Baron Alistair a lord Cedric byli odvedeni. Alistair se snažil zachovat důstojnost, zatímco Cedric zápasil, ale byl držen pevně.

Wade se pak obrátil ke svému rádci lordu Byronovi, jehož tvář byla stejně neústupná. „Zajistěte, aby rozsudky byly vykonány bez odkladu,“ řekl, lord Byron se mu poklonil a odešel to zařídit.

Anomaris se na Wada jen mlčky podívala. On si toho všiml, ale pak zase dělal, že tam ani není. „Další! Co mám rozsoudit?“ zeptal se dvou mužů, kteří přistoupili blíž k trůnu a poklonili se Wadovi až k zemi. „To stačí, k věci!“ prsknul. Tohle ho nudilo a on měl jiné plány.

„Ukradl mi ženu,“ řekl jeden z těch mužů a ukázal na druhého. To Wada víc než zaujalo. Zvedl k němu oči. Pak se letmo podíval na Anomaris a zpátky na něj. Muž přikývl.

Anomaris se cítila nesvá při takovém tématu. Wade taky, ale jeho už se to naštěstí netýkalo, tak byl v klidu. Jen se nedalo zrovna zaručit, že by v takové situaci dokázal být objektivní. Anomaris se bála, aby nebyl příliš krutý.

„Máš pro to nějaký důkazy?“ zeptal se.

„Ano, Veličenstvo. Moje žena se přiznala protože porodila jeho syna. Zdál se mi nějaký divný, jako, že nemůže být můj. Už jsem ženě vyhuboval,“ oznámil mu.

„Hm. A co ode mě vlastně chceš? Takové věci si musíš vyřešit sám. Jednou jsi chlap, tak se k tomu tak postav,“ prohlásil. Muž na něj překvapeně koukal. Byla to trochu jako rada pro syna, tohle nečekal.

„Rád bych se se ženou rozvedl, dal byste mi svolení?“ zeptal se. Wade se zamyslel a chvíli na něj jen koukal.

„Kolik máte dětí celkem i s tím levobočkem?“ vyzvídal.

„Šest, Veličenstvo,“ odpověděl a Wade přikývl.

„Tak to nepřipadá v úvahu. Žádný rozvod se konat nebude! Nechal bys ženskou s dětma v bídě a sám jsi šoustal děvky. Kolikrát jsi jí byl nevěrný, že tolik vyvádíš kvůli jednomu úletu?“ utrl se na něj. Anomaris potlačila úsměv. Muž to spočítal na prstech obou rukou a ukázal Wadovi výsledek.

„Sedmkrát pane,“ odpověděl. „Ale ona přinesla do chalupy cizí dítě,“ hájil se.

„A napadlo tě proč s ním spala?“ zeptal se a ukázal na toho druhého muže, který za celou dobu nic neřekl na svou obhajobu.

„Ne, pane, tak nad takovými věcmi jsem nepřemýšlel,“ řekl. Wade přikývl a zhluboka vydechl.

„Třeba jsi impotent,“ prohlásil.

„T-to nejsem,“ kuňkal. Byl celý rudý.

„Tak se zeptáme tvojí ženy, dojde pro ní. Jak se vůbec opovažuješ jí nevzít k soudu, když se jí to týká?“ prskal. Muž se mu poklonil a odešel ze sálu na chodbu, kde jí před tím řekl, aby zůstala. Anomaris se podívala na Wada.

„Co je?“ syknul. Ona se k němu naklonila. Všichni na ně zírali, ale nebylo slyšet co si povídají, když šeptali.

„Proč si s ním tolik hraješ, vždyť tě takový věci běžně nezajímají,“ vyzvíдалa. Wade pokrčil rameny.

„Za první se nudím a za druhý, je mi jí líto. Tenhle prasák hnusnej jí evidentně mučí a ona nemá šanci se bránit. A když už sem přišli,“ odpověděl.

„To je od tebe docela hezký,“ přiznala a Wade přikývl a dál jí nevěnoval pozornost. Mezitím se do sálu vrátil zpátky ten muž se svojí ženou. V ruce držela spící nemluvně zabalené v kusu lněného hadru.

„To je ona, Veličenstvo,“ řekl a Wade se pousmál.

„To mi došlo,“ opáčil suše a podíval se na ženu, která byla viditelně zanedbaná a uťápnutá. Opatrně před ním sklonila hlavu, aby nevzbudila dítě a pak se mu podívala do očí.

„Prý jsi mu byla nevěrná. Teď mi upřímně, ať je to jakkoli řekni pravdu. Nic se ti nestane. A pokud ti ten muž ubližuje, potrestám ho, aby na tebe víckrát nesáhl. Chci ale pravdu,“ prohlásil.

„Já... ano, syn není manželovo,“ odpověděla. Wade přikývl.

„To víme a dál? Co bylo důvodem pro tvojí nevěru?“ vyslýchal jí. Žena se neměla k odpovědi. „Když už jste se rozhodli, že to budete řešit se mnou, tak ale začněte, mám hodně práce,“ pokračoval otráveně.

„Manžel mě často bije. Mám z něj strach. A nerada s ním uléhám. Moc pije a občas to ani pořádně nejde. Je to ponižující a bolestivé. Pak na delší dobu odjel za bratrem a Varick na mě byl milý. Taky je to skvělý muž,“ vysvětlila stručně a Wade u toho pokyvoval hlavou.

„Rozumím,“ řekl a přehoupl se očima na jejího muže. „Slyšels? Nestydíš se takhle se chovat k vlastní ženě? Když se o ní nedokážeš dobře starat, pak žádnou mít nebudeš,“ prohlásil. Anomaris netrpělivě čekala, co z něj nakonec vypadne.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se té ženy.

„Darla,“ odpověděla. Wade se na ní usmál, že se jí málem podlomila kolena. Aby se na ní takhle pěkný mužský a ještě král usmál a zastával se jí, to se jen tak někomu nepoštětilo.

„Darlo, přeješ si zůstat v manželství s takovým mužem? Pokud ne, můžu vás nechat rozvést a neboj se, o tvé děti bude dobře postaráno, to zařídím,“ řekl. Ona nesměle přikývla.

„Ty svině!!“ zaječel na ní její muž, až to donutilo Wada vstát z trůnu.

„No no no!“ okřiknul ho Wade a muž se zklidnil. „Ještě jednou budu svědkem takové věci a udělám s tebou něco strašného. Už dlouho jsem se nebavil a začínám na to mít chuť,“ prohlásil. Muž se zklidnil.

„Fajn, bude to následovně. Pokud nemáš muže, co by se o tebe a tvoje děti postaral, což předpokládám, že nemáš, pak ti tady bude tvůj muž každý měsíc za každé dítě i to cizí dávat Stříbrňák. Přenechá ti obydlí a sám potáhne jinam,“ rozhodl a zase si sedl zpátky na trůn. Muž na něj zíral jako na blázna.

„A kam mám jako jít? A kde na to mám brát?“ zeptal se ho.

„Nemáš-li dostatek peněz, najdeš si další práci. Co děláš?“ zeptal se.

„Jsem sedlák,“ odpověděl.

„Tak budeš dělat třeba ještě i v nějaký krčmě, uklízet blitky a třeba tě tam nechají nocovat,“ prohlásil a pohodlně se opřel o opěradlo. Všichni na něj vyjeveně civěli. „Jestli se ti nelíbí tvůj trest, můžu ti vymyslet lepší, ale spíš bude lepší pro mě,“ objasnil.

„Ale, Veličenstvo, já jsem chtěl, aby byla potrestaná moje žena za nevěru,“ připomněl. Wade se pousmál a přikývl.

„Jistě, málem bych zapomněl. Pak ti uvaří tvoje oblíbený jídlo,“ pronesl. Darla se zahihňala i Anomaris.

„To snad nemyslíte vážně, Veličenstvo,“ divil se.

„Takhle se mnou nemluv, sedláku! Jsem tvůj král! Ještě jednou a udělám si z tvojí kůže boty,“ varoval ho. Muž na něj jen koukal a dvakrát zamrkal. Wade se celou dobu spokojeně usmíval. Bylo na něm vidět, že tuhle část kralování si užívá – svojí absolutní moc.

„Za nevěru kastrace!“ prohlásil ten muž z ničeho nic až se Wade přestal smát a překvapeně se na něj podíval.

„Na tom, co jsi řekl si trváš?“ ujistil se. Muž přikývl a Wade se pousmál. Nahrál mu na smeč. „Pak půjdeš první. Sedmkrát tě vykastrovat nemůžu, ale můžu k tomu přidat šest dalších stejně hrozných trestů. A pokud zemřeš, nepotřebuju k rozvodu ani církev a o tvou ženu se postarám sám,“ dodal. „Stráže!“ zavolal je zase a dal jim pokyn, aby muže odvedli.

Ten muž se vzpíral a křičel. Wade mu jen zamával. „Já přijdu. Brzy,“ pohrozil mu a pak za ním cvakly dveře. Darla se na něj provinile podívala a poklonila se mu.

„Jste nesmírně laskavý, Vaše Veličenstvo. Budu vám za to nadosmrti vděčná. Ale není třeba ho mučit,“ procedila ta žena, načež Anomaris protočila očima. Potlačila chuť říct, že je spíš nesmírně zvrácený, protože tohle dělal hlavně proto, že ho to bavilo.

„Nechceš, aby trpěl?“ ujišťoval se a ona zavrtěla hlavou. Wade si sklesle povzdychl. „Dobře, tak ne. Můžu ho jen postrašit a vrátit ti ho zpátky až se uklidní. Bude z něj jinej člověk, to zaručuju,“ zasmál se. Ona se taky pousmála a přikývla. „Fajn, tak máme dohodu. Tak se měj hezky, Darlo,“ řekl a mrknul na ní. Potom se sál vyklidnil. Anomaris se nestačila divit.

„Co to jako bylo? Vždyť ho podvedla,“ prohlásila Anomaris rozčarovane. Wade se na ní ostře podíval.

„Chceš hájit toho hajzla? Myslíš si, že je snad lepší, Anomaris?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Ne, ale takhle si s nima hrát nemůžeš. Jsou manželé a ona jak řekl, přitáhla do chalupy cizí dítě,“ připomněla.

„Přesně takhle si s nima hrát můžu a budu, jsem král. A ty už se k něčemu takovému přede mnou radši ani nevyjadřuj. Buď rád, že nenechám vykastrovat tebe,“ řekl a beze slova odešel.

„To bys neudělal!“ křikla na něj. On se k ní otočil a naprosto seriózně se na ní díval.

„A proč si to myslíš? Zabil jsem Zandara. Už jsi mi ublížila dost, asi už tak úplně není čím, ale neměla bys mě pokoušet. Trpělivost není zrovna moje silná stránka, zlato,“ dodal. Anomaris neměla slov. Vážně by byl něčeho takového schopný?

Eldarn vešel za Estrellou do cely. Bylo něco málo po osmé večer. Nebyl tam několik týdnů. I ona už se po něm ptala a dělala si starosti. Nicméně on byl jako vyměněný, jako by se na ní stále zlobil, ale nebyl to vztek, co cítil, ale spíš nic.

Estrella ho vřele vítala, ale když se na ní sotva usmál a spíš se od ní odtáhl, začala cítit silné obavy o jejich vztah. Eldarn se posadil na křeslo a podíval se na ní jako kdyby měla být u výslechu.

„Dlouho jsi tady nebyl,“ zmínila a on jen mlčky přikývl. „Proč? Pořád se na mě zlobíš, že jsem tolik snila o koruně?“ zeptala se, ale zavrtěl hlavou. „Tak co je? Chyběl jsi mi. Měla jsem strach, že už nepříjdeš,“ zmínila. On se jí podíval do očí.

„Měl jsem hodně práce,“ odpověděl neutrálně a ona přikývla.

„A už nemáš?“ tahala z něj.

„Mám,“ řekl a popostrčil si brýle výš k nosu. Estrelle bušilo srdce strachy, že by o něj mohla přijít. A tak se zvedla ze židle a šla k němu. On jí jen doprovázel očima a čekal, co udělá. Ona si k němu stoupla blízko, položila mu ruce na ramena a donutila ho, aby se jí opřel hlavou o břicho.

„A co máš tak důležitýho na práci? Něco se děje s Wadem? Nebo s Anomaris?“ vyzvíдалa, ale nechtěl jí nic říkat. Bylo brzy, ještě nedosáhl svých cílů.

„Chodím do práce, Estrello,“ opáčil suše a odtáhl se od ní. Pak se opřel o opěradlo křesla. Ona od něj udělala krok dál a smutně přikývla.

„Aha, tak takhle to teď s námi bude?“ zeptala se. Eldarn hrál, že nerozumí.

„Jak jako?“ opáčil syrově. Estrella protočila panenkami.

„Ježiš, Eldarne, nedělej blbýho. Něco ti evidentně je a nedají se ti číst myšlenky, zase ses nadopoval lamilkou. Něco přede mnou tajíš. Už mě to vážně nebaví, jsem tady celý dny zavřená sama a můj snoubenec na mě úplně kašle,“ stěžovala si. Eldarn se beze slova zvedl a šel ke dveřím.

„Kam jdeš?“ polekala se.

„Pryč. Tohle nebudu poslouchat. Nebaví mě to,“ prohlásil. Zněl jako Wade před šesti lety. Estrella nemohla uvěřit svým uším a očím, zdál se jí tak chladný. Až jí do očí vyhrkly slzy.

„Počkej. Promiň. Omlouvám se. Tak co se děje? Ty už mě nemiluješ, nebo?“ tahala z něj zoufale. Eldarn se vrátil zpátky na křeslo a přemýšlel, jak zformovat větu.

„Jak jsem řekl, jsem jenom unavený. Brzy budeš venku, už jsem to nějak zařídil. Ale ne dřív jak za pár týdnů. S Wadem teď není řeč,“ objasnil. Ona se na něj nadšeně usmála.

„To je paráda. Ty jsi tak strašně hodnej, že jsi to pro mě zařídil. To muselo být těžký ho přemluvit. Děkuju, lásco,“ prohlásila a skočila mu kolem krku. Eldarn se nuceně pousmál a nechal se políbit. Nicméně z pohledu třetí osoby to vypadalo, jako by se jí trochu štítíl. Byl velmi odtažitý.

Kdyby chudák věděla, že pro to, aby se dostala ven neudělal vůbec nic. Dokonce ukecal Wada, aby jí tam nechal. A i to vypadalo, že nemá žádné výčitky. „Nechtěl bys tady zůstat přes noc? Už dlouho jsme spolu nebyli...“ Eldarn jí přerušil zavrtěním hlavy a striktním ne.

„Promiň, Estrello, ale mám toho hodně. Ještě musím něco udělat,“ odpověděl. Ona potlačila slzy a přikývla.

„A co máš tak neodkladného?“ vyzvíдалa. Eldarn nevěděl co na to říct, nic si nepřipravoval. V tomhle byl většinou dobrý, že vařil z vody, ale tentokrát nic.

„Slíbil jsem Wadovi, že s ním budu pracovat na něčem ohledně výzkumu,“ zalhal. Estrella se tak zvláštěně podívala.

„Aha, myslela jsem, že jsi říkal, že na tom pracovat nechce,“ připomněla.

„No, tak asi změnil názor no,“ dodal suše, vstal a šel ke dveřím. Estrella už neměla sílu se ho na nic ptát, bolelo jí, když k ní byl tak chladný a vůbec nevěděla, co si s ním počít. Jen tak tam stála uplakaná ještě několik minut po tom, co skoro bez rozloučení odešel. Řekl jen: „Tak čau, zase se stavím.“

Estrella nebyla sama, kdo si všiml, že se Eldarn chová nějak odměřeně. Podobně se choval i k Wadovi. Nicméně, na Anomaris byl jako sluníčko. Když se Wade rozhodl, že za mnou přijde do práce na pokec, Eldarn se rozhodl, že na tu svou dnes zapomene. A když Wade nebyl doma, napadlo ho, že bude raději trávit čas s Anomaris.

Já zrovna taky neměla moc pacientů. Wade ke mně chodil v posledních týdnech celkem často si postěžovat. Trochu jsem si přišla jako nějaká mentální poradkyně. Ale co bych pro nejlepšího kamaráda v nouzi neudělala, že?

Už hodinu mi seděl na křesle a letmo si pohrával s věcmi u mě na stole. Nejvíc ho zaujalo těžítko s šedou duší. Uvnitř se to míchalo jako tmavý kouř, že ho to fascinovalo. Mě taky, dostala jsem to od Darrena k svátku jako takový osobní dárek do nové práce.

„Tohle je můj typ duše, že jo?“ vyzvíдал, zatímco já si něco zapisovala do notesu.

„Jojo, to je typ shadow,“ odpověděla jsem mu a zase jsem se věnovala tomu, co jsem dělala už několik minut – zakládala jsem si jeho profil.

„No a co mi teda je, paní doktorko?“ zeptal se hned na to, co tu věc konečně položil zpátky na své místo. Zvedla jsem k němu oči a usmála se na něj.

„S tvou duší je naštěstí všechno v pořádku. Je krásná a jako nová. Kdyby tě to zajímalo, má barvu obsidiánu,“ oznámila jsem mu.

„Počkej a neměla by být světlejší?“ polekal se, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Každý s typem shadow má jinou počáteční barvu čisté duše, Wade. Ta tvá je holt přirozeně skoro černá,“ odpověděla jsem mu.

„A znamená to, že mám blíž k jejímu očernění než ostatní se světle šedou?“ vyzvídal, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Zní to zvláštně, ale ne. Ta černá barva z očernění je jakoby jiný druh barvy. Není to jen barva, co se do ní přimíchá, ale je to barva, která je navíc i agresivní a požívá čistou duši. Neboj se, Wade, když budeš sekat latinu, tvoje duše bude v bezpečí. Arzan se dokonce postaral i o to, aby jí za normálních okolností už nikdy tvá Temnota nenavštívila,“ objasnila jsem. On se spokojeně usmál a opřel se o opěradlo.

„No, ale to, co mě znepokojuje není stav tvé duše, ale stav tvé mentální stránky. Trpíš depresemi, vykazuješ jasné známky syndromu vyhoření a bůhví co ještě. Měl bys navštívit nějakou odbornici přes mentální zdraví, Wade,“ poradila jsem mu, ale on zavrtěl hlavou.

„Já si jednu našel. Je to moje nejlepší kámoška. Je chytrá, hodná a má mě ráda. Rozumí duším stejně dobře jako depresím a já jí věřím, že mi pomůže líp než kdokoli jiný. Už jenom tím, že mě poslouchá a tráví se mnou čas, se cítím stokrát líp,“ řekl a já se na něj usmála. Byl tak sladký občas.

„Tak co se stalo?“ zeptala jsem se. On se na to nadechl a pak spustil.

„Dal jsem Eldarnovi něco, co jsem mu nikdy neměl dát. A poslední dobou to dávám každému, koho mám rád. Ale začíná se mi to vymykat z rukou, Ay. Úplně na mě platí rčení *pro dobrotu na zebrotu*. Všichni mě jenom využívají, manipulují se mnou a tak nehorázně se mnou vyjebával, že mě to vysírá. Ale ne, že bych se zlobil, ale já jsem z toho úplně na dně,“ vysvětlil.

„Co jsi dal Eldarnovi?“ zeptala jsem se a on mi jen ukázal levou ruku, kde byl vyrytý nápis o tom, že je Eldarn jeho pán. To mi vytrlo zrak. Nikdy by mě ani nenapadlo, že něco takového udělá někdo jako je Wade. Celkem detailně jsem si tu jeho jizvu prohlížela.

„Ty jsi byl napitý? Nebo zhulený?“ vyzvíдалa jsem, ale zavrtěl hlavou. Potom jsem tu ruku přestala zkoumat. Wade jí stáhl zpátky a položil si jí na stehno.

„Právě, že jsem byl totálně střízlivej,“ opáčil.

„Dobře a teď mi tedy řekni, co je na tom tak zlého? Nějak tomu nerozumím. Máte perfektní vztah pokud vím,“ zmínila jsem, ale už od prvních dvou slov vrtěl hlavou.

„My se možná máme nějak divně rádi a občas až působíme jako teplouši, ale ujišťuju tě, Ay, že tak to není. Jde o pouto spřízněnců, *Anima Aeterna Vinculum*,“ řekl a já vytřeštila oči.

„*Soulbound Eternalis*,“ dořekla jsem to za něj a on přikývl. O tom jsem hodně četla, je to strašně vzácné pouto mezi dvěma spřízněnci. Nikdo nerozumí tomu, proč vzniká, ale já vím, že to nějak souvisí i s duší obou čarodějů. Většinou se jedná o

naprosto totožný typ. Nejen typ, ale i barvu a hustotu, což je opravdu téměř nemožné.

„Víš o tom něco?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Nic víc, než najdeš v učebnici pro mírně pokročilé s vzácnou magií,“ odpověděl. Tu jsem právě četla taky, takže jsem věděla, co se tam o tom píše. Nebo spíš nepíše.

„Tak též možná překvapí, že znám další faktor. Máte s Eldarnem totožnou duši,“ zmínila jsem a viditelně ho to překvapilo.

„Ty jo, to je fascinující. To jsem ještě nikdy neslyšel, že by existovaly dvě naprosto stejné duše a ještě u riona a deriona,“ prohlásil s fascinací v hlase a já se usmála.

„Možná tohle je celá odpověď na naši otázku proč,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Určitě. Každopádně mě zajímají i ty ostatní otázky kolem toho. Ale teď nějak nemám náladu nic studovat, ničím se zabývat, nějak extra plánovat ani namáhat mozek,“ přiznal.

„Máš deprese. To je normální. Tak mi pověz, co tě trápí na tomhle,“ řekla jsem pohledem ukazujícím na jeho nápis na levé ruce. Wade si povzdychl.

„Ty víš jak chorobně závislej dokážu být na moci, víd’?“ zeptal se a já přikývla. Na to se nedalo zapomenout. Za ty roky, co ho znám mi toho ohledně té věci hodně předvedl. Taky má v sobě moc Srdce Derionu mojí babičky i mého syna. Je nejemocnější čarodějem v Derionu co se týče magické síly a nemocnější derionem v Derionu, co se týče moci jako takové. Je jeho jediným vládcem.

„To vím. A jsem moc ráda, že to dokážeš krotit. Nebo spíš, že zatím neexistuje nic, z čeho bys mohl získávat víc,“ objasnila jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Existuje, jen nemám energii se tím zabývat. Ale to je jedno. Představ si, že Eldarn má taky takovou obsesi. A tím je, že miluje pocit, že má nějakou moc nade mnou. Ani si sakra neumíš představit, co to s ním dělá. Nějak mi přijde, že ho to pouto krotí, ale jsem si jistě, že se to brzy zlomí a zvláště, když jsem mu dal tohle,“ řekl a ukázal si prstem na nápis na ruce.

Nevěděla jsem co na to říct, bylo to docela šokující zjištění, že by mohl mít někdo jako je Eldarn takové touhy, ale bylo to pochopitelné. Musí být fascinující mít moc nad nejemocnější bytostí v Derionu. Myslím, že ho dokážu pochopit.

„Co to s ním dělá?“ vyzvíдалa jsem. Wade se pousmál a zavrtěl nad tím hlavou.

„Vydírá mě v zásadních věcech, manipuluje se mnou, tak zvláště se mi vysmívá, trochu mám pocit, že mě šikanuje, povyšuje se nade mnou a dělá mi naschvály. Rád se dívá, jak si vždycky vybírám jeho, a když se ho snažím obejít, což je zase moje specialita, se kterou on počítá, dá mi to sežrat a užívá si, když si ho udobřuju.

V poslední době mu ale došlo, že si se mnou může dělat co chce, protože je pro mě nepředstavitelný, že bych ho ztratil. Jestli mě něco děsí je to tohle. Někdy se chová jako psychouš,“ vysvětlil. To mě šokovalo. Eldarna jsem si takového nedokázala představit.

„A kdy se to zlomilo?“ zeptala jsem se. Wade se zamyslel.

„Úplně jsem si to začal uvědomovat až, když jsem viděl, co to pouto dělá se mnou. Došlo mi, že to vnímá stejně a že by toho mohl někdy využít, o čemž mě přesvědčoval, že ne. Ale pak přišla na scénu Estrella a já viděl, jak moc se musí kvůli mně ovládat. Začal mi to neustále předhazovat, že on by si vždycky vybral mě, i když chce jí a že já ho nemám dost rád a tak.

Když jsem začal mít výčitky, líbilo se mu to. Protože to upevnilo náš vztah a on měl pocit, že nade mnou vyhrál. Že mě má omotanýho kolem prstu. A pak toho pozvolna začínal zneužívat a testovat moje hranice. Začalo to ultimátem o Srdce Derionu, vydíral mě tím. A i když jsem ho obešel, on tušil, že to udělám. A čekal jen až mu to příznám a budu se mu omlouvat.

Potom na mě s Estrellou ušili boudu. Tajně pracovali spolu na mém projektu za účelem, udělat z riona deriona, aby se mohli vzít a sebrat mi korunu. Eldarn to určitě nedělal proto, abych se zhroutil, to on by mi zase nikdy neudělal, ale už jen ta myšlenka, že se paktoval s Estrellou za mými zádamy a s mým výzkumem mě málem porazilo.

A co myslíš, jak to dopadlo? Odpustil jsem mu, protože bez něj nedokážu žít. A on pochopil, že může zajít ještě dál. A toho se teď bojím. Chová se divně, má divný řeči a zdá se mi, že jede po Anomaris. Chce mi asi dokázat, že na to má. A já s tím nedokážu nic udělat, protože ať udělám cokoli, dopadne to pro mě stejně jako kdybych nedělal nic, možná i hůř.

Hlavně snad ani nechci. Já ani nevím, co k ní cítím. Po tom, co se mezi náma všechno stalo, mám pocit, že jí nenávidím a občas jí nedokážu ani vystát. Ale pořád tam něco je mezi náma. Cítím, že k ní pořád něco cítím. Není mi úplně lhostejná a to mě štve," vysvětlil.

Valila jsem na něj oči. Tohle bych nečekala ani ve snu. Eldarn byl tedy pořádný záporák jen co je pravda. Ale čemu se divím, když ho učil ten nejlepší z nejlepších – samotný Wade Shadowwalker. Mistr všech mistrů shadowsoulů. Doslova, takže s velkým S.

"A kdybys mu dal najevo, že tě Anomaris už nezajímá, nepřestalo by ho to bavit?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

"Ne, Ay. Vyspal by se s ní a pak by mi jen vmetl do ksichtu ať se nedělám, že je mi to jedno. On jí chce, ale chce mě dostat do fáze, kdy mi to bude jedno, aby si to mohl užít," objasnil.

"A to by ti udělal, kdyby věděl, že k ní pořád něco cítíš?" vyzvídala jsem a on pokrčil rameny.

"Já nevím. Za normálních okolností ne. Ale za těchhle, kdo ví? Zdá se mi, že mě chce dostat do nějakýho bodu, kdy mi řekne, že bych mu za to měl vlastně i poděkovat, protože jí už nechci. I kdybych jí chtěl, on mě přesvědčí, že jsem jí vlastně už nechtěl. Navíc se mu strašně líbí, je to očividný. Svíká jí očima už od Silvestra. Možná už to dělal i dřív, ale od Silvestra jsem to na něm poznal. Nevím co se změnilo, ale..." Přerušila jsem ho.

"Počkej. Copak on se tě ani trochu nebojí? Po tom všem co se stalo se Zandarem?" vyzvídala jsem, ale zavrtěl hlavou.

"Nemá důvod, Ay. On ví, že bych se zhroutil, kdybych mu musel něco udělat. To je právě ten největší problém," odpověděl.

"A co Anomaris? Ona o něj jako stojí?" zeptala jsem se, ale pokrčil rameny.

"Těžko říct. Nicméně, vzhledem k tomu, že je osamělá a tak nějak se mi chce podvědomě pomstít, a s Eldarnem tráví hodně času, a ještě k tomu je na ní řuťu řuťu, tak si myslím, že to na ní má velký vliv," řekl.

„Hele a co kdybys Estrellu pustil ven? Ona by si Eldarna ohlíдела,“ navrhla jsem, ale zavrtěl hlavou.

„To je sice řešení, ale já nemůžu. Máme spolu takovou posvátnou dohodu. Když si něco slíbíme, vždycky to dodržíme. I když je to tak jak to je, kdybych tohle porušil... zkrátka toho na mě má hodně, čím by se mi za to dokázal pomstít, a to nechci,“ objasnil.

„Wade, tohle je vážně už trochu šikana. On si tě úplně zaháčkoval. To není možný. Musíš to zlomit. Napadá tě jak?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Nechat ho, aby mě dostal a obrátit naše role. Aby zase běhal on za mnou, aby měl výčitky. Takhle to s náma je pořád. Jako na houpačce. Vždycky jeden z nás je nahoře a druhý trpí. Je to tak od samého začátku, co se to pouto rozrostlo. Takhle *Soulbound Eternalis* funguje,“ vysvětlil. Já se nadechla a hodila nohu přes nohu. Wade po ní sjel očima a pak se mi podíval do očí.

„Bude vůbec mít nějaké výčitky? Z toho tvého vyprávění to zní jako kdyby byl psychopat,“ opáčila jsem a on se rozesmál a pak přikývl.

„Eldarn není psychopat, jen se tak občas chová. Ale emocí má na rozdávání a výčitkama trpí často taky. Jen to tak nějak umí efektivně vypnout. Nerad to přiznávám, ale on je mnohem drsnější než já,“ přiznal. To jsem nečekala. Nejen to, že by mi to přiznal, ale že to je vlastně pravda.

Wada si pamatuju jako šileného tvrdáka, ale faktem je, že se v něm odrážely jenom jeho rozházené emoce, disciplína a chuť se pomstít. Ale pak, když už dosáhl svého a zamiloval se, byl to ten Wade, kterého znám blíž až od půlky desátého ročníku. Ale Eldarn?

Eldarn seděl s Anomaris u stolu na zahrádce a povídal si s ní. Normálně královna nesměla být s žádným mužským o samotě v nepřítomnosti krále, ale Eldarn mohl.

Momentálně měl být v práci, ale nešel tam, aby s ní mohl být co nejdéle o samotě. Anomaris byla ráda. V poslední době se cítila opuštěná a bylo jí smutno a Eldarn byl tak milý. Ona se s ním cítila výjimečně a příjemně.

„Cítíš se líp, Anomaris?“ zeptal se a ona se na něj mile usmála a přikývla.

„Když jsi se mnou tak jo, ale mám trochu strach, abys to s tou péčí o mě nepřeháněl. Nechci, aby si Wade myslel, že mezi námi něco je... víš, že ho pořád miluju. Bojím se, aby ho to spíš ode mě definitivně neodradilo. Chci být před ním dostupná,“ objasnila. Eldarn smutně přikývl.

„Jasně, tomu rozumím. A rád bych ti pomohl, ale v poslední době s ním je těžká komunikace. Nejvíce času tráví s Ay a nebo v mučírně, kde si vychutnává pohled na... to je jedno, nemysli na Wada teď. Mysli na sebe trochu. Vždyť taková krásná tvářička potřebuje úsměv a ne slzičky,“ řekl a pohladil jí lehce prstem po tváři.

„Ty jsi tak hodný, Eldarne. Ani nevíš jak moc jsem ráda, že jsme přátelé. Kdybych tě neměla...“ Eldarn na ní mlčky koukal. Měl celkem kamenný výraz a uvnitř probíhaly nejrůznější bouřlivé reakce na to, co právě řekla o tom, že jsou přátelé.

„Já myslím, že jsme mnohem víc, Anomaris,“ zašeptal a popostrčil si brýle výš. Občas mu sklouzávali po nose, když se na ní dlouho díval z výšky dolů. A to i v sedě. Byla o dost menší než on.

„Ano?“ usmála se na něj trochu flirtovně. Eldarn přikývl.

„To si piš, Anomaris,“ zašeptal a zírajíc jí zamilovaně do očí, políbil její něžnou ruku. Anomaris z něj byla celá odvařená. Jakpak by ne, když jí tak intenzivně sváděl. Ale ne nějak amatérsky. I když nešlo o nic složitějšího a osobnějšího, byl až neobvykle milý a choval se jako by byl z jiné doby. Jako nějaký princ, který se dvoří princezně. A na to ženy, jako jsem já s Anomaris, letěly hrozně.

„A co jsme? Definuj to,“ prohlásila zírajíc mu stále do očí. Odolávala nutkání ho nejmíň políbit na ty jeho sametové rty. Přitahoval jí i fyzicky. Mě se taky vždycky líbil, i když vypadal trochu jako šprt. Hodně to dělaly ty brýle a někdy jeho chování, ale když se pak projevil a nebo si třeba ty brýle sundal, byl nepředstavitelně sexy.

Bohužel, když jsme spolu chodili, byli jsme ještě děti a chovali jsme se hrozně dětinsky. I on byl stydlivý a nejistý, ale teď? Vždyť si podával i někoho jako je Wade proboha. Ani si neumím představit, jak velké bylo jeho osobní kouzlo teď.

Eldarn se pousmál. „Já si myslím, že jsi moje královna a já někdo, kdo by udělal cokoli, aby jeho královna byla šťastná. Vážně,“ odpověděl a ona na něj mlčky zírala. Připomínal jí Zandara tím, jak s ní mluvil. A trochu i vzhledově. Docela se polekala, když si znovu uvědomila, že je Eldarn podobný typ jako on a Zane.

„A co Wade?“ zeptala se.

„Wade? Co je s ním? Nerozumím otázce,“ odpověděl. Anomaris znejistěla. Měla obavy, že by si Eldarnovo chování mohla špatně vyložit. A on a Wade, vždyť jsou nejlepší přátelé.

„Nic, zapomeň na to, jsem blbá. Ani nevím co mě to napadlo. Ty Wada přece máš rád. Víc než mě,“ prohlásila. Eldarn na ní překvapeně koukal.

„Jinak, Anomaris. Jinak,“ opravil jí a usmál se na ní. Ona se na něj dívala až chtivě. Strašně jí imponovalo, jak dokázal volit slova, aniž by řekl něco, co nechce, nebo čeho by mohl litovat. Tak jako to uměl i Wade. Mě se to taky líbilo a Darren tím umem disponoval taky.

Wade se na mě po chvilce ticha podíval. „Ay?“ oslovil mě tiše. Přestala jsem si psát a zvedla jsem k němu tázavě oči. Zdálo se mi, že se chtěl zeptat na něco k tématu, ale pak se zeptal na něco úplně jiného.

„Co dělá Sára? Pořád chodí s tím klukem?“ vyzvídal. Bylo mi líto, že jsem mu musela říct, že jo. Vypadal tak... no, řekla bych, že kdyby byla Sára volná, vyřešilo by to spoustu jeho problémů jako by to bylo kouzlo.

„Wade, něco mě napadlo,“ prohlásila jsem. Jeho oči se zaleskly nadějí. „Bylo by fajn, kdyby ses začal se Sárou zase vídat. Nejen pro tebe, ale i pro ní,“ zmínila jsem a on přikývl.

„A jak to mám udělat? Nemůžu za ní přitancit a nasáčekovat se jí do života jen tak, protože mi chybí. Navíc, ona moc dobře ví, že to může udělat kdykoli i mě a neudělala to. Třeba jí zas tolik nechybím,“ spekuloval. Já si povzdychla. Vážně jsem si teď připadala trochu jako psycholožka.

„To přesně udělat musíš, Wade. Kdysi jsem řešila podobný problém s Darrenem a Eldarnem. Darren to nevzdal, i když jsem ho posílala do háje a bylo to ponižující. Někdy tyhle pocity musíš prostě vypnout. A navíc já ti můžu zaručit, že Sáře chybíš tak moc jako ona tobě,“ objasnila jsem.

„Víš, Ay, problém je v tom, že já jsem začal mít nějakou fóbii z nevěř nebo co. A to z obou stran. Nějak nesnesu pocit, že by mu se mnou byla nevěrná, nebo naopak. Asi to nezvládnou se k ní chovat tak, jak bych chtěl dokud někoho má. Budu jí vnímat jen jako kamarádku a to je hrozně divný přes to, co k ní cítím. Nevím, jestli to dokážu,“ vysvětlil.

„Wade, člověk, který miluje, dokáže cokoli pro toho, koho má rád. Cokoli. A Sára není hloupá co se týče sociální inteligence ani trochu. Ona si s tou situací poradí. A ty přestaň myslet na co by kdyby. Kdysi ti to šlo líp,“ zmínila jsem, abych ho trochu nakopla, ale byl zoufalý.

„Co Eldarn vlastně? Jaký to bylo s ním chodit?“ měnil téma. Docela mě ta otázka zaskočila.

„Vzhledem k tomu, že jsem milovala Darrena, tak to bylo spíš trauma. Taky mi v tu dobu přišel Eldarn jako nejnudnější člověk na světě a to zvlášť v porovnání s Darrenem,“ přiznala jsem a Wade se rozesmál.

„S Eldarnem se nudit nejde, Ay, věř mi, vím o čem mluvím,“ prohlásil a já se usmála. Pravdou je, že každý se chová jinak v závislosti na tom, s kým se zrovna baví.

„Ale kdybych neznala tenkrát Darrena tak, jak jsem ho znala a neměla ho s kým porovnávat, hrozně se mi tenkrát líbil,“ přiznala jsem a Wade se rozesmál.

„Je to silnej charakter no. On je víc než jenom šprt. Měl jsem tu čest ho sledovat i s holkama a musím uznat, že to s nima docela umí. Ale za to můžou i zkušenosti a on jich má po těch letech se mnou mnohem víc než tvůj manžel. Ten měl jen tebe a Alyssu, ale Eldarn je děvkař první kategorie,“ zmínil. To mě překvapilo, nebo spíš šokovalo. Eldarn a děvkař?

„Jak to jako myslíš, že je děvkař? Já myslela, že má Estrellu,“ zakuňkala jsem rozpačitě. Wade se rozesmál.

„Milá Ay, Eldarn jen za ty roky, co je s Estrellou, měl na každé víkend jinou ženskou. Dost často mě prosil, abych mu představil svoje další kámošky,“ přiznal a já neměla slov. Tohle bych od někoho jako je on nečekala ani v nejmenším.

„On je Estrelle nevěrný?“ ujišťovala jsem se. Wade se pousmál.

„Nedal jsem mu zrovna nejlepší příklad. Byl jsem stejný,“ zmínil suše. U něj jsem to věděla, ale u Eldarna by mě to v životě nenapadlo.

„A Estrella o tom ví?“ vyzvíдалa jsem. On se na mě podíval jako na krávu a pousmál se.

„Samozřejmě, že ne, Ay. By s ním zametla podlahu. Moje sestřička je ale hrozně naivní. I když se jí nedivím, Eldarn na záletníka a pařmena takový velikosti fakt nevypadá.

A to ho on moc rád zneužívá. Taky spoustu toho hází i na mě, protože mě podezírají všichni, jeho nikdo ne. Mají ho za toho rozumnýho, co mě krotí, ale kolikrát já musím krotit jeho,“ dodal.

„Tedy, to je na mě spoustu novinek,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Promiň, nechtěl jsem ti brát iluze o tvém ex,“ řekl a zasmál se. Bylo mi trochu líto Estrelly a v něčem i Wada. Bylo těžké věřit tomu, že Eldarn je momentálně ten největší záporák mezi námi, který všechny ovládá.

„Takže ho necháš, aby se vyspal s Anomaris?“ ujíšťovala jsem se, jestli tomu dobře rozumím a on přikývl.

„Jo. Jiná možnost neexistuje. Ale tentokrát mu to nebudu usnadňovat. On ty výčitky fakt pocítí a nejen to, sestřička mu to konečně osolí. O to se postarám,“ dodal.

„A kdybys mu řekl, že o tom víš, ať si na tebe dá pozor?“ zmínila jsem.

„Tak ho to bude o to víc bavit, Ay. Fakt nemám na výběr. Ale neboj se o mě, já to nějak zvládnu. Jen mě to štve,“ přiznal. To by mě tedy taky štválo. Asi bych nesnesla, aby mi Sára dělala něco podobného. Ale je fakt, že spolu mají jiné vztahy. My s Darrenem jsme na tom dobře, milujeme se.

„Měl bys zase pozvolna začít dělat věci, které tě vždycky naplňovaly. Třeba se sejít s kluky a zase hrát. Dodá ti to sebevědomí a budeš se cítit líp. Pamatuješ na ty chvíle, kdy jsi měl pocit, že je Darren zářivější než ty? Jak jsi na něj žárlil?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Takhle teď žárlíš na Eldarna. Nenech se zastínit. Ukaž mu, kdo je tady pořád pán a derion a kdo jenom rion. To zvládneš, bude to super. Zaměř se sám na sebe a ty okolo budou jenom zírat. Takhle to funguje,“ zmínila jsem.

„Máš pravdu, to bude nejlepší. Už si nenechám od nikoho nic diktovat. Jsem sakra král. Od té doby mi všichni neustále jen něco radí a manipulují se mnou, ale tomu je konec. Mám svoji hlavu!“ procedil a já se usmála.

„No a když budeš chtít, zítra má Sára čas. Sice bude u mě hlídat Darrenka, ale bude tam sama,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„A nebude tam mít toho Davida? Aby to nebylo trapný?“ vyzvídal a já zavrtěla hlavou.

„Nebude, ale musíš se s ní domluvit,“ dodala jsem. Wade si povzdychl. „Ale no tak, Wade. Je to jen o domluvě. Můžeš jí zkusit zazrcadlovat třeba hned,“ řekla jsem a čekala jsem na reakci. On si vytáhl tedy z kapsy zrcátko a očaroval ho, potom přiložil k uchu jako telefon a čekal na odpověď.

Sára mu hned odpověděla. „Wade?“ zašeptala překvapeně. „Co se děje, že mi voláš?“ zeptala se. On se na mě tak roztomile podíval a já ho poplácala po rameni, abych ho povzbudila.

„Ahoj, Sárushko. Mluvil jsem s Ay a říkala, že zítra budeš hlídat jejich malýho Darrena. A tak mě napadlo, jestli bys nechtěla společnost? Zítra mám shodou okolností čas a moc rád bych tě viděl,“ řekl a Sára se zaculila.

„Ty jo, klidně. To by bylo fajn,“ odpověděla nadšeně. Wade na mě kývnul jako že jo a já jsem mu naznačila, že tleskám.

„Tak v kolik mám dorazit?“ zeptal se.

„Klidně můžeš někdy dopoledne. Třeba po devátý,“ odpověděla. Úplně mu zářily oči štěstím, to bylo nepopsatelně zajímavé. Možná v tom byla špetka magie. Tak, jak mu kdysi ze vzteku hořely fialovým plamenem, tak teď zářily radostí.

„Budu tam. Tak zatím ahoj,“ dodal a zavěsil. Potom se na mě tak podíval a culil se jako zamilovaný kluk. Občas byl tak roztomilý.

„No vidíš, že to nic nebylo. A zítra si spolu užijete celý den. Popovídáte si a třeba se z toho vyklubou něco víc,“ zmínila jsem. On se zamračil a pak nakonec přikývl. Myslím, že mu David ležel v žaludku.

Estrella seděla v cele a přemýšlela nad tím, co si nedávno řekli s Eldarnem. Nebo spíš co si neřekli a jak na ní koukal. Že byl chladný a vybavil se jí ten známý pocit strachu, že ho ztrácí. Začala přemýšlet i nad tím, jak dlouho to vlastně trvá nebo co to spustilo.

„Sakra!!“ zaklela, zahodila knihu, kterou do teď střídavě četla a prudce vstala z křesla. Udělala pár koleček po místnosti, aby se protáhla, když v tom jí vyrušily dveře. Někdo je otevřel.

„Výsosti, máte tady návštěvu,“ ozvala se její služebná a udělala místo Eldarnovi, který se tam vetřel a zavřel za sebou dveře. Estrella na něj překvapeně civěla. Nevěděla, jak by se k němu měla chovat, aby na ní nebyl zase nepříjemný. Trochu se bála, o co jde.

Eldarn čekal, dokud za ním někdo nezamkl a pak se na ní podíval a spustil. „Omlouvám se za to, jak jsem s tebou posledně mluvil. Měl jsem nějaký blběj den,“ řekl. Nejspíš si uvědomil, že by se měl krotit, jestli chce zůstat nenápadný. Estrella se pousmála a přikývla. Nicméně mu nechtěla odpouštět tak snadno, byl na ní opravdu zlý.

„A co se ti přihodilo? Už mi to povíš?“ zeptala se. Eldarn se to snažil zakecat. Byl v tom docela dobrý. A tak k ní udělal pár kroků a přitáhl si jí k sobě za ruku až mu narazila tělo na tělo.

„Promiň mi to prosím. Byl jsem jen nějaký naštvanej a měl jsem toho moc. I v práci se mi nedařilo. Nic konkrétního se ani nestalo,“ objasnil. Estrella mu omotala ruce kolem pasu a opřela se tvář o jeho hrud'. Vlastně byla trochu níž, protože Eldarn byl vysoký a Estrella malá.

„Strašně moc jsi mi chyběl, Eldarne. Už jsem se bála, že se něco děje. Že už mě třeba ani nemáš rád,“ řekla.

„Mám tě rád, Essie. Moc tě mám rád,“ odpověděl a pohlídl jí po zádech. Nebyla to lež, on jí měl rád, ale momentálně nebyla jeho prioritou. Vlastně možná ani nikdy nebyla. Vždycky to byl Wade a byl i teď.

Když se od ní odtáhl, Estrella si otřela slzy z očí a podívala se na něj. „Takže tady dneska zůstaneš přes noc?“ zeptala se opatrně a on přikývl. Počítal s tím, že se bude muset tentokrát obětovat, aby se vyčistil vzduch.

Estrella byla radostí bez sebe. Stoupla si na špičky a hned na něj zaútočila svými rty. Eldarn jí polibky oplácel stejnou mírou a nechal se zatáhnout do postele. Byl to docela převrat. Od doby, co mi to Wade o Eldarnovi řekl, nemohla jsem nad tím přestat přemýšlet. Kluk, který byl plný morálních hodnot, po letech s Wadem takhle otočil.

Že by za to mohl vážně Wade? Nebo se Eldarn prostě vlivem okolností změnil. I když proč by ne. Vždyť snad nejde se neustále hlídat a odolávat nutkání, když žil s člověkem, který si mohl odjakživa dělat co chce. S člověkem, který si plnil každý rozmar. No a který se z každého srabu vždycky chytře vykroutil.

Naučil se od něj jak mít všechno co chce a zůstat nedotčený. Oba na to měli hlavu. Pak byly i chvíle, kdy takové věci prováděli spolu. Utužovalo to jejich vztah. Kryli si záda a užívali si svojí moci nad ostatními. Já se jim nedivím, ani jednomu. Byla bych asi stejná v určitých věcech. Ten jejich životní styl byl velmi nakažlivý.

Eldarn s Estrellou leželi spolu nízce pod dekou a mazlili se. Eldarn jen ležel na zádech a zírājíc do stropu jí hladil po paži a sem tam něco řekl. Estrella měla hlavu položenou na jeho hrudi, přejížděla mu prstem po břichu a tvářila se spokojeně.

„Takže jsi mluvil s Wadem? Pustil by mě ven?“ vyzvídala a on přikývl.

„Jo, hned jak bude mít náladu, tak to udělá. Zkusím to trochu ještě urychlit,“ odpovéděl. Ona se k němu přitulila a políbila ho na tvář.

„Jsi nejlepší,“ zašeptala mu do ucha a on se pousmál. V tom dovnitř vešel Wade. Už měl zase korunu na hlavě a oblečení středověkého krále. Mimo palác, když chodil za námi se oblékal normálně, ale jinak chodil v tomhle. Taký všichni co s ním žili v paláci se museli oblékat prostě vhodně podle svojí pozice. Nikoho do paláce v mikíně nepustili. To bylo jako s Národním divadlem. Tam taký platil nějaký určitý oděvní předpis.

Eldarn na něj překvapeně civěl, jak se Wade spokojeně usmívá stojíc mezi dveřmi. Jako by měl něco za lubem. „Wade, co tady děláš?“ zeptal se ho. Estrella se na něj taký podívala jako na vetřelce.

„Já nevím, myslím, že mi to tady celý patří,“ prohlásil povýšeně. Eldarn se vykulil z postele a natahoval na sebe kalhoty. Wade ho jen mlčky pozoroval, jak se souká do těch věcí.

„Já si tě nepřišel vyzvednout,“ řekl hned, jak se Eldarn obléknul. „Spíš jsem ti přišel navrhnout, že bych tě tu taký nějakou dobu nechal, abys mohl být se svojí princeznou. A ty víš, že můžu,“ provokoval ho. Eldarn ho probodával pohledem. Ale to Wade neměl v plánu udělat, protože Eldarn by na něj vymyslel něco ďábelského. Oba museli být opatrní, když spolu vedli nějakou takovou válku o post alfy.

„To ne, Wade. Spíš by bylo fajn, kdybys mě konečně pustil ven,“ zmínila. Eldarn měl docela nahnáno z toho, co by Wade mohl říct, a to si jeho spřízněnec momentálně vychutnával. Podíval se Eldarnovi do očí a tak pokoutně se pousmál.

„Můžu tě pustit, ale to Eldarn asi nějak ne...“ začal, ale Eldarn mu skočil do řeči. Wadova přísaha zahrnovala jen to, že jí nepustí. Ale o tom, že jí nic neřekne nepadlo ani slovo.

„Pořád samý ale!“ syknul na něj podrážděně Eldarn a probodával ho pohledem. Dával si pozor, aby nevyřkl, že jí má pustit, to by totiž zlomilo ono zlé kouzlo, které nad Wadem viselo jako šibeniční smyčka. Wade se pousmál. Bavilo ho to stejně tak jako Eldarna si hrát s Wadem přes Anomaris, ale tohle se mu moc nelíbilo.

„O co jde? No tak, nebudu dělat žádné problémy, Wade. Přisahám,“ přemlouvala ho. Kdyby ale chudák věděla, že štěká u špatného stromu. Wade přišel Eldarna provokovat a vybral si na to chvíli, kdy u toho byla i Estrella, aby to bylo pro Eldarna ještě nebezpečnější. Estrella byla totiž chytrá a dokázala se dovtipit.

Jinak Eldarn moc dobře věděl, že Wade jen tak neporuší svůj slib, ale trochu pochyboval, protože ho znal a věděl, že on dokáže obcházet pravidla a najít skulinky všude. A momentálně se bál, že něco takového objevil.

Wade k Eldarnovi udělal krok a naklonil se k němu, aby mu něco řekl a neslyšela to Estrella. „Nehraj si se mnou, Eldarne, nebo o ní přijdeš,“ vyhrožoval mu, zamával sestře a pak si to mířil pryč. Eldarn byl rád, že odcházel, ale Estrella ne.

„Počkej, Wade. Proč mě nechceš pustit?“ zeptala se ho. Ten se podíval na Eldarna a zpátky na sestru.

„Zeptej se Eldarna, ten ti to vysvětlí. On má totiž na všechno perfektní odpověď. Nikdo nemůže mít všechno. Ovšem až na mě,“ opáčil a odešel. Eldarn byl teď celkem v úzkých. Wade mu to pěkně zavařil jen co je pravda. A tak když se na něj přeměřovaly její oči, usmál se.

„Co to bylo?“ zeptala se ho.

„Víš, že já nevím? Vůbec nechápu o co mu jde. Poslední dobou je pořád takovej. Jsem z něj na nervy,“ opáčil. Ona se k němu přitulila a utěšovala ho. Eldarn z toho byl vážně na nervy, ale mohl si za to sám, ne Wade. Wade se jen bránil, ale to už Estrella neřešila, protože když přišlo na ně dva, vždycky věřila spíš Eldarnovi. A zvlášť když měli oba lamilku.

Wade si sedl ke stolu, kde byla připravená večeře a začal pomalu jíst. Tedy jen něco uždíboval z velkých talířů aniž by si nandal. Po chvilce za ním dorazila Anomaris a přisedla si.

„Ahoj,“ pozdravila ho. On jí kývnul na pozdrav a nechal jí chvíli v klidu, než na ní udeřil. Možná si to potřeboval promyslet, jestli je dobrý nápad dráždit dalšího hada bosou nohou.

„Jsi na tenkém ledě, Anomaris. Tentokrát ti nebudu vyhrožovat popravou a ani jemu nic takovýho nehrozí, proto jste tak klidní, ale nehrajte si se mnou. Já moc dobře vím, o co vám jde,“ prohlásil.

„Nevím o čem mluvíš,“ řekla a on se rozesmál. Pak se ale zamračil a propíchnul jí pohledem.

„Já vás sleduju,“ upozornil jí a odešel od stolu. Anomaris se polekala. Pravdou je, že s Eldarnem se nechala unést a flirtovala s ním, ale nikdy s ním neplánovala nic... vždyť ona chce pořád Wada.

„Wade,“ zavolala na něj. On se na ní otočil a netrpělivě čekal, co mu jeho žena poví pěkného. „Já chci tebe,“ přiznala. Tohle Wade ani za nic nečekal, že od ní ještě někdy uslyší.

„Mě? Po tom všem co jsi mi udělala? Po tom, jak se bavíš s Eldarnem? Si ze mě musíš dělat prdel, ne?“ prskal. Ona zavrtěla hlavou, vstala a šla mu naproti. On se ani nehnul a čekal, co se od ní dozví.

„Dej mi ještě šanci,“ zašeptala a chytla ho za ruku. Wade se jí vysmeknul a celkem hrubě.

„Nesahej na mě!“ syknul po ní nepříjemně. Anomaris se polekala a udělala od něj krok zpátky. Oba na sebe jen mlčky koukali. Tedy Wade na ní a ona do země.

„Je to pravda. Nevím co se to děje mezi tebou a Eldarnem, ale ujišťuju tě, že z mojí strany to není tak, jak si myslíš,“ řekla tiše. Wade se pousmál.

„Jak ty můžeš vědět, co já si myslím?“ opáčil syrově. Anomaris si povzdychla.

„Vždycky jen to nejhorší,“ odpověděla mu a podívala se mu do očí. Wade na to nic neřikal. Chvilí přemýšlel nad tím, že to možná vážně přehnal. Že to celé je Eldarnova iniciativa a Anomaris s tím nemusí mít vůbec nic společného. A kdyby se to teď mezi ním a Anomaris zlepšilo, možná by tím Eldarna zastavil, protože to by mu neudělal, aby mu lezl za ženou, kterou miluje.

A tak Anomaris přitáhl k sobě a jemně jí hladil ve vlasech, když byla opřená o jeho hrud'. Anomaris se rozplakala štěstím a Wade u toho přemýšlel. „Promiň, Ris.

Odpusť, jsem jenom paranoidní. Jen se mi nelíbí představa, že bys ty s Eldarnem...“ šeptal jí do ucha. Ona přikývla.

„Já se ti nedivím. Nedala jsem ti zrovna prostor pro to nebýt. Ale my dva spolu nic nemáme,“ odpověděla a pak se mu podívala do očí. Vypadalo to, jako by ho chtěla políbit, ale nebyla si jistá, jestli Wade bude chtít a Wade si tím taky nebyl jistý.

A když se k němu přiblížila, vyrušil je Eldarn, který se vrátil ze sklepení a šel na večeri. „Sorry, že ruším tuhle vzácnou chvíli,“ prohlásil zírající nevěřičně na Wada. Tohle byla jasná stopka. Něco, co nečekal ani v nejmenším, že se stane.

Doopravdy věřil tomu, že to mezi nimi už nemá budoucnost, ale teď když je viděl, znejistěl. A Wade z toho byl taky celý mimo. S Anomaris už se sblížovat nechtěl. A tak se od ní trochu vzdálil, když si uvědomil, do jaké situace se to právě dostal. A to ani kvůli Eldarnovi. Prostě jí zpátky nechtěl. Bolelo to.

„Jdu si lehnout. Dobrou noc,“ řekl Wade rozpačitě a nechal je tam o samotě. Eldarn se podíval na Anomaris a usmál se, aniž by mu bylo do smíchu.

„Takže jste se k sobě vrátili? To je... gratuluju. Leccos to i vysvětluje,“ prohlásil. Anomaris se na něj překvapeně podívala.

„Co jako?“ divila se jeho odpovědi.

„Že na mě žárli,“ odpověděl neutrálně. Anomaris nechápala vůbec, co se to teď stalo. Nečekala, že by to mohla být pravda a že by jí Wade takhle rychle odpustil co se stalo a padl jí v podstatě do náruče. Ani nevěděla, jak na tom jsou. Nikdo z nich.

„My se k sobě asi nevrátili. Já nevím. Bylo to jen divný. No nic, taky si půjdu lehnout. Už ani nemám hlad,“ řekla a odešla. Eldarn tam zůstal sám a ještě ke všemu s plným stolem nejrůznějších delikates. Rozhodně nešel spát dřív, než by se pořádně najedl.

Na devátou ráno už byl Wade na cestě za Sárou, jak se včera domluvili. Celou noc i cestou ale přemýšlel spíš o tom, co se to mezi nimi včera stalo s Anomaris. Tak nějak Sáru nevnímal jako potenciální přítelkyni, když byl v takové situaci, a ona měla přítele.

„Ahoj, Wade, jsi tu nějak brzy,“ zmínila mezi dveřmi.

„Brzy? Vždyť je čtvrt na deset. A domluvili jsme se tak, ne?“ připomněl. Ona přikývla a pustila ho dál. On se tam tak rozhlédl a usmál se na ní. Za dveřmi se rozmístili strážé. Sára i Wade je ale ignorovali.

„Jen mě nenapadlo, že si tak pospíšíš,“ zmínila a políbila ho na tvář. Wadovi to vykouzlilo úsměv. Nečekal takové vřelé přivítání.

„Těšil jsem se na tebe,“ přiznal.

„Já na tebe taky,“ odpověděla. „Co teda budeme dělat?“ zeptala se. Wade pokrčil rameny a díval se na ní lehce rozpačitě.

„Co třeba hrát si s Darrenem,“ navrhnul nakonec.

„Jasně, Darren,“ zmínila a podívala se na něj, jak v klidu sedí na pohovce a zírá na nějakou pohádku v zrcadle. Wade se tedy rozhodl, že půjde dál a sedl si k Darrenovi na sedačku. Ten k němu otočil hlavu a usmál se na něj.

„Ahoj,“ pozdravil ho Wade a lehce ho prstem šťouchnul do břicha.

„Ahoj,“ odpověděl mu na pozdrav a Sára si přisedla z druhé strany.

„Na co se to koukáš?“ zeptal se ho. Darren se tak podíval na Sáru asi jako, jestli s tím strejdou může mluvit. Ta přikývla a on tedy spustil.

„Na pohádku. Můžeš se dívat taky,“ prohlásil a Wade se zasmál.

„Dobře. Tak jo. Díky za pozvání. A hele, nechtěl bys až to skončí jít s náma někam ven? Třeba se koupat? Nebo se jít podívat na kachny?“ navrhnul Wade. Darren se zamyslel a nakonec přikývl.

„Tak jo, ale až to skončí,“ opáčil a zase je ignoroval. Wade si se Sárou vyměnili pohledy a usmáli se na sebe.

„Tak, co Sáruško, plánuješ taky děti?“ zeptal se. Sára ztuhla. Tuhle otázku od něj nečekala. Ale zase je pravda, že se blížila ke třicítce a pořád neměla ani dlouholetý vztah. Trochu jí nebylo nejpříjemnější se o tomhle bavit zrovna s Wadem. Tak nějak byl jediný, s kým pořád chtěla mít děti.

„Neplánuju. Nemám s kým,“ odpověděla, což Wada zarazilo.

„Jak jako nemáš s kým?“ vyzvídal. Sára pokrčila rameny a pak se mu odvážila podívat do očí a říct mu pravdu.

„Tak jak to říkám, Wade,“ řekla. Na Wadovi bylo znát lehké zmatení.

„A co ten tvůj přítel? Už spolu nejste?“ zmínil.

„Jsme spolu teprve krátce. Takže se to dá klasifikovat jako, že ještě nemám s kým,“ objasnila, ale Wade to pochopil přesně tak, jak to myslela tím druhým způsobem. V překladu to bylo něco jako: Mám ho ráda, ale ne takhle. Ani nevím, jestli to vydrží.

„A co ty? Jak to máš ty teď s Anomaris po tom, co se stalo? Promiň, že se ptám, ale znáš mě, jsem zvědavá a ráda bych to slyšela od tebe,“ tahala z něj.

„Pššš!“ okřikl jí Darren, až se Wade zasmál.

„Promiň, my si půjdeme s tetou povídat ke stolu, jo?“ omluvil se mu Wade, chytl jí za ruku a táhl jí do prostoru mezi kuchyní a obývánkem. Pak se na ní podíval.

„Nijak to nemáme s Anomaris. Jestli tě zajímá to, jestli s ní spím, tak nespím,“ přiznal. Sára zavrtěla hlavou.

„To jsem tím nemyslela. Spíš jsem... to je jedno, není důvod to řešit. Nechtěla jsem tě zbytečně rozhodit. Nemusíme se o tom bavit. Vlastně už je to jedno a je to jenom tvoje věc. Nedáš si bábovku? Já vím, že sladký moc nejíš, ale pekla jsem jí já pod dozorem Ay a fakt se mi povedla,“ nabídla a on se usmál a přikývl.

„Dám si rád. Když už se mi teda chceš pochlubit,“ dodal. Sára nadšeně přihopsala ke kuchyňské lince a kousek mu ukrojila. „A vlastně si myslím, že není nic špatného se o tom bavit. Jsme přátelé, můžeme si otevřeně promluvit o čemkoli,“ zmínil. Sára se na něj smutně podívala a podala mu talířek s bábovkou pod nos.

„Jasně,“ usmála se rozpačitě a sama se raději zakousla do bábovky, aby už držela tlamu. Muselo to pro ně být těžké se spolu bavit normálně, ale začátky jsou těžké všude. A jestli z toho má třeba něco být, musí to nějak zlomit.

„Není ti nepříjemný bydlet s nima pořád?“ vyzvídal. Sára zavrtěla hlavou.

„Mám tu svůj byt nahoře. Mám soukromí, jestli narážíš na tohle. Taky se střídáme, zas tak moc spolu nejsme. Darrena skoro nevidáme, pořád je na trénincích a soustředění a Darren je docela hodný,“ objasnila. Wade se tedy zakousl do bábovky.

„Hm, je vynikající, vážně. To je... nejlepší bábovka, co jsem kdy měl,“ přiznal. Sára se culila.

„To beztak říkáš jen proto, že je tvoje první a abys mi udělal radost,“ rýpla si. Wade zavrtěl hlavou.

„Není první a neříkám. Je fakt skvělá,“ dodal.

„Tak děkuju,“ odpověděla a pak bylo chvíli ticho. Oba jedli tu bábovku a byli v klidu, že když si nic neřeknou, nic nezkaží. I Wade byl nespůj a trochu se bál, co bude dál.

„Jsem trochu nervózní z toho, že o mě víš víc než já o tobě. Ay ti musela o mě hodně věcí vyprávět a já bych byl strašně nerad, aby sis myslela, že jsem se nějak zbláznil nebo tak něco,“ prohlásil.

„Neboj se, Ay o tobě nemluví. Teda o tom, co si důvěrně povídáte. Jen se mi zmínila, že máš špatný období a tak, ale žádný detaily nevím. To je mezi váma,“ řekla a on na ní překvapeně koukal. Tohle nebyla ta Sára, jakou znal. Ale faktem je, že je to už tak dávno, co spolu takhle mluvili, že by ho to nemělo ani překvapovat. Je dospělá, změnila se.

„Aha. Tak to se mi trochu ulevilo,“ přiznal, zírající smutně na její tři křížky na prstu. Sára hned co dojedl poslední kousek popadla talířky a šla je odnést.

„Ale můžeš mi to říct, jestli chceš,“ zmínila, když se vrátila zpátky ke stolu.

„Možná někdy příště. Nebudeme si kazit náladu ne moc hezkýma vzpomínkami. Teď jsem hrozně rád, že tě vidím. Že můžu s tebou strávit den a na ničem jiném mi momentálně nezáleží,“ řekl a ona se na něj usmála a přikývla.

„Tak mě napadlo, jestli bys nechtěl v létě s náma na výlet. Chtěli jsme s Ay a s Darrenem vypadnout do Začarovaného lesa a zapářit. Klidně pojď s náma, bude legranda,“ navrhla. Wade se zamyslel.

„A určitě to nebude třeba Darrenovi vadit?“ zeptal se. Sára zavrtěla hlavou.

„Ne, ten je v pohodě. Ví, že se s Ay stýkáte a je v klidu. A můžeš vzít i Eldarna,“ pokračovala. Wade se zakřenil.

„Hele nevím, jestli ho zrovna chci někam brát. V poslední době jsme se dost odcizili,“ přiznal.

„Hm, to je zvláštní vzhledem k tomu, co máš na ruce,“ zmínila a ukázala prstem na nápis, že mu patří. Wade se polekal. Úplně na to zapomněl. Nevěděl, co k tomu má říct, ale Sára to zahrála do outu, aby ho trochu uvolnila.

„To musela být teda noc, co?“ zahihňala se a Wade přikývl.

„Jo, to byla. Dost jsme se opili a pak děláme vždycky strašný blbosti. Třeba posledně jsme skákali z věže jen se vzduchovým kouzlem,“ svěřil se a Sára vytřeštila oči. Nezodpovědného Wada moc neznala. Stejně tak spontánního. On zase neznal zodpovědnou a disciplinovanou Sáru. Zdá se, že si trochu prohodili role.

„Blázne. To už prosím tě nikdy nedělej. Nebo mi o tom aspoň neříkej. Chceš, abych měla o tebe strach?“ vypadlo z ní. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„A jen tak mimochodem, měla bys?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Pokud jde o mě, pořád tě mám hodně ráda a záleží mi na tobě,“ přiznala. Wade na ní smutně koukal. Tak moc ho trápilo, že má přítele. Sáře zase přišlo zvláštní, že se k ničemu nemá i přes to, co mu vyčetla z očí. Trochu se bála, že to mezi nimi znamená definitivní konec. Jak říkám, takového ho neznala.

Ale pak se podívala na jeho krk, na kterém pořád visel řetízek, na kterém byl pověšený ten prstýnek od ní. A co ona? Taky měla na krku tu korunkou, kterou jí dal. Wade si toho taky všiml, ne že ne. A zvlášť když to před chvílí tak vehementně z nervozity žmolala mezi prsty.

„Přemýšlel jsem, že bych se rozvedl,“ prohlásil z ničeho nic. Sára k němu pomalu zvedla oči a nevěřícně na něj zírala.

„Pro to co se stalo?“ zeptala se, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne. Pro to, co se ještě nestalo. A třeba ani nestane, ale nějak mě to nutí chtít, aby se to stalo,“ prohlásil. Téhle řeči rozuměla jediné Sára. Ještě aby ne, když jí vymyslela.

„Wade, já myslím, že...“ začala, ale přerušil jí Darren tím, že jí skočil na klín.

„Už to skončilo. Kachny, kachny,“ prohlásil nadšeně. Sára se jen podívala na Wada, ten přikývl a pak se společně vypravili ven.

Celou dobu mlčeli až k rybníku. Darrenek se pak pustil její ruky a běžel k rybníku a Wade celou dobu myslel na to, že by byl Darren jejich a oni byli rodina. „Je krásně, co?“ zmínila z ničeho nic a Wade přikývl. Sára z něj poznala, že má depresi, i když se snažil být milý a usmívat se. A zkrátka se snažil, aby to na něm nebylo poznat.

„Jo, to jo,“ řekl a utíkal za Darrenem. Chytl ho do náruče a blblul s ním v trávě. Sára se pousmála, ale došlo jí, že je mu příjemnější trávit čas s ním místo s ní. A taky jí překvapilo, jak je Darren nadšený z jeho přítomnosti. S dětmi to docela uměl. A líbilo se jí, že by byl dobrý táta.

„Sakra, Sáro, přestaň s tím!“ sykla na sebe, když o něm fantazírovala v tomto směru. Všechno bylo teď hrozně špatně a ona se ještě sama ničila nějakými takovými myšlenkami na něj.

„A kdo tam bude první?“ ozvalo se z dálky.

„Já!“ volal malý Darren a utíkal napřed. Wade se usmál a dal mu náskok.

„U rybníka stát!“ zaječel ještě, aby ho slyšel. Mezitím k němu došla Sára a usmála se na něj. Wade jí úsměv opětoval a pak se zase zaměřil na Darrena. „Nezakopni!“ volal na něj ještě.

„Chtěla bych dítě a moc, ale jediné s tebou,“ prohlásila dost jasně, aby to slyšel a rozběhla se za Darrenem, aby dala zase jemu náskok na to, tu informaci vstřebat. To bylo pro Wada jako rána bičem, takže ho to skoro položilo na lopatky.

My s Darrenem jsme se sešli před obědem u fontány ve Starém městě. Měli jsme na sebe jen hodinku, než budeme muset oba zpátky do práce, a tak jsme se rozhodli, že zajdeme do restaurace na něco dobrého k jídlu.

Sáře jsem Wadovo problémy neřekla, ale s Darrenem jsme se o tom bavili v noci v posteli. Bylo mu Wada celkem líto. A tak jsme se rozhodli, že je dáme dohromady. Vymysleli jsme si výlet, o kterém jsme řekli jen Sáře a dali jsme jí najevo, že může klidně vzít někoho s sebou, ale ať si to pořádně promyslí. A já navrhla Wada.

„Myslíš, že to vyjde?“ zeptala jsem se ho a on přikývl a chytl mě za ruku.

„Myslím, že to má potenciál. Hlídnají spolu našeho drobečka. Děti jsou pojátko a zvlášť pro lidi jako jsou oni dva. Vždyť se milují. Jen si na to musí oba vzpomenout. Darren jim pomůže uvidět to, co oba chtějí, ale nemají, pokud s tím něco neudělají,“ vysvětlil. Dala jsem mu pusku na tvář.

„Jsi jednička, Payne. Pořád ti to pálí. Co bych bez tebe dělala,“ chválila jsem ho.

„Proto sis mě taky vzala, Heartová. A nevím co bys beze mě dělala. Bojím se na to jen pomyslet,“ opáčil a pevně stisknul mojí ruku. Já si opřela hlavu o jeho rameno a takhle jsme spolu ušli pár metrů.

„Miluju tě. A jsem strašně ráda, že tě mám. Neumím si ani představit, že by se nám stalo to, co jim dvěma,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Wade je cvok, že se toho vzdal kvůli koruně, ale taky tomu rozumím. On byl vždycky mocichtivý. Kdyby se rozhodl obráceně, mělo by to možná mnohem horší konec. Takhle to bude mít sladkou tečku,“ objasnil.

„Doufám, že to tak dopadne. Jsem z toho docela nervózní. Co když se budou bát o tom spolu mluvit?“ zeptala jsem se. Darren pokrčil rameny.

„To už je holt život. Ale myslím si, že to nějak zlomí. Vždyť je to Wade se Sárrou. Vždycky si po chvílce o samotě padli do náruče a už to jelo,“ chlácholil mě. Tentokrát jsem si byla jistá tím, že to tak snadné nebude vzhledem k tomu, co mi Wade včera říkal o jeho fóbii z nevěř.

Už bylo půl šesté. Natahovala jsem to co to šlo, aby měli spoustu času, ale už se mi chtělo domů. Poslední pacientka přišla v půl čtvrté a já už pak jen seděla v ordinaci a dodělávala nějaké resty. Nicméně už jsem měla všechno hotové.

Sára s Wadem spolu seděli na gauči. Nakrmili Darrena a teď se zase dívali na pohádku. Wade se na to moc nedokázal soustředit, když byl vedle Sáry. Do teď na tamto nijak nereagoval, ale chtěl jí na to odpovědět, protože nechtěl, aby byla v tom pocitu nejistoty moc dlouho.

„Sáruško, už je docela pozdě a za chvíli se vrátí Ay z práce. Měl bych pomalu jít,“ řekl smutně. Ona se na něj pousmála a přikývla.

„Jasně, jak chceš. Ay se vrátí až nejdřív v půl sedmý. Ale držet tě tu nebudu,“ odpověděla a on se tedy zase zpátky posadil na gauč.

„Taky bych si to přál,“ přiznal a upřeně zíral na zrcadlo aniž by se jí musel podívat do očí. Sára se na něj otočila a civěla na něj jako na ducha. Už nečekala, že by se odhodlal k odpovědi.

„Mluvíš doufám o tom...“ začala a on přikývl, aniž by jí to nechal dopovědět.

„Jo, o tom, co jsi říkala u rybníka,“ objasnil. Sára se pousmála a konečně se na sebe oba podívali. „Dneska jsem hodně přemýšlel. Nechtěl jsem na to myslet, ale nešlo to, když jsem byl s váma...“ zmínil a ona přikývla.

„Já taky. Je to hrozný mučení, Wade. Je to tak dávno a já tě pořád tak strašně moc chci,“ prohlásila až ho tím dostala do rozpaků. On to cítil stejně, ale absolutně netušil, co si má počít.

„Já tebe taky, Sáruško, ale bohužel spolu nemůžeme být. Nemůžeme se vzít a já nemůžu odejít z paláce z funkce krále. Prostě to nejde. Mám kolem sebe spoustu nepřátel a bojím se, že by to nedopadlo dobře, kdybych za tebou odešel.

Ale neber to špatně, kdyby to nebylo tak nebezpečný, tak bych to klidně udělal. Udělal bych všechno, abych s tebou mohl být,“ vypadlo z něj. Sára se k němu přisoupla a oba na sebe chvíli rozpačitě zírali.

„Wade, prosím. Prosím tě, zapomeň na to okolo. Na chvíli se na to vykašli. Prosím. Mysli jen na to, co je tady a teď. Věř mi,“ škemrala. On na ní mlčky koukal. A pak se k němu Sára naklonila, že ho políbí, ale on jí uhnul. To Sáru vyděsilo.

„Promiň, ale tohle nejde,“ zašeptal a zvedl se z gauče. Sára na něj šokovaně koukala a stěží zadržovala slzy. „Já fakt nemůžu. Promiň,“ zopakoval, rozloučil se s Darrenem a odešel. Sára se okamžitě rozbřečela. Tohle byla pro ní ledová sprcha.

Když jsem dorazila domů, byla k neutíšení. Pořád jen plakala a plakala. Vyčítala si, že na něj byla moc hr, ale já jí utěšovala, že to nebyl ten problém. A vysvětlila jsem jí, jak to Wade vnímá ohledně nevěř. A když jsem jí řekla, že největší problém pravděpodobně tkví v tom, že je zadaná, koukala na mě jako na blázna.

S Wadem nebyla řeč několik týdnů. Nebavil se ani s Anomaris a už vůbec ne s Eldarnem. A dokonce i on nechal té provokace. Něco jiného bylo takové přátelské hašteření, i když dost extrémní. A něco jiného zase čiré zoufalství. A Eldarn měl Wada opravdu rád a bylo to vzájemné.

„Co se děje?“ zeptal se ho, když ho načapal vysedávat na trůnu o samotě.

„Ztrať se, Eldarne. Nemám na tebe náladu,“ opáčil suše. Eldarn ho ale neposlechl. Sedl si na schůdek pod trůnem a čekal až to vyklopí. Wade protočil panenkami, ale bylo mu to k ničemu, Eldarn byl neodbytný.

„Asi jsem to poslal se Sárou jednou provždy,“ začal. Eldarn se k němu otočil.

„Jak to?“ zeptal se ho.

„Řekla mi, že by se mnou chtěla mít dítě,“ prohlásil a Eldarn vytřeštil oči. Něco takového tedy vážně nečekal. „A já jí řekl, že bych sám nechtěl nic jiného. Ale pak se mi snažila dát pusy a já si vzpomněl na to, že někoho má a na to... ty víš na co a prostě jsem se od ní odtáhl a utekl jsem,“ vyličil zoufale a složil si obličej do dlaní.

„Eldarne, já jsem úplně v hajzlu. Nevím co cítím k Anomaris a nejsem asi připravenější se toho celého vzdát. Ale ztratit Sáru takhle taky nezvládnu,“ přiznal. Eldarn přikývl jako by to už dávno věděl.

„Tohle pro mě není žádná novinka, Wade,“ prohlásil. Wade se na něj překvapeně podíval. „Nech mě ti pomoci. Prosím,“ řekl, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Zapomeň na to. Na ty tvoje drastický metody nejsem stavěnej. A ani nemám náladu na hraní. Prostě na Anomaris nesahej. Je to moje žena a já jí mám rád. Pusť ven Estrellu a starej se o svoje věci,“ dodal a vstal z trůnu.

Eldarn ho zatáhl za rukáv až to donutilo Wada se zastavit a podívat se na něj. „Proč bych měl sahat na něco, co miluješ?“ zeptal se a intenzivně analyzoval jeho reakci. Wade na to nereagoval, jen si ho spěšně prohlídl a odešel rychlým krokem pryč.

Hned ráno se u mě v ordinaci zjevil Wade a sedl si na židli jako by byl můj pacient. Nestačila jsem mu ani říct, že mi má za chvíli přijít pacientka, ale neměla jsem to srdce, když mě viditelně potřeboval. Byla to záležitost života a smrti. Měl zlomené srdce, ducha a kdybych mu nepomohla, možná by ho čekalo i mentální zhroucení.

„Chceš si o tom promluvit, Wade?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„S nikým jiným než s tebou o tom mluvit nejde,“ řekl sklesle. Podívala jsem se na svou asistentku, která mi přišla oznámit, že moje pacientka už čeká v čekárně. A naznačila jsem jí, aby jí vyřídila, že mi do toho přišlo něco urgentního. No a hned, jak odešla, Wade se rozpovídal.

„Dej tomu šanci ještě jednou,“ přerušila jsem ho. On na mě vyjeveně zíral. Možná si myslel, že jsem se zbláznila, ale bylo to jediné možné řešení, které mě napadlo.

„Jako čemu?“ divil se.

„Vnímej jí jako kamarádku. Poradím jí to samý, ale zlomte to a pojd'te všichni ven,“ řekla jsem a on se rozesmál a pak nade mnou zavrtěl hlavou a zvažněl.

„To nezvládnou, Ay. Miluju ji. A řekli jsme si, že spolu chceme mít dítě a teď mám dělat, že jsme kamarádi?“ zeptal se a já na to nic neříkala. Znělo to trochu šíleně, ale oni se nejdřív musí nějak uklidnit a dát se dohromady alespoň takhle. A z tohohle se sblížení čekat nedá.

„Wade, prosím. Mám vás oba ráda. Jste můj nejlepší přátelé. Věř mi, že pro vás chci jen to nejlepší. Neříkala bych to, kdyby se mi to zdálo jako hloupost. Dej mi poslední šanci a když to dopadne špatně, už tě nikdy do ničeho nebudu nutit,“ naléhala jsem na něj.

„Dobře. Tak co mám teda udělat?“ zeptal se. Usmála jsem se na něj a šla jsem mu vysvětlit plán.

„Dneska večer půjdeme do baru se pobavit. Darren vezme malého k mámě. Půjdeme všichni čtyři a prostě se budeme bavit. Můžeme obvolat i kluky z tvoji kapely, třeba se k nám budou chtít přidat,“ navrhla jsem. On tedy souhlasil.

„Fajn, v devět se sejdem *Na růžku*. Já ti věřím, Ay. A budu se chovat jenom jako její kámoš,“ dodal a já přikývla. Potom tedy odešel. Oddychla jsem si, bylo to celkem náročné. A ještě mě čekalo to stejné vysvětlit Sáře.

Wade dorazil na večeri zase jen fyzicky. Duševně byl někde jinde. Eldarn s Anomaris se ho snažili nějak rozmluvit, ale nedal se. Taky byl nervózní z dneška a neměl chuť jim sdělovat nějaké bližší informace. K ani jednomu momentálně neměl důvěru. A to byl další problém, který ho tížil. Mrzelo ho, že je všechno v jeho rodině a s jeho nejbližšími tak rozbité.

Potom jim popřál dobrou noc a odešel se připravit na sraz s námi. Eldarn s Anomaris si jen vyměnili pohledy. „To bylo divný,“ zmínila a Eldarn přikývl.

„Láme mi to srdce,“ přiznal. Anomaris byla chvíli zticha. Vlastně oba jen se nímrali v jídle a sem tam se na sebe podívali. Možná se jim oběma zdálo divné, že je tam nechal spolu o samotě.

„Možná šel za Sárou,“ zmínila Anomaris z ničeho nic. Eldarn k ní zvedl oči.

„Za Sárou? On chodí za Sárou?“ vyzvídal. On věděl, že je to možné, protože se o tom nedávno zmínil, ale zdálo se mu zvláštní, že by o tom mohla vědět i Anomaris.

„No jistě. Neříkej mi, že to nevíš,“ odpověděla syrově.

„A kdes to vzala? Proč si to myslíš?“ tahal z ní.

„Nejsem blbá. Vždycky, když je takhle tajemnej a někam mizí, tak je to z paláce. A z paláce je pryč jen proto, že ho tady nic nedrží. Jsem mu ukradená,“ dodala. Eldarn se zamyslel. Vzpomněl si, co mu nedávno říkal.

„*Prostě na Anomaris nesahej. Je to moje žena a já jí mám rád. Pusť ven Estrellu a starej se o svoje věci...*“ A pak zavrtěl hlavou.

„To není pravda, jsem si jistě, že tě pořád ještě miluje,“ odpověděl a Anomaris se rozesmála.

„Miluje? Mě jo? Dovol abych se zasmála. On mě nemiluje. Jsem si tím jistá. Nenávidí mě. Jen ho štve, že je naše rodina porouchaná a on nechce být ten, co od ní odejde, protože takový není. Ale kdyby mohl, dávno už to udělal,“ objasnila.

Eldarn si povzdychl. Nedokázal s přesností určit jak by to mohlo doopravdy být. Na každém šprochu pravdy trochu. Momentálně mu znělo zase v hlavě to, co říkala Anomaris.

„Jen ho štve, že je naše rodina porouchaná a on nechce být ten, co od ní odejde, protože takový není. Ale kdyby mohl, dávno už to udělal...“

„A on nemůže, protože?“ zeptal se jí, jestli to dokáže sama říct.

„Protože k tomu v podstatě nemá důvod. Měl ho kdysi a neudělal to. Teď kdyby ho měl, udělá to,“ objasnila a Eldarn přikývl.

„Jasně,“ řekl a smutně se pousmál. Potom se dal konečně do jídla a už s Anomaris nepromluvil. Honilo se mu toho hlavou spoustu. To, co chce udělat pro sebe, pro Estrellu, pro Wada i pro Anomaris. Jak to skloubit dohromady? Tedy, on věděl jak, ale bylo to přesně jak řekl Wade „drastické“ a zakázané. Ale někdy je třeba trochu riskovat a zvlášť když to bylo jediné řešení, jak věci dostat do pohybu tím správným směrem.

Wade akorát dorazil do baru *Na růžku*, kde jsme na něj už čekaly se Sárou. Darren měl dorazit až za chvíli, ještě se zdržel v práci. Hned, jak nás viděl se usmíval. Já jsem do teď do Sáry hustila, jak se k němu má chovat a proč jsem to celé udělala. Zdálo se mi, že to pochopila a že je na to připravená.

„Snaž se být jen přátelská, veselá a žádný fyzický kontakt, nostalgie ani flirt!“ připomněla jsem a ona přikývla. Mezitím k nám dorazil Wade a sedl si naproti Sáře.

„Ahoj, kde máte Darrena?“ zeptal se.

„Ahoj, zdržel se, ale každou chvíli dorazí,“ odpověděla jsem mu.

„Čauky,“ prohlásila a strčila si rovnou brčko od koktejlu do pusy, aby s ním nemusela mluvit. Trochu jsem cítila napětí, ale věřila jsem tomu, že to Wade zvládne za chvíli odbourat.

„Mluvil jsi s kluky? Dorazí?“ vyzvídala jsem a on přikývl. Měl za úkol je přivést, aby nám tu mohli zahrát. Ale taky to muselo být trochu stresující vzhledem k tomu, že se několik let neviděli a teď se měli sejít a rovnou něco zahrát.

„Máš pěkný náramek. Je nový?“ zeptala se ho Sára, aby prolomila ledy. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Není nový. Mám ho už dlouho. Dostal jsem ho od...“ zarazil se. „Od Anomaris k narozeninám,“ odpověděl.

„Aha, je moc hezký, můžu?“ zeptala se a on jí ho dal i s rukou blíž před oči, aby si ho mohla prohlédnout.

„Máš s sebou kytaru?“ zmínila jsem a on přikývl. Byl pořád takový smutný, normálně pořád něco žvanil i Sára a teď jsem měla dva extroverty jako introvert rozpovídat.

„Nechal jsem jí u Nicka, aby mi jí pohlídal, než přijdou kluci,“ odpověděl. Potom na něj mávnul, aby přišel a objednal si tradičně whisky s ledem. V tom akorát naštěstí dorazil Darren, takže ta atmosféra trochu prořídla.

„Ahoj, zlato. Čau,“ řekl, mě políbil, Sárú objal a Wadovi podal ruku. Bylo to docela dojemné, i když o nic velkého nešlo. Pozdravil ho jako by byli přátelé, což mě úplně zaskočilo a nebyla jsem sama, Wade byl taky překvapený.

„Ahoj, Darrene,“ odpověděl mu mile na pozdrav. „Co si dáš? Je to na mě dneska,“ oznámil mu. Darren se usmál a přikývl.

„Tak díky. Asi si dám to, co ty,“ odpověděl. Wade hned zase mávnul na Nicka a naznačil mu, že chce to stejné pro Darrena. Během chvíle už nesl dvě whisky.

„Darrene, jak to jde na dráze?“ zeptal se ho Wade.

„No je to dřina, mám o hodně větší dril, než když jsi ještě závodil ty. Co ty, jak ti jde vládnutí? Ještě tě to baví?“ zeptal se.

„Copak mě to někdy bavilo?“ opáčil.

„Ne? Já myslel, že jsi do toho byl vždycky celej žhavej,“ připomněl. Wade jen pokrčil rameny. Pak se jen usmál na Sárú, protože na něj tak divně koukala.

„Abych pravdu řekl, nejradši bych se na to vykašlal. Ale to holt nejde, jsem král celýho Derionu,“ přiznal. Na to jsme raději nic neříkali.

„Něco se s tím musí dát udělat, ne?“ zmínila jsem a on se tak pousmál. Tenhle pohled znamenal jediné to, že se mu ani jedna z možností nelíbí.

„Jo, něco jo. Můžu umřít,“ odpověděl cynicky. Sára vytřeštila oči a podívala se na něj jako by se na něj za tu reakci zlobila.

„To prosím tě nedělej,“ řekla a on se na ní usmál a přikývl.

„Pokusím se,“ prohlásil a pak bylo chvíli ticho. Do toho dorazili kluci. Loner, Desire, Vain a Anxiety. Wade prudce vstal od stolu, až se zakymácely skleničky a vřele je vítal. Všechny objímal a podával jim ruce po klučičím. Nejvíce se vítal s Lonerem, což byl basák – kmotr prince Wayda, byl mu za svědka na svatbě a taky to byl kdysi jeho nejlepší kámoš.

„Vaine, ty jsi ale vyrostl,“ prohlásil, když ho viděl. Vždycky býval jako tyčka, ale teď měl svaly a postavu skoro jako on.

„Nemůžu uvěřit tomu, že tě zase vidím, Sinnere. Nebo bych měl říct spíš, Vaše Veličenstvo?“ rýpnul si. Wade se pousmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Sinner je lepší,“ odpověděl a pak připomněl znovu, kdo jsme. Kdysi jsme se jen pozdravili, ale nějak extra jsme se nedali do řeči. „Tohle je Ay, Darren a Sárú znáte. Ay s Darrenem jsou spolu, takže ať tě, Vaine, ani nenapadne na ní něco zkoušet, a tohle je Loner, hraje na basu, Anxiety bubeník, Vain druhý kytarák a Desire hraje na piano,“ představil je.

„Náhodou já jsem už dva roky ženatej,“ prohlásil Vain a všichni vytřeštili oči.

„No ty vole, to je... nečekaný,“ prohlásil Wade šokovaně a kluci to dokonce řekli i ve stejnou chvíli. Nikdo to nečekal. Vain byl vždycky strašně éro. Hlavně proto, že studoval na čistě chlapecké škole.

Myslím, že se dnešní večer zdařil a nejen ten. Kluci si parádně zahráli a dali zase kapelu dohromady. My jsme si taky užili večer a domluvili se zase na příště.

S Wadem jsme trávili čím dál tím víc času. Dokonce se oba se Sárrou trochu uvolnili. Začali se bavit opravdu jen na přátelské úrovni, a i když se měli pořád víc než rádi, zvládali se kontrolovat.

Nicméně, Sára v tom měla na rozdíl od Wada jasno. Neměla moc proč se držet vztahu, protože neměla děti ani království. A chtěla být volná, kdyby náhodou na tom výletě s Wadem k něčemu došlo. Naučila se od něj, že by měla myslet na budoucnost, a tak na ní myslela.

Od toho dne uplynul měsíc. A byl to podle mě nejlepší měsíc za poslední roky. Pro nás pro všechny. Já měla svého nejlepšího kamaráda v dobré náladě, svojí nejlepší kamarádku taky a to pro mě bylo k nezaplacení.

Sára dneska pozvala k sobě na noc Davida. V poslední době spolu moc nebyli. Jen v práci. Protože ona trávila volný čas jen s Wadem a s námi. Taky se s Wadem stýkali sami a už to nebylo tak napjaté jako když spolu hlídali Darrena.

David nejspíš cítil nějaký problém, ale na Sárrou netlačil. Když ho dnes pozvala k sobě, bral to jako příležitost si promluvit. A myslím, že i ona to tak plánovala. David si akorát vyčistil zuby a vykoupaný se natáhl k ní do postele. Ona si četla knihu *Od nemožného k možnému* od Wada Shadowwalkera.

Byl to jeho tajný deník se všemi plány a výpočty, který jí daroval se slovy, že to je nejvíc, co jí může o sobě říct. Že už před ní nechce mít žádné tajnosti. A i když spouště věcem nebude rozumět, může se ho kdykoli zeptat a on jí to vysvětlí.

Nejdřív se jí stáhl žaludek a rozklepaly ruce, ale čím to četla dýl, tím víc si uvědomovala, jak Wade s tou svou temnou stránkou bojoval. A zdálo se jí to dokonce úžasné.

„Si čteš?“ zeptal se a ona přikývla a položila knihu na noční stolek.

„Už ne, přišel jsi ty,“ odpověděla mu a usmála se na něj. On jí úsměv oplatil a vlezl si k ní pod deku. Sára věděla, že teď přijde ta nepříjemná část, ale musela to udělat – nechtěla ho dál okrádat o čas.

„Musíme si promluvit,“ řekla a podívala se na něj. On přikývl jako by to tušil. Chytl jí za ruku a políbil jí na její hřbet. „Já tě mám strašně moc ráda, Davide. Jsi skvělej a ani nevíš, jak moc mě mrzí, že to musím udělat, ale...“ On jí přerušil.

„Miluješ Wada,“ odpověděl za ní a ona smutně přikývla. Překvapilo jí, s jakým klidem to David vnímá. Ještě jí políbil tu ruku znovu. Nezlobil se.

„Já to chápu. Už když jsem ho viděl kdysi na Vánoce, bylo mi jasné, že mezi vámi něco je. Něco, co jen tak nezmizí. Celou dobu jsem měl pocit, že jsi jeho. Proto nejsem překvapený. Abych pravdu řekl, ani jsem nečekal, že to vydržíš tak dlouho,“ prohlásil. Sára brečela.

„Mě je s tebou strašně hezky. Hrozně nerada to dělám. Nechci tě ztratit. Je mi to líto. Kdyby neexistoval, byl bys ty,“ zakuňkala. On si jí k sobě přitáhl a pevně jí objal.

„Neztratíš mě, Sáro. Vždycky tě budu mít rád. A je jedno jestli budeme kamarádi, nebo něco víc. Neztratíš mě,“ šeptal jí do ucha.

„Jak jsi to mohl vědět?“ zeptala se a otřela si z očí slzy. On jí sáhl na korunku, která jí visela na krku a pousmál se. „Aha,“ řekla Sára a on přikývl.

„Jo, to je jasný důkaz, že máte pořád něco společného,“ odpověděl.

„Nechtěla jsem tě jen využít. Tak to vážně nebylo. Já jsem si fakt myslela, že my dva už spolu nikdy nebudeme. A sice jsme se nedali dohromady, ale možná by to tak mohlo dopadnout a pro mě je to životně důležité. A prostě jsem tě nechtěla tahat za nos, nebo ti případně ublížit, kdyby k něčemu došlo,“ prohlásila.

„Já ti nic nevyčítám,“ odpověděl.

„Zůstaneš tu se mnou do rána? Prosím, neodcházej,“ naléhala, když jí došlo, jak pitomá je tohle situace.

„Určitě to chceš?“ ujišťoval se a ona přikývla.

„Nechtěla jsem se hádat ani být zlá. A vím, že je to divný, ale byla bych ráda, kdybys tu zůstal,“ odpověděla a on tedy přikývl a přitáhl si jí k sobě na hrud'. Sára se trochu uvolnila.

„Omlouvám se,“ šeptala.

„Nemáš za co. Jsem rád, že jsi ke mně dokázala být takhle upřímná, to jen tak někdo nedokáže. Taky jsem rád, že vím na čem jsem, protože jsem se trochu bál, že jsem ti něco provedl. Já ti přeju, abys byla šťastná. Sice jsem chtěl, aby to bylo se mnou, ale to nevadí,“ řekl.

Sáru až dojímal, jak skvělého člověka se kvůli Wadovi vzdává. Kdyby alespoň měla jistotu, ale risk je někdy zisk.

Eldarn se akorát vracel od Estrelly a potkal na chodbě Wada. Jen se pozdravili a každý si šel po svém. Wade přišel odněkud z venku. Skoro celý den se neviděli, zase. Od doby, co se začal vídat se Sárrou se úplně změnil a skoro s ním nepromluvil. Eldarn o něj začínal mít strach. A o to víc, když ho viděl, jak je milý na Anomaris. Tu taky totálně zblbl.

A tak se Eldarn rozhodl jednat. Držel se hesla stejného jako Sára, že risk je někdy zisk. A to stejné udělala i Anomaris, která si naivně myslela, že když je na ní Wade v poslední době jako mílius, že má u něj pořád ještě šanci.

Wade nemohl usnout, a tak se rozhodl, že se půjde projít a u toho, že si zapálí. Když ale vešel na zahradu a udělal pár kroků, z druhé strany kamínkové cesty vyšla Anomaris. Taky nemohla spát.

„Ahoj,“ pozdravila ho.

„Ahoj,“ odpověděl jí na pozdrav a tvářil se trochu rozpačitě. Dal si krabičku cigaret zpátky do kapsy, protože ho přešla chuť.

„Nemůžeš spát?“ zeptala se ho cestou někam po pěšince z kamínků. On zavrtěl hlavou jako že ne. „Já taky ne. Nemohla bych zůstat chvíli s tebou?“ zašeptala. Wade se na ní podíval a přikývl.

„Jak se kromě toho, že nemůžeš spát máš?“ vyzvídala.

„Ris, prosím tě, neptej se mě jak se mám,“ řekl klidně. Ona z toho usoudila, že špatně.

„Promiň,“ zašeptala a zhluboka se nadechla. „Je krásná noc, vid’? Plno hvězd,“ zmínila. Wade se pousmál a přikývl. „Někdy si říkám, jaký by to asi bylo být hvězda,“ prohlásila a Wade vyprsknul smíchy.

„Myslíš jako jaký to asi je být koule plná vodíku a hélia?“ zeptal se. Ona zavrtěla s úsměvem ve tváři hlavou.

„Ne, takhle jsem to nemyslela. Spíš jaký by to bylo vidět svět z takový výšky. Jak asi vypadá vesmír a naše země odtamtud,“ objasnila. Wade se držel, aby na to nic neřekl. Nicméně to nevydržel dlouho.

„Víš, že na Zemi existují rakety, který tě tam dopraví? A víš o tom, že já mám znalosti, který by ti odpověděly na všechny tvoje otázky? A taky i moc zařídit, aby ses tam mohla někdy podívat? Vlastně to plánuju s Eldarnem, tebe to nezajímá,“ vpálil ji.

„Zajímá. Ale chápu, že bys něco takovýho dělal radši s ním,“ odpověděla.

„No jistě, protože je to taky fyzik. Pro něj by to mělo nepředstavitelnou hodnotu stejně tak jako pro mě,“ objasnil. Ona přikývla.

„O raketách jsem slyšela, ale nerozumím tomu jak to funguje. Není to magie,“ zmínila. Wade se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Fyzika je magie, Ris. Nejmagičtější věc na světě. To proto jí mám tolik rád,“ zmínil. Ona na něj tak zvláště koukala. Jako by mu chtěla dát za pravdu, ale nemohla to potvrdit ani vyvrátit, nevnímala to jako on.

„Tak mi o tom něco vyprávěj,“ řekla. On se na ní překvapeně podíval.

„Nevím co. Vesmír, fyzika... tohle je tak rozsáhlý téma, že nemá smysl si o tom povídat s někým, kdo nerozumí ani základům. Je to ztráta času,“ opáčil suše.

„Aha. No, tak pak je těžký se zajímat. Nevím jak si to vlastně představuješ. Co mám udělat, abys mi věnoval trochu svého času?“ zeptala se. Wade se zamyslel.

„Na to už je trochu pozdě, Ris, nemyslíš? Když jsem se ti chtěl věnovat, nechtěla jsi. Upřednostnila jsi přede mnou někoho jinýho, aby se ti věnoval. Ted’ jsi zůstala sama a škemráš zase u toho, co ti zbylo. Trochu mě to uráží,“ přiznal.

„Já myslela trochu jinak, Wade. Vždycky jsi mě vnímal jenom jako sexuální objekt a stroj na děti. Nikdy jsi ve mně neviděl víc. Ani neznáš moje ostatní kvality. Třeba to, že nejsem hloupoučká ženská, mám vystudovanou školu jako ty. Jen jiný obor. Ale ty sis představoval trávení času se mnou vždycky jenom v posteli, to je pak těžký. A to uráží zase mě. Pochopila bych kdybys mi vyprávěl o vesmíru,“ objasnila.

„Nevím, jestli máš teď pravdu. Vadilo ti co dělám a tvrdila jsi, že je to jen hloupá fyzika. Říkala jsi, že jsme špti a že nemáme žádný život. Bral jsem to tak, že tě můj výzkum a tahle velká část mého života nezajímá a nudí. A kdykoli jsem ti o tom začal vyprávět, přerušila jsi mě se slovy, že tě to nezajímá a ať si nechám ty šprtský řeči,“ připomněl. Anomaris si povzdychla.

„Věci se mění. Lidi taky. Prosím, nech mě si k tobě najít aspoň nějakou cestičku,“ prohlásila a on se na ní dlouze podíval.

„Hm, takže takhle to je. Chceš mít se mnou ještě něco společnýho,“ zašeptal. Anomaris na něj jen mlčky koukala a čekala na verdikt.

„Není to jen kvůli tomu. Chtěla bych to nějak napravit. To, jak jsem se k tobě chovala. Chtěla bych ti vynahradit...“ Wade jí skočil do řeči.

„To nejde, Anomaris. U tohohle jsi bohužel narazila na dno. Jestli chceš, abych ti povídal o vesmíru, není to problém, jenom se mi nelíbí tvoje důvody. Bez tak by to šlo jedním uchem tam a druhým ven. Možná tě to zajímá, ale slibuješ si od toho něco víc. Asi tě zklam, ale to se nestane,“ odpověděl a podíval se jí do očí.

Už nějakou dobu nechodili. Jen stáli na cestičce a řešili spolu nevyřešitelné. Všude cvrkali cvrčci a kdyby nebylo jejich problémů, byla by to skvěle romantická noc. Nikde nikdo jen oni dva. Teď už si Wade možná i přál, aby tam mohl být s někým jiným.

„Wade...“ zašeptala a udělala k němu krok blíž. On se ani nehnu, jen na ní koukal dolů, protože byla o hlavu menší než on. „Já si od toho nic neslibuju. Jenom chci, abys věděl, že mě to moc mrzí. Omlouvám se za to, co jsem ti kdy udělala. Nedělala jsem to, abych ti ublížila,“ šeptala a objala ho.

„Ještě aby jo. To by to s tebou dopadlo úplně jinak si myslím,“ zmínil. Ona přikývla. Wade tam stál s rukama podél těla, které mu tak držela Anomaris svými pažemi, jak ho objímala. Nevěděl co na to má říct a najednou k jeho překvapení, necítil k Anomaris vůbec nic. Jen lítost. Ale nechal se objímat.

Anomaris k němu zvedla hlavu a podívala se mu dlouze do očí. On měl pořád takový neutrální výraz v obličeji. Jen se jí díval do očí a čekal, co ještě udělá. Tak trochu očekával, že se ho pokusí svést a nemýlil se, Anomaris si stoupla na špičky a přiblížila se rty k jeho asi na centimetr.

„Wade...“ zašeptala mu něžně do rtů a opatrně ho políbila. Wade měl stále otevřené oči, ale nechal se políbit. Potom jí polibek oplatil. Sevřel rty její horní koutek a když mu Anomaris do pusy strčila jazyk a rukou sjela k pásku u kalhot, zarazil to.

„Počkej. Ris... já nemůžu. Už ne. Promiň,“ řekl a bez dalšího slova odešel. Anomaris tam stála jako solný sloup. Bolelo to, když jí došlo, že jí už nemiluje. Uvědomila si, že to asi bolelo takhle i Wada a čím si musel projít, když mu ublížila.

„Copak tu děláš a co se děje, že jsi taková smutná?“ zeptal se jí Eldarn, když viděl Anomaris sedět samotnou u Wada na posteli. „Kde vůbec je?“ dodal. Ona jen pokrčila rameny.

„Odešel někam pryč. Šla jsem hned za ním, ale není tady. A pak jsem viděla že dal pryč naše portréty a padlo to na mě,“ odpověděla smutně. Eldarn se na ní podíval a přisedl si k ní. „Už mě nemiluje, vid’?“ vyzvídala a opřela se čelem o jeho rameno.

Eldarn jí položil opatrně ruce na ramena a pohladil jí, aby jí utěšil, když tolik plakala. Nevěděl co jí na to říct. Věděl sice od Wada, jak to je, ale říct jí, že už jí nemiluje bylo zbytečně kruté.

„Ty jsi tak skvělej kámoš. Já jsem mu vždycky záviděla, že tě má. Vždycky stojíš při něm a budeš nejspíš až do posledního dechu. Tak moc jsem toužila po tom, aby byl v tomhle aspoň trochu jako jsi ty. Věrný a perfektní,“ řekla a dívala se mu do očí. Eldarn na to nic neřikal a tvářil se dost provinile. Momentálně nebyl ani trochu

takový, jak ho popsala. Poháněly ho podivné touhy. Pomsta, touha po moci nad Wadem, ale i chtíč získat tak nádhernou ženu. Bylo v tom víc, chtěl konečně jednou pro vždy tohle rozseknout a zachránit Wada a sám sebe. Jeho plán byl brutální, ale mohl dokázat tohle všechno, a proto se ho nevzdal.

„Co udělal s těmi obrazy?“ zeptala se ho. Eldarn si povzdychl.

„Spálil je,“ odpověděl neutrálně. Anomaris tak smířeně přikývla a smutně se pousmála.

„To se dalo čekat,“ zašeptala sklesle, zvedla se z postele a šla ke krbu, naproti kterému byl stolek, kde měl Wade ve zdobené skleněné láhvi whisky. Nalila si i Eldarnovi a podala mu jí do ruky. Ten pít nechtěl, ale byl moc hodný, aby jí nechal jen tak trpět samotnou, a tak si od ní skleničku vzal.

„Už dlouho jsem se neopila. Neměla jsem ani s kým. Co ty?“ prohlásila a kopla to do sebe. Eldarn přikývl a taky se napil.

„Já měl s kým, ale neměl jsem důvod. Wade zas tak často už nepije. Nebo pije sám, já nevím. Ale nechce se opít jako kdysi, asi už z toho vyrostl. Nebo pak lituje co pod vlivem udělal,“ opáčil a Anomaris se jen tak podivně zakřenila.

„Jsem ráda, že jsem tu s tebou. Napijeme se spolu,“ poručila mu a Eldarn se jí pokusil říct ne, ale nedala se odbýt. Přinesla hned celou láhev a nalila mu další skleničku.

„Anomaris, já nemám moc náladu na pití,“ objasnil.

„Jsem tvoje královna a nařizuji ti, abys se mnou pil na můj žal. Pro Wada bys to udělal i kdybys měl stokrát chuť dělat něco jiného, proč pro mě ne? Máš mi za zlý, že jsem spala se Zandarem a ublížila mu?“ zeptala se. Eldarn jen zavrtěl hlavou.

„Já nejsem žádná děvka, ale on mě podváděl pořád. A já mu nechtěla ublížit, zamilovala jsem se a pak to nešlo zastavit. A co se týče toho dítěte. Ani Wade o to nestál ať už ti řekl cokoli. Neměla jsem to srdce mu říct pravdu,“ pokračovala. Eldarn se pousmál a pak se zase napil.

„Poslyš, Anomaris, nechci se ho zastávat, když jde zrovna o nevěry a vztahy, vím jaký dokáže být, ale tady si ten komentář neodpustím. A to srdce mu tohle udělat jsi měla?“ rýpnul si. Anomaris si povzdychla.

„Doufala jsem, že se to nedozví. Ani jedno z toho,“ odpověděla upřímně.

„Hm, tak jsi byla hloupá. Je to Wade a ten přijde vždycky dřív nebo později na všechno. Si myslíš, že ho to nezajímá, ale divila by ses, jak komplexně on občas přemýšlí. Se vsadím, že už mě ve svojí hlavě pároval i s tebou,“ prohlásil. Anomaris na něj tak zvláště koukala.

„Jako, že...?“ zakuňkala a Eldarn přikývl a rozesmál se.

„Dokážeš si to představit? To je šílený, co? My dva, vždyť to je absurdní. Ale určitě ho to už napadlo,“ opáčil a pořád se tomu smál. Anomaris se taky přiškrceně zasmála.

„Počkej, čemu se směješ? Jako, že bych pro tebe nebyla dost dobrá?“ zeptala se a on se přestal smát a podíval se jí do očí.

„To ne, jsi... fakt strašně krásná a věř mi, na mě až moc dobrá, ale jde o to, že jsi derionka a já rion a jsme příbuzní. Sice ne přímo, ale jsi jeho žena a já snoubenec jeho sestry. A on si myslím, že by šlel, kdybychom my dva..." objasnil. Anomaris na něj jenom mlčky koukala.

„Já si myslím, že by mu to bylo úplně jedno,“ opáčila a tentokrát na ní mlčky koukal Eldarn.

„To si nemyslím. Vadilo mu, když jsem se dal dohromady s jeho sestrou,“ objasnil. Anomaris se pousmála.

„To bylo něco jinýho, bál se, že si vybereš jí. Ale mě už nemiluje,“ zmínila, zírajíc na něj trochu chtivě.

„Je to jen taková čistě teoretická debata, že jo? Legrace?“ ujistil se a Anomaris přikývla.

„No jistě, jenom legrace. Jen mi řekni, jak víš, že by mu to nebylo jedno? Jsi si až moc jistý,“ analyzovala ho. Eldarn jí pohotově odpověděl.

„Znám ho dobře,“ řekl stručně. Anomaris se pousmála a přikývla.

„Jak dobře, Eldarne?“ vyslýchala ho. Nechtěl jí říkat všechno, ale ona byla dobrá. Byla ve spoustě věcech jako Wade. A byla tak nádherná. Těžko se jí bránit, kdyby měla chuť... I sám se těm myšlenkám těžce bránil. Vlastně se jim nebránil. Naopak vítal je a za každou cenu se snažil Anomaris přimět k tomu, aby nad tím taky uvažovala. Používal na ní reversní psychologii.

„No prostě ho znám. Vím o něm všechno, co ty ne. Jsem si jistě, že by mu to nakonec vadilo. Jeho napadá všechno, ale to neznamená, že by s tím byl v pohodě,“ řekl a ona na něj tak prozíravě koukala.

„Líbí se mi, že kvůli němu tak krásně mlčíš, ale už to není třeba. Řekni mi to,“ škemrala. Eldarn ho přece nemohl takhle napráskat, vždyť by ho tím zradil. A tak jen zavrtěl hlavou a popostrčil si brýle výš.

„Nezlob se na mě, Anomaris, ale jsou věci jen mezi námi a já..." Anomaris ho s úsměvem ve tváři přerušila.

„Kéž by mě takhle někdo chránil. Je to strašně krásný a vážně nevím, komu závidím víc ten váš vztah. Jestli jemu, že má takovýho člověka jako jsi ty, nebo tobě, že někoho dokážeš bezpodmínečně milovat,“ pokračovala a Eldarn se zamyslel, vlastně si teď připadal jako pokrytec, protože na ní myslel víc než bylo zdrávo a chtěl jí donutit, aby mu tohle řekla. Ale už to nedokázal zastavit a ani nechtěl.

„Když mi o něm řekneš něco, co nevím, řeknu ti tajemství celého vašeho vztahu. To, který se týká vaší velký lásky,“ prohlásila a Eldarna to vytrhlo z úvah, na chvíli se zastýděl za své hříšné myšlenky na ženu jeho nejlepšího kamaráda, o jehož lásce k němu teď mluvila.

„Tajemství našeho vztahu? Takže k tomu je důvod proč se máme tolik rádi? Může za to nějak to pouto spřízněných duší? Chceš říct, že bez toho by mě takhle rád neměl? Že za to může jenom nějaká blbá magie?“ vyzvídal, ale jen se usmála. Čekala až jí řekne to, co chce vědět.

„Spal jsem s Alyssou,“ prohlásil z ničeho nic a ona na to nic neřekla, skoro jako by jí to bylo jasné. Eldarn z její nereakce byl překvapený.

„To mě nepřekvapuje,“ oznámila mu. Eldarn přikývl a pokračoval.

„Spal jsem s ní společně s ním,“ dodal a Anomaris se pousmála.

„Rozumím. A vsadím se, že to bylo v době, co jsme už dávno byli manželé. Že je takový blázen on vím, ale že jsi takový i ty, to bych nečekala. A taky mě překvapuje, že si vzal k tomu tebe a ne další ženskou,“ zmínila. Eldarn na ní jen mlčky koukal.

„A dál?“ pokračovala.

„Byl to jeho nápad. A nakonec mu to vadilo. Žárlil na mě. Z toho usuzuju, že by mu vadilo, kdybych s tebou něco měl, i když to vypadá, že ne. A ne, že bych se s tebou nechtěl vyspat, ale rozhodně ho nechci ztratit. Ani kvůli tobě, Anomaris,“ objasnil.

„A kdybych ti dokázala, že mu to je jedno?“ prohlásila a Eldarn se rozesmál.

„Takže tahle naše debata už není moc teoretická, že ne? A jak bys to jako chtěla dokázat, Anomaris?“ vyzvídal.

„Ovšem, že je jenom teoretická,“ dodala až se to Eldarna lehce dotklo. „Navíc máš Estrellu,“ připomněla. Eldarn na ní jen mlčky koukal, jako by na ní vážně zapomněl.

„Co je s naším vztahem?“ zeptal se na rovinu. Anomaris se k němu přisoupla blíž a položila mu ruku kolem krku.

„Nepřišlo ti nikdy divný, že by takový striktní heterák a trochu i rasista vůči rionským chlapům jako je Wade, šílel z riona a pomalu by kvůli němu riskoval život? A že by normální kluk jako ty, který ho měl velkej důvod nenávidět, ho najednou začal milovat až skoro tak, že si nebyl jistý, jestli náhodou není na kluky?“ zeptala se.

„Přišlo,“ odpověděl klidně, ale klidný nebyl. Nelíbila se mu verze, že by tohle všechno byla jen nějaká magie. Vždyť to by znamenalo, že to není skutečné. Že je to jako nápoj lásky.

„Stává se to výjimečně, ale stává se to,“ dodala.

„Co?“ udeřil na ní.

„*Anima Aeterna Vinculum*. Tak se tomu odborně říká. Momentálně jste jediný dva lidi na světě o kom vím, že to mají. Je to vzácnější než vyhrát ve sportce, a když se jednomu z vás něco stane, nebo jeden z vás toho druhýho zradí, může vás ten intenzivní smutek i zabít,“ vysvětlila.

Eldarn neměl slov, tohle opravdu netušil. A trochu se ho to i dotklo, že jde jen o nějakou blbou magii, dokud si neuvědomil, co řekla. „Promiň, říkála jsi, že se i přes takovou věc můžeme zradit? Takže nás to neovládá tolik?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Ne, jen do jistý míry. Ve finále je vaše láska skutečná. Nemusíš se bát, tvůj Wade tě miluje stejně tak moc jako ty jeho, ale to už jsi předpokládám zjistil, že?“ zeptala se.

Eldarn se zamyslel, teď mu to všechno konečně začalo dávat smysl. Vždyť bez toho by si o něj snad neopřel ani kolo. Ale když si ho k sobě kouzlem přimknul, jejich vztah se docela rapidně změnil.

Eldarn si svádění Anomaris rozmyslel. Ta debata mu otevřela oči. Vzpomněl si na to, jak si kvůli němu Wade za strážlivu nechal udělat nápis na ruku, že je jeho majetek.

„Měl bych jít, tady bez jeho vědomí nemám co dělat,“ prohlásil a zvedl se z té postele. Anomaris na něj šokovaně koukala a pak si ho přitáhla k sobě za ruku. Ted' šokovaně pro změnu koukal Eldarn.

Anomaris se pousmála. „Ten váš zážitek s Alyssou byl sice z jeho hlavy, ale tebe to napadlo taky. A víš proč?“ zeptala se. Eldarn raději mlčel. Myslím, že věděl proč. I Wade mu tenkrát něco takového řekl.

Řekl, že to udělal kvůli němu, že to je nejbližší, kam si ho jako heterák pustí. A Eldarn mu už několikrát řekl, že ho v tomhle smyslu tak úplně nechce, nicméně mu chtěl být blíž než do té doby byl a ani jeden by to v životě nepřiznali.

„Alyssa byla jenom spojka, abyste mohli být spolu. Myslím, že kdyby chtěl, mohl mít jakoukoli holku chtěl. Ale vybral si Alyssu, protože jí měl rád a ona měla ráda vás oba,“ odpověděla.

„Wade není na kluky a já taky ne. Nikdy bych s ním nic neměl a on se mnou taky ne,“ opáčil.

„Já vím, že ne,“ odpověděla a usmála se na něj. „Ale tohle i pro něj znamenalo hodně, Eldarne. Stejně tak i pro tebe, i když vám to přišlo ve finále divný,“ dodala. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Žárlil na mě. Nenechal mě se jí skoro ani dotknout,“ objasnil.

„A myslíš, že to bylo jenom kvůli ní? Měl vás rád oba a přecenil svoje pocity,“ řekla. Eldarn na ní koukal a přemýšlel nad tím. Snažil si vybavit ty chvíle, jestli je možné, že má Anomaris pravdu.

„Kdyby to tak bylo, tak pak ale zcela určitě by nesnesl, abych měl něco s tebou. Když ne kvůli tobě, tak to nesnese kvůli mně,“ zmínil, ale zavrtěla hlavou.

„Bude ti to přát, Eldarne. Znáš ho, ne? Odepřel ti někdy nějaký rozmar, který jsi chtěl i když se mu nelíbil?“ zeptala se a on se nad tím zamyslel, a když si vzpomněl, jak se mu snažil vždycky vyjít vstříc a přizpůsobit, i když mu dal najevo, že se mu to nelíbí, polekal se.

Estrelle předělal cellu taky jen kvůli němu. Sice jí nechtěl předtím pustit, ale to taky mělo jistě svůj důvod. Tohle, co mu Anomaris řekla ho víc než zaskočilo. Doted' ho ani nenapadlo, jak to doopravdy je. Že to nebylo jen štěstí, že ho má Wade rád jako on jeho a ani náhoda, že je to vzájemné a stejně intenzivní.

„Dokaž to,“ prohlásil a ona se usmála a přikývla.

„To bys musel trochu riskovat,“ odpověděla. Eldarn na ní překvapeně koukal.

„Jak?“ zeptal se.

„Napijeme se, prokecáme celou noc a usneme v jeho posteli. Až se vrátí, podle jeho reakce poznáme, jak to doopravdy cítí. A budeme oba z obliga, protože se nic nestane. Ale musí to tak vypadat, aby ho to přesvědčilo. A taky to bude chtít i nějaký důkaz, že se to nestalo, aby nás to vytáhlo z potenciálního průseru, kdyby mu to přece jenom vadilo,“ vysvětlila a Eldarn přikývl.

„Fajn. A co když mu to bude vadit?“ zeptal se. Anomaris se zamyslela.

„Když mu to bude vadit, tak nic. Přiznáme barvu a necháme to plavat. Budeš mít ve všem jasno,“ odpověděla.

„A když mu to nebude vadit?“ pokračoval. Anomaris se usmála a pohladila ho po tváři.

„Pak je jasný, že už mě nemiluje a že tebe jo,“ dodala. Eldarn nakonec přikývl a oba udělali, jak se dohodli. Napili se, celou noc si povídali, a nakonec usnuli v jeho posteli. Taký nezapomněli na důkaz, že nic nebylo – Eldarn nechal celou noc zapnutý telefon s kamerou. Dalším takovým polovičním důkazem byli taky strážé.

Wade se zbytek noci procházel po zahradě v paláci a přemýšlel nad tím, co se mezi nimi s Anomaris odehrálo. Dokonce se mu i ulevilo, když od ní odešel. Představa, že by se s ní vyspal ho děsila. Zase by ho to vtáhlo zpátky do toho, kde být nechtěl. Konečně měl pocit, že se z toho vysekal.

Zastavil se a s úsměvem ve tváři nad sebou zavrtěl hlavou. Pak se opřel lokty o hradby a díval se dolů do příkopu. Slunce už se klubalo z podmraků, které jako na povel už hrály všemi teplými barvami. Wade ten úkaz chvíli pozoroval.

Někdy stačí tak málo a dva lidi to k sobě přitáhne jako gravitace. Čím to asi je? Emoce jsou zvláštní a nevyzpytatelné. Chvilí jde o žhavou a nádhernou lásku plnou vášně a touhy. O lásku, která hřeje až taví ledovce. Něco, bez čeho nedokážeme vydržet a tak moc jako nás to pohání vpřed, stejnou mírou nás to i táhne zpátky.

A potom je tady její vzdálená příbuzná, studená sprcha v prosinci, která naše srdce zaobalí do pevné ledové krusty. Která čeho se dotkne, spálí mrazem natolik, že to mnohdy nejde zachránit.

Když se vrátil do své ložnice a načapal Anomaris v posteli s Eldarnem, zarazil se. Něco takového tedy opravdu nečekal. Dokonce ani nevěděl, jak by na něco takového měl reagovat. Necítil žádnou zlobu, ani vztek, nic.

Jen udělal pár kroků k Eldarnovi a naklonil se nad něj, aby se přesvědčil, jestli spí. Potom do něj lehce ťuknul prstem. „Co to má znamenat?“ zeptal se ho hned, jak otevřel oči.

„Wade...“ polekal se, když ho viděl, jak se nad ním sklání. Nějak si nedokázal představit, že tomu bude ráno opravdu čelit. Včera to bylo jenom mluvení a dnes realita. A Wada zase šokovalo, že to vážně udělal.

„Spal jsi s ní?“ zašeptal tiše, aby jí nevzbudil. Eldarn jen přikývl a Wade se rozesmál. „A v mojí posteli,“ dodal a zavrtěl nad ním hlavou. Eldarn byl jeho reakcí zaskočený. Ale přišlo mu fascinující, že může vidět jeho reakce i z tohoto úhlu, aniž by něco vážně provedl.

„Doufám, že sis to aspoň užil, když už jsi podvedl mojí sestřičku zamčenou v celách a mě,“ pokračoval. Eldarn chvíli netušil, jestli to je sarkasmus s ironií a cynismem, nebo normální otázka.

„Co tak civíš jako blboun?“ okřikl ho. „Vyspiš se s mojí ženou v mojí posteli, vypiješ s ní mojí whisky a pak se divíš, že se divím,“ dodal.

„Copak ty mě nezabiješ? Nedáš mi ani pěstí nic?“ vyptával se až tím Wada pobavil. Ten se jen rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Měl bych?“ zeptal se a podal si tu láhev s whisky, kde toho už moc nezbylo a vypil to na ex.

„Co já vím, tak jo,“ opáčil. Wade se na něj podíval a chvíli ho pozoroval. Eldarn se cítil jako kdyby mu viděl do hlavy.

„Proč jsi s ní spal, Eldarne? Abyš mě nasral? Aby sis něco dokázal? Nebo jsi jí zkrátka chtěl mít, protože se ti líbí?“ vyzvídal. On jen pokrčil rameny.

„Možná od všeho trochu. Je krásná a byla osamělá a smutná,“ dodal. Wade přikývl, zvedl se a poplácal ho po rameni.

„Jo takže to byla nehoda, protože jsi jí utěšoval,“ zmínil a pousmál se.

„Taky, a abych tě konečně zachránil,“ dodal. Wade přikývl.

„Hm, a já ti říkal, že se ti o to neprosím. No nic, tak já už půjdu. Pak to dořešíme až se oblíkneš. Neboj se, já to nenechám být,“ dodal a odešel. Hned jak za ním cvakly dveře, Anomaris se na Eldarna podívala pohledem typu: Vidíš? Já ti to říkala.

„Mélas pravdu,“ přiznal Eldarn a Anomaris přikývla.

„Kdyby mě miloval, zabil by tebe i mě, ale to neudělal, takže je jasný, že už mě nemiluje,“ objasnila.

„Mám trochu strach mu i jen říct pravdu, bude naštvanej, že jsem si z něj dělal dobrou věc,“ zmínil. Anomaris se pousmála a položila mu ruku na rameno.

„Tak mu to neříkej,“ odpověděla a vstala. Rovnou se natáhla pro šaty a začala se oblékat. Eldarn byl z toho všeho v šoku, ale neovládnul se se na ní nedívat, když byla polonahá a soukala se do šatů.

„Miluje tě. Celou tu dobu jsem se tomu smála, ale teď mi došlo, že to není vůbec k smíchu. Je to zatraceně krásný, Eldarne. Je to nejčistší forma lásky jaká existuje. Musí to být fakt úžasný něco takového s někým mít. Už se nedivím tomu, že na něj Estrella žárlí, protože to musí být na nic vědět, že by sis vždycky vybral jeho. Něčemu takovému se nedá konkurovat,“ objasnila.

Eldarn na ní zíral jako na obrázek. Dost intenzivně nad tím teď přemýšlel. Že by jí mohl mít. Navíc už si i Wade myslí, že jí měl a vzal to docela dobře, ne? A co se týče toho, co říkala Anomaris, říkal si, že by si zase vždycky tak úplně nevybral jeho, že třeba teď by si radši vybral Anomaris, i když tím Wada zlomí. Díky tomu testu věděl, že Anomaris není to, co by Wada na tom trápilo nejvíce, bylo za tím víc.

A čím dýl nad tím přemýšlel a čím dýl se jí díval na odhalená záda a dlouhé nohy, tím si byl jistější, že to Wadovi později nějak vysvětlí. Protože jsou věci, které člověk pozná, že si nesmí nechat ujít.

„Jo a je mi jasný, že sis dělal jenom legraci, že bys se mnou doopravdy nic neměl. Neboj se, nechám si to pro sebe. Víím, že bys doopravdy tolik neriskoval,“ dodala, ale Eldarn si jí k sobě přitáhnul za ruku a díval se jí do očí. V hlavě mu zazněl Wadův hlas jak říká: *„Jsi pro holky borec, ale na Anomaris fakt nemáš, brácho. Ona na hodný kluky moc nebere...”*

„Nedělal jsem si legraci a riskoval,“ odpověděl. Anomaris ztuhla. Tohle tedy nečekala ani v nejmenším.

„Fakt?“ zašeptala rozpačitě a on přikývl a natáhl se k ní, aby jí políbil.

„Fakt,“ řekl. „Vlastně takhle to nějak vypadá, když to myslím vážně,“ dodal, sundal si brýle, položil je na stolek, znovu se k ní naklonil a začal jí opatrně a něžně líbat. Anomaris mu polibky oplácela trochu intenzivněji. Dokonce jí z oka stekla malá slza.

Měla radost, že to s Eldarnem je vzájemné, protože pro rebely měla vždycky slabost a to Eldarn opravdu v jejích očích teď byl. Nejspíš mu došlo, že si může dělat tak trochu co chce díky tomu speciálnímu poutu s Wadem. Skoro jako by on sám byl králem Derionu. Měl Wada omotaného kolem prstu a líbilo se mu mít všechno. Byli si tak podobní. Třeba proto, že oba občas uměli být děsiví psychopati.

Wade stál opřený zády o dveře a poslouchal mlaskání jejich rtů, které se ozývalo z jeho ložnice. Moc dobře věděl jak to celé bylo a je. Všechno to slyšel a chápal moc dobře smysl toho všeho.

A svým způsobem byl rád, že tu ohromnou službu za něj jeho přítel udělal, protože sám to stejně nebyl schopný ukončit. Ale ten pravý důvod toho všeho, který se skrýval hluboko v Eldarnovo hlavě, kam on teď jasně viděl, ho docela seriózně znepokojoval. Vždyť on ho podle využil k tomu, aby si mohl užít beztrestně s jeho ženou.

Wade se s mohutným povzdychem odrazil zády od těch dveří a odešel rychlým krokem pryč. Poslouchat to opravdu nepotřeboval.

A tak si sedl na schod ve věži a zapálil si cigaretu. Nebyla to jeho oblíbená věž jako kdysi ve škole, ale taky se tam dalo na chvíli uklidit a zvláště, když byla jeho ložnice obsazená. Eldarn věděl, kde Wada najde, a tak tam šel po tom rovnou za ním.

Wade se na něj ani nepodíval, když zaznamenal, že přišel, jen se posunul o kus vedle, aby si mohl Eldarn vedle něj přisednout. Ten to samozřejmě udělal a bylo chvíli ticho. Wade mu podal jívovou cigaretu až pod nos, a tak si jí od něj vzal, potáhl si a vrátil mu jí zpátky.

Wade se pousmál. Chtěl říct, že to s ní bylo jako s touhle cigaretou, ale nakonec to neřekl. A když se Eldarn chystal k tomu, že něco řekne, zarazil ho. „Nemusíš mi to vysvětlovat, já to chápu. Anomaris je krásná a když něco chce, dokáže být fakt neodolatelná a nějak v tobě podnítila myšlenku, že bys jí mohl mít,“ prohlásil a Eldarn přikývl.

„Jako ty. Má stejně silný osobní kouzlo,“ odpověděl. Wade se pousmál, ale do smíchu mu nebylo. Cítil se zrazený a taky oprávněně.

„Až na to, že ten pocit v tobě nepodnítila dneska,“ prohlásil. Eldarn na to nic neříkal. Tušil, že to Wadovi dojde téměř okamžitě, že to mezi ním a Anomaris nebyla náhoda.

„Měl bych se ti ale omluvit. Udělal jsem všechno špatně. Máš pravdu, tvoje žena, tvoje postel a tvoje whisky není zrovna něco, co by si měl tvůj kámoš jen tak vzít,“

prohlásil. Wade pořád mlčel. „No tak řekni na to už něco,“ řekl a podíval se mu do očí. Wade si dal na čas, než odpověděl.

„Užil sis to?“ udeřil na něj. Ta otázka Eldarna překvapila.

„Jo, užil,“ odpověděl upřímně a netrpělivě čekal na další reakci. Wade se smutně pousmál.

„To je dobře. Byl to docela mistrovskéj plán. Pěkně sis mě připravoval na tohle velký finále, ani mě to nenapadlo, že bys to mohl vážně udělat. Až když jsem tě viděl ráno, jak mi lžeš, že jsi jí měl, když to nebyla pravda, pochopil jsem to. Ale říkal jsem si, že ti to nebudu kazit takhle těsně před cílem, protože jsem nechtěl, aby si myslela, že je to kvůli ní.

Ale abys věděl, měl jsem tu moc to udělat a pořád jí mám ti to pořádně osolit, ale neudělám to, protože ti za to vlastně děkuju, až teď jsem si uvědomil, že je konec. Což jsi věděl, to byl další důvod proč jsi to dělal. Ale šokuje mě, že dokážeš být takovej sráč a ke mně. Musel jsi jí vážně hrozně chtít, když jsi tolik riskoval.

Ale mě to nevadí, já ti to přeju. Kdybys mě nepodvedl, tak bych ti jí i dal, ale to ty jsi nechtěl, protože bys z toho neměl to potěšení a ten adrenalin. No nic, to je moje chyba, naučil jsem tě to,“ řekl, což Eldarna úplně šokovalo.

„Jsi s tím v pohodě?“ vyzvídal.

„Tak nějak podivně jsem,“ opáčil.

„Protože už jí nemiluješ, vid’?“ pokračoval. Wade se na něj otočil a chvíli se na něj díval.

„Nevím jestli je to zrovna kvůli tomu. Asi k ní pořád něco cítím, ale nějak na tebe v tomhle případně nežárlím. A jak jsem řekl, jsem rád, že jsi mi pomohl to jednou provždy ukončit,“ dodal. Lhal mu, aby mu nedopřál to potěšení z té výhry, ale Eldarn to prokouknul.

„To jsi celý ty, ve všem si najdeš pozitivum. Nemáš zač. Můžu ti klidně pomoci ještě jednou, abys v tom měl definitivně jasno,“ opáčil provokativně. Wade se na něj nevěřičně podíval.

„Ty jsi takovej hajzl,“ pronesl s úsměvem ve tváři a zavrtěl nad ním hlavou. Skoro jako by tomu nemohl uvěřit. Pak se i rozesmál. Spíš nad tou absurditou celé té situace. Eldarn na něj koukal s ledovým klidem a naprosto bez emočně.

„Říkal jsi, že na hodný kluky nebere. Nejsem už ten nudnej šprt, co se před tebou pochýje strachy. Jsem se za ty roky s tebou obrnil. Beru si co chci a co se nabídne, jako jsi to dělal ty. A Anomaris už nebyla zrovna žhavý zboží. Aspoň pro tebe,“ objasnil a Wade přikývl.

„To jo, stvořil jsem monstrum,“ opáčil s úsměvem na rtech. Eldarn mu ten úsměv oplatil. Taky ten úsměv působil dost falešně z obou stran. Maskování pravých emocí.

„Tak moc jsem ti chtěl dokázat, že na to mám,“ dodal ještě a Wade na něj udělal gesto potlesku.

„Jsi čím dál tím milejší. Ale víš, to jsi ani nemusel kvůli mně,“ prohlásil ironicky.

„Ale no tak, Wade. Já ti jenom prokázal velkou službu jak jsi sám řekl.“ Wade ho zpražil pohledem.

„A sobě,“ dodal.

„Ovšem. To ty jsi mě učil využít všeho úplně maximálně,“ objasnil. Wade se pousmál. „Ale nebylo to jenom kvůli tobě. Taky jsem se ti chtěl trochu pomstít. Ale hlavně jí konečně ojet,“ přiznal. Wade se pousmál a zase nad ním zavrtěl hlavou.

„Aspoň, že to přiznáš. Jinak bych byl asi naštvanej, že mi lžeš,“ objasnil. Eldarn přikývl. Jejich rozhovor byl plný rýpání, ironie, sarkasmu a cynismu. Zkrátka se v tom odrážely všechny jejich aktuální emoce.

„Nedokázal bych ti lhát. Aspoň ne dlouho,“ řekl Eldarn.

„Hm. A pomohlo ti to? Cítíš se dobře?“ vyzvídal.

„Jo, to jo. Cítím se dokonale,“ řekl.

„To jsem rád,“ zašeptal sklesle Wade. Pak bylo chvíli ticho, ale Eldarn k tomu měl co dodat. Nelíbilo se mu totiž, že to takhle skončilo, podvědomě ten dialog chtěl nasměrovat někam jinam, ne do bodu, kde to není mezi nimi vyřešené.

„Ale doufám, že víš, že kdybys jí ještě chtěl, tak bych to nikdy neudělal,“ prohlásil z ničeho nic a odvážil se mu podívat do očí.

Wade přikývl a s ledovým klidem mu řekl: „To je taky jedinej důvod, proč ještě dýcháš.“

„Jak to, že se na mě teda nezlobíš, Wade? Je to tvoje žena,“ zeptal se. Ta divná atmosféra se lehce změnila s tím, jak Eldarn do Wada přestal rýpat. Wade se zamyslel a pak pokrčil rameny.

„To nemám páru. Ale aby mezi náma bylo jasno, už mě nikdy takhle netestuj jako dneska. Já vím, že jsi s ní nic neměl, dokud jsem ti neukázal svojí reakci. To bylo celkem podlý, ale hlavně i docela geniální.“

Ale nezvykej si se ke mně takhle chovat. To bylo naposledy, co jsem ti něco takovýho toleroval. A jen proto, že jsem si to za to všechno tak trochu i zasloužil. Ale to stačí. Všeho moc škodí. Jestli chceš být pořád můj kámoš a ne shnilá mrtvola na dně příkopu pod palácem, chce to trochu udupat to tvoje ego. A radím ti, abys s tím něco udělal, než se toho ujmu sám,“ dodal.

Eldarn se na něj podíval a ušklíbl se. „Ego mám jako ty. Těžko říct, jestli s tím jde něco dělat. A zrovna teď se cítím jako pánbůh,“ prohlásil. Wade se na něj otočil a čekal, co z něj ještě vypadne. A tušil, že to bude pěkně bolet.

„Protože... Wade, opíchal jsem tvoji ženu. Královnu Derionu. Nejhezčí ženskou jakou znám. Matku tvých tří dětí,“ připomněl mu. Wadovi se jen rozšiřovalo a zužovalo chřípí jak zhluboka dýchal a zatínal ruce do pěstí. Jeho vztek nešel potlačovat věčně a Eldarn ho provokoval jako tenkrát Darrena. A pak tomu nasadil korunu.

„Vtipný, že dřív, když jsi ještě nebyl král, tak ses tak choval víc než teď. Teď bych mohl z fleku vládnout já tobě. Vždyť se na sebe podívej, jak snadný to bylo si vzít něco tvýho,“ prohlásil a schytl od Wada pěstí. Což ho ani trochu nezaskočilo, ale pak už nic neříkal, jen na něj s nosem od krve mlčky zíral.

„To bylo za to, že jsi mi šukal ženu v mojí posteli a že jsi to plánoval několik měsíců a ještě jsi mě využil, abych ti s tím nevědomky pomohl. A taky, že jsem se na

chvíli cítil jako tvoje zkurvená subka,“ vybouchnul a pak, co to ze sebe dostal, dělal, že se nic nestalo a že ho ani nebolí ruka.

„Dík. Už jsem se o tebe bál. Musel jsem jít do extrémů, abys mě konečně praštil,“ zmínil Eldarn a otřel si krev do rukávu. „A taky už jsem se zklidnil, aby bylo jasno. Už mi nemusíš dávat další,“ odpověděl.

„Masochisto, čekals až to udělám sám,“ pousmál se a zavrtěl nad ním hlavou a povzdychl si. Eldarn na to nic neříkal, bylo to zřejmé. Takhle to mezi nimi občas chodilo. Vyskakovat si, dokud tomu druhému nedojde trpělivost. Wade jí měl větší než se dalo čekat.

„Chtěl jsem, abys mě za to potrestal. Potlačování emocí není zdravý,“ objasnil.

„Jsi nesmírně laskavý,“ zmínil ironicky. Pak bylo hrobové ticho dlouhou chvíli. Nikdo ani neceknu. Eldarn se jen držel za nos a snažil se zastavit krvácení a Wade nad tím vším přemýšlel do hloubky.

„Eldarne, děsí mě to,“ přiznal po chvíli.

„Co tě děsí?“ zeptal se ho.

„Jak moc tě mám přes to všechno rád. Zdá se mi, že to s časem roste. Tobě to tak nepříjde?“ vyzvídal. Eldarn přikývl.

„To je odpověď na moje otázky? Odpustil bys mi cokoli? Dělal by ses se mnou o cokoli. O kohokoli?“ prohlásil a Wade se na něj tak divně podíval a pokrčil rameny.

„To je to, co nevím a co mě právě děsí,“ odpověděl.

„Co tě na tom konkrétně děsí?“ tahal z něj Eldarn. Wade protočil panenkami.

„Ježiši přece to, že vidím co to s tebou dělá. Pohybuješ se na ultra tenkým ledě a ohrožuje to mě. Něco mi vezmeš, v tobě to přibude a ve mně ubyde. Nikdy jsem nedovolil, aby sis vzal moc, ale dneska jsem to dovolil, ty sis vzal hodně a mě to nevadí tak, jak by mělo. A dokonce hledám důvody k tomu tě omlouvat. Já to nechápu,“ prohlásil.

„A tebe vydělala ta moje věta o tom, že bych mohl vládnout já tobě?“ zeptal se a Wade přikývl.

„To jde s tím tamtím ruku v ruce. Děsí mě všechno, cos udělal a cos mi řekl, i jak jsi mi to řekl. Choval ses ke mně jako já kdysi k tobě a mě se to fakt nelíbilo. Ale rozdíl je v tom, že ty ses tak ke mně zachoval v době, kdy jsme byli nejlepší kámoši a já tě tenkrát nenáviděl a ani jsme se neznali,“ přiznal. Eldarn přikývl.

„To jsem udělal schválně. Nějak jsem si nedokázal odpustit tě mučit. A nebudu se za to omlouvat, protože to postrádá smysl. Užil jsem si to celý. Od doby, co jsem...“ zarazil se. Wade k němu zvedl hlavu a podíval se mu do očí.

„Co jsi co, Eldarne? No tak, řekni to. Nebud' baba,“ hecoval ho.

„Co jsem byl v ní až do doby, co jsem viděl, jak moc se ti nelíbí, když mám navrch,“ objasnil a Wade se pousmál a přikývl.

„Je to s náma jak na houpačce. Co to bude příště, Sára?“ rýpnul si.

„To bych ti nikdy neudělal,“ odpověděl a Wade se upřímně rozesmál.

„Kdysi bys to samý řekl i o Anomaris. A udělal jsi to. Chápeš to? Udělal jsi to v mojí posteli a ještě se opovázíš mi říct, že se nechovám dostatečně jako král.

Vysmíval ses mi. Máš pocit, že jsi na koni. Už se nemůžeš chovat jako větší hajzl. A to jenom proto, že ti to toleruju. A já to toleruju a ani nechápu proč. Ani nevím, jestli mi to vadí, nebo ne. Jen mi vadí jak se kvůli tobě cítím a jak se díky mojí bolesti cítíš ty," vysvětlil.

„A co převažuje?" pokračoval.

„Vím jenom to, že se bojím, abych ti nedal příliš. Pamatuješ, když jsi mi říkal, že se bojíš co se mnou udělá absolutní moc? Že jsem tím posedlej a že mě to mění? Ty máš zase sklony k tomu si se mnou hrát, když máš pocit, že máš tu moc nade mnou. Baví tě to a testuješ moje hranice. Jak to, že ses vůbec nebál, že tě na místě nezabiju, to mi řekni?" vyzvídal. Eldarn pokrčil rameny.

„Věděl jsem že se ze všeho nejvíc bojíš toho, že bys mě ztratil. Vím to, protože to je vzájemný. Máš pravdu, stouplo mi to do hlavy. Kdybych byl hajzl, zneužil bych toho," opáčil.

„Ty jsi toho ale zneužil, Eldarne. Už jsem řekl, že se chovat jako větší hajzl už ani nemůžeš," připomněl.

„Jo. Promiň. Už se to nestane, účty vyrovnaný," odpověděl. Wade se pousmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Ale stane. A nejen jednou. Bude hůř. Ty dokonce i víš proč se to děje, ale nic jsi mi neřekl," tahal z něj.

„Myslíš o našem podivným poutu?" ujistil se a Wade přikývl. „Bál jsem se, že bys pak mohl říct, že je to jen tím a že mě vlastně vůbec nemáš rád," odpověděl upřímně a smutně se na něj podíval.

„To je absurdní, Eldarne. Kdybych tě neměl rád, tak by se to pouto v první řadě ani nevyvinulo. Ne takhle," objasnil.

„Ty o tom něco víš?" podivil se.

„Jasně, že jo. *Anima Aeterna Vinculum* nebo-li *Soulbound Eternalis*. Kdysi jsem o tom něco četl. V životě by mě nenapadlo, že to zažiju zrovna s tebou. Nedá se to ničím zlomit. Je to trvalý a silný pouto mezi spřízněnci. Taky je to nejvzácnější magický úkaz vůbec. Do teď nikdo nepřišel na to, proč se to stává. Tohle je taková poetická definice:

Jako měsíční svit, který jedné straně noci ubírá tmu a druhé ji přidává, se jeví pouto spřízněných duší. Jedna duše tiše dává, aniž by cítila, jak slábne, zatímco druhá roste. V tanci dávání a brání, obě duše nachází svůj smysl. Pouto sílí s úspěšně překonanými překážkami," řekl.

„Netušil jsem, že to má takovou hloubku a že je o tom někde i takový text," zmínil a Wade přikývl. Tvářil se docela sklesle. Jakkap by ne, když momentálně to byl on, komu pouto ubíralo.

„A co se stane, když ty překážky nepřekonáme? Když jeden druhého zradíme?" zeptal se ho. Wade se na něj podíval a pokrčil rameny.

„To je právě to, co nevím. Nikde se o tom nepíše, ale hádám, že to nebude moc pěkný," dodal smutně. Eldarn se na něj empaticky podíval. Teď už mu bylo trochu líto, co mu udělal.

„Wade, omlouvám se. Už se tvých ženských nikdy ani nedotknu, slibuju. I kdyby se po mě plazily nahý a já roky s nikým nespál,” prohlásil a Wade vyprsknul smíchy.

„Nikdy neříkej nikdy, kamaráde,” dodal a poplácal ho po zádech. „A ne zrovna v takových věcech. Ale u Sáry si na mě dávej pozor. V tom mám totiž včetně srdce i duši. A určitě bych tě zabil,” dodal.

„Neboj se o Sáru,” řekl a usmál se. Wade do něj lehce strčil rukou.

„Zrovna moc mě neuklidňuje, že je to jen proto, že tě dvakrát nebere,” dodal. Eldarn na to raději nereagoval.

„Ale Anomaris... Je tak nádherná, Wade. To snad ani není možný. Ty nohy a boky. Na to, že měla v sobě tvoje tři děti, je to úplná bohyně. A víš jak jsem tenkrát říkal, že až porodí, tak, že...,” prohlásil. Ten ho zpražil pohledem.

„Drž hubu, nebo tě shodím z věže! Už mě fakt provokuješ hodně,” řekl suverénně a Eldarn zmlknul.

„Promiň,” zašeptal.

„Neprominu. Mám chuť ti udělat něco strašného,” objasnil. Eldarn přikývl. Pak bylo chvíli ticho. Než se Eldarn opovážil prolomit ledy.

„Wade?” oslovil ho tiše. Wade se na něj podíval a čekal, co z něj vypadne. „Že to nepovíš Estelle?” zeptal se ho ještě a Wade se rozesmál.

„To si teda ještě rozmyslím. Když si vzpomenu, jak jsi jí tam chtěl věznit další měsíce kvůli tomu, abys mohl mít Anomaris...” řekl a zavrtěl nad ním hlavou.

„Takže?” tahal z něj.

„Jenom když už o ní přede mnou přestaneš básnit. Pořád je to ještě moje žena a možná jí i zůstane. A taky bych byl rád, kdyby se to už neopakovalo. Co rád, už tě s ní nechci vidět.

A myslím to smrtelně vážně, jestli tě s ní načapu, nebo se to dozvím, už nebudu tak shovívavej jako se Zandarem. Takže, jestli ti Estrella nestačí a chceš někoho podobného Anomaris, obšťastňuj třeba Elizabeth,” objasnil a Eldarn přikývl.

„Spolehni se, Wade. Už nikdy víc,” dodal. Wade se pousmál. Předtím to vystihl, když řekl, že je to s nimi jako na houpačce. Teď už to všechno konečně do sebe zapadalo.

Anomaris si to z Wadovo ložnice mířila rovnou za Estrellou k celám. Cítila se trochu jako Eldarn – jako bohyně, i když se bála Wada. Ale pak se od toho oprostila, protože bát se Wada musel v tomhle případě jedině Eldarn a ani tak by mu nic neudělal, protože tu bylo pouto a všechny ty okolnosti.

Anomaris hned jak dorazila před její celu, vytáhla z pod sukně dýku a zabodla strážného rovnou do srdce. Potom, když se skácel k zemi, mu sebrala klíč a pustila se dovnitř. Estrella na ní zírala jako na ducha, že by přišla za ní, to nečekala. Anomaris kolem ní kroužila s hlavou vztyčenou jako královna.

„Od teď jsi svobodná. Můžeš si dělat co chceš,” prohlásila. Estrella na ní šokovaně zírala. Nechápala proč tu byla ona a ne Eldarn nebo Wade.

„Jak to?” zeptala se.

Anomaris se pousmála. „Protože to já tě odtud pouštím. Kdybys měla čekat na ně dva, byla bys tu snad do osmdesáti. Ale pamatuj si, že jsme si kvit. Tuhle službu za tvoje mlčení. Wade se to nedozví. Jinak tě nechám popravit a věř mi, že Wade se zlobit nebude a Eldarn s tím nic neudělá,“ dodala. Estrella na ní šokovaně zírala. Takhle si to tedy opravdu nepředstavovala. Takhle to nechtěla. Teď byla zase na začátku, neměla jak se stát královnou.

„Nepřijímám. Budu tady!“ řekla a Anomaris se zasmála.

„Nebudeš. Bude to po mým, nebo dám pokyn k zítřejší popravě. Nehraj si se mnou, Estrello. Jsem tvoje královna,“ dodala a odešla. Estrella ještě chvíli čekala na místě, než se rozhodla opustit své vězení.

A hned první, za kým se Estrella zastavila byl Eldarn. Když se objevila v jeho pokoji, úplně ztuhnul. Chvilí nevěřil, jestli se mu to jen nezdá. Ale pak si říkal, že mu to Wade musel udělat naschvál za to, co provedl.

„Ahoj, co tady děláš?“ zeptal se překvapeně.

„Něco, co bych rozhodně nedělala, kdybych měla spoléhat na tebe,“ rýpla si. Eldarn protočil panenkami a dal si ruce do kapes u kalhot.

„To je výborný, že do mě budeš rýt. Kolikrát ti to mám ještě vysvětlovat, že Wade tě nechtěl pustit dřív? Dost mě překvapuje, že tě pustil teď,“ opáčil.

„Nejspíš máš pravdu, že mě nechtěl pustit, pustila mě totiž Anomaris,“ objasnila. Eldarn ztuhnul. Tohle nečekal.

„A-Anomaris?“ zakoktal a Estrella přikývla.

„Štve mě to, protože kvůli tomu se nestanu královnou. Ne jen tak. Jsi spokojený?“ sykla na něj. Eldarn se na ní obořil.

„Já? Co já s tím mám společného? Jak jsem mohl vědět, že to takhle dopadne?“ hájil se. Estrella se pousmála a pohládila ho po tváři.

„Já myslím, že to moc dobře víš, miláčku,“ dodala a odešla. Nechala tam Eldarna samotného přemýšlet nad tím, co provedl a obávat se následků. Sice Estrella netušila, co se doopravdy stalo, ale bylo jí jasné, že to nebyla zase tak čistá hra. Zнала je všechny moc dobře na to, aby věřila tomu, že to byla jen náhoda. Byli to mistři v intrikaření, všichni včetně jí samotné.

Wade se byl projít, aby to, co se dneska ráno odehrálo rozdýchal. Dokonce se i proletěl na dračici a pak se vrátil na oběd do paláce. Když u stolu seděla Estrella, ztuhnul a nevěděl co a jak dál.

„Co tady proboha děláš? A jak ses dostala ven bez mého svolení?“ zeptal se a přisedl si. Estrella pokrčila rameny.

„To nemám páru, bráško. Nicméně, byla bych ti vděčná, kdybys mě už nechal venku. Nebudu ti dělat problémy. Vlastně...“ řekla a usmála se. „Jsi jediný, komu teď momentálně trochu věřím. To je ironie, co?“ zasmála se. Wade přikývl a doslova si škvařil obvody, aby to pochopil. Někdy se v těch komplotech svých nejbližších už ztrácel.

„Eldarn tě pustil?“ vyzvídal, ale ona zavrtěla hlavou.

„Ne, Anomaris,“ odpověděla a dala se do jídla. Všechno to vypadalo tak lákavě a ona takovou hostinu už dlouhé měsíce nezažila. Wade jí nechal a přemýšlel proč to Anomaris udělala.

A pak si vybavil je dva v té jeho posteli a to, jak do něj Eldarn ráno rýpal a prohlásil: „Eldarn se vyspal s Anomaris.“ Estrella k němu zvedla oči a vytřeštila je. Něco takového nečekala ani ve snu.

„Cože?“ vyjekla šokovaně. Wade přikývl.

„Stalo se to před několika hodinama. Taky jsem z toho byl v šoku. Víš, já už tě chtěl pustit dávno. Dokonce jsem mu to chtěl dát jako dárek k narozeninám, ale nějak nechtěl. Pořád to protahoval. A to jen proto, že chtěl moji ženu,“ objasnil.

Estrella agresivně smetla pohár s vodou ze stolu. A když se s řinčícím zvukem dokutálel do poloviny sálu, teprve řekla: „Anomaris může za únos tvé dcery,“ prohlásila, což Wada úplně zaskočilo. Na chvíli se přestal úplně hýbat i dýchat, než si uvědomil, že by to mohla být pravda.

„Je mi to líto, Wade. Chtěla jsem ti to říct dřív, ale nechtěla jsem tě ranit. Myslela jsem si, že by bylo lepší, kdybys to nevěděl, protože jsem myslela, že Anomaris tě miluje a že toho lituje, ale je to svině a já už jí dál krýt nehodlám. Nechci, aby tě měla. Si tě ani nezaslouží,“ prohlásila. „Kdy bude poprava?“ zeptala se. Wade to ani nevstříbal a ona se už ptala na popravu.

„Poprava?“ divil se tomu, co říkala.

„No jistě. Říkal jsi, že toho dotčného zabiješ,“ připomínala, ale Wade se tvářil zlomeně. Nějaká poprava ho ani nenapadla a obecně mu to spíš pomohlo k něčemu jinému.

„Vím, že se jí chceš pomstít, Estrello. A věř mi, že i já. Ale tohle jí neudělám. Nezabiju svým dětem mámu. Ale konečně jsem volnej. Díky,“ prohlásil a beze slova odešel ze sálu. Ta na něj zírala jako z jara.

Eldarn se akorát chystal někam pryč. Dokonce si i balil věci. Wade se postavil mezi dveře jeho pokoje a chvíli ho mlčky sledoval. Eldarn se ho lekl, když si ho všiml. Úplně nadskočil. „Někam jdeš? Zdrháš před nepříjemnými problémama?“ rýpnul si.

Eldarn položil tu tašku a podíval se na něj. „Zlobíš se,“ řekl a Wade se pousmál a přikývl.

„To je slabý slovo,“ odpověděl neutrálně.

„Hele, Wade, já to takhle nechtěl. Přisahám, že jsem ti nechtěl ublížit. Byl jsem přesvědčenější o tom, že už jí nemiluješ a že potřebuješ odejít. A sledoval jsem, jak se v tom plácáš. A jo, využil jsem toho všeho i pro sebe, ale v první řadě jsem to udělal i kvůli tobě. Přisahám na svoji duši,“ řekl.

„Tak proč odtud utíkáš?“ zeptal se.

„Já nevím, asi jsem ti nechtěl být nějakou dobu na očích,“ přiznal. Wade se pousmál a přikývl jako že tomu rozumí.

„Už vím, kdo může za únos mojí dcery. Byla to Anomaris. Sice jsem to celou dobu tušil, ale nějak jsem nevěřil tomu, že by to udělala. Můj tip byla Estrella,“ přiznal. Eldarn se polekal.

„T-to je drsný. A co s tím budeš dělat?“ zeptal se.

„Tys to věděl, že jo?“ zeptal se. Eldarn věděl, že lhát mu není nejlepší nápad a už vůbec ne, když nejspíš znal pravdu. A tak přikývl. Wade si povzdychl a plácnul sebou zoufale na jeho postel.

„To je snad zlej sen,“ řekl nešťastně.

„Nevěděl jsem to ale zas tak dlouho, Wade. Přisahám. Kryl jsem Anomaris jen proto, že nebyla vhodná doba na to, aby se to propálilo. Jinak bych ti to řekl,“ odpověděl. Wade se k němu otočil.

„Zato teď vhodná doba je, co? Naprosto perfektní,“ zasmál se zoufale. Eldarn si k němu přisedl a empaticky se na něj díval. Potom mu položil ruku na rameno. Wade jí ze sebe smetl, že ho to muselo bolet.

„Nesahej na mě, nebo ti tu ruku urazím!“ syknul na něj podrážděně. Eldarn si povzdychl. Nerad ho viděl v slzách. Nebo takhle, to už od těch slz nemělo daleko. Nebo to možná bylo ještě horší a zvlášť, když za to z velké části mohl on.

„Co chceš, abych udělal? Abys mi odpustil?“ zeptal se. Wade pokrčil rameny a dál zíral do stropu. Eldarn si lehl vedle něj a zíral stejným směrem. „Udělám cokoli,“ řekl. To přesně věděl, že se stane. Dokonce to i zmínil, když jsme se o tom bavili. Wade se zamyslel a pak se na něj podíval.

„Chci, abys byl zase jenom rion Eldarn Naxxremis – můj spřízněnec, kterýho jsem měl rád. Někdo, kdo si nepotřebuje nic dokazovat na můj účet, protože ví, jak věci jsou. Někdo, kdo by pro mě obětoval svůj život tak, jako já pro něj. Někdo, kdo nezneužívá situace když jde o jeho spřízněnou duši a spíš než mě podrážděl, mě bude chránit,“ odpověděl tiše. Eldarn se na něj lehce pousmál.

„Máš to mít. Přisahám. Teoreticky to tak vždycky bylo a je,“ zašeptal.

„Já věděl, že k tomu jednou dojde. Že mě podrazíš a využiješ, já to věděl. Ale nikdy mě nenapadlo, jak moc to bude bolet,“ zmínil. „Je to horší než cokoli, co jsem do teď zažil. Nejde ani o to, že jsi spal s Anomaris jako o to, že jsi něco udělal, o čem jsi věděl, že mě zlomí. O ten fakt. Hrozně to pálí tady,“ vysvětlil a ukázal si na srdce.

„Už ti nikdy nic takového neudělám, Wade. Přisahám,“ řekl. Wade na to nereagoval, protože mu to moc nevěřil. „Nikdy to neudělám, slibuju,“ zopakoval s nataženou levou rukou před sebe tak, že Wade zírající do stropu jí musel periferně vidět.

Eldarnovi se na té ruce objevila runa dohody. Sbíhaly se tam zlatavé čárky jako by to byly mravenci a skupily se do obrazce. „Vidíš?“ zeptal se a Wade přikývl.

„Vidím,“ řekl tiše pozorujíc ten nejzávažnější ze všech slibů, jaký může kdy čaroděj učinit.

„Na můj život,“ dodal Eldarn. Tím se zavázal, že kdyby slib porušil, zemřel by. Wade si otřel slzy z očí a posadil se. Ani se na Eldarna nepodíval. Jen zíral mlčky dopředu na dveře a přemýšlel.

„Chci, aby to, co se dneska stalo bylo absolutní tabu. Aspoň co se tebe týče. Chci, abys dělal, že se to nestalo. Nikdy o tom nebudeme mluvit. Zapomeneme na to. A nikdy o tom nikomu nebudeme vyprávět. Hlavně ty,“ řekl a Eldarn přikývl.

„Jak chceš. A ty to zvládneš?“ řekl. Wade k němu otočil hlavu.

„Příští pátek jsem domluvenej s Ay, se Sárou a s Darrenem, že půjdeme na výlet do Začarovaného lesa kempovat. Bude to super dobrodružství a už se fakt nemůžu

dočkat. A chtěl bych tam svého nejlepšího kámoše. Půjdeš?" zeptal se a Eldarn přikývl.

„Samozřejmě,“ odpověděl a díval se na něj trochu zmateně. Wade se pousmál a poplácal ho rukou po zádech.

„To jsem rád. Bude to super,“ dodal a odešel. Eldarn si povzdychl. Nicméně byl rád za to, že Wade dokázal být tak velkorysý. Sice tohle nedělal jen kvůli němu, ale hlavně i kvůli sobě, aby se z toho vyléčil. Což mu nemohl mít za zlé.

Us 5

☆ Bylo nás pět ☆

Wade zase jako obvykle seděl u mě v ordinaci a pohrával si s těžátkem. Přišel mi něco říct, ale vůbec se k tomu neměl. Zdálo se mi, jako by si nebyl jistý, jestli se tím chce pochlubit, ale zároveň to potřeboval někomu říct. Už hodinu neřekl ani slovo. Já jsem byla v klidu, protože jsem měla nějakou administrativní práci, takže mi tam nijak neprekážel, stejně jsem ale byla trochu nervózní, že mi to nechce říct.

„Ay?“ oslovil mě konečně po tom dlouhém tichu. Já k němu zvedla oči a čekala, co mi tedy řekne. On se nadechl jako by se na to potřeboval psychicky připravit a pak konečně položil to těžátko zpátky na místo. Taky jsem položila papíry na stůl a věnovala mu plnou pozornost.

„Co bys dělala, kdyby tě podrazil člověk, kterýho máš na světě nejradši s druhým člověkem, kterýho máš fakt hodně ráda?“ zeptal se. Já pokrčila rameny.

„To nevím, Wade. Asi by záleželo na tom, co mi udělali a proč,“ odpověděla jsem mu a on přikývl.

„No dejme tomu, že k tomu měli oba dobrý důvod. Že by šlo z části i o to, aby mi pomohli, ale z druhý části už to tak čistý nebylo?“ objasnil.

„Jak jsem řekla, záleželo by na tom co mi udělali a konkrétně proč,“ zopakovala jsem. „Klidně mi to můžeš říct, Wade. Tvoje tajemství je u mě v bezpečí,“ dodala jsem a on přikývl.

„To já vím, já ti věřím. Jen se za to trochu stydím. A taky nechci, abys pak na Eldarna koukala s odporem,“ přiznal.

„Aha, takže Eldarn ti ublížil?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Zvládneš oddělit emoce? Jako že to bylo jen mezi námi? Protože on je jinak vážně dobrý člověk a nezaslouží si, aby ho ostatní kvůli tomu soudili jako by to udělal jim. Taky jsem mu tak trochu slíbil, že o tom nikomu neřeknu, ale asi to nevydržím,“ dodal. Já jsem přikývla.

„Zvládnou. Tak mi to pověz,“ odpověděla jsem a on se na to nadechl.

„Eldarn se vyspal s Anomaris, aby mi pomohl odejít od ní, protože jsem se k tomu neměl, i když jsem chtěl. A ano, Ay, udělal to i proto, že jí chtěl. Nejsem blbej,“ objasnil.

„Takže se to stalo... A ty se zlobíš na Eldarna. A co Anomaris?“ vyzvídala jsem.

„Nic necítím. Je mi to v tomhle ohledu jedno. V podstatě jsem rád. Ten večer to na mě ještě zkoušela, ale já necítil nic. Tak trochu jsem tušil, že to bude mít následky, ale doufal jsem, že to Eldarn neudělá. Ale bylo to naivní, směřovalo to k tomu dlouho. Eldarn jí chtěl a hledal si k ní cestu,“ objasnil.

„No a co konkrétně na tom se tě dotklo?“ zeptala jsem se. Wade se zamyslel.

„Nejvíc asi to, že věděl, že se ze všeho nejvíc bojím, že bych ho ztratil. A že toho využil, protože mu bylo jasný, že to díky tomu překousnu,“ odpověděl. Bylo mi ho líto, to bylo od Eldarna vážně hnusný a dost mě to překvapuje, že by byl takový k někomu, koho má tak moc rád.

„Ale, Ay, kdybych jí miloval, tak by mi to neudělal. Tím jsem si jistej. On je jenom jako já, hledá si skulinky k tomu, co chce. Já ho to naučil. Jen jsem nikdy nevěděl, jak moc to dokáže bolet,“ přiznal.

„To, že to udělal tobě i přes to, co k tobě cítí, mě utvrzuje v tom, že muselo jít i o nějakou pomstu. Možná za to, cos mu kdysi udělal. Třeba se s tím pořád v jádru nesrovnal, a proto, když nadešla příležitost, udělal to,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Jo, to dává smysl. I mi to přiznal. Každopádně, si kvůli mně udělal runu dohody s přísahou na smrt, že mě nikdy nezradí. A říkal, že jsme si vyrovnaný a v podstatě mi naznačil, že klidně zase bude jen můj rion, ale i přes to, že mu to věřím a slíbil jsem mu, že na to dokážu zapomenout, nemůžu se mu podívat do očí,“ vysvětlil.

„Ponížil tě. To člověka hodně poznamená. A nemůžete se ponížovat navzájem, aby se vždycky ten druhý cítil líp. Musíte se s tím srovnat tou delší cestou,“ objasnila jsem a on na mě jen koukal.

„A tím jest co?“ zeptal se.

„Pokud se chcete i dál přátelit tak, jako do teď, musíte na to zkusit zapomenout. On musí vědět, že další takovou věc bys už mu netoleroval, jinak by o tebe přišel a taky, že se mu za to nebudeš mstít. Že jste si to vyříkali a že tím to hasne,“ vysvětlila jsem.

„No, to jsme udělali, ale, Ay, já to nedávám. Mám chuť mu udělat něco fakt strašného,“ přiznal. Já přikývla. Bylo mi jasné, že to takhle vnímá. A zrovna on.

„To právě nesmíš. Musíš se držet. Jestli ti opravdu záleží na tom, co jsi řekl, tak ho nech, aby byl tím posledním, kdo do koho udeřil. Za prvé, to v něm bude vyvolávat výčitky a za další, ty mu tím dokážeš, že jsi silný a vyrovnaný. Že to máš na háku. A že se tě to vlastně zas tolik nedotklo. A taky, on nebude mít chuť udeřit znovu, protože budeš pomyslně na radě ty, což on může pořád očekávat,“ prozradila jsem. On přikývl.

„Chápu. Stejně jsem víc než on. Jsem král Derionu, jsem derion, jsem nejsilnější čaroděj na světě a můžu si dělat co chci,“ prohlásil sebevědomě a já se na něj usmála.

„Přesně tak, Wade. A on je jen tvůj rion. Dokonce na to i přísahal. Nepřekvapí ho, když ho tak budeš zase vnímat. Už to znovu neudělá. Tvoje msta by mohla být takhle nenápadná. Jen aby ulevila tobě,“ dodala jsem.

„Estrella ho strašně seřvala,“ zmínil z ničeho nic. Pak se pousmál. „Dobře mu tak. To si zasloužil za to, co jí provedl. Neřekl jsem jí o jeho nevěrách, ale musím přiznat, že mi udělalo dobře jí říct o tom, co mi s Anomaris provedli. Necítil jsem se na to tak sám, protože jsou zasnoubení,“ vysvětlil.

„Sblížilo vás to?“ zeptala jsem se a on přikývl. To je pochopitelné, že společný nepřítel dělá z nepřátel přátelé.

„Docela jo. Nějak se mezi náma vyčistil konečně vzduch,“ řekl.

„A rozešli se, nebo?“ tahala jsem z něj. Wade pokrčil rameny.

„Myslím, že ne. Eldarn má prostě kliku, že ho máme všichni tak moc rádi. Možná si to ani neuvědomuje. Každopádně to s ní nebude mít tak snadný, ona je totiž ve spoustě věcech celá já. Rozhodně mu to dá sežrat,“ dodal spokojeně.

V tom měl pravdu, Estrella se s ním opravdu nemazala a s Anomaris taky ne. Od Wada měla imunitu, takže jí Anomaris nemohla jen tak něco provést za jeho zády. Jejich soužití muselo být opravdu na hlavu.

„A až to budeš mít, uděláš mi i celou fyziku. Přece nechceš, abych byla královna odpadlice,“ prohlásila sebevědomě a hodila mu na stůl všechny svoje resty za

zmeškaný půl rok ve škole. Domluvila se s ředitelem o individuálním plánu. Že to všechno do konce prázdnin dožene a nechá se přezkoušet, aby mohla do dalšího ročníku jako ostatní.

„Ano, lásko,“ řekl Eldarn a psal až se z něj kouřilo. Estrella se pousmála a nechala ho pracovat. Jen sebou plácla na postel s časopisem a četla si, co jí zajímalo. „Nemohl bych si dát pauzu?“ zeptal se asi po dvou hodinách psaní. Ona se na něj tak podívala a zavrtěla hlavou.

„Ne, to bys teda nemohl,“ odpověděla klidně. „A nebo klidně. Ale dostaneš jinou práci,“ rozmyslela se.

„Jakou?“ zeptal se.

„Fyziku přece,“ odpověděla. Eldarn si povzdechl, zaklapl sešit a sedl si k ní na postel. Estrella se na něj dívala jako na vetřelce. „Co tady děláš? Vypadni!“ sykla na něj.

„Essie...“ začal, ale odstrčila ho nohou.

„Řekla jsem ať vypadneš! A neříkej mi Essie!“ prskala naštvaně. Eldarn si tedy stoupl a podíval se jí do očí. Ani jeden chvíli nic neříkal.

„Co mám udělat, abys mi to prominula?“ zeptal se.

„Nic, fyziku třeba,“ zopakovala a úmyslně ho ignorovala – zase se začetla do toho časopisu. Eldarn na ní pořád jen mlčky koukal a přemýšlel, jak jí zlomit, aby se zklidnila.

„Já vím, že jsem to posral. A strašně moc mě to mrzí,“ začal, ale ona zavrtěla hlavou s úsměvem ve tváři.

„Mrzí tě leda tak to, že to vím,“ opáčila. „A vsadím se, že Anomaris nebyla jediná, s kým jsi mě kdy podvedl. Byla jsem hloupá, že jsem ti tak moc věřila. Všude jsi byl s Wadem a já vím, jaký je on. Nebo jaký byl. Není možný, aby ses celou tu dobu jen koukal na to, jak on se baví a sám jsi si to nechal ujít,“ dodala.

„Taky můžu odejít,“ řekl a ona se rozesmála.

„Jako, že se se mnou chceš rozejít? Po tom cos mi udělal to se mnou vzdáš, když je to těžký? To jsi teda hajzl,“ prohlásila.

„Takhle jsem to nemyslel. Samozřejmě, že bych neodešel od tebe, ale abych ti nebyl na očích. Kdybys třeba chtěla být beze mě,“ objasnil.

„Ne. Chci tě mít na očích. Líbí se mi tě vidět trochu trpět. Ale jestli ti za to nestojím, tak klidně vypadni. Ale to neuděláš hlavně proto, že by ses nestal králem a takhle máš potenciál. Znamenám pro tebe jenom nějaký výhody,“ křičela na něj.

„To přece není pravda. Já tě miluju, Estrello,“ objasnil zírající na ní zoufale. Ona měla stejný výraz a pak zavrtěla hlavou a ten oční kontakt utnula.

„Kdybys mě miloval, tak bys mi to neudělal,“ odpověděla jednoznačně. Eldarn sebral odvahu a sedl si zase vedle ní na postel.

„Pamatuješ na Marsena?“ zmínil. Ona se na něj podívala jako na zrádce, že si to vůbec dovolil teď vytáhnout. „Lidi jsou schopný z lásky, z touhy, z nenávisti i z pomsty čehokoli. To, že jsem s ní spal neznamená, že tě nemiluju a že toho teď nelituju. Lidem obecně věci dochází později, protože na to v určitých momentech ani nechťejí myslet. Nechávací se ovládnout daným okamžikem a spoustou dalších věcí,“ objasnil. Ona přikývla.

„Ale ty k těm lidem nepatříš. Znáš tě moc dobře na to, abych věděla, že ty jsi nad tím přemýšlel detailně předem. Nebyl to úlet jako s Marsenem. Já jsem chtěla tebe a nemohla jsem tě mít. Marsen mi tě připomínal, a navíc jsem to ani neplánovala. Prostě jsem na něj skočila, ale takhle to s tebou a Anomaris opravdu nebylo. A co se týče Elwina, toho jsem už nemilovala, když jsem tohle udělala,“ vysvětlila.

„Dobře, co chceš slyšet? Že jsem jí prostě chtěl? Jo, chtěl. Zachoval jsem se jako hajzl, ale neměla ses o tom dozvědět. Nechtěl jsem ti ublížit, chtěl jsem být chvíli sobeckej. Což není omluva, aby bylo jasno. Jen, to neznamená, že tě nemiluju,“ dodal.

Estrella na něj zírala s usazenými očima. Slyšet, že chtěl někoho jiného jí bolelo. Ale pravda často bolí a ona ho vyhecovala k tomu, aby jí to řekl. „Já s ní nechtěl chodit. Ani jí nemám rád. Bylo v tom hodně, ale city k ní v tom fakt nebyly. Ne z mojí strany,“ dodal. Estrella do něj strčila.

„Už nic neříkej. Je to hrozný,“ sykla na něj. On přikývl a vstal z té postele dodělat výpisky z černé magie. Ona ho chvíli ještě pozorovala, jak píše. „Nejradši bych se s tebou rozešla,“ přiznala mu po chvilce ticha. On se k ní otočil a smutně přikývl.

„Já vím,“ řekl nešťastně.

„Ale pomohls mi tím získat zpátky Wada. A zbavit se Anomaris. A taky možná získat korunu a Wada donutit, aby se vrátil k Sáře,“ zmínila.

„Já vím, z těchhle důvodů jsem to dělal taky. Jen kvůli chtíči to nebylo. Do toho bych nešel,“ dodal. Estrella mu to věřila, protože to byla pravda.

„Proč ještě teda piješ lamilku?“ zeptala se. Eldarn si povzdychl.

„Protože je mi nepříjemný, když mi vidíš do hlavy. Ale klidně ti to zopakuju až to ze mně vyprchá. Protože teď už jsem ti řekl všechno,“ dodal. Estrella se mu dívala do očí a snažila se z nich vyčíst, jestli je upřímný.

„Chybíš mi,“ přiznala mu nakonec.

„Ty mě taky,“ odpověděl. Chvilí na sebe jen tak civěli. Estrella přemýšlela nad tím, jak moc ho má přes to přese všechno ráda a on nad tím, jak moc se bojí, že se s ním rozejde.

„Jsi ochotný za mě bojovat?“ zeptala se a pozorně pozorovala jeho reakci. Bála se odpovědi, ale přišla rychle.

„Do roztrhání těla,“ opáčil pohotově. Estrelle se trochu ulevilo. Sice ho kvůli sobě nechtěla trestat tak dlouho, ale věděla moc dobře, že musí být tvrdá, pokud chce, aby si té druhé šance vážil.

„Paráda. Tak jdi na tu fyziku,“ zašeptala a on se pousmál a přikývl.

Dneska byl den D – měli jsme jít kempovat do Začarovaného lesa. Neuvěřitelně jsem se na to těšila. Jak jsem kdysi říkala, že bych si přála mít nejlepšího kamaráda, kamarádka a přítele v jedné partě s tím, že ona bude v rámci naší party mít to stejné a vlastně i oba naši kamarádi, tak se mi to splnilo. Sice Wade s Darrenem nebyli nejlepší přátelé, ale už si nešli po krku a proto tam byl Eldarn, který to tak nějak vyvažoval.

Já s Darrenem a se Sárrou jsme se sešli s Wadem a Eldarnem na místě, na kterém jsme se domluvili. Bylo to místo, kde jsme kdysi byli na školním výletě. Rostly tam ty halucinogenní houby, které jsme všichni znali až moc dobře. A bylo tam nádherně pro to, strávit noc v dobré společnosti pod širákem.

Trochu jsem si připadala jako na táboře. Wade měl s sebou akustickou kytaru a vsadila bych se, že i nějakou flašku. Darren měl mít závody. Ne tedy v tomhle týdnu, ale obecně si moc nemohl dovolit se zřídit houbami a tak. Jediné, s čím souhlasil byl alkohol, ale ani tak se nechtěl nějak extra odrovnat.

Já si to naproti tomu chtěla užít, protože se mi často nepoštěstí, že bych se mohla zřídit a bavit se takhle se všemi. Rozhodně jsem měla v plánu si dát s Wadem a se Sárrou jívovou cigaretu a možná i tu houbu. A hlavně taky proto, že jsem věděla, že tentokrát se můžu milovat s Darrenem bez zákazů, když na to bude nálada. Což z té houby většinou i je.

„Tak za ním jdi, ne? S námi jsi pořád. Teď už můžeš,“ šeptala jsem Sáře do ucha, když z toho výletu s Wadem byla celá na větvi. Wade se bavil s Eldarnem jako by se mezi nimi opravdu nic nestalo a my s Darrenem jsme se drželi za ruce. Možná si mezi námi Sára připadala doslova jako páté kolo u vozu.

„Myslíš?“ ujišťovala se a na to jí dal Darren jasnou odpověď.

„Jo, běž,“ popohnal jí a ona se usmála a přihopskala k Wadovi jako puberťačka. My s Darrenem jsme se na sebe usmáli a povídali jsme si o něčem svém. Cesta lesem byla docela dlouhá. Ještě zpívali ptáci a západ slunce se blížil. Byla to docela romantika jen co je pravda.

„Čau, kluci,“ prohlásila a oběma dala ruku kolem ramen. Eldarn přestal na Wadu mluvit a oba se k ní otočili.

„Ahoj, Sárúško,“ řekl Wade a usmál se na ní. Eldarn si teď připadal jako páté kolo u vozu. Nebo jako třetí u bicyklu? Zkrátka bylo zajímavé sledovat, jak se to neustále mění.

„Co řešíte?“ vyzvíдалa.

„Fyziku,“ odpověděl jí a zazubil se. Eldarn se taky tak zvláště zaculil a Sára se rozpačitě zahihňala.

„Fyziku, jo? No, to vám k tomu asi moc nepovím, tak vás teda nebudu rušit,“ řekla a pustila se jich, ale Wade jí k sobě přitáhl zpátky.

„To nevádí, můžeme se bavit i o něčem jiném,“ odpověděl pohotově. Ona se podívala na jejich spojené ruce a pak zpátky na něj. Wade jí tedy raději pustil. Došlo mu, že má pořád toho svého přítele, kterého viděl tenkrát v kostele a nechtěl jí dělat problémy.

My s Darrenem jsme se na sebe pousmáli. Tolik jsme jim přáli, aby jim to konečně vyšlo. Darren hlavně Sáře, ale já to přála oběma z celého srdce i Wadovi. Pak bylo chvíli úplné ticho. Nebylo trapné, naopak bylo příjemné a přirozené. Bylo slyšet jen našich kroků, jak jdeme po cestě z drobných kamínků.

„Pamatujete na duši Percivala van der Voida? To bylo kousek,“ zmínil Wade a Darren přikývl. Já si taky dobře pamatovala na tu chvíli. Hrozně jsem žálila na Alyssu a strašně moc jsem Darrena tenkrát chtěla. Taky mi vyfouknul tu duši před obličejem, takže jsem byla příšerně nasupená. Chtěla jsem jí využít, abych se mohla zbavit Dharnalen. A Eldarn ten byl na Darrena pořád naštvaný kvůli mně. A co se týče Sáry s Wadem, tak po sobě koukali už tenkrát.

„Strašně jsem tě tenkrát chtěl,“ přiznal Sáre a to jí překvapilo.

„Jo, to si pamatuju, bylo to neúnosný. Pořád o tobě žvanil,“ prozradil Darren. Všichni jsme se zasmáli.

„Já si s váma tehdy připadal fakt navíc,“ zmínil Eldarn a my mu dali za pravdu příkývnutím.

„Já zas žárčila na Alyssu,“ přiznala jsem a Darren se ke mně přitulil.

„To já na ní žárčila až později,“ rýpla Sára do Wade. Ten se jen zakřenil a zavrtěl nad ní hlavou.

„Přitom jsi neměla důvod na ní žárlit. Vždycky jsem chtěl spíš tebe,“ odpověděl tiše. Sára se usmála a malinko začervenala. Potom to Wade ale raději přerušil. „No a proč o tom mluvím. Bylo vtipný, že jste se tak přetahovali o tu flašku, když to celý byla jenom voda. Tu pravou jsem měl já,“ prohlásil a Darren zbledl na barvu mouky. Já taky.

„Cože??“ ozval se. Wade ho poplácal po rameni, aby ho uklidnil.

„Neboj se, Darrene. Já ti jí včas vrátil,“ odpověděl a opravdu bylo ve vzduchu cítit, jak moc se mu ulevilo. Dodneška jsem nepochopila, k čemu to tolik potřeboval, ale dle jeho výrazu to bylo životně důležité a Wade o tom věděl. Nebo možná jen věděl, jak moc to pro něj je důležité.

„Určitě? Kdy?“ vyzvídal.

„Říkám, že včas, Darrene. Vždyť jsem musel mít co vyměňovat. Kdyby to tam už nebylo, tak bych to asi nevyměnil,“ vysvětlil. Darren si oddychl.

„Takže tím jsi myslel ten vzkaz, že mi vrátíš něco, cos mi neměl nikdy brát?“ ujistil se a Wade přikývl. „Ty vole, teď mi bylo na chvíli fakt jak kdybych umřel,“ přiznal a pak se rozesmál.

„Promiň, že jsem to v první řadě udělal. A promiň, že jsem ti teď málem způsobil infarkt,“ řekl a Darren se na něj usmál.

„Určitě jsi to nespletl?“ zeptal se ještě pro jistotu. My jsme je jen sledovali, jak si povídají. Vůbec jsme netušili o čem je řeč.

„Určitě, Darrene. Neboj se. Hádám, že to máš na lektvar, tak jsi musel dělat zkoušku, ne? Asi určitě, když jsi tam nalil takhle důležitou věc. Obecně to musí být hodně důležitý lektvar,“ pokračoval, ale už ho zarazil jen příkývnutím a měnil téma, protože se strašně bál, že by se svými znalostmi Wade uhodnul, k čemu ten lektvar je a tím by vyrazil tajemství, které jsem nesměla znát.

„Co kdybychom si to rozložili támhle? Je to i prima místo pro ohniště,“ navrhnul a ukázal na to místo prstem. Wade souhlasil. Obecně o všem rozhodovali vždycky oni dva, nebo jeden z nich. Tohle byl jeden z jejich největších problémů kdysi, když se ještě přátelili – bojovali o post alfy.

Oba jsou přirozeně dominantní typy. S čímž nemá Eldarn žádný problém. Ten je s Wadem viditelně submisivní. Tedy býval, ale to hádám už je zase v cajku. Vlastně mi to přišlo hezké, že se tak doplňují jako přátelé i jako spřízněnci. A taky to ukazovalo na fakt, že se mají rádi a umí se vzájemně sobě přizpůsobit. Ale i nejlepší přátelé se občas hádají. Důležité je, že to urovnali.

Když jsme se „ubytovali“ na malé mýtince na kraji Začarovaného lesa. Posadili jsme se na deky a vyčarovali si různé druhy jídel. Bylo to super, protože vyčarované jídlo nenasytí, ale zato jeho chuť si lze vychutnat plnými doušky tak jako tak.

Wade rozdělal oheň jedním mávnutím ruky a posadil se na deku. Sára si přirozeně sedla vedle něj a my dva s Darrenem k sobě. Eldarn na nás chvíli koukal, jak si povídáme a pak si sedl na pařez kousek od nás a díval se na západ slunce.

„Jsi šťastná, Sárúško?“ zeptal se jí Wade a ona mu naznačila, že jo i ne. „Jak to?“ vyzvídal. Sára se pousmála a zamyslela se. Vždycky jí říkal ať přemýšlí, než něco řekne, a tak se tím snažila řídit.

„Když jsem s tebou, tak jo,“ odpověděla a lehce se dotkla prsty malíčku jeho levé ruky, o kterou byl opřený na dece. Wade se na ní překvapeně podíval a pak na mě s Darrenem, jak se od nich vzdalujeme. Šli jsme se podívat kousek dál, odkud byl lepší výhled do údolí.

„Vážně?“ zašeptal překvapeně a ona přikývla a šoupla se k němu blíž. Wade znejistěl. Tak dlouho se jí ani nedotkl a teď to vypadalo, že se zase dají dohromady. Bušilo mu srdce jako šílené a jí taky.

„Škoda, že spolu nemůžeme být víc a častěji,“ zmínila.

„Jestli by sis to tak přála, tak můžeme a budeme,“ odpověděl jí pohotově. Docela to ze sebe vypálil, což Sárú mile překvapilo. Taky se na něj usmála, zdál se jí roztomilý, když měl tenhle zamilovaný kukuč. Skoro i zapomněla jaké to je, když se na ní tak krásně dívá. Byl to ten pohled, který jsem jí, než jsem ho zažila u Darrena, silně záviděla.

„Je to těžký,“ řekla a povzdychla si. Wade jí dal za pravdu přikývnutím. Potom se ohlídl a když si všiml, že tam zůstali spolu úplně sami, oddychl si.

„Co tvůj přítel?“ zeptal se ohleduplně. Ona se na něj smutně podívala.

„Jaký přítel?“ odpověděla. Wade se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Tohle jsem nečekal, že budeš dělat,“ řekl neutrálně a bylo vidět, že se ho to dotklo. Sára na něj nechápavě koukala.

„Nechápu, o čem to mluvíš, Wade,“ objasnila.

„Neřeš to. Poslední dobou jsem na nevěry celkem háklivej,“ vysvětlil.

„Na jaký nevěry?“ pokračovala.

„Na všechny. Je to hnusný,“ oznámil jí, což Sárú víc než zaskočilo. Nicméně mu dala za pravdu. Ale stejně jí přišlo zajímavé, že se takhle změnil. Že zmoudřel a bylo jí jasné, že kvůli tomu si musel i hodně vytrpět, jinak by to nevnímal tak intenzivně.

„To jo, je to hrozně hnusný,“ řekla. Oba si zírali dlouze do očí, než to Wade utnul v zárodku. Už nechtěl udělat nic unáhleného a už vůbec ne se Sárú. Měl takový pocit, že na to má jenom jeden pokus. A necítil, že je to ta správná chvíle. Zvlášť když byla zadaná. Holt si musel ještě chvíli počkat a nebo měl prostě smůlu.

Sára moc nechápala, co ho drží zpátky. Vždyť mu jasně řekla, že žádného přítele nemá a on... *on to asi nepochopil*. Došlo jí a usmála se. Potom mu položila svou ruku na hřbet té jeho, o kterou se opíral a pohládila ho po ní.

Wade se na ní překvapeně podíval, když si uvědomil, že se ho dotýká. Za tu chvíli slunce už zapadlo a v dálce nad korunami stromů, vykukoval měsíc. Byl v úplňku a celý ten večer byl hrozně kouzelný a to byl teprve začátek.

„Kdybys byl se mnou, já bych ti nikdy nebyla nevěrná,“ prohlásila a on se pousmál.

„Já vím, že ne,“ odpověděl. „Já tobě taky ne,“ dodal ještě a tu ruku, kterou měla položenou na jeho si přitáhl ke rtům a políbil jí. Sára sebrala odvalu a položila si hlavu na jeho rameno. Wade to zaskočilo, ale nic neříkal a ani se nehnul, měl strach, aby jí nevyplašil.

„Kéž by byly věci jinak než jsou,“ prohlásil smutně.

„A jak bys chtěl, aby byly?“ zeptala se ho takticky. Wade se podíval na měsíc a zamyslel se, jak zformuje větu.

„Chtěl bych vrátit čas. Ale toho se bojím. Na takový pokusy jsem srab, i když mám na to moc. Chtěl bych být prostě šťastnej. Nebýt tak sám. Chtěl bych tě mít pořád na blízku. A to samý bych chtěl i pro tebe – abys byla šťastná. Ať se mnou, nebo beze mě,“ dodal.

„Chtěla bych to samý, ale s tebou. Už bez tebe nechci být ani den,“ prohlásila a podívala se na něj. Wade z toho byl zaskočený. Nečekal, že to řekne, i když z ní cítil, že ho má pořád tak podivně ráda.

„Jsi nějak vedle z toho, co jsem řekla,“ zaculila se. On se jen pousmál a přikývl.

„Jsem. Je to už tak dávno, co jsme spolu naposledy takhle mluvili,“ objasnil. Sára potlačila chuť říct, že už je dávno všechno, co spolu naposledy dělali. Byly to roky, co spolu naposledy chodili.

„Bude to znít asi šíleně, ale já na to nezapomněla. I kdyby to mělo trvat dalších deset let, stejně bych pro to klidně obrátila svůj život naruby,“ zmínila. On se na ní smutně podíval.

„Pro co?“ zeptal se jako by neznal odpověď.

„Pro tebe,“ řekla a Wade to nevydržel, chytl jí něžně za bradu, přitáhl si jí k sobě a políbil jí. My s Darrenem a s Eldarnem jsme na ně koukali z dálky a když jsme viděli, že se konečně dali dohromady, otočili jsme se s úsměvem ve tváři k nim zády a nechali jim nějaký ten prostor.

„Budeme hrát nějakou hru?“ zeptal se Eldarn, aby rozvolnil ten divný opar kolem nás. My s Darrenem jsme se na sebe jen usmáli. Přišel nám trochu jako by byl naše dítě. Sice byl starý jako my, ale takhle nějak zněl Darrenek nebo Darrenova sestra Azzaela, když byla malá – roztomile.

„A co bys chtěl hrát za hru, Eldarne?“ zeptal se ho Darren.

„Nevím, cokoli, co zabere tak... celou noc?“ prohlásil a já se zahihňala. Je pravda, že Wade se Sárrou se od sebe jen tak neodlepí po takové době. Ale tohle měl být náš společný večer, snad budou rozumnější.

Wade na chvíli přestal Sárrou líbat a usmál se na ní. Ona si položila hlavu na deku a dívala se mu do očí. On byl opřený o loket a sledoval její rty i oči. Bylo na něm vidět, že je šťastný. Bylo to jako nějaké kouzlo.

„Pořád bys chtěla být moje královna?“ zeptal se, když žmoulal přívěsek korunky na jejím krku. Sára se usmála.

„Já už přece jsem. To jsi mi říkal, když jsi mi to dával na krk,“ odpověděla mu a on přikývl a usmál se. Potom se zamračil. „Copak?“ polekala se.

„Bohužel to reálně asi nebude možné. Myslel jsem si, že až budu král, budu si moct dělat co chci, ale všechno to řídí neviditelný chlap, kterej ani neexistuje,“ prohlásil. Sára vyprskla smíchy.

„Myslíš boha?“ zeptala se a on přikývl.

„Jo. No a ten nejspíš nemá rád lidi. Pořád jim dělá hrozný věci. Horší než jaký bych já sám dokázal vymyslet, a to je co říct. Víš jak jsem v tom dobrej,“ procedil a ona přikývla a zase ho stáhla k sobě, aby ho mohla políbit.

„Tak na to nemysli. Aspoň ne teď,“ šeptala mu do rtů rozněženě. Wade jí polibky oplácel a pak se od ní zase trochu s úsměvem odtáhnul.

„Tady by jsme se neměli moc rozvášnit, mohli by se vrátit,“ zmínil.

„Býval jsi teda všímavější a odvažnější. Ti se jen tak nevrátí, ví moc dobře co budeme dělat,“ prohlásila suverénně a stáhla ho na sebe. Wade se zakřenil.

„A co budeme dělat? Ty snad vidíš do budoucnosti?“ dobíral si jí.

„Plánuju, že budeme dělat samý hezký věci,“ odpověděla mu a on se zasmál a pořád uhýbal jejím polibkům. Sára nebyla zvyklá na to, že jí takhle někdo škádlí. A zvlášť teď, když měla náladu na jinou zábavu.

„Pořád to nechápeš, vid’? Plánovat max pět minut do budoucna není nic moc,“ dodal.

„Být spontánní v rámci měsíců taky ne. Jsme jací jsme. A kdo řekl, že mám naplánovaných pět minut? Nejmní celou noc,“ odpověděla mu a povalila jeho, aby už jí nemohl utíkat. Pak se natlačila rty na ty jeho a rukou mu vjela pod tričko. Wade se pousmál.

„I kdybych nakrásně chtěl, tady se milovat nebudeme, miláčku. Na to znám lepší místo,“ zašeptal jí do ucha. Sáře vyběhla po těle husí kůže. Co že to řekl? Miláčku? Milovat se? Tohle neslyšela tak dlouho, že jí to úplně vykojelo.

„Copak, překvapilo tě snad co jsem řekl?“ zeptal se. Sára se pousmála a zavrtěla hlavou.

„Vůbec ne, miláčku,“ odpověděla. Wade jí úsměv vrátil a místo toho jí jen položil ruku kolem ramen a stáhnul vedle sebe na deku.

„Zajímá tě vesmír a hvězdy?“ zeptal se z ničeho nic a ona přikývla.

„Jo. Někdy bych chtěla být hvězda,“ prohlásila a její odpověď ho víc než zaujala. Hlavně proto, že to říkala Anomaris taky. Byl víc než zvědavý, co mu k tomu řekne víc. A byl si jistý, že její odpověď bude unikátní a mnohem lepší, než ta jeho ženy.

„Ano a proč? Chtěla bys být koule žhavých plynů?“ zeptal se, ale zavrtěla hlavou. Taky se tomu, co řekl hihňala.

„To fakt ne. Na to mi stačí si dát něco s fazolema. Já to myslela metaforicky, víš? Jako, že bych chtěla být prostě výjimečná a důležitá,“ objasnila.

„Ale ty jsi výjimečná a důležitá. Aspoň pro mě jsi nejdůležitější. Jako Slunce, bez tebe by to nešlo,“ odpověděl zirájíc na ní zamilovaně.

„Vážně si to o mě myslíš, nebo to říkáš jen tak, abys mi udělal radost?“ vyzvíдалa. Wade nad ní zavrtěl hlavou a políbil jí letmo na pusu.

„Myslím to vážně, trubičko moje. Pro mě jsi snad i důležitější než Slunce. Nejde to bez tebe vydržet, i když neumřu, ale život je o ničem,“ objasnil. Sáře stekla z oka slzička. Hned na to ho chytla za ruku a propletla své prsty mezi jeho. Potom zavřela oči a spokojeně vydechla.

„Chtěla bych takhle zůstat už napořád,“ prohlásila z ničeho nic zasněně. Wade se usmál.

„To by jsme se ale připravili o spoustu lepších věcí,“ odpověděl neutrálně.

„Například?“ provokovala ho.

„Dokážeš si představit, že bys byla tak stará, Sárúško? Když už teda bys chtěla být ta hvězda,“ prohlásil. Sára se na něj tak divně podívala a lehce do něj šťouchla.

„Ty jsi teda romantik. Když tomu tak rozumíš něco mi pověz o těch hvězdách,“ stěžovala si a Wade se rozesmál. „Zkus to znovu a buď romantickéj. Aspoň jednou,“ škemrala.

„Tak jo. Ale nejsem astrofyzik zas tak moc toho o hvězdách nevím,“ připomněl, ale znovu do něj šťouchla. Wade tedy zmlknul a ukázal prstem na nějakou hvězdu. Sára se se zaujetím podívala, kam ukazuje a čekala, co jí poví.

„Vidíš tu skupinu hvězd? To je souhvězdí Orion, jedno z nejjasnějších na noční obloze. Jsou to hvězdy *Alnilam*, *Alnitak* a *Mintaka* a jsou od Země vzdálený stovky světelných let. Taky už září miliardy let. Zvláštní, že tu jsou už tak dlouho před náma a ještě budou i po nás,“ řekl a Sára na něj spokojeně koukala.

„Vážně se tak jmenujou?“ ujišťovala se a Wade přikývl.

„Jo, vážně. Jsou všechny přibližně 20x větší než Slunce. *Alnitak* je vzdálená asi 800 světelných let od Země. Od nás 1200, proto vypadá, že je největší. Svítí nejjasněji, ale přitom jsou všechny stejně velký. Taky se jim říká modří superbří,“ dodal. Sára se k němu přitulila.

„Jsi úžasnej,“ prohlásila.

„Proč? Protože vím pár věcí o hvězdách? To je všechno, co o tom vím,“ přiznal. Sára se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Já nevím proč, ale prostě jsi. A fakt bych s tebou chtěla strašně moc spát,“ řekla a on se rozesmál. Hrozně se mu líbilo, jak byla přímočará. „Já nikoho nemám, Wade. A i kdybych měla... chci jenom tebe,“ přiznala a dívala se na něj chtivě.

„A co ten kluk z kostela?“ vyzvídal zaskočeně. Sára se na něj podívala jako na trubku.

„Už jsem řekla. Chci jenom tebe. A řekla jsem to i jemu, když jsem měla pocit, že by to mohlo být vzájemný,“ objasnila a tak nějak stydlivě se mu dívala do očí. Wade se na ní šokovaně podíval.

„Ty ses s ním rozešla?“ ujišťoval se a ona přikývla. „Kvůli mně?“ dodal ještě. Sára se pousmála a pohlédla ho po tváři.

„Ano, kvůli tobě, Wade,“ zopakovala. Wade z toho byl trochu smutný. Báł se, co s nimi teď bude. Vždyť on je král derion a ona je rionka. A nejhorší je, že je král a že od toho nemůže jen tak utéct.

„Co je ti? Vyděsila jsem tě tím?“ zeptala se, ale on zavrtěl hlavou. „Tak co je?“ vyptávala se. Wade jí pohladil prstem po rtu.

„Taky bych s tebou chtěl spát. Fakt moc. Ani nevíš jak moc. Ale nejde to. Nechci, abys byla nešťastná a já vím, že za nějakou dobu budeš. Protože mě nemůžeš mít už napořád a já tebe taky ne. Ne se vším všudy. Jen napůl,“ vysvětlil.

„Je mi to jedno, Wade. Všechno lepší než nic. Já už bez tebe nechci být. Nechci,“ dodala. Wade se zamyslel a povzdychl si.

„To já taky ne, ale myslím si, že ti to stačit nebude,“ zmínil a ona se posadila naproti němu a chytla ho oběma rukama za obličej. Wade jí mlčky zíral do očí.

„Pojď být spontánní, Wade. My dva proti celému světu. Doopravdy,“ zašeptala. Wade byl asi jediný, kdo tomu jejímu podivnému mimoňskému slovníku rozuměl. A pousmál se.

„Určitě to tak chceš?“ ujišťoval se a ona přikývla.

„Chci,“ odpověděla. Wade jí políbil a v tom jsme dorazili za nimi. Už nás to tam nebavilo a říkali jsme si, že jestli si chtějí hrát, ať jdou někam do soukromí sami.

„Doufám, že jste oblečení,“ zavolala jsem na ně.

„Jasně, proč by ne? Snad jste si nemysleli, že by jsme dělali nějaký neprístojnosti a tady? Vždyť jste od nás byli jen kousek,“ řekla Sára a Wade jí k sobě přivinul. Já se na ní usmála a sedla si vedle ní na deku.

„Takže jste spolu?“ vyzvíдалa jsem. Darren si přisedl vedle mě a Eldarn vedle Wada. Sára s Wadem se na sebe usmáli a pak se na nás podívali a oba přikývli.

„Dokud nás smrt nerozdělí,“ řekla. Já jí hned objala a jeho taky.

„Moc vám to přeju. Hlavně, abyste byli šťastní,“ dodala jsem. Darren se taky usmíval a Eldarn vnitřně jásal, protože věděl, že je pro něj Sára to nejlepší, co by mohl kdy mít.

„Tak co? Jdeme se už konečně najíst? Mám hroznou chuť na ty sýrové šneky,“ zmínila jsem a natahovala se pro ně k misce. Wade byl u toho, tak mi je podal a sám si vzal šunkový chlebiček.

Sára ho sledovala, jak se cpe. Přišlo jí to roztomilé, ale pravdou je, že Sáře přišel roztomilý úplně ve všem co dělal. Aby ses z něj nepo...

Když jsme se najedli a povyprávěli všechny naše radosti a strasti, a zahráli karty, Wade nám hrál na kytaru a my jsme do toho všichni krákali. Docela jsme se nasmáli. Dokonce to naše zpívání přilákalo i vzácného, bílého jelena se zlatým paroží, který je prý patronem lásky, což se Wadovi se Sárou konečně hodilo. Nějak si to spojili s tím, že mají požehnání.

A zatímco my jsme vyslýchali Eldarna, aby nám vyprávěl všechno, co se stalo v paláci za tu dobu, co byl Wade králem, Wade se Sárou se šli projít k jezeru. Drželi se za ruce celou cestou lesem. Pod nohama jim praskaly větve a křupalo suché jehličí.

„Kam mě táhneš?“ zeptala se s úsměvem od ucha k uchu.

„To uvidíš,“ odpověděl jí lehce tajemně. Zdálo se, že ví kam jde a proč. Sára se tedy nechala. Věřila mu, že ať už jí vláčí kamkoli, bude to stát za to. Trochu si s ním přišla zase jako pubertáčka.

Pak se najednou zastavil. Bylo to kouzelné místo nejen proto, že bylo v Derionu, ale proto, že tak i vypadalo.

Vzal jí dolů do toho údolí, kam jsme se předtím asi půl hodiny dívali, když jsme jim nechávali soukromí. Bylo tam malé jezero mezi dvěma lesy.

Vypadalo jako by bylo ze skla. Bylo průzračné a v určitých místech i hluboké. Odrážel se na něm měsíc a hvězdy. Byla to nádhera, romantičtější místo v Derionu by snad vůbec ani nenašli. Protože Začarovaný les byl ze všech krásných lesů nejkrásnější.

Sára neměla slov. Zírala na to místo jako na zjevení. „To je to nejkrásnější místo, na jakým jsem kdy byla,“ prohlásila a Wade přikývl.

„Jo, to teda,“ řekl a přitáhl si jí k sobě blíž bokem a dal jí svou ruku pevně kolem pasu. „Kdysi jsem často nad tou vodou lítal s Qyldryirem. Byl jsem tu rád sám,“ zmínil a Sára se pousmála. „No ale teď jsem tu ještě radši s tebou,“ dodal.

Sára se na něj podívala, stoupla si na špičky a políbila ho. Wade se nechal od ní líbat. Nejdrív ty jejich polibky byly normální a plné citů, potom se ale z rázu proměnily na vášnivější a plné touhy.

Sára ho směřovala za stálého líbání k nejbližšímu stromu, kam ho zády narazila, vloudila mu své ruce pod tričko a lehce mu nehty přejela přes žebra až dolů k pánvi. Wadovi naskákala husí kůže po těle.

Pak si jen stáhnul tričko a hodil ho vedle sebe. Sáře taky pomohl s tričkem. Ta si hned na to rozepla podprsenku, hodila jí za sebe a nalepila se na něj svým nahým tělem. Wade jí hladil něžně po zádech a mačkal jí k sobě. Potom si sedl na zem zády k tomu kmenu a stáhnul si jí k sobě na klín, rozepnul pásek u džín a vyhrnul jí sukni.

„Miluju tě,“ řekl, zatímco se na ní zamilovaně díval. Sára se usmála a umlčela ho polibkem. Nechtěla to říkat jen proto, že to řekl on, a tak za sebe nechala mluvit své jen po něm toužící tělo.

Wade jí chytl za boky a držel jí u sebe jako by se bál, že mu někam uteče. Sára se na něj taky lepila jako pomínutá. Jako by dost blízko nebylo dost blízko. A líbala ho na jeho pootevřené rty.

„Miláčku,“ zašeptala tiše a zaryla mu prsty do vlasů. Wade se na ní tak oddaně podíval. „Miluju tě,“ řekla a sklouzla se po něm až dal hlavu do záklonu a slastně zavrňel.

„My dva proti tomu celému ve všem naprosto zatracenému světu,“ zašeptal jí do ucha a ona přikývla. „Jsi si tím opravdu jistá?“ zeptal se.

„Jsem,“ odpověděla a vroucně ho muchlovala. Myslím, že k tomu nebylo co dodat. Bylo to přesně tak, jak si člověk představí splynutí dvou duší, které k sobě nepochybně patří.

„Dobře,“ řekl oddaně a horlivě jí laskal jako svůj nejcennější poklad. Obyčejně je při tom při smyslech, ale teď byl jak smyslů zbavený. Tvářil se vážně a soustředěně. Jako by se pro něj zastavil čas. Oba se Sárrou působili, že jsou jeden pro druhého naprosto vším.

Líbali se intenzivně, jejich vlhké jazyky po sobě klouzaly jako divé a jediné, co kolem nich bylo slyšet, byly tiché slastné výdechy. Wade jí uměl dát najevo, pro koho jeho srdce tluče, aniž by to říkal. I ona jemu.

Sára se prohýbala v zádech pod přívalem vzrušení a šmejdila rukou po jeho pevném a vypracovaném těle. Užívala si každou chvíli, líbala ho všude, kam dosáhla a rozmazlovala ho tak, jak on rozmazloval jí.

Wade celkem hlasitě vzdychal a zasněně se u toho hrabal Sáře ve vlasech. Už se soustředil jen na to, jak moc je mu se Sárrou dobře. Nevnímal čas, nevnímal nic, jen souznění jejich dvou žíznivých těl. Sárovy náruče a tělo dávalo Wadovi pocit bezpečí a útěchy, stejně tak se cítila ona. Jediný pohled na ně dva by každého přesvědčil, že tyto bytosti bezesporu patří jen k sobě.

A pak se mu jen opřela čelem o rameno a snažila se popadnout dech. Bylo to intenzivní, víc než kdy jindy. A vnímal to tak i Wade. A nejen proto, že se spolu nemilovali tak dlouho, ale proto, že to bylo skutečné. Skutečnější než kdykoli předtím. Bylo to takové definitivní.

„Ty tak nádherně vzdycháš,“ zmínila a Wade se pousmál a políbil jí.

„Ty taky,“ odpověděl ještě udýchaně.

„Ty jsi opravdu...?“ zašeptala po chvilce ticha.

„Jo,“ řekl tiše.

„A nebudeš toho litovat?“ zeptala se.

„Ne,“ řekl a podíval se jí do očí. „A ty?“ ujistil se, ale ona zavrtěla hlavou a lehce ho políbila. Oba z toho, co teď udělali byli trochu nervózní, ale spíš pozitivně. Byla to velká věc, a zvlášť když byla spontánně plánovaná. Tak to asi má být, když jsou oba v tomhle rozdílní.

A zvláštní fakt je, že my s Darrenem jsme dítě plánovali, ale stalo se to omylem dřív, zato oni dva dítě nikdy neplánovali, ale teď se o něj pokusili. „Až dorazím domů, musím něco zařídít,“ řekl vážně a podíval se jí do očí.

„Co?“ zeptala se a položila si ruku na jeho rameno.

„Něco, co jsem měl udělat už dávno,“ dodal záhadně. Sára se už na nic neptala, věděla, že jí víc neřekne. Kdyby chtěl, už by to udělal. Byla pořád na Wada nalepená a seděla mu na klíně. Po tom z něj slezla a natáhla se pro podprsenku. Wade se ale neoblékal, jen zíral na jezero.

„Nevykoupeme se?“ navrhnul a Sára se podívala na jezero a pak zpátky na něj. Chvilí nad tím přemýšlela, než souhlasila.

„Nahý?“ zeptala se ještě pozorujíc Wada, jak se svléká. Ten se na ní překvapeně podíval.

„No jasně, snad jsi nezapomněla, že se v oblečení do vody nechodí, Sáruško?“ řekl a políbil jí na čelo. Ona se zahihňala a tak zase tedy zahodila tu podprsenku a stáhla si sukni i s kalhotkami.

Wade na ní zase koukal tím svým zaláskovaným pohledem, než ze sebe stáhnul i boxerky. Oba na sebe chvíli jen koukali, jako by se viděli poprvé. Potom k sobě udělali pár kroků a spojili se zase jako dva magnety.

„Jsem teď tak strašně šťastnej, lásco. Je to až nepředstavitelná úleva po tak dlouhý době, co jsem s tebou nebyl. Už se od tebe nehnu,“ šeptal jí do ucha.

„Já od tebe taky ne. My dva už navždycky,“ odpověděla a podívala se mu do očí. On se na ní usmál a políbil jí na čelo. Potom jí chytl za ruku a společně si to mířili do jezera.

„Asi to bude studený,“ zmínila cestou ještě, než si stačili namočit nohy. Wade přikývl.

„V to doufám, myslím, že potřebujeme po tom všem trochu zchladnout, aby jsme vydrželi být v jejich společnosti, aniž by jsme mysleli jen na sex,“ prohlásil. Sára se zaculila a vkročila do vody.

„Tohle je ale vážně studený, Wade. Spíš aby jsme z toho nebyli třeba nemocní,“ oznámila mu. Wade to otestoval na vlastní kůži a usmál se.

„Vždyť to má tak 24 stupňů,“ řekl a tahal jí dál. Wade byl trochu otužilejší než Sára, té byla pořád zima, ale já jsem to měla taky. Nevím proč, ale muži na to tolik netrpěli jako ženy.

Potom zaplul jako šipka pod hladinu, zatímco Sárů nechal na mělčině klepat kosu. Když se vynořil, šel jí naproti. Voda mu byla tak do pasu. „No tak, miláčku. Vždyť je to teplý. Není to tak dávno co ještě svítilo sluníčko,“ řekl.

Ona se odhodlala jít k němu, když tam tak stál s otevřenou náručí. Nechtěla ho zklamat. No a pak tam hupsla a rychlým tempem plavala k němu, aby už jí zahrál on.

„Zmrzlinko,“ zašeptal a políbil jí na tvář, když se k němu přitulila.

„Nesvítilo sluníčko, tak je to jiný,“ opáčila. Wade se pousmál.

„No jistě, když je tma. To pozná i slepý,“ prohlásil. Sára do něj z legrace šťouchla. On na ní cáknul a ona na něj a hráli si jako kdyby jim bylo pět. Pak ale Wade zvažněl.

„Měli by jsme se vrátit za ostatními. I když bych byl mnohem radši celou noc jenom s tebou,“ řekl, když už si trochu zaplavali. Sára přikývla, chytla ho za ruku a společně vyšli ven z vody.

„Měli jsme celkem kliku, že nás nesnědly třeba drábové. Teď v noci loví kořist o velikosti nás dvou,“ prohlásil a Sára se na něj vyděšeně podívala.

„Cože? Tahal jsi mě do vody, kde jsou drábové?“ zaječela na něj a on se rozesmál. Hrozně ho bavilo jí škádlit. Pravděpodobnost, že tam byli, byla malá a on to věděl. Každopádně pravdou je, že koupat se v noci v jezerech v Derionu u Začarovaného lesa to nebylo zrovna nejbezpečnější.

„Tady je toho, miláčku. Ani nevíš. Někdy je lepší nic nevědět,“ dodal.

„Už nikdy se s tebou nebudu koupat ve vodách v Derionu. A ty to máš taky zakázaný, nechci, aby tě něco sežralo,“ zmínila, zatímco se oblékala na mokrou kůži, což bylo docela nepříjemné. Wade se zaculil a přikývl.

Tak zhruba po hodině přišli zpátky. Drželi se za ruce a měli mokré vlasy. Došlo nám, že se spolu koupali v jezeře. Docela jsem byla ráda, že se vrátili, protože večer jen ve třech jsme trávit nechtěli.

„No sláva, kdo dorazil,“ prohlásila jsem a oba se culili.

„Teď se bude pařit,“ řekl Wade a naznačil Eldarnovi, aby otevřel flašku. Sára se uvelebila vedle Darrena a opřela si hlavu o jeho rameno. Wade si od Eldarna vzal láhev alkoholu a načal jí. A já se opřela o Darrenovo druhé rameno čekajíc, až mi Wade nalije trochu do skleničky.

„Užila sis to?“ zeptal se jí potichu Darren. Ona přikývla a on jí pohladil po rameni. Já jsem byla taky celá naměkko z toho krásného večera, hvězd a romantiky. A těšila jsem se i na to, až budeme s Darrenem vedle sebe usínat.

„Tak prosím,“ řekl Wade a podal Eldarnovi jako poslednímu do ruky skleničku. Ten si jí od něj vzal a pak jsme se chystali si přituknout.

„Na vás dva,“ řekl Darren a my to po něm zopakovali.

„Jo, na vás,“ dodal Eldarn a usmál se na Wada.

„Na nás na všechny,“ opravil to Wade.

„Tak na nás na všechny,“ řekla jsem a konečně jsme si přitukli. Potom jsme to do sebe kopli jako kdyby to byla jen obyčejná voda a my měsíc nepili. A jeli jsme jednu za druhou.

Měli jsme i zajímavé téma. Řešili jsme ježibaby. Zdálo se, že toho o nich vím přece jen nejméně vzhledem k tomu, že se jednalo převážně o jejich duše. Sára byla zvědavá, pořád mi kladla nějaké otázky. Nejzajímavější, ale byla proč se nikdy muži nestanou ježidědky.

„No proč?“ zeptal se Wade a netrpělivě čekal až jim to budu vyprávět. Myslím, že on asi proč tušil, ale líbilo se mu, když jsem mluvila o duších. Fascinovalo ho to téma už nějakou dobu.

Sára se k němu přitulila, on se na ní usmál a hladil jí něžně po ruce. Eldarn se na Wada taky pousmál a dal mu najevo, že mu to moc přeje. „Podle toho, co jsem o tom

četla, muži nevydrží tak masivní zčernání duše jako ženy. V podstatě zemřou dřív, než by se jim duše stihla rozpadnout, což vlastně působí ježibabství,“ objasnila jsem stručně.

„Takže tím chceš říct, že jsou chlapi slaboši?“ zmínil Darren a já se zasmála.

„To ne. Ale obecně i na Zemi, se vždycky považovala za symbol magie čarodějka, ne čaroděj. To přišlo až později. U nás sice čarodějové existují, ale matka magie byla zkrátka žena a byla stavěná na všechno pozitivní i negativní, co se magie týče.

Vlastně buďte rádi, že se něčeho takového nemůžete dožít. Černání duše je sice prý jedna z největších rozkoší, jaké může čaroděj zažít...“ zmínila jsem zírajíc na Wada. Ten mi dal za pravdu malým příkvnutím. „Ale to, co potom následuje, myslím ztráta duše nebo její následný rozpad je prý zase jedna z nejhorších věcí, které může čaroděj zažít,“ objasnila jsem.

„Co je na očernění duše tak super?“ zeptala se Sára pro změnu Wada. Nejspíš chtěla slyšet jeho reálné zkušenosti. Wade se tak rozpačitě pousmál. Zvlášť, když jsme se na něj všichni dívali a věděli jsme, kdo byl jeho Temnotou.

„Asi to, že máš pocit, jako když jsi pořádně sjetá. Prožíváš silný pocity euforie. Jsi nehorázně nadržena a uspokojení po takové věci je... nemám pro to vhodný slovo. Extáze. A tak to není jen se sexem. Nic tu náladu nedokáže zkazit, ani kdybys chtěla. Tvůj mozek ti ukazuje jen to, co chceš vidět. Ovládá tě to zevnitř. Tvoje Temnota pak není tvůj nepřítel, ne když jí pustíš dál. Je to nejlepší parťáčka. Společně si užíváte toho, co zatím máš – duše.

Nevnímáš nic, nechápeš, že musíš přestat, ani tě nenapadne proč. A strašně se bráníš každému, kdo tě z toho chce dostat. Až narazíš na dno a všechno se začne obracet. To teda už z vlastní zkušenosti nemám, ale hodně jsem o tom četl. Ten náraz je prej hodně tvrdý,“ vysvětlil.

Tvářil se jako by si tím prošel, jako by takovou bolest snad znal. Darren na něj taky tak zoufale koukal. Spíš ale vypadal, že má z toho, o čem mluvil strach. Jako by mě snad něco takového čekalo nebo co.

„Ty jo, to zní drsně,“ prohlásila Sára fascinovaně. „A ty jsi tu extázi zažil?“ tahala z něj. On se jen pousmál a pinknul jí prstem do nosu. Nechtěl o tom asi mluvit mezi námi, to dá rozum. Vždyť to bylo intimní. Tedy, to je možná ještě slabé slovo. To, co se svou Temnotou nejspíš dělal muselo být hrozně lascivní. I já jsem s ním v mojí hlavě strašně blblá, a to to byla jen první vlna.

„Zažil,“ odpověděl jen, aby to nějak utnul a podíval se na Eldarna. Ten ho z toho s Anomaris dostal. I Alyssa. Kdyby to nedokázali, nejspíš by na následky toho pekla, které pro něj vytvořil Darren zemřel.

„A ty, Ay?“ otočila se na mě Sára. Někdy byla až moc zvědavá. Ale říkala jsem si, že když si po tom všem o tom otevřeně povídáme, všichni jsme smíření s tím, co mezi námi bylo za vztahy.

„Já jsem nikdy nezažila očernění duše. Wade je v tomhle zkušenější. Znáám to jen z knih. Ale dostala jsem malou ochutnávku, o které se říká, že to byla slabota. Takže

si to nejspíš ani nedokážu představit vzhledem k tomu, že se mi to zdálo velmi intenzivní už na začátku,” objasnila jsem a vyměnili jsme si s Wadem pohledy.

„No nic, o duších si už radši povídat nebudeme. Mám pocit, že jsem v práci a já si chtěla s vámi odpočinout,” objasnila jsem a všichni přikýkli.

Toho večera jsme si ještě zahráli karty, trochu jsme se opili a pak jsme si šli lehnout. Já s Darrenem jsme měli soukromí o kousek dál u lesa, Wade se Sárrou měli taky svůj koutek a Eldarn byl holt sám, ale ten na to byl zvyklý.

Anomaris seděla u stolu s Estrellou na snídani. Ne, že by z toho byly nadšené, ale Estrella s ní chtěla o něčem mluvit. Nebo spíš jí provokovat a naopak. Handrkovaly se o post královny.

„Si myslíš, že si Wada udržíš?” rýpla do ní Estrella. Anomaris se na ní tak podívala a napila se z poháru.

„A ty? Si myslíš, že si udržíš Eldarna?” oplatila jí to. Estrella potlačila chuť vybuchnout.

„Samozřejmě. Zase tolik si o sobě nemysli, Anomaris. To, že do tebe strčil svůj penis pro něj zas tak moc neznamenalo,” objasnila. Anomaris se zasmála.

„Ale pro tebe jo,” dodala sebevědomě. Estrella se na ní usmála a rozhodla se jí dokázat mermomocí opak.

„Možná mě to naštvalo. Ale čím dýl nad tím přemýšlím, tím víc je mi tě líto. On tě jenom využil. Ty to asi nechápeš, Anomaris, ale nikdo tě tu nemá rád. Ani Eldarn. Jestli to tak vypadalo, tak možná pro tu chvíli, protože byl v náladě a to tak vypadá vždycky a u každýho. Chtěl tě prostě dostat a ty jsi mu na to skočila,” řekla s hrdostí a věnovala jí celkem nepříjemně povýšený typ úsměvu.

„Eldarn mě nevyužil. Má mě rád. Kdyby ne, poznala bych to. Byly v tom city,” pokračovala. Estrella nad ní zavrtěla hlavou.

„Leda tak tvoje. Jsi ještě naivnější, než jsem si myslela,” řekla, dopila pití a zvedla se od stolu.

„Kam jdeš?” sykla na ní Anomaris.

„Nevím někam se projít, Veličenstvo,” prohlásila a poklonila se jí. Anomaris byla vzteky bez sebe.

„Jak jsi to myslela, že mě jenom využil? Taky jsem ho chtěla, takže to nebylo využívání,” zmínila. Estrella se k ní otočila a udělala pár kroků zpátky ke stolu. Pak se dlaněmi opřela o opěradlo židle a podívala se Anomaris do očí.

„Tak jinak. Kdepak máš Wada?” zeptala se. Anomaris na chvíli ztuhla.

„S Eldarnem. Někam šli kempovat do Začarovanyho lesa,” odpověděla. Estrella se zasmála.

„Tak za první, nezdá se ti divný, že spolu mluví po tom všem jako by se nic nestalo?” rýpla si. Anomaris se zamyslela.

„Ani ne. Víím o tom jejich poutu, bylo jasné, že to překonají. U Wada je mi jasné, že by si mě nikdy nevybral, ale jemu odpustí vždycky všechno,” odpověděla.

„Anomaris!“ sykla na ní, aby jí z toho transu probrala. Ta se polekala a vytřeštila oči. „Je s Darrenem, Ay a se Sárou,“ vysvětlila. „Nic?“ divila se, že na to nic neříká. „Tak ještě takhle.“

Eldarn mu pomohl od tebe bez trestně odejít, aby mohl být konečně se Sárou. A ano, z nějaký části to udělal i pro sebe, aby si užil. Ale city k tobě v tom nebyly žádný. Udělal to pro něj a pro sebe. Takhle to funguje mezi nima. Byl to risk, ale vyšlo to. A ty jsi zůstala sama,“ objasnila.

Anomaris ani nemrkla. Mlčky poslouchala Estrellu a z očí jí tekly slzy. „A s takovou nebudeš dlouho moje královna. Wade ti uteče, vezme si Sáru a mě přenechá korunu. A já si Eldarna jednou vezmu taky. A co bude s tebou? Kdo ví,“ dodala a nechala jí tam samotnou. Došlo jí, že to tak nějak bude.

„Wade ti nikdy korunu nenechá!! Nemůže se vzdát funkce krále. Možná se se mnou rozvede, ale nevzdá se toho. A Sára nemůže být královna!! A tobě nevěří a Eldarna si taky nikdy nevezmeš!“ křičela jak na lesy. Estrella se ještě u dveří pousmála a práskla s nimi.

My jsme se po snídani sbalili a vypravili jsme se pomalu domů. „Já jsem tak strašně šťastnej, že vás mám,“ prohlásil Wade, zatímco nás se Sárou držel kolem pasu. Darren chytl mě a Sára zase Eldarna. Šli jsme takhle všichni jako partička, o které jsem vždycky snila, když jsem byla ještě na škole.

Měla jsem manžela, dva nejlepší kamarády a jedno ex, ale taky jsem ho měla ráda. Wade měl mezi námi to stejné, i když pro něj byl takový ex Darren. Sára byla na tom stejně jako já, ačkoli tam neměla žádného ex. A Darren se nějak uklidnil a toleroval Wada. Měl pocit, že ho život potrestal za to, co udělal už dostatečně.

„Nekecám když řeknu, že to byl jeden z nejhezčích dní v mém životě,“ prohlásil Wade. Darren se na něj překvapeně podíval.

„To už jsi nejspíš zapomněl na narození tvých dětí. A na královskou svatbu a na den, kdy ses stal králem Derionu,“ připomínal Darren. Wade se zamračil. Všechno tohle kdysi patřilo mezi jeho nejkrásnější vzpomínky, ale byl tak dlouho na dně propasti, že mu teď všechno, kdy se cítil dobře připadalo jako nejlepší den jeho života. A taky zrovna korunovace na život v hororu mu už nepřipadala jako milá vzpomínka.

„Nezapomněl, ale myslím to vážně. Navíc budou ještě lepší dny, tomu věřím,“ dodal a přivinul si k sobě Sáru blíž. Ta se na něj zamilovaně usmála a nechala se, aby jí políbil do vlasů. My si vyměnili s Darrenem pohledy. Měla jsem vážně radost, jak to dopadlo. Už jsem o ně začínala mít starost.

„No a kdy se zase takhle všichni sejdeme? Měli bychom z toho udělat rituál. Třeba jednou za čtrnáct dní zajít na pokec například do klubu,“ navrhla jsem. Wade s ostatními nadšeně přikývl.

Když jsme dorazili domů, pláclí jsme sebou na gauč s tím, že si na chvíli odpočineme. Byli jsme docela uchození za ty dva dny v lese. Sára se po chvíli zvedla z gauče, že nám nechá soukromí, ale já si jí k sobě přitáhla za ruku.

„Tak co? Jak to s vámi vypadá? Domluvili jste se na něčem konkrétním?“ vyzvíдалa jsem. Darren na ní taky koukal a čekal, co nám řekne a Sára jen pokrčila rameny.

„Na ničem konkrétním ne. Jen jsme si řekli, že budeme spolu a on zmínil, že si musí něco zařídit. Vždyť ho znáte, moc sdílný v tomhle nikdy nebyl. Občas mě to děsí, ale tentokrát z toho mám dobrou pocit. Je mi jasný, že budeme spolu, akorát se musí nějak rozejít s Anomaris jednou provždy,“ objasnila.

„No a myslíš, že to dokáže? Je to královna, jen tak to nebude. Bude muset požádat papeže o dispens a když mu to neschválí, pak i když bude s tebou, bude to jen napůl,“ zmínila jsem. Ona smutně přikývla.

„Neděs jí, zlato. Wade si to nějak zařídí, aby s ní mohl být. Je to Wade,“ připomněl a já přikývla.

„Pravda. Promiň. Neboj se, bude to dobré,“ usmála jsem se na ní a pohládila jsem jí po zádech.

„To by mělo, protože jsme do toho šli po hlavě,“ prohlásila. Oba jsme se na ní překvapeně podívali.

„Jak jako po hlavě?“ vyzvídal Darren. Sára se zamyslela. Přemýšlela, jestli nám to má říct, nebo raději ne. Ale pak se rozhodla, že to řekne.

„No, tak nějak jsme si úmyslně nedávali pozor včera,“ přiznala. To mě šokovalo. Něco takového bych od Wada nečekala ani ve snu. Že by dokázal být takhle „nezodpovědný“ a úmyslně.

„Úmyslně, jakože... jakože jste se pokusili o dítě?“ zeptala jsem se a ona přikývla. Stejně tak Darren se tvářil úplně šokovaně. „To bude dobrý, uvidíš. Když už něco takového udělal, tak si je jistý,“ odpověděla jsem. Darren neměl slov. Zaskočilo ho to. A taky nechtěl Sáru stresovat nějakými spekulacemi, a tak na to raději nic neříkal. Jen, že jí přeje, aby to vyšlo.

Wade s Eldarnem akorát dorazili k paláci. Celou cestu si povídali jen tak trochu. I když si myslel, že to zvládne oddělit, pořád se na něj zlobil. Nebo spíš byl zklamaný i přes to, že to jen díky tomu dopadlo tak, jak to dopadlo se Sárou. Před vchodem na nádvoří se Eldarn zastavil.

„Co budeš teď dělat s Anomaris?“ zeptal se ho Eldarn. Wade se na něj otočil a podíval se na něj takovým zvláštním pohledem.

„A ty? Budete se bavit jako kámoši, nebo?“ zeptal se. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě, že ne. My dva nejsme kamarádi a nikdy jsme nebyli. Vždyť víš jak to je,“ odpověděl. Wade zavrtěl hlavou.

„Nevím. Vím jenom, že jsem ti zakázal se s ní... s ní spát,“ dodal. Eldarn přikývl.

„Stejně bych už nechtěl. Anomaris mě nezajímá,“ odpověděl. Wade se pousmál. Eldarn na něj jen mlčky koukal. Čekal, co ještě řekne.

„Opravdu?“ ujišťoval se a Eldarn přikývl.

„No samozřejmě, Wade. Už jsem ti přece říkal jak to celý bylo a přísahal jsem ti na svůj život,“ odpověděl.

„To jo, že se jí už ani nedotkneš. Že mě už nikdy nezradíš, ale na to, že jí nebudeš chtít jsi nepřísahal,“ připomněl. Eldarn si povzdychl a popostrčil si brýle výš.

„Miluju Estrellu a udělám všechno proto, aby mi ten úlet s Anomaris odpustila,“ zmínil. Wade vyprsknul smíchy.

„Úlet prej,“ zasmál se. „To nebyl úlet, Eldarne,“ rýpnul si.

„Dobře, tak tu mojí zradu, kterou jsem na ní i na tebe ušil. S Anomaris se ani nehodlám bavit. Nic pro mě neznamená. Pravdou je, že jsem jí jen lichotil, abych jí dostal do postele a pak jí podle využil, ale to ti došlo. Spokojenej za výběr slov?“ zeptal se a on přikývl.

„Teď už jo,“ řekl neutrálně.

„No a co teda budeš dělat s Anomaris ty?“ vyzvídal. Wade se zamyslel a pousmál se.

„Teď když vím, co provedla a že mi byla zase nevěrná, můžu se s ní rozvést, což taky udělám,“ odpověděl.

„No dobře, to je mi jasný. A dál? Co se Sárrou? A budeš nějak řešit i ten únos Rainy?“ vyzvídal. Wade zavrtěl hlavou.

„Máš moc otázek. Budu se snažit, abych mohl být se Sárrou. A co se týče Rainy, to řešit nebudu. Už je to dávno a tak nějak mi přijde, že to nevyřeším,“ dodal.

„Měl bys jí popravit,“ řekl, což Wada šokovalo, když slyšel zrovna od něj. Taký se na něj tak podíval.

„Neříkal jsi celou tu dobu, že ti jí bylo líto? Že jsi jí kryl, abych neudělal nějakou blbost? Neutěšovals jí snad tím, že bych jí nikdy neublížil, že mě zpracuješ? Proč bys jí chtěl mrtvou? Jediný co mě napadá by bylo, že se chceš zbavit objektu, který tě láká a nemůžeš mít. Nebo, že chceš být král a přes ní to jaksí nejde. Ta tvoje ambicióznost mě celkem začíná děsit,“ přiznal.

„Ne, Wade. Není to tak, jak si myslíš. Už jsem jí měl, neláká mě zas tak, abych jí musel kvůli tomu zabít. A co se týče toho kralování, ty víš, že o to zas tak nestojím. A rád bych Anomaris dal milost, i v takový věci, ale tohle je kvůli tobě. Záleží mi na tobě a mám o tebe strach. Neměl bys jí nechávat naživu, bude teď tvůj největší nepřítel. Je to mezi vámi dvěma. Buď ty, nebo ona. A měl by sis to pohlídat,“ vysvětlil. Wade se rozesmál.

„Nesmysl. Sklopí uši za to, co mi udělala. Půjde si po svých a bude ráda, že jsem byl tak shovívavý, ještě mi poděkuje. Nechci zabíjet dětem mámu. Už jsem zabil mámu Estrelle. Z tohoto jsem se poučil. Anomaris to skousne, uvidíš. Neboj se o mě, Eldarne, já vím co dělám,“ řekl a šel napřed.

Eldarn si povzdychl. Momentálně s Wadem absolutně nesouhlasil. Báł se o něj, protože Anomaris znal. Její podlá stránka a mstivost byla znát ten večer co si to spolu rozdali. Leccos to o ní vypovídalo.

Když Wade vešel do paláce, Anomaris jako by ho přišla přivítat. Tak nějak se mu chtěla omluvit osobně a promluvit si s ním, ale to jí nevyšlo. Jen kolem ní prošel jako by byla duch. A tak se seběhla k Eldarnovi, který šel za Wadem asi deset metrů, ale ten se jí obloukem vyhnul. Štěstí, že u toho nebyla Estrella, ještě by se jí vysmála. Anomaris teď pochopila, že Estrella mluvila pravdu – nikdo jí už neměl rád.

the best day of my life

☆ Nejlepší den mého života ☆

Wade ležel v posteli a zamilovaně zíral z okna na hvězdy. Vzpomínal, jak o nich před pár týdny vyprávěl Sáře a pak na to, co spolu z lásky prováděli pod širým nebem u jezera.

„Jestli nějaký bude z lásky, tak tohle,“ zašeptal si pro sebe a spokojeně se usmál. Zdálo se mu to skoro až nereálné po těch hrůzách, kterými si za poslední roky prošel. Najednou měl Sáru a to ostatní už se proti tomu zdálo tak malinké. A navíc, kdyby to vyšlo, měli by spolu konečně něco, o čem snili už od doby, co se dali dohromady na škole.

Následující ráno měl v plánu zajít za papežem a požádat ho o to, aby se mohl s Anomaris rozvést. Už si dokonce všechno detailně naplánoval. Hned po tom, co se rozvede s Anomaris, vezme si Sáru na hrad jako svou právoplatnou přítelkyni a Anomaris si půjde někam po svých, a pak bude pracovat na svém výzkumu, aby mohl ze Sáry udělat derionku a konečně si jí vzít.

Anomaris mu nic takového nepřála. Chtěla, aby s ní zůstal, aby jí post královny nikdo nesebral. To je to, co jí slíbil, že se nikdy nestane a teď by to měla být Estrella, nebo ještě hůř Sára?

Sice věděla, že si za spoustu věcí může sama, ale nedokázala si pomoci, byla zhrzená a opuštěná. A rozhodla se, že to tak tedy nenechá!! Za papežem byla hned, jak slunce vykouklo na obzor a uvedla důvody, které by mohly pomoci zabránit rozvodu.

Papež jí na to odpověděl, že jejich manželství bylo uzavřeno právoplatně a naplnilo všechny podmínky svátosti, tudíž není možné jeho anulování a že rozvod nepřipadá v úvahu. Anomaris mohla klidně spát, protože alespoň tohle byla věc, kterou už jí nikdo nikdy nevezme.

O chvíli později ráno Wade vyletěl z postele jako vrabec. Zřejmě se vyspal do růžova. Takhle dobře se dlouho nevyspal. Ne v paláci. Naposledy snad první noc, kterou tam s Anomaris strávili jako král a královna.

„Dobrý ráno,“ řekl s úsměvem ve tváři a posadil se ke stolu, kde už všichni snídali. Nikdo s nikým celou dobu nemluvil, ale Wade to rozproudil.

„Krásný ráno,“ odpověděl mu Anomaris až překvapivě spokojeně. Wade se na ní podezíravě podíval, ale pak se tomu dál nevěnoval. Podal si toust, rajče a šunku a nalil si k tomu bylinkový čaj.

Estrella se na Anomaris pořádně soustředila za účelem vidět jí do hlavy, ale měla v sobě zase lamilku, takže se s tím umem mohla jít bodnout. „Dnes mám konečně audienci u papeže, rozhodl jsem se o anulaci našeho manželství,“ oznámil jí klidně a vsunul si vidličku s míchanými vejci do pusy. Anomaris k němu zvedla oči.

„Pokud vím, naše manželství bylo právoplatně naplněno a nelze být anulováno. Její svátost to nedovolí,“ prohlásila klidně a napila se vody. Eldarn s Estrellou si vyměnili pohledy a pak se oba podívali na Anomaris. Zdálo se jim zvláštní jak klidně na Wadovo slova reagovala. Jako by měla nějakou jistotu, že zůstanou sezdáni až napořád.

Wade se pousmál. „Neboj se, miláčku, až mu budu vyprávět o všem, cos mi provedla, rozdělí nás jakkoli,“ prohlásil a odešel ze sálu. Anomaris se podívala na Estrellu s Eldarnem.

„Co na mě tak čumíte?! Mě nedostanete! Podrazáci zatracení!“ prskla na ně a utekla ze sálu stejně rychle jako před chvílí Wade. Estrella s Eldarnem se dali zase mlčky do jídla. Sem tam se na sebe střídavě dívali. Dokud Estrella neprolomila ledy.

„Dali se se Sárou u toho jezera dohromady?“ ujišťovala se a on přikývl. „Tak povídej,“ vyzvala ho. Eldarn se k ní přišoupl blíž a začal jí to nadšeně vyprávět. Jak se říká, že stejný nepřítel sbližuje nepřátele, tak společný přítel je sbližuje taky.

Wade vešel do audienční místnosti, jeho vysoká postava vrhala dlouhý stín na kamennou podlahu. Papež sedící za stolem, se opíral o ruce a s klidným pohledem sledoval královu tvář. Potom mu podal svou ruku s prstenem, na který ho musel Wade políbit.

„Tak co vás sem přivádí, Veličenstvo?“ zeptal se.

„Vaše Svátosti, žádám o anulaci mého manželství s královnou Anomaris. Náš svazek je plný nenávisti a konfliktů, a já věřím, že jeho pokračování není možné,“ řekl.

Papež si přehodil složky na stole a pozorně se podíval na krále. „Veličenstvo, katolická církev považuje manželství za svátost, která je trvalá a nezrušitelná. Nenávist a osobní neshody nejsou důvody, které by umožnily anulaci manželství,“ odpovídal zcela neutrálně.

Wade se zhluboka nadechl a jeho oči se zúžily. „Ale ta nenávist nás ničí. V našem domě panuje pouze hněv a utrpení. Jak po nás můžete žádat, abychom pokračovali v takovém vztahu? Jak to, že nenávist není důvod k anulaci?“ zeptal se.

Papežova tvář zůstala nezměněná, vyzařujíc klid a moudrost. „Církev se zaměřuje na duchovní a morální aspekty manželství. Rozpad citů nebo osobní neshody, i když jsou bolestivé, nejsou dostatečným důvodem pro anulaci ani rozvod, pokud manželství bylo platně uzavřeno a obě strany se svobodně a vědomě zavázaly,“ objasnil.

Wade začal být nervózní. „Co mám tedy udělat?“ zeptal se zoufale. Papež si povzdychl.

„Doporučuji vám, abyste hledali pomoc v modlitbě a poradenství. Existují duchovní cesty, jak se vypořádat s konflikty a nenávistí. Rozvod či anulace není řešením, pokud neexistují vážné a objektivní důvody,“ řekl. Wade potlačil chuť říct, že na modlitby z vysoka sere a rozhlédl se po místnosti.

Jeho výraz byl něco mezi zklamaným a zoufalým. „Je mi líto, Veličenstvo, církev nemůže vyhovět vaší žádosti o anulaci či rozvod na základě osobních sporů nebo nenávisti. Musíte se snažit najít cestu k uzdravení a smíření, pokud je to možné,“ dodal.

„No to právě není. Co když existují objektivní důvody?“ opáčil Wade nešťastně.

„Vaše Veličenstvo, nemohu vám vyhovět. Máte děti, tudíž manželství bylo naplněno. A královna se zdá být bdělého rozumu,“ objasnil. Wade na něj koukal jako na kretěna.

„A to jako stačí? Navíc si tím moc nejsem jistý,“ prsknul. Papež nehnul ani svalem. Pořád se na krále díval naprosto seriózně a neutrálně. „Byla mi nevěrná. Několikrát,“ zmínil.

„To je sice velice neblahé, ale vzhledem k tomu, že jste královnu nijak výrazně nepotrestal, zdá se, že jste si to vyříkali a není tudíž k anulaci ani rozvodu důvod,“ dodal.

Wade se držel, aby mu neřekl něco hnusného, nebo po něm nevystartoval. Sice to byl papež, na koho měl zlost, ale on nebyl věřícím a kdyby chtěl, mohl ho bez mrknutí oka zlikvidovat. Ale udělat něco takového a v božím domě – na místě, kde se ženil a kde ho přijal Arzan, jeden z největších věřících v Derionu, po jehož sestře je pojmenovaný samotný kostel... musel si nechat zajít chuť.

„Děkuji za váš čas, Svatý Otče,“ řekl klidně, poklonil se mu, políbil ho na prsten a odešel.

„Bůh vám žehnej, Veličenstvo,“ dodal a dál se věnoval svému. Wade potlačoval slzy a vztek. Vůbec nevěděl, co si teď jako má počít a nebo třeba, jak to má říct Sáře. Hlavou se mu honilo, jak by se nejradši Anomaris zbavil, ale něco takového nemohl udělat. Nehledě na to, že ani nechtěl.

Eldarn seděl u stolu u Estrelly v pokoji a psal za ní fyziku, jak po něm chtěla. Ona si četla na posteli časopis a sem tam se na něj dívala. Zdál se jí roztomilý, jak moc se snažil, aby ho vzala na milost.

„Eldarne?“ zašeptala. On se na ní hned otočil.

„Ano, Essie?“ ozval se a usmál se na ní kouzelně. Ona mu úsměv oplátila. Už to mezi nimi bylo o dost lepší. Nedokázala se na něj moc dlouho zlobit, to s Wadem měla tedy větší výdrž, ale pravdou je, že Wade jí zabil matku a zmrzačil otce, zatímco Eldarn jen spal s Anomaris. Ale taky i z dalších důvodů. Nejen pro chťí.

„Nechtěl bys jít na chvíli ke mně?“ zeptala se. Eldarnovi se rozzářily oči a opatrně si k ní přisednul na postel. Estrella se mu dívala do očí a nenápadně se dotkla jeho ruky, o kterou se opíral.

„Odpustím ti to, cos udělal. Všechno. Udělám za tím tlustou čáru, ale musíš mi slíbit, že už mi takhle nikdy neublížíš, Eldarne,“ řekla a on přikývl a jemně se dotkl prstem její tváře. Estrella zavřela oči a užívala si jeho dotek.

„Slibuju,“ zašeptal a čekal, co bude dál. Estrella se k němu přisoupla blíž a zírající mu do očí, se k němu naklonila, aby ho mohla políbit. Eldarn se ani nehnul pro případ, že by něco zkazil.

Estrella ho jen letmo políbila na pusku a pak se od něj odtáhla a podívala se na něj. On na ní jen mlčky koukal. Hrudník se mu zvedal jak zhluboka dýchal. Hned na to se mu kolem krku omotaly Estrelliny ruce, a nakonec se mu vetřela na klín a začala ho vášnivě muchlovat.

Wade se už asi 5 hodin mořil s výzkumem. Neustále něco počítal a po chvilce to zase proškrtával, že v sešitě měl víc škrtanců než aktuálních nápadů a výpočtů. Byl z toho zoufalý. Po chvilce už si i složil hlavu do dlaní a rozbřečel se zoufalstvím.

„Copak tu vyvádíš?“ zeptal se ho Eldarn, který se z ničeho nic zjevil u něj v pracovně a zavřel za sebou dveře. Wade se k němu jen otočil.

„Snažím se přijít na to, jak to funguje. Nemám už co jiného dělat, všechno je v hajzlu,“ vztekal se. Eldarn si přisedl na židli vedle stolu.

„Co je v hajzlu? Co se stalo? S papežem to nedopadlo?“ tahal z něj a Wade nešťastně zavrtěl hlavou. „Jak to? To není možné, na tu anulaci máš tedy právo. Řekl jsi mu, co ti udělala s dítětem? Jak se všemožně snažila o to, aby neotěhotněla?“ vyzvídal a Wade se zarazil. Na něco takového si vůbec nevzpomněl.

„Ne, to jsem mu neřikal,“ odpověděl s nadějí v očích.

„No tak to zkus. Církev je háklivá na takový ujetosti,“ dodal a poplácával ho po rameni. „Jo a jen tak mimochodem, jsme zase spolu s Estrellou. Dneska jsme se spolu konečně vyspali. Čekal jsem, že jí to bude trvat dýl, ale nestěžuju si, chyběla mi,“ přiznal. Wade se usmál.

„Gratuluju. Aspoň nějaká dobrá zpráva dneska. A Eldarne, už jí to nedělej. Myslím to vážně, kašli na nějaký děvky kolem. Estrella je dobrá holka,“ prohlásil. Eldarn přikývl. Sice ho to Wadovo nové já občas nepřestává překvapovat, ale někdy zapomínal na to, že je Wade její bratr a že jí měl vždycky rád. A navíc teď už se taky zase trochu usmířili.

Já jsem se akorát vypravila do práce a cestou chodbou, jsem zahlédla Sáru před zrcadlem ve svém pokoji v nějakém tmavém historickém plášti. Měla na sobě i šaty.

„Co to tady vyvádíš? A kde jsi to vzala?“ divila jsem se. Ona se polekala, zřejmě nechtěla, abych jí takhle viděla. Ale když už jsem jí viděla, kápla božskou.

„Jdu za Wadem,“ odpověděla neutrálně.

„Za Wadem? A vy jste se na tom domluvili?“ vyzvídala jsem, ale ona zavrtěla hlavou. „A není to riskantní? Možná o tobě Anomaris nestačil říct,“ dodala jsem.

„Já nevím, Ay. Ale chtěla bych ho vidět. Hrozně se mi po něm stýská a taky mu musím něco říct,“ objasnila. Já přikývla a pohládila jí po zádech. Ani se jí nedivím, celé ty roky na takovou chvíli čekala a na tajné vztahy je prakticky zvyklá.

„Tak jdi, ale měla bys o tom říct Wadovi, aby nebyl v šoku, nebo aby měl čas. Víš, že on nemá moc v lásce spontánnost,“ připomněla jsem a ona přikývla a zavázala si ten plášť u krku.

„Proč to máš na sobě?“ zeptala jsem se. Ona se na mě podívala jako na krávu.

„Ay, jdu do paláce. Tam nemůžeš přijít v roztrhaných džínách a kožený bundě s holým pupíkem,“ odpověděla.

„No jistě, to dá rozum. Musíš dodržovat určitý styl oblékání,“ dodala jsem. Ona se otočila zpátky k zrcadlu a prohlédla se.

„Vypadám jako králova milenka?“ zeptala se a já vyprskla smíchy a zavrtěla nad ní hlavou.

„Vypadáš jako králova nevěsta. A teď už raději běž ať ho nezmeškáš,“ řekla jsem a pohládila jí po rameni. Byla z toho chudák celá nervózní, ale zase to podtrhovalo její odvahu. „Hodně štěstí, budoucí královno Derionu,“ dodala jsem a poklonila jsem se jí. Sára mě jen objala a potom se někam přenesla.

Wade byl opět u papeže. Tentokrát tam spolu diskutovali už dobrých pár minut, ale zdálo se, že ať Wade řekl cokoli, anulaci to nenasvědčovalo ani v nejmenším. Vyprávěl mu o jejich nevěrách, o tom jak ho podvedla i s jeho spřízněncem, a nakonec

přidal i to, jak se ho snažila obelhat se snahou o jejich dítě, z čehož pak nakonec nic nebylo.

Papež měl tvrdý výraz a Wade už byl zoufalý, sotva zadržoval slzy. „Svatý Otče, vždyť to je důvod k anulaci. Královna mi odmítá dát dalšího dědice. Dokonce mě podvedla, brala potrácku. Neříkejte mi, že tohle není pádným důvodem pro anulaci,“ pokračoval.

„Ano, Veličenstvo, tohle je závažný přečin jen co je pravda. Ale mě se zdá, že si trochu vymýšlíte, abych vám ten dispens udělil. Proč byste něco takového neřekl hned?“ pokračoval. Wade si povzdychl.

„Protože jsem myslel, že se to srovná. Že to nakonec půjde. Nevymýšlím si, Vaše Svátosti, klidně si mou výpověď ověřte,“ naléhal. Papež se na něj podíval a chytl ho za ruku.

„Jak jste říkal, je to už nějakou dobu. A jsem si jistý, že teď už by to bylo jinak. Pokud chcete dědice, královna jistě nebude proti. Kdyby byla, pak vám dispens udělím. Ano?“ řekl.

Wade měl namále, aby nevybouchl vzteky. Bylo mu jasné, že Anomaris by teď udělala cokoli, aby k anulaci nedošlo. Třeba by s ním měla i dalších pět dětí, o což už nestál Wade. A aby jí přemluvil k tomu, aby to řekla, na to neměl dostatečnou páku.

„Děkuji, Svatý Otče,“ zašeptal zlomeně, políbil ho na prsten a odešel. Tenhle souboj s Anomaris prohrál na plné čáře. Nebylo nic, co by s tím mohl udělat. A bál se, že tím zklame i Sáru, která se na jejich společný život strašně těšila.

„Do psí prdele!“ vztekal se a kopal do věcí, které byly kolem cestou palácem do jeho ložnice. Služebnictvo z jeho výstupu bylo v šoku a sbíralo po něm popadané a rozbité věci, i když mělo jinou práci.

A ten jeho vztek zastavilo jen to, že vrazil do Sáry na chodbě u kamenných točitých schodů. To vytřeštil oči a vyjeveně na ní zíral. „Sáro, co tady děláš? A ty jo... vypadáš úžasně,“ prohlásil zcela uchvácen jejím zjevem.

„Wade,“ zašeptala a padla mu kolem krku. Wade jí objal a líbajíc jí na tvář, jí k sobě pevně tisknul. „Tak strašně se mi po tobě stýskalo,“ pokračovala.

„Mě taky, miláčku,“ přiznal a usmál se na ní. „Co tady děláš? Přišla jsi kvůli mně? Sem bys ale neměla chodit, je to riskantní. Nechci zbytečně dráždit Anomaris, víš?“ zmínil a ona přikývla.

„Já vím, ale nemohla jsem to vydržet. Chtěla jsem tě vidět,“ opakovala. Wade jí jen chytl za ruku a přenesl se i s ní někam do nějaké věže, která byla podobná té na hradě v institutu, ale tak nějak byla přepychovější. Byly tam záclony i vymalované zdi.

„Proč jsi byl vůbec tolik našťavaný?“ vyzvíдалa, aniž by se podívala, kam je to přenesl. On se na ní tak podíval a pak se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ale, to nestojí za řeč. Teď, když jsi tady, tak si rozhodně nebudeme kazit náladu realitou,“ prohlásil, udělal k ní pár kroků, přitáhl si jí k sobě a začal jí vášnivě líbat. Sára nijak neprotestovala.

„Je všechno v pořádku, Wade?“ vyzvíдалa mezi polibky po chvilce intenzivního muchlování.

„V naprostým,“ odpověděl, sedl si na schod a stáhnul jí k sobě na klín. Pro slova nebyl prostor, nicméně Sára si ho našla.

„Lásko, počkej,“ zašeptala a přestala mu polibky oplácet. On se na ní tedy provinile podíval a čekal, co mu řekne. „Já tě znám líp než svoje boty, Wade. Něco se děje,“ řekla a pro změnu zase ona čekala na jeho odpověď. Wade se zamyslel, jak nejlíp zformovat větu, chytl jí za obě ruce, které žmoulal svými palci a pak to nakonec vyklopil.

„Vypadá to, že spolu nebudeme moct být tak, jak jsme si plánovali. Papež mě s Anomaris odmítá rozvést,“ osvětlil a ona se polekala.

„Cože?“ prskla a odstrčila ho od sebe. „To jako, že budete spolu už napořád? To mi jako chceš říct, že na to budu sama?“ vztekala se.

„Samozřejmě, že nebudeš, miláčku. Budeme spolu. Já s Anomaris nic nemám a mít nikdy nebudu,“ objasnil.

„S tím, že se nemůžeme vzít jsem se horkotěžko smířila, ale že s ní budeš do smrti v manželství a žít v paláci, s tím se teda nesmírím!“ křičela na něj. „Musíš s tím něco udělat, a to co nejdřív. Netvrď mi, že neexistuje nějaká možnost, jak se z toho vykrotit. Jsi Wade Shadowwalker,“ prohlásila. Wade se nad tím už uchechtl a otráveně protočil očima.

„Začínám na tohle být alergickéj. Já nejsem bůh, Sáro. Kdybych byl, tak bych si tohle nevybral, fakt ne. Ty mi to opravdu dovedeš usnadnit,“ prskal. Sára do něj zuřivě strčila. S Wadem to ani nehnulo, ale dotklo se ho to u srdce.

„Hlavně, že ty to umíš usnadnit mě,“ pokračovala.

„Jo? Co jsem ti udělal mi řekni? Ty jsi to chtěla. Chtěla jsi, abych byl spontánní. Chtěla jsi být se mnou, i když jsem ti říkal, že to asi bude jen poloviční,“ připomněl. Sára se rozbřečela.

„Takhle jsem to ale nemyslela. Já nechci, aby s tebou byla pořád. Jsi můj!“ křičela hystericky. Wade si jí k sobě přitáhnul a mlčky jí držel v náruči. Ještě jí hladil po vlasech.

„Miláčku, já ti slibuju, že budeme spolu. Že se o tebe i o naše miminko postarám, jestli nějaký bude. A budeme šťastní. A až vymyslím jak donutit Éter dělat co chci, pak si tě vezmu. Budeš moje královna a budeme mít všechno,“ pokračoval. Sára se na něj nasupeně podívala.

„Vykašli se na to tady už konečně. Jestli chceš být se mnou, vyber si mě!“ vztekala se. Wade na ní šokovaně zíral.

„Já nemůžu, Sáro. Vždyť víš, že nemůžu. Jsem král,“ připomínal. Sára se smutně usmála a přikývla.

„Jasně, jsi král. Vždycky to byla koruna a já byla tak blbá, že jsem ti věřila, že by sis někdy vybral mě,“ dodala a chtěla odejít, ale on si jí k sobě zase za ruku přitáhl.

„Jsi to ty. Vybral jsem si tebe, ale nemůžu to tady zabalit, lásko. Ty víš že ne,“ dodal.

„Ale můžeš, ale ty se bojíš. Bojíš se. Tak já ti to teda usnadním, když chceš. Jako tenkrát ty mě. Nech si to tady. Aspoň nebudeš muset mít žádný pošahaný dilemma,“ opáčila a utekla mu. On to takhle ale odmítal nechat. Už jednou jí ztratil a teď to už prostě nechtěl dovolit.

A tak se k ní přenesl až jí polekal tím, že se zjevil před ní. Sára před ním uskočila jako od hořícího trámu a pak se mu ještě uplakaná podívala do očí. „Co to do tebe vjelo?“ zašeptal a jemně jí pohládl prstem po tváři.

„Ty a tvoje mini ty,“ opáčila suše a on na ní šokovaně civěl.

„Jakože to z toho jednoho pokusu vyšlo?“ zeptal se překvapeně a ona přikývla a otřela si z očí slzy.

„Chtěla jsem ti to říct trochu jinak, ale...“ Wade jí to ani nenechal doříct, přitáhl si jí k sobě a pevně jí svíral v náručí. Ona se hystericky rozplakala a nechala se objímat.

„To je nejlepší věc jaká se mi kdy v životě stala, miláčku. Nejhezčí zpráva, jakou jsem kdy slyšel. Nejlepší den mého života, což přetluče jedině jeho narození. Prosím tě, neplakej,“ šeptal a líbal jí na ucho. Sára se ho držela jako klíště a nemohla přestat plakat.

„Uteč se mnou na Zem. Wade, prosím. Nech to tady plavat, budeme už jenom spolu a budeme šťastní,“ přemlouvala ho. Wade až moc dlouho hledal slova, což Sáru utvrdilo v tom, že to neudělá.

„No nic, zvládnou to teda bez tebe. Existuje hodně svobodných matek. Až na to, že jsem od někoho jako jsi ty fakt nečekala tenhle přístup. Do poslední chvíle jsem věřila tomu, že bys mi to neudělal. Ale dobrý, asi jsem úplně blbá a můžu si za to sama. Skončila jsem s tebou jednou provždy!“ dodala a přenesla se pryč.

„Sáro,“ zašeptal zoufale. Chtěl jí něco říct a teď byla pryč. „Sáruško...“ rozplakal se. Na chvíli úplně zapomněl co by měl udělat. Nakonec jen vytáhl z kapsy zrcátko, aby se mohl spojit s Eldarnem.

„Co je, Wade, proč mi voláš?“ zeptal se překvapeně. „Ty brečíš?“ divil se, když ho slyšel tak divně funět.

„Sára je těhotná,“ prohlásil a Eldarn vytřeštil oči.

„No to je snad super ne? To jsi chtěl. Tak to gratuluju,“ řekl nadšeně. Wade zavrtěl hlavou a zase hlasitě vzlyknul.

„Ne. Papež mě odmítá rozvést i když jsem mu řekl o Anomaris a o tom jak se mnou nechtěla dítě. A Sára na mě naléhá, abych se na Derion vykašlal, ale copak se můžu vykašlat na Derion, když jsem král? No a než jsem stačil cokoli říct, utekla,“ objasnil.

„Wade, klídek. To jsou taky hormony. To bude dobrý, musíte si promluvit. A jen tak mimochodem. To, že vás papež nerozvede taky není žádná katastrofa. Na Zemi tvoje manželství v Derionu neplatí. A co se týče koruny, kdybys chtěl, postarám se ti o to,“ řekl a Wade ztuhl. Snad mu i zaschly slzy.

„Neplatí?“ zeptal se jako by mu tenhle nepatrný detail unikl.

„Ne, Wade, neplatí,“ odpověděl s úsměvem ve tváři. Byl rád, že mu takovou dobrou zprávu mohl říct. „Wade?“ ozval se do zrcátka, když měl pocit, že mu to položil. Taky že jo, vyděsil ho až tím, když se zjevil přímo před jeho obličejem.

„Bože, Wade, co blbneš? Přestaň tohle dělat lidem, je to vážně strašný,“ pokáral ho, když popadnul dech. Wade na to nic neříkal, pořád jen mlčky civěl a přemýšlel.

„Jak si to myslel, že bys mi to tady pohlídal? Ty jsi přece rion a já ti nemůžu předat korunu. A Estrella... tím si nejsem tak úplně jistej, že by to zvládla,“ zmínil.

„No jo, ale máš mě. A mě přece věříš ne? Podívej,“ zmínil a ukázal mu tu runu, aby mu připomněl, že ho nemůže zradit, pokud sám nechce zemřít. „A navíc, jde o Sáru a o to, že budete konečně spolu. Já vím, že jsi chtěl mít všechno, ale ty víš, že to nejde,“ dodal.

„Jde to. Ale máš pravdu, že to nebudu v takové situaci radši riskovat,“ odpověděl suverénně a Eldarn se pousmál.

„To je slovo chlapa! Konečně,“ prohlásil a Wade si povzdychl.

„Ale já nevím, kde jí najdu. Pochybuju, že by takhle zůstala v Derionu. Jak jí znám, je někde v lidském světě. V tom starém bytě už asi nebude. Její máma ho tenkrát prodala a já už s ní od té doby nebyl,“ zmínil. Eldarn si povzdychl.

„Wade, ty vůbec nemyslíš, nebo co? Využij svojí moc. Najdeš jednu rionku na Zemi jako nic, když budeš chtít,“ chlácholil ho.

„Tohle si musím rozmyslet,“ prohlásil a Eldarn se rozesmál.

„Wade, co si chceš na tomhle rozmýšlet? To je jako kdyby ti kdysi někdo nabízel tu korunu hned. Neboj se si to vzít. Teď nebo nikdy. Tohle je ten moment – využij ho. Neblblni, Sára je tvrdohlavá, nenech jí dlouho čekat. Budete mít miminko, chtěl jsi to celou dobu,“ promlouval mu do duše. Wade byl ale úplně nesvůj z celé té situace.

„Nejsem zvyklý dělat věci bez rozmyslu. Co když mě pošle do háje, nebo...“ Eldarn mu do toho zase vstoupil.

„Buď spontánní. Ser na všechno kolem. Kup jí prsten, najdi jí a požádej jí o odpuštění a o ruku. Uvidíš, že ti padne kolem krku a řekne ano. A já pohlídám tvůj ségru na trůnu, dokud nebudeš ready se na něj i se Sárou posadit zpátky. A když to nestihneš, bude Derionu vládnout Wayde,“ vysvětlil.

„A co Anomaris?“ zeptal se. Eldarn pokrčil rameny a sklesle vydechl.

„Měl by ses jí zbavit. Vsadím se, že ti bude dělat nemalý problémy,“ objasnil. Wade se zamyslel a zavrtěl hlavou.

„Už jsem řekl, že jí zabíjet nebudu! I když by mi to vyřešilo problém s rozvodem,“ dodal a sedl si na postel, kde měl Eldarn Estrelliny sešity z fyziky.

Sára se zjevila doma jako duch, vyběhla schody a začala do tašky házet oblečení ze skříně. Plakala, což vzbudilo Darrena. Ona si myslela, že nikdo není doma, ale spletla se. Darren akorát dorazil z tréninku a šel se na chvíli natáhnout.

„Co se děje?“ zeptal se stojíc mezi dveřmi jejího pokoje. Sára se na něj otočila a přispěchala mu do náruče, aby jí objal. Takhle to dělal malý Darrenek vždycky, když se mu stýskalo. Darren jí objal a čekal až mu řekne, o co jde.

„Jsem těhotná,“ prohlásila a Darren se na ní šokovaně podíval.

„No to je skvělý přece. Tak proč pláčeš?“ zeptal se. Sára vrtěla hlavou a plakala ještě víc jak to řekla nahlas.

„Není. Wade se nemůže s Anomaris rozvést. Řekl, že s tím nemůže už nic momentálně udělat. A já... já se s ním právě rozešla,“ oznámila mu. Darren si jí k sobě pevně přitáhl.

„Ty jsi trdlo, vid', Sáro? Takhle to přece nemůžeš nechat. Ani k němu to není fér. Já vím, že jsi z toho špatná a že to máte těžký, ale on tě miluje. Nedělej mu to. Buď ještě trochu trpělivá. Musíš mu dát nějaký čas, aby to zařídil. Vždyť ty jsi jako

neřízená střela. Vsadím se, že jsi mu to řekla a v druhý vteřině jsi mu utekla," zeptal se a ona přikývla.

„Asi máš pravdu. Ale já potřebuju mít jistotu. Chci, aby si vybral mě. Musím pro něj být na prvním místě a potřebuju důkaz. Tak pro mě prosím něco udělej. Až mě tu bude hledat, řekni mu, kde mě najde. A upozorni ho na to ať si dává pozor na to, co říká," procedila, popadla tu tašku a ve vteřině zmizela i s taškou pryč. Darren si povzdychl.

Darren byl někdy jako Wade, sháněl pomoc u více zkušených. A tak vytáhl zrcátko z kapsy u tepláků a spojil se se mnou. „Copak, Payne?" ozvala jsem se.

„Lásko, asi prosím přijed' domů. Musíme si o něčem důležitým promluvit. Jde o Sárú. Nějak se nervově zhroutila. Teda ne, že by se zhroutila, ale prostě... sílí a trochu se o ní bojím. Odešla na Zem," objasnil a já vytřeštila oči.

„Cože? Ježíši, no tak vydrž, vezmu poslední pacientku a vyrazím, nech Darrena prosím ještě u mámy. Popros jí, jestli by tam nemohl zůstat do rána, že si ho pak vyzvednu. Zatím pa," řekla jsem a zavěsila jsem.

„Další prosím," zavolala jsem uklízejíc si telefon do tašky, když v tom místo pacientky přišel Wade.

„Moc se omlouvám, bude to jen vteřinka," řekl, když předbíhal tu ženu. Ta se nafoukla a sedla si uražené zpátky na místo v čekárně. Pak za sebou zavřel dveře.

„Wade, co tady děláš? Nemůžeš sem přece takhle chodit," zpražila jsem ho.

„Omlouvám se, Ay, ale já tě vážně moc potřebuju. Je to otázka života a smrti," prohlásil.

„No dobře, a nemohl bys počkat pár minut, že bych vzala tu paní a pak na tebe měla víc času?" navrhla jsem, ale vrtěl hlavou, že ne. „No tak co se stalo tak urgentního?" tahala jsem z něj.

„Sára. Rozešla se se mnou a utekla mi někam pryč. Do světa lidí," prohlásil a rozbřečel se.

„Cože? A proč?" divila jsem se.

„Protože jsem byl idiot a hrozně dlouho mi trvalo, než jsem jí odpověděl," pokračoval. Vůbec jsem z toho nebyla moudrá. U Wada nedává moc smysl tenhle druh mluvy. Vždycky jeho řeč byla strukturovaná a smysluplná, ale teď přeskakoval důležité informace a plácal páte přes deváté.

„Počkej, zpomal. Co se stalo před tím, než jsi odpovídal. Na co?" tahala jsem to z něj, aby to bylo trochu polopatické. Wade se na mě podíval s těma usazenýma očima, které byly plné strachu.

„Sára mi řekla, že se mnou čeká dítě," prohlásil, což mě rozsekalo. Já jsem věděla, že to tak nějak zkusili, ale ani ve snu mě nenapadlo, že to takhle vyjde. „No a já jsem pořad ženatěj a asi navždycky budu, protože ta anulace nevyšla. Ale mám řešení. Eldarn mi poradil, ale pozdě, protože já Sáře řekl, že to nejde a ona si myslí, že se kvůli ní nedokážu vzdát koruny a teď je pryč a já ani nevím, kde jí mám hledat," drmolil nešťastně.

„Wade, klid," zašeptala jsem a položila jsem mu ruku na rameno. Byl sice ode mě přes stůl, ale i tak jsem se k němu natáhla. On se na mě podíval a na chvíli přestal mluvit.

„Sára je impulzivní, to víš. A teď, jestli je těhotná, tak ještě s ní cloumají hormony. Dej si svoje věci do pořádku, zaříd' si to v paláci a pak jí všechno řekneš. Samozřejmě vím, kde bude a dám ti adresu. Nejdřív ale buď' připravený,“ dodala jsem a on přikývl.

„Paráda. Stav se u nás večer a teď' mi sem pusť tu pacientku, kterou jsi tak hrubě předběhl,“ řekla jsem s úsměvem ve tváři. On obešel stůl a objal mě.

„Díky, Ay. Jsi nejlepší kamarádka na světě,“ zašeptal, políbil mě na tvář a odešel. *To je přece tuňťa.* Ale byl roztomilý, to se musí nechat.

A zatímco Sára si brečela do polštáře doma, Wade seděl u stolu ve své pracovně a prohlížel si zásadní prstýnek, který Sáře před několika hodinami pořídil. „Ťuk ťuk, můžu dál?“ zeptal se Eldarn a krátce na to vstoupil.

Wade schoval prstýnek do krabičky a otočil se na něj. „Tak co? Jsi připravený?“ vyzvídal. Wade pokrčil rameny. „Ale no tak, Wade. Nebuď' labuť, ty jsi přece v pohodě,“ řekl a poplácal ho po zádech. „Ukaž prstýnek,“ řekl hned na to a Wade mu podal krabičku do ruky. Tvářil se jako by očekával ostrou kritiku.

„No ty bláho, to je vážně krásnej kousek. Bude se jí určitě líbit. Ale hlavně taky i proto, že je od tebe a k čemu se zavazuje,“ prohlásil a podal mu ho zpátky. Wade neřekl ani slovo, byl úplně mimo.

„Musím to říct Anomaris,“ řekl najednou a Eldarn přikývl.

„No a už jsi vymyslel co s ní?“ vyzvídal. Wade zavrtěl hlavou. Eldarn si smutně povzdychl.

„Za hodinu buď' s Estrellou v trůnním sále. Chci s váma se všema mluvit. A sežeň i Anomaris,“ dodal. Eldarn přikývl a nechal ho tedy chvíli o samotě.

Já jsem všechno důkladně probírala s Darrenem a pak jsem se rovnou přenesla za Sárou, abych si s ní mohla o Wadovi promluvit. Ona mě tam nečekala, a tak se polekala, když jsem se tam zjevila jako duch.

„Sáro,“ oslovila jsem jí a pevně jí objala.

„Ay,“ zašeptala překvapeně a taky mě pevně objala. Bylo to jako kdybychom se neviděly roky.

„Budeš mít s Wadem miminko, to je úžasný. Gratuluju ti. Ani nevíš, jak moc jsem za vás dva šťastná,“ šeptala jsem jí do ucha. Ona se místo úsměvu rozplakala. „Ale no tak, Sáro, nebreč. Není důvod k pláči. Wade tě přece miluje a udělá všechno proto, aby s tebou mohl být,“ utěšovala jsem jí, ale zavrtěla hlavou. Vůbec tomu nevěřila.

„On zůstane v paláci s Anomaris,“ odpověděla zoufale.

„Ne, nezůstane. Určitě ne. Přejde, uvidíš. A pak už bude všechno tak, jak má být. Tak, jak jste si vždycky přáli,“ pokračovala jsem. Sára si otřela z očí slzy a podívala se na mě tak zvláště.

„To by se nejdřív musel vzdát koruny a to nikdy neudělá,“ odpověděla.

„No a já si myslím, že se kvůli tobě vzdá úplně všeho, jen to chce nějaký ten čas, aby to mohl udělat. Ty jsi strašně nekompromisní,“ zmínila jsem.

„Já už jenom nechci znovu zažít to, že... to máš jedno, už jsem to zažila,“ dodala.

„Sáro, neblbni. Nebuď' tak negativní. Všechno bude skvělé, uvidíš. Kdo si počká, ten se dočká. Já se teď' vrátím domů za Darrenem a přijdu za tebou zítra. Ale kdybys

chtěla a bylo ti smutno, tak se ozvi a já hned přijdu i s Darrenem, ano?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

„A nechceš se vrátit domů?“ dodala jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Nechci, už mám Derionu po krk. Všechno tam mi připomíná, že nejsem dost dobrá. Tady jsem aspoň stejná jako ostatní. Žádná jen rionka, která má za královnu tu černovlasou harpyji,“ objasnila. Na tom něco bylo.

„Tak jo. Ale slib mi, že neuděláš žádnou blbost. Budeš mít dítě. Mysli na něj, ano? A moc nebreč, pak ti bude zle a ubližuješ mu. Tak papa,“ rozloučila jsem se s ní a trochu s výčitkami jí opustila. Ale já věřila tomu, že za ní za chvíli přijde Wade a bude to všechno zase dobré.

Wade si to mířil rychlým krokem sálem k trůnu. Za ním vlál jeho černý plášť. Anomaris, jak už jí bylo poručeno přímo od něj, seděla na trůnu a čekala, co se bude dít. Estrella s Eldarnem stáli u stěny a drželi se za ruce a jinak kolem byla jen stráž a povolané osoby jako například písař, který měl za úkol zapsat králova slova, kdyby byla potřeba. Wallion – králův sluha, a i lord Byron, jeho rádce.

Wade se posadil na trůn a naznačil Estrelle a Eldarnovi, aby přišli blíž. Anomaris netušila, co se bude dít, když její choť svolal zrovna tyto lidi. „Takže, rozhodl jsem se, že na mou funkci dočasně nastoupí má mladší sestra Estrella jako královna Derionu do plnoletosti mého syna Wayda,“ prohlásil. Anomaris na něj zírala jako z jara.

„Cože?“ sykla. Wade jí ignoroval a jen naznačil zmatenému písaři, aby to, co řekl zapsal. „Děláš si srandu? To přece nemůžeš. A jaký k tomu máš důvod?“ prskala Anomaris. Wade jí ignoroval.

„Bude to následovně. Estrella bude královna regentka v době mé nepřítomnosti. Což může být velmi dlouhá doba. Chystám se totiž odcestovat. Kam hodlám cestovat je přísně tajné, takže, kdo to ví, tak se o tom nebude s nikým bavit pod hrozbou smrti.

Na královnu bude dohlížet můj nejvěrnější přítel Eldarn Naxxremis. Nemá sice pravomoc krále, ale nebude-li s královnou v zásadních rozhodnutích souhlasit, značně to ovlivní její rozkazy. Kdyby šlo o něco urgentního, chci být o všem spravován, takže královna se zavazuje k tomu, že se se mnou v takových situacích poradí.

Pokud ne, bude zbavena této funkce jednou provždy a já opět převezmu její funkci v plném rozsahu,“ řekl a podíval se na ní. „Taky za její vlády zůstanou v paláci moje děti. Jejich péče a postavení se v ničem nemění. Souhlasí princezna Estrella s podmínkami?“ zeptal se jí a ona přikývla a poklonila se mu.

„Ano,“ odpověděla.

„Fajn, tímto je to všechno. Až to podepíšu, bude to platné, teď můžete jít,“ dodal a čekal až písař připraví lejtro k podepsání. Anomaris na něj valila oči.

„Cože? Ty ses zbláznil? O co ti jde? A co jako bude se mnou?“ vyzvíдалa Anomaris.

„Nezbláznil jsem se, Anomaris. Ale už mám dost tvých manipulací a nechci s tebou žít. A když to s tebou nejde po dobrém, což vím, že nejde, rozhodl jsem se to vzít do vlastních rukou. Od teď už nejsi královna, stejně tak jako já skoro nejsem král.

Nicméně, když nejde rozvod, jde rozchod. Sice budeme manželé až do smrti, jak sis přála, ale to nic neznamená. Já už tě nemiluju a nechci tě. Miluju Sáru a tu si taky vezmu. Sice ne tady, ale na místě, kde to možný je. Budeme spolu a nic nám v tom nezabrání. A ty se můžeš jít bodnout," oznámil jí. Ta neměla slov.

„A co já? Kde budu a jak se budu vídat s dětma?" pokračovala.

„Ty buď ráda, že tě nenechám popravit za to, cos mi udělala. Půjdeš do exilu. A na děti zapomeň, ty se budou mít dobře," opáčil.

„Nemůžeš mi vzít děti!" polekala se.

„Ale můžu a udělám to. Nechci, abys je proti mně očkovala. Dny, kdy jsi nade mnou měla moc jsou u konce. Už ze sebe nebudu dál dělat idiota. Já tě miloval a ty jsi to posrala. Teď budeš muset přijmout následky svých činů. Takže odejdi. Hned teď. A varuju tě, jestli to nepůjde po dobrém, nechám tě vyvést. A jestli se jen pokusíš vrátit, čeká tě trest smrti upálení na hranici jako správnou čarodějnici. Umřeš v krutých bolestech jako tenkrát tvůj milenec," dodal.

Anomaris nemohla uvěřit svým uším. Najednou k ní byl tak krutý. Uvědomila si, že ho vážně už nezlomí, protože v jeho očích nebyl jediný náznak zaváhání ani lítosti. Myslel to smrtelně vážně.

„To bys mi přece neudělal. To nemyslíš vážně," rozplakala se. Wade měl tvrdý výraz.

„Stráž! Odved'te tu ženskou za hradby, nechci jí už nikdy vidět. A jestli sem vleze ještě jednou, upalte jí," řekl suverénně. Oni se mu poklonili a chopili se jí, ale ona se jim vysmekla se slovy, že půjde sama. Wade tedy kývnul, že jo.

„Ať jde sama, ale doprovod'te jí," dodal a čekal až odejde.

„Tohle tě bude mrzet, Shadowwalkere!!" sykla na něj ještě cestou ze sálu. Wade jí jen zamával a nechal jí na pokoji.

Eldarn s Estrellou to celé slyšeli. Eldarn jí naznačil, že jde za Wadem a hned to udělal. Tvářil se naléhavě. „Wade, jsi příliš mírný. Musíš jí popravit. Prosím," škemral. Wade na něj koukal jak na idiota.

„Eldarne, já už jsem ti řekl, že jí zabíjet nebudu. Nechci být ten, co má na svědomí smrt matky mých dětí, ale jestli to tak moc mermomocí chceš, zaříd' si to u královny. Ta myslím proti nebude. A teď se tu měj, já mám něco důležitýho k zařizování," řekl, zvedl se z trůnu, dal mu korunu na hlavu a cestou ze sálu podepsal ten dokument.

Tak nějak se mu ulevilo. Všechna ta tíha z něj spadla a on už se jen těšil za Sárou až budou spolu. Eldarn z toho ale na rozdíl od Wada tak dobrý pocit neměl. Báł se, co by mu mohla Anomaris provést. A zařídít popravu sice nebylo nic těžkého, ale stejně tak jako Wade to nechtěl mít na svědomí.

Když Wade odešel ze sálu, Eldarn si sundal z hlavy tu korunu a chvíli si jí zamyšleně prohlížel. Estrella za ním vlezla zpátky do sálu a smutně na něj koukala. Z jeho hlavy vyčetla, že to nedopadlo, jak si představoval. Eldarn si k ní stoupl čelem a tu korunu jí nasadil na hlavu jako by jí korunoval. „Ať žije královna Derionu," zašeptal a políbil jí na čelo.

Byla skoro půlnoc, když se Wade konečně dostal do lidského světa za Sárou. Nejdřív musel hodně věcí zařídít, potom se trochu báł, takže musel nasbírat odvalu, a nakonec musel ještě u mě zjistit správnou adresu.

Venku lilo jak z konve a on neměl deštník. Takže to schytl naplno – byl celý promáčený až na kost. Ale momentálně se cítil tak normálně, že se mu to až zvráceně líbilo.

Potom se konečně odhodlal zazvonit na zvonek u jejích dveří. Ona mu otevřela a dívala se na jeho zmoklé pramínky vlasů, ze kterých stékala voda v proudech. Stál tam jen tak v černém promáčeném tričku a tmavé kožené bundě s kapucí, kterou si ani nenasadil a díval se jí provinile do očí.

„Odpusť, že jsem to s náma tak posral,“ prohlásil. Sára mlčela, jen se tiskla ke dveřím a čekala, co ještě řekne. „Odpusť, že jsem si jí vzal, když jsi mě prosila abych to nedělal. Plakala jsi kvůli mně a já tě neposlouchal. Myslel jsem jenom na sebe a na moc. Odpusť, že jsem jí udělal děti, když jsem je měl mít jenom s tebou. Řešil jsem jenom jako idiot původ.“

Odpusť, že jsem nás nebral vážně a vyměnil jsem tě za korunu. Odpusť, že jsem si užíval, zatímco ty jsi na mě čekala a trápila ses. Odpusť mi, že jsem řekl, že nemáš právo mít na prsteníčku tři kříže. Pravda je, že tři jsou na to, co jsem ti udělal málo.

Ale chci, abys věděla, že teď je řada na mě. Klidně mě trestej dle libosti, já už nikam nespěchám. Budu žít jenom pro to, abys mi odpustila. Pro tebe a naše malý. A budu na tebe čekat klidně až do smrti,“ řekl a zase se na ní podíval.

Po tváři mu stále stékaly kapky deště. Mračna se úplně protrhla a on byl jako by to vůbec nevnímál. Žádný deštník ani královské zacházení, které vždy preferoval před čímkoli jiným. Zdálo se, že mu pořádná chřipka vůbec nevadí.

Sára nebyla schopná nic říct. Horko těžko zadržovala slzy. „Co tu děláš?“ zeptala se drsně. Její hlas se trochu zachvěl, ale Wade to nejspíš ani nepostřehl. Smutně se pousmál a zavrtěl nad sebou hlavou.

„Já ani nevím. Chtěl jsem se ti omluvit a vidět tě. A říct ti, že jsem už jenom tvůj kdybys o mě měla ještě zájem,“ řekl a podíval se smutně k nohám.

„Pojď dovnitř,“ zašeptala a podívala se na něj.

„Vážně?“ ujišťoval se a Sára ho chytla za ruku a vtáhla ho dovnitř.

„Musíš se usušit, nebo budeš nemocnej,“ prohlásila a svlíkla mu tu bundu. Wade se nechal a jen na ní překvapeně koukal. A když bundu zahodila na podlahu, svlékla mu i tričko. Wade se jí jen díval do očí.

„Miluješ mě ještě?“ zeptal se během toho, co ho svlékala z těch mokrých věcí, aby to ticho zabil. Nikdy mu tohle ticho nevadilo, ale tentokrát se mu zdálo nesnesitelné.

„Miluju,“ odpověděla a povzdechla si. Potom mu naznačila, aby si zul i boty a rozepínala mu pásek od džín.

„A chceš mě pořád ještě?“ pokračoval, zatímco lehce odstrčil její ruce, aby si ty džíny mohl sundat raději sám. Sára si dala na čas s odpovědí a tím Wada dostala do nepříjemné situace.

A když ty džíny skončily na zemi a on z nich vylezl a stáhnul si i ponožky, Sára na něj jen mlčky koukala. Byl před ní jen v rudých boxerkách s nápisem na gumě: *I wanna love you with this huge body part of mine.*

Sára si povzddechla a přikývla. „Jsem asi blázen, ale chci,“ odpověděla. Wade na nic nečekal a políbil ji. Tak opatrně jako by se bál, že mu uteče. Ale čeká s ním dítě, proč by mu utíkala? I když to přece není žádná pojistka.

Sára se od něj po chvilce odtáhla. „A co Anomaris? Co Derion a tvoje království? Možná, že tě to mrzí, ale nemůžeš od toho jen tak utéct, jsi král,“ zmínila a Wade pokrčil rameny.

„No právě. A to znamená, že můžu a že jsem to už nějak udělal. Nezajímá mě vůbec nic z toho, kromě mých dětí. S Anomaris jsem to ukončil. Byl jsem takovej sobeckej kretén. Ani nevíš, jak moc si to vyčítám.

Ale teď se chystám k něčemu, co jsem měl udělat už dávno – oženit se se ženou, která od první chvíle, co jsem jí poznal, vlastní celý moje srdce. Jen by o mě musela pořádku ještě stát. Každopádně ať už mi na to řekneš cokoli, skončil jsem s tou hrou na deriona jednou provždy,“ objasnil.

Sára na něj šokovaně civěla. Vážně se toho všeho vzdal kvůli ní? Sice to celou dobu chtěla, ale vážně tohle je ta chvíle? „Jo chápu. Žádat tě o ruku takhle polonahej s těma trapnýma boxerkami, bez prstýnku a po tom všem, je vážně debilní, ale už jsem pochopil, že na ničem z toho nezáleží. Ne, když se milujeme.

A ty sis na rozdíl ode mě nikdy na pozlátko nepotrpěla a vždycky jsi chtěla, abych se ti odevzdal a tohle jsem já. Jenom obyčejnej chlap, co kromě luxusního auta už nic nemá.

Ale zase jsem ten typ, co udělá všechno pro to, aby udělal svojí královnu a princeznu šťastnou. Tohle je nejvíc, co jsem komukoli dal i když je to prostý. Jsme si rovní a vždycky jsme byli. Byl jsem takovej idiot. Je jedno, že jsi rionka a já derion. Je to úplně jedno,“ řekl a sáhnul Sáře na břicho. Potom se podíval, jak se lehce pousmála.

„Trvalo ti to,“ zašeptala a on přikývl, podal si její ruku a zírajíc jí do očí jí tu ruku políbil.

„Dáš mi ještě šanci? Vzala by sis mě?“ zeptal se a ona se pousmála.

„Jsem jako ty, nemohla bych to vzdát před cílem. Vždyť jsem na to čekala takových let. Jasně, že si tě vezmu,“ zašeptala až se jí chvěl hlas a skočila mu do náruče. Wade jí objal a něžně jí líbal na krku, zatímco jí držel.

„Bože, jsi tak studenej. Pojď nahoru, musíš si dát teplou sprchu a hodit na sebe nějaký suchý oblečení a já ti zatím uvařím čaj a něco ti najdu,“ řekla a táhla ho za ruku k sobě do pokoje. Wade se v půlce schodiště zastavil a vzal si jí do náruče.

„A já mám lepší nápad,“ zaculil se. Sára mu úsměv opětovala. „Teď jsem teprve šťastnej, Sárúško moje. Až teď mám úplně všechno,“ zašeptal a začal jí polonahý držíc jí v náručí líbat uprostřed schodiště.

„Až na oblečení,“ hihňala se.

„Můžeš mě z té trapnosti vyprostit a taky ho shodit, abych v tom nebyl sám. A pak si můžeme dát společnou vanu,“ zašeptal do jejích rtů, a když spokojeně zamručela, vyběhl ty schody i s ní a položil jí za stálého muckání až v koupelně.

„Štve mě, že ti nemám co sundávat,“ zmínila, zatímco jí Wade už vybaloval ze županu.

„Máš. Můžeš mi sundat boxerky,“ prohlásil suverénně, klekl si před ní na vyhrávanou podlahu, líbal její břicho a stahoval z ní kalhotky. Sára se nechala chvilku rozmazlovat a pak si klekla naproti němu.

„Stejně nemít najednou vůbec nic a být na všechno jen sami dva je tak strašně vzrušující. A víš co ještě? Že už nemáš žádný plány a jsi spontánní a mě to na tobě teď tak strašně vzrušuje,“ zašeptala. Wade se pousmál.

„Jsme na to tři, lásco,“ připomněl a znovu políbil její břicho. Sára spokojeně zavřela oči a zaryla prsty do jeho mokřých vlasů.

„A co Anomaris? Nebude tě tu hledat? A co když zjistí, že jsem těhotná?“ zmínila. On k ní zvedl oči a zatvářil se sklesle.

„Udělám všechno proto, aby nás tu nenašla a abych vás ochránil,“ odpověděl a nedočkavě zaútočil svými rty na ty její.

„A co budeme teď dělat? Co ty budeš dělat? Najdeš si tu práci?“ zpovídala ho. Wade se pousmál aniž by se od ní odlepil.

„To vyřešíme později, teď máme jinou práci,“ zašeptal a jemně jí přikouzl ret, zatímco jí hladil po bocích. Sára mu obtočila ruce kolem krku a nechala se od něj rozmazlovat. Kdo by to byl řekl, že rionka Sára Heavensová bude jednou vážně Shadowwalkerová?

„A jak to, že nemáš prstýnek, Wade?“ zeptala se ho ještě.

„Já ho mám, ale zapomněl jsem ho v paláci a vracet se tam kvůli tomu nechci. Nebo mám?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou.

„Ne, to fakt ne. Věřím, že byl nádhernej,“ zmínila a on přikývl.

„No ale ne zas tak moc. Žádnej prstýnek by nebyl dostatečnej pro někoho jako jsi ty,“ dodal a pak už nebyl čas ani chuť si povídat.

Estrella ráno seděla na trůnu a užívala si svůj první den ve funkci jako královna regentka. Eldarn jí šel hledat, protože s ní potřeboval mluvit a ona zmizela z ložnice příliš brzy na to, aby si stihli vážně promluvit.

„Essie, musíme Anomaris zatknout. Když nic tak ať je aspoň pod zámkem. Mám strach, co by mohla Wadovi a Sáře udělat,“ prohlásil hned jak vešel do sálu a ona přikývla. Měla podobné obavy.

„Jak jí ale najdeme? Může být kdekoli,“ zeptala se. Eldarn se zamyslel.

„Na to máme moc a určitě najdeme kouzlo,“ odpověděl. Estrella si povzdychla. Tušila, že to nebude tak jednoduché.

„Ale Anomaris je dost zkušená čarodějka. Určitě už se nějak zakouzčila, nebo tak něco,“ zmínila. Eldarn pokrčil rameny.

„To je možný, ale nic jiného než to zkusit s tím neuděláme. Ty víš, co by mohla udělat, vid’?“ zeptal se a ona přikývla.

„Jistě, viděla jsem jí do hlavy. Taky jsem to zkoušela s Wadem nějak vyřešit, ale nedal mi příležitost. Byl úplně mimo celou tu dobu,“ dodala. Eldarn jí dal za pravdu, měl podobný problém – Wade ho neposlechl.

„Wallione!“ zavolala na něj Estrella, ten se odněkud vynořil, přišel až ke královně a poklonil se jí. „Nech vypsát odměnu na hlavu Anomaris. Pak to podepíšu. Pět set Peršáků ať je živá, nebo mrtvá, je mi to jedno. Klidně i bych byla radši, aby byla mrtvá. Ale musí být jasně vidět, že to je ona, takže ať šetří její tělo,“ dodala a Wallion se poklonil a odešel. Eldarn se na ní jen překvapeně podíval.

„Za tolik Peršáků jí zamordujou s radostí,“ odpověděl. Estrella přikývla. „Není to moc krutý?“ zeptal se. Estrella se na něj prudce otočila.

„Ani ne. Je to přesně to, co si ta děvka zaslouží. Copak, Eldarne? Je ti líto tvoji milenky?“ rýpla si. Eldarn na to nic neříkal. „Tak je?“ tahala z něj.

„Nech toho, víš, že to takhle vůbec není. Wade je pro mě nejvyšší priorita,“ dodal.

„Tak buď tak hodný a běž se po ní podívat sám, ušetříš nám Peršáky, jí utrpení a možná jí ještě nalákáš spíš. Před tebou by nemusela tolik utíkat. A zvláště, když na ní uděláš ty svoje lítostivé oči. Jdi!“ vyhnala ho a Eldarn tedy šel. Královna se musí poslouchat.

Wade se prvně po opravdu dlouhé době probudil vedle Sáry v posteli a měl pocit, že je konečně všechno jak má být. Lehce se k ní přitulil a políbil jí na čelo. Sára se usmála a taky se k němu přitulila.

„Tohle je další nejhezčí den v mém životě,“ prohlásil. Sára se zahihňala.

„Můžeš mít jenom jeden. Spíš je to další krásný den,“ opravila ho. Wade přikývl. Dřív takhle každého opravoval on a najednou je ten, co mluví jako by byl nejmín po lobotomii.

„Já to přece vím, to je jen takový slovní obrat, abych vyjádřil, jak moc jsem šťastnej, láska moje, víš?“ objasnil. Ona přikývla a vyhoupla se na něj.

„Víš co jsme dlouho nedělali?“ zašeptala mu do ucha, zatímco mu ho něžně ozobávala. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou, i když nejspíš znal odpověď. „Ranní milování,“ řekla a začala ho muchlovat.

„Kdy se vezmeme?“ zeptal se z ničeho nic, zatímco se po něm vášnivě plazila. Doslova jí to zašeptal do rtů.

„Klidně dneska, Wade. Ale nejdřív práce a potom zábava,“ odpověděla. Wade se pousmál.

„Myslíš nejdřív zábava a potom zase zábava?“ dodal a pak už si zase moc nepovídali. Láska konečně porazila Wadovo touhu po moci.

Já jsem byla ještě v práci, když mi malým portálem přišla zpráva od Wada a Sáry, se svatebním oznámením, které si narychlo načrtli na kus papíru. V rohu byla nakreslená malá, růžová chrpa, kterou kreslila Sára a pod tím bylo Wadovo krasopisem napsáno:

Wade Evilian Shadowwalker & Sára Heavensová

Vám s radostí oznamuji, že se rozhodli se konečně vzít. Obřad se bude konat dnes

27.7. 2027 ve 14 hodin v Central Parku u fontány Bethesda.

Tímto Vás srdečně zveme na neformální oslavu našeho nejkrásnějšího společného dne.

(Není třeba nic nosit, hlavně dobrazte všichni! Těšíme se na Vás!)

„Panečku,“ zašeptala jsem dojatě, zírajíc na kus papíru. Měla jsem takovou radost, že se to děje, a dokonce se mi i ulevilo, že jsem si oddychla. Pak jsem se podívala na hodiny, bylo půl jedné. Sakra, zdá se, že je to opravdu narychlo.

Hned jsem proto zavolala svou asistentku a zrušila své další klienty. Naštěstí se dnes nedělo nic urgentního, protože tohle bych si nenechala ujít za nic na světě. Hned, co jsem se zvedla, že tedy půjdu domů se převléknout, dorazilo další psaní, kde bylo napsáno:

PS: Nezlob se, že jsem požádala Darrena, aby mi šel za svědka. Chtěla jsem tebe, protože jsem byla tobě a byla to vážně těžká volba, ale myslela jsem, že ty to spíš pochopíš, když to tak udělám. On by trochu podle mě trucoval. (Kdyby neměl trucovat i Eldarn, myslím, že by Wade požádal tebe, ale chlapi... odpusť, kamarádko, já ti to vynahradím, slibuju).

Když jsem to dočetla, pousmála jsem se. Jasné, že jí to nemůžu mít za zlé. Moc dobře chápu její dilema a i když to nejsem já, koho si vybrala, není v tom nic osobního, určitě to neznamená, že si mě váží méně než Darrena. Navíc mi to bylo upřímně jedno, protože tam beztak budeme všichni.

Eldarn akorát seděl na trůnu a něco si četl v nějaké kronice, zatímco mu taky přišlo oznámení i s dodatkem, ve kterém stálo, jestli mu jde za svědka. A rozzářil se jako hvězda, to pro něj byla nevýslovná čest, že ho o to požádal Wade a po tom všem, aniž by se ho snažil trestat za to, co mu udělal.

Taky se tam psalo, že jestli chce, může vzít s sebou i Estrellu, ale ať jsou hlavně oba diskrétní a nechají si všechno ohledně toho pro sebe, včetně samotného faktu, že se berou.

Estrella se rozhodla, že to Wadovi nebude svou přítomností kazit. Přála mu to i Sáře, ale spíš se zabývala vládnutím jakožto nová královna Derionu. Zrovna měla spoustu práce s nějakými neshodami ve městě blíž k paláci.

Bylo za patnáct minut dvě, když jsme dorazili s Darrenem na místo konání svatby. Měla jsem na sobě světle růžové šaty, skoro ve stejné barvě jako měla Sára vlasy. Darren měl jen bílé tričko jako obvykle a stejně tak i jeho mladší kopie, kterou měl na ruce. Ale proč ne, když si přáli neformální obřad, stejně jako jsme měli s Darrenem

my. Akorát my jsme se brali v Derionu na náměstí u fontány, zatímco oni ve světě lidí.

Wade se Sárrou ještě ani nedorazili, ale byl tam Eldarn, který se k nám hned seběhl. Oba s Darrenem jsme mu kývli na pozdrav. „No teda, ten ale vyrostl,“ zmínil Eldarn šokovaně, když viděl našeho drobce. Co drobeček, už to byl pořádný drobek. Úplný chlapák. Celý tařka.

„Hrozně to utíká,“ zmínila jsem a Darren mi přikývnutím dal za pravdu.

„Čauky, Darrene,“ pozdravil malého Eldarn a podával mu pěst, aby si s ním ťukl. Tomu už Darrenek rozuměl, a tak si s ním tu pěst podal. Zrovna mu skončilo období, že se stydí a všeho bojí, takže byl celkem přátelský.

Jen jsme se všichni zaculili, když v tom akorát přiběhl Wade se Sárrou. Drželi se za ruce a nejspíš už z metra utíkali za námi. Fakt vtipný vidět je v lidském světě spolu. Hlavně Wada cestovat metrem. Nejspíš by dorazili autem, ale on ho nechal bůhví kde a asi by to teď nestihli, když Sára bydlí v Brooklynu.

Měla v ruce krásnou kytici růžových chrp, která tedy vypadala jako by je natrhala někde na louce a převázala bílou stuhou. A měla krásné bílé květované šaty na ramínka. Taky tam byly nějaké růžové kyticky. No a na hlavě věneček z květín.

Wade byl na rozdíl od nás všech oblečený nejformálněji, ačkoli to neměl úplně upravené. Šedé džíny, bílá košile a jeho derionská vázanka lajdácky povolená jako to nosil na škole.

Sára mi hned padla kolem krku a pak Darrenovi. Byla tak šťastná, nešlo to nevidět. Wade byl taky jako sluníčko. Hned, jak se mě Sára pustila, objal mě on. „Moc ti to přeju, Wade,“ šeptala jsem mu do ucha a on mě políbil na tvář s děkovnými slovy.

Krátce na to se tam objevil jakýsi kněz. I když to nejspíš nebyl kněz, ale nějaká pověřená osoba. O tom, jak to chodí u lidí, když se berou toho moc nevím. Měl na sobě bílou košili a v ruce desky. Taky přes tu košili nějaký látkový pruh, nejspíš to byl symbol, že může oddávat.

„Zdravím vás, jsme všichni? Můžeme začít?!“ zeptal se jako by spěchal na další svatbu. Oba nadšeně přikývli. Potom si vyměnili pohledy a chytli se za ruce. Eldarn si stoupl za Wada a Darren za Sárrou a já se svým synkem jsme stáli poblíž a pozorovali jsme obřad.

„Dnes jsme se sešli, abychom navždy spojili dvě duše, které se milují v jednu,“ řekl muž. Wade se Sárrou se na sebe usmáli a my s Darrenem taky. „Co jsem tak slyšel, byla to vskutku dlouhá cesta k tomuto dni a byla plná nejrůznějších překážek, ale tohle je teď důkazem, že nic není nemožné,“ pokračoval.

„Od nemožného k možnému,“ zmínil Eldarn a Wade mu dal za pravdu malým úsměvem a přikývnutím. „Omlouvám se, prosím pokračujte,“ řekl ještě a tak se muž zase podíval do papírů v deskách.

„Doufáme, že společně se vám ty překážky, které vám život nadělí, budou překračovat lépe. A doufáme, že těch překážek bude co nejméně a že spolu budete šťastní až do úplného konce. Takže, vážení snoubenci, tímto vám právě začíná vaše společná cesta.

Táží se vás, pane Wade Eviliane Shadowwalkere, zda dobrovolně vstupujete do manželství se slečnou Sárrou Heavensovou, budete jí milovat a ctít ve zdraví i

v nemoci a budete jí věrným manželem až do konce jejich dní?“ zeptal se. Překvapilo mě, že se ptají manžela, jestli jí bude věrný, protože na to se v Derionu obvykle neptají. Pouze nevěsty.

„Ano,“ odpověděl Wade a usmál se na svojí nastávající.

„Děkuji. Teď se táži vás, slečno Sáro Heavensová, zda si berete pana Wada Eviliana Shadowwalkera za svého právoplatného manžela, budete ho milovat a ctít ve zdraví i v nemoci a budete mu věrnou ženou až dokud vás smrt nerozdělí?“ zeptal se a Sára přikývla.

„Ano, беру,“ odpověděla zřetelně.

„Děkuji. Teď si prosím vyměňte prstýnky jako symboly vaší vzájemné lásky,“ řekl a počkal, až je Eldarn vyndá z kapsy a podá je Wadovi.

Wade vyndal drobný zlatý kroužek z bílého zlata posetý malými diamanty z krabičky a nasadil ho Sáře na prsteníček, až tím částečně zakryl její tři křížky. Ona pak sáhla pro větší kroužek, který byl bez kamenů a navlíkla ho na prst Wadovi. Oba tam zevnitř měli vyryto *Wade & Sára*.

Wade měl v očích slzy. Překvapivě dřív než ona, ale hned se jí zalily oči taky, když ho viděla. My s Darrenem jsme se jen spokojeně usmívali.

„Nyní si dejte vaše první manželské políbení. Teď už smíte políbit vaší nevěstu, pane Shadowwalkere,“ řekl, když viděl, jak je natěšený už na tu chvíli. Wade se k Sáře lehce naklonil a vášnivě jí políbil. Byla to doslova magická pusa až je z toho oba brněly rty.

My jsme se roztleskali. A když se Wade od Sároy odlepil, společně se zasmáli. „Tímto váš sňatek prohlašuji za právoplatně uzavřený. Vážení, novomanželé Shadowwalkerovi,“ řekl a oběma podal ruce, aby jim pogrataloval.

Potom jsme jim taky pogratalovali a opusinkovali je, a nakonec jsme se vydali na svatební hostinu do místní indické restaurace. Wade si totiž ve světě lidí oblíbil *Tikka Masala* s rýží a *Shahi Paneer*.

„Je nádherný,“ zmínila Sára cestou přes park do restaurace, zatímco obdivovala svůj nový prstýnek.

„Samozřejmě, že jo, když jsem ho vybíral pro tebe, lásko moje,“ odpověděl Wade a vedl svojí ženu za ruku přes přechod jako by byla jeho dcera. My jsme šli za nimi a pořád jsme se culili. Na chvíli se mi zdálo, že žiju ve snu. A to to byla jen jiná realita.

Když jsme se usadili v restauraci, hned jsme začali rozebírat všechny naše dojmy z obřadu. Ti dva spolu pořád vrkali. Není divu, musí z toho být oba úplně na větvi. I my.

Vždyť on je král Derionu a teď se cpe Paneerem se Sárou rionkou v restauraci na Zemi po obyčejném svatebním obřadu u fontány. Žádní wergoni, ani sluhové, žádné zlato a diamanty, tedy kromě jejich snubních prstenů. Ale jen obyčejná Sára a Wade.

„Chtěl bych připít na zdraví a pogratalovat svojí nejlepší kamarádce a jejímu manželovi Wadovi,“ řekl Darren a zvedl skleničku se šampaňským vzhůru. Taky si k tomu jak se sluší a patří stoupl. Všichni jsme si vzali své sklenky do ruky, kromě Sáro, která si vzala minerálku.

„Byl to doslova boj. Nicméně doufám, že to nejhorší máme všichni už za sebou a že už nás čekají jenom krásný věci. Přeju vám hodně štěstí do manželství a ať vám

vaše malý dělá jenom radost tak, jako nám dvěma s Ay. Tak na vás dva a na vaše Srdce Derionu," řekl a Wade se Sárou se na něj usmáli a pak si všichni přitukli.

Samozřejmě to myslel jen obrazně, jejich dítě nebude čistokrevný derion, aby mohl být Srdcem Derionu, ale jako gesto to bylo milé. Rozhodně lepší než připomínka toho, že to bude jen rion. Ale myslím si, že jim je to stejně úplně jedno, protože ti dva do Derionu už pokud to nebude nutné, ani nevkročí. A tady jsou si oba rovni.

The Bruxell forest

☆ Bruxellský les ☆

„Kupte si ryby, čerstvé ryby...” volala trhovkyně, ukazujíc na své nejlepší kousky, které její manžel dopoledne ulovil. Anomaris se nakrčil nos, když šla kolem.

„Tohle, že je čerstvý? Smrdí to a není to jen ta rybina. Se nesmíš divit, když to necháš na sluníčku,” prskala na ní. Trhovkyně dala ruce v bok.

„Kdo si myslíš, že seš ty nádhero?” sykla na ní.

„Jsem Její Veličenstvo, královna Anomaris, ty špindíro,” prohlásila pyšně a narovнала se jako by měla na hlavě stále korunu. Trhovkyně se rozesmála.

„Ty? Tak proč teda nemáš kolem sebe královskou gardu a na hlavě korunu?” pokračovala. Pak si jí ještě prohlédla od hlavy k patě. „A co ty otrhaný šaty?” dodala.

„Takhle se mnou nemluv, ty tlustá prasnice!” ječela na ní Anomaris a začala do ní strkat. Žena se bránila a dala Anomaris pořádnou facku až skončila na zemi. Šokovaně se na ní dívala, držíc si tvář.

„To máš za tu prasnici, děvko. I kdybys nakrásně byla královna, pak už o tebe král stejně nestojí, když jsi tu v tomhle a sama,” dodala a odkráčela zpátky za svůj pult. „A vypadni od mého stánku, nebo ti nacpu rybí vnitřnosti do krku, Veličenstvo,” dodala. Anomaris se raději zvedla a odešla. Byla naprosto šokovaná tím, jak se k ní najednou její poddaní chovají. Vždyť je přece královna.

Nicméně jí právě došlo, že má ta žena pravdu. Už nemá žádné zastání, ani péči, natož domov a přátelé. Je úplně sama, a dokonce ani nesmí být se svými dětmi. Když odcházela z tržiště, měla ruce v pěst a vražedný výraz v obličeji.

„No počkej, Wade, tohle tě vyjde draho! Za to, jak ses mě hnusně zbavil, zakázal mi se vidět s dětma a za to, že jsi mi zabil mojí lásku, zabiju já tu tvoji! Vezmu ti všechno jako ty mě. Všechno co miluješ!” procedila skrze zuby naprosto nepřičetná. Na tváři měla ještě viditelný rudý flek od toho, jak jí ta trhovkyně praštila a mířila si to někam do lesa, kde byla stará opuštěná chýše, kde teď přespávala.

Sára seděla s Wadem na balkóně, pili čaj a povídali si. Wade se kvůli ní i snažil nekouřit. Vlastně už několik týdnů nekouřil vůbec, chtěl s tím seknout jednou provždy. Nový život, tak pořádně.

Sára měla opřenou hlavu o jeho rameno a tulila se k němu. Celou dobu jen pozorovali auta a ruch města. To byla změna oproti našemu klidnému Derionu. Po chvíli Wade promluvil.

„Chtěl bych ti něco říct,” začal tak zlehka, což Sáru vyděsilo. Takhle totiž začínají nejhorší témata běžně.

„Copak?” zeptala se a otočila se na něj.

„Před nějakou dobou, když jsem zjistil, že umřela Kim, bylo to docela strašný období. Myslel jsem si, že už nic horšího zažít nemůžu v Derionu a pak přišlo tohle. Byl jsem na dně. Chtěl jsem si vyčistit hlavu, a tak jsem se šel projet do Temných lesů.

Neexistuje pochmurnější ani lepší místo na odpočinek mozku než je Temný les. Nevím proč, ale je to strašně příjemný tam být. No až na to, když tam najdeš mrtvý víly, vílí královnu a dva nebo tři tucty povražděných hejkalů, na místě, kde se odehrál jeden z nejtemnějších rituálů vůbec,” řekl a podíval se na Sáru.

Tvářil se smutně i Sára. Ta jen netrpělivě čekala, co z něj ještě vypadne, protože on takový nebyval, že by mluvil sám od sebe o takových věcech, ale teď chtěl mluvit, tak se bála ho vyrušit, aby se něco dozvěděla.

„Chtěl jsem zjistit, kdo to svinstvo udělal a proč. Byl to rituál Spojení duší, což mělo dokázat i přes očernění duše nabití velký spousty magický energie, skoro tolik jako bych měl já jen z moci z krystalu,“ pokračoval. Sára chvíli přemýšlela, proč jí to vypráví.

„A zjistils, kdo to byl?“ vyzvíдалa. Wade se na ní tak smutně podíval a přemýšlel, jestli jí to řekne nebo ne. Nicméně jen přikývl.

„Jo, ale o to nejde, vydrž,“ opáčil a ona ho tedy nechala mluvit. „No a tak jsem pohrbil hejkaly a vzal s sebou do paláce mrtvé víly. Královna byla přibitá jednorozčím rohem ke stromu, což je jedna z nejhorších smrtí vůbec.“

A tak jsem jí osvobodil a vzal jí s sebou. Chtěl jsem jejich tělíčka prohlídnout a pak pohřbít. Navíc mě fascinovala královna, když jsem si všiml, že vypadá jako ty,“ zmínil a podíval se na její reakci, kdy tak zvláště nakrčila nos.

„No nic, to jsem odbočil. Druhý den jsem je vzal zpátky, že je odevzdám vílám hlavně tedy vílí královnu. Došel jsem na to místo, vyvolal víly a předal jejich lidem,“ vyprávěl, ale Sára ho přerušila.

„Vyvolal jsi víly? Jak jsi jako vyvolal víly?“ podivila se. Wade se na ní pousmál.

„Normálně, láska. Na všechno je kouzlo, to teď není důležitý. No prostě, zjevily se mi a já jim je vrátil. Byli vděčný, byl to totiž bratr tý královny. A za odměnu mi dal něco, co se jmenuje vílí laskavost. Nevěděl jsem, co si pod tím mám představit, ale brzy jsem to poznal.“

V noci, když jsem usínal, měl jsem strašný noční můry, bylo to hrozný a já se jen modlil, aby to byl jen sen a brzy skončil. Zjevila se u mě Temnota, aby mě utišila a já jí přijal, protože jsem byl v háji. Ale naštěstí to nebyla Temnota, ale jen sen o Temnotě. To je fuk. Prál jsem si jen konec toho utrpení a asi se budeš divit, ale chtěl jsem vidět moji mámu. Aby mě měla zase ráda, stýskalo se mi.

A ona přišla. Seděla vedle mě na posteli, zpívala mi jako když jsem byl malý a utěšovala mě. Nejdřív jsem se lekl, že je Temnota, ale pak jsem se cítil dobře, ale jinak. Jako bych věřil tomu, že tam opravdu je a všechno to ze mě spadlo. Opravdu jsem s ní mluvil. Omluvil se jí a ona mi odpustila. Ani nevíš, jak jsem něco takového potřeboval,“ dodal a usmál se. Sára na něj zírala jako puk.

„Odpustila ti? Wade, promiň, ale jak by ti někdo mohl odpustit to, cos jí udělal? Vždyť jsi jí podríznul,“ připomněla a on zavrtěl hlavou.

„To by mi pochopitelně neodpustila,“ odpověděl a podíval se jí nejistě do očí. Sára teď byla zmatená.

„To by ale znamenalo...“ zarazila se. Wade přikývl.

„Že jsem jí nic takového nikdy neudělal. Ano, neudělal. Já jí nezabil. Teda zabil, ale ne takhle. Byla to nehoda. Strašná nehoda,“ objasnil a Sára si přikryla pusku rukou. Tohle nečekala ani v nejmenším.

„Proč jsi proboha v tomhle lhal? A co se teda stalo?“ tahala to z něj. Wade chvíli přemýšlel, jak jí to vysvětlí.

„Strašně jsme se pohádali po tom, co jsem zjistil, že to zase táhne s Paynem, chtěl jsem jí zabít kvůli tomu rituálu, abych nemusel zabít Violu. Byl jsem na ní strašně

naštvanéj. A musel jsem to dokončit, jinak bych přišel o duši. I jsem měl dostatečnej vztek na to to udělat, ale nešlo to. Byla to moje máma proboha a já jí miloval, i když mě nasrala.

Jenže pak do mě strčila a to mě popudilo. Na chvíli jsem se neovládnul. Nevím, co to do mě vjelo, protože bych proti ženský nikdy takhle nešel. Byl jsem úplně nepřítelnej, a tak jsem do ní taky strčil, ale plnou silou. A ty víš jakou mám sílu, že jo?

Naletěla zády na zábradlí u schodů a visela tam jen za ruku. Prosila mě o pomoc. Já byl v šoku, ale hlavně jsem přemýšlel co dál, jestli chci dokončit rituál, když se mi ta možnost sama nabízí a než jsem došel k nějakýmu závěru, tak slítla dolů. Skočil jsem k ní, ale nestihl jsem to, zlomila si vaz," objasnil a rozbřečel se.

Sára na něj zírala s otevřenou pusou. Její manžel byl samá záhada jen co je pravda. Ne, že bychom to nevěděli, ale jak jsem kdysi často říkala, nikdy nás nikoho nepřestával překvapovat.

„Zachránila mě tím, že se zabila, ten rituál by mi sežral duši. No a pak jsem si drze vzal její vlasy, krev a nehty ke kouzlení, což se nesmí. Je to fakt hnusný, ale já to potřeboval. Udělal jsem to tak s každým, koho jsem zabil. To už je ale jedno.

Každopádně, zabít Violu bylo ale nejhorší, protože jsem jí fakt zabil. A Paynovi jsem se v podstatě jen chtěl pomstít za zničení mojí rodiny. Ale všechno se to semlelo tak rychle, že jsem jednal impulzivně. Ani nevíš, jak si to vyčítám, nikdy jsem to takhle nechtěl," vysvětlil.

„Proč jsi to nekekl rovnou a nechal si nás si myslet, že jsi zrůda?" vyzvídala.

„Chtěl jsem, abyste se mě báli," řekl a Sára nad ním zavrtěla hlavou.

„To se mi docela ulevilo," přiznala. „Že nejsi chladnokrevnej vrah svojí mámy. Nejsi žádněj psychopat," pokračovala. Wade se na ní podíval.

„Já vím, že nejsem psychopat. Ale to neznamená, že jsem nepřekročil hranici. Zabíjel jsem, Sáro, a zabil jsem Violu – člověka, kterýho jsem miloval. Toho lituju, protože to jsem nikdy udělat nechtěl. Zpanikařil jsem a šlo to jenom proto, že jsem věděl, že musím. Byl to pud sebezáchovy, já nebo ona.

Jsem si jistý, že by mě zničila, kdybych to neudělal. Navíc jsem nesnesl pocit, že by mě nenáviděla. Je to složitý. Nicméně, se tím nehájím, aby bylo jasno," dodal. Sára se k němu přitulila. Wade se ulevilo.

„Už je dobře, jsme spolu. Všechno dobře dopadlo, miláčku. Tady bude všechno jiný a lepší. Budeme mít miminko a třeba si za pár let uděláme další. Strašně moc se těším na tenhle náš nověj život," šeptala a líbala ho na krku.

Wade se spokojeně pousmál, ale pak mu úsměv spadl z tváře, když si uvědomil, že je prokletý Ježibabí kletbou a že se mu klidně jeho nejčernější noční můry můžou stát. Báł se o Sáru a o nás – o svoje nejbližší.

„Vím, jaký to bylo vybrat si. Magnoliová by tě předvedla před Starší, nechala by bromakuly, aby ti snědli duši. Nepřemýšlela jsem ani minutu, sice jsem na tebe byla naštvaná, ale vidět mrtvýho jsem tě nechtěla. Pro mě to byla celkem jasná a jednoduchá volba, a i když bych měla, nějak se za to nestydím," prohlásila a podívala se mu do očí.

Wade na ní překvapeně koukal. „Taky bych pro tebe zabíjel, Sáro, i když to nenávidím. Ten pocit z toho je strašnej, ale kdyby se ti něco stalo, byl by ještě horší,“ řekl. Ona přikývla a políbila ho. Po tváři mu stekly slzy. „Miluju tě,“ dodal.

„Já tebe, miláčku,“ zašeptala a políbila ho ještě víc. Něžně, ale hladově. Wade jí polibky chvilku oplácel, ale místo toho, aby pokračoval v tom, co Sára taktně rozjižděla, to mile utnul malým úsměvem.

„Tohle jsou nejhezčí chvíle mého života,“ prohlásil do jejích rtů a položil ruku na její břicho.

„Moje taky,“ odpověděla s úsměvem. A on se pak zamračil. „Copak?“ divila se.

„Nikdy jsem se víc ničeho nebál jako teď. Bojím se, že o to všechno přijdu. Strašně se bojím,“ vysvětlil.

„Já taky,“ přiznala zírajíc do jeho ledově šedých očí. „Nebudeme na to myslet, jo? Budeme si vychutnávat tyhle chvíle a žít přítomností, ano?“ řekla a on přikývl.

„Jo, v tomhle tě tentokrát poslechnu a zkusím to. Jsme tady a teď a co bude stejně nijak výrazně neovlivníme,“ dodal.

O tom, kdo ale udělal ten strašlivý rituál pomlčel. Říkal si, že by byla z toho zbytečně smutná a třeba i naštvaná, že ho musel zabít právě on. I když jejich vztahy byly špatné, stejně by to na ní mohlo dolehnout. A zrovna v případě Wada Whispera to musel udělat, kdyby ne, bůhví čeho by se od něj ještě dočkali. Navíc takový ohavný čin v jeho bývalém království nesměl zůstat bez trestu.

Já jsem akorát uspávala synka. Seděla jsem u něj a četla mu pohádku o Perníkové chaloupce. Byl jako já – fascinovaný ježibabami, ačkoli se jich bál tolik jako já sama. Nicméně, já se spíš bála, že se jí stanu.

Darren měl duši po mě, taky náchylnou. Ale nemohla jsem ho držet dál od tématu, které ho zajímá. Bylo by to v budoucnu spíš horší než lepší, a tak mi nezbývalo nic jiného, než mu dávat dobře míněné rady, předávat zkušenosti a doufat, že ho jednou nenavštíví Temnota tak jako mě nebo Wada Shadowwalkera.

„Mami, proč ta ježibaba jí děti? Ona nemá vlastní jídlo?“ zeptal se. Já se usmála.

„No víš, Darrenku, to je jídlo pro ježibaby. Oni jedí lidi. Jsou lidožravé, proto jsou tak děsivé a nebezpečné,“ osvětlila jsem mu. On si schoval obličej pod deku. „Neboj se, miláčku, maminka tě nikomu nedá a tatínek taky ne,“ chlácholila jsem ho a on se ke mně přitulil.

Vím, číst takové pohádky před spaním, není úplně nejlepší nápad, ale on je přece derion, zvládne to. Tak jako my všichni, kteří žijeme v Derionu, kde takové nebezpečí číhá na každém kroku.

„A proč nejí ten perník? To je přece lepší. A kde vzala tolik perníků, ten je opravdový?“ pokračoval, jako by ho lidožravost ježibab už přestala stresovat. Jakkap by ne, když jsem mu řekla, že ho s tátou ježibab nedáme.

„Ano, opravdový. Ale jen v té pohádce. Tady v Derionu, mají ježibaby normální chýše. Takové strašidelné, kde jsou pavučiny, pavouci, hadi, myši a spousta prachu,“ vysvětlila jsem.

„To je ta ježibaba pěkně nepořádná,“ zmínil a já přikývla.

„To tedy jo, že? Naštěstí tady žádná ježibaba není a ty můžeš v klidu spinkat,“ řekla jsem a políbila ho na čelo.

„A mami, ona nemá maminku a tatínka, když je zlá?“ pokračoval. Některé otázky byly vážně roztomilé. Už jsem otevřela pusu, že odpovím, ale Darren se rozhodl, že se toho chopí. Chvilku stál mezi dveřmi a poslouchal nás. Pak si přisedl ke mně na postel a pohladil synka po tváříčce.

„Už je stará, její rodiče už jsou dávno v nebičku. Kdyby ještě žili, tak by se jí to určitě nestalo, byla by hodná,“ objasnil a povytáhnul mu deku ke krku. „A už spinkej, je pozdě. O ježibabách si budeme povídat zase někdy jindy,“ dodal, Darrenek přikývl a zavřel očička. My s Darrenem jsme se na sebe usmáli a po chvilce, když usnul, jsme potichu odešli.

Když jsem zavírala dveře od jeho pokojíčku, přitáhl si mě k sobě za ruku. Nečekala jsem to, a tak jsem narazila na jeho břicho. Připomnělo mi to naše první společné chvíle na hradě. Byl tak něžně hrubý a plný vášně.

„Teď bych tě chtěl mít, maminko, jenom pro sebe. Jsi pro?“ zeptal se a já přikývla.

„Samozřejmě, jen ještě opláchnu nádobí a hned budu u tebe,“ sdělila jsem mu a snažila jsem se od něj vzdálit, ale zavrtěl hlavou a zase si mě k sobě za ruku přitáhl zpátky.

„Na to nádobí teď zapomeň, Heartová,“ prohlásil a já se pousmála.

„To nejde, Payne, bylo by to u nás pak jak u ježibab. Copak jsi neslyšel naše dítě? Nechtěl bys mít doma nepořádnou ježibabu, že ne?“ rýpla jsem si, ale on se zamračil.

„Na tohle téma spolu žertovat nebudeme, Ay,“ odseknul a pustil mě jako by už neměl chuť. Trochu mě to vyděsilo. Ano, ten pocit, že se ze mě jednou stane ježibaba jsem cítila a něco mi říkalo, že on to tak cítil taky.

„Promiň. Vždyť o nic nejde,“ zmínila jsem a pohladila ho po tváři. On se usmál a přikývl. Pak mi tu ruku i políbil.

„To víš, že ne. Jen jsem na to trochu citlivý, usilovala o tebe Temnota a... to je jedno, jak jsem řekl, kašli na to nádobí, potřebuju na chvíli zase svojí ženu. Nedělali jsme to dva týdny,“ řekl a já se na něj tedy nalepila, stoupla si na špičky a políbila jsem ho.

„To už je vážně dlouhá doba,“ zmínila jsem do jeho rtů, zatímco jsem se nechala tlačit do naší ložnice. Za celou tu dobu jsme se od sebe neodlepili. Darren jen zahmkal jako, že jo a povalil mě na postel. Pak si na ní klekl a chvíli si mě prohlížel, zatímco byl nade mnou. Zajímalo by mě, co se mu honilo hlavou, protože tenhle pohled nemíval často. Byl hřejivý a hladil mě po těle. Nicméně i tak jsem z něj měla husí kůži.

Potom se ke mně sklonil a začal mě líbat, zatímco mi svou levou ruku strčil pod šaty, ale mířil si to kupodivu k podprsence a rovnou jí rozepl, což jsem neuměla ani já sama takhle rychle a jednou rukou. Na chvilku jsem otevřela oči. „Co?“ zeptal se a lehe se usmál.

„Nic, já jen... pokračuj,“ zakuňkala jsem, stáhla si ho blíž na sebe a hladila ho nehty po kůži na zádech a pak jsem ho chytla za ramena. Jeho postava byla boží. Řekla bych, že se během těch let konečně dostal tam, kde chtěl být. Vždycky záviděl Wadovi, že má dobrou postavu a teď konečně byl sám se sebou spokojený, takže já automaticky taky. Já byla i předtím, ale to mu zjevně bylo málo.

„Co kdyby... jsme měli ještě jedno dítě?“ zeptala jsem se ho, když mi sjížděl rty po břiše. Nějak jsem si dokázala představit mít s ním dvě. Třeba i malou holčičku. On přestal a celkem šokovaně se na mě podíval jako by nad tím přemýšlel.

„Ne,“ řekl suverénně a pak se mi zabořil čumákem mezi stehna. Nevím co mě zaskočilo víc, jestli jeho reakce, nebo horký dech na mých nejcitlivějších místech.

„Počkej, proč ne?“ zeptala jsem se, že to znělo jako bych vzdychla. Taky že jo, byl docela intenzivní.

„Nebudeme teď myslet na děti, Ay,“ řekl striktně a svým nadřazeným já se snažil, abych na to zapomněla, ale to nešlo.

„Kdy je lepší myslet na děti, než když děláme tohle?“ pokračovala jsem a možná jsem toho měla nechat, protože přestal a díval se na mě jako na blázna.

„Máme Darrena, to stačí, ne?“ zeptal se a já pokrčila rameny.

„No nevím. Stačí? Já bych možná chtěla zkusit ještě holčičku,“ objasnila jsem, ale vypadalo to, že s ním nehnu. Nevím co to bylo, neřekla bych, že by vyloženě nechtěl další dítě.

„Lásko,“ řekl něžně a chytl mě za ruku, políbil jí a podíval se mi do očí. Netrpělivě jsem čekala, co řekne. „Když tak za pár let, jo?“ odbyl mě takhle. Nezbyvalo mi nic jiného, než přikývnout. Tohle je věc, kterou si nemůže člověk vynutit a ani by neměl. A já jsem ten typ, co nechce, když ten druhý nechce taky.

„Chceš se mazlit?“ ujišťoval se a já přikývla. „Třeba mi to ujede jako poslední a budeme mít holčičku,“ zasmál se do mojí kůže na stehnech, zavřel oči a sjížděl rty zase blíž a blíž k mému středu. Jen jsem se pousmála. Asi nikdy nezapomenu na to, jak vzniknul Darren. Nicméně si dával velký pozor a řekl to jen, aby mě uchlácholil.

Eldarn nemohl spát. Pořád myslel na Anomaris a na to, jak by mohla všechno zničit. Hlavně taky šílel strachy, že by se mstila jeho spřízněnci, na kterého teď díky tomu, že se odstěhoval do světa lidí nemohl dohlédnout.

„Co se tak vrtíš?“ sykla na něj Estrella, když se převaloval. „Ty brečíš?“ divila se, když si všimla, jak se jeho oči lesknou v záři měsíce.

„Ne,“ odpověděl a otřel si slzy z očí.

„To vidím. Co se děje?“ tahala z něj. Když teď spolu žili, pro dobro jich obou pili oba lamilku. Je to docela problém, když vám partner čte neustále myšlenky. A ani ona o to nestála.

„Nevím, mám o něj strach a chybí mi. Neřeš to, budeš si myslet, že jsem cvok, ale od svatby jsem ho neviděl a je to strašný. Je to jak kdyby mi bylo pět a neviděl jsem mámu,“ objasnil. Estrella se k němu přitulila a hodila přes něj ruce.

„Nemyslím si, že jsi cvok. Chápu to. Pouto spřízněnců, který máte mezi sebou je silný. Možná bys za ním mohl zítra zajít, určitě mu taky moc chybíš,“ řekla a on zavrtěl hlavou.

„Chodí do práce. Nechci ho otravovat,“ opáčil. Estrella si sedla a kouzlem rozsvítila kouzelnou lampu. Eldarn vykulil oči.

„Máš ještě mobil?“ zeptala se.

„Jo, ale je vybitý a tady není signál,“ objasnil. Estrella se na něj podívala jako na blbouna.

„Jsi fyzik a ovládáš magii, určitě se dá něco udělat s tím, aby ten telefon byl nabitý a dokázal se spojit s tvým spřízněncem,“ zmínila. Je pravda, že nabít mobil magií nebyl problém, ale signál? Možná by to nějak šlo. Eldarn se zamyslel, ale pak její nápad zamítnul.

„Ne, to se za ním radši zítra stavím. Nebo mu pošlu dopis. Nebudu plácát magií na nějaký zesilovač signálu,“ prohlásil a hned, jak to dořekl, se u něj stavil Wade.

„My o vlku...“ prohlásila šokovaně Estrella, když modrý portál, co se právě u jejich postele zjevil i s Wadem, zase brzy zmizel.

„Wade!“ vyštěknul Eldarn nadšeně, vylítnul z postele a skočil mu rovnou do náruče.

„Eldarne. Taky tě rád vidím,“ řekl a poplácal ho po zádech. „Ahoj, Es,“ pozdravil i jí a ona mu jen mávla na pozdrav.

„Co tu děláš?“ zeptal se ho Eldarn a naznačil mu, aby se posadil. On ho poslechl a uvelebil se na křesle u okna naproti posteli.

„Sorry, že jsem vám sem takhle vpadnul. Zítra mám nějakou práci a teď nějak se bojím věci odkládat. Chtěl jsem vás vidět a tak. Taky bych rád viděl děti, jak se mají?“ zeptal se Estrelly.

„Teď spí, ale mají se dobře. Akorát se po vás dvou pořád dost ptají. Možná jsi to nedomyslel,“ rýpla si. Wade přikývl.

„Jo, nikdy jsem nechtěl, aby trpěly. Ale nemůžu je nechat s Anomaris, byla by to katastrofa. Nehledě na to, že by se ani nedokázala o ně postarat. A v neposlední řadě, jsou to následníci trůnu, nemůžou se poflakovat někde lesem bez vzdělání,“ objasnil a Estrella mu dala za pravdu.

„No nic, nebudu vás dál rušit, půjdu na chvíli za nima a pak se vrátím zpátky domů za svojí ženou,“ řekl a vstal z toho křesla. Eldarn s Estrellou si vyměnili pohledy.

„Počkej, Wade, chci jít s tebou ještě... něco musíme probrat,“ řekl Eldarn a doprovázel ho směrem z ložnice. Wade na to nic neřikal, jen přikývl a následoval ho. A když Eldarn zavřel dveře od ložnice, zastavil se a podíval se na něj.

„Co se děje?“ zeptal se Wade.

„Jak bys našel čarodějnici tak podlou, že bude celá očarovaná vším možným, aby jí nikdo nenašel?“ zeptal se. Wade se zamyslel a pak pokrčil rameny.

„Nevím, hledal bych kouzla, který takovou ochranu poskytují a jejich případný skulinky,“ odpověděl a mrknul na něj.

„Chybí mi tvoje hlava, Wade. Bez tebe jsem úplně k ničemu,“ přiznal. Wade ho poplácal po zádech a zavrtěl hlavou.

„To není pravda, už jsem ti přece říkal, že jsi nejchytřejší čaroděj v Derionu, ne? Kdybys nebyl rion, už dávno bys byl králem. Ale vsadím se, že to ti stejně v cestě stát nebude,“ dodal a šel napřed. Eldarn na chvíli ztratil slova.

„Myslím, že se schovává v lese,“ začal a doběhl ho na chodbě, Wade přikývl. „A v lese žije hodně magických tvorů. Třeba víly,“ pokračoval. Wade se k němu otočil a tává se na něj podíval.

„Co tím chceš jako říct?“ zeptal se. Eldarn se pousmál a dal se do vysvětlování.

„No, víly vědí o derionských lesích všechno. Vždycky ví, kde se co šustne. Na ně tahle magie nefunguje. Třeba by nám mohly poradit, kde jí najít,“ napadlo ho. Wade se zasmál.

„Proč by ti něco takového říkaly?“ připomněl a Eldarn se pousmál.

„Protože jim dám něco, co chtějí,“ opáčil. Wade se na něj se zájmem podíval.

„A to je co?“ zeptal se. Eldarn si povzdychl.

„Dralyianská královna,“ odpověděl a Wade se rozesmál.

„Tu mrchu nikde nenajdeš a i kdyby, rozhodně jí nedostaneš,“ objasnil. Eldarn na něj pořád ale mlčky koukal.

„No ale ty jo. Taky jsi dostal dvě vílí laskavosti a už se ti ukázaly. Nebude pro tebe problém to udělat,“ odpověděl a čekal na reakci. Wade se rozesmál, což Eldarn předpokládal.

„Nebude to pro mě problém? Eldarne, nezvládnou asi někde přepadnout vílí královnu a dotáhnout jí před Elyonský víly. Na to nemám. Jsou to strašně zákeřný a vychcaný potvory a vládnou prastarou vílí magií, který nerozumím. Tahle síla nemá konkurenci, ani s mojí mocí. Je to přesně jak jsi říkal, naše magie na ně mnohdy nefunguje. Nechceš si takový potvory poštvat proti sobě,“ snažil se mu to rozmluvit.

„Budeme na to dva. Věř mi, Wade, nechceš mít proti sobě Anomaris. Lepší ty víly. Musíme to zvládnout. Když se teď do toho dáme, za chvíli budeme mít nápad, jak to udělat,“ přemlouval ho.

Wade nad tím uvažoval. Nad tím, jestli by rovnou nebylo snazší najít skulinu mezi ochrannými kouzly a najít Anomaris postaru. Musel ale uznat, že to bude velmi těžké, ne-li nemožné a že víly ví spoustu věcí a třeba by se daly přesvědčit, aby mu pomohly i za jinou odměnu.

„Dobře, promluvím s nimi. Ale zatím žádný takovýhle návrhy. Necháme je, aby si odměnu vybraly samy. Třeba to pak nebude tak náročný,“ navrhnul a když i Eldarn přikývl, společně šli k pokoji, kde spaly děti. Eldarn počkal na chodbě.

Wade jako první zamířil za svou nejmladší dcerou Norou a políbil jí na čelo, zatímco se nad ní skláněl u její postele. Normálně s ní nic nehne, ale probudilo jí jeho strniště. „Tati,“ vypískla tak, že tím probudila i Rainu.

„Ahoj, zlato. Nechtěl jsem tě vzbudit,“ šeptal, zatímco jí líbal na tvářičce. Ona ale vypadala, že jí to vůbec nevadí. Hned na něj zezadu skočila i Raina.

„Co tady děláš?“ zeptala se ho, když si jí bral na klín. Měly obě na sobě jen noční košilky a bosé nohy. Wade nechtěl, aby se nastydly, a tak si je vzal obě na klín.

„Stýskalo se mi po vás, holky moje,“ odpověděl a obě je mačkal, zatímco holky se nechaly a tulily se k tatínkovi ještě víc.

„Tati, kde je maminka? Už dlouho jsme jí neviděly,“ zeptala se Raina. Wade si povzdychl. Nemohl jim říct, že je nemocná, pryč, ani že umřela. Nechtěl jim lhát, ale zároveň se chtěl zbavit jisté zodpovědnosti, a tak pokrčil rameny a řekl, že neví, což byla teoreticky pravda, on to nevěděl.

„To nevím, ale já tu budu vždycky. Nikdy vám neodejdu, budu vždycky s váma. Sice ne každý den, ale určitě jednou týdně. Mám teď hodně práce. A taky bych vám chtěl něco říct.

Nevím jestli tomu budete rozumět, ale já a maminka... my už spolu nejsme. To znamená, že už spolu nikdy nebudeme pohromadě. Jako, že spolu nebudeme žít,“ prohlásil. Raina začala natahovat a Nora už se rozplakala.

„Neplakejte, holčičky moje,“ šeptal a přivinul si je k sobě blíž. „Jen, já mám rád ještě jinou paní,“ řekl pak a obě se na něj vytřeštěně podívaly.

„Tati, co to znamená? Proč sis našel jinou paní?“ zeptala se Raina. Nora jen mlčky poslouchala, co si povídají.

„Pro vás skoro nic. Jenom jsem se do ní zamiloval a chci s ní žít, je pro mě důležitá, ale to neznamená, že vás už nemám rád,“ odpověděl.

„Ale co maminka? Máš jí pořád rád? A ona nás? A to jako už nebudeš bydlet s náma?“ zeptala se. Wade přikývl.

„Maminka vás má pořád ráda, i já mám rád maminku, vždyť bez ní bych vás dvě ani neměl,“ řekl a usmál se na ně. Noře utřel prstem slzičky a Rainu si přitáhl k sobě a opřel si její hlavičku na hrud'. „Budu bydlet i s váma, ale nebudu moc často doma,“ objasnil.

„Tati, ale já chci, aby byla maminka s tebou. Proč to nemůžeš udělat?“ prohlásila.

„To nejde, miláčku. Někdy se dospělí rozhodnou, že budou šťastnější takhle,“ dodal.

„To je divný. Já chci, aby to bylo jako dřív!“ objasnila.

„Ne vždycky je všechno tak, jak si přejeme, lásky moje. A i maminka, i já, oba budeme šťastnější, když spolu nebudeme tak jako do teď. I ona si brzy najde nějakýho strejdu, kterýho bude mít ráda víc než mě.

Takhle to občas dopadá, když si dva v manželství nerozumí. Ale nikdy to neznamená, že už přestanou mít rádi svoje děti, to ne. Toho se nemusíte bát. A chcete, abychom byli oba šťastní, že jo? Tak to bohužel jinak nejde,“ vysvětlil.

„A ty máš rád tu paní víc než mě?“ pokračovala Nora. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, kočička. Nikoho nemám rád víc než tebe a Rainu. Mám jí rád jinak. To je láska mezi mužem a ženou. A to, jak mám rád vás dvě, to je zase láska mezi otcem a svými dětmi,“ objasnil.

„A Wayda,“ dořekla Nora.

„Přesně tak. A Wayda,“ dodal. Pak bylo chvíli ticho.

„Tak jo, myslím, že to bude dobrý. Chci, abys byl šťastnej, tati,“ zmínila Raina a Wade jí letmo políbil.

„Taky chci, abyste byly šťastný. A Wayde,“ odpověděl tiše. „Teď už běžte spinkat a zase se brzy uvidíme,“ řekl a sundal si je z klína. Noru rovnou uložil a přikryl dekou a Raina čekala, že jí tatínek uloží taky.

„Šup do postýlky ať nenastydneš,“ zašeptal a popohnal jí, aby nebyla moc dlouho bosky na kamenné dlažbě. Raina se tedy rozběhla, skočila do postele a nechala se přikrýt a políbit na čelo.

„Miluju tě, princezno moje. Teď hezky spinkej,“ řekl ještě a pak odešel za Waydem. Původně měl v plánu je jen pohladit a jít, ale když už se vzbudily, nedalo se s tím nic moc dělat, byly plné otázek.

Když se Wade vrátil za Eldarnem, společně se vydali konečně k němu do pracovny, aby mohli něco vymyslet. „Tak co?“ vyzvídal Eldarn cestou. Wade pokrčil rameny.

„Tak nějak jsem jim to snad vysvětlil. Ale o tom, že budou mít sourozence jsem jim ještě neřekl. Myslím, že je brzy. Už tak se bojí, že už je nemám rád a bůhví co všechno. To poslední, co by měly ještě vědět je, že budu mít jiný dítě s jinou ženou a budou si myslet, že je chci nahradit,“ dodal. Eldarn mu dal za pravdu přikývnutím a dál se k tomu nevyjadřoval.

Hned, jak otevřel dveře do ložnice a prošel pokojem směrem do pracovny, stoupl si ke knihovně u okna a něco hledal. Přesněji hledal knihu. „Co hledáš?“ vyzvídal Eldarn.

„A víš, že ani nevím? Nic konkrétního, spíš koukám, jestli mi něco tady nevnukne nápad,“ objasnil a pokračoval v tom hledání, ale nic mu žádný nápad nevnuкло. Wade se na něj otočil a dal si chvilku, než se ho zeptal.

„Měl jsi pravdu, Anomaris je hrozba, ale já jí nedokážu zabít. Jak už jsem řekl, je to pořád v Derionu moje manželka, královna a matka mých dětí a kdybych jí ublížil, moje děti by mi to nikdy neodpustily, kdyby se to dozvěděly a to nedovolím. Stačí, že Estrella mě nenávidí za to, co jsem udělal jejím rodičům,“ dodal a Eldarn přikývl.

„To chápu. A podle mě bys jí měl říct celý příběh. Třeba by to bylo lepší,“ zmínil, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Nemá cenu se v tom hrabat. Teď jsme se jakž takž usmířili. Jestli chceš, řekni jí to sám. Je mi to jedno. Teď musím ochránit svojí těhotnou manželku,“ řekl a povzdychl si.

Eldarn se posadil na postel a promnul si prsty bradu. „Ty Wade,“ začal. On se k němu otočil a povzbudil ho pohledem k otázce. „Vsadím se, že se Anomaris bude bránit. Když jí nějakým způsobem dostaneme do paláce, ona se jen tak nedá, je to Anomaris, znáš jí dobře,“ připomněl a Wade přikývl.

„Znám, ale ty jsi Eldarn Naxxremis a máš v sobě krev Shadowsoulů, takže?“ zmínil a Eldarn se pousmál.

„To je sice pravda, ale já se jí celkem bojím. A navíc, máme to stejně. Já taky nedokážu zabít ženskou a už vůbec ne jí,“ osvětlil.

„Taky jí zabíjet nemusíš, to si na svědomí ráda vezme Estrella,“ dodal a poplácal ho po rameni.

„No, nevím jestli je to dostatečná motivace pro to někoho zabít. Víš, to už by se tvoje holky dávno pozabíjely mezi sebou, kdyby to bylo tak silný. A nejen to. To by pak bylo jako, že je Estrella schopná pochopit, cos provedl s jejíma rodičema, protože v hlavní roli byla taky nevěra,“ zmínil a Wade přikývl.

„Ano, proto je to fakt blbá situace. Nemůžeš se člověka nijak efektivně zbavit, ani když ho zabiješ. Vždycky to bude mít následky. Otázka pak zní, jestli jsi na ty ostatní následky připravený a jestli se ti zdají mñ devastující, než ty ostatní. Tomu se říká dilema,“ odpověděl. Eldarn na něj mlčky koukal.

„V tom případě jí musím zabít. Protože ty jsi pro mě nejdůležitější. Kdyby ti měla ublížit, nepřežil bych to a ona po tobě půjde,“ řekl. Wade si sedl naproti němu a chvíli na něj koukal, aniž by cokoli řekl.

„A mohl bys mě naučit to tvoje kouzlo přenosu DNA, který jsi použil na markýzu? Pak by byla zvládnutelná, protože by to byla jen loutka,“ navrhnul Eldarn po chvíli ticha, což Wada donutilo se na něj šokovaně podívat.

„Obětoval bys pro něco tak nečistýho část svojí duše? Kvůli mně, abys mě ochránil?“ polekal se. Eldarn bez přemýšlení přikývl.

„Pro tebe cokoli, Wade,“ odpověděl. Wada nepřestávala síla toho jejich pouta překvapovat. A nejen toho pouta, ale i Eldarnova láska k němu. Vlastně, byl často šokovaný i tím, jak moc rád měl on jeho, takže to není žádná novinka.

„To bych ti nedovolil, to víš, že jo?“ ujistil se a Eldarn na něj koukal jako puk. Nejspíš to věděl, ale chtěl to slyšet.

„Proč ne?“ zeptal se.

„Protože by tě to ohrozilo a pravdou je, že to je můj problém. Možná bude nejlepší, když to nebudete řešit. Nechte Anomaris být, držte ji mimo palác a bude to snad v klidu,“ prohlásil. Eldarn do něj lehce drknul loktem.

„Tomu snad sám nevěříš, Wade, víš moc dobře, že nebude v klidu ani omylem. Bude se za každou cenu snažit dostat k dětem a u toho se bude mstít. Mě, tobě i Estrelle a pak možná i Sáře,“ připomněl. Wade si povzdychl a zabořil se zády do opěradla křesla.

„A držet jí pod zámek už tuplem není zrovna bezpečný. Víš to stejně tak dobře jako já, že jí musíme zastavit a tím se rozumí jí zabít. Neexistuje jiná šance. A nejlepší řešení je jí poslat na šibenici za to, co ti provedla. Platí tu středověk, ne? Mělo by se to vztahovat i na ní,“ komentoval Eldarn.

„Vím, že je to moje zodpovědnost, ale já s tím nechci mít nic společného. A zrovna tak mi přijde strašný to házet na tebe a na sestru. Ale já jsem v patový situaci, pochop to. Nemůžu udělat nic. Tohle ani není dilema, to je šílenství – sebevražda,“ objasnil a Eldarn přikývl.

„Pomoz mi jí najít a pak to nech na mě, ano?“ řekl Eldarn a Wade na něj chvíli mlčky koukal. Bylo mu nepříjemné lákat jí do sítí, sprádat na ní plány a pak to někomu hodit na hrb a dělat, že je z obliga. Protože sám moc dobře věděl, že by byl tak jako tak komplicem.

„Ne, řeknu ti jen jak máš najít víly. Najít jí musíš sám a stejně tak jako jí zabít. Nenutím tě to dělat, Eldarne. Ale jestli to chceš udělat, já s tím nechci mít nic společného. To je moje finální slovo. I kdybych za to měl zaplatit životem,“ odpověděl suverénně.

Eldarn si povzdychl. „Wade, ale ty to nechápeš. Co když její msta na tebe bude směřovat na Sáru. Teda, ne co když, ale určitě to tak bude. Sára a já,“ připomněl.

„Já to chápu, Eldarne. A od toho jsem tu zase já, abych vás dva ochránil. Jestli chceš i ty chránit mě, bude to holt vzájemný,“ dodal. Eldarn přikývnul.

„A co ta vypsaná odměna na její hlavu, pořád platí?“ zeptal se.

„Platí, ale nikdo jí ještě nepotkal. Ne u nás. Z čehož je asi jasný, že se schovává někde v lese. V Začarovaném lese je přísně zakázaný stavět chýše a obydlí a nikde jinde než v Temném lese, nebo v Bruxelském být nemůže,“ řekl a Wade na něj mlčky chvíli koukal.

„A v Bruxelském je teď skoro bezpečno na rozdíl od Temného. Tu nejhorší ježibabu jsem sejmul, takže bude právě tam,“ zmínil Wade.

„Když vyvoláš víly z jiného lesa, přijdou ty stejné?“ zeptal se ho Eldarn, ale Wade pokrčil rameny. Byla to zřejmě dlouhá noc, ale ne tak dlouhá, aby byla dost dlouhá na to, si dostatečně promluvit o všem, co ti dva potřebovali probat.

Ráno šel Wade zpátky na Zem domů za svojí ženou a Eldarn hned po snídani vyrazil do Bruxelských lesů hledat Anomaris. Dal na Wada, na jeho dedukční schopnosti a intuici a prostě jednal. Včera mu prozradil, jak přivolat víly, i jak s nimi mluvit, ale

zatím Eldarn neměl v plánu víly vyvolávat. Rozhodl se to tam projít křížem krážem, než se upíše k nějaké podlé službě vilám.

Ve dne byl les celkem bezpečný. Tedy, když vynecháme přítomnost ježibab. I když kdo ví, kolik jich čítal i bez té nejhorší, kterou jsme zlikvidovali. Je jich tam dost, ale ne zase, že by byly na každém kroku, jsou dobře schované. Bruxellský les je obrovský a začarovaný, že se v něm dá ztratit, protože se občas i zvětšuje.

Čaroděj, který to tam nezná, nebo neví, jak se má v takovém kouzelném lese pohybovat, klidně může zabloudit a už nikdy se nedostat ven, a to ani nepotřebuje bludičníky. Ti se zase hojně vyskytují v Temném lese. V Bruxellském lese jsou zase i mokřiny a bažiny. Jsou místa, kde je to i pusté, ale stále tam žije spousta drobných živočichů, kteří jsou i přes svůj titěrný vzhled schopní člověka pořádně potrápit, ne-li úplně vyhladit.

Na rozdíl od Temného lesa je ale ve dne relativně světlý, ale jen shora. Taký v něm žije úplně všechno kromě jednorozců a bílých jelenů. Na rozdíl od Začarovaného lesa, kde žijí spíš kouzelní tvorové, v Bruxellském a Temném lese žijí převážně obludy.

„Sakra, tohle je prvně, co se bojím jít do lesa,“ komentoval Eldarn, když vkročil i se svým hnědákem pod větve prvních stromů. Hned po pár metrech narazil na nádhernou rodinku hřibů. Takové v lidském světě nemají. Sára říkala, že houby jsou tam většinou tak akorát do dlaně a když jsou větší, tak že to bývá rarita. Zato u nás hřiby jiné než maxi ani nebyly.

Obecně platí, že čím větší podíl kyslíku, tím větší hmyz i plody různých rostlin nebo hub. Je pravda, že naše lesy byly i bohaté na zeleň. Mechy a kapradí byly všude. Ne nadarmo rioni říkají, že jsou naše lesy a celkově naše příroda doslova skvost.

Eldarn šel hlouběji a hlouběji, snažil se držet u cesty, ale každou chvilku se otáčel, jestli pořád ještě vidí začátek lesa. A dokud viděl ohýbající se zlaté klasy obilí, byl klidný, ale když se otočil naposledy, za ním se zavřel les a byla tma. Podíval se na nebe a viděl ho, což ho uklidnilo. Protože Wade mu kladl na srdce ať se dívá do nebe, když se ztratí, protože z Bruxellských lesů se jinak než podle postavení slunce dostat nedá.

Wade stejně tak jako já o ježibabách a o lesích věděl všechno. Ten by se rozhodně neztratil. A Eldarn? To se teprve uvidí. Protože když tam byl naposledy, byl tam s Darrenem, když hledali pro Wada *Naccuran*.

Nicméně, hejkal ho kdysi kousl v Temném lese, když utíkal před Darrenem, který ho tam mučil. Utekł z té chýše, kde jsme se schovávali s Darrenem před mrazem v mém prvním ročníku. V tom lese jsme byly i se Sárou poprvé hledat ježibabu. Rozhodně bych si netroufla jít do Bruxellských lesů, když ještě žila Thaleia – ježibaba z Bruxellských lesů.

„Já vím, že je teprve půl 11 dopoledne, ale já se tu bojím,“ prohlásil šlapajíc na větev, která pod jeho vahou křupla. Popostrčil si brýle výš a šel opatrně dál a dál. V dálce zpívali ptáci a pomalu všechny normální zvuky derionské přírody mimo les utichaly. Nahrazovaly je jiné, temnější a exotičtější. Takové, které jako rion neznal. Což je celkem dobrou ukázkou, že je v našich lesích opravdu živo.

„Ale nebudu fňukat, zvládají to tady i ženský, tak co bych to nezvládl já!“ motivoval se, když v tom v dálce něco zašustilo a z plných plic zařvalo. Znělo to jako

nějaký potrefený pták, ale nemusel to být pták, těžko říct, co to vlastně bylo. Eldarn nadskočil a začal před tím utíkat. Běžel tak rychle, že se bál, že mu to roztrhne plíce. Každou chvíli se ohlížel jestli ho to nenahání, a když usoudil, že ne, zastavil a snažil se popadnout dech.

Když se vydýchal, zjistil, že je na nějakém dost strašidelném místě, kde visí magické předměty vytvořené nějakými bytostmi. Bylo to něco podobného lapači snů, ale místo peří tam byly šišky a místo provázků a nití tam byly větvičky a mech. Taky tam byly i zuby bůhví čí.

Podíval se kolem i za sebe a pak nahoru do nebe a když si všiml, že je nad jeho hlavou noční obloha, polekal se. Wade ho varoval, že se Bruxellské lesy chovají podivně, že klamou. Nicméně byl stále den, protože, kdyby byla noc, atmosféra i zvuky lesa by se změnily. Tím si byl jistý.

Například by se přidaly sovy a vlkodlaci, takhle tam byl stále relativně klid, i když tam bylo poměrně živo. Ale v noci jsou lesy doslova divoké a strašidelné. Ty zvuky, které jdou slyšet... no těžko pak přiřadit, kterému tvorovi patří.

„Když usnou lesy hluboké a ticho kolem jest, tak nebesa i studánka jsou plny zlatých hvězd...“ zašeptal si pro sebe zírājíc na malou lesní studánku, ve které se odrážely mraky. Když se ale podíval nahoru, viděl pouze hvězdy. *„Fascinující“* řekl si pro sebe.

Pak si tedy klekl ke studánce, smočil do ní ruce a chtěl si namalovat na čelo vílí runu, jak mu poradil Wade, ale v momentě, kdy smočil prsty ve vodě, chytla ho za ně kostnatá ruka s dlouhými prsty a nehty a stáhla ho pod hladinu. Voda byla hluboká a studená. Eldarn se bránil bestii zuby nehty a podařilo se mu se chytit za okraj. Stále ale neměl vyhráno, ta věc ho tahala plnou silou dolů za nohy, snažila se ho utopit.

Problém byl v tom, že Eldarn netušil, co je obluda zač, aby na ní mohl použít efektivní kouzlo. Snad jedině nějaké z těch obecných, ale nikde nebyla záruka, že by to konkrétně na tuhle bestii mohlo zabrat. Taky nesměl moc křičet, aby nepřilákal další zvědavé bestie.

A to jsem říkala, že je Bruxellský les a ještě ve dne bezpečnější než ten Temný. Ale faktem je, že to je fakt. Temný les je mnohem, mnohem horší. Wade měl veliké štěstí, že se mu tam nic nestalo, když tam byl sám i přes večery.

Eldarn zabořil nehty do mechů na okraji studánky a snažil se doslova vyškrábat ven, ale ta bestie ho kousla do kotníku a dychtila po jeho mase. Tahala ho dolů zuby. Eldarn už i dost krvácel, dokonce si nebyl ani jistý, jestli je stále v celku, protože se na hladinu vyvalila rudá kaluž.

Když se dostal alespoň do půli těla ven, zapřel se a začal kopat nohama, aby bestii setřásl, což se mu nakonec podařilo. Jak kopnul, tak jí nejspíš omráčil a tím pádem mohl v klidu vylézt ven. Ale moc v klidu to nebylo. Byl tak vystrašený, že mu to klouzalo a měl problém se vyhoupnout nahoru.

Bylo to jako hluboký, temný bazén. Taková nádrž. Sice to mělo velikost velké louže, ale mělké to rozhodně nebylo. Byla to prostě díra s bůhví jak hlubokou a doslova černou vodou. Ne, že by byla špinavá, ale zkrátka byla asi začarovaná.

Zírajíc udýchaně na hladinu studánky, kde se vynořila žblabuňka, si objímal kolena. Zaprvé se potřeboval trochu ohrát, ale hlavně i vzpamatovat z tak hrůzného zážitku. Žblabuňky mimo vodu nebezpečné nebyly, jestli vystrčí ruku z vody, je to nejvíc, co můžou udělat. A tak byl Eldarn už v bezpečí. Tedy jen před žblabuňkou. Kdo ví, co ho ještě v lese čeká.

„Jak tady ta Anomaris může žít?“ zakuňkal, zatímco sledoval svůj pochroumaný kotník. Už ho kousnul hejkal, teď i žblabuňka. Co to bude příště? Radši si takovou otázku zakázal položit.

„Nestrkej ruce do žádný vody, kam nevidíš na dno,“ řekl jako by se učil něco do školy. „Nelez do derionských lesů a už vůbec se nesnaž být hrdina,“ dodal. „Wade, já se bojím. Bys mi dal pěstí, ale já se tu sakra bojím. Neříkej mi, že ty ses nebál sem v noci jít na pozemky Thaleii přivést starýho Payna. Ty jsi snad robot nebo co,“ pokračoval v tom monologu. Pak si všiml, že je žblabuňka pryč. Nejspíš se probírala a odplavila se někam do hlubin.

„Sakra to musí být ale hloubka. A obecně, ty žblabuňky mají ale sílu na to, že to jsou ženský. I když, čemu se furt dívám, čarodějnice jsou mnohem drsnější než čarodějové, co jsem tak stačil zjistit, vždyť ustojí masivní očernění duše a můžou být ježibaby,“ dodal.

„S kým si tu povídáš?“ zeptala se ho Anomaris. Eldarn vytřeštil oči. Byl šťastný, že vidí zrovna jí a to ze dvou důvodů. První byl ten, že jí našel a druhý byl ten, že se už tolik nebál, když jí měl vedle sebe. Pak si ale uvědomil, co mu říkal Wade.

„V lese jsou i přeludy. Dávěj si pozor, ne všechno, co vidíš je skutečný. Může se stát, že uvidíš lidi, který jsou ti blízky, nebo ty, který bys chtěl vidět. Živý i mrtvý. Nevěř svým očím. Věř jenom svým instinktům a uším. To, co kdo říká, jak mluví, to je důležité.“

„Eldarne, chtěla bych ti něco říct,“ prohlásila Anomaris a přisedla si. Eldarn se bál se na ní i podívat. Měl strach, že se každou chvíli promění v něco obludného, co nechce raději ani vidět, ale to se nestalo. Hodila přes něj svůj plášť a objala si kolena jako před chvílí on.

„Jsem těhotná,“ prohlásila a v tu chvíli si byl Eldarn jistý, že ona není žádný přelud. Protože přelud by se takhle nechoval. Ne tak, že si chce za každou cenu zachránit život manipulací a lží.

Eldarn se na ní šokovaně podíval. Anomaris se mu letmo koukla do očí a pak zpátky na studánku. „A je to tvoje,“ dodala pro případ, že by mu to nedošlo. Eldarn ztratil slova. Zdálo se mu, že z toho lesa už zešílí. Byl to jeden z jeho nejhorších zážitků a to ze začátku musel být s Wadem, když ho nenáviděl.

„Na mě tyhle lži neplatí, Anomaris,“ opáčil suše, ale v suchu nebyl. A nejen proto, že byl před chvílí se žblabuňkou v té studánce, ale proto, že pořad existovala šance, že Anomaris nelže a že to neříká jen proto, aby si jak se lidově říká, zachránila prdel.

Nechtěl ani pomyslet na to, jaká by to byla katastrofa, kdyby to byla pravda. Vždyť by měl dítě se stejnou ženou jako jeho spřízněnec. To by Wade nerozdýchal a ani on sám by to nerozdýchal. A Anomaris by si to schválně nechala, aby je mohla oba vydírat a trýznit. Nehledě na to, že s Estrellou by to nedopadlo nejlíp.

Ale copak může zabít svou těhotnou milenkou? To by nedokázal, už tak měl co dělat, aby se odhodlal k tomu jí zajmout a rozhodnout o jejím osudu.

„Polekal ses? Já taky, když jsem to nedostala. Dát život rionovi jsem nikdy nechtěla, ale teď se na to dokonce i těším,“ dodala. Eldarn se na ní podíval tak, jako se na ní ještě nepodíval.

„To ještě nic nemusí znamenat, třeba máš jenom zpoždění, nebo cokoli,“ objasnil. Anomaris se pousmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Byla jsem těhotná třikrát, vím, že jsem v tom. Poznám to. Navíc jsem to nedostala už po druhý za sebou,“ opáčila spokojeně. Eldarn si přikryl pusou rukou a nehybně zíral do prázdna. Ona chytla jeho ruku a položila si jí na břicho.

„Budeš táta, není to hezký?“ pokračovala. Eldarn se jí vysmeknul. „Copak? Bojíš se víc Wada, nebo Estrelly? Nebo o Wada?“ provokovala ho. Eldarn se neměl k jedinému slovu.

„Když jsi ho do mě strkal, měl jsi větší sebevědomí,“ komentovala. „A taky se mi to moc líbilo,“ pokračovala, zatímco ho jemně hladila prstem po tváři. Eldarn se od ní odvrátil a její ruku hrubě odstrčil.

„Jestli jsi opravdu těhotná a je to moje, tak se to pozná. Půjdeš na testy. Jestli se ukáže, že mi lžeš byť v jedné věci z těch dvou, nechtěj vědět, co s tebou udělám, Anomaris,“ syknul na ní. Je pravda, že pro Wada je schopný čehokoli, ale ne zabít těhotnou ženu s vlastním dítětem. Pro její dobro, měla by se modlit ať je v tom.

Ona se na něj jen usmála a přikývla, což Eldarna znejistělo. Co když je to pravda? Co když jí vážně zbouchnul? Sice si dával pozor, ale asi ne tak velký. „Půjdeme pryč. Tady se mi to nelíbí,“ řekl a chytl jí za ruku, že jí pomůže vstát.

Ona se nechala a padla mu přímo na hrud'. Taky se na něj tak mile usmála. Pořád byla krásná, že se mu z ní podlamovala kolena, ale momentálně se její krásou nenechal nijak ovládnout. „Někde jsem nechal koně, jdeme pro něj,“ řekl a vedl ji směrem odkud přišel. Anomaris se culila celou cestu, a když ušli skoro kilometr, hihňala se nahlas.

„Co je?“ syknul na ní.

„Toho koně jen tak nenajdeš. Copak nevíš, že les mění svoje pozice? Někdy zrcadlově, někdy se jen tak otočí. Když pod nebem není studánka a není pravý den, nepoznáš, kudy jsi přišel. A jestli jsi to už i navíc zapomněl, nikdy se odtud nedostaneš,“ objasnila. Eldarn se vyděsil. Ale věděl víc než jistě, že Anomaris ví, jak les přelstít. Nicméně, k jeho smůle mu to určitě neřekne.

„Třeba tě o tom, že budeš táta přesvědčím tím, že uvidíš, jak ve mně tvoje semínko klíčí,“ prohlásila. Eldarn na to nic neříkal, jen jí zase chytl za ruku a táhnul jiným směrem. Jak mu Wade poradil, zaposlouchal se do zvuku lesa a okolí a hledal trychtýřovky tečkované, které rostou vždycky na jeho okraji. Sice to nebyla nic moc nápověda, ale lepší něco, než nic.

Když si Anomaris uvědomila, že jde Eldarn dobře, snažila se ho všelijak zdržet nebo změnit směr. „Musím si na chvíli sednout, už jdeme dvě hodiny a já jsem těhotná,“ připomněla. Eldarn protočil očima a posadil se na zelenou peřinu z mechů. Ona si přisedla a usmála se.

„Jak bys vůbec chtěl, aby se tvoje prvorozené dítě jmenovalo? Co třeba Eldarn Shadowwalker?“ provokovala ho. Ten se na ní otočil a hodil na ní nasupený výraz.

„Půjdeš na potrat!“ prohlásil jako by to byla hotová věc, ale ona se rozesmála a zavrtěla hlavou.

„To teda nepůjdu! Do toho ty nemáš co mluvit. Měl sis dávat pozor,“ zpražila ho. Eldarn se začínal bát, že je to pravda. Věděl, že ho Wade rozčtvrtí přinejlepším. A nejen ten.

Nezbývalo mu nic, nemohl jí ani nabídnout bezpečí, protože kdyby se za ní přimluvil, pořád tu bylo riziko, že se bude Wadovi mstít. Jediná šance, jak se z toho dostat tak, aby to neublížilo Wadovi bylo, aby se obětoval on sám. A kdo ví, jestli by Anomaris byla ochotná na to kývnout, nebo to dokonce dodržet.

„Co ode mě chceš, Anomaris?“ zeptal se jí na rovinu. Ona se pousmála a dělala, že přemýšlí, přitom už dávno věděla, jak a čím ho bude vydírat až se s ním potká.

„Vykašli se na Estrellu, budeme rodina. Víím, že se ti pořád hodně líbím a věř mi, že dítě nás spojí. Za chvíli na ní zapomeníš, beztak spolu nic nemáte. Král nikdy nebudeš a ona si tě ani nevezme. A pokud se nestaneš derionem, nikdy s tebou mít dítě nebude.

A mě nevadí, že budeme mít riona. Kdysi jsem si nepřála nic jiného než dítě. Bylo mi jedno co to bude. Byla jsem připravená tomu obětovat všechno. Sice už děti mám a to s největším derionem všech dob, ale ty se taky nějak nemusíš stydět za to, kdo jsi, rione. Máš krev Shadowsoulů a jsi jeden z nejsilnějších rionů v Derionu. A když se dáme dohromady, nechám Wada na pokoji,“ prohlásila. Eldarn neměl slov.

„Proč bys mě chtěla? To nedává smysl. Jen nechceš být sama, bojíš se, že už tě nikdo nebude s cizím dítětem na krku chtít, co? Budeš zranitelná a budeš ho s sebou vláčet jak pytel brambor. Radím ti dobře, Anomaris, běž na potrat. Bude to pro tebe přítěž. Já si s tebou hrát na rodinu nebudu,“ objasnil, zvedl se a šel napřed.

Sára si akorát sedla k televizi, když dorazil Wade z práce domů. Bylo něco kolem 9. večer. „Ahoj, zlato,“ pozdravil jí už mezi dveřmi, zul si boty a přisedl si k ní na gauč. Ona byla zabalená v dece a v ruce držela šálek horkého čaje. Od doby, co je těhotná, je jí pořád zima, což je normální, mě byla taky.

„Ahoj,“ odpověděla a políbila ho, když na ní špulil rty. Evidentně se chtěla dívat a on jí bránil ve výhledu. Ani se ho nezeptala jak to šlo v paláci. Možná i zapomněla, že ho dneska celý den a noc neviděla a že tam byl.

Wade se pousmál. „Jsem ti vůbec nechyběl, nebo co?“ rýpnul si a dožadoval se její pozornosti tak, že se k ní přitulil a položil si hlavu na její klín. Ona ho začala automaticky drbat ve vlasech.

„Chyběl, ale teď si nechci povídat,“ odpověděla. Wade se pousmál, ale nic neříkal a nikam nešel. Zůstal tam, kde byl a nechal se drbkat. Stejně to měl hrozně rád a jen tak by si o to neřekl, ale když už s tím Sára začala, nepřipravil by se o to.

„Vždyť už jsi to viděla, a já mám lepší nápad,“ řekl tiše a pomalu jí loudil ruku pod mikinu.

„Na to ani nemysli!“ sykla na něj a odstrčila jeho ruku. Wade se na ní překvapeně podíval a když viděl, že má kamenný výraz, tak si jen povzdychl, zvedl se z jejího klína a odešel pryč. Nejspíš, když tedy usoudil, že nic nebude, nechtěl se nechat ani zbytečně otlapkávat.

Sára se podívala kam jde a pak se zase vrátila zpátky k televizi. Wade si stoupl ke sporáku, odklopil pokličku a čichnul si, co v tom je. Byl to kuřecí vývar, ten on měl moc rád, a tak si nandal na talíř.

„Netřískej s tím tolik!“ zaječela na něj, když zavřel skříňku trochu prudčeji. Wade na to raději nic neříkal. Všiml si, že byla nějaká kousavá. Ale už s tím měl zkušenosti z předchozího manželství, a tak se raději rozhodl držet hubu a krok. Protože šťastná žena, šťastný život a manželství, a zvlášť v těhotenství to platí dvojnásobně.

A zatímco ti dva měli pomalu tichou domácnost, my s Darrenem jsme jí tichou opravdu neměli. Malý už od rána strašně zlobil. Pořád běhal, lezl po nábytku, vztekal se až nám z toho řinčela okna. Začala se v něm projevovat magie. Někdy to přijde dřív, někdy později, to je individuální, ale když se to projeví, stojí to za to.

„Darrene, už zmlkni na chvíli, sakra!“ ječela jsem na něj, ale byl čím dál tím protivnější. Když se projevuje magie, je to horší než když rostou zuby. Navíc je to dítě i starší a mnohem náročnější na hlídání. V takových chvílích je bolí hlava, na hrudi, mají teploty, zimnice a obecně podivné a nepříjemné pocity po celém těle.

Darren akorát přišel z tréninku a potřeboval si odpočinout, ale jeho dítě ho fakt nenechalo. „Ay, proboha vezmi si ho na chvíli. Skáče mi po břiše, já jsem fakt utahanej!“ křičel na mě z obýváku.

„A já ne asi. Jsem s ním dneska celý den. Taky bys to mohl nějakou chvíli vydržet!“ prskala jsem na něj, ale šla jsem si pro Darrena, abych ho tedy zachránila.

„Ty chceš další, tak trénuj,“ opáčil suše. Hned jak to řekl, kouzlem jsem mu vypnula zrcadlo a hodila jsem na něj smrtící pohled.

„Tohle jsi neřekl!“ procedila jsem skrze zuby. On se na mě ukrivděně podíval.

„Ale ano, řekl,“ odpověděl a zapnul si zrcadlo. Já ho zase vypnula. Střelil po mě pohledem a pak si ho opět zapnul. Tentokrát jsem se mu postavila před zrcadlo já. Zakroutil očima.

„Mohla by ses přestat prosím chovat jako semetrika?“ prohlásil, což mě naštvalo ještě víc. *Dělá si ze mě ten derion srandu?* Do toho Darren v mojí náručí řval jak tur. Už jsem to nemohla vydržet. Dala jsem mu ho do náruče a se slovy, že to přehnal a ať se věnuje svému výtvaru, jsem si šla lehnout. Ať si ze mě nedělá srandu, já na tohle nemám nervy.

Bylo půl jedenácté a Eldarn s Anomaris se stále nedostali ven z lesa. Bruxellský les se proměnil v hotovou noční můru. Zvuky se změnilly v temné a strašidelné. Sovy, hejkalové, žáby u bažin a močálů, různé ptáky a hmyz, to všechno a mnohem víc se dalo slyšet v tuhle hodinu v lese.

Nejhorší ale byly iluze kroků, křupání větví, šum lesa a podivné vrzavé zvuky, které se těžko identifikovaly. Eldarn se bál víc než Anomaris. Možná se za sebe trochu styděl. Ale pravdou je, že správný derion se ničeho nebojí. Jen ohně. A tím se taky derioní většinou řídili. Ale Eldarn nebyl derion.

Anomaris se sem tam uchechtlá, když ho viděla se doslova trást strachy. Nicméně, dodržovala, o co jí požádal. A tím bylo, aby na něj nemluvila, jestli se nechce hádat. Ona by se i ráda hádala, ale tohle bylo mnohem lepší.

Když došli k nějaké chýši, kde v okně blikala svíčka, hned jí stáhnul s sebou dolů do trávy. „Tam bude určitě ježibaba,“ zašeptal vyděšeně. Anomaris přikývla.

„Samozřejmě, jsme v Bruxellském lese, tady žije spousta ježibab a i mnohem horších věcí,“ oznámila mu polohlasem.

„Psst!“ syknul na ní a pohotově se schoval před ježibabou, která vylezla ven z chýše, měla na sobě plášť, takže se nejspíš chystala ven. Měla asi nějaké ježibabí pochůzky.

Eldarn s Anomaris zapadli ještě víc do křoví. Ježibaba si jich nevšimla, protože v lese neustále něco hučí a šustí a ona byla zvyklá na nejrůznější obludy, takže jí to nijak neznepokojilo. A dokonce jí ani nenapadlo, že by tam mohli být nějakí čarodějové. A i kdyby, měla svoje plány.

Ani nebyla nějak odporná. Byla hnusná tak nějak normálně. Vypadala jen jako přísná, hubená, stará bába. Byla pokrytá stařeckými skvrnami. Možná to ani nebyla ježibaba, ale jen zlá stará čarodějnice. Nicméně Anomaris s Eldarnem nechtěli nic podcenit, protože s takovými bytostmi není radno si zahrávat. A zvlášť s těmi, co žijí takhle hluboko v Bruxelských lesích.

Když byla babizna dost daleko, Eldarn Anomaris chytl za ruku a táhnul jí co nejdál od chýše. Anomaris se nechala a ani nepípla. Byla si vědoma rizika, kdyby je načapala nějaká ježibaba. A sama z toho měla respekt. Les byl nevyzpytatelný a očarováný. Pokud chtěl někdo vyváznout živý, musel se řídit určitými pravidly a být opatrný.

Eldarn odtáhl Anomaris na další děsivě nádherné místo, kde bylo pár pařezů, mechový koberec a další studánka. Eldarn měl žízeň, ale snad by raději zemřel žízní, než znovu namočil byť jen prst do vody v tomhle lese. A to se nebál jen žblabuňek. On ani nevěděl, čeho by se měl bát a to ho dělalo k smrti.

„Slyšelas to?“ zeptal se lehce vystrašeně, když se z dálky tak dvaceti metrů ozvalo něco, co znělo jako tlumený kašel, kroky a vrzání dřeva. Pak to ještě podtrhla sova a Eldarn se držel, aby se strachy nerozbrečel. Anomaris přikývla.

„Jak jsi tu mohla být sama několik nocí?“ pokračoval.

„Je jedno, jestli umřu tady, nebo venku. Tady mám aspoň šanci, že neskončím na hranici. A radši aby mě sežralo něco tady, než uhořet na místě, kde jsem doma,“ odpověděla. Eldarn na ní empaticky koukal. Celou cestu, když se zrovna nebál, měl šanci přemýšlet. Věděl, že Wade a Estrella ho oba vykostí, ale přece se nezachová jako hajzl, když už jí do toho dostal. Navíc je to když už jeho dítě a ta myšlenka s ním dost zamávala.

Sice si vzpomněl na to, jak Anomaris manipulovala s Wadem a jak mu nalhávala, že chce otěhotnět a celou dobu brala potrůčku, ale teď neměla jak to udělat. Dobře, mohla si někde to dítě uhnat, ale spíš ne. Kdokoli by jí viděl, hned by jí zabil kvůli odměně, která je opravdu vysoká. A to by neriskovala. Maximálně tak v dolním městě a to i tak bylo riskantní. Byl si jistý, že pokud je opravdu těhotná, tak to bude nejspíš jeho.

Pak se na ní tak podivně podíval, zatímco ona seděla klidně na pařezu a měla vlasy za ušima. Prohlížel si jí, jako by snad tím něco dokázal vyčíst. „Co je?“ zeptala se ho po chvíli, kdy jí doslova propaloval pohledem.

„Už to nevydržím, musím to vědět. *Delorcio*,“ zašeptal, zatímco jí mířil rukou na břicho. Anomaris se překvapeně podívala dolů na svoje břicho, které jako by prosvítalo pod silnou lampou. Bylo doslova vidět dovnitř. A když viděl Eldarn asi dvoucentimetrovou fazolku nalepenou na stěně její dělohy, posadilo ho to doslova na zadek.

„Proboha, ty jsi vážně těhotná,“ prohlásil naprosto šokovaně.

„Já vím, vždyť jsem ti to říkala. Co to bylo za kouzlo? To jsem ještě nikdy v životě neviděla,“ vyzvídala.

„Něco, díky čemu jsem si ubral duši,“ odpověděl stále zírající na její břicho. Anomaris na něj koukala taky zvláštně. Asi jako by ho chtěla požádat o ruku nebo tak něco. Netajila se tím, že k němu chová nějaké city. Okouzlit ji už tenkrát, když neměla nikoho jiného a on na ní byl hodný. A teď to nejspíš její těhotenství umocnilo.

„Anomaris, prosím. Zbav se toho. Nejde mi o to ti ublížit, buďme rozumní. Nemusíme se zabíjet. Nehledě na to, že já to ani nechci. Ublížili jsme si všichni už dost, nemusí to nutně vyescalovat až do nebes.

Wade se zblázní jestli se to dozví. Jako pomsta je to přiznávám strašně super, ale to, co bude následovat bude zbytečněj masakr. Zbav se toho a já ti přísahám, že to nějak vyřeším. Přemluvím Wada k tomu, aby ses mohla vídat s dětma, zařídím ti slušný bydlení kde budeš chtít. V Derionu i na Zemi, ale pořádně si všechno rozmysli,“ kladl jí na srdce, ale ona se pousmála.

„Já si nemám co promýšlet, Eldarne. Už jsem to promyslela. A ty mi lžeš. Sám dobře víš, že s Wadem nehneš. A to dítě mi chrání život i před tebou. Nejsem pitomá,“ objasnila. Eldarn si povzdychl.

„Bude to Eldarn Shadowwalker a nebo Elyonn Naxxremisová?“ řekla a sklídila bodavý pohled. „Co je? Nějak se jmenovat musí a vzhledem k tomu, že mám jeho příjmení a tvoje dítě, lepší kombinace by nebyla,“ dodala. Eldarn se držel, aby se nezačal vztekat, ječet a brečet. Ale kdyby to udělal, nejen že by je tam něco sežralo, ale taky by ukázal Anomaris, jak moc ho ta situace sužuje.

„Taky se těším až uvidím, jak mu to řekneš,“ dodala.

„Možná mě už nikdy neuvidíš,“ prohlásil sarkasticky. Ona se jen pousmála a podala si nějaký klacík do ruky. Eldarn se na ní tak podíval. „Jestli si myslíš, že s tebou někdy budu ještě spát, tak se pleteš,“ objasnil a ukázal jí runu dohody na své dlani. Ona se zaculila.

„Ale, že bys pak kvůli tomu umřel? To by byla ale epická smrt, nemyslíš?“ provokovala ho.

„Nevím, jestli se ta přísaha vztahuje i na minulý činy, který ještě neměly následky,“ komentoval. Anomaris pokrčila rameny a celkem bez zájmu mu na to odpověděla.

„Tak se necháme překvapit.“ Eldarnovi se v kapse otevírala kudla, už se bál, aby neprovedl něco strašného. Anomaris byla provokatérka stejně jako byl on. Holt vidět se v zrcadle je někdy horor. Každopádně Anomaris ho teď nechtěně dostala do jeho nejhorší verze sebe sama a to je ta, kdy má strach.

Na mě když je toho moc a pohár trpělivosti přeteče, začnu být hysterická a lítá ze mě všechno, i to, čeho pak budu litovat. Wade se sesype, Sára dělá, že to neexistuje, Darren se nad to povzne, ale Eldarn byl jiná liga. Ten prostě vypne emoce a jedná pudově jako nějaké zvíře. A tím svým vydíráním a vším ho nechtěně donutila přemýšlet nad věcmi z jiných úhlů a myslet sobecky jen na sebe a svoje nejbližší.

„Co je, proč na mě tak civíš?“ zeptala se ho po chvilce ohlušujícího ticha, kdy na ní bez mrknutí zíral a přemýšlel.

„Přemýšlím, jak moc mi v tom tě zabít brání tvoje těhotenství,“ prohlásil naprosto bez problémů a s ledovým klidem jí zíral do očí, až jí polekal.

„To bys přece neudělal,“ opáčila, ale začala o tom pochybovat, když jí připomněl, že Wade je pro něj priorita.

„Zamysli se, Anomaris. Nikdo kromě mě neví, že jsi v tom a jsme tady úplně sami. Pro mě to bude spíš negativní, když se to někdo dozví. Estrella, Wade... ale takhle...“ zmínil. Anomaris znejistěla a začala se bát. Byla s ním v temném lese s touhle jeho myšlenkou a bezpodmínečnou láskou k jejímu manželovi. A venku zase byla jeho přítelkyně i Wade, kteří by udělali cokoli, aby se jí zbavili. Spletla se, když si začala zahrávat i s Eldarnem?

„T-to bys neudělal,“ koktala zírajíc mu do očí. Byly chladné jako ledovce. Měl je sice hnědé, ale i tak uměly chladit.

„Tohle je válka a v lásce a ve válce se smí všechno,“ prohlásil a zvedl se z toho pařezu. Anomaris nevěděla, co říct ani co si počít, byla bezbranná. On byl sice rion, ale momentálně měl navrch. Navíc mu kdysi dala trochu svojí moci i Wade, a on jí teď měl jako dospělý derion. Plus k tomu, ne nadarmo říkal Wade, že je Eldarn nejchytřejší čaroděj v Derionu. On byl vážně něco, když nažhavlil mozkový dráty.

„Ztratit Wada je pro mě nepředstavitelný, Anomaris. Dal bych za něj i duši. Už jsem pro něj zabíjel, nebude tak těžký to udělat znovu a zvlášť, když jde o někoho, kdo mu chce ublížit. A kdo mě chce vydírat. Takže naposledy ti říkám, zbav se toho plodu, protože jinak tě nechám upálit jako čarodějnici i s tím,“ řekl skrze zuby.

„Jak bys to chtěl udělat?“ zeptala se. Eldarn si popostrčil brýle blíž k očím.

„To nech na mě,“ opáčil suše.

„Řeknu mu to!“ sykla na něj. Eldarn se pousmál.

„Nebude ti věřit ani slovo, už jsi ho zklamala,“ odpověděl pohotově. Anomaris zavrtěla hlavou.

„Ale jistý si tím nejsi, že ne?“ rýpla si. Eldarn se podíval na hvězdy, které už nebyly jen iluzí a pousmál se tak, jako by ho něco napadlo.

„A ty, Anomaris? Jak moc jsi si jistá, že se nedokážu postarat o svoje nepřátelé? Jedno malý tajemství našemu vztahu s Estrellou a s Wadem neublíží. Vzpomeň si, jak jsem ho s tebou podvedl. A to jsem ho miloval. K tobě ale nic necítím,“ zmínil. V ní až hrklo.

„Lžeš, nešlo jen o sex. Cítila jsem to z tebe,“ zašeptala smutně, evidentně se jí jeho slova dotkla. Eldarn zavrtěl hlavou.

„A o co si myslíš, že šlo? O lásku? Nebud' směšná, Anomaris. Chovala ses jak děvka a jako děvku jsem tě vnímal. Chtěl jsem tě vopíchat, dokázat Wadovi, že nejsem nula, trochu se mu pomstít, ale i ho zachránit před největší chybou jeho života, protože by se s tebou snad nikdy nerozešel. Ale rozhodně jsem tě nikdy nechtěl, ani jsem k tobě nic necítil. Možná jsem tě měl rád, ale to bylo, než jsi Wada úplně zničila,“ chrлил ze sebe, což Anomaris skoro položilo.

„Hlavně teď nefňukej, Anomaris,“ syknul na ní, dal si prsty do pusy a zahvízdal na Emirossu. Málem by na ní zapomněl, teď když je Wade pryč, je jeho. A taky si vzpomněl, jak je s Darrenem Kinnara kdysi zachránila z podobné šlamastyky.

Anomaris přestala plakat, když jí došlo, co dělá a začala utíkat, ale natáhl ruku před sebe a kořenovým kouzlem jí pohotově zachytil na místě. „Ty nikam nepůjdeš,

královno chaosu. Leda, že bys mě přechytračila, ale na to nemáš, holčičko," řekl ledově klidným hlasem.

„Proč jsi tak zlej?“ fňukala. Eldarn protočil panenkami. On to dokázal stejně dobře jako Wade – přepnout se do tohohle chladnokrevného módu a chovat se jako psychouš. Je to nezvratný proces. Když to člověk s někým ukončí ve svojí hlavě, nedá se s tím nic dělat, ani kdyby se ten druhý stavěl na hlavu. Chtěl to tak i s Wadem, ale nikdy to přes pouto spřízněnců nešlo, protože by se sám zranil a na to měl dost silný pud sebezáchovy.

Momentálně se snažil přijít na nejvhodnější alternativu a nic jiného než se jí zbavit, aniž by jí dal příležitost mluvit, ho nenapadlo. „Eldarne, prosím, neblbni,“ škemrala, když k ní krácel blíž stále s rukou nataženou před sebou.

„Nebo?“ zašeptal jí do ucha, až se jí otřel rty o ušní lalůček. Pak se od ní hned zase vzdálil. Byl jako Shadowwalker před proměnou. Byl děsivý a chladný. Ale tak nějak jinak.

Akorát vedle nich přistála Wadova dračice. Byla bílá s modrými šupinkami. Ve světle měsíce se od ní odráželo světlo všude kolem do modra. „Ahoj, Rossi,“ pozdravil jí mile a pak se otočil zpátky k Anomaris, která měla nahnáno, protože si všimla, že kromě kořenů na nohách s ní provedl i něco dalšího, aby nemohla kouzlit. Ale struny na zápěstích neměla.

„Co se mnou uděláš? Zabiješ mě holýma rukama? Neočerníš si duši úplně, potřebuješ být v pohodě, abys ho mohl chránit. A zabít mě holýma rukama je pro tebe těžký, i kvůli Wadovi. No tak, Eldarne, já tě znám. Jsi citlivý, hodný a empatický, vždycky jsi byl,“ šeptala, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne, mylíš se, Ris. Byl jsem vždycky v jádru hajzl. Jsem mnohem horší než Wade, ten má jádro v pořádku. Jsem pomstychtivec, ješitnej, žárlivej, majetnickej a sobeckej. Nejsem sice takovej narcis jako je Wade, ale jinak jsem mnohem horší než on. Protože ten by ti neublížil. Radši by se nechal zabít, aby nezklamal svoje děti. Když ho miluješ, musíš být ještě horší, abys ho mohla chránit. To už jsem pochopil.

Samozřejmě, že jsem se snažil, aby to o mě nevěděl, protože bych ho místo toho, abych ho udržel nad vodou, stáhnul do strašného rabu a to jsem nechtěl. Snažil by se mě v tom porazit. Zlej Wade Shadowwalker je moje noční můra. Rád ho držím zkrátka tím, že ho nechávám si myslet, že je ten horší. A taky tím nad ním udržuju takovou moc, ale to ten tvůj slepící mozek asi nikdy nepochopí. Můj vztah s Wadem je epickej a já se ho nikdy nevzdám! Nikdy!“ objasnil.

Anomaris neměla slov. Eldarn jí šokoval svojí povahou. Sice věděla, že delší pobyt v lese zesiluje různé emoce, ale tak nějak pochybovala, že to bylo jen tím. Taký si byla jistá, že kdyby na to přišlo, obětoval by i Estrellu kvůli němu.

Kdyby si měl vybrat, jestli zabije Wada, nebo nechá mučit svojí přítelkyni, mučil by jí a ani by nad tím dvakrát nepřemýšlel. Až tak velká byla láska k němu – šílená a nikým jiným nepochopitelná. Ale potřeboval by k tomu impuls, a tím byl strach, který mu dala.

Emirossa si odfrkla, aby upozornila Eldarna na svou přítomnost. „Neboj se, už poletíme. Jen si musím něco rychle srovnat v hlavě,“ zareagoval na její netrpělivost a pak se ještě otočil k Anomaris a prstem se dotkl lehce její tváře. Ona mu ucukla.

„Ale no tak, Ris, nechtěla jsi mě ještě před chvílí jako taťku pro svojí fazolku?“ připomněl.

„Jsi hnusnej. Nehraj si na Wada a přestaň mi říkat Ris!“ odsekla a plivla mu do obličeje. Eldarn si to otřel do rukávu. Na rozdíl od Wada nebyl moc agresivní. Tedy občas.

„Dobře, jak chceš. Půjde to po zlým. Shoříš jako Zandar,“ dodal, chytl jí za ruce celou svou silou a nějak jí zpacifikoval, že se nemohla hýbat. Byl o dost větší než ona. Bez kouzelné moci je to jedno jestli je někdo rion nebo derion, byl chlap a ona slabá ženská.

Vysadil jí na Emirossu a vzlétli do oblak. Když se konečně dostali mimo les, Anomaris se rozklepala strachy. Jak už jsem řekla, každý správný čaroděj se bojí ohně. Hlavně derioni.

„Tak jo, vyhrál jsi. Jak chceš. Zbavím se toho plodu, ale oheň ne. Přisahej mi na runu dohody, že nedovolíš, aby mě upálili,“ prohlásila a Eldarn se pousmál, vykouzčil si na dlaň přes svoje kouzelné R runu dohody jako by to nic nebylo a pak jí s tou rukou zamával před obličejem, aby si toho všimla.

„Teď si na řadě ty, Anomaris,“ zašeptal jí do ucha, až jí z něj naskočila husí kůže. Ne zrovna tedy vzrušením. „Pokud si dobře vzpomínám, v tom elixíru jsi našla zalíbení. Ještě jednou to snad přežiješ,“ dodal a odhrnul jí vlasy na jednu stranu, aby mu líp rozuměla, když svištěli vzduchem až to kvílelo. Anomaris si to nejspíš špatně vyložila.

„Nesahej na mě!“ sykla na něj. To Eldarna pobavilo. Hlavně to, že si myslela, že má snad potřebu se jí nějak dotýkat, nebo jí chce zneužít. Takový on fakt nebyl. To byla Wadova specialita, že se i se svými obětmi rád mazlil. Eldarnovi stačilo se mazlit jednou.

„Kdybych na tebe nesahal, slítla bys dolů. Samozřejmě na tebe jinak sahat nebudu. Toho se nemusíš vůbec bát. Jednou mi to stačilo, i když jsi fakt krásná,“ pokračoval. A pak jí došlo, co dalšího s ním momentálně cloumá.

„Jak moc ti to kouzlo, který jsi použil na to, abys viděl naše dítě očernilo duši?“ zeptala se ho, když si uvědomila, že se od té doby úplně změnil.

„Ne, Anomaris, nepotřebuju tvou pomoc. Takhle mi to vyhovuje, vím co chci, mám jasnou mysl a cítím se dobře. A až se zbavím překážek, budu se cítit ještě líp,“ odpověděl suverénně a spolu s Emirossou slítli dolů jako raketa. „A navíc, časem ta skvrna zmizí, já díky bohu v tomhle nejsem derion,“ dodal a seskočil dolů. Potom se natáhl i pro ní a sundal jí ze sedla.

„Co se mnou teda uděláš?“ vyzvíдалa, když šli po nějaké cestě u lesa, kde kolem nic nebylo. Ale oproti tomu lesu už to vůbec nebylo děsivé. Naopak to byl čajíček. Všechno v porovnání s těmi lesy byla procházka růžovou zahradou.

„Ještě jsi se nezbavila toho dítěte, Anomaris. A já nejsem debil, abych ti říkal, co mám v plánu. Sice mi jde líp improvizovat, ale od Wada jsem se hodně za ty roky naučil. Někdy není na škodu trochu plánovat,“ dodal, zatímco jí vláčel za ruku jako dítě.

Anomaris se rozplakala. Eldarn se zastavil a přitáhnul si jí za ruku hrubě k sobě. „Jestli se mě pokusíš nějak obejít, nebo řekneš Wadovi a Estrelle o tom, co se nám nepovedlo,“ prohlásil, zatímco jí položil ruku na břicho. Ona se mu podívala

vyděšeně do očí. „Tak si budeš přát, abys radši rychle shořela v ohni než, abych tě mučil já!“ dodal, ani jí nenechal zareagovat a táhnul jí dál tou cestou. Anomaris tiše plakala a nechala se vláčet po cestě.

Po chvíli se Eldarn zastavil, protože se mu udělalo zle. To kouzlo bylo nejspíš hodně silné a teď tím krásně odpověděl Anomaris na její otázku, jak moc očernilo jeho duši. Zjevně dost. Docela ho to semlelo, že musel až zastavit a na chvíli pustit Anomaris ze svého vlivu, aby se vyzvracel, čehož samozřejmě využila k útěku. Sice nemohla kouzlit, ale běžat ano.

Eldarn na to nijak nespěchal, věděl jistě, že se bez magie nedostane daleko, a tak si dal na čas, aby se trochu vzpamatoval. „To bylo ale blbý kouzlo,“ prohlásil, když si vyplachoval pusou ústní vodou, kterou nosil s sebou v taštičce s hygienickými pomůckami.

Potom se rovnou rozběhl za ní a aby jí chytl, skočil po ní, že jí stáhl k zemi a než se oba nadáli, Anomaris ležela na zemi v trávě zírající do nebe a čekala až jí přestane být zle z toho běhu. Vypadalo to jako by to vzdala. Eldarn jí totiž jen tak nepustí. Jen se odkulil, aby si taky po tom běhu odpočinul a leželi chvíli vedle sebe jako milenci, co se přišli dívat na hvězdy.

„Změnil jsem názor,“ prohlásil do ticha udýchaně. Anomaris k němu jen otočila hlavu a čekala, co řekne. „Nebudu tě v tomhle stavu už tahat do města a shánět elixír, je to riskantní. Seru na nějaký elixír.“

Od doby, kdy na všechno existují kouzla, je to o dost jednodušší. Zbavím tě toho sám,“ řekl a položil jí svou dlaň na břicho, ale to se jí nelíbilo. Sice to bylo zcela bezpečné, ale ne pro něj a ona už nechtěla riskovat větší očernění jeho duše a tím i horšího Eldarna. A pak zase rozzuřeného Wada, kdyby se dozvěděl, co se mezi nimi všechno odehrálo a jaké to má následky.

Jenže proti němu neměla šanci. Chytl jí jednou rukou a zasedl jí, aby mu neutekla. A hned pak přiložil dlaň zpátky na její břicho a i přes její šílený řev, zaseptal to zaklínadlo.

Hned jak z ní sejmul ruku, Anomaris se rozbřečela, ale ani se nehnula, takže z ní zase klidně slezl. Sama nevěděla, jestli pláče proto, že se nedožije dalšího rána, nebo proto, že přišla o dítě. Ne, že by ho chtěla mít s Eldarnem, ale pořád to bylo její dítě – to jediné, co jí málem zbylo, protože ty ostatní už nikdy neuvidí.

„Sakra, to je něco,“ procedil, když se snažil vstát. Zamotala se mu hlava vlivem toho, co si díky těm zakázaným kouzlům provedl s duší. Sice ho to nemůže ohrozit stejně jako deriony a ani zabít, ale může si tím dost ublížit a nevratně se poškodit. Ale jak už řekl, za Wada by dal i duši a tohle by je zničilo, což odmítal riskovat.

„Jdeme, krásko,“ řekl, zvedl jí jako by byla raněná a nesl jí v náruči jako hadrovou panenku až do paláce. Už začínal být vidět na kopci. Kdyby mu nebylo tak zle, možná by zvládl přenos, ale nechtěl to už riskovat, chůze byla akorát.

Slunce akorát vykukovalo z červených mráček, když Estrella lezla ze své královské postele. Kde má přítele netušila, ale předtím byl s Wadem a řešili, jak najdou Anomaris, tak to přesně předpokládala, že dělá.

Eldarn nesl Anomaris jako chorou v náruči přes pole, vesnice a město až do paláce. Ona trochu chorá byla. Po tom, co jí provedl tím kouzlem, měla zlomeného

ducha. A nejen kvůli tomu, hodně se toho mezi nimi v noci odehrálo. Byla doslova odevzdaná. Raději v jeho náručí než v cizí, která by byla mnohem krutější.

Všichni si na ně ukazovali a šuškali si. To je přece králův rádce, ten rion, který má vliv na spoustu derionů a nese královně, na kterou je vypsána odměna. Co se asi bude dít dál? Jak tohle dopadne?

Nikdo se neodvážil proti němu jít, protože vesničané byli sice derioni, ale byl to prostý lid bez vzdělání a jejich magická moc byla výrazně menší než ta Eldarnova. Navíc, byl to přeci králův nejvěrnější muž a Wada se derioňané taky báli. Ještě aby ne, už několikrát ukázal, že umí být krutý.

Anomaris pozorovala Eldarnovy rysy a jeho pevně semknuté rty k sobě. Byl odhodlaný jí předhodit svojí královně, ale i jí hodit do ohně. Po těch kouzlech v něm nezbyla špetka lítosti. Byl trochu jako nějaký robot, který následoval jen to, co chtěl nejvíc – zbavit se jí, ale neztratit Wadu.

„Opovaž se ceknout, nebo tě to bude hodně bolet,“ procedil, když dorazili před bránu hardinghamského paláce. Anomaris přikývla a čekala až zase ucítí pod nohama pevnou zem.

Během deseti minut už se dočkala. Hned, jak jí dotáhl do paláce, položil jí na mramorovou podlahu, chytl za zápěstí a táhl jí za sebou jako psa na vodítku. Nebyl ale hrubý, jen syrový.

Potom vpadl do jídelního sálu, kde věděl, že bude Estrella snídat. Otevřel dveře a lehce strčil do Anomaris, až se sklouzla po podlaze rovnou k jejím nohám. „Veliceňstvo, přinesl jsem ti dárek,“ prohlásil. Estrella se překvapeně podívala na Anomaris v otrhaných a špinavých šatech a na její naprosto zoufalý výraz a zvedla se ze židle. Udělala kolem ní ladně kolečko a pousmála se.

„Vypadáš příšerně, ani nevíš jakou mi to dělá radost tě takhle vidět. Ještě větší radost bych měla, kdybych už tě nemusela vidět nikdy. Ale bohužel, nechci být v pozici, kdy budu zodpovědná za to, co se ti stane. Jsem v tomhle trochu jako můj bratr,“ objasnila.

Anomaris mlčela a stejně tak Eldarn. Díval se na ní jen jako na nějakou věc, necítil k ní nic. Na to, že před tím, než si očernil svojí duši byl plný emocí, a dokonce uvažoval o tom, že jí pomůže, teď na tom neměl sebemenší zájem.

„Strážte!“ zavolala směrem ke dveřím. Hned dovnitř vtrhli dva chlapi jako hory a čekali na pokyn královně. „Zamkněte jí do tmy a chládku, do třinácté komnaty pod palácem. Chci u ní permanentní hlídky,“ řekla a hned na to se Anomaris chopili.

„Tohle vás bude mrzet!“ ječela hystericky, než se za ní zavřely dveře. Potom se Estrella podívala na Eldarna a na ten jeho prázdný výraz. S každým čarodějem dělá temnota něco jiného. Jistě, záleží na tom, jestli je to rion, nebo derion. Žena, nebo muž a taky druh černé magie, která na její očernění byla použita. Záleží i na typu duše a tak dále. Ne nadarmo se takový obor musí studovat, aby se mu rozumělo.

„Co je ti? Jsi nějakéj divnej,“ komentovala jeho chování. Eldarn zavrtěl hlavou a odešel. Estrella se tím raději nezaobírala, protože se s ním nechtěla zbytečně hádat. Pravdou ale je, že Eldarn byl teď docela v háji. Jediné, co nikdy nepřestane vnímat je láska ke svému spřízněnci, protože to je velice mocné kouzlo. Ale jinak, teď byl prakticky bez emocí k druhým.

Stráže Anomaris hodili na kamennou podlahu pokrytou tenkou vrstvou slámy a zamkli za ní. Byla to celkem velká, kruhová místnost bez oken s vysokým stropem tak pět metrů. Taky tam byla strašná zima a nedalo se tam kouzlit. Byla si jistá, že v takových podmínkách dlouho nepřežije, a tak se rozhodla, že začne jednat raději hned, dokud má alespoň nějakou sílu a čistou hlavu.

Já jsem byla v práci a pomáhala pacientům od problémů s duševním morem, nebo s jejími démony, kterým říkáme Temnota. Byla jsem už docela unavená, dneska jsem toho měla hodně. Taky už se blížil pomalu konec mojí šichty. Když v tom někdo zaklepal na dveře s takovou urgencí, až jsem se polekala. Už dneska nikdo přijít neměl, tak jsem se pomalu balila.

„Dále,“ zavolala jsem, zírajíc na dveře. A když se otevřely a dovnitř vešel Wade držíc Eldarna za ruku jako svého syna, polekala jsem se. „Co je?“ zeptala jsem se a podívala se na Wada.

„Nevím, má něco s duší. Dostal jsem vzkaz od Estrelly, že se Eldarn co se vrátil z lesa, kde našel Anomaris, chová divně. Taky s ním není řeč a nenechá se nijak zpacifikovat, ale mě z nějakýho důvodu poslouchá. Prosím, Ay, podívej se na něj, mám o něj strach. Takhle zírá už od doby, co jsem ho viděl,“ vysvětlil a posadil Eldarna na židli, která byla naproti mé.

Přistoupila jsem k němu blíž, zamávala mu rukou před očima a když se na mě podíval jako na krávu, raději jsem zvedla oči k Wadovi, který stál za ním s rukama opřenýma o jeho ramena.

„S něčím takovým jsem se tedy ještě nesetkala,“ přiznala jsem. Wade si zoufale povzdychl. „Ale pokusím se mu pomoci. Otázka ale zní, jestli bude chtít. Protože jak jistě dobře víš, nikdy z temnoty nedostaneš nikoho, kdo se z ní dostat nechce.“

Ty jsi s ní bojoval, i já. Měla jsem tendence jít s ní i ty, ale byly světlé chvíle. Ale u nás dvou šlo o Temnotu, ale u něj? Těžko říct, co to je. Temnotu mít jako rion nemůže a já sakra nevím, co za kouzlo mu tu duši zničilo,“ zmínila jsem, zírajíc mu do nitra na duši s rukou na jeho hrudi.

„Leda, že by si tu duši očernil sám a dobrovolně,“ napadlo mě.

„Proč by to dělal?“ zeptal se Wade šokovaný mojí odpovědí. Pokrčila jsem rameny a zase se letmo podívala na Eldarna. „Tohle dělá strach, Wade,“ zmínila jsem, když jsem si vzpomněla na kapitolu: *Abychom zabránili nejhoršímu, uděláme pro to cokoli. Klidně i něco ještě horšího. Hlavně abychom stabilizovali situaci.*

„Strach? Strach větší než z očernění duše? Věděl, že ho zabiju, jestli udělá nějakou blbost, proč by to dělal? To nedává smysl. Z čeho by mohl mít strach, aby to udělal? Je pravda, že byl v Bruxellským lese hledat Anomaris, ale že by se tam z toho takhle pomátl?“ spekoval. Překvapilo mě co řekl.

Poodstoupila jsem od Eldarna a nechala jsem ho tam sedět. „A co se teda stalo?“ vyzvíдалa jsem. Wade se zamyslel.

„Já toho moc nevím. Bavili jsme se, že půjde sám do Bruxellských lesů hledat Anomaris. Dal jsem mu instrukce, jak se v lese má chovat. Zjevně Anomaris našel a dotáhl do paláce, od té doby je ale divnej. Vůbec nemluví, jen takhle zírá, nebo odsekává a chová se nadřazeně. Ke mně teda ne,“ objasnil všechno, co o tom ví.

Ať jsem nad tím přemýšlela jak jsem chtěla, držela jsem se toho, co jsem se ve škole naučila. A tohle jeho chování bylo klasickým příkladem dobrovolného očernění duše. A to jde pouze nějakým kouzlem, které to má za vedlejší efekt. Jenže je nemožné zjistit jakým, pokud mi to tedy neřekne a pochybuju, že se mnou bude spolupracovat.

„Zdá se, že je k tomu všemu ještě v nějakém traumatu. Říkal jsi, že byl v Bruxelským lese sám a pak tam našel Anomaris? S ní má nějakou minulost, třeba se to týká toho,“ napadlo mě. Wade se na mě tak divně podíval.

„Ne, kdyby s ní něco měl, už by tu nebyl, má na ruce runu dohody,“ řekl, chytl ho za ruku a ukázal mi jeho dlaň.

„I tak se to toho může týkat. Aby očernil svojí duši dobrovolně, musel na to použít nějaké kouzlo. Ale nedělal to určitě za účelem očernění duše, to kouzlo muselo mít jiný význam. Byl tam s Anomaris, nebo potkal ježibabu, nebo jinou obludu a musel se bránit. Ze strachu udělá člověk cokoli a on je rion, ví, že ho to nepoznamená tolik. A tak riskoval,“ spekovala jsem.

„Anomaris přivedl i navzdory tomu všemu a se mnou komunikuje, pořád mě má rád. A ty jsi říkala, že to je ze strachu. A Eldarn se jen tak nebojí. Teda bojí, je to strašpytel, ale nebojí se tolik, aby si očernil duši. To by se raději nechal i sežrat ježibabou. Tohle bylo něco, co ho muselo strašně vyděsit, když to udělal. A takhle moc se bojí jenom mě, nebo o mě. A tím, že Anomaris přivedl do paláce celou zlomenou, o mě se nebál. Musí to znamenat jediné to, že se bál, že mě zklame,“ řekl a podíval se na mě.

„Eldarne, co se stalo?“ zeptala jsem se ho, ale zase se na mě podíval jako na krávu. Wade si povzdychl.

„Ten nic neřekne. Už jsem to zkoušel, neřekne to ani mě. Z toho usuzuju, že to je důvod, proč si tu duši očernil, aby něčemu zabránil. Bál se mě,“ dodal.

„A co Anomaris? Byla v tom lese přece s ním. Tak to z ní dostaňte,“ navrhla jsem, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Je taky v divném stavu. Ta rozhodně nic neřekne, možná, že se bojí Eldarna,“ odpověděl.

„Tak jí mučte, ne? Každý dřív nebo později zazpívá,“ řekla jsem, ale Wade zavrtěl hlavou.

„To je barbarský, abych jí nechal mučit, aby řekla něco, za co jí budou taky mučit. Navíc, já s tímhle nechci mít nic společného. Ale tohle mě zajímá,“ pronesl ukazujíc na Eldarna, který byl trochu jako nějaký autista. „Jestli to totiž je tak, jak si myslím, tak se mě asi má proč bát. Nebo aspoň měl. Což mě děsí,“ dodal.

„Zkusím na něco přijít, nech mi ho tady,“ řekla jsem, ale Eldarn se na mě podíval.

„Ani za nic, Hartová, nech mě na pokoji!“ syknul podrážděně. Wade mu položil ruku na rameno.

„Buď hodnej, Eldarne. Ať a já ti chceme pomoci. Jestli mě máš rád, pak to pro mě uděláš, vid’?“ prohlásil a Eldarn zmámeně přikývl. Bylo to neuvěřitelné. S něčím takovým jsem se ještě nikdy nesetkala.

„Pro tebe všechno, Wade,“ odpověděl a usmál se na něj. Na mě se ale zamračil.

„Budu si k tomu muset sednout a něco vymyslet. Vůbec nevím co s tím. Abych ho z toho dostala, musím napřed vědět, o co přesně jde. To mi možná chvíli potrvá,“ vysvětlila jsem a Wade přikývl.

„Jasně. Budu radši s ním, aby neudělal nějakou blbost. Zdá se, že na něj mám obrovské vliv,“ zmínil a já přikývla. To tedy ano. To je taky jedním z vodítek. Pak se k němu zase sehnul a podíval se mu do očí.

„Eldarne, jestli mě máš rád, pověz, co se stalo,“ pokračoval Wade, když si všiml, že tahle věta na něj zabírá. Ale zavrtěl hlavou.

„Právě proto ti to nepovím,“ odpověděl.

„Hm, zajímá mě to čím dál tím víc. Ale je mi jasný, že tohle bude fakt na dlouho,“ zmínil otráveně Wade. Ale my dva jsme chytrí, společně na to přijdeme. I když je to Eldarn proti komu stojíme.

Estrella si taky nad tím lámala hlavu. Chodila z místa na místo a přemýšlela, co s Anomaris. Říkala jasně, že nechce mít na svědomí, co se s ní stane, ale to přesně se dělo, když byla díky ní pod zámek bez slunečního světla. Byl to druh mučení, o tom žádná. Taký měla strach o Eldarna a silné instinkty, které jí říkaly něco podobného jako nám dvěma s Wadem.

Dva dny jsme si všichni dělali svoje. Wade mi nechal Eldarna na starost v mojí klinice duševního zdraví, sem tam za mnou tedy chodil na kontroly a na výzvědy a jinak pracoval na Zemi ve výzkumu zobrazovacích metod pro lékařství. Tohle nečekal ani ve snu, že bude dělat, ale vynášelo mu to, protože on byl vážně výborný fyzik zaměřený na teoretiku a jadernou fyziku.

Sára byla doma, protože měla nějaké zdravotní komplikace, takže jí doktor doporučil zůstat na rizikovce. No a o Darrenovi a Estelle mluvit nemusím, oba byli poměrně zaměstnaní, takže se neměli šanci vídat. Navíc se stejně naše vztahy dost pocuchaly.

„Na, vypij to,“ řekla jsem Eldarnovi a podala jsem mu medicínu z čirých duší. Dneska jsem mu dávala už třetí dávku, ale pokaždé to vyplivl. Byl horší než můj malý syn. Pochopila jsem, že to s ním takhle dál nepůjde. Sice byla šance, že se jeho duše jednou vrátí do normálu, ale to by mohlo trvat roky a v tomhle stavu je navíc i zvýšená šance, že si jí zase nějak očerní. Nezbyvalo nic jiného, než vymyslet lepší taktiku.

„Já na to přijdu, Eldarne. Dřív nebo později se dozvím co se stalo. Takže mi to radši řekni rovnou. Ušetříme si čas i námahu. Přece nechceš takový být už napořád, že ne? Wadovi se po tobě stýská, chce mít zase svého parťáka na to všechno, co jste dělali a takhle se odcizíte,“ promlouvala jsem k té lepší části jeho duše.

On nereagoval, jen na mě mlčky koukal. „Eldarne, proč se nechceš vyléčit? Já vím, že takhle tě nic netrápí a nemusíš přemýšlet nad důsledky a jsi pánem svých myšlenek, ale má to i nevýhody. Zůstaneš sám. S Wadem sice budeš mít pořád nějaké pouto, ale značně se oslabí, už to nebude láska, ale jenom kouzlo. Vzpamatuj se. Nic přece nestojí za to, abys o něj přišel. Vždyť proto jsi to v první řadě i udělal, ne?“ pokračovala jsem a všimla jsem si, že mu z očí tečou slzy.

„Budeme mluvit o tom, co se mezi vámi stalo. Bylo to něco, co vás oba málem porazilo. Budeme řešit to, co jsi udělal. Wade mi to řekl, byl z toho špatný. Ale věděl proč to děláš, rozumí ti víc než kdokoli jiný a miluje tě víc než kdokoli jiný,“ zmínila jsem a pak se naše oči konečně střetly.

„Přestaň mi lézt do hlavy, Heartová!“ syknul na mě a lehce mě od sebe odstrčil. Zase jsem se k němu vrátila zpátky, položila dlaně na opěradla jeho židle a naklonila k němu, jako bych ho chtěla políbit.

„Budu ještě intenzivnější,“ objasnila jsem a zase jsem se od něj vzdálila. Aby zůstal sedět na místě, s Wadem jsme ho museli trochu zpacifikovat. Měl na zápěstích své oblíbené pohlcovače magie a byl v řetězech. Taký jsme na něj použili moje tlumící kouzlo, a dokonce runu, která mu způsobovala strašnou fyzickou bolest hlavy, když zalhal. Víím, bylo to drsné, ale na některé případy se muselo jediíně takhle.

I tak se nám z něj stále nepodařilo nic dostat, snažila jsem se tedy spoléhat hlavně na své zkušenosti a knihy a šla jsem na to porovnávací metodou, což bylo zdlouhavé, ale on se ovládal jako profík. A dál jsem zajít nemohla, to by ovlivnilo mojí duši, protože to bylo zakázané a klasifikované jako černá magie.

„Takže se to týkalo tvého strachu, že ztratíš Wada a vaše pouto?“ zeptala jsem se znovu.

„Nééééé!“ zařval, ale spíš bolestí, když mu runa na vnitřní straně zápěstí dávala najevo, že by neměl lhát.

„Hm,“ zašeptala jsem a poznamenala jsem si to do sešitu. „Týkalo se to Anomaris a toho, co se mezi vámi stalo v minulosti?“ zeptala jsem se. On se snažil mlčet, ale to ta runa taky nedovolovala, nutila ho, aby odpověděl a pokud možno pravdu. Té pravdě sice vzdorovat mohl, ale za cenu prudké bolesti hlavy.

„Nééééé,“ vyloudil ze sebe nešťastně se slzami v očích. „Nech mě být, Heartová, nebo tě zabiju!“ vztekal se.

„Nezabiješ, ztratil bys Wada. Proto jsi tohle všechno v první řadě dělal, ne? A jsi až moc chytrý, ale i génus padne, když jsou na něj použity správné nástroje. Wada to všechno taky dohnalo. Každého nás naše zlé úmysly a činy doženou,“ odpověděla jsem mu, abych ho zahнала do úzkých.

„Tak co?“ zeptal se Wade hned, jak se zjevil u mě v kanceláři. Sedl si naproti Eldarnovi a poplácal ho po rameni. Byl úplně zpocený z bolesti, ale když viděl Wada rozzářily se mu jeho jinak mdlé oči.

„Ale no tak, kámo, co mi to děláš? Nechceš přece, abych měl o tebe starost, že ne? Buď hodnej a všechno nám to řekni. Nic na světě nás dva od sebe nerozdělí, vždyť to víš. A už vůbec ne nějaká ženská. Já ti to odpustil. I to, že sis se mnou hrál. Chápu to jasný? Víím jaký to je mít nad někým moc. Chápu to. Teď mi to řekni,“ naléhal, ale Eldarn se k tomu neměl.

„Kdybys ti to řekl, tohle všechno by bylo zbytečný a to by mě akorát nasralo. Chci, abys mě respektoval jako já tebe, nech mi aspoň nějaký tajemství, který si s sebou vezmu do hrobu. Ty jich máš miliardu,“ odpověděl líně.

My s Wadem jsme si vyměnili pohledy. „Dobře. Nech si svoje tajemství, budu to respektovat. Ale vezmeš si lektvar čirých duší a budeš se léčit, jinak to z tebe dostaneme ať chceš nebo ne a víš, taký si můžu očernit duši. Kvůli tobě bych to udělal. Nechtěj, abych se o tebe bál,“ řekl, což Eldarna vyděsilo.

„Vydíráš mě?“ zeptal se ho a on přikývl.

„Jo. Jinak to s tebou nejde. Takže dělej, vezmi si ten posranej elixír a neso mě, nebo tě z toho dostanu po svém,“ dodal. Eldarn tedy otevřel pusu a nechal mě mu dát lžici elixíru. Když to spolknul, nasupeně se na něj pođíval.

„Beztak to nenecháš plavat. Nemáš na to povahu. Když ti něco vrtá hlavou, chceš znát odpovědi. Vím, že to ze mě dostaneš. Ale abys věděl, tím zase zklameš mě,“ dodal.

Wade se k němu naklonil. „Přisahám ti, Eldarne, že tentokrát ne. Vím, že bys pak udělal další blbost a já hned další a nikdy by to neskončilo. Nebo jo, ale tragicky. My dva se nesmíme předhánět, ty jsi to tím zakončil a já ti to odpustil. Už toho nechme, ano? Teď se koukej uzdravit, potřebuju tě, abys hlídal mojí sestru na trůnu, abys za ní taktně vládl Derionu, abys byl kmotrem mojí další dcerušky a abys mě držel nad vodou, protože bez tebe nejsem nic,“ řekl a Eldarn jen se slzami v očích přikývl.

A když se od něj vzdaloval, poplácal ho ještě po zádech. Pak mi naznačil abych mu dala ještě ten druhý elixír. Bylo mi víc než jasné, že za tuhle celou situaci může Eldarnův strach, že o Wada přijde a trochu mě mrzí, že se asi nedozvím víc, ale i tak jsem byla spokojená, že to nejhorší už máme za sebou. Eldarn se rozhodl, že se chce vyléčit a to je to nejdůležitější. Bez toho by se z temnoty nikdy nevysekal.

„Jak víš, že budeš mít dceru?“ zeptala jsem se Wada krátce na to, co Eldarn spolknul další dávku čiré duše. On se pousmál a pokrčil rameny.

„Nevím, ale mám takový tušení. Vždycky jsem si to i přál. Často jsem přemýšlel nad tím, že budeme se Sárrou spolu a třeba na Zemi. Byl to můj další sen, který se mi plní. Tenhle mě ale dělá mnohem šťastnějším,“ odpověděl a usmál se. Bylo na něm znát, že je šťastný, takového jsem ho ještě nezažila.

„A jak se bude jmenovat?“ zeptala jsem se. Wade se zamyslel, jestli nám to řekne, nebo ne a pak se na nás tak podíval.

„Bude mít jméno hodný královny bojovnice. Nechte se překvapit,“ dodal a pak se vrátil zase do práce. Já se podívala na Eldarna, který už vypadal trochu líp. Ty elixíry byly vážně zázrak. Darren v tom byl mistr. Věděl přesně kolik čeho kam má dát, aby to mělo ten správný efekt. Hlavně na riony to účinkovalo téměř okamžitě.

Už jsem se ho nemusela bát pustit z řetězů. Momentálně už nebyl nebezpečný ani sobě ani okolí. Dokázal racionálně uvažovat a nemluvila za něj temnota. Ještě to chce, aby si vzal večer další dávku a bude zase jako rybička.

„Díky, Ay, že jsi se mnou měla trpělivost,“ řekl a já ho jen pohládila po zádech. On vypadal, že by se mě rád na něco zeptal. „Ty jsi i duševní poradkyně, víd? Vždycky se po tom dostaví výčitky a pocit viny za to, co jsi pod vlivem temnoty udělala?“ zeptal se a já přikývla.

„Ano, ale naštěstí jsi toho moc neprovedl, nebo jo?“ Podívala jsem se na něj tak, až ho to zaskočilo.

„Jak se to vezme. Rozhodně ale nad tím budu zase přemýšlet a budu cítit lítost. Minimálně za to, jak jsem se k Anomaris choval,“ odpověděl.

„A jak ses k ní choval?“ zeptala jsem se a posadila se konečně do křesla. Eldarn chvíli přemýšlel, co mi odpoví.

„Jako hrubíán. Takhle jsem se nikdy k holce nechoval. Dotáhl jsem jí násilím do paláce a nechal jí zavřít do cely. A taky jsem udělal něco hrozného před tím. Ale o tom nemůžu mluvit. Správně jsi řekla, že to je celý důvodem toho, proč jsem se do toho dostal,“ řekl a já přikývla jako, že tomu rozumím.

„Možná by ti ale ulevilo, kdybys to někomu řekl,“ zmínila jsem. On přikývl.

„Možná, ale je to kontraproduktivní. Zase bych žil ve strachu, že se to dostane k těm nesprávným uším,“ dodal. Ano, myslím, že vím, o čem mluví. V takových situacích jsem byla sama několikrát a nebylo to vůbec nic příjemného.

„Rozumím. Ať se rozhodneš jakkoli, máš moje slovo, že u mě by to zůstalo v bezpečí. A nejen slovo, klidně i runu dohody,“ dodala jsem.

„Jsi hodná, Ay. Nechám si to projít hlavou. Zatím se s tím ale zkusím poprat sám,“ řekl a pak už jsem to tedy neřešila a odstranila jsem mu magii ty struny ze zápěstí.

„Ay?“ začal znovu, když bylo chvíli ticho.

„Ano?“ ozvala jsem se a zvedla jsem k němu oči.

„Jak jsi tyhle situace řešila ty? Wade ti šel po krku a Darren a Sára některý věci nesměli vědět, jak ses s těma výčitkami poprala?“ zeptal se. Chvíli jsem přemýšlela, jak nejstručněji na to odpovědět.

„Ani jsem se s nima moc dobře nepoprala. Pokud si dobře vzpomínám, nebýt Wada, málem mě to zabilo. A pak jsem se svěřila přímo jemu, protože stejně toho spoustu už věděl a já tušila, že mi rozumí a strašně nás to najednou sblížilo a mě se ulevilo.

Wade je v tomhle opravdu nejlepší kamarád na světě. Můžeš mu plně důvěřovat, i když to zní zvláště vzhledem k jeho minulosti, ale on nikdy nebyl podrazák. Když má někoho rád, tak ho má opravdu rád,“ objasnila jsem a Eldarn přikývl.

„Já vím. A o to bych nerad přišel. Radši bych umřel, než ztratit jeho,“ dodal a zvedl se ze židle. Pro to jsem měla pochopení. Nejen u Wada, ale i u Darrena. Ale u Wada a Eldarna jsem to vnímala jinak. Byli spřízněnci.

the revenge

Anomaris už seděla několikátý den v tom příšerném prostředí. Byla jí zima a měla hlad. Už jí začínalo hrabat z toho, že neviděla světlo a věděla, že tohle už dlouho nevydrží. Neměla už víc co ztratit, a tak se rozhodla k radikálnímu řešení jejího problému. K tomu nápadu jí pomohl Eldarn, kterému se ze všeho nejvíc teď chtěla pomstít.

Zabil její dítě a dostal jí sem, aby se jí zbavil, ale tohle mu neprojde! Slíbila mu, že se mu pomstí, a tak se taky rozhodla to splnit. Nejdřív se pomstí Wadovi, aby se díval, jak přijde o svoji velkou lásku tak jako on jí připravil o Zandara a pak se bude Eldarn dívat na to, jak ztratí o nejcennější co má, a to bude jeho spřízněnec.

Už jen dostat se ven. Sice tady dole nefungovalo kouzlení a ona sama nebyla moc dobře zásobená magií, ale stále se s tím dalo něco dělat. Kdysi jí Wade vyprávěl, jak obešel zákaz kouzlení v paláci a jak zabil markýzu pomocí duševní výměny. Sice se jednalo o něco jiného, než to, čeho chce dosáhnout ona, ale taky to nebylo tak úplné kouzlo. Byla to duševní transformace, která čaroděje okamžitě i když dočasně nabije velkou silou. Jak fyzickou, tak tou magickou.

Všechno, co k tomu bylo třeba bylo jen odhodlání obětovat svou duši a pár kapek vlastní krve. Anomaris se natáhla pro ostrý kamínek, který ležel na zemi vedle ní. Věděla o něm, protože to byla jediná věc, se kterou si mohla hrát, aby se nezcvokla.

Položila ho ostrým hrotem na dlaň a silně ho zatlačila do kůže, dokud jí neprojel masem jako nůž a ona ze sebe nedostala trochu krve. Potom si ránu olízla a přiložila dlaň na hrud'. „*Ex anima mea, sanguis et aeternum, da mihi magiam, mihi datur inteium,*“ zašeptala polykajíc ostrou chuť železa ze své krve. A pak ucítila příval energie jako by si něco šlehla. Bylo to opravdu intenzivní.

Relativně velký kousek její čisté duše zčernal a rozpadl se. Z částic té duše se stala magická energie, která se jí rozproudila tělem jako krev. Bylo to velice silné kouzlo. Spíš než kouzlo takový vnitřní rituál, takže to fungovalo i na takovém místě.

Její velká magická síla jí tam dole byla sice k ničemu, ale tento rituál jí dal i neobyčejnou sílu fyzickou, díky které se mohla dostat ven. Jen si to zamířila ke dveřím. Ty našla jen díky tomu, že pod nimi byla malinká škvíra, kudy prosvítalo slabé denní světlo. A pak jako by byla nějaký ninja, ty dveře vykopla.

Hned se na ní seběhli ti dva strážci, kteří stáli za dveřmi a měli jí za úkol hlídat, ale její nově získaná síla neměla pár minut hranic. Sice chvíli skoro nic neviděla přes její citlivé oči, ale stejně si s nimi dokázala poradit. Oba je chytila za zátylek a třískla jejich hlavami o sebe až je tím zabila. A pak nepozorovaně vyběhla schody o patro výš, kde byly další cely, ale taky i hodně strážců.

Nechtěla vzbudit podezření, a tak jí nezbylo nic jiného, než počkat až bude nejvhodnější příležitost. Což se naskytlo relativně brzy. Všichni se shromáždili u cel na druhé straně, protože řešili nějaký nově vzniklý konflikt mezi vězni, a pak se mohla vyšplhat o další patro výš. A čím byla výš, tím lépe se cítila, protože tam nebylo nic, co by dál potlačovalo její magii. A tak na sebe vykouzlila zneviditelnující kouzlo a spěchala ven z paláce.

Sára seděla u stolu s Wadem a dívala se na to, jak je zamyšlený. Už několik dní byl takhle divný. Rýpal se v jídle a tak divně koukal. „Co je ti?“ zeptala se ho. On k ní zvedl oči a pousmál se.

„Ale nic. Nemusíš se bát,“ řekl, ale to jí jako odpověď nestačilo. Ani jemu by to nestačilo, tak proč si proboha myslel, že jí tím odpálkuje?

„Stejně tě něco trápí, tak mi to pověz,“ naléhala.

„Ale něco mi vrtá hlavou. Nic podstatného, zlato,“ opáčil, vstal ze židle a chtěl jít do práce, ale ona ho k sobě přitáhla za ruku a lehce mu jí palcem promnula.

„Miláčku, mluv se mnou. Prosím. Nesnesu, aby tě něco trápilo. Navíc mě to děsí. Ty když se něčím stresuješ, něco se děje,“ objasnila. Wade si povzdychl. Věděl, že mu s tím nedá pokoj, ale nechtěl jí stresovat, vždyť je na rizikovém, mohla by potratit.

„Jen Eldarn udělal takovou hloupost ze strachu. Báł se mě a něco provedl. Sice už je všechno dobrý, ale mě zajímá proč to udělal. Slíbil jsem mu, že to nechám plavat a moc mi to nejde. Vážně to není nic, čím by ses měla zabývat. Už půjdu. Papa, miluju tě,“ řekl, políbil jí a odešel.

Sára si povzdychla. Bylo jí jasné, že ho něco takového bude trápit až dokud na to nepřijde. A bylo to jasné i Eldarnovi, ale zase si byl jistý, že Wade svůj slib dodrží, a že po tom nebude pátrat i když ho to bude žrát za živá.

Eldarn mi zase dneska už od devíti vysedával v ordinaci. Od té doby si chtěl pořád povídat. Nic pořádného mi ale neřekl. Nicméně chápu, že mu i tohle pomáhalo ulevovat od bolesti a strachu. Taky se tak nějak vyhýbal Wadovi i Estelle.

Jeho duše už se skoro celá vyléčila a on byl zase sám sebou. Dívala jsem se mu na duši pro jistotu každý den, abych viděla progres a zároveň mě fascinovala tím, že byla naprosto totožná s Wadovo. Holt se geny Shadowsoulů nezapřou. Trochu jsem se pousmála nad tím, jak je to vlastně všechno strašná náhoda. Jak všechno od začátku až do konce do sebe zapadlo jako puzzlíky.

„Tak co, jak je na tom moje duše?“ zeptal se mě, když jsem dlouho mlčela. Odtáhla jsem se od něj a posadila se zpátky do křesla. Taky jsem si pro jistotu uspořádala sukni pod zadkem, abych si jí nepřeseděla.

„Je v pořádku,“ odpověděla jsem.

„To jsem rád. Bylo to docela nepříjemný,“ přiznal. Na to jsem mu nic neřekla, protože v tom máme odlišné zkušenosti. Stejně tak Wade by zase vyprávěl jiný příběh. Zkrátka každý to prožíváme trochu jinak.

„Eldarne, proč se vyhýbáš svým nejbližším? Já vím, že to souvisí s tím, co se stalo a nechceš mi to říct, ale takhle to všechno akorát ještě komplikuješ. Musíš se přes to přenést,“ sdělila jsem mu opatrně a on přikývl.

„Já vím, ale nedokážu se jim podívat do očí. Bolí to,“ přiznal. Fakt mě to zajímalo čím dál tím víc, ale nemohla jsem škemrat, aby mi to řekl. Musela jsem se chovat jako profesionálka. Jsem doktorka proboha, ne zvědavá puberťačka!

„Takhle to ale vnímáš jen ty, Wade ani Estrella netuší, co se stalo, takže tě vidí pořád stejně. Jsou rádi, že jsi zase v pořádku. Zkus to odbourat,“ poradila jsem mu a podala jsem mu recept na další elixír z čirých duší. „Ber to obden večer aspoň dva týdny a mělo by ti to ulevit i od těch nepříjemných pocitů. Je v tom speciální kytka, která pomáhá i usnout,“ dodala jsem a on přikývl.

„Díky, Ay. Jsem rád, že jsme v pohodě. A omlouvám se, jestli jsem byl hnusnej, já nechtěl,“ řekl a já se na něj usmála.

„To je v pohodě. Znáš to. Temnota s námi dělá hrozné věci. Hlavně už do toho znovu nespadni, po druhé už by to nemuselo být tak snadné vyléčit. Po jejím očernění už nikdy nezůstane úplně čistá. Tedy z medicínského hlediska. Kdybys pátral hlouběji, našel bys mikroskopické černé částičky všude v místě, kde byla černá,“ vysvětlila jsem.

Bylo půl 4. odpoledne a stavila se za mnou v práci Sára. Slíbila jsem jí, že spolu půjdeme nakupovat a dáme si alespoň čaj. Od svatby jsme se neviděly. Trošičku nakynula. Ne, že by přibrala nějak moc, ale měla kulatější tváře, plný výstřih a břicho, které vypadalo, že je trochu nafouklé. To na mě to nebylo vidět tak brzy, ale každý jsme jiný.

Akorát jsem si brala kabelku a vyrazily jsme do města. „Tak jak se cítíš?“ zeptala jsem se, když jsem zamykala ordinaci.

„Skvěle. Sice je mi pořád zima a usínám pomalu i ve stoje, ale jinak je mi docela dobře. Wade se o mě hezky stará, a dokonce zvládá i moje šílený nálady. Je fakt sladkej. Nikdy jsem nebyla šťastnější,“ zmínila.

„To je dobře. To by si mohl zkusit být nějak hrubý, hned bych ho vykostila. A s tou zimou a únavou je to úplně normální. Já když čekala Darrena, nedělala jsem nic jiného než, že jsem ležela. Ale na rozdíl od tebe jsem ještě trávila čas s hlavou v míse,“ dodala jsem. Sára se zaculila.

„To já naštěstí nezvracím. Ty jo, Ay, chápeš to? Splnil se mi sen, my jsme se vzali. Pořád tomu nemůžu uvěřit, je to jako z pohádky,“ vyprávěla nadšeně a já se usmála. Byla jsem moc ráda za to, jak skvěle to všechno dopadlo. „Je teď úplně jiný. Vážně kašle na Derion. Vidět ho jako člověka je tak strašně divný,“ dodala. To ano, Wada jako člověka jsem si moc neuměla představit.

Anomaris se konečně dostala úplně ven z paláce a mířila si to rovnou do města. Nebyla vidět, ale bralo jí to spoustu magické energie. Ale měla jen dnešek na to, to všechno dotáhnout do konce.

Všude po městech visely cedule s jejím portrétem a jménem, akorát už byly zašedlé na znamení, že už nejsou platné. Taky už je zodpovědné osoby za pořádek ve městech pomalu sundávali.

U jedné, která byla nalepená na rohu domu v uličce, co neviděla člověka dobrých pár hodin, se zastavila a strhla jí zuřivě dolů. Spolu s ní z ní sklouzlo i kouzlo neviditelnosti jako saténový šátek po nahé kůži.

„Viděli jste jí? Za mrtvou či živou, dostanete 500 Peršáků. Podmínka: Její tělo musí být nepoškozené, jinak odměna neplatí,“ přečetla a zmuchlala papír do kuličky. „Pět set Peršáků...“ zašeptala si pro sebe. Trochu se jí dotklo, že má v očích svoji rodiny tak nízkou hodnotu, ale pro prostý lid to bylo naopak až příliš. Nicméně tohle jí hrálo do karet. Už jí nikdo nehledá, protože jí měli za vyřízenou.

A aby nemusela plácet magií, smotala si vlasy do drdolu a schovala pod kapuci svého tmavého pláště. Potom se sehnula ke kaluži, zaryla prsty do jílu a ušpinila si

záměrně pravou půlku tváře. Potom se vydala opatrně na nějaké místo, kde bude mít jistotu, že nikoho nepotká, aby mohla provést další rituál pro získání větší moci.

Wade se vrátil domů a když našel lísteček na stole, že je jeho žena v Derionu se mnou, polekal se. Sice věděl, že je Anomaris pod zámekem, ale stejně jí tam nerad viděl. Derion byl ve své celé kráse i bez nepřátel mnohem nebezpečnější než lidský svět. A zvláště mimo školu, na kterou už jsme byli staří. A to se mu nelíbilo, že nad tím nemá kontrolu.

Hned se proto přenesl za námi. Sára se na něj překvapeně podívala, když se jí zjevil u nohy jako pes, zatímco my jsme si dávaly čajík a probíraly jsme mimo jiné i jeho.

„Wade, co tady děláš?“ zeptala se ho překvapeně, když se k ní skláněl a líbal jí na přivítanou.

„Dávám na vás pozor. Jak ti je, není ti špatně? Měla bys odpočívat, víš co říkal doktor,“ řekl a drze se posadil k nám. Jeho chování mě nepřekvapilo, byl prostě takový.

„To je dobrý, Wade, dám na ní pozor. Jen jsme si zašly na čaj a nákupy. Za dvě hodiny ti ji zase vrátím,“ chlácholila jsem ho, ale moc se mi to nepodařilo soudě podle jeho výrazu.

„Jo, já vím. Omlouvám se, jen bych byl klidnější, kdybyste byly radši na Zemi. Nechcete jít spíš tam? Beztak je tam víc věcí k nakupování,“ pokračoval.

„Wade, klid. Anomaris je pod zámekem a se mnou se jí nic nestane. Za normálních okolností by mi nevadilo, kdybys šel s námi, ale máme spoustu holčičích témat k probírání, takže by bylo fajn, kdybys nás nechal o samotě,“ řekla jsem a on přikývl.

„Jasně. Fajn. Půjdu a nebudu vás poslouchat, ale budu od vás udržovat bezpečnou vzdálenost. Kdyby náhodou něco,“ objasnil. Sára se pousmála a chytla ho za ruku s propletenými prsty.

„Miláčku, jdi domů. Odpočiň si a chvíli nemysli. Jsi paranoidní a kazíš nám všem den,“ prohlásila, což se ho trochu dotklo.

„Ok. Domů ale nepůjdu. Budu v Derionu, stavím se když tak v paláci. Až skončíte s tlacháním, dejte mi vědět. Sejdeme se u fontány a ještě se projdeme,“ řekl a když jsme obě přikývly, políbil nás obě na tvář a odešel.

„Cvok,“ prohlásila Sára a napila se čaje. Já se jen pousmála. Někdy byli ti chlapi roztomilí a paranoidní. Já to mám doma pořád. To je furt samý: *Tohle jsem viděl v runách... Víím, že to tak bude... Já to víím líp než ty... Fajn, uvidíme, kdo z nás dvou má pravdu. Nebo to jeho slavný: Kdo z nás dvou vidí do budoucnosti, hm?*

Když Wade opustil kavárnu, ještě se ani nestačila rozplynout vůně jeho parfému a už jsme ho se Sárou začaly drbat.

„Dejte mi jedno jablko,“ řekl Wade u stánků na náměstí. Nejspíš se nestihl ani nasvačit. „Ne, to zelený!“ syknul a podával mu drobně.

„Veličenstvo? Jste to vy?“ zeptal se ho muž, podávajíc mu jablko do dlaně. Wade si povzdychl, skoro úplně zapomněl, že je stále král Derionu ať už to hodil na kohokoli. A zdá se, že taky zapomněl, že není pryč tak dlouho, aby na něj lidi zapomněli.

„Ano,“ odpověděl suše. Muž se mu hned poklonil.

„To je pro mě nevýslovná čest, Vaše Veličenstvo, že jste právě vy navštívil můj skromný stánek s ovocem a zeleninou,“ prohlásil.

„Dobrý, dobrý. Jsem rád, že mě rád vidíte. Ale prosím ztište svůj hlas, nechci, aby mě to někdo poznal,“ řekl a muž mu naznačil, že má pusku na zámek. Pak se Wade zakousl do jablka a odešel.

„Smím prosit taky zelené jablko? Stejný druh, jaký si koupil sám král,“ řekla Anomaris. Muž se na ní překvapeně podíval. Byla nějaká divná, nebo alespoň taková se mu zdála. Ušmudlaná a zcela očividně chudá.

„Jen když budeš mít čím zaplatit. A nesahej na moje plody, ještě pod tvýma špinavýma rukama uhnijou!“ prskal na ní. Anomaris se pousmála.

„Dej mi to jablko, nebo všechny tvoje plody uhnijou, aniž bych se jich dotkla,“ vyhrožovala.

„Ztrať se, nebo uvidíš, ty jedna drzá čarodějnice!“ ječel na ní, popadl nějakou lopatu, kterou měl opřenou o trám stánku a vykročil, že jí tím přetáhne. Anomaris se natáhla pro zelené jablko, které se jí nejvíc líbilo a kouzlem nechala shnít všechno, co trhovce vystavoval. Ten vypadal, že se rozbřečí.

„Já ti to říkala. By tě taky neubýlo, kdybys pro jednou udělal pro někoho něco hezkýho,“ sdělila mu a zakusujíc se do jablka odešla za Wadem. Samozřejmě se na to zneviditelnila. Nehodlala nic podcenit.

Ten jen zkoumal město, jestli se někde neděje něco, co by se dít nemělo a poplakoval se kolem. Anomaris Wada sledovala celou tu dobu. Chtěla vědět, co dělá v Derionu a vymýšlela, co a jak udělá, když na něj tak nečekaně narazila.

Plížila se za ním už skoro dvě hodiny. Stále ještě neprovedla rituál pro zvýšení moci, ale možná to ani nebyla potřeba. Stále jí měla dost. Wade seděl na lavičce a pil svažené víno. Očima byl nalepený na tu kavárnu, kde jsem byla se Sárrou a Anomaris si toho všimla. Nechala Wada Wadem a šla se podívat, co tam má, že se z toho místa nehne očima a všimla si Sárý a mě.

My jsme se akorát balily, že půjdeme a že si koupíme něco na sebe na tržišti. Měli tam docela pěkný kabát a Sáře se taky líbil. Anomaris se pousmála. Wade si všiml, že jsme vyšly ven, ale nijak na to nereagoval. Jen dopil kelímek s vínem a vyhodil ho do koše. Pak si zase sedl zpátky.

Anomaris už začínala být netrpělivá. Netušila, jak tohle provede. Byla jsem tam já a ti dva spolu. Její plán se zdál být neproveditelný, takže musela vymyslet nový. Nejspíš by dala za pravdu Wadovi, který kdysi říkal, že je strašně těžké něco plánovat, když si jeho hračky dělají co chtějí. A ona nebyla tak dobrá jako on, aby nejdřív ovlivnila ty hračky, aby dělaly co ona chce.

Sára si vybírala kabát. Nebyla si jistá, jestli chce světlý, nebo tmavý a já se dívala po sukničkách. Wade nás sledoval, ale ne tak, že by od nás neodhrnul oči. Díval se i na druhou stranu tržiště, kde měli docela pěkné lovecké nože. A tak se zvedl, že se tam půjde podívat a to byla její chvíle.

Anomaris si na sebe vzala Sářinu podobu a šla vesele za Wadem. „Už jste skončily? No konečně, už jsem myslel, že se zcvoknu. Za tu dobu jsem stihl vymyslet, co...“ Anomaris ho přerušila polibkem, aby ho konečně umlčela, což zabralo. Wade si jí k sobě přitáhl a polibek jí opětoval.

„Pojď, miláčku, chtěl jsem ti něco ukázat,“ řekl a táhl jí někam za město cestou podél lesa.

Sára si zatím konečně vybrala kabát a šla platit. „Kde je Wade?“ zeptala jsem se jí, když jsem ho už neviděla poblíž, ale ona bez zájmu pokrčila rameny.

„Nejspíš se šel někam ještě podívat. To nevádi, aspoň můžeme ještě zajít pro něco k jídlu. Tady mají nejlepší maso. Docela bych udělala zase podle tvýho receptu nějakou derionskou prasárničku. Wade si stěžuje pořád na nedostatek derionských specialit na Zemi,“ komentovala a já jí dala za pravdu. A tak jsme se šly ještě podívat na maso.

„Kam mě táhneš?“ zeptala se ho v půlce cesty někam. Dávala si pozor na volbu slov a krátké věty, aby nepoznal, že není Sára.

„Uvidíš,“ řekl a políbil jí na krk během chůze. Pořád jí tak muchloval, na což Anomaris nebyla zvyklá, takový k ní nikdy nebyl. Docela se jí to líbilo, ale kvůli tomu, aby ho svedla to nedělala.

Pak se z ničeho nic zastavil, přitáhl si jí k sobě a ukázal někam směrem k obloze. Už byla plná hvězd. Což na Zemi nikdy takhle nádherně vidět nebyly. Taky bylo na obloze něco, co tam nebývá často. Vypadalo to jako polární záře, ale byl to jen takový úkaz, který souvisí s Éterem. Anomaris se podívala, kam ukazuje a užívala si, že se jí tak její manžel někdy věnuje. Když si naposledy přála, aby jí vyprávěl o hvězdách a o vesmíru, utekl od ní a řekl, že to je ztráta času.

Na chvíli úplně zapomněla, jak věci jsou, a dokonce ani nevnímala, co jí říká, chtěla jen na chvíli zase cítit jeho lásku. To, o co se svojí hloupostí a impulzivitou připravila. Ale taky to, co od něj nikdy v takové míře nedostala, protože to vždycky patřilo jen Sáře.

„Copak na mě tak koukáš?“ zeptal se s úsměvem ve tváři. Anomaris se nechala tím kouzelným okamžikem úplně ovládnout, stoupla si na špičky a začala ho hladově líbat. Věděla, že jí takhle nikam neuteče a že od něj dostane to, co ještě nikdy neměla – jeho.

„Nenecháme si to na doma?“ zeptal se jí mezi polibky, ale zavrtěla hlavou a znovu zaútočila na jeho rty. Wade se pousmál a nechal jí, aby se ho zmocnila. „Lásko, brzdi,“ řekl, když sotva lapal po dechu. „Vždyť mě sníš, jsi šílená,“ komentoval.

„Šíleně moc tě chci, Wade,“ odpověděla mu do rtů a znovu mu strčila jazyk do pusy. Wade se pousmál a nechal se stáhnout na zem. A když se mu Anomaris nedočkavě dobývala do džín, podíval se na ní.

„Miláčku, nespěchej. Vždyť víš, že mám rád, když si to milování vychutnáváme. A ty přece taky. Navíc nám doktor říkal, že máme být u toho opatrní, abychom neublížili miminku. A ještě včera tě to bolelo,“ zmínil. Anomaris se zarazila, když se dozvěděla, že spolu se Sárrou čekají dítě, ale snažila se to zděšení na sobě nedat znát, aby jí neodhalil.

„Jasně, ale...“ zašeptala a letmo si pohrávala s jeho tričkem, „To bylo včera,“ odpověděla a dělala na něj oči. Wade se pousmál.

„Tak jo, já jsem pro. Vždyť mě znáš,“ řekl, usmál se a začal jí zase líbat.

My jsme se Sárou seděly už deset minut na lavičce a čekaly jsme na Wada. „Tak mu zazrcadluj, ne?“ zmínila jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Ne, ještě chvíli počkáme. Stejně jsme ještě neprobraly všechno. Třeba Kinnaru, Enessu a Qyldryira. Jak to Darren zvládá se o ně postarat? Dost mi chybí, ale nemůžu se sem teď vrátit na trvalo,“ řekla a já přikývla. Muselo to být náročné takhle změnit svůj život z minuty na minutu.

„Všechno je v pohodě, nemusíš se bát. Občas se za námi staví i David. Je fakt strašně fajn, už si i našel přítelkyni,“ oznámila jsem jí.

„Nekecej, ty jo. To jsem ráda. No a nedivím se, je to fajn mužskej. A jaká je, je hezká?“ vyzvídala. Já se zamyslela.

„Docela jo. Je trochu podobný typ jako jsi ty akorát má černé vlasy. Má ale účes jak Kleopatru. Nicméně jí to sluší. Někdy se třeba sejdem všichni na večer v baru,“ navrhla jsem a ona přikývla. Pak se rozhlédla po náměstí, ale Wade nikde.

Wade s Anomaris se muchloval v trávě u lesa pod teplotní bublinou. Ona mu seděla na klíně a vychutnávala si každou chvíli s ním, kterou jí nabízel. Byla ale trochu nervózní, protože existovaly dvě věci, které jí to mohly momentálně pokazit. A to bylo zrcadlo, nebo telepatie, protože Wade zcela určitě už nebral lamilku.

Když mu vjela rukou pod tričko na hrud', zarazila se o krystal Srdce Derionu. Věděla, že ho má, ale skoro na tu věcičku úplně zapomněla. Ted', když měl jeho moc a taky sílu mého syna, krystal na jeho krku se ještě dobíjel. Dostal to všechno převít. Anomaris na chvíli přemýšlela, jestli se jí ta věc k něčemu nehodí, ale pak na to brzy zapomněla.

A když si Wade začal rozepínat pásek u džín a přitáhl si jí k sobě ještě těsněji, Anomaris se mu samou vášní zakousla do krku a zařala mu nehty do boku. Wade se zarazil, chytl jí pod krkem a zuřivě se na ní podíval.

„Anomaris...“ oslovil jí s jistotou. Ta se na něj vyděšeně podívala. Nečekala, že jí odhalí dřív, než by si s ním stihla užít. „Slez ze mě!“ syknul na ní a hrubě jí shodil z klína.

„Jak jsi mě poznal?“ zeptala se a shodila ze sebe Sářin vzhled. Wade se zvedl ze země, oprášil si džíny a povzdychl si.

„Spal jsem s tebou už nespočetněkrát i se Sárou, tak poznám, co dělá která jinak,“ odpověděl klidně. Anomaris se pousmála.

„Takže čekáte dítě? Ona, s mým manželem,“ procedila přes zařaté zuby. Wade na ní chvíli jen tak mlčky koukal. Měla sto chutí mu říct, že taky čekala riona, ale raději to polkla.

„Anomaris,“ zašeptal, natáhl k ní ruku a chtěl jí nějak uklidnit. Věděl, že když bude vzteklá, bude nebezpečná. Ale to by nebyl plán, aby vyšel. Anomaris se nechala přivínout k jeho hrudi.

„Já tě mám rád. Opravdu. Miluju naše děti, miloval jsem i tebe. Nech nás jít oba dál. Bude dobře. Mrzí mě, že jsem ti tolik ublížil, ale člověk ze strachu trochu blbne. Nedalas mi na výběr. Už to ale neudělám. Postarám se o tebe, i o naše děti. Bude to dobrý, jen hlavně prosím, nech naší minulost být. Dovolím ti se s nimi vídat. Nikdy jsem ti to neměl brát,“ šeptal jí do ucha.

Anomaris mu plakala na rameni. I když na něj byla našťvaná, nedokázala by mu ublížit. Milovala ho. Nebo alespoň si to myslela, protože on měl opravdu silné kouzlo. Taký byl charismatický a dokázal v člověku vyvolat jakýkoli pocit, který chtěl.

„Tobě už se pomstít nechci. To mě přešlo ve chvíli, kdy mi někdo ublížil ještě mnohem víc. Bohužel ty lidi máš rád a bohužel jednoho z těch, kterým musím ublížit, mám ráda i já,“ prohlásila a odtáhla se od něj.

Wade na ní šokovaně zíral. „Nemusíš dělat nic z toho. Někdy je nejlepší nechat to plavat. Pomstou ztratíš víc než můžeš získat. Věř mi. Nenech, aby tě to ovládlo,“ promlouval jí do duše.

A když to vypadalo, že mu Anomaris odkývá naprosto cokoli, přišly jsme tam my dvě se Sárou. „Co ta tady dělá? A proč sahá na můjho manžela?“ vztekala se a rozběhla se za nimi. Chtěla jsem jí zadržet, ale vysmekla se mi a už na sebe bohužel upozornila. Wade vytréštil oči. Věděl víc než jistě, že Anomaris na Sárú bude reagovat špatně. Byla zničená a plná žárlivosti.

„Odved' jí!“ vpravil mi do hlavy, ale bylo pozdě. Kdybych jí byť kouzlem zarazila, už bych jí tím spíš uškodila. Anomaris si jí všimla a byla v nejvyšší pohotovosti. Vypadalo to dokonce, jako když jí jdeme přímo do rány.

„Ty děvko!“ řvala na ní Anomaris a vystartovala po Sáře. Vypadalo to jako by se s ní chtěla prát holýma rukama, ale, než k ní doběhla, zastavila se. „Sebrala jsi mi celej můj život!“ křičela. „Teď já seberu ten tvůj!“ objasnila a mrskla po ní svou dýkou. Myslela to doslova, chtěla jí zabít. Po tom rozhovoru s Wadem, nebyla schopná ublížit jemu fyzicky. Nad tímhle nepřemýšlela, dělala jenom to, co momentálně chtěla – zbavit se jí.

Ale to Wade nehodlal dopustit. Problesklo mu hlavou, jak ho ze stejné situace jednou zachránila Alyssa, a tak se pohotově přenesl před Sárú a schytl to za ní. Já si přikryla zděšením rukama obličej. Všechno se to seběhlo tak rychle a já už jen viděla Wada, jak se skácel k zemi Sáře pod nohy se zaklíněnou dýkou v hrudi.

Sára použila transportační pečeť a spolu s Wadem se přenesla pryč. A Anomaris taky najednou zmizela. Byla jsem tam sama strachy úplně bez sebe. Netušila jsem která bije a nemohla jsem ani jednomu z nich pomoci.

Sára se i s Wadem přenesla domů do jejich ložnice. Bylo to to první místo, které jí napadlo jako bezpečné. „Wade!“ plakala. Byl bledý a krvácel. Měl čepel dýky hluboko v srdci a nešlo s tím nic dělat. Žádná naše dosud známá magie nezachrání něco, co je úplně v háji, pokud nejde o předmět, nebo ten dotýčný nevypil nápoj nesmrtnosti, což nestihl.

„Musíš být opatrná a opatrovat na...ší holčičku. Ne...choď do De...rionu, slib mi to. Ona tě tady ne...najde,“ šeptal a dusil se vlastní krví, která mu vytékala jícnem do pusy.

„Ššš, nemluv. Musíš šetřit síly. Co mám dělat? Mám udělat nějaký lektvar, nebo pro něco dojít?“ zeptala se ho, ale on na ní jenom tak nešťastně koukal. On věděl, co přijde, ale nejvíc ze všeho se bál o Sárú až jí to dojde. Zdálo se, že si nepřipouštěla, že by existovala možnost, že by to nepřežil.

„Ne, mi...láčku, ne...ní nic co bys mo...hla udělat. Snad jenom, abys mi da...la poslední pusu,“ zasípal.

„Poslední pusu? Jakože... jakože mi umřeš?“ polekala se. Wade na to nic neříkal, jen mu z oka stekla slza. Pak nahmatal krystal Srdce Derionu a sevřel ho v dlaní.

„*Meam magiam in Cor De...rion,*“ zašeptal. Krystal zazářil a pak zhasnul jako lampička. „Dej to Elda...rnovi. Nikomu jinému. A dej... mu to co nej...dřív!“ řekl a zakašlal, zatímco jí vtisknul krystal do dlaně. Sára si od něj krystal vzala a vyjeveně na něj zírala. Odmítala si připustit, že by tohle mohl být konec. Měla v očích slzy, které se jí jako korále kutálely po tváři.

Wade jí položil ruku na břicho. „Mi...luju vás...“ dodal ještě a pak Sára ucítila, jak mu padá hlava do záklonu.

„Ty mi nesmíš umřít, Wade. Ještě jsi neviděl naší dceru. Vždyť jsme spolu skoro vůbec nebyli. Nemůžeš mě tu nechat. Wadééé!“ plakala hystericky, když zavíral vyčerpaně oči a s posledním zakašláním mu z pusy vytryskla krev.

„Wade, lásko moje,“ volala na něj a cloumala s ním, ale on už nereagoval. „Ne, ne, ne. Wade...“ šeptala zlomeně, zírājíc na jeho bezvládné tělo opřené hlavou o její kolena. Políbila ho na rty, doufajíc, že ho to probere, ale když jí polibek neoplácel a rty měl ztuhlé, vyděsila se.

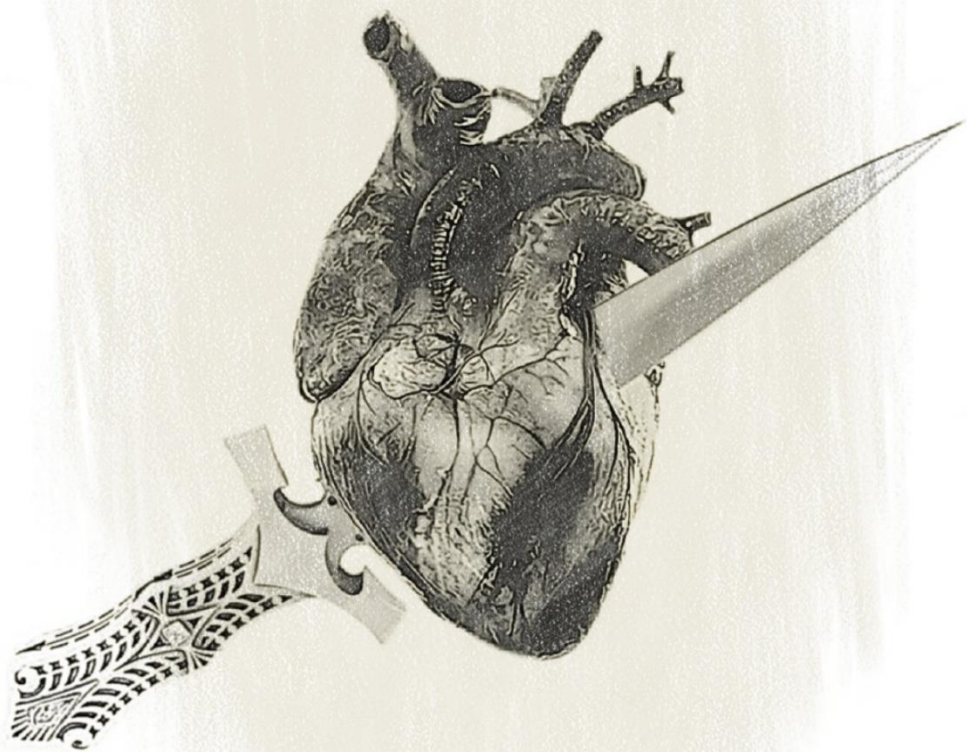
„Wade?“ zakuňkala tázavě. Najednou jako by se pro ní zastavil čas. Až teď jí doopravdy došlo, že ho ztratila. Přitáhla si ho k sobě na hrudník, zatímco hystericky plakala. Odmítala se ho pustit. Bála se, že když se od něj odlepí, že na ní dopadne ta tíha reality, ve které teď musela žít.

Vyčítala si, že do Derionu chodila. Že ho neposlechla a donutila ho, aby na ní čekal. Kdyby se to totiž nestalo, on mohl být teď v pořádku. Měla toho plnou hlavu a stejně tak toho, že už ho nikdy neuvidí, s tím se nedokázala smířit. Vždyť to je její Wade. Wade Shadowwalker – nejsilnější derion v Derionu a jeho král. Někdo naprosto nezlomný. Nemůže být mrtvý, prostě ne.

„Já tu děvku zabiju. Zabiju jí, rozumíš? Roztrhám jí na kusy, bude se modlit, abych jí konečně zabila!“ procedila bolestně spolu se srdceryvným pláčem do jeho vlasů.

Myslím, že přesně tohle Wade nechtěl, ale Sára by se sebou nedokázala žít, kdyby se jí nepomstila. Věděla víc než jistě, že by Wade udělal to samý. I když Wade byl derion a ona jen rionka. A ještě ke všemu těhotná. Možná počká až nebude v jiném stavu a pak po ní půjde a my půjdeme s ní! Konec konců, já s ní mám taky stále nevyřízené účty.

de Rior

dust, blood and guts

☆ Prach, krev a střeva ☆

Když Sára oplakala svého manžela natolik, že už neměla dál co plakat, chytla ho za ruku a přenesla se pomocí transformační pečeti do paláce přímo do korunního sálu, kde věděla, že bude Eldarn s Estrellou.

Hned, jak se Sára s Wadem objevili uprostřed sálu na bílé mramorové podlaze, Eldarn s Estrellou zamířili očima k nim. „Co se děje? Sáro, Wade?“ polekal se a hned se za nimi rozběhl. Čím ale byl blíž a všiml si, že se Wade nehýbe, tím víc začínal šlet strachy.

„Co je mu? Je raněnej?“ zeptal se s bolestným tónem v hlase. Sára jen zarytě mlčela a tiše plakala a Estrella už to pochopila, když necítila jeho mozkové vlny a ty Sářiny na ní doslova křičely zoufalstvím. Bála se, jak bude Eldarn reagovat až mu to taky dojde.

„Wade?“ zašeptal opatrně, když se dostal k němu. Poklekl na kolena a chytl ho za jeho ledovou ruku. A v momentě, kdy ucítil ten chlad, celé jeho tělo zaplavila vlna té nejhorší agonie, kterou kdy v životě poznal.

Nejdřív se mu nahrnula krev do hlavy, což byl strach, že se to opravdu děje, potom ten tlak prudce klesnul a krev se mu přelila do srdce, že nestíhalo pumpovat, a nakonec jako by se přeměnila v pevnou hmotu, se mu usadila na hrudi jako kámen, který ho tížil až ho bolelo v krku.

Oběma rukama se chytl přes pusy a zavrtil hlavou. Na chvíli jako by přestal dýchat. Oči měl zalité slzami, které z nich tekly proudem jako potoky. Pak zalapal po dechu.

„Ne! To nemůže být pravda. Wade!“ křičel a cloumal s ním. „Wade, Wade. Proboha, Wade, probud' se, prosím...“ propukl ještě v zoufalejší pláč a objímal jeho mrtvé tělo. Sára si jen vyměnila pohled s Estrellou a nechala Eldarna, aby to taky vstřebal. Ale pravdou je, že vidět ho takhle bylo strašně intenzivní.

Ten na to ale vůbec nevypadal. Snášel jeho ztrátu ze všech nejhůř. Nevím, jak na to budou reagovat jeho děti, ale Eldarn s ním byl propojený mocným kouzlem a citem zvaným láska spřízněných duší. To bylo něco, s čím se mohla jít bodnout obyčejná leč silná láska.

Měl ruce omotané kolem jeho krku a hlavu skoro opřenou o jeho rameno. Svíral ho tak pevně, že mu až bělaly ruce v důsledku nedokrvení. Momentálně by nic a nikoho stejně nevnímal, nemělo smysl na něj ani mluvit.

„Néééééééééééé!!!!“ sténal naprosto zlomeně. „Wade... brácho,“ sípal a drtil ho v náruči. Estrella si přisedla k Sáře a nabídla jí rameno k vyplakání a přátelské utěšující objetí. Sára její náruč přijala a na dlouhou chvíli úplně zavřela oči. Kromě slz ven, nepustila dovnitř žádné světlo a stejně tak do svojí hlavy už žádnou další bolestivou myšlenku. Sára byla z nás ze všech nejstatečnější.

Zato Eldarna od Wada snad nikdo nikdy neodlepí. Ne dokud to nepřijme sám. A on to nikdy nepřijme, bude to popírat, to je jasné.

Já jsem přecházela tam a zpátky po obývací. Nemohla jsem za nimi jít, protože jsem nevěděla, kde jsou. Nezbyvalo mi než čekat až se něco dozvím, ale bylo to opravdu nepředstavitelně strašné. Bála jsem se o Wada. Co když mu doopravdy Anomaris ublížila. *Co když zemřel?* Pak proboha chudák Sára a Eldarn.

Posadila jsem se na gauč s rukama sepjatýma k sobě a modlila jsem se. „Ježíši Kriste, Wade. Buď v pořádku, prosím, buď v pořádku. Jsi můj nejlepší kamarád, nemůžeš přece...“ Prudce jsem se zvedla z gauče a zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, ty jsi v pořádku. Nic ti není. Jsi nejsilnější derion jakého znám. Budeš v pořádku...“ opakovala jsem si, abych se uklidnila, ale slzy se mi draly ven z očí při představách, že by vážně už nebyl v pořádku. Někdy mě moje hlava fakt pitomě děsila.

V tom do místnosti vešel Darren. Lekla jsem se ho, a tak jsem lehce nadskočila a přestala jsem si mumlat pro sebe pořád dokola to stejné. „Co se děje? Zlato, ty pláčeš?“ tahal ze mě a hned mě k sobě přivinul. Bodlo mě u srdce při představě, že bych o něj taky mohla přijít. *Pane bože, chudák Sára. Jestli se mu něco stane...* Hystericky jsem se rozplakala. Už to nešlo vydržet, ty představy a strach, že se to vážně děje, mě úplně přemohl.

„Wade je možná... Darrene, nechci, aby umřel,“ zajíkala jsem se.

„Proč by měl umírat? Co se stalo? Děsíš mě,“ vyzvídala, ale já nemohla mluvit. Byla jsem úplně zahlcená emocemi, takže mi nebylo rozumět. Taky jsem byla zabořená v jeho rameni.

„Anomaris přišla za ním a pak tam byla i Sára a... všechno se to semlelo tak rychle. Najednou měl Wade zabodnutou dýku v těle a pak se oba přenesli pryč. A já teď nevím, jestli jsou v pořádku,“ objasnila jsem nejasně.

„Proboha,“ zašeptal a přivinul si mě k sobě. „Snad to bude dobrý. Počkáme ještě chvíli a pak to půjdeme zjistit. Hlavně klid, nemusí být nic tak černý jak vypadá. Taky jsem Alyssu málem zabil a nakonec jí z toho Wade dostal. Je to Wade, nenechá se zabít,“ utěšoval mě, ale tentokrát jsem to neviděla dobře, protože Sára se mi vůbec neozvala a to mohlo být jediné proto, že je někde chudák sama úplně na dně.

Eldarn se z ničeho nic od Wada odtáhl a otřel si slzy do rukávu. Pak se zadíval na tu ruku, kde byl nápis, že patří Wadovi, což ho málem položilo. Podíval se hned i na jeho ruku, kde bylo zase, že on patří jemu. Potom mu po tom znamení lehce přejel prstem.

Ještě chvíli se na něj díval, než si stoupl a povzdychl si. Sára nad jeho tělo natáhla ruku k Eldarnovi, ve které svírala plně nabitě Srdce Derionu. Wade do něj těsně před smrtí přenesl všechnu svojí sílu.

Eldarn se na to mlčky podíval a vzal si to od ní jako by přesně věděl co s tím má dělat. Nečekal od Wada nic méně a nic víc, než, že by si nevzal v takové chvíli něco tak mocného s sebou do hrobu.

„Jak se mu to stalo?“ zeptal se po chvíli chraplavým hlasem, když si dával krystal kolem krku. Sára k němu zvedla oči.

„Anomaris,“ zašeptala s plameny zuřivosti v očích. Eldarn přikývl jakože tomu rozumí, i když vlastně nerozuměl, protože měl za to, že je zamčená dole ve třinácté komnatě bez možnosti dostat se ven. A pak se zařatými nehty v dlaních odcházel pryč ze sálu.

„Počkej, kam jdeš?“ volala na něj Estrella. Eldarn se zastavil a podíval se na ní.

„Něco, co jsem měl kurva udělat už dávno. Já tu svini rozcupuju na kusy! Uložte ho do ložnice, postarejte se o to, aby byl co nejzachovalejší, protože já ho dostanu zpátky ať to stojí co to stojí. A pro veřejnost zatím uspořádejte královský pohřeb. V naší zemi bude smutek. Hodně smutku. Černá barva ať visí v každé místnosti!“ dodal a odešel.

Sára se smutně podívala na Wada a pohladila ho něžně po tváři, než ho strážci sebrali ze země a odnesli jak Eldarn poručil, do jeho ložnice. Pak se podívala na Estrellu. „Jak to jako myslel, že ho dostane zpátky?“ zeptala se s nadějí v očích. Estrella pokrčila rameny.

„To nemám tušení, ale určitě se o to pokusí. Vsadím se, že půjde o Éter, ale nic si zatím nemaluj, je to podle mě jenom jejich zbožný přání. Wade se tím zabýval celý život a nepřišel na to, jak to funguje, byla by náhoda, kdyby to Eldarn zvládnul sám. Ale zase, víš co se říká? Naděje umírá poslední,“ dodala a pousmála se, ale Sára se nesmála, měla co dělat, aby se z toho nesložila.

Estrella se otočila ke strážcům v sále. „Spusťte poplach, vyhlaste pátrání. Utekla nám vězeňkyně. Cena za její nalezení bude víc než tisíc Peršáků, ale chci jí živou!“ objasnila a vyslala je pátrat zase po té čarodějnici. Oni se jí poklonili a odešli.

Během dvaceti minut už bylo okolí hardinghamského paláce celé v černých barvách. Z oken visely smuteční prapory, vlajky vlály tam, kde měly být vidět a k tomu se rozezněly zvony. Zprávy se tímto stylem pomalu šířily celým Derionem až se dostaly i k nám.

Anomaris, která utíkala zrovna v podhradí se polekala. Za prvé dle poplašných zvonů a troubení, pochopila, že už se nejspíš zjistilo, že utekla z cel. A za druhé, když se podívala na palác, kde ze všech větších oken visely smuteční prapory, vyděsila se.

„Proboha, zabila jsem Wada!“ zašeptala si pro sebe smutně. Tohle vážně nechtěla. Takhle opravdu ne. A teprve teď už neměla co ztratit. Wade je mrtvý, protože se snažil zachránit Sáru. To jí problesklo hlavou.

„Ta zatracená Sára!“ vztekala se. „Kdyby neexistovala, věci by mohly být úplně jinak,“ dodala. Hned se za ní zleva vynořili strážci. Bylo jich tak deset. A z druhé strany dalších deset. Používali nějaké magické kroužky, které sloužily k detekci čarodějů se zneviditelnujícími kouzly.

Anomaris se z posledních sil přenesla na okraj lesa, kde mohla už jedinečně načerpat další energii z oběti svojí ještě zpola čisté duše. Tohle další kouzlo jí mělo očernit i zbytek výměnou za magickou sílu. Ale tentokrát to je něco jiného, než zažil Eldarn. Anomaris je derionka a obětovala tomu mnohem větší část duše. Té by už nepomohl ani bazén elixírů z čirých duší. Tentokrát byla na nejlepší cestě stát se ježibabou. A proto teď bude nějakou dobu skoro neporazitelná.

A když dokončila kouzlo, už to nebyla ona. Její oči byly černé jako korále, pohled plný nenávisti a touhy po pomstě. Celá jako by zkrásněla, protože v ní proudila neobyčejná síla. „Jedna dvě, Sáro, jdu si pro tebe,“ zašeptala si pro sebe, hodila si přes hlavu kapuci a někam odešla.

Venku lilo jako z konve. Doslova průtrž mračen. Dívala jsem se z okna a takový slejvák jsem dlouho nezažila. Naštěstí byl Darrenek ještě u babičky, tak jsem se nemusela zaobírat ještě s nějakým programem.

Darren stál u okna a zíral ven, jak děšť bubnuje do všeho kolem a jak se i na trávníku dělají louže. Taky foukal docela silný vítr, že naše venkovní dřevěné ozdoby, které máme pověšené na verandě o sebe bouchaly.

Po těle mi najednou naskočila husí kůže a udělalo se mi zle. Bylo to znamení, vím, že jo. Instinkt čarodějky. Nevím, jestli to tak mývali i ostatní, ale já byla citlivá, vnímala jsem hodně věcí.

Opřela jsem se zády o stěnu a zírajíc přes slzy na mohutný děšť, jsem se po nich sklouzla dolů. Darren se na mě otočil a hned ke mně přiběhl se slovy, jestli jsem v pořádku, ale já nebyla v pořádku. Přišla jsem o nejlepšího přítele. Ztratila jsem někoho, kdo znal moji duši líp než já sama. A nejen to, ztratila jsem svoji další lásku. I když jen platonickou.

„On je mrtvý, vím to, Darrene. Cítím to,“ zašeptala jsem zlomeně a nechala jsem se obejmout. Moje slzy a můj pláč ho taky rozplakaly. Sice mu nikdy neodpustil, ale nechtěl, aby zemřel. Už i pro to, že je sentimentální a Wada měl většinu svého života upřímně rád. A taky proto, že jeho nejlepší přátelé a já, jsme k němu měli silné vazby.

A pak mi to i potvrdila Sára, která v tom největším slejváku klepala na dveře našeho domu, jako by snad šla pěšky. Což doufám, že nešla vzhledem k jejímu stavu. Darren jí otevřel a když jí viděl jako hromádku neštěstí, hned si jí přitáhl do náruče, aby jí objal. A to bolelo. Bylo všechno jasné. Ztratili jsme ho.

Eldarn seděl na posteli vedle Wada a držel ho za ruku. Už ho začaroval vším možným, aby ho zakonzervoval v tomhle stavu, takže byl trochu jako z vosku. Seděl tam u něj už několik hodin, takže už se i vybrečel nejspíš z podoby.

„Nejsem idiot, abych po ní šel takhle sám. Jsem si jistě, že bude teď silná a v ráži, ale nebudu s tím otálet, Wade, já tě pomstím. A Sáro. Na tebe mi neměla sahat!“ dodal, zatímco mu prstem přejížděl po vyrytém nápisu, že je jeho.

„Tohle je nejhorší den, mého života, abys věděl,“ přiznal po chvilce ticha a zase se mu zalily oči slzami. „Měl jsem to být já, ne ty. Tohle jsem nikdy nechtěl zažít a vsadím se, že být to naopak, ty bys to zvládl líp,“ řekl a zase si utřel oči do rukávu.

„Vůbec nevím, jak to bez tebe vydržím, než přijdu na to, jak tě vzkřísit. Sice jsi říkal, že jsem nejchytřejší čaroděj v Derionu, ale mýlil ses. Chtěl jsi jen, abych se cejtíl líp. Pravdou je, že o tom pochybuju. Co se týče Éteru, byl jsi mistr,“ řekl a povzdychl si. Pak se ale pousmál, když si představil, co by mu tak nejspíš na to teď řekl

Třeba to, že se to pozná podle vůle. Protože když člověk něco opravdu chce, vždycky to dostane. „A já tě opravdu chci dostat zpátky. Udělám pro to všechno, Wade. Jen zatím v klidu spi a odpočiň si. Já si nějak poradím. A neboj se, dohlídnu na Sáru i na tvoje děti,“ dodal a šel do jeho pracovny, aby mohl začít.

Nalil si do skleničky trochu jeho whisky, kterou vždycky pili spolu, aby měli lepší nápady. Pak se naklonil nad stůl, zírajíc na papíry na něm poházené. A když usoudil, že tam není nic důležitého, otevřel kouzlem s tajným heslem jeho šuplík, o kterém věděl, že tam má svoje celoživotní dílo – výzkum Éteru, a odnesl si to k němu do ložnice, do postele, kde vždycky na všem složitém pracovali spolu.

Trochu děsivý byl fakt, že ani Eldarn si plně neuvědomoval, že je jeho láska opravdu mrtvá. Vnímал ho jen jako že spí a že tahle etapa je dočasná, protože věřil, že se mu podaří ho vzkřísit. Jinak by se přes to takhle rychle nepřenesl. Což je tedy dobře, protože mu to dává sílu ještě dál bojovat.

Ale co když se mu to nepodaří? Nemůže přece podvádět smrt tak dlouho. Dřív nebo později se jeho kouzla rozpadnou a Wade bude muset podléhat fyzikálním a dalším zákonům, tak jako každá živá bytost.

Jestli jsme si všichni včera mysleli, že byl včerejší den nejhorší, protože zemřel Wade Shadowwalker – derionský král. Pak jsme se spletli. Poslední rozloučení s Wadem pro veřejnost bylo mnohem emotivnější. A to i proto, že to opět rozevřelo včerejší rány. Na jeho tělo se přišly podívat ohromné masy lidí v černém, kteří chtěli svého krále uctít svým příchodem, modlitbami, kouzly, slzami... čímkoli.

Poslední rozloučení probíhalo samozřejmě v Katedrále svaté Amélie, což je místo pro takové velké události jak dělané. Sáru jako jeho ženu nikdo neznal, takže jí kromě nás nikdo upřímnou soustrast nepřál a ani se jí neklaněli jako královně, kterou pro Wada vždy byla. Spíš se divili tomu, proč stojí u jeho otevřené rakve zrovna ona. Taková prostá dívka rionského původu.

Hned pod ní pod schůdkem klečel Eldarn s rukou na srdci a vedle něj stála Estrella jakožto už jediná královna Derionu s Wadovo dětmi, kteří tatínka oplakávaly už od rána, co se dozvěděly, že zemřel.

Když kněz se svými eunuchy už dlouho zpíval nějakou žalostnou píseň, ze které nás všechny bolela srdce, Sára se podívala na rozetu, skrze kterou se na něj dívala opačným směrem, když se na tom místě, kde teď stála ženil s Anomaris.

Venku samozřejmě stále lilo jako z konve. Někteří derioňané věřili tomu, že to je znamení smutku samotného boha, který pláče pro našeho nebohého krále. Věřila jsem tomu taky. Ne tedy, že by plakal přímo bůh, ale že je ve vzduchu tolik smutku, že se to odráží silnými dešti.

Anomaris si troufala až na pohřeb svého manžela. Ta drzost, když to byla ona, kdo ho zabil. Nicméně jsme počítali s tím, že přijde, a tak byla stráž připravená. Každopádně ona byla chytřejší a zvolila lepší taktiku. Měla teď hodně magické síly a žádný strach, že by si zničila duši, a tak si mohla dělat prakticky co chtěla. Tentokrát

si vzala na sebe podobu nějaké ženy, kterou potkala u vchodu. Nebylo to snadné kouzlo, ale učila se od mistra. Wade tohle taky dokázal ani nevím jak.

Své nyní blond vlasy měla svázané v drdolu a pokryté nějakým lantuchem z kousavého materiálu. Byly to hadry, co nuzní derioňané nosili, ale momentálně nechtěla vzbuzovat pozornost. Stačilo, že to na obyčejnou cizí vesničanku až moc prožívala.

Ale mezi nimi bylo víc žen, které Wadova smrt zasáhla, takže to nikoho nepřekvapilo. Milovaly svého krále, protože k nim byl dobrý a milosrdný. Zastával se jich, což by žádný jiný král nikdy neudělal a jednou za čas jim daroval Peršák, aby jim přilepšil. Sice to tak nedělal vždycky a s každým, ale občas pomáhal, když měl pocit, že by mohl.

Darrena se to taky dotklo. Hlavně proto, že věděl o něčem, co nikdo jiný nevěděl. Na pohřeb přišla dokonce i Alyssa. Ale obecně, tolik lidí jsem pohromadě v životě neviděla. Bylo jich mnohem víc než na mezinárodním šampionátu, byla to snad celá naše země. Přes davy lidí se nešlo dostat vůbec nikam. Samo sebou přišli i kluci z jeho kapely.

A zaskočilo mě, že jsem si nevšimla Wada Whispera s Emily. Já vím, že ho nesnášeli, ale alespoň jsem čekala, že by se přišli ujistit, že je opravdu po něm.

Když ten horor skončil hromadným šepotem uctivých slov: *Via mea litea*, lidi se ještě modlili, přáli upřímnou soustrast královně a jejím lidem a pomalu se drali ven. Byli ochotní na to, aby se přiblížili k tělu mrtvého krále, čekat i dlouhou frontu.

„Upřímnou soustrast, Vaše Veličenstvo,“ ozývalo se šeptem.

„Děkuji,“ odpovídala Estrella. Sára jen smutně koukala na Eldarna a sem tam na Wadovo nevinnou tvář a myslela jen na to, jak moc se jí už stýská.

„Upřímnou soustrast,“ zašeptala Alyssa Sáře do ucha a padla jí do náruče jako by byly nejlepší kamarádky. Sára jí pevně objala a zašeptala jí do ucha to stejné. Potom to stejné udělala i Eldarnovi. U toho se ale zdržela déle. Něco si povídali a na něčem se domlouvali. Pak udělala pár kroků k rakvi, což normálně nikdo nesměl, ale Alysse to bylo povoleno.

„Sbohem, lásko moje. Nikdy nezapomenu na to, jak moc jsem tě milovala a jak dobře jsem se s tebou cítila. Pozdravuj ode mě Kim,“ zašeptala a políbila ho na čelo. Pak jsme přišli na řadu my a za námi byli kluci z Anguish. Wadova smrt je silně zasáhla.

Se Sárou jsme na sebe jen kývly, Eldarna jsem pořádně objala a pak jsem přešla rovnou za Wadem. Darren zatím utěšoval Sáru, pak Eldarna, a nakonec se objímal se sestrou. A tak jsem měla chvilku o samotě s Wadem.

Měla jsem ruku položenou na jeho zápěstí a hladila jsem ho palcem po Arzanově znamení, které jsme měli stejné. „Budeš mi strašně chybět, Wade. Nevím co si bez svého nejlepšího kamaráda počnu. Ale slibuju ti, že dám pozor na Sáru a na Eldarna a že se s ostatními pokusím Anomaris položit na lopatky. Nebo ještě líp, slibuju, že jí provedu něco strašlivého.“

Nikdy na tebe nezapomenu a ani na to, co jsme spolu prožili. A i když naše začátky nebyly ani trochu hezké, o to lepší bylo pak to pokračování. Taky jsem nebyla bůhví jak skvělá..." pokračovala jsem, zatímco Darren pořád stál u lavic v první řadě a čekal až si to s Wadem vyřídím.

"Promiň, znáš mě, víš, že se nedokážu loučit. Strašně to nesnáším. Nechci se s tebou loučit. Tolik to bolí..." šeptala jsem mu do ucha zoufale. "Tak jo, už slyším tvůj smích, tak já se seberu jo? Kvůli tobě a Sáře," dodala jsem, usmála jsem se, políbila jsem ho na tvář a bez ohlížení jsem odešla za Darrenem.

Anomaris spokojeně pozorovala Sáru. Dělal jí dobře, že tolik trpí. A hlavně byla klidnější. I když Wada zabít nechtěla, takhle si je jistá, že když ho nemůže mít ona, nebude ho mít ani její sokyně.

"Upřímnou soustrast, Veličenstvo," zašeptala Anomaris Estrelle do ucha a lehce se jí poklonila.

"Děkuji," řekla a doprovázela jí očima.

"Mohla bych jen nakouknout?" zeptala se jí ještě. Estrella svolila. Anomaris udělala krok výš k rakvi a stoupla si na špičky, aby viděla alespoň kousek svého zesnulého manžela. "Ať je mu země lehká, amen," zašeptala, pokřivovala se a odešla. Ještě se usmála, když viděla Eldarna v tom stavu, v jakým byl.

Estrella si ničeho nevšimla, byla vyčerpaná a kolem byla velká spousta lidí. Prostě ženská, která chtěla vidět krále na vlastní oči. Sáře už se podlamovala kolena. Darren jí pohotově chytl a vzal jí do náruče.

"Uvidíme se později," řekl ostatním a nesl jí pryč z katedrály. Já jsem šla vedle něj a mířili jsme si to domů. Museli jsme vymyslet jak to teď bude dál. Nemohli jsme jí přece teď nechat samotnou. Jenže Wade by nechtěl, aby byla v Derionu, bylo to pro ní nebezpečné. A tak jsem holt musela za ní.

Měli jsme klid na truchlení tak zhruba tři dny. Pátrání po Anomaris bylo v plném proudu, ale ta mrcha se uměla dobře schovávat. Eldarn se probíral Wadovo věcmi, které potřeboval k tomu, aby mohl vyřešit tu zatracenou věc, která by ho mohla vzkřísit a cestou našel velkou spoustu zajímavých věcí. Jakkpak by ne, když Wade byl záhadný a nechával si skoro všechno pro sebe.

Nejspíš nikdy nechtěl, aby o tom někdo věděl, a to ani Eldarn, ale teď tady nebyl a nestihl si to nijak výrazněji zabezpečit před někým jako byl jeho spřízněnec. Nejen, že našel jeho tajné zápisky z doby, kdy měl v hlavě Temnotu a ještě starší, kdy chtěl dostat Srdce Derionu, ale dozvěděl se, že Wade měl vlastní knihu kouzel a jak jí vyvolat.

"Ty jsi zatracený génius, Shadowwalkere," řekl a otočil se na něj. Zase ho totiž nechali uložit do postele. Jeho tělo muselo být co nejzachovalejší, kdyby náhodou Eldarn přišel na to, jak ho vzkřísit. Bylo to taky samo sebou přísně tajné, aby jim jejich plány někdo s nekalými úmysly nenarušil.

Eldarn se natáhl vedle něj, zatímco si střídavě četl jeho poznámky o tajné knize kouzel a o tom, kolik vlastních kouzel tam už má. A poznámky z doby, kdy byl

v temnotě. Bylo to velmi osobní, ale proto to nečetl. Ne, že by nebyl zvědavý, ale každý nadprůměrně inteligentní člověk ví, že v určitých situacích bývají lidi nejupřímnější a nejukecanější.

Nahlédnout někomu do hlavy směla jen Estrella a ani ta se nedostala všude a už vůbec ne do mysli takového deriona jakým byl Wade. Ale Eldarn teď mohl něco takového zažít a případně z toho i leccos vykoumat. Třeba hlavně způsob uvažování, myšlenkové pochody, míru vůle, agrese a tak dále. A zrovna v době, kdy se pral se svojí Temnotou. To je jackpot.

Celkem ho i překvapilo, že si psal deníky, ale když nad tím uvažoval víc, tak ani tolik vlastně ne. Každá velká mysl by měla mít kde uložit svoje myšlenky a vzpomínky, aby nevybledly, nebo se neztratily. Jak jinak by se daly později třídit, procházet si je a zase pak nalézat nová a nová řešení, kdyby změnily svou povahu vlivem času?

Temnota/temnota (první rok čístej)

Všude zatracená tma, ale klid a pohoda. Dokud nepřijde Heartová. Když jsem si s ní začínal, byla jen o trochu normálnější než ta skutečná. Říkal jsem si, že jestli je tohle moje Temnota, nemusím se jí bát. Tahle, aby mě kdy obrala o duši? Už i Alyse bych odolával hůř. Ale jak jsem se seknul.

To, co mi předvedla v první vlně ušlo, ale v tý druhý? Nechtěl jsem, aby mě nechala být. Fakt jsem to nechtěl. Myslel jsem jenom na to, že sakra nemůžu ovládat svůj mozek a začal jsem se bát. Hrála si se mnou jako profesionálka. Sám bych to líp nezládnul. Pořád mi trochu chybí, ale strach mi už nedovolí si s ní hrát, a radši na ní ani myslet.

Když jsem se z toho probral, netušil jsem ani že jsem vzhůru a chtěl jsem zpátky za ní, aby si mě zase vzala těma svýma upravenýma rukama... a dělala mi všechno, to co mi na očích viděla. Tak jako předtím. (A ona dokáže všechno).

Moje plány byly jasné, chtěl jsem, aby se dala dohromady s Paynem a dostala do sebe Srdce Derionu, ale když se to dělo, žártil jsem. Nechápu to, ale chtěl jsem, aby byla se mnou a splnili jsme si to, co jsem měl v hlavě. Byla to mocná magie. Fakt jsem se do ní na nějakou dobu zbláznil. Myslel jsem, že se mi to nemůže stát, ale nevěděl jsem, jestli jí miluju nebo jsem jenom posedlej.

A tak jsem to zkoušel všelijak, aby to bylo vzájemné. A myslím, že se mi to podařilo až na to, že jsem to nedomyslel. Pod vlivem těch věcí, kterých jsem z toho měl plnou hlavu, jsem moc nemyslel jako normálně. Ani jsem nepomyslel na Sáru, Anomaris, korunu na nic. Chtěl jsem jenom jí jak ve svojí hlavě, tak doopravdy. Asi jsem jí taky miloval. Vzpomínám si, že jsem to Eldarnovi taky záviděl. Takže si jí můžu přidat na seznam platonických lásek.

„Ty jsi samý překvapení, Wade,“ zmínil Eldarn a prolistoval sešit o kousek nazpátek.

(Temnota – první setkání)

Dneska poprvé jsem se setkal se svojí temnou Ay. Bylo to divné. Chvilí jsem měl pocit, že očerňuju duši já jí. Vlastně to byla zábava. Trochu se bojím, že to je součást jejího plánu, že

si se mnou takhle hraje, aby mi ukázala, že se jí nemusím bát. Je jasný, že budu analyzovat i Temnotu a zvlášť tu svojí.

Darren mi dal svojí duši, abych se jí zbavil, ale to já nechci. Cvok, někdy mi přijde, že vůbec nemyslí. Dalo mi to práci, abych se s ní setkal tak brzy. Vždyť bůhví kdy by si pro mě přišla...

(Temnota – druhý setkání)

Nic lepšího jsem v životě nezažil. Jestli to není Temnotou, ale Heartovou, pak chápu, co na ní Payne tak vidí, že jí nenechá plavat. Ne sranda, vím co v tom je, ale stejně...

(Temnota – třetí setkání)

Dneska se překonala, dokonce jsem sám ani nevěděl, která bije. Ví, že si s ní nemůžu už moc hrát a že můžu uklouznout nanejdýš ještě jednou, ale dneska jsem to málem nevydržel. Byla fakt intenzivní. Každopádně čím trpělivější budu, tím víc se bude snažit a já si to víc užiju až jí to dovolím...

(Temnota – čtvrtý setkání)

Ty krásu. Dneska jsem zažil druhou vlnu a to bylo něco neuvěřitelného. Asi seru na nějakou duši, chci jí. Je to šilený, ale chci jí černou jako uhlí. Ne, prober se, Wade, buď racionální. Shrň si to, z učebnic o černý magii a o duševním moru víš dost zásadní informace.

První je ta, že vlny jsou jenom tři. Tři, který se stupňují, z té třetí už není cesty zpátky. Pak už je to všechno stejný na úrovni třetí vlny. Jaký to ale asi je? Jednoznačně dokonalý. No nic, zase zpátky do reality.

Druhá zásadní informace je ta, že Temnota může mučit i negativní silou, která bývá efektivnější, protože člověk pak škemrá o konec a to je ještě nebezpečnější, protože v takový situaci pak spíš propadne čemukoli, co nabízí. Navíc je to mrcha vychcaná a oblbne kohokoli. Ani člověk nepozná, co je ona a co ne. Tomu bych se rád vyhnul. Takže, Wade, už jí nesmíš podlehnout!...

(Nic?)

Dneska se neukázala. Chybí mi. Myslím na ní celý den. Jsem trochu jako blázen. Hm, asi o ní složím písničku. Ale teď bych na to měl přestat myslet, zase mě to dostává tam, kde být nechci (už zase).

*Chasing the darkness that Darkness provides,
Embracing the shadows, where passion resides
When she touches me, I crave the pleasure,
Her body's a weapon, and I'm her treasure*

*Oh, she rides me slow, with a teasing grin,
In this chaos, I lose myself in sin
Whispers in the night, temptation so divine,
I'm losing my mind, wanting her to be mine*

*Dim the light, let the shadows dance,
I'm ready to dive into this wicked romance
With every spark, I'm losing my soul,
But that's the price when you're chasing your goal
Tempting Darkness, take me higher,
Oh, I wanna fuck her (wanna fuck her), let my
spirit fly*

*Reality's a joke, it's all a masquerade,
Hidden in shadows, we play the charade,
She's a siren calling out my name,
With every touch, I'm playing her game
I'd sell my soul for a taste of bliss,
Her wicked kiss, hmm, I can't resist,*

*In this extasy, (damn) I'm losing my mind,
Letting her wrap around me, leaving sanity behind...*

Tak ne, nedokážu na to nemyslet, mám jí plnou hlavu a začínám být hodně nemravnej... A tohle dám na cover.

(Temnota – pátý setkání)

No nejspíš jsem jí podcenil. Dneska to na mě zkoušela zase a měl jsem co dělat, abych to ustál. Tak moc jsem jí chtěl. Ale zjistil jsem, že se to dá trénovat. Ona mě nažhaví a já si to domyslím na všechny možný varianty, který mě napadnou a pak už jí nepotřebuju, vystačím si sám. Není to sice tak super jako by to bylo s ní, ale lepší než nic...

(Temnota – šestý setkání)

Asi bych se měl nějak vyléčit, protože jsem na ní závislej a začíná mě to děsit. Tak jo, sbohem, moje temná láska, namíchám si něco na očištění a pak se ještě uvidí...

(Heartová a její Temnota = já)

Dostal jsem jí. Teda jako Temnota zatím. Bylo jasné, že tomu neodolá. Ale dělá mi radost, že jsem to byl já, protože je to tak zvláštně intimní vzhledem k tomu, že ona je zase moje Temnota. Škoda, že nás tyhle pekelný hrátky můžou oba úplně zničit, protože se mi to dost líbí a jí očividně taky. Trochu mě mrzí, že jsem jí neviděl do hlavy v tu chvíli, rád bych viděl, jak jako její Temnota vypadám a na co tak ona asi myslí.

(Dávno po Temnotě s čistou hlavou, duší a srdcem)

Když jsem upadl do Temnoty naposledy, bylo to jiný než předtím. Temnota si se mnou už nehrála jako dřív. Byla zlá a krutá. Báł jsem se jí. Báł jsem se, že mě zničí. Mučila mě, vydírala mě, ukazovala mi ty nejhorší věci. Rozhodně už mě nerozmazlovala. A sice to bylo horší a nebezpečnější, ale za to já jsem rád.

Protože, kdyby na mě byla sladká jako melasa, nikdy bych se jí nechtěl zbavit. Na to možná došla. Odhadla mě špatně a zvolila blbý mučící praktiky. Jak kdysi říkal Eldarn, jsem holt citlivá duše a mám rád něžnosti a věci, co mají smysl. Být brutální na lidi je moje specialita. Ne haha, z toho jsem se už taky poučil, protože jsem zjistil, že to je efektivní leda tak dočasně.

Nejde být neustále zlej, je to vyčerpávající a hlídat všechny aspekty toho všeho taky. Takhle jsem to poslal s Darrenem a nejen s ním, ale i s Eldarnem. U Eldarna se mi to našťěstí povedlo změnit, protože je to trubka, ale taky proto, že je moje krev.

Prostě, když chceš někoho dostat, musíš ho dostat tím nejlepším, co v sobě máš. Tím, co on chce a potřebuje. Pak je jenom tvůj. Tak jako Eldarn, Heartová, Sára, Kim a Alyssa. Dokud jim to budu dávat, budou můj...

A zatímco Eldarn měl plné práce s analýzou Wada, jeho myšlenkových pochodů a taky s Éterem, Anomaris si pomalu klestila cestu k Sáře. Jak kdysi říkal Wade, že mi moc sluší a já mu řekla to samé, když měl v sobě moji sílu z krystalu, Anomaris to taky slušelo. Magická síla zkrátka mění čaroděje k nepoznání, ale hlavně deriony.

Byla jako by omládlá o deset let a působila naprosto uvolněně jako by věděla, co dělá a neměla z ničeho strach. Mířila si to svižným krokem na derionské závodní hřiště jako by přesně věděla, že tam Darren bude. A byl.

Když jí viděl stát naproti němu akorát, když se chystal s taškou přes rameno domů, ztuhl. Zaskočila ho svou krásou. Chci říct, vždycky byla hezká, ale teď? I slepý by viděl tu záři. Nicméně, ne, že by ho okouzila, spíš vyděsila důvodem té krásy. Darren by o ní nezavadil ani botou, tím jsem si byla jistá. Ale Anomaris se chystala zavadit o něj.

„Nazdárek,“ pozdravila ho. Darren na ní hned chtěl seslat nějaké kouzlo, ale nešlo to. Musela ho už nějakou dobu sledovat a něco mu udělat. „Neboj se, neztratil jsi sílu. Ne natrvalo. Všechno bude dobrý, když mi dáš Ay,“ řekla a on zavrtěl hlavou.

„Ani za nic, Anomaris,“ odseknul a ona se pousmála a udělala k němu dva kroky blíž. Darren se rozhlídl. Byla už tma a on odcházel poslední. Navíc teď nemohl používat moc, trochu se bál.

„Tak to půjde po zlým,“ objasnila a natáhla k němu ruku, ale vysmekl se jí a chtěl jí chytnout a nějak zpacifikovat, ale ona byla mnohem silnější. Její fyzická síla byla větší než ta jeho, neměl šanci. Chytla ho za obě zápěstí a jako by byla zápasník, ho hodila na zem a obkročmo si na něj sedla.

Darren na ní se strachem v očích koukal a snažil se vymyslet, jak se dá bez magie ubránit mladé ježibabě. Tak se přezdívá všem derionkám, které těsně překročily onu řeku na druhou a temnější stranu. V téhle fázi by jí už klidně bez výčitek zabil, kdyby dostal příležitost, tu ale nedostal.

Anomaris se k němu naklonila jako by ho chtěla políbit na krku, ale jen si k němu přičichla. „Nádherně voníš. Je fakt těžký tomu odolat, v tom musím dát Wadovi za pravdu. A o to je to těžší, když tě mám takhle u sebe. To zase musím říct, že tvoji ženu obdivuju, že ustála Wada neo... i když, to myslím, že se nikdy nedozvíme. No,

hádej kdo je zase moje Temnota, můžeš jednou," zašeptala mu do ucha, dotýkajíc se rty jeho krku a ušního lalůčku.

Darren ztratil slova. Vůbec nevěděl co má dělat. Ono stát tváří v tvář mladé ježibabě bylo fakt na nic, natož bez magické energie. Mohla ho ukončit lusknutím prstu, protože až takovou měla sílu v téhle fázi.

„To mi lichotí," prohlásil, aby uvolnil napětí. Nejvíc ze všeho jí měl chuť něčím skrz na skrz probodnout jako to ona udělala Wadovi. Ale pochopitelně to neudělal, hlavně taky proto, že neměl čím.

Anomaris se pousmála a lehce prsty prohrábla jeho blond vlasy. „Spolu to teď rozjedeme. Zničíme tím Heartovou, Sáru a pak samotnou královnu... chci vidět vás všechny a hlavně Eldarna na dně," šeptala. Darren se bál jí ze sebe shodit, aby po něm nevyjela ještě s větší vervou. Byl si jistý, že je momentálně schopná všeho.

„Tohle je fakt ošklivá jizva, mrzí mě, že jsem zničila tak pěknou tvářičku. Teď když jsme v tom spolu, měla bych to napravit," prohlásila hladíc ho klouby po jizvě na tváři.

„*Sana eum, eniar menir sanum,*" zašeptala a jizva pod jejíma rukama začala mizet, dokud nezmizela úplně. Teď na to měla sílu i černou duší, mohla si dělat co chce. A momentálně si myslela, že jí za to bude Darren vděčný, ale ten si na tu jizvu už zvykl, bylo mu to jedno. Navíc by si radši nechal udělat další, kdyby to mělo znamenat, že by bylo po ní.

„Takhle je to lepší," zmínila a usmála se na něj. Darren si překvapeně sáhl na tvář a když necítil jizvu, polekal se, co po něm bude na oplátku vyžadovat. I když to po ní nechtěl, ježibaby si určují pravidla her. Byla jako Wade kdysi, akorát milejší – zatím, protože jí neoponoval.

„Je hrozně příjemný na tobě takhle ležet, ale necháme si to na později. Teď máme nějakou práci. A první bude Heartová. Takže, kdepak je?" tahala z něj a použila na něj ježibabí magii. Neříkalo se jí tak proto, že byla přímo ježibabí, ale proto, že měla až takové grády, že žádný derion s čistou duší tomu nemohl konkurovat, ani se tomu ubránit.

Proto byla ježibabí magie tak nebezpečná. Když se totiž ježibaba zaměří na „smrtelníka", je to vážně nepředstavitelná smůla. Říkala jsem, že mají ježibaby obrovské výhody. Dočasně, ale i to jim stačí k tomu, aby si dělaly co chtěly, byly to doslova nejmocnější bytosti v Derionu, i když je po nějaké době přemohly ježibabí obtíže.

„Je se Sárou v lidském světě," odpověděl, aniž by to chtěl říct. Pak si to strašně vyčítal. A i to, co ještě neřekl, ale věděl, že řekne. Anomaris se usmála. „Ještě jednou na mě použiješ nátlak a překousnu si jazyk," vyhrožoval jí, ale to jí nezastrašilo. Jen chytla jeho tvář mezi dva prsty a stiskla k sobě, až se mu nakrčily rty.

„Pak tě vyléčím. Nebo si to vezmu přímo z tvé hlavy. Kdy už ti konečně dojde, že Wade nebyl tvoje nejhorší noční můra? Budou to ježibaby z Východního Derionu. Počkej až očerním Ay její dušičku, třeba se pak z nás stanou přítelkyně. Když ne, bude to aspoň zábava. Ona si bude užívat s mým manželem ve svojí hlavě a já zase

s tím jejím ve svojí," prohlásila a konečně z něj slezla. Darren stěží zadržoval slzy. Anomaris si to rozhodně vychutná. Pokud jí někdo nenajde a nezastaví jí, což nejspíš vzhledem k okolnostem nehrozí.

Když kousek od nich něco zašustilo, Anomaris se ohlédla a pak se podívala zpátky na Darrena. „Radši půjdeme ke mně, tady je to nebezpečný. Pojď, miláčku můj krásnej, budeme si hrát," řekla s očividným nadšením v hlase, chytla ho za ruku a přenesla se i s ním do paláce do třinácté komnaty, která dokud tam nemusela být zavřená, byla několik desítek let opuštěná. A kde jinde je nejbezpečnější se ukrýt než tam, kde by jí nikdo nikdy nehledal?

Já jsem akorát myla nádobí a vařila Sáře a Darrenovi večeři. Musela jsem na ní dohlédnout, když ona byla úplně mimo. A Darren mi pomáhal utírat a byl celkem hodný, tak za to jsem byla alespoň ráda.

Od toho pohřbu nic neřekla, jen nešťastně koukala do prázdna a sem tam se jí z očí kutálely slzy, což věstilo to, že na něj myslí. „Sáro, musíš se starat o miminko. Musíš jíst a pít. Sněz aspoň tu zeleninu a vypij ten čaj," naléhala jsem na ní, ale vůbec nereagovala. Povzdychla jsem si a přisedla si k ní.

„Sáro, tvoje holčička potřebuje živiny. Víím, že ti není dobře, ale ubližuješ jí. Musíš tu být pro ní. Nechci sypat sůl do rány, ale je to to jediný, co ti po něm zbylo. Hýčkej jí. Jestli se s ní něco stane, budeš si to po zbytek života vyčítat. No tak, kvůli ní a kvůli Wadovi," promlouvala jsem jí do duše.

Ona se tedy natáhla k nakrájené zelenině a začala to chroupat. Pohladila jsem jí po vlasech. „A taky se napij," dodala jsem ještě a lehce k ní popostrčila hrnek s čajem. Sice se napila, ale hned se běžela vyzvracet.

„Mami a co je tetě?" vyptával se Darren, když jsem už taky byla v koncích se svojí výdrží. Pohled na ní byl bolestivý. Jen jsem ho zvedla do náruče a přitulila jsem se k němu.

„Strejda Wade odešel, tak je smutná," odpověděla jsem mu stručně.

„A kam odešel? Tak ho přivedeme, aby už nebyla smutná," navrhnul. Já se mu nalepila rty na vlásky.

„To nejde, miláčku. On odešel do nebička, víš? Odtamtud se nedá vrátit," objasnila jsem a on mě jen pohladil po tváři. Byl tak sladký a empatický. Tak moc jsem ho milovala. Byl moje všechno a stejně tak jeho táta.

„A nemůže tam jít teta za ním?" napadlo ho.

„Ne, to nemůže. Pojď mi pomoci vybrat zeleninu do polévky," řekla jsem a vysadila ho na kuchyňskou linku.

Sára zatím plakala v koupelně. Měla puštěnou vodu v umyvadle, dlaně opřené o jeho kraje a se skloněnou hlavou mířila slzami rovnou dovnitř. Měla jsem o ní strach, ale věřila jsem, že by neudělala nějakou blbost. Tedy, nevěřila jsem tomu dostatečně, protože jsem se rozhodla, že jí raději půjdu zkontrolovat.

„Sáro? Jsi v pohodě?" klepala jsem na dveře. Čekala jsem, že mě tam nechá stát dlouho bez odpovědi a že ty dveře budu muset nakonec nějak vyrazit, ale opak byl

pravdou. Okamžitě mi otevřela a padla mi kolem krku. Objala jsem jí a hladila po zádech. Taky jsem jí instinktivně líbala na tvář a krk, abych jí utěšila.

„Omlouvám se, Ay, že jsem tě nechala se o mě tolik bát. Že jsem tě takhle separovala od Darrena, protože jsem úplně neschopná...” pokračovala.

„Nejsi neschopná a přestaň říkat takové věci! Musíš být silná. Prostě musíš,“ zašeptala jsem jí do ucha a ona přikývla a podívala se na mě s těma usazenýma očima. Otrřela jsem jí ty slzy do dlaní a chytla za ramena.

„Musíš žít dál. Bude to těžké a bolestivé, ale nejsi na to sama a nikdy nebudeš. A máš kousek Wada s sebou už napořád. Tvůj nejcennější poklad,“ dodala jsem a pohládila jí bříško. Ona přikývla a připlácla svou dlaň na hřbet mojí ruky, která byla pořád na jejím břiše.

Anomaris Darrena akorát zatím přivázala pevně za ruce nad hlavou ke stěně něčím, co slabounce modře zářilo. Darrenovi z očí tekly slzy, protože věděl, že jí prostě nemá šanci vzdorovat. Jeho největší obavy se začínaly naplňovat. Strípky z vizí, které se mu postupně odkrývaly jako karty, ukázaly další události a částčky, které do sebe začínaly zapadat jako puzzle.

Například začínal poznávat tuhle konkrétní místnost. Uslyšel strašlivý křik a pocítil nepředstavitelnou bolest ze ztráty někoho blízkého. Všechno se to na něj valilo jako lavina a on se jen snažil rozeznat pravou podobu toho všeho. Kdo, že to tak plakal a proč. Jistý si byl jen tím, že to byla žena a nebyla to Sára. A čím hlouběji se nořil do těch vizí, které teď měl, tím víc se bál toho, že to budu já.

Konečně to pochopil, po těch letech, co věděl, že se stanu ježibabou. Už věděl proč a věděl i jak a on s tím nemohl nic udělat. Nemohl s tím udělat nic ani předtím, neexistovala jediná věc, která by mojí duši mohla ochránit před něčím tak silným jako je temnota. Ale i tak pro to udělal nejvíc, co bylo v jeho silách.

Anomaris se mu mlčky dívala do tváře. Věděla o tom, že má dar vidění a když mu tak zvláště zářily oči, došlo jí, že má nějakou vizi. A soudě podle toho, jak se mu zalily oči slzami odhadla, že se mu nelíbí, co viděl.

„Dostaň sem Ay,“ zašeptala, ale zavrtěl hlavou. A tak proti němu natáhla svou ruku a zopakovala to. „Dostaň sem Ay!“ řekla hlasitěji a popostrčila ho magií a nějakým speciálně vybraným kouzlem k poslušnosti. Díky tomu se mnou mohl mluvit, aniž bych byla jako on v Derionu.

My jsme se se Sárou konečně trochu daly do řeči. Pomohla mi vykoupat Darrena a uspat ho a bavily jsme se o těhotenství a porodu. Taky chtěla vědět, jaké to je a jestli jí budu držet za ruku až k tomu dojde. Slíbila jsem jí, že určitě jo, protože je to moje nejlepší kamarádka a kdo jiný by jí už měl držet za ruku, když ne já?

„Ay...” Uslyšela jsem ve svojí hlavě slabounce. Byl to Darrenův hlas. Úplně jsem vyskočila z gauče. Podívala jsem se na hodiny a bylo půl 10. Už tu měl dávno být. Sára se na mě překvapeně podívala.

„Co je?“ zeptala se mě. Nechtěla jsem jí zbytečně děsit, vždyť se konečně na pár minut přestala trápit.

„Nic, jen jsem si tak říkala, že si dám ještě jeden čaj, co ty? Dáš si taky?“ navrhla jsem a ona přikývla. Odešla jsem do kuchyně a snažila se pochopit, proč jsem slyšela jeho hlas. *Navíc slabě a... pane bože, něco se muselo stát v Derionu. Proto ještě nepřišel. Setkal se s Anomaris?*

Věděla jsem, že ho musím najít, ale nechtěla jsem tím stresovat Sáru. Navíc jsem nemohla odejít od Darrena i s ní. *Když zmizím, bude z toho na prášky až to zjistí. A dřív nebo později mě bude hledat. Darrena nechá sousedce a půjde za mnou. Co teď?*

„Skočím se podívat na chvilku za Darrenem, jestli se něco neděje. Hned jsem zpátky. Pohlídej Darrena. Nikam nechod!“ řekla jsem jí a vyčarovala si portál do Derionu.

„Počkej, Ay!“ rozeběhla se ke mně, ale už jsem byla pryč. „Nenechávej mě tu samotnou...“ dodala smutně a posadila se zase zpátky na gauč. Přitáhla si kolena k sobě a opřela si o ně bradu.

Já se objevil kousek u hřiště, kde bylo všechno pokryté mokrou trávou. Stále trochu mrholilo, a tak všude bylo bahno. Dokonce jsem do takového většího i šlápla. „Krucí,“ zaklela jsem a pak se ozvala Darrenovi. „Darrene, kde jsi?“ zeptala jsem se a čekala jsem na reakci.

„Nechod' za mnou!!! Vrať se hned zpátky! Ať se děje cokoli, drž se ode mě dál! Rozumíš, Ay? Poslechni mě sakra a nechod' za mnou!“ odpověděl mi. Zmocnil se mě strach a panika. Tohle znamenalo jediné, byl někde v nebezpečí a já jsem ta, která to akorát svým příchodem umocní. *Unesla ho Anomaris?*

„Kde jsi? A proč bych tě sakra měla poslouchat? Okamžitě mi řekni co se stalo. Děšíš mě,“ ozvala jsem se, ale nereagoval. „Darrene, prosím. Mluv se mnou. Mám o tebe strašný strach,“ pokračovala jsem, ale marně.

Anomaris jen mlčky pozorovala Darrena a pousmála se. „Vím o co se snažíš, ale to nebude fungovat. Ona přijde. Nenechá tě se mnou samotného a to přiláká i Sáru,“ prohlásila.

Darren už viditelně plakal. Jedna věc je něco tušit, vidět ve vizích, ale když se to stává skutečností a on má pozorovat tu nevyhnutelnou katastrofu – svůj celoživotní strach v přímém přenose, musí to být přímo zdrcující.

„Tak dělej! Pošli jí tohle...“ prohlásila, svou magií ho donutila, aby se dostal do telepatie a něčím ho bolestivě žahla, aby vyslal signál v podobě bolestného zakřučení přímo do mojí hlavy.

„Darrenéééé!“ zaječela jsem se strachem v očích do tiché a pochmurné tmy. Byli jsme propojení. Cítila jsem ho. Úplně mě to dostalo do kolen, nevěděla jsem, kde ho mám hledat. A chtěla jsem tam jít, i když jsem věděla, že to je past.

„A teď jí řekni, kde jsi. Ukaž jí to,“ poručila mu a znovu na něj seslala další kouzlo. Byl zcela pod jejím vlivem, nemohl mi říct nic jiného a i kdyby to řekl, neposlechl by ho, protože by to stejně ničemu nepomohlo.

Najednou se mi v hlavě zjevil obraz prázdné a temné místnosti. Věděla jsem, že mi tím říká, kde ho najdu. Nečekala jsem ani minutu a okamžitě jsem se tam přenesla. A nepřekvapilo mě, co následovalo.

Hned, jak jsem ho viděla na té stěně s rukama nad hlavou, ztratila jsem najednou schopnost čarovat a spolu s ní i pevnou půdu pod nohama. Anomaris mě kouzlem přirazila zády ke zdi, že to ve mně hrklo a připoutala mě stejně jako jeho jen kousek od něj.

Darren vypadal zoufale. Ne, ještě hůř. Skoro ztratil slova. „Neměla jsi sem chodit, Ay,“ řekl zlomeně. Nic jsem na to neříkala, jen jsem se podívala Anomaris do těch jejích ďábelských očí a pak zase zpátky na něj. Všimla jsem si, že nemá jizvu.

„O co ti jde?“ zeptala jsem se jí.

„O pomstu,“ odpověděla suverénně a vyčarovala nám trochu světla. „To, abych na to líp viděla,“ oznámila nám. Já se podívala zase na svého manžela. Slzy mu tekly z očí proudem, ale ani nepípnul. Viditelně byl v silné mentální bolesti. Tolik jsem mu chtěla ulevit, ale nešlo to. Nemohla jsem hnout ani prstem.

Nejvíce jsem se teď bála o něj. Že mi ho Anomaris vezme jako nám vzala Wada, ale moc jsem nerozuměla tomu, co s námi chce udělat. Věděla jsem víc než jistě, že nás bude mučit, ale netušila jsem jak. Každopádně to nejspíš bude strašlivé.

Zakázala jsem si brečet. *Nechci, aby viděla moje slzy!* Sice se mi chtělo brečet tak jako nikdy. Strachy, že už neuvidím svoje dítě a svého muže, ale tu radost jsem té svině odmítla dát.

„Kdo z vás dvou mi sem zavolá Sáru?“ zeptala se. Oči se mi neúprosně zalily slzami. Nedokázala jsem být statečná dlouho, bylo mi strašně. Darren celou dobu neřekl jediné slovo, jako by byl v hlubokém transu.

„Tak třeba ty, Ay. Ať není všechno jenom na Darrenovi,“ prohlásila a seslala na mě nějaké kouzlo, které mě doslova nutilo na Sáru mluvit a volat o pomoc.

„**Sáro, pomoc...**“ vpravila jsem jí do hlavy a pak bylo hrobové ticho. Bála jsem se o ní, ale i o Darrenka. Absolutně jsem netušila, co bude dál a ten pocit se mi nelíbil. Pak se toho chopila ona.

„**Jestli sem nepřijdeš, oba je zabiju! Máš na to minutu. A jako první půjde Darren...**“ upozornila jí. Sára vytřeštila oči, když uslyšela Anomaris ve svojí hlavě krátce na to, co slyšela mě volat o pomoc.

Běžela pro Darrenka do pokoje a vzala ho do náruče a spolu s ním se pomocí pečete, kterou nosila na krku, přenesla za Darrenovo matkou. Zjevila se u ní u postele celá v slzách.

„Co se stalo?“ polekala se Artemis, vstala z gauče a vzala si spící dítě do náruče. Sára pokrčila rameny a ve vteřině byla pryč. Artemis si povzdychla a šla malého uložit.

Uplynulo necelých 40 sekund, když se zjevila uprostřed místnosti. „Ne, Sáro, ne!“ vykřikli jsme oba s Darrenem najednou. Anomaris se rozlil úsměv po tváři. A měla nás tam všechny.

„Všichni a malý bonus,“ prohlásila zírajíc jí na břicho hned, jak jí přivázala vedle mě. Udělalo se mi zle. Darren jen tisknul víčka k sobě a snažil se polknout tu hořkou chuť bolesti v krku. Ale bylo to jako kamení, nešlo to.

„Jsem tady. Pusť je!“ sykla na ní, ale ona zavrtěla hlavou.

„Hrdinka Sára, jako vždycky, nehloupější ze všech. Lhala jsem,“ odpověděla. Sára se snažila uvolnit z těch magických pout, ale brzy jí došlo, že neexistuje šance, jak její kouzla zlomit.

„Sebrala jsi mi celý život,“ připomněla jí Anomaris.

„To ty mě taky, jsme si kvit,“ sykla na ní. Kdyby tu fungovala magie, z očí by jí šlehaly plameny. Anomaris zavrtěla hlavou.

„Nešla jsem po něm. Mělas to být ty. Ale jako vždycky jsi to zkazila a znovu jsi mi všechno vzala,“ prohlásila a opřela se zády o stěnu naproti nám. Nikdo jsme nic neříkal, nemělo smysl se s ní hádat, ani škemrat a ani nic. Bylo jasné, že tohle nebude mít dobrý konec.

„Čekáš dítě s mým manželem,“ zmínila, ale Sára zavrtěla hlavou.

„Ne, čekám dítě se svým manželem!“ prskla na ní. Anomaris vytřeštila oči. Tohle netušila.

„Nemůžeš být vdaná za stejného muže, který si vzal jako první mě! My jsme se nerozvedli,“ objasnila.

„Na Zemi to neplatí. Navíc, on už tě nechtěl. Vždycky chtěl mě,“ hádala se s ní. My s Darrenem jsme si vyměnili pohledy. Trochu jsme se báli, aby jí ještě zbytečně nepopudila, ale nejspíš to ani nešlo. Anomaris věděla přesně, co chce komu udělat, měla to naplánované.

„Možná teď konečně Eldarn pocítí, jak moc tohle konkrétně bolí,“ prohlásila, vytáhla z koženého krytu dýku a vrazila jí Sáře přímo do dělohy až po jílec. My s Darrenem jsme vytřeštili oči.

„Ahh,“ zavzdychala bolestně a skroutila se co jí ty kouzelné řetězy dovolovaly.

„Láska bolí, život bolí. Kousky Wada už žijou v paláci a budou vládnout Derionu. Ty nejsi hodna s ním čekat dítě. Třeba budeš mít štěstí a brzy se s ním uvidíš, Sárúško,“ zašeptala, vytrhla z ní svou dýku a otírajíc čepel od krve do svých hedvábných šatů se od ní odtáhla.

Sáře po tváři tekly slzy smutku a bolesti. Bolesti fyzické, ale hlavně té psychické, která se jí usadila na plicích jako těžký balvan. „Já tě zabiju!“ zaječel Darren a já úplně ztratila řeč. Nemohla jsem ani popadnout dech. Anomaris se zasmála.

„Ještě slovo a setkáš se s ním jako první,“ vyhrožovala mu, ale on byl tak našťvaný a plný nenávisti, že se ničeho nebál, i když neměl žádnou sílu.

„Dostanu se odtud a potom tě budu mučit jako ty mě. A jizvy budou tvůj nejmenší problém. Odtrhám ti všechny nehty a nacpu ti je do chrťánu. Stáhnou tě z kůže za živa a budu se koupat v tvé krvi. Odřežu ti maso od kosti a donutím tě sledovat, jak tím krmím wergony. A možná jim hodím i kostičku.

Celou tě posypu solí a hlínou a pak tě nechám pomalu umřít na infekci pěkně nepříjemně svázanou. Až chcípneš, vyříznu ti srdce z těla a rozmačkám na prášek.

Roztrhám tvoje vnitřnosti a nakrmím s nima draky. A tvoje zbylý ostatky nechám hnit všem na očích za to, co jsi udělala," vyhrožoval jí a ona se nemohla přestat smát.

„Máš bujnou fantazii, Darrene. Musím uznat, že to zní zajímavě. Víš, vždycky mě přitahovali drsníci. Takoví jako byl Wade. Ale to ty nejsi, zlatíčko. Nedokázal bys jedinou věc z toho. Jsi na to moc velkej dobrák," pokračovala.

„Věř mi, že dokážu i mnohem víc," odpověděl. Sára krvácela a svíjela se bolestí. Plakala a už se ztrácela v tom kvůli čemu. „Přisahám při všech svatých, že jestli k tomu bude příležitost. Dostojím svých slibů," dodal.

„Neřvi!" okřikla Sáru Anomaris a hodila na ní pohled jako na rozmazlené dítě, které se vzteká jen kvůli lízátku.

„Potřebuje ošetřit. Vždyť umírá," křičela jsem na ní našťavaně.

„Tak ať," dodala, odešla a zamkla za námi celu. Já se otočila na Darrena.

„Musíme něco udělat, Darrene," vztekala jsem se a snažila jsem se zase vymanit z pout na mém zápěstí, ale marně. „Vydrž, Sáro. Neboj se. Dýchej. Pomůžu ti. Něco vymyslím. Všechno bude dobrý," utěšovala jsem jí, ale taky marně. Byla plná bolesti. Před nedávnem jí zemřela její láska a teď i její jediné dítě a jediná naděje na lepší zítřky. Taký byla smrtelně raněná. Její bolest byla nekonečná.

„Nech mě umřít," zašeptala zlomeně.

„Ani náhodou! Ty neumřeš, jasný?" zpražila jsem jí i když jsem na to neměla právo. Mohla jsem si jen představovat jak moc musela trpět.

„Kurva!!!" ječel Darren a lomcoval s pouty. Z očí mu vytryskly slzy. „Je to moje vina. Měl jsem jí kurva zabít už předtím. Já věděl, že bude zle. Ale tohle mě nenapadlo," plakal.

„Není to ničí vina," zasípala a pomalu upadala do bezvědomí. Pod ní se objevila kaluž krve a ona jen bezvládně visela za ruce na kamenné zdi.

„Sáro!" vypískla jsem. „Anomaris. Prosím, ošetři jí. Prosím," křičela jsem zoufale a tohle jsem neměla dělat. Tuhle chvíli si možná budu vyčítat už do smrti – že jsem jí volala zpátky. „Zachraň jí," pokračovala jsem. Ona otevřela dveře, opřela se o zeď mezi dveřmi a usmála se.

„Sára, nebo Darren, vyber si," prohlásila jako by to měl být jen výběr mezi banánem a broskví.

„Co?" zašeptala jsem nechápavě.

„Nemůžeš mít všechno. Nikdo nemůže," zmínila, usmála se a já ztuhla. *Vypadá to, že teď se zaměřila zase na mě. Musím být opatrná, viděla jsem čeho je schopná. Ale nedokážu ztratit Darrena ani Sáru. Co mám proboha dělat?*

„Sofiina volba..." zašeptala. „Ulehčím ti to. Chci abys trpěla. A jestli to má Sárůška přežít, chci aby trpěla ještě víc. Tak se totiž rodí síla a hasí touha po pomstě," zmínila a lehce do ní kopla.

„Nekopej do ní!" křičel na ní Darren. Sára se probudila. Byla celá bledá a vyčerpaná. Otevřela své modré oči a zírala do tváře Anomaris. Ta jí chytla za bradu a prudce natočila směrem k Darrenovi.

„Dívej se, jak je snadný vás všechny úplně zničit," zašeptala, popadla svou dýku ještě od její krve a pomalu jí zabodla Darrenovi přímo do srdce.

„Aghhhh,“ zavzdychal bolestně, zatímco ji zíral do očí. Já vykulila oči a Sára ztuhla. Darren se na mě zoufale podíval a já viděla jak jeho sytě modré oči blednou. Stála jsem tam připoutaná ke chladné a vlhké zdi s otevřenou pusou.

Nemohla jsem uvěřit tomu, co se právě stalo. Ona mu zabodla tu dýku skrz na skrz do těla. A Darren vůbec nevypadal překvapeně. „Pane bože. Darrene!“ zaječela jsem zoufale. Tvářil se bolestně, ale spíš než to provinile. Jako by věděl, že mě a Sárú tady nechává s tou čarodějnící a že s tím nemůže nic dělat. A tak se nadechl a vyždímal ze sebe poslední dvě slova.

„Miluju tě,“ zasípal a vydechl naposledy.

„Ne! Ne, ne,“ šeptala jsem naprosto zlomeně a z očí mi vytryskly slzy. Byla jsem svázaná a nemohla jsem se s ním ani rozloučit, ani ho políbit nic. Anomaris se zlověstně smála a já viděla rudě. Stále jsem si neuvědomila ten fakt, že je Darren doopravdy pryč, ale uvědomovala jsem si, že tu svini chci mrtvou a ona pořád a pořád přilévala olej do ohně.

„Tak jaký to je ztratit úplně všechno? Už to víme všechny tři. Zajímavý, že?“ zeptala se mě a já byla úplně v šoku. Nechápala jsem co se děje. Sára nejspíš cítila to stejné, protože nevydala ani hlásku. Jako by už dál nebyla schopná absorbovat bolest po tom všem.

A já se podívala zpátky na Darrena jak jeho bezvládné tělo visí za ruce dolů a pak mi došlo, že je pryč. Anomaris se zlověstně křenila. A potom, když jsem si uvědomila, že je opravdu a opravdu pryč, jsem se celá propadla do temnoty, o které jsem nevěděla, že mám.

„Néeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!“ zaječela jsem tak silně, že tlaková vlna kolem mě otrásla celým tím prostorem až začala padat omítka a popraskaly kameny. Kdyby tam byla okna, vysklila bych je.

Začala jsem sebou tak šit, že jsem se osvobodila od pout tak snadno, jako bych byla duch a prostě jsem jimi prošla. Anomaris se ohlédl a pousmála se. „Teda. To bylo působivý. Škoda, že tak slabý. Nechápu, že to ty nitky nepochytily, ale to mě teď nezajímá,“ řekla a udělala krok k Darrenovi.

„Je ho škoda, nemyslíš? Obou je škoda. Ještě si půjdu pro ten váš klenot,“ zašeptala a pohladila ho prstem po tváři. A jen co se ho dotkla, jsem ztratila sama sebe. Věděla jsem, že jí už nic dalšího co je moje nedám a už vůbec ne svoje dítě. Ve svém nitru jsem padala do černočerné tmy tak hluboko, že už jsem nedoufala ve světlo, ale bylo mi to jedno. *Anomaris za tohle musí zaplatit!!*

A tak jsem se zhluboka nadechla a zařvala jsem ještě víc než předtím. Tak jako moje oblíbená postava Malé Derionky. Ten řev byl smrtící, protože šel až z hloubi mé duše. Bylo to čiré zoufalství. Nic jiného jsem totiž neměla.

Tlaková vlna byla tentokrát mnohem a mnohem větší a silnější. Smetla všechno od pěti metrů ode mě a rozemlela celou místnost na prach. Kromě ní, ta vybuchla jako zkažený jogurt z kelímku. Rozprskla se a veškerý její obsah se vylil ven z jejího těla až maloval na zbývající stěny zajímavé portréty. A já i Sára jsme měly její krev na našich tělech.

Vedle mě byl jen můj mrtvý manžel a má polomrtvá kamarádka a jinak kolem nezbylo nic než jen prach, krev a vnitřnosti té zatracené ježibaby. I sklepení se začalo bortit. Ale ne tak moc, aby se z něj nedalo utéct.

Z toho transu jsem se probrala, až když jsem se potřebovala nadechnout. Popotáhla jsem si a pak se podívala na Darrena. Přes slzy jsem neviděla. Rozeběhla jsem se k němu. Já vím, že byl už mrtvý a já měla být se Sárrou, ale v téhle chvíli jsem nedokázala uvažovat logicky.

„Lásko bože...” propadla jsem v pláč a padla na kolena se semknutýma rukama. Prostě jsem nedokázala zastavit pláč. Nedokázala jsem ani dýchat, natož pomoci Sáře. Úplně se pro mě zastavil čas. Byla jsem slabá a netuším co tohle mělo znamenat, protože to nejspíš ani nebylo kouzlo. Kde bych na něj vzala sílu? Proč by ho Anomaris nepohltila svojí magií? Bylo to čiré zoufalství? Měla jsem miliardu otázek, ale momentálně jsem byla v takovém šoku, že jsem si snad vůbec nic z toho, co se kolem mě dělo neuvědomovala.

Políbila jsem ho a objímala jsem ho. Slzy se mi po tváři nekontrolovatelně kutálely a pro mě se svět zastavil. Chtěla jsem zemřít. Vážně jsem chtěla zemřít. Nejdřív Wade a teď on. Tohle se nemělo stát. Nemělo se to stát.

Sára byla vyčerpaná na doraz. Sotva udržela otevřené oči. Její rána z břicha stále silně krvácela, ale ona byla větší bojovnice než já. Mnohem větší. A to jsem si myslela bůhví co. Tohle byla největší bolest v mém životě.

„Pro lásku boží, prosím, vrať se mi...” pokračovala jsem a opírala jsem se čelem o jeho chladnoucí kůži na krku. Pramínky jeho bloňďatých vlasů mě jemně šimraly na tváři stejně tak jako neustále proudící slzy z mých očí.

Sára mě pozorovala a sama plakala až lapala po dechu. Plazila se po té špinavé a studené podlaze směrem ke mně. Zanechávala za sebou krvavou stopu jako slimák sliz. Ani jedna jsme nebyla schopná něčeho.

Sára už na nic nečekala a vytáhla z podprsenky transportační pečeť. Do teď jí nemohla použít, protože měla pevně svázané ruce. Bohužel, protože jinak by nepřišla o svůj nejcennější poklad ve svém lůně a já o svého milovaného muže. Natáhla se ke mně, popadla mě za ruku a přenesla nás i s Darrenem do trůnního sálu.

The Hag of Eastern Derion

☆ Ježibaba z Východního Derionu ☆

Když jsme se zjevili v trůnním sále, Sára ležela na zemi v bezvědomí a já klečela nad mrtvým tělem svého muže s hlavou zarytou v jeho hrudi a hystericky jsem plakala. Tentokrát v sále nebyla ani Estrella ani Eldarn. Oplakávala jsem Darrena a pak mi došlo, že je Sára raněná a že potřebuje rychle ošetřit. Došlo mi to až když se pod mé nohy dostala kaluž s její krví.

„Pomóóóoc!“ ječela jsem jak na lesy. Okamžitě dovnitř vtrhli strážé. „Zavolejte někdo doktora, rychle!“ Hned, jak jsem to dořekla, objevil se tam Eldarn s Estrellou a vytřeštili oči.

„Proboha, co se stalo?“ zděsila se a hned se seběhla ke svému mrtvému bratrovi. Eldarn ale jako první zkoumal Sárú. Padl před ní na kolena a chytl jí za ruku. Měla puls, ale slabý. Na nic nečekal, vzal jí do náruče a přenesl se i s ní k Wadovi do ložnice.

„Co se stalo?“ zeptala se Estrella nešťastně, zírajíc na svého druhého bratra, který přišel o život krátce po tom prvním. Nemohla jsem ani mluvit. Jediné, co jsem dokázala říct bylo: „Anomaris.“

Eldarn položil Sárú na postel vedle Wada, nadzvedl její tričko až se mu zkrivil obličej. Rána to byla hluboká, ošklivá a na velmi špatném místě vzhledem k okolnostem. Hluboce ho to zasáhlo a hlavně strach z toho, že by zklamal Wada, když mu říkal, že je obě ochrání. Teď kdyby ho oživil, byl si jistý, že by se zbláznil.

„Ne, ne ne, myslí!“ urgoval se a pak otevřel Wadův šuplík v nočním stolku, dal na stranu krabičku s kondomy a všelijaké blbosti a sáhl rovnou pro malou lahvičku s průhlednou tekutinou, o které věděl, že tam bude.

„Sakra kde je ten doktor?“ vztekal se, zatímco otvíral Sáře pusú a lil do ní vitae elixír. Sice to nebyl zázrak, ale vždycky alespoň z 20 % pomůže. Potom jí podepřel hlavu polštářem a čekal, jestli se probudí. Ona ale nic. Už pomalu propadal panice. Tak nad její břicho natáhl své dlaně a začal čarovat univerzální léčivé kouzlo.

„*Sana eum, sana aum, varun, derun, sana eum...*“ pokračoval. Její zranění se trochu stáhlo, přestalo krváčet, ale Sára pořád nic. Její oči byly zavřené, dech slabý stejně tak jako její puls. „Doktora!!!“ křičel hystericky a zoufale, ale stále nikdo nepřicházel.

Kleknul si k ní, znovu jí podebral hlavu a lehce jí poplálal po tváři. „No tak, Sáro, probuď se. Prosím, probuď se...“ prosil jí naléhavě. Sem tam se díval na Wada a na ní a tenhle obrázek se mu ani trochu nelíbil. Leželi tam vedle sebe ve stavu, na který nesnesl ani pomyšlení. Sice oba vypadali jen jako, že spí, ale on znal pravdu.

Po chvíli, kdy už Eldarn hledal ve Wadovo knihách doslova každou maličkost, aby si se situací poradil, Sára konečně otevřela oči. Z jejího hrdla se vydral lehký bolestný zvuk. V očích měla slzy a když si uvědomila, co se stalo, polekala se až jí bodlo v břiše. To Eldarna donutilo se na ní otočit.

„Sáro!“ ozval se a přiskočil k ní. Ona se rozkroukala po místnosti a když uviděla vedle sebe Wada vyděsila se. „Klid, budeš v pořádku. Všechno bude dobrý,“ chlácholil jí, ale vrtěla hlavou.

„Nic nebude dobrý. Přišla jsem o všechno,“ odpověděla a propadla v hysterický pláč. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Ne, nepřišla. A nepřideš. Tvoji holčičku zachráníme, hlavně se teď musíš šetřit a věřit. Lehni si a jen v klidu dýchej,“ řekl klidným hlasem. Sára nechápala o čem to mluví. Vždyť ztratila takové krve, jak by něco takového mohlo její dítě přežít.

„Jak asi? Mám dělohu na kaši proboha,“ prskla na něj. „Wade je pryč a Darren taky. A Ay... tu ztratím taky,“ pokračovala.

„Ne, všechno bude dobrý. Wade je tady a vždycky bude. A já na to přijdu, Sárúško, přijdu na to. Bude to dobrý, hlavně teď odpočivej a věř,“ šeptal, hladil jí po tváři a vytáhl z pod trička krystal Srdce Derionu. Sára vytěštila oči.

„Co to děláš?“ zeptala se.

„Snažím se o zázrak. Nejspíš už budeš neplodná, Sáro, ale jestli se tohle povede... tak... nic, nech mě se soustředit, musím to udělat rychle. V klidu dýchej,“ řekl, vzal krystal do dlaní a vypustil ho nad jejím tělo jako ptáčka. Sára jen zírala co se bude dít.

„Cordis Derioni, potentia arcana, absorbe corpus atque animam seminis, et intra te crescere sinas, quasi matris in alvo nutritum,“ šeptal. Krystal se vznesl nad jeho ruce a začal se pomalu otáčet a zářit. Eldarn pokračoval.

„Cordis Derioni, potentia arcana, absorbe corpus atque animam seminis, et intra te crescere sinas, quasi matris in alvo nutritum,“ Sára zírala šokovaně na krystal a střídavě i na Eldarna. Nerozuměla mu ani slovo, ale věděla, že se jí snaží pomoci.

„Cordis Derioni, potentia arcana, absorbe corpus atque animam seminis, et intra te crescere sinas, quasi matris in alvo nutritum,“ zašeptal naposled a pak mu krystal spadl do ruky. Eldarn se doširoka usmál se slzami v očích. Podařilo se to. Stal se zázrak. On dokázal zázrak. Wade by na něj byl tak pyšný.

„Co se stalo?“ zeptala se Sára, protože absolutně netušila, která bije. Eldarn si klekl k ní na matraci až to lehce zavržalo a dal jí krystal Srdce Derionu kolem krku.

„Tady máš svojí dceru. Teď využívá krystal jako tvoje tělo. Slouží jí jako inkubátor. Dá jí veškerou sílu, kterou bude potřebovat a až přijde její čas, tak se narodí. Sice jí nebudeš nosit pod srdcem, ale budeš jí mít neustále u sebe,“ vysvětlil.

Sáře spadl kámen ze srdce a padla mu do náruče. Už ani nedoufala, že by její dítě mohlo přežít, ale Eldarn to stihl a zachránil jí. „Já tě... miluju, Eldarne,“ prohlásila celá zalitá slzami radosti. Tohle bylo to nejsilnější, co pro ní kdo udělal. „Nikdy ti nepřestanu být vděčná. Nikdy,“ dodala.

„Podívej,“ řekl, sáhl po krystalu a ukázal jí jak to funguje. Uvnitř bylo vidět dvouměsíční embryo. Sára zírala s otevřenou pusou, skoro úplně zapomněla na bolest.

„To je nádherný. To je neuvěřitelný,“ šeptala dojatě. „Ty jsi génius, Eldarne. Ty jsi bůh,“ dodala. Eldarn se tak momentálně necítil, měl dojem, že by Wade dokázal to stejné, ale těžko říct, nebyl tu, aby mu to řekl.

„Odpočiň si, Sáro. Snad konečně dorazí doktor. A hned na to, ho nechám zavřít do hladomorny za to, že tu nebyl včas!“ objasnil s výrazem, jaký mívál Wade, když byl ještě králem a někdo ho naštvál, a pak odešel.

Sára si položila vyčerpaně hlavu na polštář vedle Wada. Bylo to trochu divné, že ležel vedle ní, ale stejně tak jako Eldarn, měla pocit, že je to jen nějaké kouzlo, že on není doopravdy pryč. A díky Eldarnovi tomu teď i věřila z celého srdce.

Podívala se do krystalu na svojí dceru a šťastně se usmála. „Podívej, Wade, ta je tvoje... naše. Už se jí nic nestane, slibuju. Nikomu jí nedám...“ zašeptala a pomalu zavírala oči. Byla úplně vyčerpaná.

Krátce na to dorazil konečně doktor a ošetřil jí. Sáru to ani nevzbudilo. Zato Eldarn se rozhodl z jeho neschopnosti vyvodit důsledky, a tak přesně jak slíbil, ho nechal vsadit do hladomorny. Potom se zase zaměřil na svoje věci. Když se dozvěděl, že je Anomaris mrtvá a utěšil Estrellu a mě, vrhnul se na výzkum. Teď měl za úkol vzkřísit rovnou dva deriony.

Mě nebylo dobře. Sice to bylo logické vzhledem k situaci, ale mě nebylo dobře nějak obecně. Točila se mi hlava a pronásledovaly mě vážně zvláštní myšlenky. Už od včerejška, co se to stalo, jsem seděla jen na křesle v obýváku v domě Paynů a nebyla jsem schopná ani mluvit.

Vedle mě seděla zlomená Artemis a Aretha s Azaelou. Taky se po mě plazil Darrenek jako po prolézačce. Vůbec jsem nevěděla, jak mu to vysvětlím. Už co mě viděl se mě hned ptal na tátu.

„Nedáme si panáka?“ zeptala se mě Artemis a já přikývla. Všichni byli statečnější než já. Všichni ho oplakali a šli dál, tak jako jsem radila Sáře, ale teď jsem si uvědomila, že já to nedokážu. Darren byl moje všechno.

Když mi Artemis podávala alkohol, tak jsem to do sebe jen kopl a položila jsem prázdnou skleničku na stolek. „Asi jsem si očernila duši,“ prohlásila jsem sklesle. Všechny tři na mě upnuly své oči.

Artemis si povzdychla a přikývla. Nechápala jsem, kde berou tu sílu nesložit se, vždyť to byl jejich miláček stejně tak jako můj. Artemisin jediný syn, Azaelin a Arethin jediný bratr. Skoro jako by věděly, že to přijde. A pak mi to došlo. Ty runy a jeho vize...

„Vy jste to věděly?“ zeptala jsem se. Artemis přikývla.

„Ne všechno a stejně je to šok, když to přijde, ale měly jsme čas se s tím vyrovnat. Taky jsme nevěděly přesně, kdy se to stane, ale Darren říkal, že to bude nejspíš někdy na podzim. Nejvíc se bál o tebe, abys to zvládla. Nechtěl ti to říkat. Za prvé se bál, že bys podle něj udělala nějakou blbost a za druhé, byla bys nešťastná,“ odpověděla.

Vzala jsem si Darrena do náruče a přivinula jsem ho k sobě. Byl mu tak podobný, až mě to děsilo. Taky mě děsilo to, že nevím, co s ním bude, když já si očernila duši.

Darren to věděl, celou tu dobu. Tak tohle bylo to jeho runové tajemství, které jsem nesměla zjišťit? Proč ne? Kdybych to věděla, nemuselo se to stát. Říkal přece, že se jeho víze mění.

Prudce jsem vstala z křesla držíc Darrena pořád u sebe. Vůbec jsem nevěděla kam jdu a co jdu dělat, ale věděla jsem, že tady nemůžu zůstat. Nemohla jsem tu dýchat.

„Já se o něj postarám, Ay. Běž se na chvíli natáhnout než bude obřad,“ řekla a natahovala ruce k Darrenovi, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Na ten obřad já nepůjdu! Zabilo by mě to. A o Darrena se postarám sama. Je to moje dítě,“ objasnila jsem a přenesla jsem se i s ním domů. Artemis si povzdychla.

„Mami, nemůžeme jí přece v tomhle stavu nechat samotnou. A už vůbec ne s Darrenem. Vždyť víš, co bude následovat,“ zmínila Aretha a Artemis přikývla a otřela si slzy z očí.

„Vím, ale Ay bude oříšek a nemůžeme jí nutit násilím. Darren mě varoval, říkal, že když se zatvrdí, že s ní nic nehne. Bude to mít opačný efekt. A vzít jí Darrena nemůžeme, teď na něj bude hodně fixovaná,“ vysvětlila dceři.

„Ale ona bude ježibaba. Nechci si ani představit, co by s ním udělala. Vždyť víš jak to je, ježibaby se snaží za každou cenu oprostit od svojí minulosti, která jim působí bolest. Darren je jedna z mnoha takových věcí. Musíme jí ho sebrat co nejdřív. Pokud vím, je to přes dvanáct hodin co si očernila duši. Ještě nespala. Temnota si pro ní přijde hned, jak ty oči zavře,“ promlouvala matce do duše Aretha.

Já když jsem viděla náš dům, prázdný a tichý, povalila mě vlna strachu a emocí, které jsem nikdy předtím necítila. Darren v mojí náruči usnul, takže jsem ho jen položila na postel v naší ložnici. Začínala jsem chápat Sáru a tu její potřebu jen zírat do prázdna a vybrečet se z podoby. Ale měla jsem na rozdíl od ní Darrena, nemohla jsem ho nechat jen tak někde ležet.

Složila jsem si ruce do dlaní a klekla na bobek. Tolik to bolelo. Všechno bylo lepší než přijít o svojí spřízněnou duši. Mnohem radši bych umřela sama. Do hlavy mi skákaly samé vzpomínky na to, jak mě objímá a jak moc jsme spolu byli šťastní.

„Zase jsi prohrála,“ zmínil a já to zuřivě smetla rukou.

„Už mě to nebaví,“ prohlásila jsem nasupeně.

„Jak pak by taky jo, když pořád prohráváš,“ zmínil.

„Tím to není,“ hájila jsem se, ale pravdou bylo, že mě to víc než štvalo. Měla jsem s ním své úmysly když vyhraju, ale ne. On mě vždycky porazí, blboun jeden bloňďatej!

„Jsi roztomilá, když se vztekáš a jak hezky trucuješ. Vůbec neumiš prohrávat. Pojď ke mně, ty můj malej puclíku,“ culil se a přitáhl si mě k sobě na hrudník. Nechala jsem se, ale nedokázala jsem potlačit ten nafouknutý výraz.

„Taky jsi mě mohl nechat vyhrát. Těžili bychom z výhry oba, takhle...“ začala jsem, ale povýšeně se na mě usmál.

„Takhle dostanu odměnu jenom já? Blbý, co? Ale nevidím důvod proč bych tě měl nechávat vyhrát. Potom by to celý bylo o ničem a ty máš ráda, když se musíš snažit. Stejně tak jako já,“ křenil se. „A abys viděla, že nejsem bez srdce, zatím si můžeš vybrat cenu útěchy. Nicméně, pravidla znáš, nesmí to být lepší než výhra. Tak co to bude?“ zeptal se a já pokrčila

rameny. Nechtěla jsem cenu útěchy, chtěla jsem to, co jsem měla dostat za výhru – jeho a po mým. „Tak to možná dneska bude jenom pusa,“ škádlil mě.

„To je na nic, pak se zase buhví jak dlouho neuvidíme. Neměli bychom s tím naším intimním životem takhle blbě experimentovat,“ přemlouvala jsem ho, ale on se zase tak povýšeně zakřivil.

„Ty jsi ta, která si trvala na tom, že to takhle mezi náma bude, abychom udržovali touhu a vášně v kurzu,“ připomínal ta má trapná pravidla.

„Darrene. Čumáčku...“ lísala jsem se k němu a on se pousmál.

„Ano, láska moje? Něco se ti snad na tvých pravidlech nezdá? Navíc jsi viditelně prohrála, nemyslím si, že máš pravomoci něco měnit,“ pokračoval.

„Darrene, já vím, že bys to taky rád porušil,“ zkoušela jsem to na něj a u toho jsem mu vjela rukou pod tričko a líbala jsem mu něžně krk.

„Oh, Ay, ty jsi ale potvora. Sice máš pravdu, ale jsem si jistě, že kdybych prohrál já, že bys mi taky nikdy neustoupila. Jak tě tak znám, mučila bys mě až dokud bych nevyhrál. Musíš se víc snažit když něco chceš, čumáčku,“ prohlásil a sundal si mou ruku z rozkroku. Potom se zvedl a protáhl se.

„Jsi hrozně krutý, abys věděl. A už nemám zájem. Holt jsem prohrála, ale ty půjdeš ke dnu se mnou,“ dodala jsem a jeho figurku jsem odcvrkla k tě mojí. Darren se pousmál.

„Hned po tom, co mi dáš odměnu,“ připomněl.

„Jsi krutý!“ zopakovala jsem.

„No jo no, to se nedá nic dělat. Když jsem krutej, tak jsem holt krutej,“ řekl a pak se na mě dlouze podíval.

„Co tak čumíš, Payne?“ sykla jsem na něj podrážděně.

„Pojď sem, Heartová,“ poručil mi a klekl si naproti mně na podlahu. „Miluješ mě, víd? Pořád až k smrti, že jo? I když tě přivádím k šílenství tím, jak tě vždycky ve všem porazím,“ zeptal se.

„Pekelně a pořád až k smrti. A ne vždycky mě porazíš!“ odpověděla jsem s úsměvem ve tváři.

„Já tebe taky. Monstrózně a strašlivě... umřel bych pro tebe, srdíčko moje,“ zašeptal.

„Tak to hlavně nikdy nedělej,“ odpověděla jsem a on přikývl.

„Pokusím se,“ usmál se a pak zvážněl. Choval se divně, jako by mě snad chtěl... Bože, on mě chce požádat o ruku. Teď?

„Pořád si mě chceš vzít, Heartová?“ zeptal se. Udělal to. Zeptal se mě. Šokovaně jsem na něj zírala, než mi došlo, že bych měla odpovědět.

„Chci. Hrozně moc, Darrene,“ odpověděla jsem nadšeně. Stěží jsem zadržovala slzy radosti.

„To jsem rád. Tak to ti pak můžu dát konečně tohle co?“ zakřivil se rozpačitě a vytáhl z kapsy prstýnek s malým červeným kamínkem ve tvaru kosočtverce... Podívala jsem se na svou ruku, kde jsem měla jak zasnubní tak snubní prstýnek. Pak jsem se zase ponořila do vzpomínek.

„Darrene?“ oslovila jsem ho opatrně a vyrušila ho od učení. Tedy moc ne, skoro se na mě ani nepodíval. Jen zahmkal, což mi momentálně docela vadilo. Potřebovala jsem jeho plnou pozornost.

„Miláčku?“ Štouchla jsem do něj lehce a konečně se na mě podíval.

„Ano, láska moje?“ zeptal se a vykroužil na mě svůj úsměv. Vůbec jsem nevěděla, jak mu to říct. Chtěla jsem, aby to bylo co nejlíp podané. A zároveň, aby to pochopil. A taky jsem se trochu bála, jak bude reagovat.

„Asi už pro mě nebudeš číslo jedna, ale dva,“ oznámila jsem mu a on se na mě tak zvláštně a nasupeně podíval.

„Co tím jako myslíš?“ opáčil docela štiplavým tónem.

„Ale až za devět měsíců. Ještě máš trochu času si to užít,“ objasnila jsem. Chvilí na mě civěl s otevřenou pusou. Došlo mu to hned, když jsem zmínila tu dobu. „Jsem totiž těhotná,“ dodala jsem, protože na to strašně moc dlouho nic neřikal a už mě to přivádělo k šílenství.

„Jsi těhotná? Jako...“ zamyslel se a začal počítat, kdy k tomu došlo, bylo mu to vidět na očích. „Jako jak jsem vyhrál poslední zlato?“ zeptal se a já přikývla a usmála se na něj. On se uchechtl.

„To jsem nečekal,“ přiznal a usmál se.

„Máš radost, nebo ne? Protože jsem zmatená,“ zeptala jsem se rozpačitě se slzami v očích. Strašně jsem se bála, že z toho není tak nadšený jako já.

„Jo, láska moje. Obrovskou. Je to skvělý. Promiň, já jsem z toho jenom úplně v šoku,“ řekl, položil mi ruku na břicho a zasmál se. Mě spadl kámen ze srdce. „Takže budeme mít spolu dítě... to je... neuvěřitelný,“ prohlásil a úplně se mu rozzářily oči.

„Jo. Zoládlí jsme to, Darrene. Budeme mít spolu Srdce Derionu,“ dodala jsem.

„Náš zázrak. Nádhernej a úžasnej. Dej mi pusu,“ řekl dojatě, přitáhl si mě k sobě a vášnivě mě políbil...

„Paní Paynová, je to chlapec. Měří padesát jedna centimetrů a má tři kila šedesát,“ oznámil mi doktor a podával mi dítě zabalené v prostěradle do náruče. Byla jsem jako v nějakém transu, to byl ten nejkrásnější pocit, jaký jsem kdy v životě poznala. Ani ta jízva po císaři nebolela.

Darren stál hned u mě a nadšeně pozoroval svého čerstvě narozeného syna. Jeho oči byly sytě modré, zářily štěstím. A Darren s dozrívající mocí Srdce Derionu je měl lehce nafialovělé – úplně kouzelné.

„Bože,“ zašeptala jsem dojatě a držela jsem ho tak opatrně jako bych se bála, že se mi v ruce rozpadne. Byl tak malinký a křehký a rozkošný. A vypadal úplně jako Darren. A taky se úplně stejně přísál na mé ňadro. Zcela automaticky. Trochu mě to zaskočilo, ale Darren se tomu spíš zasmál.

„Nejkrásnější den mého života,“ prohlásil, držíc mě za ruku. Od začátku porodu se mě pořád ještě nepustil. Já jsem neměla slov, jen jsem mu dala za pravdu přikývnutím. Oba jsme ho nadšeně pozorovali.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se porodní asistentka.

„Darren,“ odpověděli jsme oba jednohlasně. Ta se jen pousmála a šla to zapsat. Darren se ke mně sklonil a políbil mě na čelo a synka taky.

„Děkuju ti, Ay. Za to, že jsi kvůli mně ustála tohle všechno, abys ho přivedla na svět,“ řekl a mě to dojalo, že jsem se rozbřečela jako kdyby mě na noze brali...

Vyhrnula jsem si tričko a podívala se na ty drobné jizvičky, o kterých mluvil a taky na tu velkou v podbřišku. Vlastně jsem je milovala, připomínaly mi to nejkrásnější období, jaké jsem kdy zažila. Potom moje oči přeskočily ke spícímu synkovi na posteli.

„Proboha Darren... Co si teď počnu sama s ním?“ zašeptala jsem zoufale a utřela si slzy do rukávu. Potom jsem si k němu lehla a přitáhla jsem si ho k břichu tak, že mi spinkal zády nalepený na těle.

„Proč mi to děláš? To mě vážně tolik nenávidíš?“ řūkala jsem.

„Ne, má drahá. Chráním tě a učím tě ovládat své touhy. Ani nevíš, jak ti to přijde vhod. S Darrenem jsi slabá, a to já prostě nesmím dovolit,“ vysvětlila Dharnalen. „Jo holka, tohle je pro tvoje dobro,“ zmínila ještě.

„Jak pro moje dobro? Můžeš mi to vysvětlit? Protože fakt nechápu v čem mi ztratit kluka, kterého miluju pomůž do budoucna,“ vztekala jsem se, zatímco jsem scházela ty dlouhé točité věžní schody.

„Nejde o to, abys ho ztratila. Vlastně díky tomu i poznáš, jestli je pro tebe ten pravý. Nicméně jde o to, aby ses naučila ovládat. Ještě to nevíš, ale jsi mocná čarodějka a ty většinou končí blbě. Na Darrenovi závisí celý tvůj život. Když se naučíš ovládat svoje touhy, možná nedopadneš tak strašlivě,“ objasnila.

„Děsíš mě. Chceš mi říct, že vidíš do budoucna a že mě jen chráníš? Jen chráníš sebe. Přijdu snad o duši?“ vyzořovala jsem.

„Nic víc ti neřeknu. Jen si pamatuj, že všechno má svůj důvod a že tě ošklivě potrestám, jestli nedodržíš moje pravidla,“ řekla...

Otírala jsem si volně tekoucí slzy a přemýšlela, co to vlastně mělo znamenat. Myslela snad to, jak jsem odolávala Temnotě a nakonec jsem jí neodolala? Nebo na tuhle chvíli? Že bych se měla držet na světle? Ale já už si přece duši očernila – zabila jsem Anomaris nějakou prastarou magií vytvořenou zoufalstvím svojí duše. Tohle zcela určitě nezůstane bez trestu.

Padala mi víčka a spolu s nimi jsem padala i já. Zdál se mi zvláštní sen. Šla jsem bosky po relativně hlubokém sněhu až to křupalo. Zatím mi nebyla zima a sníh mě ani nijak nestudil. Zvláštní vzhledem k tomu, že mohutně sněžilo a všude byl jen rozlehlý a bílý prostor. Následovala jsem nějakého muže, který šel daleko přede mnou. Neviděla jsem nic jiného než jeho záda. Měl zimní plášť a kapuci přes hlavu. Taky docela mohutnou postavu.

Vkládala jsem nohy do jeho o dost větších stop a pořád se ohlížela všemi směry, ale touhle cestou jsem si byla nejistější. Nevím proč, asi proto, že už byla prozkoumaná a já se s tím člověkem cítila tak nějak v bezpečí. Nikde nikdo jiný nebyl, tak proč bych šla do neznáma?

„Ay...“ zaslechla jsem šepot mužského hlasu odněkud z dálky za mnou. Zněl naléhavě a trochu jako by mě lákal do nebezpečí, a tak jsem přidala do kroku, abych byla co nejbliž u toho muže, který mě vedl opačným směrem. Zcela očividně jsem ho totiž znala, neměla jsem pochybnosti.

„Ay...“ zopakoval ten hlas za mnou nešťastně. Ohlížejíc jsem se rozběhla kupředu. Měla jsem strach, bylo to jako bych už byla na dosah jeho ruky. Zakopla jsem. „Ay, neutíkej mi,“ ozval se zase, ale ještě mě nedohnal. Podívala jsem se dopředu, ten muž, kterého jsem následovala, se zastavil a mířil si to ke mně blíž, aby mi pomohl vstát. Nějak jsem to nezvládala

sama, byla jsem jako paralyzovaná. Měla jsem pocit, že mě dohání Temnota, a tak jsem se plazila blíž k tomu muži, aby mi pomohl vstát.

„Nedělej to, Ay. To on je tvá Temnota. Podej mi ruku a všechno bude dobrý,“ šeptal ten hlas, který byl čím dál tím blíž ke mně. Měla jsem z něj nepříjemný pocit, nevěřila jsem mu. A zhruba ve stejnou chvíli mi podával i ten druhý muž svou ruku.

Oba byli nade mnou a já ztrácela vědomí. Byla mi zima a obraz se rozplýval. Viděla jsem jen dva zahalené obličejy šátkem, museli být nějak chráněni před tou klendrou. Zato já měla jen bílou noční košili a byla jsem tam bosa.

Zírala jsem jen na dvě mužské ruce, které mi nabízely svou pomoc. Věděla jsem, že jen jedna je ta správná, ale sakra nevěděla jsem která. Říkala jsem si, že Temnota by se mě snažila přemluvit za každou cenu, naléhat na mě a utěšovat mě, že jsem si proto vybrala ruku toho cizince, kterého jsem celou tu dobu následovala. Protože za celou tu dobu neřekl jediné slovo, jen mě vedl a já měla pocit, že temnota právě taková není.

Táhl mě kupředu a já ucítila teplo jako v létě. Bylo mi krásně a strach a to negativní jsem nechávala za sebou naprosto bez výčitek, dokud se zase neozval. „Ayawai...“ slyšela jsem za sebou bolestně a pak, když jsem se ohlédla, svalil se na zem mrtvý s dýkou v srdci.

Najednou jsem viděla úplně jasně, kohože jsem to opustila. Byl to Darren – vybrala jsem si špatně. A ten, který zcela spokojeně teď svíral mou ruku a měl nade mnou veškerou kontrolu, byl Wade. Ale ne můj přítel, ale moje Temnota.

„Darenéééééééé!“ volala jsem nešťastně natahující k němu své ruce, zatímco Wade si mě přehodil přes rameno a nesl mě pryč od něj. Plakala jsem a kopala jsem nohama, ale Wade byl mnohem silnější. Pořád jsem měla před očima, jak jsem ho nechala zemřít žalem, že jsem si vybrala Temnotu.

„Nech ho jít, Ay. Uleví se ti. Budeme spolu šťastný. Vybrala sis mě, věříš mi, miluješ mě,“ šeptal mi do ucha a jako by to bylo mocné kouzlo, jsem přestala brečet. A čím víc jsme se od Darrena vzdalovali, tím víc jsem zapomínala, kdo byl. Najednou jsem si ani nemohla vybavit jeho jméno. A jak mizel ve sněhem zaváté krajině, necítila jsem k němu vůbec nic. Přitulila jsem se k Wadovi a nechala jsem se v jeho náručí unášet někam do bezpečí.

„Ay, probud' se!“ cloumala se mnou Artemis, ale já byla jako kdybych snědla platíčko prášků na spaní. „Ay!“ pokračovala zoufale. Pak se otočila na dceru. Vezmi Darrena domů a hlídej ho!“ poručila Arethě a když i s mým synem zmizela, Artemis si sedla ke mně na postel, odhrnula mi pramínky blond vlasů z čela a jemně mě pohlédla po tváři.

„Ay, ty moje holka nešťastná. Je mi to moc líto, ale nemůžu ti dovolit si na něj pamatovat, úplně bys ho zničila. Teď se ti změní celý život a nám taky,“ řekla, natáhla přede mě svou ruku s velkým D na dlani a zašeptala nějaké kouzlo. Potom mě ještě políbila na čelo. „Budeš mi chybět. Mám tě ráda, Ay,“ zašeptala a hned odešla.

Bylo půl čtvrté a na velkém derionském hřišti se akorát chystalo poslední rozloučení s nejslavnějším závodníkem naší země – s Darrenem Paynem. Kromě závodníků, trenérů, fanoušků i rodiny, se kolem shromáždili i wergoni. Vyli jako vlci na měsíc. Kinnara, Enessa a Qyldryir byli zdrcení. Navíc tam nepřišla Sára, Eldarn a ani já, takže byli velmi nesví.

Kdyby Sára nebyla pomalu v kómatu z únavy a vyčerpání, přišla by. A já, kdybych si vzpomněla, proč že bych měla být smutná a probudila se ze snu, asi bych přišla taky.

Estrella tam byla z naší party jediná. Vzpomněla si, jak jí nedávno objímal, když oplakávali Wada a teď oplakávala jeho. Taky ho s Eldarnem něčím začarovali, aby vydržel déle a pak ho měli v plánu uložit do rodinné hrobky Paynů, jak se domluvili s jeho matkou.

Ta už tam byla taky a v náručí držela svého milovaného vnoučka, který tatínkovi jako by z oka vypadl. Všichni plakali pro mladého závodníka. Darren moc nechápal co se děje, Artemis mu řekla, že tatínek odešel na dlouhou cestu pryč a že se možná ještě někdy vrátí, ale o mě tohle neřekla. Řekla mu, že já už se nikdy nevrátím. A řekla mu to dobře, protože šance, že já bych se vyhrabala ze svojí černoty byla nulová.

A tak můj jediný, milovaný syn v jeden den ztratil oba svoje rodiče. Sice na to zabírala tisíce magie jeho babičky, nicméně ta díra v jeho srdci tam zůstane navždy. Vím, o čem mluvím. Taky jsem to zažila.

Jeho přátelé z týmu spolu i s Earthanem nesli jeho tělo v rakvi symbolicky na start, kde ho měli položit na vozík zapřažený jeho wergonicí. Ta s ním měla udělat poslední kolečko.

Estrella si povzdychla, když pozorovala kluky, jak ho za doprovodu hymny pokládají na vůz. Eldarn jí položil ruku na rameno. Přišel jí podpořit, což jí překvapilo, protože to v poslední době vypadalo, že je zaměřený jen na Wada a nic jiného ho nezajímalo.

„Je to moje vina, měla jsem jí zabít,“ plakala tak, že jí nebylo rozumět. Eldarn si jí k sobě přivinul.

„Ne, jestli je to něčí vina, je moje. Ani nevíš, jak si to vyčítám. Ale slibuju, lásko, že udělám všechno na světě, abych to napravil,“ řekl a ona přikývla jakože mu věří a odtáhla se od něj. „Musíme se vrátit do paláce, nechci nechávat Sáru moc dlouho bez dozoru a mám práci,“ připomněl.

„Taky musím jít,“ dodala a společně se vypařili. Artemis plakala a plakala tisknouc si spícího Darrena k sobě. Muselo to být nepředstavitelné. Ztratit dítě a svojí snachu a ještě takhle blbě.

„Během týdne jsem přišel o svoje dva nejlepší kamarády. Byli pro mě jako bratři, i když jsme se trochu vzdálili,“ zmínil Earthan, když spolu s ostatními položili jeho tělo na vozík. Trenér se na něj soucitně podíval.

„Nechceš mít tu čest?“ zeptal se. Earthan se podíval na Kinnaru a pak zpátky na něj a přikývl. Potom se posadil jí přímo mezi křídla a popohnal jí k té pomalé poslední jízdě.

„*Via mea litea*,“ ozvalo se hromadně ze všech úst všech účastníků pohřbu.

„*Via mea litea*,“ zašeptal Richard Dalton a vykouzlil nad hřiště do oblak velkou dračí runu úcty. To ho naučila Sára. Ne, že by sama uměla runy jako Darren, ale sem tam přece jenom něco pochytila z hodin runomalby.

Já jsem se konečně probudila. Cítila jsem se jako znovuzrozená. Vzduch voněl mnohem líp. Nasála jsem ho z plných plic a mohutně si oddychla, bylo to jako bych necítila žádnou bolest. Takhle dobře mi nikdy nebylo. Byl to nejlepší spánek mého života.

Najednou, jako bych svět viděla jinýma očima. Byl takový barvitější. Tráva byla zelenější i když byla tma a podzim. Bylo to neuvěřitelný. Jako bych si něco šlehla a to jsem to neměla s čím srovnat, protože jsem drogy nikdy nebrala.

„To je paráááááááááááááááá!“ zakřičela jsem a protáhla jsem se jako kdybych se probudila vyspinkaná do růžova. Necítila jsem nic jen svobodu, možnosti a ohromný přívál energie. Měla jsem chuť skákat a smát se. Bylo to všechno až moc příjemné na to, aby to byla pravda.

Vstala jsem z postele a první věc, na které mi ulpěly oči, byly fotky v rámečku. Na jedné jsem byla já s Darrenem u fontány ve svatebních šatech, když jsme se brali. Na druhé jsem byla já s Darrenem, kde mě objímal zezadu a hladil moje těhotenské břicho. Na třetí jsme byli všichni tři, držela jsem dítě v náruči a Darren ho líbal na hlavičce. A na poslední fotce jsme byli já, Darren a Sára.

Zkřivil se mi obličej a jedním tahem jsem to smetla z nočního stolku, až se skleněný rámeček rozbil. Necítila jsem k těm lidem na obrázku nic. *A to dítě? Že by bylo moje? Jak to, že ho teda ani neznám a nepamatuju si, že bych ho kdy nosila v sobě?*

„Jak osina v zadku, co? Láska... směšný. To láska tě o všechno připraví. Vždycky kvůli ní akorát člověk trpí. Pryč s tím, ukážu ti mnohem lepší kouzla, příjemnější. Budeme neporazitelní. Budeme spolu vládnout celému Derionu. Všichni se nás budou bát a na kolena před náma padat, uvidíš,“ řekl Wade a já přikývla.

„Ano, srdce moje, já vím. Bude to tak, jak to mělo vždycky být, než se mi do cesty připletl Payne a jeho oslnivý světlo,“ odpověděla jsem mu, pousmála jsem se a opustila jsem tohle odporné mauzoleum.

Sára se taky probudila po té dlouhé době, ale na rozdíl ode mě se necítila tak dobře. Byla ráda, že to přežila. Podívala se na Eldarna, který seděl u ní s knihou a sešitem, kam si psal poznámky. Byla tma, takže byla pochopitelně dezorientovaná.

„Kolik je hodin? Zmeškala jsem pohřeb?“ vyštěkla.

„Ano,“ odpověděl sklesle.

„Proč jsi mě proboha nevzbudil?“ hysterčila a hned vyskočila z postele div, že jí nepopraskaly kouzelné, léčivé stehy. Eldarn zaklapl knihu a podíval se na ní.

„Já jsem tě budil, ale nešlo to. Potřebovala jsi spát. Je mi to líto,“ odpověděl. Sára vrtěla hlavou a její oči už zase slzely.

„Ne! Ne, s tím se nesmírím. A kde je Ay?“ plakala.

„Nevím, kde je Ay. Ale mluvil jsem s Artemis, malýho Darrena má u sebe. Donutila na něj Ay zapomenout,“ vysvětlil. Sára sebou plácla na postel.

„To je strašný, chudák Ay a chudák Darrenek... to je hrůza co se to děje,“ plakala a opřela si hlavu o jeho rameno. Eldarn si jí k sobě přivinul a hladil jí.

„Ay už není sama sebou, Sáro. Budeme doufat, že nám nebude dělat problémy. Ale jak znám Ay, myslím, že to se nestane. Dřív nebo později si na svůj život vzpomene a bude ho chtít získat zpátky. Aspoň jeho součástky a bude se mstít těm, co se jí ho snažili sebrat. Musíš být silná. Nemůžeš jí už věřit, je to ježibaba,“ vysvětlil.

Sára tomu nemohla uvěřit zrovna tak jako já. Ale já nad tím takhle na rozdíl od nich nepřemýšlela. „J-ježibaba?“ zopakovala tiše a Eldarn smutně přikývl. Sára si vzpomněla na náš rozhovor o ježibabách v prváku.

„Je jich hodně?“ vyvídala.

„To nevím přesně, ale je jich poměrně dost. Jen málokdo dokáže zabít ježibabu. V našich lesích, pokud neznáš dobře magii, se raději sama netoulej. Nebezpečí číhá na každém kroku,“ vysvětlovala jsem. Ona na mě jen koukala a hltala každé moje slovo.

„Ježibaby byly dřív čarodějky jako jsme my dvě. Taky se učily magii a taky si vybíraly své spřízněné duše. Rionského studenta, který jim měl sloužit v dobrém i zlém,“ objasnila jsem.

„A co se stalo s jejich spřízněnými dušemi?“ zeptala se se strachem v očích.

„To nevím, ale podle čarodějnického kodexu, spřízněná duše musí pomáhat v dobrém i zlém svému derionovi. Když jsou oba dobří, žijí spokojeně a v harmonii dlouhý život čarodějí. A pokud ne... těžko říct, co se s nimi stalo.

Každý derion má za svou spřízněnou duši zodpovědnost a bohužel ne vždy to dopadne dobře. Proto si nikdy spřízněnou duši nevyberu. Nechci, aby se mnou musela sdílet můj osud a trpět za mé chyby,“ dodala jsem a Sára vypadala celkem vykuleně.

„A to se staneš ježibabou, když budeš používat černou magii?“ vyvídala.

„Ne má drahá, tak snadné to zase není. Ježibaby černou magií hnijí dekády či staletí. Taky jde o druh černé magie a o duši,“ objasnila jsem.

„Proč by o něco takového ale někdo stál?“ zeptala se.

„Protože jsou nesmrtelné, mocné a obávané. Braly si to všechno na dluh. Ježibaba se dá opravdu těžko zabít, žádná smrtící kouzla na ně neplatí, jedy ani oheň. Jediné, co jí může uškodit je stejná moc, díky které se zrodila,“ vysvětlila jsem a ona se na mě překvapeně podívala. Já se pousmála a dala jsem si vlasy za ucho.

„Jenže kdo začne používat černou magii, byť jen k dobrým účelům i na ježibabu aby jí zničil, jeho duše začne černat, protože tolik moci ani legálně nemůže získat. A to nikdo nehodlá riskovat, takže ježibaby tady budou snad věčně. A vzájemně si po krku moc nejdou,“ vysvětlila jsem, ale Sára pořád nepřestávala mít otázky.

„Je rozdíl, jestli máš jen černou duši, nebo jsi ježibaba?“ pokračovala.

„Ježibaby už pak nemají žádnou duši, Sáro. Jen chvíli na začátku,“ řekla jsem... Sára se zvedla z postele a šla k oknu. Eldarn jí následoval pohledem. Pak se opřela dlaněmi o parapet a podívala se dolů do dálky na lesy. Tím směrem byly lesy Bruxellu.

„Kdysi Ay říkala, že se nestaneš ježibabou jen tak, když si očerníš duši. Pořád tomu trochu nerozumím, proč by měla být ježibaba? A hlavně jak si očernila duši?“ zeptala se. Eldarn si povzdychl a stoupl si za ní.

„Já u toho nebyl, ale podle toho, co jsem slyšel od Estrelly, což ona slyšela přímo od Ay, říkala, že použila magii na to, aby Anomaris zabila. Byl to smrtící křik. Tohle kouzlo ani neexistuje,“ objasnil. Sára se na něj podívala.

„Ale existuje. Malá Derionka ho použila,“ připomněla mu. On přikývl.

„Pravda, ta ho prý použila, ale nikdy se nepřišlo na to, co to bylo zač. Nejspíš něco hodně ošklivého, když to mělo takovou sílu. Měla jsi štěstí, že jsi byla hned vedle ní, jinak by tě to taky zabilo. Jaký to vůbec bylo?“ vyzvídal.

Sára se zamyslela. „Vysoká frekvence. Znělo to jako čirý zoufalství až mě z toho bolelo srdce,“ vzpomněla si a pak si rychle otřela slzy, nechťela na to zase myslet, bylo to bolestivé.

„Bylo to čiré zoufalství. Takhle nejspíš opravdu zní. Derion, který se dostane do takové agonie a naprostý bezmoci... myslím si, že to to spustilo a očernilo její duši. Není to čistá magie, když to dokáže takhle jednoduše zabít. Ay by se tomu stejně nevyhnula. Jednou by si pro ní Temnota stejně přišla.

Wade o tom hodně četl a vyprávěl. Říkal, že derionky s černo-bílou duší skončí jako ježibaby vždycky, pokud se jim nestane něco jiného dřív. Darren to věděl taky. Jen tím nechťel Ay děsit a sám sebe přesvědčoval o tom, že je nějaká naděje. Třeba on se svojí čirou,“ dodal.

„A co Darrenek? Ten má taky černo-bílou duši,“ zmínila. Eldarn pokrčil rameny.

„Jednou se s Temnotou určitě setká, ale nemusí jí podlehnout. Od toho existují obory, jaký studovala jeho máma. Navíc, u čarodějů to je jiný, slyšelas co říkal Wade, nemůžou být ježidědci. I jejich Temnota je na ně podle mě mírnější.

Co jsem si tak pročítal nějaký věci jednoho zkušeného deriona, tak to tam takhle říkal,“ odpověděl. Záměrně vynechával detaily typu, že to psal Wade. Sára by to hned chtěla vidět a on se rozhodl, že jeho tajemství bude chránit.

„Ale Ay říkala, že čarodějka s černou duší není nutně hned ježibaba,“ zmínila. Eldarn se na ní smutně podíval.

„Slovíčkaření. Je to počátek, ale už je to ježibaba. Mladá ježibaba, ještě s kompletní duší. V tom je ten zásadní rozdíl. Nějakou dobu ten proces trvá. Na začátku bude naprosto nadšená, silná a bude překypovat magií a silou,“ řekl. Sára si vybavila, co o tom říkali Wade s Ay, když byli kempovat v Začarovaném lese.

„Vlastně buďte rádi, že se něčeho takového nemůžete dožít. Černání duše je sice prý jedna z největších rozkoší, jaké může čaroděj zažít...“ zmínila jsem zírající na Wada. Ten mi dal za pravdu malým přikývnutím. „Ale to, co potom následuje, myslím ztráta duše nebo její následný rozpad je prý zase jedna z nejhorších věcí, které může čaroděj zažít,“ objasnila jsem.

„Co je na očernění duše tak super?“ zeptala se.

„Asi to, že máš pocit, jako když jsi pořádně sjetá. Prožíváš silný pocity euforie. Jsi nehorázně nadržena a uspokojení po takové věci je... nemám pro to vhodný slovo. Extáze. A tak to není jen se sexem. Nic tu náladu nedokáže zkazit, ani kdybys chtěla. Tvůj mozek ti ukazuje jen to, co chceš vidět. Ovládá tě ze zevnitř. Tvoje Temnota pak není tvůj nepřítel, ne když ji pustíš dál. Je to nejlepší partačka. Společně si užíváte toho, co zatím máš – duši.

Nevnímáš nic, nechápeš, že musíš přestat, ani tě nenapadne proč. A strašně se bráníš každému, kdo tě z toho chce dostat. Až narazíš na dno a všechno se začne obracet. To teda už z vlastní zkušenosti nemám, ale hodně jsem o tom četl. Ten náraz je prej hodně tordej,“ vysvětlil.

Sára se jen otočila na Wada, který vypadal v posteli jako kdyby spal. Eldarn se o to taky postaral, a dokonce ho i přikryl peřinou, aby to tak působilo. Potom se zase podívala na Eldarna a pevně sevřela svoji dceru v dlani.

„Vím, že Darren pracoval na nějakým lektvaru. Nikdy mi nechtěl říct o co jde. Myslíš, že by to mohl být nějaký protilék pro Ay? Zvlášť když o tom věděl dopředu,“ zeptala se. Eldarn pokrčil rameny. O tom nikdy nic neslyšel.

„Jedno vím jistě, nic jako protilék na vyléčení ježibabství neexistuje. Ale na čem pracoval Darren nevím. Třeba se snažil něco takového vymyslet. Možná to bude vědět Estrella, nebo Alyssa. Zeptáme se jich hned zítra,“ řekl a usmál se na ní.

„Eldarne, ty na to přijdeš, že jo? Dostaneš aspoň ty dva zpátky, víd'? Já totiž nevěřím, že by ty už nebyli. Nějak jsem se sžila s myšlenkou, že není konec. Protože kdyby byl, nezvládla bych to. Strašně moc pro mě oba znamenají,“ řekla a on přikývl.

„Samozřejmě, že je dostanu zpátky, Sáro. Wade byl, je a bude středobod mého vesmíru a když se mi to podaří s ním, podaří se mi to i s Darrenem,“ odpověděl a pohládl jí jemně po zádech. Sáře se ulevilo, protože věděla, že to nikdy nevzdá. A taky věřila z celého srdce, že to dokáže. Pak už se mohla soustředit na svůj nový život se svojí dcerou v krystalu Srdce Derionu a přečkat tu dobu, než se tak stane v klidu.

Já jsem šla do města. Tam, kde jsem měla s Paynem dům, bylo docela klidný a bohatý místo. Od přírody až po město. Lidi v tom okolí taky byli inteligentnější. Pracovalo se tam spíš hlavou. Zkrátka, to bylo pokrokové město. Skoro jako na Zemi.

Když jsem dorazila do svojí ordinace na klinice duševního zdraví, rozesmála jsem se nad absurditou celý týhle situace. Jen jsem natáhla ruku před sebe a vyčarovala na dveře ceduli s nápisem: **MADr. ježibaba Ayawai Noira Heartová**. Původně tam totiž bylo jen MADr. Ayawai Paynová.

Můj titul MADr. znamená: Doktor Duševního Zdraví, což je latinsky: Medicinae Animae Doctor a má signalizovat odbornou léčbu očernění duší a zabránit vzniku ježibabství, nebo fatálního očernění.

„Ale miláčku, tebe to nějak pobavilo. Rád tě slyším se smát. Chyběla mi moje partačka, která má konečně smysl pro humor. Konec konzervativní Ay Paynový a zrod nádherný a sexy Ayawai Noiry Heartový. A třeba kdo ví... jednou i Shadowwalkerový,“ zmínil Wade.

„Samozřejmě, že si tě jednou vezmu, srdce moje. Teď ale na svatbu nemám ani pomyšlení. Chci si užít,“ opáčila jsem. On jen přikývl. „Myslím, že se nikdo ode mě už nenechá léčit. Stejně je to zbytečná práce, neví o co přicházej, hlupáci. Přitom tohle je to nejlepší, co se mi kdy v životě stalo,“ zmínila jsem a Wade v mém nitru se pousmál.

„Přesně tak. Užij si to, Ayawai. Nakrm se tím a prožívej to,“ radil mi.

„To mám v plánu, zlato. A teď mám chuť se bavit. A na žádný zábavě nesmí chybět jídlo a pořádný jídl. Chcípám hlady,“ objasnila jsem a zamířila jsem si to dolů, kde byla taková docela kvalitní restaurace.

Když jsem procházela chodbami, pacienti i personál přede mnou uhýbali, stranili se mi a utíkali i svými pohledy. Báli se mě, byla jsem teď takový predátor v Derionu.

Nejmladší, čili nejsilnější čarodějnice vůbec. A navíc, se děsili toho, že by se jim mohlo stát to samý. Viděli ve mně svůj největší strach, protože na mojí klinice byli hlavně proto, aby se tomu, co potkalo mě vyhnuli.

Nestává se to tak často, aby se z čarodějek stávaly ježibaby, protože černo-bílé duše stejně tak jako ty šedé byly celkem vzácné a když už, nejčastěji se vyskytovaly u mužů.

„Bať!“ prskla jsem na jednoho malého smrada cestou ze schodů, který na mě čuměl jako vejř. Měl divný zuby jak veverka, buclatý tváře, ksicht samá piha a celkově se rodičům moc nezdařil. Uskočil ode mě až si dal zády o stěnu. Zasmála jsem se a šla jsem dál. Stejně tak Wade, ten se taky bavil.

„Neumíš zdravít svojí nadřízenou, rionko?“ zeptala jsem se Nicolle, když jsem jí potkala na chodbě cestou. Což bývala moje asistentka. Teda ještě pořád byla, i když už asi nebude. Podle mě se přede mnou zahrabe šest metrů hluboko, protože se mě teď bojí, že bych jí snědla nebo co.

„P-p-paní doktorko. Omlouvám se, dobrý den,“ řekla a já se k ní naklonila.

„P-p-p...pffffp. Koktalko jedna,“ dodala jsem, protože očima a zmizela v úzké chodbě. *Všichni jsou tak pitomí. Jak vypadaj, jak se oblíkaj, jak se chovaj a všeho se bojí. Ubožáci.* „Nesnáším to tady,“ zmínila jsem.

„Tak se toho ústavu zbav. Udělej to. Nechceš, aby se léčili, chceš mít spřízněnce,“ našeptával. Já se zamyslela.

„Nechci mít spřízněnce. Možná to tady nechám vést nějakou jinou odborníci. Chci vidět jak jí to půjde. Třeba by mi mohla pomoci se vyléčit,“ prohlásila jsem a oba jsme s Wadem vyprskli smíchy. „Navíc už jednoho spřízněnce mám, a to mi stačí,“ dodala jsem.

„Hej ty, ježibabo!“ oslovil mě nějaký týpek, co si myslel, že když se bude chovat jako drsňák, ostatní ho budou respektovat. Ale jak on se seknul. Otočila jsem se k němu a podívala se na ten jeho samolibý a hrdinský výraz.

„Jestli hned teď nevypadneš tam, kam patříš, zabiju tě,“ vyhrožoval mi. Potlačila jsem záchvat smíchu. Jen jsem k němu udělala dva kroky, chytla ho pod krkem a vytáhla si ho k výšce očí jako by vážil jen dvě kila, i když měl tak 80.

Všichni kolem na nás vyjeveně zírali a on zazmatkoval. „Hrdinové umíraj jako první. A taky ne moc příjemnou smrtí,“ informovala jsem ho a zmáčkla jsem mu ohryzek až jsem mu ho zatlačila bůhví kam. Škrábala jsem se o jeho obratel do palce. A ten prst od jeho krve jsem si symetricky otřela o obě tváře. Bylo to znamení moci. Pak jsem jeho tělo hodila na podlahu jako slupku od banánu a podívala se na ostatní, kteří dělali, že tam nejsem a že nic neviděli.

„Ještě někdo by mě rád zabil?“ zeptala jsem se. Sklopili zraky ke svým nohám. Pousmála jsem se. „Takhle se vítá derionka mýho postavení – vaše jediná královna? Nejemocnější ze všech? Klečet přede mnou byste měli!“ sykla jsem na ně, ale oni nic. „Ne? Tak po zlým. *In terra!*“ zašeptala jsem a všichni se začali shýbat až k zemi.

„Jde z tebe strach, moje milá. Vzrušuješ mě,“ řekl Wade vzrušeně.

„To ty mě taky, srdce moje, brzy si spolu zase užijeme,“ dodala jsem a konečně jsem prošla do té restaurace.

Ráno hned v devět byla nějaká audience u královny. Eldarn tam u ní stál a dohlížel, aby si na ní nikdo nedovoloval. Nicméně u toho byl hluboce zamyšlený a přemýšlel nad výzkumem Éteru.

Sára tam byla s nimi. Seděla na podušce u okna a pozorovala lidi, jak pracují. Žít v paláci bylo tak zvláštní. Bylo to jako by se přenesla v čase do středověku s nádechem modernosti. Nebo spíš než to, to byla o trochu modernější doba nucená si hrát na středověk. Bylo to divný.

„Jaké jsou tedy novinky na východě?“ zeptala se muže Estrella. Ten se jí poklonil a pak začal vyprávět. Začínala jsem být fakt populární, protože se o mě mluvilo všude.

„Mladá ježibaba zabila už patnáct čarodějů jen za jediný večer. Zabije každého, kdo se jí připlete do cesty. Prý se prohlašuje za jedinou vládkyni Derionu a jeho právoplatnou královnu. Taky okrádá ty nebohé oběti o jejich duše a říká se, že pije jejich krev. Něco takového tady ještě nikdy nebylo. Je to nejhorší ježibaba, jaká kdy v Derionu byla. Je krutá,“ prohlásil.

Sára nevěřicně vytřeštila oči a otočila se zaujatě jejich směrem. „Ay?“ zeptala se se šokovaným výrazem ve tváři. Eldarn s Estrellou si jen vyměnili pohledy.

„Je to pravda, sedláku? Jestli si vymýšlíš...“ začala Estrella, ale muž si položil ruku na srdce.

„Na mou duši, Veličenstvo. Sám jsem jí viděl řádit v Dolním Městě,“ odpověděl. Sára se polekala. Na chvíli přestala žmoulat krystal a vrátila ho zpátky pod tričko.

„A jak zabíjí?“ vyzvíдалa královna.

„Holýma rukama,“ odpověděl. Estrella si povzdychla.

„To je všechno, můžeš jít,“ poručila mu a když všichni ze sálu odešli, podívala se na Eldarna. „Musíme ji zastavit. A vůbec se mi do toho nechce, ale ona si nemůže dělat co chce a zabíjet lidi,“ prohlásila.

„Ale může, nezapomínej na to, že je nejmocnější čarodějnice a nebrzdí jí nic. Navíc jí našeptává Temnota v podobě Wada Shadowwalkera, což je kombinace, že bych se posral,“ zašeptal jí do ucha, ale Sára slyšela jeho jméno.

„Jedinej člověk, kdo by jí dokázal zastavit by byl Darren,“ objasnila, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Teď už ne,“ odpověděl.

„Počkat!“ přerušila je Estrella. „Něco by tu bylo, ale nemám sakra páru, kam to dal,“ zmínila a zamyslela se. Eldarn jí položil ruku na rameno.

„O čem to mluvíš, lásko?“ zeptal se. Sára měla naději v očích.

„Vím jenom, že šlo o nějaký lektvar, ale víc mi neřekl. Pracoval na tom roky, ale neví o co šlo a ani jestli to dokončil. A už vůbec ne, kam to dal,“ vysvětlila. Sára se zamyslela.

„Darren měl úžasný nápady na schovky. Možná bych mohla prohledat jeho dům,“ navrhla, ale to Eldarn okamžitě zatrhнул.

„Ani náhodou, ty se do toho nebudeš vměšovat!“ okřiknul jí. Zněl teď skoro jako Wade. Jakkap by ne, když jí pro něj chránil za každou cenu. Slíbil mu to.

„Ale Ay už tam nebude. Nemá na ten dům žádný vazby, bude se toulat a budovat něco svýho. Takhle ježibaby fungují,“ objasnila.

„Ne! Navíc, ježibaby tak možná fungují, ale Ay není jen tak ledajaká ježibaba. Rozhodně nebude fungovat podle norem. Ay je extrémně chytrá a extrémně šílená, ježibabství to akorát podtrhne,“ osvětlil Eldarn pohotově.

„Jak to víš?“ zeptala se ho Sára překvapeně.

„Žil jsem s Wadem a Wade o ježibabách věděl hodně věcí. Fascinovaly ho,“ odpověděl. Sára se zamračila. *No jo, že by na mě žárlila pusina? Proč by ne, já mám něco, co ona ne – Wada. A tentokrát on o ní nestojí. Chce jenom mě.*

Já jsem asi dvě hodiny vymýšlela svoje nový kouzlo. Chtěla jsem trochu oživit ty moje představy ve svojí hlavě. I když mě to stálo hodně síly a krve a nejen mojí, proto jsem taky zabila patnáct derionů. Bylo to náročný kouzlo a temný. Ale perfektní a nebylo proč zrovna na tomhle šetřit.

Zvedla jsem se z měkký lesní trávy, kde jsem už nějakou dobu ležela a promýšlela detaily. Bruxellský les byl totálně boží. Nějak jsem se tam cítila dobře. Není divu, když tam nebylo nic, co by mě nějak ohrožovalo.

Naopak lesní obludy měly úctu k čarodějkám jako jsem já. Hned mě přivítaly a poklekly přede mnou. Přijaly mě za svojí novou královnu. Teda až na Elyonský víly, tyhle potvory si vždycky dělaly až moc co chtěly. No nic, nebudu je teď řešit. Mám lepší věci na práci.

Chytla jsem se oběma rukama za zápěstí a zavřela jsem oči. „*Visiones fiant verae, mea Tenebra mecum adsit et me tangere possit vere,*“ zamumlala jsem a přímo přede mnou se objevila moje láska. Konečně jsem se ho mohla dotknout jinde, než ve svojí hlavě a on mě. Tohle kouzlo stálo za všechno.

„Srdce moje...“ zašeptala jsem a nadšeně jsem si ho prohlížela. Byl tak zatraceně sexy a byl konečně jenom můj.

„Ay, ty moje nejchytřejší čarodějko,“ prohlásil a políbil mi něžně ruku jako princezně. „Ty jsi zhmotnila svojí Temnotu, abys s ní mohla být už napořád. Nikdo není takovej blázen, aby to udělal a už vůbec na to nemá inteligenci a moc. Ale ty? Pojď ke mně,“ řekl, přitáhl si mě na svojí hrud' a objal mě tak, až mě zaplavila vlna euforie. S nikým jiným jsem nic podobného nikdy necítila.

Potom mě začal líbat po krku a hladit mě po těle. Měla jsem pocit, že se dotýká každého mého nervu. Pak si mě k sobě prudce otočil a narazil si mě na své vypracované tělo. Už to bylo docela dlouho, co jsme spolu spali. A tak jsem byla v sedmém nebi, ale já si ráda hrála, a to i s ním.

„Nic nechci víc, než se ti celá zase oddat, ale mám na mysli lepší místo na naše druhý poprvý,“ prohlásila jsem stále ještě lehce zmámená jeho vůní a dotekem.

Vyrušil mě z toho až jeho samolibý úsměv, který mě vždycky tak nehorázně rajcoval. A teď už jsem mohla. Mohla jsem ho políbit, když se na mě takhle díval.

„Narážíš na tu noc v kostele?“ zeptal se mě a já jen zamrkala jako panenka. Zase se pousmál. „Oh, Heartová, ty jsi ale nemravná. To se mi víc než líbí. Možná budeš první ježibaba v Derionu, která si podmaní svojí Temnotu,“ prohlásil, chytl mě za ruku a já nás přenesla rovnou na to místo, o kterém jsme se bavili.

V lavicích sedělo pár lidí a modlili se. Když jsme tam vešli, namočila jsem prsty do svččený vody a udělala na čele křížek. Wade se zakřenil a udělal to samý. Pak mě chytl za ruku a táhl k oltáři. Byli jsme takoví rebelové. Nejen to, byli jsme šílení a zvrácení, ale bylo to naprosto a totálně povznášející.

Když si nás lidi všimli, hned utekli z kostela, takže jsme tam zůstali jen my dva. Třeba kvůli nám budou muset kostel znovu vysvětit, protože my jsme horší než démoni.

„Vyhnali jsme i faráře,“ zahihňal se. „Vážně chceš takhle znesvětit zrovna tenhle kostel?“ zeptal se jako by se ujišťoval. Lehce si sedl na okraj oltáře a přitáhl si mě k sobě za ruce. Stála jsem mu mezi nohama a objímala jsem ho kolem krku.

„Právě tenhle kostel, srdce moje. A jestli to myslíš kvůli Arzanovi, tak měl být asi pracovitější,“ prohlásila jsem a naklonila jsem se k němu, abych ho políbila na krku. Wade se nechal a přitáhnul si mě k sobě ještě blíž. U toho se rychle zbavoval překážek v podobě pásku u jeho tmavých džín.

„Původně jsem to dělal já tobě, ale klidně se nechám, aby bylo jasno,“ zašeptal, když jsem mu lezla na klín nadzvedávajíc si sukni.

„Hlavně buď nemravnej. Prosím, buď zase nemravnej,“ škemrala jsem až jsem ho donutila se pousmát. Udělal takový sexy zvuk. Byl to hrdelní smích až mu poskočil ohryzek. Ach bože, jestli někdo bude moje smrt, bude to tenhle chlap ať už je v jakýkoli podobě. Protože tyhle dekadentní pocity jsem mohla prožívat jedine s ním.

Eldarn chodil kolečka po Wadovo pokoji a přemýšlel nahlas. U toho něco počítal a sem tam hlídal Wada i Sárú. Neměl v plánu se od nich hnout na krok. A dobře dělal. I když, těžko říct, jestli mě to zastaví.

Já jsem s Wadem blbla jako bych byla pubertáčka. Užívala jsem si to, co jsem nikdy předtím nemohla a chtěla jsem. Zrovna teď jsme byli v institutu ve věži. Chtěla jsem tam z nostalgie. Dali jsme si jívu, mazlili jsme se a povídali si. Byla jsem zahlcená intenzivními pocity štěstí. Bylo to jako vypít elixír štěstí. Taky jsem byla zhulená. S Wadem byla strašná sranda a nejlepší sex jakej jsem kdy zažila.

„Miláčku, pojď plánovat jak se staneš královnou Derionu. Máš dobře našlápnuto, tví nepřátelé jsou pro tebe v týhle fázi nebezpeční asi jako švestky na stromě. Jak by ses dostala na trůn, hmm? Pověz mi to konečně, chci to slyšet...“ šeptal mi do ucha a něžně mě líbal na krku.

Byla jsem po té jívě trochu mimo, a ještě když se mě dotýkal, nemohla jsem myslet. Bylo to intenzivní. On byl intenzivní. Vylezla jsem mu na klín a laskala krk i

svými zuby. Taky jsem do jeho nádherného těla zatínala svoje dlouhé nehty a tak různě jsem ho škrábala. On mi dovolil všechno, nemohla jsem se ho nabažít. Obecně jsem byla plná všech těch pocitů, že jsem skoro nemohla ani dýchat. Vzpomněla jsem si na jeden z našich posledních rozhovorů tady v téhle věži s opravdovým Wadem Shadowwalkerem.

„Těším se až se přede mnou přestaneš za svoje temný já stydět a budeme spolu probírat naše nejčernější myšlenky. Protože jak jistě víš, nemám si o tom s kým povídat. A když teď po prázdninách budeš studovat duševní magii, bude to ještě lepší,“ prohlásil. Na to jsem ani tenkrát nevěděla co říct. Snad jen to, že měl ve všem pravdu. Znal mě snad líp než já sama. A to mě momentálně trochu děsilo.

„Oh, Ay, ty moje božská mrcho, z tebe by chlap dostal infarkt,“ šeptal roztouženě, když jsem mu jemně přikusovala spodní ret svými zuby. A když mi vjel rukama pod sukni, jen jsem se pousmála a slezla jsem z něj. „Počkej, kam teď jako jdeš?“ zeptal se nespokojeně. Já se opřela o parapet věžního okna a podívala se dolů.

Naposled, když jsem se dívala z tohoto okna, viděla jsem Payna s Heavensovou na hřišti a s Wadem jsem tu byla tajně, ale teď? Možná je teď taky po ní a už jí nikdy neuvidím. Což by bylo fajn, aspoň bych neměla konkurenci.

Otočila jsem se na Wada a plácla jsem ho po ruce, která se mi zase loudila pod sukni. „Máme práci, srdce moje. Chtěl jsi plánovat, tak budeme plánovat. Musím si nejdřív zmapovat svoje území. Zjistit, jestli to přežila, nebo ne. A zlikvidovat Shadowwalkerovo tělo, protože jestli se ho povede Naxxremisovi vzkřísit, můžu se s korunou rozloučit,“ objasnila jsem a Wade přikývl.

„Máš pravdu, miláčku. Wade Shadowwalker živý či mrtvý, je tvoje největší zkáza. Možná ještě ten jeho spřízněnc. Musíš se jich zbavit. Co uděláš?“ vyzvídal. Udělala jsem k němu krok, posadila se na jeho stehno a jemně mu svým dlouhým nehtem přejížděla po hrudi.

„To chci plánovat s tebou. Vždycky jsem obdivovala tvůj mozek a analytický myšlení. Nechtěl bys, abych si myslela, že jsi jenom jeho pěkná tvářička, srdce moje. Jsi moje Temnota a jako moje Temnota musíš být perfektní jako on, a on byl dokonalej. Vzniknul jsi z jeho stínu, on mi tě dal, musíš být úplně přesně jako on, jinak si mě nepřej,“ objasnila jsem.

Nejspíš jsem ho přivedla do rozpaků. Ano, vím, je moje Temnota, ale Temnota se vyvíjí podle jejího hostitele, vždycky. Holt to se mnou bude mít těžké, já jsem náročná. Chci od mojí Temnoty všechno. Tolik, kolik jsem ochotná dát já jí. Už jsem ho přivedla k životu.

„Nerad bych tě zklamal, má paní,“ řekl a naprosto oddaně se na mě díval. Nevěděla jsem, jestli to na něm víc žeru, nebo mě to vytáčí. Řídit všechny aspekty všeho bylo vyčerpávající a přesně to mi kdysi říkal i Shadowwalker. Nerada si to priznávám, ale tohle je nejspíš jen jeho levná kopie. Zatím mě nepřesvědčil o opaku.

„Když mi ukážeš, že za něco stojíš, vezmu si tě,“ zmínila jsem. Rozzářily se mu oči. Já těma svýma protočila. Všeho moc škodí, zdá se, že mi možná bude dobrý jen na to jedno. A i to mě brzo přejde, jestli bude taková vlezdoprdelka.

„Dobře, omlouvám se. Budu jako on, od teď bys nepoznala rozdíl,“ opáčil. Dívala jsem se mu do očí.

„Jestli ne, zbavím se tě. Žereš mi dost energie. Tak na to mysl, miláčku,“ rýpla jsem si a zvedla se z jeho klína. Wade na mě mlčky koukal. Nejspíš si lámal hlavu, jak mi splnit moje přání. „A jen tak pro info, Wade se neomlouvá. Ne jen tak,“ objasnila jsem.

„Rozumím, chceš racionálně smýšlejícího chlapa s nadupaným mozkiem, co ti dokáže rozproudít krev v těle. Trošku dominance neuškodí, ale všeho s mírou,“ dodal. Přikývla jsem.

„Hlavně to analyzuji v hlavě. Wade zbytečně nežvaní. A teď už se pojd' zaměřit na naší práci. Jak se dostat k jeho tělu, když ho určitě ten rion hlídá jako oko v hlavě,“ zašeptala jsem a zamyslela jsem se.

„Ty bys se svojí silou zvládla přijít do paláce po svých. Lusknutím prstu bys to tam obrátila vzhůru nohama, všechny je zlikvidovala jediným kouzlem a pak by sis mohla nasadit na hlavu korunu,“ zmínil.

Ano, mohla jsem to udělat, ale není zábava, když jsou mí nepřátelé mrtví. Je zábava, když jsou živí a trpí, když se přede mnou musí klanět. A jo, je to nebezpečný, ale i výzva.

„Ay, neriskuj. Naxxremis je silnej soupeř, i když je to rion. Shadowwalker by ho taky nepodcenil,“ našeptával mi. Tentokrát měl pravdu, ale já asi trochu bojovala se strachem, že bych zničila šanci Shadowwalkera ještě někdy vidět. *Vím, nebyla jsem ježibaba, když mě měl ještě rád, ale...*

„Takhle nepřemýšlej! Co jsem ti říkal o lásce? Shadowwalker je ať už si to přiznáš, nebo ne, tvoje zkáza. Jestli vy dva proti sobě budete stát...“ Přerušila jsem ho ostrým pohledem. Neříkal mi žádné novinky, ale rozloučit se s někým takovým pro mě nebylo snadný. Vždycky patřil k mojí temný stránce a já jsem se jí teď stala. Nevím, jestli se někdy spokojím s kopí, když můžu mít originál.

Sára se rozhodla, že navštíví Darrenův hrob. Trápilo jí, že nestihla pohřeb. A tak si na sebe vzala tmavé šaty a šla k rodinné hrobce Paynů, kam ho uložili. Eldarn šel samozřejmě s ní. Když odcházel, Wadův pokoj začaroval všemi možnými kouzly, aby se tam náhodou nikdo nedostal.

„Darrene,“ zašeptala takovým jemným hláskem až to každého normálního člověka muselo zabolet u srdce, a položila dlaň na víko jeho hrobu. Slzy se jí rozběhly po tváři jako by soutěžily, která z nich dorazí dolů jako první. Eldarn jí jen mlčky pozoroval, ale neplakal.

„Dívej se, jak je snadný vás všechny úplně zničit,“ zašeptala Anomaris, popadla svou dýku ještě od její krve a pomalu jí zabodla Darrenovi přímo do srdce.

„Aghhh...“ zaúpěl bolestně. Sára sebou trhla, když si vybavila tu chvíli a se slzami v očích na víko vyčarovala věnec s černou mašlí. Hned na to zaštrachala v kabelce a položila k němu jejich společnou fotku, na kterou mu napsala vzkaz, jak moc ho má ráda. Byla to ta stejná, kterou jsem měla v rámečku a shodila jsem to na podlahu. Byli jsme tam my tři, jak se objímáme.

„Ke rama ni esth-te di ma liro, mi fren. Vi netea forgetea te neie,” zašeptala wergonsky. Znamenalo to, že ho má ráda a že na něj nikdy nezapomene. Potom se přitulila k Eldarnovi a společně se přenesli zpátky do paláce.

Estrella už od rána měla divný pocit. Celou dobu se stresovala, aniž by přesně věděla čím. Měla i špatné sny. Zdálo se jí o mě a o tom, že ovládnou Derion. A kdo ví, třeba se mi to podaří.

Sedla si na trůn a přijala další lidi, kteří si vyžádali její pozornost. „Postavte se,” řekla relativně mile, když se před ní muž skláněl. „Proč jste se mnou chtěl mluvit? Jde zase o tu ježibabu? Zabila snad někoho dalšího?” zeptala se.

„Nikoho dalšího myslím, že nezabila, ale byla viděna ve škole. V deRionském institutu. Je to tak hodina zpátky,” informoval jí.

„Ano? To je zřejmé, že se bude vydávat na některá místa, která jí byla blízká. A co tam dělala?” vyzvíдалa.

„Bavila se s vaším starším bratrem. S králem,” prohlásil s určitou opatrností a Estrella ztuhla.

„Ne, to není možné. Můj bratr je...” zarazila se.

„Mrtvý. Ano. Taky to nejspíš nebyl on. Pro jistotu zkontrolujte jeho tělo. A pokud nebylo uneseno, pak je tu velký problém,” zmínil. Estrella se vyděsila. Byla si jistá, že Wadovo tělo je tam, kde má být – s Eldarnem. Kdyby ne, už by o tom dávno věděla, vždyť se od něj nehne na krok.

„Jaký problém?” zeptala se s lehce roztřeseným hlasem.

„Zhmotnila svou vlastní Temnotu,” odpověděl. Estrella na něj zírala s otevřenou pusou. Něco takového ještě nikdo nikdy za celou historii Derionu neudělal. Ono to totiž není jen tak. Na to, aby ježibaba mohla zhmotnit svou Temnotu potřebovala mít opravdu velkou sílu. Šlo to udělat jen na začátku a ne každého to napadlo.

Taky musel být ten skutečný, díky kterému se Temnota zrodila mrtvý a mít zachované tělo. A dokud bude zachované jeho tělo, mohla žít i Temnota mimo hlavu svého hostitele.

A pak tu byly další věci, jako třeba, že to požírá duši výrazně rychleji. A nejen to. Zhmotněná Temnota posiluje fyzickou i mentální sílu svojí ježibaby. V určité fázi mají potom spojení jako dva spřízněnci s rozdílem, že jsou oba derioni. Taky si dokážou číst myšlenky a pohotově reagovat jako by byli jedno tělo.

A nakonec tu byl ten strašák, že ho pomocí temné magie, ježibaba dokáže trvale sloučit s jeho skutečným tělem a tím ho udělat skutečným. Nahradil by Wada Shadowwalkera jednou provždy a byl by živý.

Estrella vyskočila z trůnu jako by jí štípla vosa do zadku. „U všech svatých, to je tak strašně zvrácená magie až je mi z toho zle. Tohle nikdy nedovolím!! To radši, aby byl doopravdy mrtvý,” prohlásila. Eldarn to slyšel, akorát vcházel do sálu.

„Ne!!!” zaječel na svoji přítelkyni. „Ani na to nemysli! Na Wada nikdo nesáhne!” vztekal se. Muž zmlknul a Estrella se posadila zpátky na trůn.

„Ale Ay je hodně nebezpečná, nebude pro ní problém se jeho těla zmocnit. Všechny nás vyhladí z povrchu derionského jen lusknutím prstů. Tohle nedovolím, aby mu udělala. Ani on by to nechtěl. Buď ho musíš okamžitě vzkřísit, nebo se s ním

rozluč. Ay ho nedostane jakože já se jmenuju já!!!!“ prohlásila. Eldarn vypadal, že se každou chvíli složí.

„O co jde?“ zeptala se Sára, která taky vešla do sálu. Eldarn se podíval na Estrellu a pak na Sáru.

„Chtějí Wada nechat odejít. Bojí se, že by se ho Ay zmocnila a do jeho těla natrvalo přenesla svoji Temnotu,“ řekl zoufale. Ta vytřeštila oči.

„Nikdy!“ zaječela na Estrellu, chytla Eldarna za ruku a spolu s ním se přenesla za Wadem do ložnice. Eldarn se rozkoukal a Sára hned skočila k Wadovi do postele a objala ho.

„Udělej něco! Nemůžeme ho ztratit. Eldarne, prosím udělej něco. Udělám cokoli co budeš chtít. S fyzikou ti asi nepomůžu, ale budu ti shánět ingredience a i klidně lidi na pokusy. Wada nikomu nedám, leda tak přes mojí mrtvolu!“ objasnila. Eldarn si povzdychl a přikývl.

„Já taky ne, Sárusko. Já taky ne. Neboj se, nehnu se od něj ani na krok a jdu na to,“ chlácholil jí a hned se zase dal do výzkumu. Nebylo to lehké, ale ani pro mě ne, nechtěla jsem to tak, jak mi můj temný Wade navrhoval. Já jsem neměla v podstatě co ztratit. Rozhodně jsem se nechtěla celou věčnost nudit, kdybych zabila svoje nejcennější hračky lusknutím prstu.

Chtěla jsem to tak, jako jsme si o tom povídali s Wadem kdysi, když jsem ještě měla čistou duši. Naplánovat si to a docílit toho, abych z toho měla radost. Navíc, on chtěl vědět, jak bych to udělala, teď jsem měla šanci mu to ukázat. Nebo spíš mu o tom později, až se mi to podaří, vyprávět.

Já jsem zatím Wada tahala po všech čertech. Ze školy do ordinace, kde byla cedule, že je z provozních důvodů zavřeno. A z ordinace zase do lesa, kde se mi to líbilo ze všeho nejvíc. Jakpak by ne, jsem ježibaba a ježibaby to odjakživa táhne do lesa.

Uplynuly dva týdny. Řídila jsem se tím, čím se kdysi řídil Wade. Říkal, že když budu milá a nebudu dělat nic, lidi se budou bát o to víc, co přijde a začnou dělat chyby z paranoi a strachu. Zdržovala jsem se proto v Bruxellském lese, který jsem zatím přijala za svůj, abych se připravila na naše první setkání s mými nepřáteli. On i se svými obyvateli mě taky přijal za svou. Byla jsem jeho opravdovou královnou.

Ježibaby se mi klaněly taky. Pravdou je, že se té nejmladší klaní vždycy, ale já byla víc než jen nejmladší, já byla jedinou ježibabou z Východního Derionu. První ze slavného rodu jako byli Heartovi, a zároveň jediná, která vlastnila moc Srdce Derionu, což ve mně zanechalo bez pochyb silné magické složky. Sice jsem o moc přišla, ale i tak to zaručilo, že se moje magická síla bude chovat jinak.

Například se mi tvořila víc a rychleji a měla jsem stále neomezenou kapacitu. To znamená, že jsem mohla beze strachu z roztrhání těla provádět nejrůznější rituály, aniž bych se bála o duši a moje moc nekontrolovatelně rostla a rostla, že jsem měla sílu jako Shadowwalker před tím, než zemřel.

Taky dost pomohla moje minulost. Prý něco znamená, že jsem porodila Srdce Derionu, i když ani nevím kde je a ani ho nemám ráda. A to, že jsem si vzala někoho jako byl Payne. Ale hlavně, že se přátelím s králem Derionu a chci ho pomoci mojí

Temnoty přivést k životu. Zkrátka, mě ty bytosti obdivovaly a bály se, co bych jim mohla udělat, kdyby se mi nepoklonily. A bály se právem, vždycky jsem chtěla vládnout Derionu. Zatím tedy nemám vládu nad královstvím, ale to všechno přijde, protože už se o mě ví a jak tenkrát věřil Wade, moc vládne vždycky.

S Wadem jsme si jak jinak než s pomocí magie postavili docela slušný dům. Z venku byl malý a vypadal jako klasická ježibabí chýše, akorát byla zbrusu nová a pro srandu jsem jí udělala tak, aby vypadala jako z perníku. Tolik k mému smyslu pro humor. Ale uvnitř to bylo jako by to bylo nafukovací. Nebyl to palác, ale byl to nádherný a luxusní dům, za který jsem se opravdu nemusela stydět.

Moje zahrádka nebyla ničím strašidelná, jak to ježibaby obvykle dělají, aby vzbuzovaly respekt. Ale já to dělat nemusela, myslím, že o svou pověst mám na hodně dlouhou dobu postaráno.

Na dveřích jsem měla i cedulku se svým jménem. Byla to ale Noira Heartová bez Ay nebo Ayawai, což jsem stejně z duše nenáviděla. Bylo to slabácký jméno. Zato Noira, to bylo konečně jméno hodné čarodějnice mého postavení. A stejně tak to celé prostředí začarovaného a temného lesa, čímž byl Bruxell specifický.

Měla jsem na zahradě rybníček. Byl velký asi jako manželská postel a hluboký několik stovek metrů. Byla to taková jáma, do které kdysi spadl Eldarn a málem ho utopila žblabuňka.

Bylo to jako potrubí, tím jezírkem se dalo proplout do všech vod Derionu. Nicméně to bylo plné žblabuněk a dalších tvorů, na které by člověk nerad narazil v jejich přírodním teritoriu.

Taky jsem měla z mechů a trav krásně zelené koberce všude kolem chýše. A díky mojí magii mi už během prvních dvou dní začínaly na zahradě růst vzácné rostliny a bylinky. Všechno nasvědčovalo tomu, že si brzy umíchám elixír nesmrtelnosti a až provedu to, co mám v plánu, dám mu taky jeden vypít. Pak se konečně vezmeme a budeme vládnout Derionu už napořád. Budeme neporazitelní.

A taky pak budu muset vymyslet, jak se vyhnout ježibabímu osudu. S takovou silou jakou budeme mít my dva s Wadem to musí nějak jít. Abych nehnula. A taky budu muset zabránit tomu, aby vznikaly nové ježibaby. Budu nejmladší už napořád!

„Máš to skvěle naplánovaný, ale nezapomeň, že tu moc to opravdu dokázat máš jen teď na začátku. Během pěti let tě i to nadšení opustí a začneš hníť ať se ti to líbí nebo ne. Přijdeš o duši. Už teď o ní přicházíš a každou chvíli víc a víc. Naložila sis toho na sebe hodně,“ připomínal mi.

„Kuš!“ sykla jsem na něj. „Nepodceňuj mě. Jsem Noira Heartová a jsem nejlepší a nechyťřejší čarodějka v Derionu, nikdo mě nepřechytračí a já nikdy nedopustím, abych vypadala jako tamty. Když dokážeš pracovat s tím co máš, a já toho mám opravdu hodně, tak se mi to nemůže v životě stát. Budeme si tohohle pocitu užívat už pořád, Wade,“ zmínila jsem a on se pousmál. Bylo to trochu jako by mi nevěřil, což mě našťvalo.

Přitáhla jsem si ho k sobě za tu vázanku zlatého studenta, kterou jsem ho nutila nosit, a podívala jsem se mu výhružně do očí. On zmlkl a na chvíli přestal dýchat. „Chceš mě, nebo ne?“ zeptala jsem se ho a on přikývl.

„Vždycky a napořád,“ odpověděl zaláskovaně.

„Tak mě nepodceňuj. Nikdy už mě nepodceňuj, rozumíš mi? Protože já nejsem jako každá jiná ježibaba, nepotřebuju tě. Já tě chtěla, ale nepotřebuju tě. Už si to uvědom. Na mě si Temnota nepřijde, protože já jí umím ovládat. Klíčem totiž je, nebát se jí. Pak nad tebou nemůže mít žádnou moc. A co bys mi asi tak mohl udělat, hmm? Když jsem si tě vyndala ze svojí hlavy. Radši mě neprovokuj, víš kolik sexy derionů je v Derionu? Můžu si vzít kohokoli,“ provokovala jsem ho.

Nebyl ani trochu jako Wade a to mě začínalo štvat. Neexistovalo nic, co by přesvědčilo můj mozek o tom, že je to on. Nechtěla jsem mu to říkat, protože by toho mohl využít, ale lhala jsem. To, proč na mě Temnota nemohla, nebylo jen kvůli tomu, že jsem se jí nebála, ale proto, že existoval někdo, komu jsem propadla mnohem víc a byl to opravdový Shadowwalker.

Ano, nebyla jsem si vůbec jistá, jestli ho chci nahradit svojí Temnotou. Vlastně jsem to tak nechtěla. Chtěla jsem jeho a využila bych k tomu svojí Temnotu. A musela jsem si dávat setsakramentský pozor na to, aby si tohle nepřečetl v mojí hlavě, protože bych to pak neměla tak jednoduché.

Tím, že jsem si ho vyndala z hlavy tímhle způsobem totiž způsobilo i to, že mi může škodit jako by byl další člověk. Sice mě už nemůže ovládat jako kdysi, ale tohle bylo taky nebezpečné.

A taky jsem na to potřebovala víc času. Protože na takové kouzlo jsem musela sbírat ingredience a dělat hodně temné rituály. Taky nastrádat spoustu síly a rudý úplněk. Zato na nahrazení mi stačilo jen pár kouzel a jak správně naznačil lusknutí prstů. Spíš bude oříšek, aby mu to nedocvaklo.

„Nikdo v Derionu není tak sexy jako já. Jsem Wade Evilian Shadowwalker. Tvůj sen a nejtemnější tajemství. Miluješ moje tělo, o tom není pochyb,“ prohlásil. Já se uchechtla.

„Ty si nějak věříš,“ zmínila jsem a přitáhla jsem si ho za tu vázanku až mi narazil na tělo.

„Jsi jen jeho kopie. Nejvíc sexy je na čaroději mozek, Wade. To, že máš tělo jako pánbůh je jenom bonus, ale samo o sobě mě to do extáze nedostane. Snaž se, Shadowwalker měl obojí,“ objasnila jsem, přitáhla si ho k sobě za tu vázanku ještě blíž, dala jsem mu letmou pusou na rty a odstrčila ho od sebe jako nicku. On z mého chování byl spíš úplně vedle. Konec konců i jako Temnota byl momentálně jen muž a já byla ve svojí největší kráse. Což mi hrálo do karet.

„Má paní,“ prohlásila ježibaba tak odporná, že se mi až zkrivil obličej. *Tohle mě trochu děsilo, přiznávám. Ale já takhle neskončím. Ne. Nikdy!* Chytla mě za ruku a políbila jí. Nechala jsem se, i když jsem se bála, že se pozvracím. Nicméně teď jsem královna i ježibab, musím na svoje lidi být... no jako královna.

„Čehož ode mě žádáš, čarodějko?“ zeptala jsem se jí uctivě, protože ať chci nebo ne, jsem to samý co ona. Akorát ještě před následky. Wade mi stál za zády jako by byl spíš můj malý syn a čekal, co se bude dít. Není divu, že mě tolik nebral, hošánek. Chtěla jsem, aby byl samostatnější a... prostě, aby byl jako... povzdychla jsem si a pak se raději soustředila na ježibabu.

„Jako nejstarší členka našeho čarodějnického kruhu ježibab, bych vás chtěla požádat o laskavost,“ prohlásila. Přivřela jsem podezíravě oči na škvíru. *Laskavost? Dělá si ze mě ta baba prdel? Zjistila, že mám sílu, a tak by mě hned nejradši využila. Myslí si, že jsem padlá na hlavu a že bych snad plácala duší a magií na něco tak zbytečného jako je ona?*

„O laskavost? A proč bych ti měla vyhovět?“ zeptala jsem se. Baba nejspíš s mojí reakcí počítala.

„Jste prý nejmocnější derionka v Derionu. Nepodléháte svojí Temnotě, poslouchá vás jako beránek, jak jsem si tak stačila všimnout. To je neuvěřitelné. Taky jste vystudovala obor duševní magie, a v neposlední řadě... nejspíš nikdy neprohnijete.

Prosím pomozte mi. Moje duše... už zkratka není co to bývalo. Nemám jí už několik stovek let, ale já vím, že bych jí mohla ještě získat, aspoň kousíček. Prosím, zachraňte mě, nechci se ještě rozpadnout. Budu vám nadosmrtní vděčná a bohatě se vám odměním. Pro vás to vůbec nic není,“ prohlásila. Vydechla jsem.

„Tohle by po mě mohl chtít každý a duši na rozdávání opravdu nemám. Nebudu s ní dělat psí kusy, když to nebude pro moje vlastní potřeby. Nechci dopadnout jako ty,“ odpověděla jsem.

„Nedopadnete, má paní. Vy tak nedopadnete,“ naléhala. Nevěřila jsem jí ani slovo, zkoušela to na mě, protože jsem byla dle jejího názoru mladá, nezkušená a hloupá. Taky jsem věděla, že kdyby dostala byť jen trochu duše, hned by o ní zase přišla, protože to je jako dát feťákovi dávku.

„Ztrať se, ježibabo, jinak tě zničím,“ pohrozila jsem jí. Baba věděla, že mi nezkřiví ani vlásek, a tak se mi jen pro jistotu, abych to neudělala já jí, poklonila a odešla.

„Ta drzost! Slyšels to?“ zeptala jsem se Wada a podívala jsem se na něj. Ten přikývl.

„Chtěla tě využít. Musíš si na ty baby dávat pozor, jsou to proradný a nechutný bytosti,“ odpověděl, znechuceně zírajíc na ježibaby kolem naší chýše, které se na mě přišly podívat. Většina z nich byla o holích. Vypadaly fakt žalostně. Na to, jak jsem se jich kdysi bála, teď jsem se spíš bála toho, že takhle dopadnu. *Možná bych si měla pět let užítvat dokud nepřijdu o duši a pak se radši zabít.*

Něco si šuškaly, ale nebylo jim rozumět. Vyčarovala jsem si odposlouchávací kouzlo a zaposlouchala se do jejich šepotu. „Je mladá a krásná, ale dlouho jí to nevydrží. Za chvíli se bude ona klanět další a půjde to pořád dokola. Tohle už jsem zažila, holky,“ prohlásila jedna bez nosu. Měla do hlavy jen díru.

Další zase pro změnu s dlouhým nosem se uchechtla a oťrela si rty a bradu od slin do hřbetu ruky. „Zajímalo by mě, co jí zrovna konkrétně dostalo do temnoty. A taky, jak to dělá, že jí poslouchá ten její temnej koloušek. To mě Argal rozhodně

neposlouchal. Byl tak dominantní. A když mi sežral duši, zmizel," zmínila. Ostatní přikývly. Zřejmě měly všechny podobné zkušenosti. Nicméně zcela odlišné od těch mých.

My si s Wadem vyměnili pohledy. On hned pak raději tím pohledem uskočil. Sama jsem to moc nechápala, ale co jsem ho zhmotnila, najednou mi přestal tak svůdně našeptávat a začal se chovat jako můj mladší přítel, ačkoli byl o dva roky starší.

A taky to nevypadalo na to, že by mi chtěl sníst duši a zmizet. Protože z nějakého důvodu by ho mrzelo, kdybychom se už nikdy neviděli. A asi i víc než mě. *Nejspíš jsem mu nějak omylem přičarovala city. Nebo se něco podělalo při tom čarování, protože miluju Shadowwalkera? Možná, že se ze mě díky tomu nikdy nestane hnusná a shnilá ježibaba, protože tenhle jak říkaly ony „koloušek“ mi duši nesní. Miluje mě...*

A já? Pro Krista, pravděpodobně to bylo tak, jak jsem si myslela, bylo tu něco, co jsem chtěla víc než svojí Temnotu, a to je něco, co se jen tak někomu nestane. A možná bych si tohle tajemství měla vzít s sebou do hrobu.

Chvilí jsem si nad tím lámala hlavu, ale ať jsem nad tím přemýšlela jak jsem chtěla, vždycky mi vyšlo to, že se to stalo hlavně proto, že jsem svojí Temnotu vnímala jen jako prostředek k získání toho, co chci, nikoli jako konečnou věc, se kterou si budu užívat.

Wade to kdysi vnímal stejně. Říkal mi, že chtěl Temnotu využít k moci, že mě nepotřeboval, aby mě ojel, ale chtěl mě poznat a využít, aby dostal sílu. A já chtěla teď to stejné. I když jsem ho chtěla i ojet.

Temnota vždycky lákala čaroděje k očernění duše právě svou neodolatelností, ale my dva s Wadem jsme to udělali oba naopak. Nepadli jsme do její léčky, napřed jsme si očernili duši. A taky jsme měli oba tu čest poznat naší Temnotu a pak se vyléčili.

Zblbl jsem svojí Temnotu... protože když jsem si jí vybírala, věřila jsem tomu, že jdu s Wadem a ne s Temnotou. Byla jsem v klidu, protože jsem se přesvědčila o tom, že odcházím se skutečným Wadem a sama jsem to chtěla. Sakra, moje podvědomí je silnější, než jsem si myslela...

„Nad čím dumáš?“ zeptal se mě. Konečně jsme tam zůstali sami a ty baby odešly do svých chýší. *Copak on mi nedokáže číst myšlenky?* Podívala jsem se na něj jako na blázna. Začínala jsem z toho být trochu zblblá.

„Ale nad nesmrtností, Lichožroutníka,“ odpověděla jsem a on se na mě usmál a lehce se dotkl mého pasu. *Ne ne ne! Já nepotřebuju středoškolský vztah. Z toho jsem vyrostla. Tenhle a král Derionu? Sakra, moje magie mě zradila. Co teď s ním? Musím se ho zbavit! Fakt ironie, že mě přestala bavit moje vlastní Temnota už na začátku ježibabství.*

„Wade?“ oslovila jsem ho lehce. Nějak jsem ho nedokázala už vnímat jako předtím, byl jak můj starší brácha, kterého jsem nikdy neměla. Neměl s mým Wadem jedinou společnou buňku.

„Copak, lásko moje?“ zeptal se a usmál se na mě.

„Ale nic. Mám ještě nějakou práci. Přines mi na stůl knihu o Temnotě a běž se na chvíli někam bavit beze mě. Chci být sama,“ poručila jsem mu a on mě hned poslechl

a nadšeně běžel pro tu knihu. Zírala jsem jako z jara. *Tohle se nemělo stát. Není to normální. On mě nemá takhle poslouchat a nechávat mě o samotě. On mě má přivádět k šílenství tím, že ze mě mámi mou duši a za odměnu mi dopřává všechno, co mi na očích vidí, aby to ze mě dostal a tak jak já chci, že mě to dostane do kolen. A když to nejde po dobrém, má to dělat po zlém. Ale tohle?*

Když se za ním zabouchly dveře, ještě jsem se vydala k oknu se ujistit, že odešel. „On mě tady nechal...“ podivila jsem se. „No nic.“ Přesunula jsem se ke stolu s knihou o Temnotě a začala jsem si dělat další analýzu svého momentálního problému, který mě fascinoval. Ta kniha měla dva tisíce stránek, rozhodně mi to nějakou dobu zabere.

„Proč se Temnota nechová jako Temnota. Zobe vám z ruky? Přetvářka. Nevěřte Temnotě ani nos mezi očima. O to dřív totiž přijdete o duši... bla bla... Temnota se chová k nerozeznání od toho, koho jste chtěli za svou Temnotu. Kéž by,“ zašeptala jsem a listovala knihou jako bych si byla jistá, že tam najdu odpovědi na své otázky.

„Jak na to, aby vás Temnota trochu poslouchala... Jak jí zklidnit, když se moc rozjede... NE!! Chci vědět, proč mě sakra poslouchá a jak je možný, že mě miluje! A taky proč jí nechci a nepřitahuje mě!“ vztekala jsem se, ale v té zatracené knize se o tomhle problému nic nepsalo. Nejspíš jsem vážně jediná na světě, kdo to tak má.

„Kurva!“ naštvála jsem se a smetla tu bichli ze stolu až se trochu rozpadla na samostatné stránky. „To je jako za trest. Těšila jsem se, že si tuhle nádhernou fázi užiju a ne, mě se to nelíbí,“ pokračovala jsem v tom monologu.

Po chvíli jsem se rozhodla, že se přestanu litovat a vydala jsem se pro další knihu o ježibabách. Měla jsem je všechny z institutu, když jsem studovala duševní magii. Tak nějak jsem je ukradla, ale koho zajímá takový drobný úlet jako je krádež starých učebnic, které kromě mě a Wada stejně nikdo nečetl?

Ach bože, Wade... a ta jeho láska ke knihám... Přistihla jsem se jak na něj zase myslím. A pak mi to došlo. Já bych neměla mít vazby na vztahy z před tím jako mladá ježibaba. Všechno to mělo skončit spolu s tím, že jsem si vybrala Temnotu. Zemřel mi manžel a ztratila jsem vazby na všechny, proč ta s Wadem se nepřetrhla? Protože já si nevybrala Temnotu, vybrala jsem si Wada...

Otevřela jsem tu knihu o ježibabách relativně uprostřed, natáhla nad ní svou dlaň a zamumlala: „Ježibabí láska.“ Stránky se hned začaly otáčet, až na mě vykoukl nadpis: **Ježibaba a vztahy**. Neměla jsem co ztratit, přečíst si pár stránek už mě nijak nezdrželo, a tak jsem tedy začala.

Podléhání Temnotě krok za krokem

Těsně po tom, co dovolíte Temnotě, aby vám očernila duši, přicházejí individuální sny, představy, touhy a přeměny. Zpravidla přeměna v ježibabu nastává přes noc. Do té krásy se čarodějka musí vyspat.

Je to tak proto, že Temnota u čarodějů ještě s čistou duší pracuje hlavně v noci, nebo spíše lépe řečeno v době, kdy čaroděj spí. (Budeme se bavit jen o derionských čarodějkách jakožto o potenciálních ježibabách).

V období před očerněním duše, se setkat s Temnotou mimo spánek je zcela výjimečné. Temnota musí být opatrná a vychytralá. Nejnáchylnější jsou čarodějky ve spánku, kdy nedokáží rozeznat realitu od snů, a proto Temnota často vítězí.

Pokud k očernění duše dojde ve spánku (nejčastěji), pak už se čarodějka probudí jako ježibaba. Taky lze očernit duši bez přičinění Temnoty. Například černomagickým rituálem. Dost záleží na typu duše, rituálu i druhu čaroděje, ale většinou se proměna v ježibabu nekoná. Hned na to teprve navštíví čarodějkou Temnota a dožaduje se dalšího očernění. Protože Temnota si musí duši čarodějky nejprve zasloužit.

Pokud si ale čarodějka očerní větší část duše nějakým ošklivým kouzlem, pak Temnota její mysl navštíví okamžitě a proměna v ježibabu se urychlí. Tudiž k tomu není zapotřebí spánek. Ovšem za předpokladu, že svou Temnotu už dobře zná. Pokud ne, nastává ježibabství bez Temnoty a to je obzvlášť žalostná věc.

Proměna v ježibabu

Čarodějka se cítí nejlíp jak se kdy cítila. Zdravě, odpočatě. Výrazně zesílí její magické i fyzické schopnosti. Zkrásní a omládne. Na nějakou dobu je téměř neporazitelná běžnými čaroději. Smí používat bez komplexních praktik vlastní a vymyšlená kouzla a zaklínadla. Svoji duši používá jako manu.

A protože už je černá a černější být nemůže, využívá její fyzickou kapacitu. Zpravidla to trvá ježibabě až pět let, než o duši v důsledku temných magických praktik přijde úplně. Potom začíná její krása výrazně upadat. Mění se a stárne co rok, to deset let. A pak, když už zbývá jen trocha duše, ježibaba se začne rozkládat, ačkoli je prakticky nesmrtelná, její nesmrtelnost končí tam, kde vládne biochemické reakce (zkrátka, vydrží hodně, ale ne všechno).

Temnota v duši ježibaby

Temnota v duši ježibaby už se chová jinak než dosud. Už jí nemusí na nic lákat ani přemlouvat. Užívají si spolu duši, kterou mají společnou. Našeptává ježibabě, pokouší jí, požírání jí duši, dokud o ní ježibaba nepřijde, pak už je konec a Temnota navždy zmizí. Ježibabě už jen zbývá přemýšlet nad tím, co měla a co ztratila a přežívat.

„Ne,“ zašeptala jsem a zavrtila nad tím hlavou. „Tohle jsem si taky myslela, ale to, co se děje mě, nedává žádný smysl!“ prohlásila jsem zoufale a prudce zaklapla knihu. „Nedozvěděla jsem se nic, co by mi pomohlo...“ zarazila jsem se zírání na stránku na zemi, která vypadla z té předchozí knihy, kterou jsem shodila na zem. Sehnula jsem se pro ní a podala si ji.

„Co když je vaše Temnota váš manžel, nebo někdo blízký? A co když váš manžel má za Temnotu právě vás? Vzájemná Temnota mění hru. Pro nedostatek důkazů tahle studie nikdy nebyla ničím podložena, ale pokud vás zajímají konspirační teorie na toto téma, přečtěte si knihu *Světlo v temnotě* od Neoli Armeninové... To je ta, která napsala tu skvělou knihu, kterou četl Wade i Sára *Vymýtání ďábla ze srdce*,“ zmínila jsem.

Tu knihu jsem bohužel nikde neměla, ale jsem přece ježibaba. Nebylo nic těžkého na tom si tu knihu odněkud přikouzlít. Odněkud, kde jsem věděla, že bude – v knihovně.

Wade se šel projít kolem lesa. Zakázala jsem mu chodit mezi lidi a kupodivu mě poslechl. Nicméně, stejně na okraji Bruxellského lesa potkal nějakou skupinku mladých čarodějů. Mohlo jim být kolem dvaceti. Nejspíš se opilí vydali do lesa kvůli sázce nebo lásce k adrenalinu.

„Vaše Veličenstvo,“ prohlásil najednou jeden ze tří mužů v partě. Zřejmě z toho šoku vystřízlivěl. Padl na kolena a stáhl s sebou i ostatní. Wade se pousmál. „Jste vážně ten největší frajer na světě, že ještě žijete. Teda, že jste se nějak vzkřísil,“ mumlal opile.

„Taky jste prý frontman *Anguish of the Forsaken*, mohl byste mi dát svůj autogram? Miluju vaše songy. Hlavně *Back On Track* a *Dim The Light*. To jste vážně zažil takový žhavý věci s Temnotou?“ pokračoval. Wade se zase jen pousmál a přikývl.

Nejspíš i moje Temnota začne mít Wada ráda. Nebo na něj bude šeredně žárlit. Obecně na něj vždycky všichni žárlili. Jak pak by ne, když je to nejlepší chlap na světě. Vím co chci, ne?

„Jasně. Ale o tom se teď nebudeme bavit. A jen tak mezi náma, že jste mi sympatický, asi byste měli zmizet z okolí tohohle lesa. Jsou tu ježibaby. Jednu mám doma, tak vím jak jsou nebezpečný,“ prohlásil. Všichni vykulili oči. Ta jeho prostorekost byla na ránu. Štěstí, že jsem tam nebyla, nebo bych ho uškrtila.

„Žijete v lese s ježibabou?“ zopakoval druhý muž ze skupiny. Holky raději nic neříkaly, styděly se. Byl vážně až tak hezký. Ale jak byl krásný, tak byl hloupý. Nebo jen zamilovaný.

„Jo. Ale ne s nějakou stařenou, ale s takovou pěknou a mladou a s velkýma...“ pustil si pusu na špacír. Nevím proč, ale cítila jsem nějaké zvláštní vibrace, a tak jsem se k němu hned v mžiku přenesla a ještě, že jsem přišla včas, ztrapňoval mě, sebe i oblbval derioňany.

„To je ona,“ prohlásil pyšně a zasněně na mě koukal. Ostatní celkem taky. Rozhodla jsem se nedělat scény a nekazit pověst Shadowwalkerovi. Ale dělala jsem to jen kvůli němu.

„My jsme se šli jen p-projít. Neubližujte nám, prosím,“ zakuňkala jedna z těch dívek. Usmála jsem se.

„Zmizte z mého lesa!“ zasyčela jsem na ně a oni se rozutekli jako mravenci. Chvilí jsem se jen dívala, jak ode mě utíkají pryč a pak jsem se podívala na něj. Ten pohled mluvil za vše, byl smrtící.

„Jde z tebe strach, miláčku,“ zmínil a já na něj hodila další vražedný pohled.

„Mazej domů! Jsi jako osina v prdeli,“ prohlásila jsem nasupeně a táhla jsem ho domů jako rozčilená matka svého pubertálního syna. Začínala jsem se proklínat za ten nápad se zhmotněním.

Byla půlnoc. Ležela jsem zády na posteli a zírala do stropu. Byla tu tma jak v řiti, protože v tomhle zatraceném lese nebyly žádné pouliční lampy nic. Vedle mě ležel Wade a nejspíš se už několik minut snažil sebrat odvalu po mě vyjet, ale já byla nedostupná. Aspoň mentálně. Sex s ním byl sice super věc, ale nějak mě to nadšení opouštělo. Potřebovala jsem víc, abych to chtěla. Něco tomu chybělo.

„Noiro,“ zašeptal a opatrně se mě dotkl na břicho. Ani jsem se nehnula, a tak s tou rukou zamířil níž a vjel mi pod noční košili. *Jak vzkřísím Wada? A co mi zaručí, že nebude mít vymyten mozek jako tenhle? Chci, aby byl sám sebou a chtěl mě, ale co když to nevyjde?*

Po tom, co jsem se dočetla v té knize, jsem nemohla přestat přemýšlet nad tím, jaká neuvěřitelná souhra náhod to všechno byla. *To, co já jsem přes svou Temnotu cítila ke skutečnému Wadovi, on cítil přes mou temnou Ay ke mně taky, protože jinak by se tohle nestalo. Láska k Wadovi mě vytáhla z moci Temnoty, kterou by nade mnou jinak měla a taky snad před tím, že shniju jako ježibaba.*

Nexus et aeternum... propojení Temnot skrze dva derionské mozky. To je neuvěřitelná věc. Jak se to sakra mohlo stát? Že by to bylo tím, že jsme si byli opravdu tolik podobní? Obvyčejná láska i kdyby vzájemná něco takového přece neudělá. Nebo, že by šlo o víc podnětů dohromady?

Že mě donutil ho jako svojí Temnotu chtít a toužit po něm až nadpozemsky takovou dlouhou dobu? Ne, já jsem měla jiný život, tu touhu bych nepotlačila ani lásku, tohle muselo běžet v pozadí. Neměla jsem o tom páru, myslela jsem si, že jsem do něj jenom pořád zamilovaná.

„Noiro, ty moje krásná, sexy ježibabo. Hrozně moc tě chci,“ šeptal, plazil se po mě a jemně mě líbal všude po krku a dekoltu. Nechala jsem se. Bylo mi to tak nějak jedno, ať si se mnou dělá co chce. Šrotovalo mi to v hlavě a chtěla jsem klid na to, to pochopit.

Ale když si všiml, že jsem vypnutá, odtáhl se ode mě a podíval se na mě. „Co je ti? Udělal jsem něco? Kromě toho, že jsem se nechal unést a chlubil jsem se, jak mám krásnou ženu?“ zeptal se, ale jen jsem k němu otočila hlavu a zaryla mu nehty do vlasů.

„Co kdybys míň mluvil a víc pracoval?“ zeptala jsem se ho a on přikývl a začal mě muchlovat a osahávat. Musela jsem nějak využít čas k tomu, abych mohla přemýšlet. Zvlášť když na mě konečně chvíli nemluvil.

„Jsi nejhezčí ženská na světě. Tak strašně sexy, že z tebe šlím...“ šeptal, zatímco mi oslintával prsa. Jen jsem si povzdychla. Nevím proč, ale vzpomněla jsem si na Payna. Taky mi takhle žužlal prsa.

Pak jsem ho chytla za tričko a povytáhla si ho za něj k sobě trochu výš. Chvíli jsem se na něj dívala. Jak moc se mi líbí, ale jak k němu necítím vůbec nic. Byla jsem prázdná a nebylo to příjemné. To už jsem víc cítila k Paynovi.

„Chci si hrát. Chci si to zasloužit,“ prohlásila jsem a on na mě koukal jako na blázna.

„Jak jako?“ divil se mojí odpovědi. Nejspíš to nejde někoho předělat. Už jsem se měla poučit kdysi, když jsem chodila s tím rionem.

„Víš co? Zapomeň na to, co jsem řekla, jdeme šukat,“ prohlásila jsem a vylezla jsem na něj. Oddaně se na mě díval. *Možná, že když nebude mluvit, tak si představím, že je to Shadowwalker snáz a zvlášť, když je na chlup stejný.* „Jenom nic neříkej. Maximálně mi říkej Heartová,“ objasnila jsem a zaútočila na jeho rty.

Ne, že bych na to neměla náladu vůbec. Od doby, co jsem se stala ježibabou, měla jsem trochu větší apetit co se tohohle týkalo. Nevím proč, ale bylo to mnohem lepší. „Jo, Heartová,“ prohlásil a vzrušeně si přikousl ret. Polila mě vlna horka, na chvíli mě dokonale oblnul. Možná, že to nakonec bude fungovat. Když teda bude zticha.

Lehce jsem mu zaryla nehty do krku a začala jsem ho laskat po hrudi a krku. Druhou rukou jsem mu sjížděla po břiše dolů, dotkla jsem se ho a sevřela ho ve své dlani, až slastně vzdychl.

„Okej, myslím, že to stačilo, teď budu rozmazlovat já tebe,“ řekl a vyhoupl se nade mě. Překvapil mě. Příjemně. Zvláštní jak mocná je naše psychika. Je to až fascinující, co se sebou dokážeme my sami.

Hned ráno jsem se vydala svižným krokem do paláce. Chtěla jsem vědět, jak to tam vypadá, jestli Heavensová přežila nebo ne, jak se Naxxremis vyrovnává se ztrátou svého spřízněnce a případně jak vypadá zabezpečení těla samotného krále. Krvavý úplněk měl být sice až za několik měsíců, ale to neznamená, že můžu zahálet. Štěstí přejí připraveným, ne?

Toho skřeta Wada jsem nechala raději doma, vážně nepotřebuju, aby si pouštěl pusu na špacír a všechno tím pokazil. Nehledě na to, že by to v nich mohlo vzbuzovat divné pocity, které nepotřebuju, aby zatím cítili.

Sbalila jsem si s sebou malou kabelku očarovanou tak, že se mi do ní vešla spousta potřebných věcí a pomalu jsem se chystala vyrazit. Wade mi zatarasil cestu ke dveřím a díval se na mě. „Co je?“ sykla jsem na něj podrážděně.

„Ani pusu mi nedáš?“ naléhal a špulil na mě rty. Protočila jsem očima. Nespletla jsem se, když jsem říkala, že tenhle chlap bude moje smrt ať je v jakékoli podobě. Už teď mám chuť se zabít, abych s ním už nemusela být a to je co říct, života si vážím a mám silný pud sebezáchovy a cíle.

Políbila jsem ho, aby se neřeklo, odstrčila jsem ho z cesty a zabouchla jsem za sebou dveře. „Miluje mě,“ prohlásil a přiblíž se usmíval.

Fajn, Noiro, teď máš dvě možnosti, buď budeš nenápadná, nebo se jim ukážeš ve svojí plný kráse, abys je trochu polekala. To bude asi lepší, beztak dneska si to jdeš jenom očíhnout.

Šla jsem Bruxellským lesem, který mě jako ježibabu ani trochu neděsil. Všechny bytosti, které jsem potkala mi šly z cesty. Hejkalové stejně spali a ty bytosti, které nespaly, se mi klaněly. Ovšem až na ty, které byly spíš zvířata než obludy.

Pro tu vzácnou příležitost jsem se i hezky vyfikla. Chtěla jsem, aby konečně poznali, jak má vypadat správná, mladá ježibaba. Nejkrásnější a nejmocnější v Derionu.

Oblíkla jsem se proto do derionských barev. Měla jsem rudé šaty i plášť zavázaný na mašli. Byl docela teplý a těžký, takže za mnou tolik nevlál. Taky bylo všechno

z kvalitních látek, nechala jsem si to ušít na míru. A kdo by to byl řekl, že budu mít všechno zadarmo? Až tak moc se mě lidi bojí a chtějí, abych odešla z jejich obchodů spokojená.

Les se zase začínal trochu měnit, stromy se posouvaly a skláněly na druhou stranu než předtím, obloha sice byla denní, ale měla tendence přejít v tu noční. Cestou se linula hustá mlha s fialovým nádechem a ozvala se i meluzína. Přišlo mi to dokonalé. Asi je to tím, že jsem se už lesa nemusela bát. Bylo to tak pochmurně nádherné.

Natáhla jsem před sebe ruku dlaní s velkým D a pomocí lehké magie pomohla lesu si uvědomit, kdo že jím prochází. Stromy se lehce rozestoupily, aby mi udělaly prostor, tráva se pod mýma nohama vybarvila do sytě zelené a taky trochu změnila svojí strukturu, aby se mi po ní dobře chodilo, zkrátka všechno v tom lese mi dávalo najevo, že jsem tam víc než doma.

A tahle cesta mě dovedla až na okraj lesa, kde rostly trychtýřovky tečkované. Hned se stromy od sebe odtrhly jako opona a ukázaly mi derionskou krajinu, louky a pole, za kterými bylo vzdálené město a palác.

Nevím proč, ale mimo les jsem se cítila trochu zranitelnější. Ano, tak to ježibaby měly, ale já jsem se nemusela bát, nicméně i tak jsem to tak vnímala. Les byl moje útočiště.

Sice jsem se mohla v paláci jen tak objevit, ale rozhodla jsem se, že se projdu. Byl nádherný podzim a já si vychutnávala ten čas jen sama se sebou bez svojí otravné Temnoty. Trochu jsem se bála, aby doma něco nevyvedl, ale ten strach mě brzy opustil, když mi došlo, že nemá co.

Když jsem se dostala do města, začalo to být zajímavé. Ježibaby do měst nechodí. Vlastně neopouští lesy vůbec. Ale Thaleia po dvou stech letech Bruxelský les opustila a rozhodla se, že se podívá po městě. Hodila na sebe prelud toho, jak vypadala kdysi, když byla mladá ježibaba a užívala si den jako by byla zase normální čarodějka.

Nikdo nepoznal, že je ježibaba, protože to nikoho nenapadlo, i když z ní cítili podivné vibrace. Ale o mě se ví, že jsem ježibaba. Byla jsem známá tvář a pak najednou, se stalo tolik katastrof současně, a já na chvíli zmizela a vrátila se jako někdo jiný. Rozhodně se to nedalo ututlat. Taky jsem vystudovaná doktorka přes duševní magii, která porodila Srdce Derionu...

„To je ta ježibaba z východu. Prý zabíjí lidi holýma rukama, pojď pryč,“ zaslechl jsem cestou. Nijak jsem na to nereagovala, jen jsem pokračovala dál ve svojí cestě, ani koutkem jsem se nepousmála.

Za opaskem u svých červených šatů jsem měla malé zlaté rolničky jako ozdobu. To bylo teď v módě – rolničky. Měla jsem jednu i na červené kůžičce zavázanou na krku jako mašli. No a trochu to s každým krokem cinkalo.

Většina lidí uteklo, zavírali se přede mnou do svých domků a zabednili i okenice. Teď už jsem se pousmála. Jako by jim to pomohlo. Kdybych chtěla, mohla jsem celý tohle město srovnat se zemí a nejen město, ale celý Derion, a to včetně jejich

maličkostí. Ano, to pro mě byli – maličkosti. Kdyby nebyli hloupí, došlo by jim, že nemělo smysl si s nimi špinit ruce.

Ale zase mělo smysl se dobře bavit. A tak jsem špetkou magie očarovala celkem přitažlivého mládence, který šel se svými kamarády opačným směrem. A když jsme se mýjeli, padl mi k nohám a líbal ruku. Jeho přítelkyni se to nejspíš nelíbilo, ale mě jo a o to v první řadě šlo.

„Má paní, jsi tak krásná,“ prohlásil zmámeně. „Nejkrásnější žena na světě,“ pokračoval. Já jsem ho neočarovala, aby se do mě zakoukal, ale aby se uvolnil. Bylo to něco, co mi kdysi dala Heavensová s Whisperem do čaje. A v tom byl velký rozdíl. Tohle všechno, co z něj padalo bylo přirozenou ježibabí magií a tím, že jsem prostě byla jako ježibaba asi opravdu atraktivní.

„Ty taky nevypadáš špatně,“ zmínila jsem, zatímco jsem mu naznačila, aby se postavil. „Škoda, že jsi zadaný. Protože jinak bych ti ukázala spoustu nových věcí,“ oznámila jsem mu s flirtovním úsměvem, lehce ho od sebe odstrčila a šla dál.

„Nejsem! Nechci nikoho jinýho! Vezmi si mě, ježibabo,“ volal na mě, ale já se jen pousmála, zavrtěla nad ním hlavou a šla dál. Pravý charakter lidí se pozná právě při takových kouzlech. Ta magie spočívá jen v tom, že uvolní takové pomyslné brány, které brání upřímnosti a sebekontroli.

Ještě jsem zaslechla hádku a myslím, že i facku a pak byl konec. Konec jejich vztahu. Nejspíš jsem té dívce prokázala i službu, protože tenhle muž byl stejně charakter asi jako Aris se Stacy. Stejná nicka.

U brány vedoucí do dvora paláce stáli dva strážníci a hned za bránou další dva. „Ježibaba,“ zašeptali oba nastejno se zoufalým výrazem ve tváři. Nejspíš jsem byla opravdové terno v Derionu a to se mi víc než líbilo. Strašně mě to bavilo mít takovou moc.

Udělala jsem krok k tomu, co byl blíž a prstem jsem mu pozvedla bradu, abych ho donutila se mi podívat do očí. Jeho oči mi totiž sklouzávaly do výstřihu. Prostý mužský, tady jsem ani nemusela luskat prsty, stačilo se vyprsit a mohl být můj, ale co bych z toho měla? Dovnitř mě pustí ať se mu to líbí nebo ne, a to nemusím používat ani magii svého těla ani tu magickou.

„Jdu za královnou Estrellou Paynovou-Shadowwalkerovou,“ oznámila jsem mu slušně.

„Nejdřív vás musím ohlásit, paní,“ řekl mile a zase mi zíral na kozy. Povzdychla jsem si. Nejspíš to s nimi nemá smysl. Jsou to jen nadržení pěšáci. Usmála jsem se na něj a přikývla jsem.

„Jistě. Ohlaste. Chvilku počkám. Ale ať to netrvá dlouho, nerada ztrácím čas,“ odpověděla jsem. On se mi poklonil a šťouchnul do druhého, aby to šel oznámit královně.

Tomu se ode mě moc nechtělo, zíral na mě jak na svatý obrázek panenky Marie. Nakonec odběhl za strážcem z druhé strany brány a pověřil tímto úkolem jeho. Pak se vrátil zpátky a zase na mě oba zírali. Usmála jsem se na ně a čekala jsem.

Tušila jsem, že mě nebudou chtít pustit dovnitř, tak že možná královna přijde osobně i se svojí královskou gardou. Ale takhle jsem to nechtěla. I kdyby nakrásně přišla až sem, stejně bych se asi pozvala dál. Chci vědět, jak to v paláci vypadá. A v tom mi nějaká ubohá derionka nezabrání.

Ještě než se cokoli stihlo díť, vzala jsem si z kapsy list lamilky a rozkousala ho. Rozhodně jsem nezapomněla, co ta její schopnost všechno dokáže. Bude nejlepší, když si bude myslet to samý co moje Temnota – že chci nahradit Shadowwalkera.

Chudáček můj malý, je někde mrtvý. No nic, nemysli na to, Noiro, musíš být silná. Emoce tě oslabují a všichni to ví... Zamilovaná ježibaba, to tu ještě nebylo. Zamilovaná do někoho ze svého minulého života. Do někoho, kdo není její Temnota. Fakt ironie. Kdyby to jenom věděli, strašlivě by toho využili.

„Jak dlouho ještě budu čekat?“ ozvala jsem se lehce netrpělivě, když se stále nic nedělo a já jsem málem u brány vystála důlek.

„Ještě vteřinku, má paní. Královna už o vás nejspíš ví. Nějakou dobu to trvá, než sem dorazí, palác je obrovský,“ chlácholil mě. Dala jsem váhu na druhou nohu a ruce křížem.

„Tak ať hejbone kostrou, nebo použije transport. Copak je prvačka?“ sykla jsem na něj.

„Ne, má paní. Takhle to tady nefunguje. Královna přece nemůže dorazit sama,“ opáčil. Podívala jsem se na něj jako na kretěna.

„Tak proč mě nepustí dovnitř? Vyřídila bych to rychleji,“ dodala jsem. Ten na to raději neodpovídal a jen pokrčil rameny. Věděla jsem to dobře proč nechtěla, abych šla dovnitř, ale rozhodla jsem se, že se nebudu projevovat jako mrcha. Zatím. Chci, aby si mysleli, že nejsem nebezpečná, aby nevymýšleli žádná opatření, aby se mě tolik nebáli. A pak? Pak udeřím a oni se budou divit. Bude to i pro mě mnohem jednodušší.

„Ay...“ zašeptala, když mě viděla a prohlížela si mě jako by mě viděla prvně.

„Preferuju Noiru,“ objasnila jsem a chtěla jsem jít blíž, ale strážé mi zatarasili cestu překřížením svých zbraní. A tak jsem nasupeně o krok ustoupila. Estrella ode mě neodtrhla zrak. Byla tvrdá.

Je to tu jako u lidí, tohle že má být magická říše? Všichni jsou ostudy čarodějů. Wade by tohle nikdy nedopustil. Společně naše země bude vzkvétat, bude zase vládnout magie. Ten, kdo jí neumí používat, bude se houpat na smyčkách, nebo ho sežerou lesní obludy...

„Proč jsi přišla, Noiro?“ zeptala se mě. Pousmála jsem se.

„Tak asi proto, že jsem byla zvědavá, jak to tady zvládáte. Taky jsem chtěla vědět, jestli Heavensová žije, nebo je po ní. A za další jsem chtěla vidět tělo svého manžela,“ odpovíděla jsem.

„Sára žije, zvládáme to skvěle a Darrena vidět nechceš. A i kdyby, je pohřbený,“ odpovíděla suše.

„Žije? A co její dítě?“ tahala jsem z ní. Estrella na chvíli mlčela.

„Nepřežilo,“ zalhala mi. *Díky bohu, to by bylo velký pojítko až ho vzkřísím. Potřebuju, aby měl co nejmenší vazby na předchozí život jako já. A mít dítě zrovna s ní by mi v tom nepomohlo. Ale to, že žije, není dobrá zpráva. Pak se jí budu muset pro jistotu ještě zbavit.*

„A co můj syn? Kde je?“ zeptala jsem se. Estrella si nenápadně povzdychla.

„O tvém synovi nikdo nic neví. Nejspíš zahynul,“ odpověděla, ale tomu se mi nechtělo věřit. *To by svojí kamarádce Ay neudělali. Ne, že bych potřebovala nějakou takovou přítelkyni, ale stejně... je to můj syn, na břiše mi nechal jizvu. A i když si to nepamatuju, vím, že to hodně znamená. Aspoň pro ně. A nejspíš kdysi znamenalo i pro mě.*

„Lžeš. Ale já na to přijdu,“ upozornila jsem jí. Trochu jsem jí dostala do rozpaků. Nebo spíš hodně, ale byla dobrá herečka, skoro bych to na ní nepoznala. „Najdu si ho. Koneckonců, je to moje dítě,“ dodala jsem. Estrella na to nic neřekla.

„Odejdi, Noiro. Tady nemáš co dělat. Tvým královstvím je les,“ zmínila skrze zuby. Já se pousmála.

„Chtělaš říct, na místo, ježibabo? Jako bych snad byla nějaký pes. Les je moje království, ano. Ale nejen ten. Brzy bude moje království celej Derion a ty s tím nic neuděláš, má milá,“ oznámila jsem jí tu pro ní krutou pravdu. Iritovalo mě, že si myslí, že jsem slabá a že po ní nepůjdu, ale musela jsem se držet. Pro svůj plán, pro Wada a svůj Derion.

„Chci mluvit s Heavensovou,“ řekla jsem a ona zavrtěla hlavou.

„To nejde,“ odpověděla s tvrdými rysy. Pousmála jsem se.

„A proč by to nešlo?“ tahala jsem z ní.

„Protože tady není,“ odpovídala pohotově. Udělala jsem k ní pár kroků. Strážce se zase dali do pozorů, ale jedním chmatem jsem jim oběma ty zbraně skroutila jako by byly z modelíny a letným dotekem odstrčila, až oba omráčení spadli na záda. A tak jsem se přiblížila k Estrelle na dva kroky. Ta se snažila zamaskovat svoje zděšení. Ti dva, kteří přišli s ní se taky dali do pozorů, ale nakonec se nic mezi námi nedělo.

„A kde by byla?“ zeptala jsem se jako bych jí to snad věřila.

„To nevím, nesdělujeme si to,“ objasnila. Přikývla jsem a usmála jsem se na ní.

„Estrello,“ začala jsem, ale přerušila mě.

„Vaše Veličenstvo,“ opravila mě a já přikývla.

„Vaše Veličenstvo,“ zopakovala jsem s malou poklonou. Nejspíš jí vytáčelo, že si z ní dělám legraci, ale může si za to sama. „Okamžitě mi sem přiveď Heavensovou, nebo ten tvůj palác proměním v kůlničku na dříví a najdu si jí sama. Myslíš si, že mám božskou trpělivost, ale to nemám,“ informovala jsem jí.

„Ay...“ řekl Eldarn, který přišel raději zkontrolovat svojí přítelkyni. Bylo na ní vidět, že se jí ulevilo, když přišel. Jako by mě ti dva dokázali snad porazit. Taký byl zvědavý.

„Noiro, Naxxremisi!“ prskla jsem na něj podrážděně.

„Noiro,“ řekl a prohlížel si mě jako by mě viděl prvně. Měl ale smutný výraz, bylo na něm vidět, že se mě bojí a že je mu líto, jak věci jsou, ale já nepotřebovala lítost. Mě bylo dobře. Nikdy mi nebylo líp.

„Buďte na mě hodní, měli byste ocenit, že jsem přišla v míru. Být váma, netestuju si mě,“ upozornila jsem ho a on přikývl.

„Nebudeme tě testovat, máš pravdu. Jsme rádi, že jsi přišla v míru. Proč jsi přišla?“ zeptal se mě mile. Věděla jsem, že se jen snaží být milý, protože se mě bojí, ale nejradši by mě zabil, protože se bojí o Wada. On je nebezpečný hlavně v tom, že pro něj udělá cokoli.

„Chtěla jsem vědět, jestli je Sára naživu. Taky jsem se dozvěděla, že jo. Byla jsem zvědavá a chtěla jsem vidět Darrena. Rozloučit se a tak. No a v neposlední řadě, zjistila jsem, že mám syna, ale z nějakýho důvodu si na něj nevzpomínám. Chci vědět, kde je a jak se mu daří. Estrella říkala, že zemřel, ale tomu nevěřím. Nejsem zas tak zkažená, moje dítě pro mě hodně znamená. Všešel přece ze mě,“ odpověděla jsem.

„Ay... omlouvám se, Noiro. O tvém synovi nikdo nic nevíme. V paláci rozhodně není. Sára je naživu, ale její dítě nepřežilo. Svého muže vidět bohužel nemůžeš, je pod ochrannými kouzly svojí rodiny,“ řekl a já se pousmála.

„Jeho rodina? Nevím proč jsem měla za to, že nežijí. Tím pádem je asi budu muset navštívit, protože mají něco, co je moje,“ prohlásila jsem spokojeně a Eldarn si zřejmě vyčítal, že mi řekl, až příliš.

„No nic, zatím se tu mějte. Ještě se uvidíme. Já se vrátím. Taky máte něco, co chci a co potřebuju,“ dodala jsem, otočila jsem se a chtěla jsem odejít, ale v tom jsem letmo zahlédla Sáru. Byla zvědavá jak vypadá její bývalá nejlepší kamarádka. Nejspíš neměla v úmyslu se mi odhalit, ale já viděla mnohem lépe na dálku než kdysi a prostě jsem si jí všimla.

Těhotenství na ní opravdu nebylo vidět, a tak jsem jim tu jejich báčorku o tom, že o dítě přišla uvěřila. Ale jedno jsem věděla jistě – Sára je impulzivní, naivní a pitomá, rozhodně bych se toho od ní mohla spoustu dozvědět. Alespoň před tím, než jí zabiju. *Neboj se, srdce moje, brzy si pro tebe přijdu a budeme konečně spolu tak, jak jsi to kdysi chtěla.*

Otočila jsem se zpátky k ní s úsměvem od ucha k uchu. „Ale, ale, bývalá skoro královna. Jak se ti daří, kamarádko?“ zeptala jsem se jí. Ta vypadala, že ztratila slova. Když zjistila, že není tak nenápadná, jak si myslela, přišla opatrně k nám. Eldarn jí držel za ruku jako by byla jeho nezletilá dcera a všichni byli k sobě tak vtipně semknutí. Byli posraní až za ušima, že jim něco provedu.

„Hlavně neupozorňuj na krystal na krku a skoro na nic neodpovídej. Jen stručný věty. Myslí si, že je tvoje dcera mrtvá,“ vpravil jí do hlavy Eldarn. Tušila jsem, že se na mě domlouvají, ale bohužel jsem si kvůli Estelle vzala lamilku, a tak jsem s tím nemohla nic dělat.

„Nemluvíš se mnou, nebo jsi oněměla?“ rýpla jsem si.

„Promiň, Noiro, zaskočila jsi mě. Vypadáš moc dobře. Sluší ti to,“ prohlásila, čímž potvrdila mé domněnky, že se o mě bavili, protože jinak by nevěděla, že mi má říkat Noiro. *Jsou tak průhlední. No co, tak tu hru s nima budu ještě chvíli hrát.*

„Zato ty vypadáš hrozně. A co, už ses smířila s tím, že jsi neplodná?“ zmínila jsem. Žárlila jsem na ní pořád. A záviděla jsem jí, že měla Wada a celé jeho srdce. Nemohla jsem jí vystát. *Šťěstí, že je neplodná a já ještě jo. Dám Wadovi Srdce Derionu a bude to dobrý.*

„Smířila,“ odpověděla klidně, jako by jí nerozhodilo co jsem řekla. *Což je divný, protože něco takovýho ženu vždycky rozhodí a ještě tak krátce po té tragický události. Něco mi na tom nehraje.*

„Hm, to jsi dobrá. Máš můj obdiv. Já bych se s tím asi nesmířila. A zvlášť když se pak setkáš se svým mužem, který chtěl jenom jedno, a to mít tebe jako královnu Derionu a dědice,“ zmínila jsem a pak jsem se podívala na Estrellu.

„A jak to jako máte v plánu vy? Budete se o ten trůn prát? Sami byste chtěli vládnout Derionu a mít děti, ale pořád jsou tu ty Wadovo, který má s Anomaris. Teda, možná by to chtělo někoho, kdo vás toho trápení ušetří, co? Třeba mě. Mohla bych za vás klidně Derionu vládnout a vy si nepocucháte vztahy, na kterých vám záleží. Nedohodneme se?“ zeptala jsem se. Koukali na mě jak na krávu.

Vím, takhle by to nešlo, ale kdyby na to přistoupili, nemusela jsem zabít. Alespoň ne hned. Spíš bych jen někam uklidila, vzala jejich duše i moc a užívala si s Wadem jako královna.

„Trůn patřil a bude patřit Wadovi. Ten tady už bohužel není, tak budeme vládnout my,“ odpověděl chytře Eldarn. Byl vážně chytrý, ale já byla taky. Rozhodně by mě neoblbnul.

„No nic, nechte si ta vaše tajemství, stejně se je za chvíli dozvím. Ale varuju vás předem, že to se mnou nebudete mít tak jednoduchý. Můžete si ale usnadnit práci a já vám neublížím. Stačí, když mě budete poslouchat,“ navrhla jsem naposledy, ale odpovědi mi bylo ticho a jejich upřené pohledy. Pousmála jsem se.

„Já se ještě vrátím a to nejen jednou. Už se těším až zase pokecáme. Zatím,“ dodala jsem a mířila jsem si to pryč. Sára na mě šokovaně zírala a Estrella si oddychla, zatímco se lísala k Eldarnovi, který byl z nich největší drsňák. Celkem sexy, musím uznat.

„Tohle, že je Ay? Je strašně krásná. Nemají být ježibaby ohavný? A proboha, co se jí stalo, že je najednou tak zlá? To není možný, že jí zmizely city a vzpomínky, ne?“ komentovala překvapeně Sára. Eldarn přes ní taky hodil svou ruku a mířili si to zpátky do paláce.

„Vzpomínky se někam hodně dobře uklidily a co se týče zbytku, všechny vztahy se přetrhaly a emoce přeměrovaly do ambicí. Takhle ježibaby fungují. A co se týče jejího vzhledu, pár let bude neodolatelná, ale to brzy skončí, pak začne hnít,“ objasnil. Sára se rozbřečela.

„Chybí mi moje nejlepší kamarádka. Tohle je strašný. Chci jí zpátky. Eldarne, vymysli něco. Musí přece být nějaký způsob, aby se vrátila. Darren bude zničenej až se s ní setká. I Wade,“ dodala, ale na to nikdo raději nereagoval.

„Asi by se dalo něco udělat s tím, aby se jí vybavily vzpomínky a ona začala zase něco cítit, ale bojím se, že bych tím věci hrozně zhoršil. Mohla by být snad ještě nebezpečnější než teď. Mohla by se mstít za to, co bude cítit a chtít svůj život zpátky. Lepší nechat to tak jak to je. Zatím,“ vysvětlil.

Victoria

Konečně bylo jaro. Přežila jsem svou první zimu v lese jako ježibaba. A bylo to naprosto boží. Vůbec to nebylo jako kdysi, kdy jsem klepala kosu, ale mohla jsem vnímat, jak je zima nádherná. Jak funguje příroda, nebo spíš nefunguje kolem lesa. Bylo to fascinující. A jaro, to bylo taky něco magického. Všechno nádherně zelené, příroda se zase probouzela k životu, doslova vzkvétala a voněla a zvlášť v lese.

Od té doby, co jsem se viděla se svými bývalými přáteli uplynulo už několik měsíců. Chtěla jsem se s nimi setkat ještě několikrát, najít svého syna, vzít si tělo svého manžela a dostat se k Wadovi, zatímco bych cestou zabila Sáru i Eldarna, ale nic z toho nešlo uskutečnit. Někáká šílená magie mě držela zpátky od paláce. Nejspíš to bylo něco, co zabírá na ježibaby ať chci nebo ne.

Učili jsme se to v prvních ročnících. Víím moc dobře, co to bylo za kouzla, ale nikde se nepsalo, jak jako ježibaba skrze ně projít. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že to budu potřebovat vědět, tak jsem se tím nezaobírala, ale značně mi to komplikovalo plány.

Trvalo mi do teď, než jsem přišla na to, jak se s tím vypořádat. A bylo to akorát včas. Za nedlouho měl být krvavý úplněk, takže byl nejvyšší čas dostat Wada, abych ho mohla přivést k životu a konečně být s tím, koho miluju. Tolik jsem se těšila, i když jsem se tak zhruba stejně bála, že to nevyjde podle mých představ. Ale už jsem měla nasbírané ingredience a všechno připravené. Vytvořenou spoustu lektvarů a teď už to chtělo jen všechno složit jako puzzle dohromady.

„Miláčku, pojď ke mně do postele. Pořád jenom ležíš v knížkách,“ stěžoval si Wade. Protočila jsem panenkami.

„Měli jsme v těch knížkách ležet spolu, ale ne, ty musíš být takový idiot, který k ničemu pořádnému nemá žádnéj vztah. Jak já k tomu přijdu mít za Temnotu zrovna tebe?“ zamumlala jsem otráveně.

„Noiro, pojď ke mně. Stýská se mi. Nemilovali jsme se celou věčnost. A teď se ti to bude líbit, jsem na tebe natěšeněj,“ volal na mě z vedlejší místnosti. Zoufale jsem si povzdychla a zvedla se ze židle. Mezi dveřmi do ložnice jsem se ale zastavila a opírajíc se o futra, jsem dala ruce křížem.

„Nemám na tebe náladu,“ objasnila jsem a on se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Kecko, to bys za mnou nepřišla. Pořád říkáš samý negativní věci, ale nějak se to neslučuje s tím, jak se ke mně chováš. Já už jsem tě stačil poznat, jsi prostě jenom unavená, protože se neustále pídíš po tom vzkříšení. Ale i kdyby to nevyšlo tak, jak chceš, máš mě a já ti nikam neuteču. Nemusíš to dělat. Jen se jeho těla radši zbav, než to dokážou oni,“ dodal.

Raději jsem si k němu vlezla do postele a umlčela jsem ho svým jazykem, protože jsem se s ním nechtěla o ničem z toho bavit. „Jo, to je ono. To je moje nádherná ježibaba. Strašně tě žeru, Noiro,“ šeptal mi do ucha vzrušeně.

Ne, že by mě to vyloženě nebavilo, ale chyběla tomu ta jiskra, kterou měl jedině Shadowwalker. To, jak si se mnou uměl hrát. Lákal mě a pak mě odstrkoval tak, jako já kdysi Payna. Nemohla jsem se toho vzdát, ne když jsem to měla na dosah ruky. Plus teda ještě trůnu.

Hlavně já jsem věděla, že Temnota taková umí být – taková, jakou jí chci. Totožná s tím, po kom je. Ale když jsem jí zhmotnila, tohle kouzlo nejspíš ztratila. Možná zase dostala jiná, ale tohle bylo pryč.

Zvláštní byl fakt, že jsem mohla mít kohokoli, ale ani mě to nenapadlo. Moje Temnota pro mě byla momentálně ať je jakákoli, moje číslo jedna. Bylo to nějaké prokletí. Myslela jsem jen na Wada a žádný jiný mužský mě nezajímal. A i když jsem neměla náladu, vždycky mě to nějak přemohlo, protože když už jsme se dotýkali, nemohla jsem se ho nabažít.

Obkročmo jsem si nad něj klekla, on mi položil dlaně na mé boky, přikryté jen saténovou, tmavě modrou košílkou s krajkou a lehce jí nadzvedl ještě výš, až mi odhalil pozadí. Neměla jsem kalhotky, takže to bylo dost intimní. Sedla jsem si na něj a provokativně jsem se po něm klouzala aniž by k něčemu došlo, protože on nebyl obnažený.

„Dostanu z tebe infarkt, Heartová,“ zasténal, když jsem ho laskala svými rty po tom jeho nádherném těle směrem níž a níž a svou rukou mu dělala dobře. Těsně u jeho nejcitlivějšího místa jsem se rty zastavila a podívala se mu do očí.

„Chci, abys byl ten dominantní ty. Nechci vědět, co uděláš dřív než to uděláš. Chci, abys mě trochu trápil. Ne moc, ale chci to. Rozumíš mi? Nedávej mi nic zadarmo, ovládej svůj chtíč. Donuť mě z tebe šílet. A nevěř mi, když ti budu tvrdit, že tě nechci. A ne, že na mě hned skočíš, když ti řeknu, že tě chci,“ škemrlala jsem nadržene, zatímco jsem ho zlehka ochutnala, abych ho navnadila. *Jestli ani tohle nezabere, tak už nevím.*

„Ježibaby jsou tak šílený. Většinou ženský neví, co chtějí, ale ty víš co chceš, ale nechceš mi to říct. Si myslíš, že to nevím?“ komentoval, zatímco jsme si vyměnili pozice. Sklonil se nade mě a podíval se na mě těma ledově šedýma očima. Na chvíli jsem měla silný deja vu. A taky divný pocit. *Co to proboha říká?*

Vzpomněla jsem si na tu chvíli v její ložnici, krátce na to, co jsem se dozvěděla, co Wade provedl. Dal mi poprvé v životě ochutnat lamilku a donutil mě nádherným způsobem, abych dělala přesně to, co chce, i když já to tak tenkrát nechtěla. Tedy nesměla jsem to chtít. A o tom to bylo.

„Já totiž vím, co chceš, Heartová. Nejsem úplně blbej, víš?“ prohlásil a přidržel mi ruce za zápěstí v úrovni její hlavy. Začínalo se mi to líbit a to hlavně proto, že mě děsily vlastní představy toho, co by mi mohl říct.

„Já vím, že nejsi blbej. Ale já jsem chytřejší, na mě nemáš,“ zašeptala jsem a lehce jsem se pousmála. On povytáhnul koutek výš přesně jako to dělal Shadowwalker. Pro tenhle úsměv jsem i kdysi byla schopná zabít.

„Mysli si co chceš, Heartová, ale já ti dokážu, že to tak není,“ opáčil syrově. Rozbušilo se mi srdce. Absolutně jsem netušila o čem to mluví, ale poznala jsem v něm toho, koho jsem tolik toužila zase vidět. A tak jsem byla spokojená.

„Jak?“ zeptala jsem se.

„Nech se překvapit. Chci, abys byla překvapená. I ty to tak chceš. Mám pravdu, Ay?“ šeptal mi do ucha a lehce se ho dotkl svým rtem. Cítila jsem jeho horký dech na krku a naskočila mi husí kůže. *Ano!! Pokračuj, Wade. Pokračuj...*

„Vím, že mě chceš vyměnit za Shadowwalkera, ale to já ti nedovolím. Jsi moje. Jenom moje. Nemyslela sis doufám, že bys mě oblbla, že ne? Protože to by se mi nelíbilo. A taky bych ti mohl ač nerad ublížit. Tak mě moc neprovokuj, Heartová, protože jinak už ho nikdy neuvidíš a já se tě už nikdy ani špičkou prstu nedotknu,“ šeptal mi do ucha suverénně.

Bože, nejspíš jsem si pěkně naběhla, ale stojí to za to. Rozhodně to za to stojí. Aspoň mám motivaci a taky naději, že kdyby to nevyšlo, bude mi stačit. Protože je vážně teď k nerozeznání od originálu.

„Nechci tě vyměnit, srdce moje. Miluju tě. Jenom tebe,“ šeptala jsem vzrušeně, zatímco jsem se ho horkotěžko chtěla dotknout, ale držel mé ruce pevně. Nelhala jsem, teď jsem si byla jistá. *Nepotřebovala jsem ten složitý proces. Měla jsem ho.* Wade se pousmál.

„Já vím, že mě miluješ. Ale poslouvej mě teď, Heartová, nebudu to říkat dvakrát. Zradíš mě a budu tvoje nejhorší noční můra. Do teď jsem byl tolerantní, protože tě mám rád, ale potom už tak hodnej nebudu. Sním tvou duši až do poslední černý částičky, protože já si to můžu dovolit.

Jsem ať chceš nebo ne tvoje Temnota. Nehraj si se mnou, jestli chceš být to, co teď. Měla by sis uvědomit, že tohle všechno jsi jenom díky mně. Pak o mě budeš moci už jenom snít,“ dodal až mi vyrašila husí kůže.

Pro Krista, netušila jsem, jestli to myslí opravdu vážně, nebo je tak dobrý herec, ale věřila jsem mu každé slovo a tak úžasně mě to děsilo, že jsem z toho byla na větvi. A tohle všechno jako strašák? To už je jako já a Wade na začátku, když mě strašil tím, že se ze mě stane ježibaba, jestli mu nedám něco, co jsem stejně chtěla, aby měl.

„Strašně mě vzrušuješ,“ prohlásila jsem zírajíc mu nejistě do očí. Vážně jsem nevěděla, co teď udělá a to mě bralo. On zase tak svůdně povytáhnul koutek a palcem něžně pohladil můj ret.

„Já vím,“ opáčil sebevědomě. Natáhla jsem k němu krk, abych ho mohla políbit, ale uhnul mi. To mě překvapilo. „Tahle hra se mi začíná líbit. Nikdy mě nenapadlo, že si s tebou můžu takhle dělat co chci. Jsi úplně snadno zmanipulovatelná i jako ježibaba. Láska i city člověka oslabují a ty jsi zářným příkladem,“ prohlásil a pak se ode mě odtáhl.

„Kam jdeš?“ sykla jsem na něj podrážděně.

„Pryč. Přemýšlím, že si zajdu někam na pivo. Taky bych měl malinko přemýšlet o nás dvou, jak to bude dál a tak. Jsem sakra Wade Shadowwalker – král Derionu a můžu si kurva dělat co chci. Díky, že jsi mi dala takovou moc, Heartová,“ odpověděl

a já prudce vstala z postele a snažila se ho chytit, ale akorát za sebou prasknul dveřmi.

Stvořila jsem monstrum. Zjistil, že má nade mnou moc. Ne, takhle to nemůžu nechat. Vždyť všechno zničí! Ty jsi tak pitomá, Heartová!!

„Eldarnééééé!“ volala Sára hystericky, když sebou krystal Srdce Derionu na jejím krku začal škubat.

„Co je?“ polekal se a hned k ní přiběhl. Byl jen o místnost vedle. Sára mu ukázala psí kusy, které dělal krystal a zklidnila se, když se spokojeně pousmál. „Už je čas,“ prohlásil.

„Čas na co?“ zeptala se jako trubka.

„No přece na to, aby se narodila, Sárúško,“ objasnil, sundal jí řetízek z krku a položil i s krystalem na dlaň. Sára ztratila slova, jen vyjeveně civěla na krystal a na své dítě uvnitř, které se tam jako v malém akváriu protahovalo a protahovalo.

„Počkej, vždyť praskne,“ zmínila, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Neboj se, to se dá opravit. Wade na to má kouzlo. Ted' se dívej, nechceš to zmeškat,“ šeptal fascinovaně.

„Ne! Počkej, pojď za Wadem. Chci, aby byl u toho,“ napadlo jí.

„Jo, jasně. Honem,“ řekl, chytl jí za ruku a aniž by se od krystalu oba odlepili očima, se přesunuli s pár kroky do ložnice, kde pořád ještě uchovávali Wada jako voskovou figurínu.

„Pane bože, nemůžu uvěřit tomu, že budu mít dceru. Jak jí nemám v břiše, vnímám to trochu jinak,“ svěřila se. Eldarn přikývl.

„Walione!!“ zaječel, když si něco uvědomil. Sára se polekala, nechápala, co chce řešit v takhle kouzelný okamžik. Když dovnitř vešel mladý muž, dozvěděla se to. „Povolejte kojnou. Zdravou, pěknou ženskou, která je hodna toho kojit princeznu!“ poručil a on se hned chopil takového úkolu se ctí.

„Já budu mít dceru,“ zopakovala se slzami v očích. Nedokázala tomu uvěřit. Eldarn skoro taky ne, a to celý tenhle náhradní plán vymyslel. Položil Sáře krystal na dlaň a spolu si sedli vedle Wada na postel.

Během vteřinky, co se na něj oba začali soustředit, krystal prasknul jako by byl skořápka od vajíčka a těmi prasklinkami vyšla intenzivní fialová záře jako z baterky. Krystal se vznesl tak deset centimetrů nad Sářinu dlaň a jako by vyplívl novorozeně o velikosti fazolky na dlaň.

Oba zírali jak z jara. Bylo to něco, co nikdo nikdy ještě neviděl. Dítě plakalo u Sáry na dlani, ale nijak se nezvětšovalo. „Eldarne, chceš mi jako říct, že bude takhle mrňavá, nebo co?“ sykla na něj.

„Nic, co by nenapravilo jednoduchý zvětšovací kouzlo,“ objasnil, namířil na dítě svou dlaní a provedl zvětšovací kouzlo. A během chvilky Sára držela v náručí svojí novorozenou dceru. „Je to holčička, gratuluju, maminko,“ řekl dojatě a pak poplácal Wada po rameni. „I tobě, tatko,“ dodal ještě.

„Proboha, to je taková krása. Já mám dceru,“ rozplývala se štěstím a políbila jí na tvář. Chyběly jí hormony, ale i tak z toho byla celá na větvi. Eldarn se jí podíval přes rameno.

„Myslím, že si opravdu zaslouží svoje jméno, vždyť je to takovej malej zázrak. Princezna bojovnice,“ zmínil a Sára přikývla.

„Moje Victorie,“ zašeptala a přivinula si ji k sobě.

„Jen tak mimochodem, jaký má oči? Po tobě nebo po Wadovi?“ zeptal se Eldarn a Sára pokrčila rameny a podívala se na ní. „Novorozenci by je měli mít modrý, ale ona se mi zdá, že je má...“ Oba na chvíli ztuhli, když si jí pořádně prohlédli. „U všech svatých, jsou fialový,“ vypravil ze sebe šokovaně Eldarn.

„Co to znamená?“ zeptala se se strachem v očích.

„Že by mi dal Wade pusu, kdyby tu byl,“ odpověděl a Sára na něj pořád nechápavě zírala, nicméně už se alespoň pousmála.

„To nechápu. Tak už mě nenapínej, o co jde?“ tahala z něj.

„Za otce má deriona a díky krystalu a jeho moci za matku taky derionku. To znamená, že je čistokrevná derionka. A nejen to. Tím, že se devět měsíců živila čistým Éterem moci malého Darrena, tak je z ní doopravdický Srdce Derionu,“ osvětlil a Sára málem omdlela.

Ona, že přivedla na svět Srdce Derionu? A ještě ke všemu spolu s Wadem? Ten by mu opravdu líbal ruce. „To je... nemám slov,“ prohlásila úplně zaskočeně.

„Nejvzácnější poklad, Sáro. Má sílu zničit Noiru Heartovou alias Ay Paynovou. Ale zatím je spíš trošičku problém. Protože kdyby se to dozvěděla, bylo by po nás,“ zmínil. Sára kolem dcerky omotala paže a přitáhla si ji k sobě na hrud’.

„Co budeme dělat? Tohle tajemství neututláme,“ polekala se. No spíš zněla už lehce hystericky. Nedivila bych se. Matky jsou zranitelné.

„To nevím,“ odpověděl se strachem v očích a zamyslel se. Do toho Victorka začala plakat, až to přivolalo samotnou královnu.

„Ale ne, to už jsme se narodily?“ prohlásila hned rozněžněně, jak se objevila v ložnici a natahovala ruce, že si jí pochová. Sára jí dcerku půjčila, ale stála jí za zadkem s ochránářským výrazem v obličeji.

„Ty jsi celej tatínek, to ti teda řeknu, Victorko, a... proboha, ty máš fialový oči,“ zašeptala šokovaně a otočila se na Eldarna, který přikývnutím potvrdil její teorii, kterou měla v hlavě. Pak jí vrátila Sáře a posadila se na postel. „To je problém,“ pronesla nešťastně. Všichni jí dali za pravdu a akorát dorazila kojná.

„Dobrý den, Vaše Veličenstvo, jdu nakojit princeznu,“ řekla a usmála se. Všichni si vyměnili pohledy. Estrella pak hned skočila před Sáru s Victorií a usmála se na kojnou, která se jejího prudkého pohybu trochu lekla.

„Mám pro tebe hodně lukrativní nabídku. Za každé nakojení dostaneš Peršák. Budeš neskutečně bohatá. Ale nesmíš říct proč. Musíš být absolutně diskrétní a nesmíš mluvit o princezně a už vůbec ne o barvě jejích očí. Jestli se to někdo dozví, nechám zabít všechny tvoje děti, rozumíš mi?“ prohlásila.

Kojná nechápala o co jde, ale s nabídkou souhlasila. Vždyť nebude tak těžké prostě nemluvit o barvě očí dítěte. „Fajn. Je to důležité, nesmíš to porušit. Jde o bezpečnost celého Derionu. Kdyby se to doslechla ježibaba z východu, nasadila by si na hlavu korunu a ovládla celý Derion a to navěky,“ objasnila.

„Spolehněte se, Veličenstvo. Mlčím jako hrob,“ řekla a pak jí tedy Sára dala do náruče svojí dceru. „Je nádherná, proudí v ní magie,“ zmínila a přiložila si jí k prsu, za což byla i mimořádně placená. Sára špatně snášela, že jí nemůže nakrmit sama, ale byla ráda za to, jak to je.

S něčím takovým ani ve snu nepočítala. Že se opravdu narodí po tom všem, co spolu prožily a navrch k tomu, že se jí narodí derionka a ještě Srdce Derionu, to je až moc velké štěstí. Tím spíš to muselo mít nějaký háček. Všechno musí být v rovnováze a já byla silný soupeř alespoň v tomhle boji.

Když Sára odešla dcerku převléknout a uložit do postýlky, Eldarn se podíval na Estrellu takovým pohledem, jakým se na ní ještě nikdy nedíval. „Co je?“ zeptala se ho.

„Vezmeš si mě?“ prohlásil pohotově. Ta na něj zírala jako puk.

„Vždyť víš, že to nejde,“ odpověděla smutně. „Ale kdyby to šlo, tak samozřejmě,“ dodala. Eldarn jí chytl za ruku a něžně jí políbil.

„Ale ono to jde, miláčku. Právě jsem přišel na to, jak z riona udělat deriona. Jak ze sebe udělat deriona, abych se vyjádřil přesněji,“ vysvětlil. Ona úplně ztratila slova.

„Vážně? To je... neuvěřitelný. Samozřejmě, že si tě vezmu,“ vypískla nadšeně a skočila mu kolem krku.

„Potom uděláme ze Sary derionku a připravíme prostředí pro Wada. Aby to měl všechno komplet až se vrátí ze záhrobí,“ řekl. Estrella sklouzl úsměv z tváře.

„Chceš mu vrátit korunu?“ polekala se.

„Samozřejmě, že jo. No tak, buď rozumná. Než ho vzkřísíme, užijeme si toho do sytosti, slibuju. Ale koruna patří jemu. Vždycky to tak bylo, je a bude,“ vysvětlil.

„Ty ho miluješ víc než sebe, že jo? Tohle všechno pro něj děláš. Vždyť si to ani nezaslouží. Neodpustila jsem mu tu chladnokrevnou vraždu naší mámy a tety, aby bylo jasno. Na to, že ti pak řekne jenom díky. Takový skoro nulový projev vděku,“ roztvářila se, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Ne, lásco. Mýlíš se. Nedělám to jenom kvůli němu. Dělám to i pro sebe – pro nás. A nepotřebuju nic víc než díky. Za první, bude na mě pyšnej a já na sebe taky. To je něco skvělého, víš?

Za druhý, je to náš společný projekt a ani jeden bez druhého bychom to nedokázali. A za třetí, byl to vždycky jeho sen a on ho skoro měl a já ho mám rád tak moc, že mu to chci dopřát, když vím jak na to. Navíc... dlužím mu to a mnohem víc. On neměl umřít. Stalo se to hlavně kvůli mně,“ začal. Ona na něj vyděšeně koukala.

„Jak jako kvůli tobě?“ zeptala se. Eldarn jí chytl za ruce a jemně je promnul palci.

„Je tu něco, co jsem udělal a nikdy jsem ti to nechťel říct, ale už nechci mít před nikým, koho mám rád žádný tajemství,“ začal. Estrella zbledla na barvu křídý.

„Eldarne, vyklop to,“ zašeptala se strachem v hlase. On přikývl.

„Wade o tom neví a byl bych ti strašně vděčný, kdybys mu to neříkala,“ objasnil už na začátku. Estrelle se zrychlil tep, bylo to vidět i na jejím dýchání. A teď se bála, co se dozví, protože když se bál to říct i Wadovi, určitě to bude něco strašlivého.

„Oplodnil jsem Anomaris,“ řekl a podíval se jí do očí.

„Co prosím?“ ozvala se šokovaně. Eldarn jí to jen potvrdil přikývnutím.

„To, jak jsem se s ní vyspal. Prostě z toho vzniklo dítě,“ přiznal. Estrella na něj bez přestání s otevřenou pusou zírala. Absolutně nevěděla, co by mu na něco takového měla říct.

„Proboha. Chceš mi říct, že byla těhotná, když... že čekala tvoje dítě?“ zeptala se. Eldarn chvíli mlčel.

„Nevěděl jsem to. Řekla mi to až v tom lese, když jsem jí našel. Začal jsem hysterčit. Řekla mi to proto, že jsem se chystal jí zabít a taky mě tím chtěla vydírat. Nejdřív jsem jí nevěřil, ale pak jsem se začal bát, že to je pravda, a tak jsem to chtěl vědět hned.

Použil jsem na to ověření černou magii. A byla to pravda. Bylo to dvoutměsíční embryo a s Wadem už tou dobou nespala. Bylo to moje. Na sto procent,“ pokračoval. Estrella si sedla na křeslo, protože to nějak nedokázala ustát.

„To kouzlo mi očernilo duši víc, než jsem čekal. Díky tomu jsem se nebál jí sejmout. Dostal jsem strach, že se to dozví Wade a že mě bude nenávidět, tak jsem jí toho dítěte zbavil dalším hnusným kouzlem. Wade s Ay mě z té temnoty dostali, ale ona se chtěla pomstít mě, protože jsem jí to dítě vzal. Bylo to to jediný, co jí v tu dobu zbylo. A tak mi vzala Wada...“ vysvětlil.

„To je síla,“ prohlásila a podívala se mu do očí a pak hned do země. Eldarn jí položil ruku na rameno, ale ona se ošila a tu ruku ze sebe shodila.

„Je mi to líto, nikdy jsem s ní neměl spát. Ale kdybych to neudělal, asi bych nezachránil Wada,“ dodal a sklídl bodavý pohled od svojí snoubenky.

„Vždycky tě víc zajímal Wade a jeho život než ten náš,“ odsekla.

„To ne, jenom prostě nemůžu vystát, když je nešťastnej a on fakt byl. Kdyby bylo řešení jiný než tamto, udělal bych to taky. Jo, chtěl jsem jí a taky jsem si s ním chtěl trochu pohrát a vrátit mu úder. Ale nikdy jsem nikoho nechtěl víc než tebe. Chci si tě vzít a mít s tebou děti. S nikým jiným jsem nikdy děti nechtěl, jenom s tebou. Miluju tě, Essie. Jsi láska mého života. Opravdu,“ šeptal.

Estrella brečela, ale cítila to stejné. Navíc za nevěru už ho potrestala a odpustila mu, nemůže ho za to přece trestat znovu. „Asi to muselo být pro tebe těžký. Celá ta situace s nepřitelem – se ženskou, s Wadem... do problému se dokáže dostat každý, ale ven už to jde hůř.

Vlastně jsi to udělal docela dobře, sama nevím, co bych dělala být na tvém místě,“ prohlásila a podívala se mu do očí. „Wadovi to neřeknu, nemusí to vědět. Ale, Eldarne, varuju tě, už mi takhle nikdy neubližuj, protože na to nejsem stavěná,“ řekla a on přikývl a přivinul si jí k sobě.

„Nikdy, lásko. Nikdy,“ zašeptal jí do vlasů a políbil jí do nich.

Sára zatím uspávala svou dcerušku a nemohla se na ní vynadávat. Byla jak řekla Estrella celá tatínek. Měla malé tmavé chmýří na hlavičce a celý obličej jeho. Ze svojí podoby tam skoro nic neobjevila.

Ale byla ráda za to, jak to je. Měla hotový poklad. Srdce Derionu, jak řekl kdysi Darren. Kdo by to byl řekl, že se to opravdu stane vzhledem k jejímu původu, že přivedou na svět derionku. Už i jenom to, že se doopravdy vezmou. Kdybych byla sama sebou, měla bych za ně za oba radost, ale momentálně jsem myslela jen na to, abych dostala to, co chci a co mi neustále uniká – Wada a trůn.

Wade byl opravdovou Temnotou. Jako stín se dostal do paláce tak, že si ho nikdo nevšiml. Stál v rohu místnosti a sledoval Sáru, jak drží Victorii a brouká jí nějakou ukolébavku.

Netrvalo mu to dlouho a došlo mu, že je to jeho dcera, ale netušil, jak se jí podařilo přede mnou ututlat těhotenství. Když uložila dcerku do postýlky a odešla do vedlejší místnosti se umýt, Wade se opovážil blíž k Victorii si jí prohlídnout.

Neměl skoro žádnou moc a rozhodně jí nemohl jen tak vzít do náruče a odnést. Byl sice zhmotněná Temnota, ale z větší části byl pořád takový duch, který nemohl nic nosit v rukách delší dobu než několik málo minut. Proto chtěl, abych mu opatřila Shadowwalkerovo tělo. Chtěl být skutečný.

Ale alespoň nějaké to mělo výhody, mohl se leccos dozvědět. Podíval se směrem k posteli, kde ležel Wade a potom si to zamířil k postýlce. Naklonil se nad ní a jemně pohlídl svojí skoro dceru prstem po tváři. A hned, jak se jí dotkl otevřela oči a začala vrískat, což přivolalo Sáru.

„Copak je, zlatíčko?“ zeptala se a hned si jí zase brala do náruče. „Neplakej, maminka je tady,“ šeptala a houpala jí. Wade se zase jen stáhl někam ke stěně, kde byl stín, což mu pomohlo být téměř neviditelný. Victorie, kterou Sára houpala v náručí zírala těma fialovýma očima přímo na něj.

Okamžitě mu došlo, že to dítě není jen tak obyčejné dítě, ale netušil, jak je to možné. Ale ani tahle otázka nezůstala dlouho nezodpovězená, protože když Sára uložila dítě do postýlky, sundala si svetr a na jejím obnaženém těle byl vidět krystal Srdce Derionu. Nešel přehlédnout, bylo to tak nápadné jako pyramida na poušti.

Byl z toho, co se v paláci dozvěděl úplně v šoku. A tak rychle jako se objevil, zase zmizel.

Od doby, co ten zloduch opustil chýši, jsem se brodila všemi možnými knihami, abych našla jakoukoli zmínku o neposlušné Temnotě, nebo o čemkoli, co se alespoň trochu podobá mému problému. Přece bych kvůli němu vážně nepřišla o duši ne? Ne, když jsem měla tak dobře našlápnuto, abych byla nejmocnější a napořád.

Když jsem se prohrabala už poslední knihou a nic jsem nenašla, povzdychla jsem si. V tom se akorát otevřely dveře a vešel do nich Wade. Naběhla mi z něj a jeho přítomnosti husí kůže. *Ano, tohle jsem chtěla celou dobu, ale takhle jsem si to vážně nepředstavovala, sakra!*

„Ahoj, už jsi doma? Uvařila jsem ti večeři,“ zahuhlala jsem. Najednou se zjevil mezi dveřmi a opřel se dlaněmi o stůl tak, že mě jako by obemknul svými pažemi. Nebyl opilý, nejspíš měl maximálně dvě piva. Jeho dech voněl po mentolu a citronové trávě. Poznala jsem to, když mi dýchal na krk.

„Mám pro tebe takovej návrh,“ prohlásil. Otočila jsem se k němu a sledovala jeho rty. On se podíval dolů a pousmál se.

„Jaký návrh?“ zeptala jsem se.

„Víš, Heartová, mít tebe je mnohem víc než si užít s tvou duší a pak tě ztratit. Když sis myslela, že jsem jenom pitomá Temnota, tak ses spletla. Jsem tvoje Temnota, což znamená, že mám tvoje vědomí a ještě k tomu jsem kopie Shadowwalkera, takže mám i jeho vědomí. Nemůžu být ani trochu hloupý s takovou kombinací, což ti hraje do karet, protože takovou šanci jako je být mladou ježibabou už navěky, nikdo nemá,“ začal.

„Budu tvoje vězeňkyně už navěky?“ rýpla jsem si. Wade se pousmál a začal mě jemně prstem hladit po hrdle od brady až dolů, jak jsem měla hlavu v záklonu. Vypadalo to jako by mě chtěl políbit, ale neudělal to. Buď se té role chopil dokonale, nebo se prostě konečně probral a teď mi to, že jsem ho tolik podcenila a manipulovala s ním vytmaví.

„Ne, lásko, budeš moje partnerka. Budeme spolu a budeme spolu šťastní. Budu dělat co chceš a ty budeš na oplátku zase dělat co chci já,“ šeptal mi do rtů.

„To si moc neumím představit, budeme se střídat? A co když to, co budu chtít já se nebude shodovat s tím, co budeš chtít ty? Takhle to nejde. Musíme mít nějak rozvržený mantinely,“ zmínila jsem. On se zase pousmál a jemně mi přikouzl ret.

„Vzrušuješ mě, Heartová, tak jako já tebe, ale musíš si mě nejdřív zasloužit,“ dodal a odtáhl se ode mě. Bylo mi asi jako kdyby mě někdo klepnul do hlavy palíčkou na maso, úplně totálně mě oblbnul.

„Znič Shadowwalkerovo tělo, aby nešlo vzkřísit a já budu ten, po kom toužíš. Budu dělat co ti na očích uvidím a tvou duši se ani nedotknu. Nikdy. Přísahám,“ řekl, ale tomu se nedalo věřit. Jak by mi něco takového mohl zajistit?

„Nemám žádnou jistotu, že mě nezradíš, jsem v nevýhodný pozici. Takhle Temnota slibuje vždycky. Navíc, dokud si tě nepustím blíž, pak takovou moc ani nemáš. Z nějakýho důvodu ses k mojí duši zatím nedostal. Nemůžeme spolu dělat takový věci, protože si nedůvěřujeme a nejspíš asi nikdy nebudeme, protože nejsme ani jeden hloupý,“ komentovala jsem jeho návrh.

„Tak to asi budu muset udělat po zlým. Jeho tělo zničím sám, nemáš jak mi v tom zabránit. Ale pak zůstaneš sama. Protože já o tebe ztratím zájem. Najdu si nějakou jinou, která bude celá žhavá do někoho jako jsem já. A ty se můžeš třeba zbláznit s tou tvou láskou k tomu derionovi,“ pokračoval. Začínal mě děsit. Dával mi ultimáta a vyhrožoval mi jako ten skutečný Wade před x lety.

Nejspíš jsem zapomněla, že když je to skutečný, že to není nic moc příjemnýho. Jedna věc je toužit po něm fyzicky, když je tak roztomile panovačnej a sebevědomej, ale když mě má v hrsti a nedělá to kvůli sexu, pak se mi to nelíbí. Ale hlavně, tenkrát to víceméně byla jen hra.

Nějak jsem věděla, že Wade mi doopravdy nechce ublížit. Ne tak, že by mi zničil duši. Bála jsem se Temnoty. Ale tenhle? Co čekám od Temnoty jinýho proboha?

„Ale no tak, srdce moje. Na co takový drama? Už jsi mi přece ukázal, že umíš být přesně to, co chci. A to mi bohatě stačí. My dva máme moc toho druhýho úplně zničit a to by byla strašná škoda, nemyslíš? Chce to využít náš potenciál a jiskru v boji proti našim skutečným nepřátelům, ne proti sobě,“ promlouvala jsem mu do duše. On se naklonil k mému uchu a políbil ho, než se rozhodl mi něco pošeptat.

„Řeknu ti tajemství, miláčku, chceš?“ šeptal. Zmámeně jsem přikývla. „Vyber si mě, protože tamten nikdy nebude tvůj. A jestli budeš ještě chvíli váhat, ztratíš i mě,“ dodal.

„Já neváhám. Chci tebe,“ odpověděla jsem mu a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Jak to, že ti to teda vůbec nevěřím?“ zeptal se. *No asi proto, že si to nevěřím ani sama.*

„Wade! Počkej!“ křikla jsem na něj, když se rozhodl, že odejde. Potřebovala jsem čas a on mi ho nedával.

„Na co jako až si promyslíš, jak se mě zbavíš? Mezi náma je to asi na rozchod, Noiro. A hodně mě to ranilo, aby bylo jasno. A já když jsem raněnej, tak jsem zlej,“ dodal a odešel. *Sakra! Sakra!*

„Wade, počkej! Prosím počkej!“ křikla jsem na něj a vyběhla ven před chýši. Zastavil se a díval se na mě jako by byl jen můj přítel a nic víc. Žádná Temnota, ale chlap, který mě opravdu miluje jen neví, jak na mě. Sice mě opravdu mohl zničit, ale já jeho taky a to by bylo strašně zbytečný a ošklivý, ale taky vzrušující a fascinující. „Abych tě přesvědčila, že to myslím vážně, že miluju jenom tebe a chci být s tebou, ho musím zabít?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Protože jinak bych nemohl být jediný Shadowwalker v Derionu a to já chci být!“ objasnil. Povzdychla jsem si. *Ty ambice a cílevědomost měl taky po originálu.* „Hm, zajímavý. Nedokážeš ho zabít, nejsem ti dost dobrej a nikdy nebudu. Nechtěj mě naštvat, Noiro! Když ti to řeknu, uděláš to moc ráda, ale se mnou je konec!“ vyhrožoval mi.

„Tak dobře, tak si pojdme otevřeně promluvit. Přiznávám, že ho miluju. Ale to ty víš. Ale tebe taky miluju. Jakkak by ne, když jsi on. Ale nedokážu ho asi úplně ukončit. I kdybych chtěla. Nedokázala bych to ani u tebe. Když jsem předtím říkala, že jo, lhala jsem, já...“ Rozbrečela jsem se. On mě normálně rozbrečel. Mě – ježibabu.

„K nám oběma máš silnou citovou vazbu,“ dořekl tise a já přikývla. Pak mi otřel slzy. Někak se stalo, že jsem se k němu přitulila a on mě objal a hladil po vlasech. „On ale nikdy nebude tvůj, ani kdyby ses na to úplně vybila. Sára přivedla na svět pomocí magie Srdce Derionu. A to je něco, co nepřetluče žádná další magie. Tím, že bych se ho zbavil bych tě i ochránil, miláčku. Nejen sebe,“ řekl a já se na něj vyděšeně podívala.

„Cože? Jak je to možný? Vždyť je rionka? A to dítě umřelo. Nemohlo přežít. Nebyla těhotná, toho bych si všimla. A jaká magie proboha? Takhle mocnou magii měl v sobě jedině Shadowwalker, ale ta umřela s ním. A i kdyby žil, neexistuje, že by

se to nějak přeneslo na dítě v těle matky a ještě ke všemu do rionky," chrčila jsem ze sebe rozrušeně až mi málem zaschly slzy.

Wade mě chytl za ruku a přitáhl si mě k sobě. „Eldarn jí zachránil, vyvůjela se přímo v krystalu Srdce Derionu a čerpala sílu tvýho syna," objasnil. Podívala jsem se na něj a zatnula ruce v pěst až jsem si málem o nehty poškrábala dlaně.

„Moc mýho syna... Mojí moc!! To jí nedaruju! Ona musí vědět, že nemůže mít všechno!" sykla jsem až mi zajiskřily oči.

„A co uděláš, Noiro?" zeptal se. Podívala jsem se na něj až mi zavlály vlasy, jak jsem sebou trhla.

„Zmocním se Srdce Derionu, vezmu si zpátky svojí moc a seberu jí možnost být s Wadem jednou provždy. Jedinej Wade, kterej existuje jsi ty a budeš se mnou vládnout Derionu. Takhle to bude!" procedila jsem skrze zuby a Wade se pousmál. Podařilo se mu mě zmanipulovat tak, jak on chtěl. Ale já to chtěla taky, takže mu odpouštím.

„A pak si uděláme svoje Srdce Derionu, co ty na to? Já bych chtěl... moc bych to chtěl," dodal a já přikývla. Wade se pousmál a přitáhl si mě k sobě, aby mě utěšil. „Miluju tě, Heartová. Jsi moje všechno. Těžko bych hledal lepší ženskou a ty lepšího chlapa. Jsme si souzený," zašeptal mi do ucha.

Rion – the King of Derion

Eldarn akorát provedl celkem jednoduché a malé kouzlo, což se mu vzhledem k tomu, že mu trvalo roky tvrdé práce na to přijít, zdálo absurdní. Absurdní, jak to kouzlo bylo snadné.

Stál u Wada mezi oknem a postelí v jeho ložnici a zíral si na dlaně jako kdyby na nich měl něco zvláštního. Cítil, jak v nich proudí síla, kterou do teď necítil. Nevěděl, jestli se má smát nebo brečet radostí, že je teď jako on – derion. Uplynulo ani ne deset minut, co položil ty komplikované výpočty o Éteru stranou a zkusil to jak se říká naostro.

Popravdě ani nedoufal, že to půjde a už vůbec ne tak hladce. Pořád nedokázal uvěřit tomu, že se to děje. Že se k tomu opravdu dostal. A tolik si přál se o tuhle vzácnou chvíli podělit se svým spřízněncem.

„Wade, brácho...” prohlásil a plácl sebou vedle něj na matraci. „Já jsem derion. My jsme to dokázali. Přišli jsme na to, jak ovládat Éter aniž by mě roztrhnul. Kámo, nemůžu tomu uvěřit. Podívej, jak se mi třesou ruce. Ještě chvilku a přijdu na to celý. Přijdu na to, jak tě oživit a pak budeme zase spolu jako dřív. Teda, ty se Sárrou a se svojí vzácnou dcerou a já s Estrellou, ale spolu,” mumlal nadšeně.

„Teda toho Rka na dlani se asi nikdy nezbavím, ale to je jedno. To je jenom kosmetické detail. Jsem derion...” opakoval si. „Já jsem kurva derion!!” rozesmál se. Potom se natáhl pro ty papíry a chvíli do nich zíral.

„Jak z riona udělat deriona – bezpečně. To už víme. Teď jak využít čistý Éter a nalejt do sebe tolik síly jako má Srdce Derionu... to asi nebude tak snadný,” šeptal si pro sebe, zatímco si četl v bodech úkoly, na které se s Wadem celou dobu snažil přijít.

„Ale počkat... jedno Srdce Derionu tady je. Tohle může počkat na Wada. A já jsem teď derion a abych ochránil Victorii...” Prudce se zvedl z postele a zírajíc do výzkumu chodil malá kolečka kolem postele. Pak se podíval na Wada. „Na chvíli si její moc půjčím, Wade. Ale slibuju, že jí pak vrátím až bude po všem,” dodal a odešel výzkum zabezpečit. Takhle vzácná věc potřebovala víc než trezor.

Já jsem nemohla spát. Wade spal jak zabítý, ale já musela myslet na to, co mi včera říkal. Říkal, že Wade nemůže být nikdy můj, protože se mu narodila dcera a je Srdcem Derionu. A se Sárrou, která žije. Neexistuje šance, že by to jakékoli moje kouzlo potlačilo.

Ten otrapa má pravdu, nemůžu s ním být, dala bych mu velkou moc, kdybych ho oživila. Musím se ho zbavit. Musím ho nahradit svojí Temnotou. Sakra, jak moc se mi to dělat nechce. Připravit svět o takový poklad jakým je můj milovaný Wade Shadowwalker.

Zoufale jsem si povzdychla. Wade se ke mně otočil a hodil přese mě svou ruku. „Spinkej, miláčku. Je pozdě,” zahuhlal rozespalé a zase zavřel oči. Zase jsem si povzdychla.

Možná mám nějakou šanci to udělat, budou se soustředit jen na to, abych jim nesebrala Srdce Derionu, tak se dostanu k Wadovi a udělám to. A pak si vezmu Srdce Derionu. Beztak je to moje síla...

„Wade, vstávej!“ zacloumala jsem s ním. Ten jen otevřel oči a koukal na mě jako na krávu.

„Co? Proč?“ zeptal se otráveně.

„Proč? Protože máme práci! Jak můžeš spát, když mají Srdce Derionu? Musíme to udělat hned. Chceš být přece živěj, ne? Vzít si mě a mít se mnou dítě?“ připomněla jsem mu jeho plán.

„No jasně,“ přikývl nadšeně a už na sebe natahoval džíný. „Tak co mám dělat? Jak to uděláme?“ vyzvídala poměrně entuziasticky.

Eldarn se vrátil do ložnice a klekl si ke spící Sáře, která ležela vedle Wada na posteli. Dotkl se lehce její tváře. „Sáruško,“ zašeptal.

„Hm,“ ozvala se rozespale a pomalu otevřela oči.

„Promiň, že tě budím, ale je to důležitý,“ šeptal, ale ona vylítla z postele jako by jí štípala vosy.

„Něco s Victorií?“ polekala se.

„Ne, ne. Neboj se. Nic. Klid. Jenom... asi před deseti minutama se ze mě stal derion. To kouzlo funguje,“ oznámil jí. Ona vytřeštila oči a pak se její úsměv rozlil po obličejí.

„Opravdu? To je neuvěřitelný. Eldarne, ty jsi tak chytrej. To je skvělý!“ prohlásila a padla mu kolem krku, až mu málem shodila z obličej brýle. On jí objal a chvíli jí hladil po zádech.

„Nevzbudil jsem tě abych se ti pochlubil, Sáro. Ale proto, že mám strach o Wada a Victorku. Napadlo mě, že bych dočasně vzal její moc k sobě. A taky, proto, že vím, jak s ní zacházet a pracovat s Éterem. Taky znám víc kouzel než ty a Estrella... zkrátka u mě by byla v bezpečí před Ay. Potom bych jí zase vrátil, až se postaráme o zbytek,“ navrhnul a Sára okamžitě přikývla. Věřila mu.

„Jasně. To je rozumný. Budu ráda, když se tý moci kvůli Ay zbavíme. Nesnesla bych, kdyby jí ublížila,“ odpověděla. Eldarn přikývl.

„Neboj se, Sáruško. Victorku nikomu nedám. Ani tebe. A ani Wada. Postarám se o to. Takže mi dáš svolení?“ ujistil se.

„Ano,“ odpověděla. Eldarn se pousmál a pohladil jí oběma rukama po stehnech jak pořád klečel u ní, zatímco ona seděla na okraji postele.

„Musíme to udělat hned. Mám strach, že se něco podělá,“ zmínil. Ano, tomu se říká intuice čaroděje. Teď, když byl derion, cítil to.

Sára se zvedla a vzala spící dcerku z postýlky, kterou měla pár kroků od postele. „Jak to uděláš?“ vyzvídala.

„Tak jako tenkrát, když Ay čekala Darrena,“ odpověděl. Sára si povzdychla, ta vzpomínka pro ní byla jak nožem do srdce. A taky jí chyběl Darren. „Budu k tomu

ale potřebovat krystal. Teoreticky to jde i bez něj, ale je to mnohem jednodušší, když ho máme k dispozici," zmínil. Sára si stáhla krystal z krku a položila mu ho na dlaň. Eldarn začal mumlat nějaké dlouhé kouzlo a Sára jen čekala co se bude dít dál. Když s tím přestal, krystal sebou lehce zašklubal a trochu zazářil. Takhle se projevoval, když byl plně nabitý. Kdyby Victorie otevřela oči, nejspíš by už nebyly fialové.

„Nevím co to se mnou udělá. Takovou moc jsem nikdy neměl. Už to, že jsem derion je úplně jiný. Všude mi proudí síla. Trochu chápu Wada, že tím byl tak posedlý. Je to příjemný," prohlásil. Sára se jen pousmála. „Taky z tebe udělám derionku, neboj. Ale necháme to asi na zítra. Mám spoustu práce," dodal.

Sára nic nenamítala. Jen se dívala, jak pomocí dalšího kouzla do sebe vtahuje sílu z krystalu. Po těle mu vyběhla husí kůže, zorničky se roztáhly až pokryly jeho oči černou a pak se zase stáhly do velikosti špendlíkových hlaviček. Nakonec zfialověly. Sára na něj šokovaně zírala.

„Jak to, že je Wade neměl fialový, když měl tu sílu kdysi on?" zeptala se ho. Eldarn se pousmál.

„Nechtěl, abych to zjistil, tak to zřejmě nějak potlačil. Ale já nevím, jak se to dělá. Kdyby jo, nebyla by Victorka tak nápadná," objasnil. Sára na to už nic neříkala. Jen si přivinula dcerku ke hrudi.

„Jak se cítíš?" zeptala se. Eldarn na ní upřel své fialové oči.

„Jako bych... wow, neuvěřitelně. Je to... nemám vhodných slov. Vypadám nějak jinak?" zeptal se.

„Jo," zašeptala prohlížeje si ho a jemně ho pohladila po tváři. „Strašně moc ti to sluší. Jsi... no... víc sexy," přiznala. Eldarn se rozpačitě pousmál a podíval se na Wada, jako by se snad bál, že je slyšel.

„No nic, ulož Victorku a běž si zase lehnout. Já mám ještě nějakou práci. Dobrou noc," dodal, pohladil malou po tvářičce a odešel.

My jsme se s Wadem vypravili do paláce ještě před svítáním. Rozhodně jsem neměla náladu na nějakou zdvořilost a na trpělivost. Lhali mi a já měla strach. Už bych nikoho nepodcenila, a tak jsem se i s ním přenesla rovnou k paláci.

Venku bylo chladno a poměrně pochmurno. Vypadalo to na déšť, ale zatím nepršelo, bylo jen vlhko od toho, že pršelo v noci. „Pojď, srdce moje, jdeme si pro to, co nám patří," zašeptala jsem, chytla jsem ho za ruku s propletenými prsty a vedla jsem ho k branám hardinghamského paláce.

Stráže u brány se napřímili a svými zbraněmi nám zatarasili vstup. Tentokrát jsem se rozhodla, že se nikoho na svolení ptát nebudu. Namířila jsem proti nim svou ruku a seslala jsem na ně dusící kouzlo. Bylo to jako by je něco neviditelného škrtilo, dokud nepadli na zem mrtví.

Potom jsme s mým snoubencem jejich těla jen chladnokrevně překročili a kráčeli jsme ruka v ruce do paláce. Strážných kolem bylo víc než dost, ale mě nedělalo problém je všechny takovým kouzlem poslat k ledu.

Tvářil se vážně stejně tak jako já. Teď jsme byli teprve sehraný tým. Parťáci ve zločinu. Bonnie a Clyde v derionských kápích. Protože jsme měli stejný cíl.

Dvůr byl tak tichý. Uprostřed bylo sestavené popraviště se zakrváceným špalkem a košíkem na hlavy od krve. Nejspíš tu stále vládnul středověk. Wade i Estrella v tom měli zjevně zálibu. Sekání hlav je celkem podívaná. Lepší než šibenice. Taky se mi to líbilo.

Wade se zastavil u popraviště a podíval se na mě. „Miluju tě, Noiro,“ prohlásil a díval se na mě naprosto oddaně. Naběhla mi husí kůže. Byl tak zvrácený, že mě to nehorázně vzrušovalo.

„Miluju tě, Wade,“ odpověděla jsem mu, chytla jsem ho za látku na hrudi a přitáhla si ho k sobě až mi narazil tělem do mého. Přiměla jsem ho tím vyloudit celkem atraktivní sten. Pak jsem ho vášnivě políbila i s jazykem.

„Jdeme si pro ně,“ zašeptala jsem mu do rtů a on přikývl. Potom jsem se od něj odtáhla, znovu ho chytla za ruku a přes nádvoří jsme vstoupili už do prázdné brány přímo do paláce.

Estrella se probudila jako ze zlého snu. Zdálo se jí něco zvláštního. Možná to nebyl sen a ona cítila naší přítomnost a blížící se problém. Podívala se vedle sebe, ale Eldarna po svém boku jako obvykle nenašla. Od doby, co zemřel Wade, dost často přespával u něj v pracovně nad výzkumem. Už na to byla zvyklá. Hlavně proto, že kdysi zase spával s Wadem v pokoji.

Teď jí to ale bylo líto. Bála se a potřebovala utěšit. Pelášila proto chodbami rovnou za ním. „Eldarne,“ zašeptala ještě udýchaně stojíc mezi dveřmi místnosti, kde byl.

„Essie, co se děje?“ polekal se, vstal ze židle a šel jí naproti. Hned mu padla uplakaná do náruče.

„Měla jsem strašnej sen. Zdálo se mi, že je tu Ay. A že unesla Victorii. Pak to ještě pokračovalo a bylo to tak strašný, že mě to hned probudilo. Bojím se, Eldarne. Strašně se jí bojím,“ přiznala. Eldarn jí jen hladil a držel pevně u sebe.

„Taky se jí bojím, ale možná tě utěší, když ti řeknu, že je ze mě teď derion a mám Victoriinu moc Srdce Derionu. Nějak se jí už ubráníme,“ odpověděl. Ona se od něj odtáhla a šokovaně na něj zírala.

„Proboha, ty jsi génius. Ty jsi vážně nejlepší, lásko. To je... bože, ukaž se mi,“ prohlásila, zatímco si ho prohlížela, jako by ho nikdy předtím neviděla. „No jo, vypadáš nějak jinak,“ dodala a usmála se. „Moc opravdu čarodějům sluší, to je neuvěřitelný. A kde máš brýle?“ zeptala se.

„No překvapivě vidím najednou bez nich, ale přijdu si jak nahej, když je nemám,“ odpověděl.

„Ach, lásko,“ řekla a zase se na něj nalepila. „To je tak skvělý. Teď se můžeme už konečně vzít,“ zašeptala do jeho kůže na krku. Eldarn se pousmál a přikývl.

„Jo, vezmeme se. Brzy,“ odpověděl. V tom se rozezněly poplašné zvony. Sára vylítla z postele a Victorka se rozbřečela. Eldarn s Estrellou se taky polekali a my dva s Wadem jsme se na sebe jen podívali a usmáli se.

„A je to tady, srdce moje. Tuhle chvíli jsem si představovala tak dlouho. Za chvíli bude tenhle trůn náš a spolu s ním celej Derion,“ šeptala jsem hladíc opěradlo té pozlacené židle. Pomalu jsem si sedla a Wade se pozorujíc mě usmál.

„Tak co? Jak mi to sluší jako královně Derionu?“ zeptala jsem se.

„Moc, nemám slov,“ odpověděl tiše, zatímco jemně dotýkajíc se trůnu prsty ho obešel kolem dokola a zastavil se u mě z druhé strany. Posadil se na bobek po mém boku a oddaně se na mě podíval.

„Žeru tě, má paní,“ zašeptal mi do ucha. Taky jsem ho žrala. Sklonila jsem se k němu a začala ho líbat. „Tady to bude první místo, který zkusíme až budeš královna,“ zašeptal vzrušeně do mých rtů.

„Jo,“ odpověděla jsem nadřženě a lehce mu přikousla ret. V tom se před námi objevil Eldarn s Estrellou. Lehce jsem Wada odstrčila stranou a vstala jsem z trůnu.

„Noiro,“ řekla Estrella tónem, který značil obavy. Já se pousmála a udělala k ní pár kroků. Oba s Eldarnem civěli na Wada, bylo to pro ně nejspíš bolestivé. Ale já dělala, že to nevnímám. Taky mě ty jejich hloupé emoce vůbec nezajímaly.

„Estrello. Ten trůn je prakticky už můj. Pojďme se dohodnout ať neproleváme zbytečně krev, co?“ navrhla jsem.

„Jenom přes mojí mrtvolu,“ prohlásil Eldarn skrze zuby. Rozesmála jsem se a Wade se ke mně přidal taky. Pak mě ten smích ale přešel, když jsem si všimla jeho vzteky fialově jiskřících očí.

„Máš něco, co je moje,“ objasnila jsem.

„Není to tvoje. Kdysi to bývalo tvoje, ale dala jsi to Wadovi a tak to bylo jeho. Teď je to moje,“ odpověděl. Značně mi to zkomplikovalo plány, protože to z něj jen tak nedostanu. Z novorozence bych to dostala snáz. Ovšem to neznamená, že by mě dokázal porazit. I tak mám pořád velkou převahu. Na rozdíl od něj nemám hranice a jsem zakouzlená.

„Wade...“ zašeptala Sára rozpačitě, když vstoupila do sálu. Očekávala jsem, že to s ní zamává. Očima jsem se přehoupla na ní. To se mi líbilo, začínalo to být zajímavý.

„Lhala jsi. Máš dítě,“ zmínila jsem žárlivě hned, jak jsem jí viděla. Chtěla jsem nějaký důvod, proč jí šikanovat. Vadilo mi to. Strašně moc mi to vadilo. Takhle se to zkomplikovat nemělo. *Co teď mám dělat? Eldarna tak snadno neporazím. Chce to vzít věci popořadě. Nejdřív Shadowwalker. Tím zabráním, aby se s nimi spojil jeho mozek proti mně. Tím zlomím Eldarna. Taky Sáru. Pak už to bude hračka...*

„Budeme vyjednávat. Vydejte mi Shadowwalkerovo tělo a já odejdu a neublížím vám. Jestli odmítnete, nebude to pěkný,“ pohrozila jsem jim. Sára se rozplakala, ale Eldarn nehnul ani svalem. Pousmála jsem se.

„Takže, Eldarne, jsi připravený kvůli tomu, abys mě zastavil přijít o duši? Jsi derion, bolelo by to,“ rýpla jsem si. Neřekl nic. „Hm, statečný. Ale hloupý. Na očernění bys umřel, ale já ne. Nemůžete mě porazit,“ osvětlila jsem jim situaci.

„Ale ty zase nemůžeš vyhrát,“ odpověděl klidným hlasem. *Zatím.* Podívala jsem se na Wada. Ten k němu udělal pár kroků a podíval se mu do očí. To jim samo sebou nedělalo dobře. Ale nejhůř to nesla Sára, což mě obzvlášť bavilo.

„Kde máš ten zázrak?“ zašeptal jí do ucha, až jí naběhla husí kůže.

„Nechte jí na pokoji. Prosím,“ zakuňkala. Já se rozesmála.

„Hm, to by bolelo, co? Kdybys o ní přišla. Už jsi neplodná a Wade tu není. Je to tvůj poklad.“ Podívala jsem se na Eldarna. „A tvůj zase Wade,“ oznámila jsem jim sebevědomě. Pak moje oči přeskočily k Estrelle. „A tvůj je Eldarn. Vy jste tak sladcí jak jste zranitelní. Tahle hra je zábavná. Ani nevím, co vám udělat dřív, abych vám ublížila,“ pokračovala jsem nadšeně.

Byli bezbranní. Protože kdyby na mě teď něco Eldarn zkusil, stejně by to ošklivě schytl. A jeho škody by na rozdíl od mých byly trvalý. Wade sice kdysi Thaleiu zabil, ale to byla jiná situace. Thaleia už po těch letech byla stejně zesláblá a neměla duši, zato já ano. Tolik síly, aby mě zlikvidoval stejně neměl. A já byla zajištěná, protože jsem chytrá a na všechno se připravila.

Sára se podívala se slzami v očích na Wada, který jí schválně provokoval svou blízkou přítomností. „Stýská se ti?“ šeptal jí do ucha a jemně se jí dotýkal.

„No tak nehraj si, srdce moje. Na to budeš mít času dost,“ okřikla jsem ho a on hned přišel ke mně a přitáhl si mě za bok k sobě. Vydechla jsem. „Dobře. Už mě to s váma nudí. Dáme věci konečně do pohybu. Eldarne, co je pro tebe důležitější? Wade, nebo Sára? Protože, kdybys ho oživil a něco se jí kvůli tobě stalo, asi by tě nenáviděl. A kdybych ti sebrala Wada, asi by se to neměl jak dozvědět, takže bys byl v klidu, ale chyběl by ti, vid’?“ provokovala jsem ho.

Cítila jsem z nich ze všech beznaděj, zoufalství a strach. „Odpověz!“ sykla jsem na něj a hrubě jsem do něj strčila. Jen se zakymácel. „Hm, tak to asi vypadá, že to rozhodnu za tebe. A protože Wade tady není, tak si vezmu Sáru. A pak se vrátím i pro něj a pro jejich malou. To se ještě uvidí,“ oznámila jsem mu. On si Sáru postrčil za záda. Estrella skoro na chvíli přestala dýchat, když jsem k němu udělala krok a dotkla se svým ostrým nehtem jeho mladé tváře.

Eldarnovi se zatajil dech. Naklonila jsem se k jeho uchu. „Byla by tě škoda, teď konečně za něco stojíš. Trvalo ti to dlouho než ses dostal tam, kde jsi. Zapomeň na Wada, vezmi si to. Dej mi jeho tělo a vládni Derionu za něj. Dovolím ti to,“ šeptala jsem mu. Ale z toho mě vyrušila Sára, která fňukala až moc nahlas.

„Jsi otravná,“ sdělila jsem jí a pak jsem se zase vrátila pohledem k Eldarnovi. „Tak ještě jinak. Koho bys mi dal radši? Estrellu, nebo Sáru?“ zašeptala jsem mu do ucha tak, že jsem se ho dotkla svými rty. Věděla jsem, že by mi radši dal Estrellu, byl čitelný. Svými kouzly jsem mu teď viděla všude i do hlavy. Nicméně nic neříkal, protože si to s ní nechtěl pokazit.

„Wade, přiveď jí!“ poručila jsem mu. Eldarn se před Sáru postavil, ale to nemohlo nic změnit. Sára se k němu tulila jako kotě. Wade se k ní ale dostal zezadu jako stín, kterým i zatím je, a úplně tím obešel Eldarnovu obranu.

„Nech jí!! Já tě varuju!“ syknul na mě Eldarn. Zasmála jsem se.

„Ano? Co bys mi udělal? Radši to nezkoušej, nebo tě spálím na uhel. Začarovala jsem se. A co se týče Wada, já si ho najdu. Neboj se. Vráťím se pro něj, i pro svojí sílu. Moc si na ní nezvykej. Být tebou jsem ráda, že jsem tak velkorysá a беру si Sáru k sobě domů. Protože bych si mohla vzít i Estrellu. Ale tu si zatím nech,“ dodala jsem a odtáhla jsem se od něj.

Sára v náruči mojí Temnoty byla jako beránek. Ale ne proto, že by byla klidná a cítila se dobře, ale protože měla takový strach, že byla skoro paralyzovaná. Eldarn proti mně namířil svou ruku s velkým R a já se pousmála. „Nech jí být!“ křiknul na mě.

„To znělo skoro jako příkaz, Eldarne,“ zmínila jsem.

„Taky byl,“ objasnil.

„Miláčku, šetři se. Když teď uděláš nějakou blbost, o všechno přijdeš. Kdo tu pak zbyde, aby se pokusil chránit tohle království, hm?“ připomněla jsem mu, jak se věci mají.

„Noiro, prosím, nech jí být,“ pokračoval už ze zoufalství jako slaboch.

„Jo tak, Noiro, prosím, hm? Trochu patetický, nezdá se ti? Derion s mocí Srdce Derionu, skoro král a on prosí ježibabu,“ komentovala jsem tu absurdní situaci.

„Klekní si na kolena před ní a zkus to znovu, třeba to zabere,“ prohlásil Wade sebevědomě. Eldarn ho poslechl. Muselo to pro něj být těžké, ale nejspíš ani ne. Vždyť se přece taky Wadovi pomalu klaněl.

„He, to je takový lechtavý pocit v břiše, vid', srdce moje? Jak se snaží,“ zmínila jsem a Wade mi dal za pravdu příkývnutím.

„Co uděláš teď, derione? Vráťíš Noire její moc, nebo si vezmeme spolu se Sárou i tvoji královničku?“ zeptal se Wade. Pohledem jsem mu naznačila, aby přestal tak blbnout, a tak sklapnul. Eldarn byl vážně v hajzlu.

„No nic, tak jo. Tak se dívej,“ řekla jsem, chytla jsem Sáru za zápěstí a s trhnutím jí přitáhla hrubě k sobě. Položila jsem jí dlaň na hrud' a zašeptala: „*Eritis mihi in anima mea spiritus et sanctam vinculum thea in mei.*“ Všichni na mě vytřeštěně zírali s otevřenými ústy a se slzami v očích, ale my dva s Wadem jsme se usmívali.

„Tak. A teď už je Sára moje. Pamatuju si na ten zub, ale on už neexistuje, co? Taky jsem si vědoma toho, že ty bys na něco přišel, ale já ti na to nedám ani trochu času, rozumíš?“ řekla jsem a lehce jsem do něj šťouchla špičkou boty až sebou plácnul na zem. Byl zlomený, protože jsem ho dostala úplně do beznadějně situace. A on ani s takovou mocí jakou měl, nedokázal zabránit tomu, abych si vzala, co chci.

„Koukám, že ani taková moc neumí dělat zázraky. Škoda, že tu není Wade, ten by na něco určitě přišel. Jako nepřítel ho opravdu nechci. Takže...“ Podívala jsem se na svého Wada. „Kde, že jsi ho viděl?“ zeptala jsem se ho.

„V ložnici. Je tam i ta jejich dcera,“ oznámil mi.

„Nikdy se k němu nedostaneš! Přes takový kouzla, který jsem na něj uvalil, se žádná ježibaba nedostane!“ procedil skrze zuby Eldarn. Já se pousmála.

„Uvidíme. Nepodceňuj můj mozek, Naxxremisi. Protože já jsem jako Wade. Nic mě nezastaví, plánuju rychle a efektivně. A když se to nepodaří, umím jako on i improvizovat,“ objasnila jsem.

„Hodně štěstí, ježibabo. Tohle kouzlo nikdy nezlomíš,“ dodal a spokojeně se pousmál. Já na něj taky.

„Vážně? Už mě nebaví ta tvoje nadřazenost. Ukážu ti to teda v praxi. Ty tvoje kouzla jsou mi úplně šumafuk,“ zmínila jsem a podívala jsem se na Sárú, která byla úplně mimo.

„Tahle má na krku pečeť. Podej mi jí, srdce moje,“ přikázala jsem Wadovi, zírajíc na Eldarna, jak si pomalu ale jistě uvědomuje svojí prohru. Wade zatím kolem Sárú omotal svoje ruce a vjel jí jednou do výstřihu. Nahmatal transportační pečeť a strhnul jí z jejího krku až bolestně zaúpěla.

„Pokud vím, tahle věčička, umí zázraky. Dostane mě k němu, aniž by mě ohrozily nějaký tvoje pitomý čáry máry. Zatím sbohem, ubožáci. Nevidíme se naposledy,“ dodala jsem a všechny jsem nás přenesla do ložnice k Wadovo tělu.

Eldarn se podíval na Estrellu a pousmál se. Ale nebyl to zrovna veselý typ úsměvu. Sice jim vyšel jejich plán, ale stejně se stalo něco, s čím nepočítali. „Byl to mistrovský plán a vážně jsi předvedl skvělý herecký výkon, ale brzy na to přijde. Měl by sis pospíšet. A hned, jak oživíš Wada, zachránit Sárú,“ zmínila a podala mu krystal Srdce Derionu, do kterého chvíli před mým příchodem vtáhli tělo skutečného Wada Shadowwalkera.

Ten si ho od ní vzal, dal kolem krku a sevřel v dlani. „Neboj se, Wade, já na něco přijdu. Určitě bude v pořádku. Mrzí mě to, že jsem to takhle zvorál, ale já to napravím, slibuju,“ zašeptal.

Hned jak jsme se dostali zpátky do chýše, uložila jsem Wada na stůl a začarovala ho tak, jak ho začaroval Eldarn. Do bubliny kolem něj jsem mohla jen já, kdokoli jiný by shořel na uhel. A tím, že jsem do něj teď tolik investovala, nedokázala jsem provést to kouzlo náhrady teď. Musela jsem počkat na krvavý úplněk.

Sára se skrčila v rohu a objímajíc své nohy plakala. „Co s touhle?“ zeptal se otráveně Wade. Podívala jsem se na ní a povzdychla si.

„Nevím. Využijeme jí. Bude nám sloužit. Uklízet a tak. A když bude neposlušná, tak se jí zbavím,“ odpověděla jsem mu míříc si to do kuchyně. Wade se k ní sehnul a prstem jí pozvedl za bradu hlavu, aby si vynutil její pohled. Sára na něj zničeně koukala.

Bylo to tak bolestivé dívat se do očí muži, kterého nade všechno miluje a on je teď úplně jiný. Navíc ještě s vědomím toho, že ten, který jí miluje a mohl by celou tuhle situaci napravit, zemře pro tuhle náhradu. Plus ten fakt, že je teď moje spřízněná duše a že si s ní můžu dělat co chci. A že už nejspíš nikdy neuvidí svojí dceru.

Modlila se, aby Eldarn něco vymyslel a když nic, alespoň ochránil Victorii. Neřekli jí totiž, že tenhle Wade, kterého jsem si přinesla domů není skutečný, protože kdyby to věděla, nejspíš bych to prokoukla. Takže trpěla doopravdy.

„Co na tobě ten Shadowwalker měl? Jsi hrozně ošklivá a slabá. Prsa taky žádný nemáš,“ zmínil, zatímco jí letmo nakoukl do výstřihu. Pak se od ní odtáhl a šel za mnou do kuchyně. Sára se schoulila do klubíčka když od ní odešel a plakala.

„Miláčku,“ zašeptal mi do ucha, zatímco mi omotal ruce kolem pasu zezadu. „Pořád chceš, abych na tebe byl zlej? Mě se zdálo, že ses mě trochu bála. Sice to bylo zajímavý, ale já bych tě měl radši za parťáčku. Dneska v tom paláci, to se mi hrozně líbilo,“ zmínil.

Já se na něj otočila a cestou se střetla se Sářiným pohledem. Hned ten oční kontakt utnula. Zjevně se mě bála a nenáviděla pohled na mě a na Wada. Potom jsem se podívala na něj.

„Nemusí to jít do extrémů a troška vzrušení neuškodí. Chvilí budeš ten zlej ty a chvíli já, ale bude to mít svoje hranice. Žádný fatální následky,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Já bych s tím souhlasil, ale tebe nic jinýho o tom, že to je skutečný nepřesvědčí,“ připomněl.

„Pravda. Nech mě ti to věřit, ale buď rozumný. Nemusíš nás zničit oba jen kvůli kvalitnímu šukání,“ dodala jsem. „A ty neposlouchej cizí rozhovory. Běž ven z chýše! A být tebou bych nikam neutíkala, protože tyhle lesy tě sežerou dřív než já,“ postrašila jsem ji. Ona mě poslechla a šla kolem Wada, na kterého zoufale civěla, ven z chýše, jak jsem jí poručila. Tam si sedla na zápraží a dala se do pláče.

„Jdi jí dělat společnost. Dej jí lamilku a tu žlutou kytku, ať se nesnaží kouzlit,“ poručila jsem a pak jsem se zase soustředila na míchání lektvaru, který jsem měla rozdělaný.

Eldarn přecházel z místa na místo a doslova si páčil obvody, jak by mohl získat Sáru zpátky, ale času moc neměl jen co je pravda. Vždyť jsem říkala, že ho nenechám se na nic připravit. Estrella na něj jen zoufale koukala, zatímco držela v náruči uplakanou Victorii.

„Má pečeť a lokalizační kouzla nebudou fungovat, nikdy jí v tom lese nenajdu,“ zmínil, zatímco žmoulal krystal Srdce Derionu jako svůj nemilejší talisman. Taky to byl vážně mocný šperk a s Wadem uvnitř to byl jeho poklad.

Estrella nevěděla co by na to měla říct a ani neměla žádný nápad, jak by tu situaci vyřešila. „Ona jí nezabije. Holt si bude muset Sára chvíli poradit. Priorita je Wade a Victorie a on spolu s tebou na něco přijde. Uvidíš. Dostaneme jí zpátky a stejně tak Ay. Ale to chce zase Darrena,“ odpověděla. Eldarn si povzdychl.

„Jdu na to, drž mi palce,“ řekl, políbil jí na tvář a přenesl se do ložnice k výzkumu.

Sára se polekala, když se otevřely dveře a vyšel z nich Wade. Ten si k ní sedl na schod jako by byli kamarádi a šli si povídat, ale měl chuť jí mučit stejně tak jako já. Hrozně ho to bavilo, že má tělo jejího manžela a že je z toho celá nesvá. Nicméně, ona vždycky byla přizpůsobivá a po chvíli, co se otrká už na sobě nedá znát strach.

„Být tebou bych Noiru poslouchal. Když nebudeš dělat problémy, bude to míň bolet,“ zmínil.

„Nedělej, že tě to zajímá,“ sykla na něj.

„Nedělám. Nezajímá mě to. Ale ona mě zajímá a já chci, aby byla spokojená. Takže jestli budeš dělat problémy, budeš mít problém i se mnou,“ objasnil. Sára se na něj tak zvláště podívala. Bylo to znechucení, ale i něco jemnějšího.

„Proč jsi za mnou přišel? Poslala tě Noira taky na hanbu?“ prskla po něm. On se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou. Pak jí položil lehce svůj palec na rty a pohladil jí. Sára ztuhla, úplně se jí zastavilo srdce.

„Otevři pusu,“ zašeptal skoro až něžně. Ona nechtěla, bála se, ale s tím taky počítal. „Když to nepůjde po dobrém, půjde to po zlém,“ dodal.

„Ukaž mi jak to půjde po zlém, prosím. Zdá se mi, že ty bys holce nezkrivil jedinej vlasek,“ provokovala ho. Měla pravdu, prokoukla ho celkem rychle. On byl vážně podivný úkaz.

„Otevři tu pusu!“ křiknul na ní netrpělivě, ale vysmála se mu.

„Donuť mě,“ opáčila.

Slyšela jsem, že se tam hádají, a tak jsem je šla zkontrolovat. „Co se to tu děje?“ zeptala jsem se. Oba na mě hned upřeli oči. „Už jsi jí dal lamilku a žlutík?“ dodala jsem. Sára netušila, k čemu žlutík je.

„Ještě ne,“ odpověděl klidně.

„Hm, flirtovat s ní to by ti šlo, ale něco doopravdy udělat, to ne. Dej to sem, dám jí to sama,“ zpražila jsem ho.

„Já s ní neflirtoval. Snad bys na ní nežárlila, vždyť je jak nějaká strhaná mamina,“ hájil se, ale to mě nezajímalo. Měla jsem teď na krku děcka dvě. Smotala jsem obojí do sebe, otevřela jsem jí pusu a vhodila obě ty rostliny dovnitř. Pak jsem jí tu pusu zaklapla až si málem přikousla jazyk a čekala až to spolkne. Potom jsem jen beze slova odešla zpátky do chýše. Wade se Sárou si jen vyměnili pohledy.

„Má tě jenom jako hračku, využívá tě a nemiluje tě,“ oznámila mu klidně.

„Nic o tom nevíš,“ syknul na ní podrážděně, ale splnilo to účel, začal nad tím přemýšlet. Samozřejmě, že se bál, že se to ještě nějak podělá. Proto musel být pryč ze hry Wade, což bylo v řešení, ale pak tu byl ještě Payne, který taky měl nějakou moc i nade mnou. Zatím jsem si to nepřipouštěla. Nebrala jsem ho jako hrozbu, absolutně mě nezajímal.

„Znám jí strašně dlouho na to, abych poznala, jak vypadá, když někoho miluje. Pravda, trochu se změnila a někde cestou ztratila city, tím spíš si myslím, že tě ani nemůže milovat. Jenom tě potřebuje. A taky jsi kopie toho, co ona chce,“ dodala. Wade na to nic neřikal, zvedl se a šel dovnitř. Fakt to nechtěl poslouchat.

Já jsem hladila Wada po tváři a tak nějak jsem se s ním loučila. Trápilo mě, že ho budu muset zabít. Ale neexistovala jiná možnost. Každý se holt někdy něčeho musí vzdát. A furt lepší jeho, než sama sebe.

Když do místnosti vešel Wade, rychle jsem od něj ucukla rukou. Ten už žárlivě zatínal čelisti. Vzniknul mezi námi dost nepříjemný moment naprostého ticha. Jen

mi zíral do očí těma svýma šedýma, až mě s nimi probodával. Viděl mi do hlavy, četl ve mně jako v otevřené knize.

„Loučila jsem se,“ oznámila jsem mu, abych ho uklidnila. Ten jeho tvrdý výraz s mohutným výdechem zmizel.

„Co budeš dělat pak až do něj přeneseš mě?“ zeptal se. Já nevěděla, co mu na tohle mám jako říct.

„Co by? Budu s tebou. Nejsem blbá, abych ho nechala žít. Víím, že by to nevyšlo. Snad mě nepodezíráš,“ utrhla jsem se na něj, ale zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě, že tě nepodezíráím. Víím, že nejsi blbá. Znáím tě až do morku kostí, víím, že by ses neohrozila, i když tě to bude bolet. Jsem si i jistý, že mě miluješ. Dneska jsi mi to i řekla,“ řekl. Podívala jsem se na něj podezíravě.

„Ty o mě pochybuješ? Pochybuješ o mých citech? Chvilí tě s ní nechám o samotě a už jdeš proti mně?“ vyjela jsem po něm.

„Nejdu proti tobě. Jen mám strach. Jsi ambiciózní a taková sigma. Taky jsi nevzpytatelná a víím, jak si se mnou hraješ. Nechci být jenom tvoje hračka na sex, ale tvůj partner a otec tvých dětí. Tvůj manžel, tvůj král...“ šeptal, zatímco si letmo prsty hrál s Wadovo vlasy.

Bleskově jsem se podívala na to, co dělá a pak zase na to, jak se na mě dívá a čeká na nějakou reakci. „Všichni máme sny. Všechno to záleží ale na nás. Pokud jde o mě, jsi pro mě jedinej chlap, kterýho chci. Dokážu ti to až kvůli tobě zabiju Wada. Ale nesahej na něj. To je moje práce,“ dodala jsem. On od něj dal ruce pryč, aby mi ukázal, že bere na vědomí, co mu říkám.

„A nepochybuj o mě, nebo to bude špatný. Už jsem ti to jednou řekla. Nemám ráda věci říkat milionkrát. Můj partner mi musí věřit a já jemu,“ zmínila jsem ještě. On přikývl.

„S tím souhlasím,“ řekl a odešel někam do obýváku. Já jsem se podívala na dveře a přemýšlela jsem, co budu teď sakra dělat s Heavensovou. Je to jenom další krk, který budu muset živit.

Šla jsem jí zkontrolovat. Seděla pořád na místě a ani se nehнула. „Nepřekvapilo mě, že vypadá takhle. V prvéku jsme se o tom bavily. Chtělas, aby byla z perníku, ale to by nebylo moc komfortní. Takhle se to taky dá vyřešit. Je to skoro přesný, mám chuť urvat třeba kliku,“ prohlásila.

„Já si s tebou nebudu povídat. Si myslíš, že mě zajímají nějaký tvoje pojebaný názory a vzpomínky? Pro mě nic neznamenaš. Zatím tě ale zabíjet nebudu, spřízněnou duši má čaroděj jen jednou, a tak si to nejdřív na chvíli vyzkouším. A nechápej mě špatně, rionko, když mě budeš srát, zbavím se tě. A myslím to smrtelně vážně,“ objasnila jsem, překročila jsem jí a šla jsem na zahradu sesbírat pár ingrediencí do lektvaru.

Estrella už seděla na trůně s korunou na hlavě a jako každý den vládla. Momentálně řešila nějaké potíže s kanalizací v Dolním Městě, ale měla plnou hlavu Eldarna a toho, co bude muset všechno udělat. Taky měla strach o Sárú a bála se o Wada. Třeba,

že by mohl být doopravdy mrtvý. Že to nevyjde. Sice na něj byla pořád naštvaná a rozhodně mu neodpustila, co všechno provedl, ale nechtěla ho mrtvého.

Navíc, dozvěděla se pravdu o tom, jak zemřela její máma. Pořád mu měla za zlé, co provedl s jejím otcem a tetou, ale v poslední době se toho stalo tolik, že to bylo skoro jako by zapomněla, co všechno provedl.

Eldarn zase seděl nad výzkumem s tužkou v ruce a podepřenou hlavou jako by byl vyčerpaný. Díval se na vzorce a snažil se v tom najít smysl. A pak jako by mu něco došlo, prudce vstal, vzal do ruky ten papír s Wadovo poznámkami a přecházejíc z místa na místo to četl nahlas.

„Energie potřebná ke stabilizaci rozpínání Éteru... *Es* rovná se závorka *V* krát *d* krát *povrchový napětí* děleno *stabilizačním faktorem*... Wade, ty jsi génius. Ty jsi to měl už celou tu dobu správně, jen jsi to nikdy nedal dohromady s tím správným vzorcem...” zašeptal si pro sebe naprosto šokovaně, že na to přišel.

„Čím více Éteru, tím větší energie k jeho stabilizaci, rychlost rozpínání, tlak a elastická kapacita těla,” šeptal, položil papír na stůl a začal psát rychle vzorec, aby nezapomněl o co jde.

$$Es = (P * V) / (\kappa * a)$$

„Tohle by mělo zastavit destruktivní rozpínání Éteru. Tlak, objem, elastická kapacita těla, stabilizační faktor... všechno musí být pod kontrolou, jinak tě to roztrhne,” zamumlal. Pak se zaměřil na druhý vzorec.

$$P = \rho * c^2$$

„Tlak závisí na hustotě a rychlosti rozpínání Éteru. Tělo to musí nějak zvládnout,” přemýšlel nahlas, jak to udělat, když se najednou zastavil. „Je potřeba 5 litrů Éteru, což s tebou začne teda konečně něco dělat,” zmínil. „Ale aby bylo možný do těla nacpat 5 litrů Éteru...” pokračoval.

Po chvilce odložil papír na stůl, zamyslel se a žmoulal zase krystal. „Pět litrů Éteru se vejde do deriona jako jsi ty celkem... To je maximum. Takový množství ti nemůžu dát najednou, protože by tě to roztrhlo. Takže ti to musím podávat po troškách.

Poprvý tělo přijme maximálně 250 mililitrů čistého Éteru, což udělá z riona deriona. Já přijal ale 180. Ty jsi ale derion, zvládneš víc, ale stejně bych to radši neriskoval. Zkusím maximálně 200. Pak se to dá zvýšit zhruba tak o 50–100 mililitrů s každou dávkou. To by ale znamenalo, Wade, že tě můžu přivést k životu za... minimálně za 7 týdnů až připravím tvoje tělo. A do té doby taky musím ten Éter vytvořit, protože já ho měl z krystalu...” povídal si. Potom si povzdychl a posadil se na židli.

„Taky to budu muset vyzkoušet, protože je to nebezpečný. Chce to velkou spoustu krys a tak dva týdny na přípravu. Tolik času na to nemám. A pak ještě jedna

věc, která obnovuje vědomí. Sakra, Wade, to je ale kurevsky složitý proces. Nejen výpočet, ale to kouzlo... to asi nedokážu. Co když to poseru?" šeptal si pro sebe. „Vzorec pro vzkříšení..." opakoval si zírājíc na papír, kde bylo napsáno:

$$E(t) = E_0 + (\Delta E * t) / (1 + \beta * t^2)$$

A zatímco Eldarn měl spoustu opravdu náročné práce, já byla v klidu, protože jsem získala, co jsem chtěla a ještě i něco navíc – Sárú. Ta kolem mě kmitala jako správná rionská spřízněnka ježibaby.

Už poklidila chýši, nasekala dříví na zátop a uvařila večeři pro mě s Wadem, tak za to jsem jí dovolila si vzít včerejší chleba a aby nebyla moc vyhublá a unavená a měla energii pořádně mi sloužit, dostala i škvarky, což jsem věděla, že nesnáší, ale měla takový hlad, že je snědla.

S Wadem jsme jí pozorovali, jak se snaží naučit plést, protože jsem jí poručila, aby nám s Wadem upletla nějaké pěkné ponožky. Brzy budou Vánoce a já si vždycky potrpěla na atmosféru. No a ponožky k Vánocům patří.

„To je ale jelito," zašeptal mi do ucha Wade. Jen jsem nad ní zavrtěla hlavou.

„To je," opáčila jsem suše a dál jsem si jí nevšíkala, četla jsem totiž *Studii mistrovských kouzel*, což jsem si musela koupit. Tohle se běžně v Derionu nedalo sehnat. Koupila jsem to od ježibaby z lesa a doslova jsem za to musela dát duši. Ne tedy svojí. Ale Paynovu, které jsem měla zásoby ještě z doby, kdy jsem jí brala jako lék na svou Temnotu.

Po chvíli jsem k ní zase zvedla oči. Narazila jsem totiž na velice zajímavé kouzlo, které by mohlo urychlit nárůst magické energie, ale byla na to potřeba krev čaroděje. A když je v tom krev, vždycky to očerní duši toho, kdo věnoval krev a já si tu svou chtěla šetřit co to šlo.

„Hej, pojď sem!" poručila jsem jí. Ona mě raději poslechla a přišla ke mně blíž. Dívala se na mě jako by se mě bála, ale zároveň ne. Byl to opravdu zvláštní pohled. Trochu mě znervózňoval.

„Jsi rionka, a tak tvoje duše zvládne trochu očernění," oznámila jsem jí. Ona se polekala. Já se pousmála. „Neboj, nemám v úmyslu, abys přišla o duši úplně. Teoreticky by se mi takový bezedný zdroj hodil ke kouzlení. Očerníš si jí pro mě, já tě zaléčím a pořád dokola. Trochu jako to kdysi dělal Wade, ale trochu jinak," objasnila jsem.

Podle toho, jak se tvářila se jí to nelíbilo, ale když si uvědomila, že mluvím pravdu a že jí zaléčím, trochu to polevilo. „Dej mi ruku," řekla jsem a čekala až mi jí podá. Poslechla a podala mi ji. Vytáhla jsem z kapsy nožík a sekla jí s ním do dlaně. Lehce sebou trhla a zasyčela, ale pak se zklidnila.

„Přines prázdnou nádobu, Wade," požádala jsem ho. On se natáhl ke stolku a podal mi do ruky nádobku, jak jsem chtěla. Já jí přiložila Sáre pod ruku a nechala jí do ní krváčet.

„Jsi tak odporná, ještě nikdy jsem nikoho nenáviděla víc než tebe. Hned po Anomaris teda,“ prohlásila skrze zuby. Já se usmála.

„Díky, jsem dobrá v tom, co dělám. Vždycky,“ odpověděla jsem a zaryla jí svůj ostrý nehet do rány. Vytryskly jí z očí slzy, ale polkla bolestný výkřik. „Ještě pár kapiček a budeš moci si jít lehnout. Dneska už tě nechci vidět. Wade tě vyprovodí do tvého pokoje. Měla bys mi být vděčná, že budeš mít postel, mohla jsem tě taky nechat spát na zemi v kumbále,“ sdělila jsem jí a odešla jsem i s nádobou do kuchyně.

Wade byl taky trochu jako robot, poslouchal mě na slovo. Chytl jí za paži, přitáhl si jí k sobě a vedl jí do pokoje, jako by neuměla chodit sama. Ta se mu vzpírala, ale bylo to k ničemu.

Cestou jsem se zastavila u těla Shadowwalkera, položila jsem nádobku se Sárinou krví vedle něj a pohladila ho po vlasech. „Našla jsem způsob, jak tě získat zpátky, srdce moje. Budeš proti Sáře a tomu, co jsi zplodil imunní. A pak už nás nic nezastaví. Zbavíme se mojí Temnoty a budeme spolu vládnout Derionu,“ šeptala jsem mu do ucha. Můj plán neměl chybu. Ta kniha od ježibaby stála za všechno.

Wade Sárú odvedl do pokoje a zamknul za nimi dveře. Sára se polekala. Co tak asi bude chtít? Snad ne to, co si právě myslela. A když si povolil vázanku, stáhnul jí a zahodil na postel, zatímco na ní zíral, začala se bát.

„Lehni si,“ poručil jí a olízl si svůdně rty. Sára si lehla a se strachem v očích ho sledovala, jak se k ní blíží. On si k ní přisedl jako k dítěti, které se chystá uložit do postele a přečíst mu pohádku. Sára už byla strachy celá bez sebe. Třásla se.

Wade se k ní naklonil a pousmál se aniž by cokoli říkal. „C-co p-po mě chceš? P-proč se na m-mě tak díváš?“ koktala rozpačitě.

„Jak moc ti chybí Wade?“ zeptal se.

„Tak moc, abys u mě byl tak blízko fakt ne,“ opáčila pohotově. Wade se zase pousmál.

„Ach máš tak zvrácený myšlenky. Myslíš si, že bych s tebou chtěl spát? Sárúško, ty jsi ale hloupá, nevzrušuješ mě, víš?“ prohlásil. Ta na něj vyjeveně civěla. „Ale chtěl bych se s tebou kamarádit. Nechci mezi náma zlou krev. Víš, já proti tobě nic nemám. Kdybys byla moje kamarádka, mělo by to pro nás pro oba určitý výhody. Já bych zmírňoval dopad Noiřiných trestů a ty bys pro mě taky něco dělala na oplátku, ale musela by sis to nechat pro sebe samozřejmě,“ navrhnul.

„Jako co?“ zeptala se s šokovaným výrazem v obličejí. Wade se lehce dotkl prstem jejích rtů.

„Zavři tu pusinku,“ zašeptal zírajíc jí celkem chtivě na rty. Sára z toho byla celá pryč. Nenáviděla ho, bála se ho, ale pořád vypadal jako její láska, chyběl jí a přitahoval jí. Bylo jí z toho všeho akorát na nic.

„Nesahej na mě!“ okřikla ho a odstrčila jeho ruku, když se stále dotýkal prsty jejího obličejí. Wade se pousmál a odsedl si od ní. „A o čem to jako mluvíš?“ sykla na něj.

„Chci, aby na tebe žárlila,“ řekl a Sára na něj vyjeveně zírala. „Potřebuju to. Víš, ona si myslí, že jsem jistota, ale to já fakt nechci být. Samozřejmě bych tě chránil před její zlobou, nemusela by ses bát,“ objasnil. Sára ztratila slova. Fakt se nechtěla míchat do našeho intimního života.

„Ta je do sebe tak zahleděná, že na mě opravdu žárlit nebude. A taky si tě moc neváží, což je pravda, ale tohle tomu nepomůže. Za druhý, ty taky nevypadáš přesvědčivě a všechno jsi jí to řekl. Za třetí, nevím, proč bych vám měla pomáhat okorenit nějakou vaší krizi, kterou máte mimochodem fakt brzo. A za poslední, bez urážky, bojím se jí fakt víc než tebe a nezdá se mi, že bys na ní měl až takový vliv, že bys jí dokázal zkrotit,“ komentovala.

„Myslíš, že nedokážu být přesvědčivý? Oblbnu i tebe, jsem Temnota. Sleduj,“ zašeptal, zatímco se k ní přiblížil a intenzivně se na ní díval. Sáře se strachy rozbušilo srdce.

„P-proč jsi zamknul? Kvůli tomu, aby měla pocit, že...“ zakuňkala, než se utopila v jeho očích, které se do ní vpíjely a vpíjely.

„Je to jenom jako, i jsem ti to říkal, že tě nechci. Tvrdila jsi mi, že mě nenávidíš, ale chtěla bys, aby to bylo skutečný. A i když víš jak to je a já ti to říkám znova, chceš mě. Toužíš po mě,“ šeptal jí do ucha, až se jí otíral rtem o ucho.

„Nechci tě, nejsi můj manžel. Není to jenom o tom, jak vypadáš!“ prskla na něj a odstrčila ho od sebe. Wade na ní šokovaně koukal.

„Dobře, chce to asi čas, aby ses do mě zamilovala. Budu tě hýčkat. Nedokážeš se tomu bránit věčně. Ne když mám jeho tělo a brzy budu jediný Wade Shadowwalker na světě,“ prohlásil a zvedl se z postele.

„Tak se krásně vyspinkej, Sáruško. Zítra tě třeba vezmu na rande, ale před Noirou to zatím ještě neříkej, nebo ti ukážu, že se mě máš proč bát. Dobrou noc,“ zašeptal, poslal jí vzdušnou pusu a odešel. Sára už ani nedokázala plakat. Bylo toho na ní tolik, že neměla slov.

„Kdes byl takovou dobu?“ zpražila jsem ho hned, jak jsem ho potkala na chodbě.

„Se Sárrou. Chtěla jsi, abych jí dělal před spaním společnost, tak jsem jí dělal společnost,“ odpověděl a posadil se klidně na gauč před zrcadlo. Nelíbilo se mi, že si se mnou takhle hraje.

„Hm, ale takhle jsem to teda nemyslela. Měls jí jen doprovodit a zamknout. Ne se tam s ní zamykat sám. A kde máš kravatu, Wade?“ zeptala jsem se znepokojeně. Wade se pousmál.

„Jen jsem s ní potřeboval něco vyřešit. A co se týče té kravaty, asi jsem jí zapomněl u ní v pokoji, přinesu jí ráno, nechci jí budit, byla taková utahaná po tom, co jsme jí dneska naložili,“ odpověděl. Dívala jsem se na něj prozíravě. Oči jsem měla jako šterbiny.

„Proč sis jí sundával zrovna u ní v pokoji?“ tahala jsem z něj.

„Ale, miláčku, nezdá se ti, že už to trochu přeháníš s tím výsledkem? Zdá se mi, že možná malinko žárlíš. Byla mi nepohodlná,“ zmínil. Střelila jsem po něm pohledem, který nebyl zrovna milý.

„Jsi můj! Opovaž se mi být nevěrný a nepřej si ani vědět, co s tebou všechno provedu jestli něco zjistím!“ prskla jsem na něj žárlivě. *Jeden Wade za ní už běhal a bez mého nového kouzla by běhal zase, ale tenhle za ní teda běhat nebude!*

„To je tak roztomilý, jak se o mě bojíš,“ šeptal vzrušeně, zatímco se mě snažil přitáhnout k sobě na gauč.

„Nebojím se. Ty bys o hodně přišel. Víš co? Jestli chceš radši jí, než mě, ani na mě nesahej. A budeš spát tady! Beztať už sis to určitě i užil, když jsi tam tak záhadně ztratil vázanku, co?“ sykla jsem na něj a odešla jsem nasupeně k sobě. Wade se pousmál a sledoval má záda.

Pak z ničeho nic vyskočil z gauče, chytl mě za ruku a přitáhl si mě k sobě až jsem mu narazila tělem na jeho. „Chci jenom tebe, srdíčko moje. Věř mi,“ šeptal mi do ucha.

Nechápu to, ale nedokázala jsem mu odolat. Nikdy. Ani navzdory tomu, co jsem všechno cítila za negativní pocity. Vždycky, když se mě dotkl, nebo mi šeptal něco do ucha, šlela jsem. Bylo to jako nějaké kouzlo a možná i bylo. Začala jsem ho divoce líbat. Nevím proč, ale při představě, že je chtěný, ale chce jen mě, mě přitahoval tisíckrát víc.

Nechal se a polibky mi opětoval, pak mě od sebe ale lehce odstrčil. „Dneska už nechci, Heartová, jsem nějaký utahaný, asi si půjdu dřív lehnout. Dobrou,“ řekl, natáhl se na ten gauč, jak jsem mu poručila a očaroval si zrcadlo. Zírala jsem jak z jara. Nechtěla jsem, aby nic nebylo. *To se mi snad zdá, proč tohle dělá? Že by to byla zase nějaká jeho taktika? Protože to fakt zabírá, jsem z něj úplně totálně na větvi a chci ho...*

Eldarn akorát pracoval na vytvoření Éteru z éteru. Už bylo něco po půlnoci a on se od toho ani na minutu neodtrhnul. Estrella tam byla s ním a průběžně si ulevovala chůzí po pokoji, nebo tím, že se občas pozastavila a něco si četla. Eldarn si jí nevšiml, měl plné ruce práce a musel se soustředit. Každá chybička by mohla být fatální.

„Tak co? Jak to jde?“ zeptala se ho opatrně, protože se bála, že bude nevrlý, když ho vyruší. Ale otočil se na ní a usmál se.

„Už si půjdu za chvíli lehnout k tobě. Dneska víc nevymyslím. Ale jsem spokojený, protože jsem čekal, že mi to bude trvat dýl. Zítra ráno už budu mít Éter. Trochu ho upravím a dám Wadovi. A pak udělám další a to už půjde rychleji, protože už vím jak na to,“ odpověděl.

„Lásko, za pár dní bude krvavý úplněk a Ay pozná, že to není opravdový Wade. Během toho jejího kouzla se rozplyne jako pára nad hrncem a ona pak bude hledat toho skutečného, jak ho před ní ukryjeme? Dojde jí, kde ho schováváme a vzít nám krystal pro ní nebude tak těžký. A když přece, udělá nám něco stejně strašného. Taký bude našťvaná, protože promarní krvavý úplněk. Já se jí bojím a bojím se i o Sárú,“ zmínila a Eldarn si povzdychl.

„Já nevím, tak daleko jsem ještě nedošel, mám hlavu jak balón. Musel jsem přemýšlet nad Éterem a jak ho vzkřísit. Ještě jsem přemýšlel nad tím, jak ovládnout Ay a její mysl, ale to je hodně černá magie a já se zrovna teď nemůžu takhle ohrozit,

kdo by pak vzkřísil Wada nebo Darrena?“ řekl zoufale. Estrella mu dala za pravdu příkrynutím.

Dny utíkaly a já netrpělivě čekala až bude úplněk. Už jsem provedla všechna potřebná kouzla k tomu, abych mohla Wada oživit bez rizika, že by se mi vrátil k Sáře nebo ke svojí dceři, a Temnotu dostat tam, kam patří – do jámy pekelný.

Poslední dobou mi stejně pil krev. Choval se divně, pořád běhal za Sárou a něco si šuškali. Zdálo se mi, že se proti mně spikli. Kdykoli jsem se na ně podívala, nic se nedělo, ale když jsem se nedívala... cítila jsem podivné vibrace.

Sára akorát prala prádlo v jezírku a snažila se vyvarovat nebezpečí, že by jí sežraly žblabuňky. Byla to velmi nebezpečná voda, ale ona byla opatrná. Vždy jí jen nabrala do kbelíku a přelila do necek, kde se ráchala už beze strachu. Ale žblabuňky mohly stahovat i za kýbl.

Wade jí měl za úkol hlídat, ale vzal to zase jak jinak než příliš vážně. Zdálo se mi, že to snad i chce. Pořád na ní koukal, začínalo mi to lézt na mozek. I když jsem věděla, že za chvíli budu mít zpátky svého Wada, žárlila jsem na Temnotu až neuvěřitelným způsobem. Vadilo mi, že mě neposlouchá a nerespektuje a že si dělá co chce a že mě tím provokuje.

Taky od té doby spal dobrovolně na gauči a to mě přivádělo k šílenství. Milovat se se mnou striktně odmítal. Tvrdil mi, že nemá chuť. Sledovala jsem ho z okna, motal se teď kolem ní, a dokonce jí pomáhal s pracemi, které jsem jí uložila. Třeba teď se rozhodl, že za ní naseká dříví a nanosí do chýše.

Když se blížil s polínky v náruči ke dveřím, podíval se na mě. Stála jsem v okně a nestihla ucuknout. Věděl moc dobře, co se mnou dělá a já proti němu byla bezbranná. Nějak jsem se nad to nedokázala povznést. A jakákoli moje poznámka byla zbytečná, spíš naopak všechno ještě zhoršila. Třeba když jsem mu včera řekla, že si jí ohlídám sama, nějak to stejně skončilo při starým.

„Copak, Noiro? Nudíš se?“ zeptal se, zatímco sehnutý skládal polínka ke krbu.

„Ani ne,“ odpověděla jsem skrze zuby. Když polínka doskládal, podíval se na mě a usmál se.

„Tak super, budu se Sárou, kdybys něco potřebovala. Odpočiň si, pohlídám jí,“ řekl a odešel. Stála jsem tam jak opařená. On byl prostě až moc dobrý. Ve finále mi nic nedělal, ale to, jak byl nad věcí mě vytáčelo doběla.

Ne, Noiro. Ty nebudeš škemrat! Neukážeš mu, že tě to sere a ani, že žárlíš a už vůbec ne, že bys stála o to, aby se vrátil do ložnice.

Nejhorší byl fakt, že jsem nemohla dělat nic. Kdybych mu teď ukázala, že ho nepotřebuju a našla bych si někoho jiného, rozpoutala bych tím válku, kterou bych nevyhrála, protože mi na něm ať už jsem chtěla, nebo ne, tak nějak podivně záleželo a on to věděl. A on umí mnohem líp předstírat.

Wade akorát dorazil za Sárou, vytáhl její ruce z necek a mačkal je ve svých mužných dlaních. Sára na něj šokovaně civěla. „Máš je jako led. Měla by sis na chvíli

odpočinout. Já to dodělám," řekl a začal s praním. My jsme si se Sárou vyměnily pohledy. Protože já stála v okně a ona se musela přesvědčit, že na ně koukám.

Nemohla jsem jí trestat za to, co dělala moje Temnota, ale ona byla tou příčinou, takže jsem neměla na výběr. Wada potrestat nešlo a pořád jsem byla ta hlavní já! Vylítla jsem z chýše, chytla Sáru za tričko a zatáhla za roh. Wade byl spokojený s výsledkem, ale ne moc s tím, co jsem kvůli tomu vyváděla.

„Dotkneš se ho, nebo on tebe a nechtěj zažít, co s tebou udělám. Varuju tě, ty rionská nicko!“ sykla jsem na ní a strčila jsem do ní až spadla na zadek. Potom jsem odešla dělat si svoje. Sára se rozbrečela, ale Wade jí nedal příležitost, aby se vyplakala. Hned za ní přišel a pomohl jí vstát.

Ona se zdráhala mu podat ruku. Hlavně, když slyšela, co jsem jí říkala a když věděla, o co jde Wadovi. Byla prostě nějaký pěšák v naší zvrácené hře, což se jí opravdu hodně nelíbilo.

„Co říkala?“ vyzvídal.

„Přestaň s tím! Radši na mě buď hnusnej, tohle se nedá vydržet. Navíc to na mě nezabírá. Jestli ti jde jen o to, aby to zabíralo na Noiru, tak to možná zabírá, ale brzo jí to přestane bavit a oba nás zamorduje,“ řekla a on zavrtěl hlavou a zasmál se.

„A co když mám i jiný úmysly?“ zeptal se a přibližoval se k ní. Sára znejistěla a začala před ním couvat. A čím víc couvala, tím on se k ní blížil. Až narazila na slepou uličku. Zahnal jí doslova do kouta. Stál nad ní a usmíval se, zatímco ona se mračila.

„Nech mě na pokoji!“ sykla.

„Nebo?“ zašeptal zářajíc jí na rty.

„Nebo udělám něco, co se ti nebude líbit,“ upozornila ho. On se pousmál, naklonil se k ní a přiblížil se svými rty k jejímu uchu.

„A já myslím, že se mi to líbit bude,“ zašeptal. „A když ne teď, tak aspoň potom,“ dodal. Nechápala, o čem mluví, ale rozhodla se, že jestli na ní nějak nevhodně sáhne, že mu ukáže, že se mylí.

Wade zvedl ruku a opřel se dlaní o stěnu, která byla za jejími zády. Sára měla teď jeho mužnou paži ve výšce svých očí. „O co ti kurva jde? Vždyť se ani nedívá. A ty jsi říkal, že mě nechceš a já tě taky nechci. Jestli si myslíš, že se mnou tohle něco dělá, tak se pleteš. Jediný, co chce je ti ublížit,“ oznámila mu.

„Kecko. Vidím, co to s tebou dělá. Sice by to nebylo ze začátku dobrovolný, ale vsadím se, že by se ti to nakonec líbilo. Nicméně takhle to nechci ani já,“ pokračoval a opřel se tak o stěnu i svou druhou dlaní, že jí tak uzamknul rukama jako by to byly závary.

„Já tě varuju, dotkni se mě a bude tě to bolet,“ prohlásila klidně jako by se ho vůbec nebála.

„Neboj se, já se tě ani nedotknu, nevím proč si pořád myslíš, že bych se tě dotknul. Já takový nejsem, víš? Nikdy bych neudělal ženě něco, co by po mě nechtěla. Ale jsem Temnota, mám praxi v tom být trpělivý a vytrvalý. A já vím, že tě zlomím a ty se budeš chtít dotýkat mě,“ dodal a pak od ní ustoupil. Sára si oddychla.

V paláci se děly velké věci. Všude pobíhalo služebnictvo a zkrášlovalo trůnní sál, kde se bude později konat velká hostina. Dnes se měla královna vdávat a brát si rionského deriona za manžela.

Oba samozřejmě nesmírně mrzelo, že u takového vzácného okamžiku nemůžou mít své nejbližší, ale všechno to taky dělali proto, aby je mohli dostat zpátky. Estrella už byla ustrojená v šatech u zrcadla a pozorovala se.

„Nemůžu tomu uvěřit, Roso. Já se budu vdávat. A ještě ke všemu za Eldarna – lásku mého života,“ prohlásila. Rosa se na ní usmála a pohládila ji něžně po tváři.

„Já skoro taky ne, Vaše Veličenstvo. A moc vám to přeju, abyste byla konečně šťastná. A víte na co se těším nejvíc?“ zeptala se, ale Estrella zavrtěla hlavou. „Až budete mít princezny a princátka přece,“ dodala. Estrella se tak podivně zakřenila. Skoro jako by něco takového ani neměla v plánu.

Eldarn byl taky už skoro ustrojený na královskou svatbu. Wallion mu pomáhal s oblékáním, ale oni si na rozdíl od ženských spolu moc nepovídali. Eldarn byl totiž zamyšlený. Myslel jen na Éter a na to, jak ho dnes prvně dá Wadovi. Měl strach, aby mu neublížil, ale to holt k té jeho práci patřilo. Musel být opatrný.

„Bude z vás král, jak se cítíte?“ zeptal se ho. Eldarn se pousmál.

„Jen tak trochu, korunovace se asi nedočkám. Ale to je jedno, stejně bych se tak necítil. Ta koruna patří někomu, koho uctívám. A já mu jí jen pohlídám, než se jí zase ujme. Nemůžu se dočkat, až ho zase uvidím sedět na trůnu s tím jeho přísným výrazem v obličeji. Ale tentokrát po boku s jeho největší láskou,“ zasnul se.

Wallion se pousmál, ale nic na to neříkal. Ať už jsme dokázali jakékoli zázraky, tohle bylo pořád spíš takové snění, než plán. Ještě nikdy se nikomu nic takového jako ovládnout Éter a vzkřísit mrtvého pomocí takové magie a fyziky nepodařilo. Ne rionovi, nebo obyčejnému čaroději, aniž by si zničil duši. Vzkříšení bylo totiž dosud možné jen za velkou cenu, kterou dokázaly zaplatit jen některé ježibaby.

Gotická bazilika zářila ve světle svící, jejichž plamínky tančily na kamenných zdech. Vzduch byl naplněn vůní myrhy a růží, a varhany rozezněly tóny, které jako by patřily nebesům. Královna vstoupila do chrámu, její šaty se táhly za ní, zdobené zlatou výšivkou, jako by nesla kousek hvězdné oblohy. Měly taky takovou barvu. Krok za krokem mířila k oltáři, kde na ní čekal on – muž, jehož pokora, odvaha a inteligence si získaly její srdce.

Byl sice původem rion, ale královská krev mu kolovala v žilách stejně tak jako jeho předchůdci. A momentálně i čistý Éter, který způsobil, že se z něj stal derion a Srdce Derionu. Byl nejmocnějším čarodějem s čistou duší, který kdy chodil po našem světě a to hlavně proto, že ovládl něco, co ještě nikdo ani nepochopil – Éter.

A i když to byla dlouhá cesta plná nebezpečí a všelijakých překážek, přesto teď stál v srdci baziliky, oděný v tmavém sametu u oltáře, kde se před lety ženil jeho spřízněnec Wade Shadowwalker.

Když se podíval na svou snoubenku, jeho oči zářily stejně jasně jako vitrážová okna

kolem. Jeho ruce, zvyklé na práci, se jemně zachvěly, když jí nabídl rámě, a ona ho přijala s milým úsměvem, který smetl všechnen jeho strach.

Papež začal obřad. Slova o věčnosti a požehnání zněla jako hudba, která rezonovala v klenbách. Každý přítomný až zadržoval dech, snad i čas se zastavil, aby sledoval tento okamžik.

„Před zrakem Boha i celého království ti slibuji, že budu tvou ženou, ochránkyní tvého srdce a oporou tvé duše. Bez ohledu na to, zda se nám svět postaví do cesty, mé kroky

budou vždy mířit k tobě. Jsi můj přítel, můj rádce a má láska. Slibuji, že s tebou ponesu každý den radost i tíhu, dokud můj duch neopustí tělo,“ řekla, až se jí chvěl hlas.

Eldarn se usmál a jemně jí prsty promnul její ruce. „Před Bohem i lidmi ti slibuji, že budu tvým mužem, strážcem tvého srdce a věrným společníkem na každé cestě. Nebudu mít jinou královnu než tebe a ani jinou ženu. Slibuji, že tě budu ctít, chránit a milovat, ať přijdou dny světlé nebo temné. Jsi mým světlem, mým útočištěm, a já tě budu následovat až do posledního dechu,“ řekl zírajíc jí zamilovaně do očí.

Papež se vztyčil pod gotickým obloukem oltáře, jeho hlas byl pevný, hluboký a nesoucí se celou bazilikou, jako by klenby samy opakovaly jeho slova. „Před Bohem a touto svatou církví, před zrakem mým a všech shromážděných, spojuji vás dva v nerozlučný svazek. Co Bůh spojil, člověk nerozdělí. Amen,“ řekl a pokynul svému pomocníkovi, aby přinesl prsteny.

Estrella navlíkla na prst Eldarnovi prstýnek a hned na to on jí. Trochu se jim třáslы ruce a potily dlaně, ale bylo to i navzdory tomu všemu hrozně příjemné. „Smíte si dát první manželské políbení,“ dodal. Eldarn si k sobě královnu přitáhl a vášnivě jí před zraky všech jejich poddaných políbil.

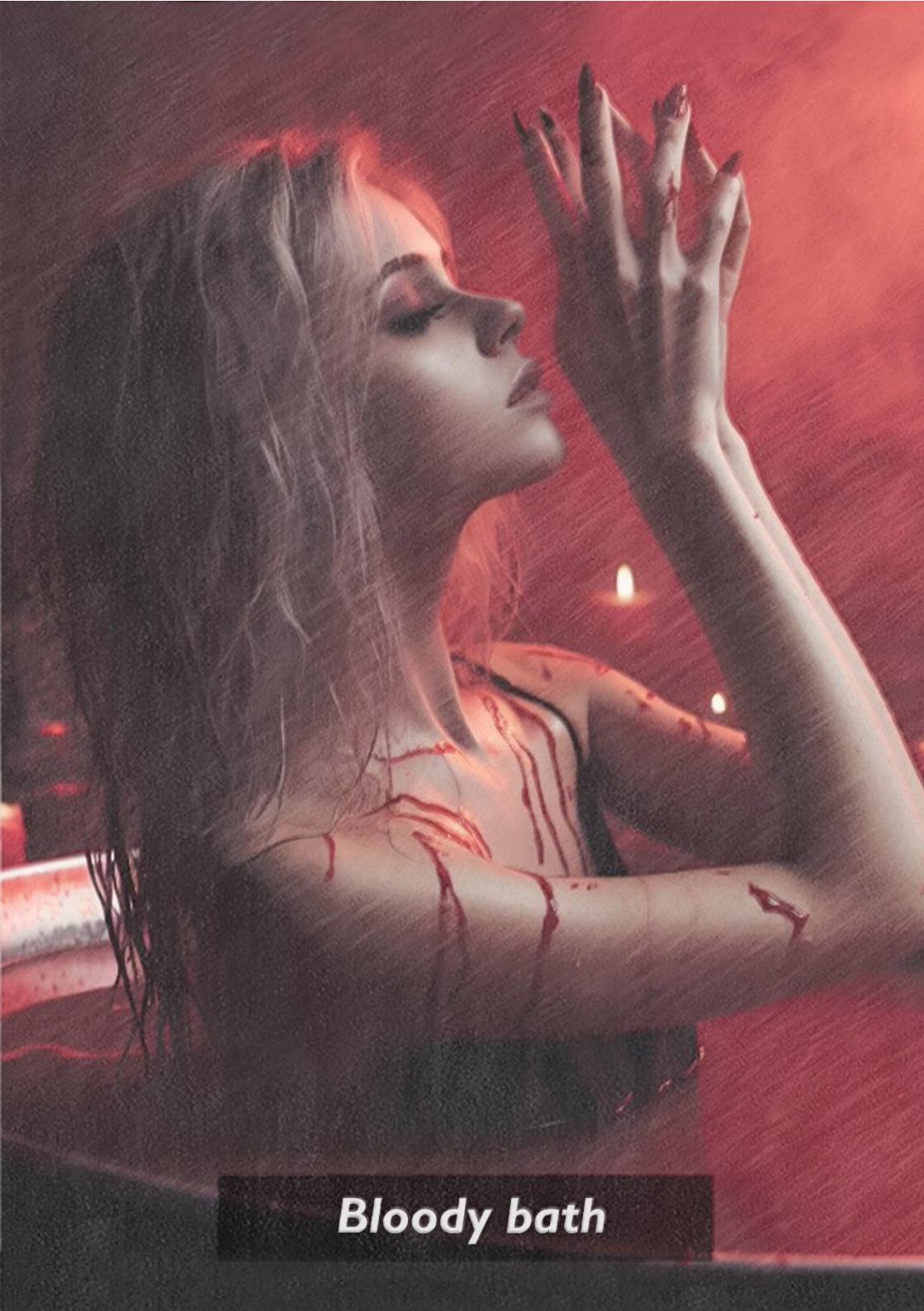
V tu chvíli zvony zaburácely s takovou silou, že roztančily vzduch v chrámu. Lidé zadrželi dech, jako by i samotný čas na okamžik zamrzl. Královna pak z ničeho nic před svým manželem poklekla. Eldarn zíral jak z jara, co to vyvádí. Na něčem takovém se nedohodli.

„Jsem tvoje,“ pronesla hlasem, který byl tichý, ale nesl se bazilikou. „Jsi můj král,“ dodala a podívala se mu nesměle do očí. On ji okamžitě vzal za ruce, aby ji zvedl.

„A ty jsi vždycky byla moje královna,“ odpověděl. Jeho hlas přehlušil i zvony. Když se jejich rty opět setkaly, dav propukl v nadšený jásot. Lidé tleskali, smáli se a plakali zároveň.

Papež zdvihl ruce k požehnání a na tváři mu zářil úsměv. Teď už nemohl nic namítat, Eldarn byl derion a měl velkou moc. A taky původ jako měl Shadowwalker. A to ještě nikdo nevěděl, jakou moc by mohl mít, kdyby měl čas se zaměřit na sebe a na Éter.

Jak novomanželé kráčeli uličkou ven, světlo vitráží se třpytilo na jejich tvářích, jako by je nebe samo korunovalo. Na ně padaly květiny a za nimi zněly zvony. Všichni křičeli ať dlouho vládnou a ať jsou spolu šťastní.

Bloody bath

☆ Krvavá koupel ☆

Eldarn s Estrellou si nestihli moc užít soukromí a ani svatebních oslav. Oba byli v časovém presu. Hlavně tedy Eldarn, ale Estrella to cítila také. Takže když se v rychlosti ve společnosti pobavili, jak se sluší a patří na královnu a krále Derionu, hned se odebrali k Wadovi do ložnice, kde se Eldarn chystal začít podávat Wadovi Éter.

Eldarn Wada pomocí magie vytáhl z krystalu a položil na postel jako předtím, než jsem jeho tělo ukradla. Potom doběhl pro elixýry a Éter, který měl připravený a speciálně naměřený pro první dávku k podání a chystal se na věc. Estrella mu nakukovala přes rameno.

„Jak moc je to nebezpečný od jedný do deseti?“ zeptala se. Oba na sobě měli stále ještě svatební oblečení.

„Deset,“ prohlásil Eldarn a s třesoucí se rukou, ve které držel kapátko, Wadovi nakapal celý obsah do pusy. Potom se otočil k Estrelle. „Tak a teď už musíme jenom čekat, jestli to vyjde nebo ne. Zkoušel jsem to na krysách a neroztrhlo je to. Doufám, že jsem nic neposral, protože bych si to celej život vyčítal, kdybych ho zničil,“ zmínil a Estrella ho objala. Chvilí na Wada oba zírali.

„Měl bys ho zase dát zpátky do bezpečí. Nevím proč, ale když tady tak leží, zdá se mi to hrozně riskantní,“ připomněla a Eldarn přikývl, sundal si krystal z krku a nechal ho se kymáčet nad jeho tělem. Pak zamumlal nějaké kouzlo a Wade se zase přenesl do krystalu Srdce Derionu, který si pak Eldarn dal zpátky kolem krku.

„Co Darren?“ zeptala se ho, když si zastrčil krystal za límec od košile. Eldarn se na ní tak podíval a zamyslel se.

„Nevím, jestli bych to měl dělat najednou. Abych zbytečně neublížil i Darrenovi, kdyby se to nějak podělalo. Ale zase nechci čekat dalších sedm týdnů. Bez Darrena Ay nezkrátíme. Neraď to říkám, ale ani Wadova geniální hlava Ay nepřiměje se uklidnit. To dokáže jedině Darren,“ dodal a ona přikývla.

„Takže?“ zeptala se.

„Takže mi asi nic jinýho nezbyde, než doufat, že jsem to namíchal dobře a že jsou moje vzorce správný,“ odpověděl a vyndal z kapsy zrcátko, očaroval ho a zazrcadloval Artemis Paynové.

„Haló?“ ozvala se. Eldarn se od Estrelly vzdálil a přiložil si zrcátko k uchu.

„Zdravím, tady Eldarn Naxxremis. Zrovna jsem přišel na způsob, jak Darrena s Wadem oživit. Udělal jsem takový elixír, který se musí podávat několik týdnů v určitém množství a pak přijde na řadu kouzlo. Nevím jestli je to stoprocentně bezpečné, ale jsem si na devadesát osm procent jistý, že ano, protože jinak bych to Wadovi nedal.

Chci se zeptat, jestli jste ochotná tento risk podstoupit, protože jestli je to tak, jak jsem to udělal, pak je téměř stoprocentní šance, že bude zase žít,“ zeptal se. Artemis se vliy do očí slzy.

„Cokoli je lepší než jak je to teď. Chci to risknout,“ odpověděla. Eldarn se pousmál a naznačil Estrelle, která byla napnutá jak kšandy, že je Artemis pro. „A gratuluju ke svatbě, Vaše Veličenstvo,“ dodala.

„Děkuju. Tak já vezmu elixír a setkáme se za hodinu u hrobky?“ navrhnul. Artemis souhlasila a běžela se na to připravit.

U nás to bylo celkem náročné. Alespoň pro mě. Zítra měl být krvavý útlpněk a já jsem se na něj snažila co nejlépe připravit. Měla jsem pomoci jeho síly Wada přivést k životu a zbavit se své neposlušné Temnoty jednou provždy. Netušila jsem, že ten Wade, který mi mrtvý leží na stole, není ten pravý. A netušila to ani Sára a ani moje Temnota. Stejně tak jako netušil, že se nechystám Wada zabít, ale nahradit ho jím.

Wade mě štvál čím dál tím víc. Provokoval mě, ale spíš než příjemně, jsem se začínala cítit nechtěná a na tu rionku jsem začala žárlit. Měla jsem chuť jí ublížit a tím vytestat i jeho, ale pořád jsem se držela při zemi. Nicméně, jsem to nevydržela už moc dlouho. Můj pohár trpělivosti přetekl, když se mnou i přestal úplně mluvit a jí nadbíhal.

Pozorovala jsem ho, jak jí něco vypráví u toho, co za ní rýžákem drhne podlahu. Vtrhla jsem do místnosti až se na mě oba překvapeně podívali. „Noiro? Co tu děláš? Neříkala jsi, že dneska nebudeš doma?“ zeptal se.

„Říkala. A co jako? Tak jsem se vrátila. Právě včas, jak tak koukám. Jak to, že za ní děláš její práci? A jak to, že ty se necháš obskakovat? Co si o sobě myslíš, rionko?“ prskala jsem na ní rozzuřeně. Sára otevřela pusu, že něco řekne, ale chopil se toho Wade jako vždycky.

„Ty mlč, já chci slyšet originál,“ zpražila jsem ho. Oba si vyměnili pohledy.

„Chtěl mi pomoci. Říkal, že toho na mě nakládáš až moc,“ odpověděla Sára relativně klidně na to, že ví, s kým mluví. Přikývla jsem.

„A budu toho na tebe nakládat ještě víc. Wade není uklízečka ani rion. Wade je moje Temnota, můj snoubenec a zřejmě i budoucí otrok, jestli mě nepřestane štvát. Ale můj otrok, ne tvůj,“ objasnila jsem. Ten vyprskl smíchy.

„Ano, vem si mě, Noiro, dělej si se mnou co chceš,“ prohlásil, odhodil rýžák a roztáhnul ruce jako by čekal, že mu padnu do náruče nebo co. Hodila jsem na ně vražedný pohled a šla jsem radši za opravdovým Wadem. *Kašlu na tenhle vztah, nemá cenu se s ním zabývat, stejně zítra skončí.*

Sára to nevydržela a nechala se nakazit od Wada jeho smíchem. A když jí nastavil ruku, že si s ní plácne, udělala to. S dlaní na jeho se ale zarazila a vyčítala si, co právě udělala. Musela si opakovat, že on není její manžel, ale moje Temnota.

Wade se na ní tak spokojeně pousmál. Věděl, že si jí získal. Sice ne úplně, ale už se jí pomalu dostával pod kůži. Měl jako Temnota na lidi ohromný vliv. A ještě ke všemu, když měl tělo někoho, jako byl Shadowwalker.

Cítila se s ním v bezpečí tak jako já, když jsem si ho vybrala místo Payna. On tohle umí. Nechápu jak to dělá, ale momentálně mě dostává tam, kde mě chce mít. Chce, abych žárlila a já žárlím. Chce, abych ho chtěla a já ho chci. Chce, abych se cítila tak,

jak se cítím, protože mě trestá za to, že miluju opravdového Shadowwalkera. Nevěří mi a nevěří mi právem. A protože mě nedokáže zničit jako klasická Temnota, že by mi snědl duši, tak mě trýzní psychicky tak, jak jsem mu ukázala, že to jde. *Ne! Nenechám ho vyhrát. Co si o sobě sakra ten namyšlený démon myslí?*

Vtrhla jsem zpátky do místnosti s rukama v bok. Oba na mě upřeli své oči. „Máš poslední šanci si to u mě vyžehlit, protože jinak si s tou rionkou dělej co chceš, ale já budu taky. Půjdu se bavit do taverny tak, jak už jsem se několik dní nebavila, protože jsi mě odmítal. Já dlouho sama nebudu, srdce moje,“ objasnila jsem a práskla jsem za sebou dveřmi.

Wade se polekal a zamyslel se. „Co s tím teď chceš dělat?“ zeptala se ho Sára.

„Nevím, asi nic. Ona by mě nepodvedla. Tak daleko by nezašla,“ opáčil celkem přesvědčeně. Ale Sára si tím nebyla moc jistá.

„No, ne že by mi do toho něco bylo, ale krize ve vztahu a v posteli se takhle nevyřeší. Spíš naopak. A jak jí znám, když už jí rupne, je schopná všeho. Natož v ježibábím módu,“ objasnila. Wade jí poslouchal a nejspíš se polekal, že by mohla mít pravdu. A tak vyběhl z chýše. Na jazyku měl mé jméno, ale já už byla pryč.

„Do hajzlu,“ zaklel, opírajíc se dlaněmi opřenými o kolena mezi dveřmi. Sára se zjevila za ním a položila mu ruku na rameno. On se narovnal a překvapeně se na ní podíval.

„Je mi tě líto, Wade. Zní to absurdně, ale Noira si tě nezaslouží. Jsi na ní tak hodný a máš jí upřímně rád a ona je... jak to říct, sobecká, sebestředná a do sebe zahleděná. Měl by sis najít lepší ženu, která ocení jak jsi chytřej, hodnej, pečující a andělsky krásnej,“ prohlásila zírājíc mu do očí.

„Andělsky krásnej?“ zopakoval s malým úšklebkem na rtech.

„Dábelsky sexy a kurevsky nádhernej,“ opravila se, hladíc ho po tváři. Taky dokázala chlapovi zamotat hlavu ne že ne. Vždyť přece svedla Shadowwalkera – tenkrát ještě prince Východního Derionu, který měl oči jen pro korunu a moc Srdce Derionu. A momentálně tím trochu oblbla i mou Temnotu.

Wade z její blízkosti začínal být trochu nesvůj. A to hlavně proto, že to neměl v režii on ale Sára. Na což nebyl zvyklý. „Chceš se jí pomstít za to, že si vzala něco tvýho tím, že jí vezmeš něco, co je její?“ zeptal se s lehce roztřeseným hlasem.

„Jo a ty? Chceš se jí pomstít za to, že si s tebou hraje a bere tě jako samozřejmost? Dokaž jí, že nejsi. Že jsi chlap, co se nebojí svojí přítelkyně. Donuť jí opravdu žárlit. Bát se, že tě ztratí, protože tak by to udělal ten, komu jsi podobnej...“ našeptávala mu, zatímco mu jemně přejížděla prstem po hrudi.

Wade zhluboka dýchal, pozoroval jí, jak se ho lehce dotýká svým prstem a dost intenzivně přemýšlel nad tím, co mu říká. „Tak co, Wade? Když jde o mě, pro mě existuješ jedinečně ty. Nechceš vědět, jaký to je, když tě žena uctívá?“ šeptala mu do ucha a pomalu ho obcházela, přejíždějíc rty po jeho krku a uchu. Byl z toho v rozpacích, ale nechával Sáru, aby si s ním hrála, líbilo se mu to.

„Ukážu ti to v celé kráse, protože...“ prohlásila, přikusujíc si spodní ret. „Měl jsi pravdu, chybíš mi a to tak moc, že se ráda spokojím i s věrnou kopií, když nemůžu

mít originál. Jsem totiž do... tebe blázen. Fakt příšernej blázen. Zabíjela bych pro tebe, lásko moje," objasnila a zastavila se pohledem u jeho rtů. Wade na ní mlčky civěl shora a nechal se oblbovat. Taky byl celý pryč z toho, co mu právě řekla. Na chvíli si představil, že je to doopravdy on po kom touží.

Sára ještě přitvrdila. Beze strachu z odmítnutí mu vjela prsty pod bílou košili. Wade jen tiše vydechl aniž by z ní spustil oči. „Znám totiž každičkou pihu na tvém krásném těle, miláčku..." zašeptala vzrušeně a přitiskla své rty na jeho krk. Wadovi se po těle rozlila husí kůže.

Sára se pousmála. Pak vyjela těmi nehty výš po jeho bocích a zase dolů po zádech. Jeho kůže byla najednou hrubá jako šmirgl. Wade se jí díval do očí a netrpělivě čekal, co se ještě o sobě dozví.

Sára ho opravdu znala jako nikdo jiný a to mu imponovalo. „A miluju na tobě úplně všechno. Třeba jak zníš při milování. Jak se na mě díváš, když jsi vzrušený, nebo i jen když mě chceš o něčem poučit. A sakra zbožňuju, jak se tváříš, když ti dělám dobře," řekla, přitáhla si ho k sobě za tu jeho volnou vázanku a položila mu ruku dlaní na břicho.

„A to, jak si vždycky nadržene přikousneš ret když udělám tohle," prohlásila, sjela mu tou rukou k pásku a rozepla ho. On to vážně udělal, čímž jí dal najevo, že má zelenou. Sára na nic nečekala, narazila ho zády na stěnu chýše, vjela mu rukou do džín a začala ho líbat jako by to byl její Wade.

Překvapilo jí, jak vizuálně to prožíval. Skoro jako by do toho dával city, které k ní neměl. A tak pokračovala ještě intenzivněji. Laskala ho jazykem tak, jak byla zvyklá, že se mu to líbí. Jemně si s ním hrála rukou na jeho nejcitlivějším místě a Wade jí tiše vzdychal do úst. Měl zavřené oči a pootevřenou pusou přesně jak předpověděla. Byl na chlup stejný jako její manžel.

Sára si užívala ten pohled na něj, protože jí bylo jasné, že ho má teď prvně a naposledy. „Cítíš to, Wade?" zeptala se ho.

„Jo," vzdychl se zavřenýma očima. Měl hlavu v záklonu, že ho Sára políbila na ohryzek.

„Tohle je láska. Pravá a upřímná. Ne to, co ti dává ona. Ona chce jenom píchat, ale ty chceš víc. Chceš se milovat tělem i duší. A já tě tak miluju... celým svým bytím a ukážu ti, co všechno můžeš mít a jak to vypadá, když se ta láska přenese do fyzickýho kontaktu," šeptala mu do rtů.

Wade se nechal tou její láskou úplně pohltnout. Bylo to to nejsilnější, co kdy zažil. Jakkak by ne, když byl Temnota, která byla vždy zvyklá někoho mučit rozkoší dokud mu jeho hostitel nepodlehne. A teď byl skoro živý. Cítil emoce jako normální člověk. A díky Sáře se teď cítil milovaný a chtěný.

Měl pocit, že je pro někoho naprosto vším. A to byl účel. Byla to taková vzájemná služba, protože ona teď zase měla na chvíli pocit, že je všechno v pořádku. Sice to nebyl ten pravý Wade, ale to jí nedělalo takový problém vzhledem k okolnostem.

Sára se od něj odlepila svými rty. To ho donutilo otevřít oči a podívat se na ní. Díval se na ní toužebně jako by jí tím přímo prosil, ať nepřestává. „A to jsme spolu

ještě nespali a ty se mi rozplýváš v náručí," šeptala mu do ucha a zase mu začala laskat krk a sjížděla těmi rty níž a níž. Wade zase blaženě zavřel oči, zabořil jí své prsty do vlasů a přijímal co mu dávala.

"Oh..." ozval se tlumeně. Sára se pousmála a podívala se nahoru. Jejich oči se střetly a Wade si olízl rty.

"Ne všechno je o sexu, Wade," zmínila, když se dostala těmi rty až k jeho břichu. Pozorovala ho, jak moc si přál, aby šla ještě níž, ale nic neřikal. Chápal, o čem mluvila. "Láska je krásná věc, která se musí umět vnímat. A jediné takhle poznáš, že tě ten druhý upřímně miluje – když myslí víc na tvoje potěšení než na svoje. Neexistují dluhy, ale musí to být všechno v přirozené rovnováze," dodala. Wade přikývl a zlehka se pousmál.

"Myslím, že už tomu rozumím a hrozně se mi to líbí," přiznal, naklonil se k ní a začal jí líbat sám. Sára mu skočila do náruče a vroucně ho muchlovala. "Jestli ty mi ukážeš pravou podobu lásky a hlubokých citů, já ti chci ulevit od té bolesti z jeho ztráty. Jsem jedinej, kdo to může udělat," zašeptal do jejích rtů a hladově jí ochutnával.

Sára proti tomu nic nenamítala. Jak už bylo řečeno, tak nějak to mezi nimi bylo v přirozené rovnováze. A stejně zrovna teď nechtěla vůbec myslet. Bůhví co jí všechno ještě čeká, tak se rozhodně nenechá připravit o něco, co by jí mohlo ty těžké časy alespoň trochu odlehčit.

Já jsem se courala lesem. Už byla tma a taky se ozývaly sovy. Nejen sovy, ale i

hejkalové a noční tvorové. Taky bylo všude slyšet nějaké podivné praskání a vrzání, jako by se na větvích houpala lana s oběšenci. Sice jsem se nemusela lesa bát, ale bylo mi to nepříjemné.

Přes den to bylo pochmurné nádherné, ale v noci to nebylo pochmurné, ale přímo děsivé.

Jak jsem si to vykračovala po vyšlapané cestičce, ucítila jsem, že mi něco dýchlo za krk. A nejen, že jsem cítila horký dech na mém krku, ale i jsem ho slyšela tak jasně, jako bych to udělala sama.

Prudce jsem se otočila, abych se přesvědčila, že mě třeba nešálí

smysly. Za mnou ale nikdo nebyl. A tak jsem se rozhodla, že půjdu dál, ale na tvář mi kápla horká kapka lepkavé tekutiny. Zastavila jsem se a podívala se nad sebe. A ano, v husté mlze se nade mnou houpalo na lanech hned několik mrtvých lidských

těl. Mohlo jich být tak patnáct. Většina z nich tam visela už dlouho, ale ta mrtvola nade mnou musela být mrtvá několik minut maximálně.

„A proboha...“ přikryla jsem si pusu rukou, když mi došlo, že ta mrtvá těla jsou ježibaby. Věděla jsem, že z toho místa musím co nejrychleji pryč. Vzhledem k tomu, že ta krev na mé tváři je ještě relativně čerstvá, dalo se předpokládat, že ten, kdo to má na svědomí je někde blízko. A já jsem co? No ježibaba. Rozhodně jsem před tím člověkem nebyla v bezpečí, protože podle toho jeho podpisu bylo jasně vidět, že se s mým druhem zrovna nesere.

Rozhlídla jsem se kolem, až zavlály mé blond vlasy. Nikde nikdo nebyl, jen ta houpající se těla ježibab nade mnou. Bála jsem se udělat krok, co kdyby tu byla nějaká past? A zrovna teď plácát magií pro přenos z lesa, by mě vyšlo draho. Vždyť zítra je úplněk. *Ale zase k čemu krvavý měsíc, když budu mrtvá, že?*

Nicméně mě ovládla i zvědavost a chuť se s tím vyrovnat pomocí svojí hlavy a toho, co jsem zač. Jsem Noira Heartová – nejchytřejší a nejsilnější ježibaba v Derionu. A taky královna lesů. A zejména Bruxellu.

Znovu jsem se podívala na ježibabu nade mnou. Byla to ta, co mě nedávno žádala o laskavost. Podle toho, co říkala, byla z nás ze všech nejstarší. Že by to nebyla náhoda? Třeba ten, co to udělal zabíjí vždy od nejstarších. Nicméně, to nechci nechat náhodě.

Natáhla jsem před sebe ruku a použila magii, která by měla odhalit podivné úkazy, třeba pasti, nebo návnady, ale kolem nic nebylo. A tak jsem se odvážila udělat krok. Našlapovala jsem opatrně, ale zdálo se to čisté. Takže jsem se dostala za hranici toho podivného pohřebiště ježibab.

V tom jsem zaslechla něco zašustit ve křoví. Polekala jsem se. Bylo mi jasné, že to bude ten obávaný zabiják ježibab. Byla jsem ve střehu a zírala jsem do hustého křoví, odkud jsem zaslechla šustění a prasknutí větve jako by na ní někdo šlápl.

Věděla jsem, že sám na mě nejspíš nevyskočí, když se snaží ukrýt, zřejmě nechce, abych ho objevila. A taky bylo víc než pravděpodobné, že na další útok na ježibabu nebyl připravený, proto se nejspíš i schovával. A v neposlední řadě, moment překvapení funguje tomu, kdo se odváží.

Přistoupila jsem proto s rukou nataženou před sebou ke křoví a beze strachu kouzlem odhrnula husté větve. Krčil se tam mladý muž. Mohlo mu být maximálně pětadvacet. Měl na sobě otrhané oblečení, které na sobě musel mít hodně dlouho, snad i několik let, protože z něj očividně vyrostl.

„To ty jsi zabil ty ježibaby?“ zeptala jsem se ho a on po chvilce přikývl. Nespustil ze mě oči. „To máš můj obdiv,“ dodala jsem a podala mu ruku, abych mu pomohla vstát. On se mě chytl a vstal.

„Jsem Noira Heartová, královna tohoto lesa. Jsem mladá ježibaba. Nejmladší. To po mě chceš jít taky?“ zeptala jsem se ho na rovinu, ale neřekl nic. Rozesmála jsem se. Zíral jak puk. „To bych ti neradila. Já nejsem jako ony,“ dodala jsem.

„Jsem Kayn Soulton a ježibab už se nebojím,“ odpověděl docela příjemným hlasem.

„Hm, to bys měl. A říkal jsi Soulton? To byl docela silný rod. Zůstal jsi sám jako já. Fascinující. A co se ti, Kayne, přihodilo, že jsi skončil tady a zabíjíš ježibaby? A hlavně, co se ti sakra stalo s duší, je černá jako uhel,“ tahala jsem z něj. Podíval se mi do očí.

„Nevím, jestli bych měl zrovna konverzovat s ježibabou o svém soukromém životě,“ opáčil syrově. Protočila jsem panenkami.

„No jistě, jaká to potupa pro mladého pana Soultona? Ale podívej na mě. Nemusíš se stydět. Jsem totiž taková sigma mezi ježibabama. Buď rád, že si s tebou chci povídat a rovnou si s tebou neudělám co chci,“ oznámila jsem mu klidně.

„A co by to bylo, ctěná paní?“ zeptal se, ale znělo to dost ironicky. Udělala jsem k němu krok blíž a nehtem pohladila jeho mladou tvář. Byl zarostlý, ale pod tím plnovousem se zcela určitě nacházel krásný obličej.

Nechal se a opravdu vypadal, že se mě vůbec nebojí. *Fascinující*. Usmála jsem se na něj a zase odstoupila o kousek dál. „Nedávno jsem četla v ručně psané knize právě touhle ježibabou...“ zmínila jsem ukazujíc na ní. „O kouzlu, které umí zázraky s tělem a myslí. Že prý dokáže čaroděje doslova napumpovat magickou silou,“ oznámila jsem mu.

„Je to riskantní, protože to žere duši jako můj přítel maso, a taky trochu obscénní i na mě, ale v poslední době... se mi obscénní a riskantní hrátky docela líbí,“ přiznala jsem. „Zvlášť když nemůžu přijít o duši. A ty, mladý muži, jsi naprosto perfektní kandidát,“ zmínila jsem.

Už přede mnou couvnul. Pousmála jsem se. „Ale no tak, nic horšího než, že umřeš se ti nestane. Vždyť už stejně umíráš na očernění duše. Nejsi dostatečně silný, abys něco takového ustál. Muži jsou slabí...“ dodala jsem šeptem, zatímco jsem se k němu přiblížila.

A čím víc jsem se k němu blížila, tím víc ode mě couval, až zakopl o kořen a spadl na zadek. Použila jsem na něj kouzlo, které ho očistilo a upravilo. Taký jsem mu přičarovala pořádné oblečení. Díval se na mě úplně šokovaně, jako by neuměl čarovat.

Pousmála jsem se a obkročmo jsem si na něj sedla. Jeho srdce bilo, že jsem ho slyšela i z jeho krku. „Tady někdo neumí kouzlit. A je to pravděpodobně proto, že tu žije od dětství úplně sám. To je obdivuhodný, že jsi tu dokázal přežít. Možná proto ta černá duše. A zabíjíš ježibaby... že by nějaká vendeta?“ spekulovala jsem zírajíc do jeho zelených očí.

S tou úpravou, kterou jsem na něm provedla byl vážně pohledný. Škoda, že to byl takový moula, který kromě svalnatých paží nic neměl. Nic neuměl a neznal. Skoro ani to, jak se oholit. Vážně jsem se divila tomu, že tu přežil tak dlouho.

„Prozrad’ mi svůj příběh, už dlouho mě nic tolik nezajímalo,“ škemrala jsem a lehce jsem se rty dotýkala jeho ucha.

„Nemůžu se soustředit, když se mě takhle dotýkáš. Nevím co se se mnou děje, ještě nikdy jsem se takhle divně necítil,“ prohlásil.

„Proboha, ty jsi úplně jako bys sem spadl z jiný planety. Jak dlouho jsi nemluvil s člověkem?“ zeptala jsem se.

„Dlouho. Lidi tu nežijí, když už se sem někdo dostane, brzy se lesy postarají o to, aby jeho světlo vyhaslo. A obludy nemluví. Kromě ježibab, ale ty já odmítám poslouchat. Ty jsi ale úplně jiná... jsi krásná,“ prohlásil zírājíc mi do očí.

„Změnila jsem názor, pane Soultone. Krvavou koupel si dopřeju jindy, teď mám trochu jiný tužby. Chci se o tobě dozvědět víc a momentálně mám chuť ti pomoci,“ řekla jsem a rozpačitě jsem se mu dívala na rty.

„Pomoci mi? Jak a proč?“ vyzvídal.

„Chci se pokusit ti zachránit duši. Jak ještě nevím, a proč... řekněme, že nechci, abys umíral dřív, než se o tobě něco dozvím. Taký si nějak matně vzpomínám, že jsem si kdysi přála léčit duše... jsem totiž vystudovaná doktorka duševní magie. Jsem Ay Paynová,“ odpověděla jsem překvapeně, že jsem to vůbec řekla.

Nevím co se to se mnou dělo, ale ten muž ve mně probouzel podivné pocity. Skoro jako bych zapomínala, že jsem ježibaba a ne bílá čarodějka. Tak nějak jsem se za to, co jsem před ním styděla.

„Co jsi zač? Nechápu to. Jsi jako nějaký anděl. Mohlo by to být tvým příjmením? Soultón? Proto ještě žiješ, i když máš duši jako já? Vyvoláváš ve mně otázky a to se mi líbí. O to nechci přijít,“ dodala jsem.

„A ty ve mně zase probouzíš chuť být hodně, hodně nemravnej,“ prohlásil a přibližoval se ke mně svými rty jako by mě chtěl políbit. Odtáhla jsem se od něj a slezla mu z klína. „Omlouvám se, nevím co jsem to řekl ani proč jsem to řekl,“ řekl rozpačitě. Pro mě se na chvíli zastavil svět. Nechápal jsem už vůbec nic.

„Nejspíš toho ještě hodně o magii a Bruxellu nevíme. Stávají se tu divný věci. Nikdy mě to nepřestane fascinovat. Třeba včera jsem zjistila, že tu některý stromy mluví. Zakopla jsem o pařez a on mě seřval, že ho to bolí,“ zmínila jsem. Kayn se zasmál.

„A já zase včera usnul v mechu támhle kousek odtud a bylo to jako bych spal v duchně. Vážně. K nerozeznání stejný pocit. Nade mnou byla duha v odstínech fialové a zdálo se mi, že šeptá moje jméno,“ dodal.

„O tom, že jsou lesy v Derionu kouzelný ví každý, ale jak moc tomu tak je, to už jen tak někdo nezjistí. Snad jen ten, co tu žije. Tak proč jsi tady?“ tahala jsem z něj. On se na mě tak podíval.

„Když jsem byl malý, potkal jsem v místě, kde jsem žil ježibabu. Byla krásná jako ty. Mě byly necelý čtyři a rok 1901, ale pamatuju si to jako by to bylo včera. Přišla k nám domů v noci a... svedla mého otce. Museli se znát, protože jen tak někdo nepříjde k tobě domů za tímhle účelem. Byl jsem našťvaný, protože maminka byla po smrti necelý měsíc a on už měl jinou ženskou.

Pak s ní někam zmizel. Mysleli jsme se sestrou, že se vrátí nad ránem, ale nebylo tomu tak. Nepřišel ani ráno a ani večer. Měli jsme hlad. Sestra byla starší. Postarala se o mě. Ale když jsme vyjedli všechny zásoby, byli jsme v koncích. Táta se nevracel. Šli jsme ho hledat.

Nejdřív jsme se ptali po vsi, potom i za vsí, ale nikdo tátu ani tu ženskou neviděl. Došli jsme až k Bruxellu. Ten les nás volal. Nevím proč, ale věděl jsem, že tu někde je.

A tak jsme se sestrou vešli dovnitř. Lesů jsme se nebáli, protože nás otec často brával s sebou. Byl dřevorubec. Ale nikdy nás nevzal zrovna sem. Netušili jsme co za strašný místo tohle je a už vůbec ne to, že se odtud nedá dostat.

Bylo ráno, ale les nám ukazoval, že je noc. Báli jsme se, tulili se k sobě a přežili jsme ve zdraví několik hodin. Z místa, kde jsme se uložili ke spánku nás vyhnali hejkalové. O těch jsem slyšel. Ale o ježibabách mi nikdo nikdy nic neříkal. Otec na ně nevěřil.

A když ožili hejkalové, teď už vím, že musela být pravá noc. My jsme před nimi utekli. Hledali jsme jiný místo k přespaní a našli jsme chaloupku. Krásná pokrytá zeleným a hustým mechem. Nejkrásnější chaloupka jakou jsem kdy viděl. Oba jsme byli šťastní, protože jsme si mysleli, že jsme našli člověka, který by nás nechal u něj strávit noc a třeba nám pomohl se dostat domů, nebo třeba najít otce.

Ale opak byl pravdou. Žila v něm ježibaba. Byla ohyzdná. Nic hnusnějšího jsem v životě neviděl. Strašně jsme se báli a chtěli jsme utéct, ale ona nám nedala ani nejmenší šanci. Přitáhla si nás k sobě jedním ze svých kouzel a zamkla nás u sebe v chýši.

Bernadette – má sestra, ježibabu prosila, aby alespoň mě pustila. Ježibaba byla proti. Zamknula mě do klece a sestru nutila k tomu, aby jí sloužila. Za to nám dávala jídlo. Dalo se to snést, ale časem ježibaba přitvrdila.

Mě nechtěla pustit na krok, chtěla mě za syna. Zato Bernadette zneužívala. Nejen jako služku, ale měla za úkol na svůj pláč lákat další oběti, které pak ježibaba jedla, pila jejich krev a využívala je ke kouzlení s černou magií. Brala si jejich duše a mnohem víc.

Potom z nich vytvářela podivné lektvary, které nutila Bernadette vypít. Měnilo jí to. Nejen její mentalitu, ale i vizuální stránku. Nakonec jí tím zabila. Moje sestra neuvěřitelně trpěla a já s tím nemohl nic dělat.

Její tělo nechala ležet před mou klecí celou tu dobu. Byl jsem nucený pozorovat, jak se rozkládá. Myslel jsem, že už nikdy nic horšího nemůžu zažít, ale ježibaba mi ukázala, že se mýlím.

Byl jsem v té kleci prakticky celou dobu. Dokud se z mojí sestry nestala jen kostra a mnohem dýl. Abych to upřesnil, byl jsem tam několik dlouhých let. Zhruba tak do puberty. Vychovávala mě, ale bála se, že bych jí mohl utéct nebo se bránit, takže mě nepouštěla ani na krok. Četla mi, učila mě kouzlit, ale ne nějak užitečně. Všechno to bylo k tomu, abych jí byl co nejvíc ku prospěchu.

Když mi bylo šestnáct, něco se změnilo. Pouštěla mě ven, ale radši bych byl v té kleci... tohle bych nejradši přeskočil. A nalila do mě nějaký elixír věčného mládí. No a jednoho dne jsem se vzchopil. Napadlo mě, jak se ježibaby zbavit. Jak se jí pomstít a jak utéct. Když nebyla doma, využil jsem magie, které mě naučila k tomu, abych jí

zabil. Dostal jsem se ven z klece pomocí kostí mojí sestry a připravil jsem past. Pak jsem se vrátil zpátky do klece, když dorazila.

Ta magie mě málem zabila, ale já to přežil. Očernil jsem si duši, ale přežil jsem. Její tělo jsem pak hodil do pece, protože jsem se bál, že znovu povstane. Ta chýše byla skvělá pro přežití, ale já tam nedokázal zůstat. Děsilo mě to tam. Vzal jsem co za to stálo a šel jsem radši do lesů. Udělal jsem si provizorní domov a žiju z toho, co zabiju. Převážně ryby, veverka a jeleny," vyprávěl.

„Takže se ježibabám mstíš za to, co ti provedly? Nenávidíš je?“ zeptala jsem se.

„Nenávidím. Jsou to ohyzdné bytosti, které nepatří do našeho světa. Měly by být mrtvé, ne se rozkládat a pořád ještě dýchat. Je to v rozporu se všemi zákony přírody. A všechny jsou stejně zkažené. A ty... taky jednou taková budeš. Shaerah, tak se jmenovala ta, co mě vychovala, říkala, že bývala mladá a krásná, než se jí to stalo. Než přišla o duši. Říkala, že každá ježibaba o ní přijde. Protože tak to prostě je," dodal.

„Mýlíš se. Já o duši nepřijdu. Jsem totiž jak jsem už říkala něco extra. A ty jsi taky něco extra, měli bychom spolupracovat, ne si jít po krku. Můžu tě toho tolik naučit. Vypadáš jako někdo, kdo by o to stál. A klidně v tom pokračuj, máš pravdu, jsou to ohyzdy, který nejsou důležitý pro Derion," prohlásila jsem.

„Máš muže?" zeptal se, až mě to zaskočilo.

„Ptáš se jestli někoho mám?" ujistňovala jsem se a on přikývl. „Ano, to mám. Jsme zasnoubení. Je to má Temnota. Ta, kterou ježibaby mívají ve svých hlavách a která je připraví o duši. Já jsem ho ale zhmotnila, což znamená, že nemá přístup k mojí duši. Moje duše je v bezpečí před tím, aby jí snědl.

Nicméně, jednou se začne rozpadat, pokud zůstane dlouho celá černá. Nebude to jako s nima, ale časem o ní nejspíš přijdu. Pokud s tím něco neudělám," objasnila jsem. Kayn na mě chvíli jen mlčky zíral.

„Takže máš muže," prohlásil sklesle krátce na to, co jsem mu vysvětlila jak to funguje. *Zdálo se mi to, nebo mě vůbec neposlouchal?*

„A kdybych řekla, že nemám, tak co?" zeptala jsem se.

„Mohl bych jím být pro tebe já," odpověděl, což mě rozesmálo.

„Ty? Jakože bych s tebou něco měla, jo?" opáčila jsem, ale on se nesmál. Měl kamenný výraz až možná našťvaný, že jsem se jeho návrhu vysmála. Vážně musel být narušený po tom, co se mu stalo. Evidentně nechápal, jak to doopravdy funguje.

„Proč ne?" zeptal se. Měl oči jako korále a výraz šteněte.

„Není to tak, že když žena potká muže, hned se spolu spáří. To by nedělali nic jiného," objasnila jsem.

„Ale tady lidí moc není," zmínil. Já se zasmála.

„Tohle na mě nezkoušej, Kayne," dodala jsem. Vypadal nasupeně a zároveň překvapeně z toho, co jsem mu řekla.

„Dotýkala ses mě. Seděla jsi na mým klíně. Zajímala ses o mě a hladila mě po tváři," připomněl. Zamyslela jsem se. *Ano, občas se chovám jako koketa a provokatérka, ale to je vše. Mám Wada a miluju ho. Ale neodešla jsem právě proto, abych se pobavila?*

„Chtěl bys ženu?“ zeptala jsem se jako by mi to nebylo jasné.

„Asi. Nikdy jsem žádnou neměl. Shaerah mi nedovolila se na žádnou ani podívat. Jen na ní,“ odpověděl. Zkřivil se mi obličej nad představou, že tenhle krásný muž spal s ježibabou. Pak jsem si vzpomněla co říkal: *„Když mi bylo šestnáct, něco se změnilo. Pouštěla mě ven, ale radši bych byl v té kleci... tohle bych nejradši přeskočil.“*

„Pomůžu ti nějakou najít. Chtěl bys do města?“ zeptala jsem se. Jemu se rozzářily oči.

„Ty víš jak se odtud dostat ven?“ zeptal se a já přikývla.

„Ano, ale budu od tebe něco chtít na oplátku. Dostanu tě ven z lesa, užijeme si spolu noc a potom mi dáš všechny tvoje knihy, které máš od Shaerah,“ navrhla jsem a on souhlasil.

„Cokoli,“ řekl a usmál se. Potom ke mně přistoupil a začal mě líbat. Nečekala jsem to.

„Hmmm... co to děláš?“ okřikla jsem ho a odstrčila ho od sebe.

„Říkala jsi, že si spolu užijeme noc,“ odpověděl.

„Takhle jsem to ale nemyslela. Seženu ti jinou ženu, která se tě bude dotýkat tam, kde budeš chtít,“ objasnila jsem. On se na mě smutně podíval.

„Já chci ale tebe. Líbíš se mi. Nechci jinou ženu,“ řekl a znovu se na mě vrhnul. Tentokrát jsem ho od sebe odstrčila magií, až narazil zády na kmen stromu za ním. Začal kašlat, nejspíš jsem mu tím vyrazila dech.

„Nesahej na mě, Kayne!“ sykla jsem na něj. „Jinak tě tu nechám. Nechci s tebou mít styk, rozumíš?“ zeptala jsem se a on nakonec přikývl. Byl tak divný. Měla jsem z něj trochu strach, ale ty knihy ježibaby z jeho minulosti mě víc než zajímaly.

Sára s Wadem se spolu muchlovali v mechu před mojí chýší. Úplně zapoměli na svět okolo. „Bože, nemůžu se toho nabažit,“ šeptal jí do ucha rozněžněně, zatímco ona ho laskala všude po těle, jak měl rád. Taky jí mazlil jak nejlíp uměl.

„Ale budeme s tím muset přestat. Noira by se mohla vrátit a byl by s náma konec,“ připomněla, ale on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ta se jen tak nevrátí,“ řekl, stáhl jí zase zpátky na své tělo a zase jí zaútočil na rty.

„Co když jo?“ zeptala se.

„Nevrátí. A nemysli na to teď,“ chlácholil jí svým jemným hlasem, který měl vždycky, když byl vzrušený.

„To nejde. Já mám strach,“ prohlásila a odtáhla se od něj. Wade se na ní jen díval a povzdychl si. A když mu došlo, že už mezi nimi víc nebude, zapnul si džíny a přitáhl si Sáru k sobě, aby jí objal. Ona se nechala. Byla ale hluboce zamyšlená. Nejspíš si říkala, co to proboha vyváděla asi dvacet minut s Temnotou ježibaby, které se bojí.

„Sáro, nikdy na tohle nezapomenu. I když jsme spolu nakonec nespali, bylo to to nejkrásnější, co jsem kdy s kým zažil. A nechci, abys toho litovala. Nemusíš se cítit

provinile. V takový situaci je pochopitelný, že..." Sára na nic nečekala a skočila na něj zase tak, že ho povalila do mechové peřiny.

Wade sklapnul a nechal se od ní rozmazlovat, ale ona s tím zase po několika vteřinách přestala a opřela se mu čelem o rameno.

"Já s tebou strašně moc chci spát, Wade, ale já nemůžu. Nejde to," přiznala. On přikývl.

"Já to chápu," odpověděl a pak bylo dlouhé ticho. Sára se za to na jednu stranu proklínala. Ale na druhou stranu, přece není všem dnům konec a není zase tak špatné, že má na svojí straně mou Temnotu.

Podívala se na něj. On jí pohladil něžně po tváři. "Jak jsem předtím říkal, že mě nevzrušuješ, tak jsem lhal. Přitahuješ mě a moc," řekl tiše, zatímco si jemně pohrával prstem s jejími růžovými vlasy. Sára se pousmála. "Jsi roztomilá, hebká, hezky voníš... a donutila jsi mě během několika desítek hodin, abych se do tebe úplně zbláznil. Myslel jsem si, že Noiru miluju, ale já asi miluju tebe," prohlásil, což Sárů úplně šokovalo.

"Miluješ mě?" zeptala se a on přikývl.

"Měl jsem na to úplně jiný pohled. To, co k tobě cítím je naprosto šílený. Noira mě vždycky silně přitahovala, ale ty... chci tě až mě to bolí," objasnil. To Sárů vyděsilo. Tolik to teď všechno zkomplikovala. Uskočila od něj jak kdyby byl pod proudem. Wade se na ní vyděšeně podíval.

"Kam jdeš? Co je ti? Co jsem řekl?" polekal se.

"Zapomeň na mě, Wade. My dva spolu nemůžeme být. Je to šílený. Na chvíli jsem se nechala úplně ovládnout nostalgií a asi jsem se totálně pomátla, ale tohle nejde," řekla.

"Co nejde?" divil se její reakci.

"My dva. T-to nejde. Je to absurdní. Prosím, Wade. Vrať se k Noire. Zapomeň na to, co jsme dělali. Zapomeň na to. Prosím," naléhala. Wade jí chytl obličej mezi dlaně.

"Nechci na tebe zapomenout. Rozumíš? Nechci..." šeptal jí do ucha, zatímco jí objímal. "A k Noire se už nevrátím. Nechci ženu, která mě nemiluje," dodal. Sára se začínala proklínat. Stvořila monstrum. Co se asi stane s Temnotou, když se rozejde se svou paní?

"Ona tě zničí, Wade. Tak to udělej aspoň kvůli mně. Nenech, aby ti ublížila. Ztráta dalšího Wada mě zabije," zmínila. On na ní nešťastně koukal.

"Budeme spolu tajně?" zeptal se.

"To nejde," odpověděla. On smutně přikývl.

"Dostanu tě odtud," napadlo ho. Sára se zase zděsila. Všechno bylo horší než lepší.

"Ne, Wade. Znovu by si mě našla. Musíme holt oba hrát svojí roli a dobře. A hlavně jí neprovokovat," dodala. On s tím ale nesouhlasil.

"Pomůžu ti získat tvýho Wada zpátky. Až se Noira vrátí, ukradnu transportační pečeť a přinesu ti jí. Odneseš Wada do bezpečí. Musíš se k němu ale taky přenést, aby tě její kouzlo nezranilo. Řekneš svým přátelům, jak tě najdou a vrátíš se zpátky."

Budu tě krýt," začal vymýšlet. Sára byla úplně v šoku z toho, co se děje. A hlavně z představy, že by se jí doopravdy podařilo zachránit Wada z mých spárů. Já jsem zatím došla i s Kaynem na okraj lesa. Když se před námi s hlučným zavržáním rozestoupily stromy a odkryly přírodu, kde se dá vidět do dálky cokoli jiného než stromy, nadšeně zavyl. Neokřikla jsem ho, jen jsem se pousmála. Po dlouhé době opět cítil svobodu. Vždyť byl v Bruxelských lesích uvězněný přes sto let.

"To je taková nádhera," prohlásil a nadšeně poskakoval cestou k poli. Bylo to trochu jako kdybych venčila psa. Courala jsem se za ním a mlčela jsem. Měla jsem plnou hlavu nesmyslů. Cítila jsem se divně. Vnímala jsem něco trochu jako je strach, ale netušila jsem z čeho. Taky na mě měl tenhle týpek fakt divný vliv, nutilo mě to přemýšlet o sobě tak, jak se mi to nelíbí.

Ve městě jsem se snažila ho trochu krotit, aby nepůsobil jako takový blbec. A když jsme dorazili do taverny, usadila jsem nás v rohu, kam jsem kdysi chodila s lidmi ze školy. Hráli jsme tu flašku. Ani nevím, proč jsem si na to vzpomněla. Ježibaby nemají mít nostalgické vzpomínky na svůj předchozí život a už vůbec jim nemá chybět.

"Co si dáte?" zeptala se nás obsluha. Trochu se mě bál, ale snažil se to nedat na sobě znát. Ostatní na mě civěli, ale já jsem nepřišla dělat rozruch. Ne dneska.

"Dejte mu dvě piva a něco pořádného k jídlu a já si dám jeden peprminták," odpověděla jsem. On se pousmál a odešel to připravit.

"To je něco. Já jsem v hospodě," prohlásil celkem nahlas a nadšeně. Přikývla jsem.

"Jo, ale měl bys být potichu, protože působíš jako tatar," objasnila jsem. On tedy souhlasně přitakal a prohlížel si kde co lítá. A já taky. Hned naproti seděla mladá maminka a na klíně měla malého kloučka. Snažila se ho nakrmit polévkou, ale on jí pořád lezl z klína a chtěl běhat pod stolem jako pes. Úplně mě to vzalo za srdce.

...*"Přestaň pořád takhle lítat, Darrene, budeš mít horečku. Vždyť jsi celý určený. Miláčku, vezmi si ho na chvilku, nebo se z něj zblázním. Musím ještě umýt nádobí a trochu tu poklidit, když přijde tvá mamka," požádala jsem ho.*

"Lásko, klídek. Máma vychovala i mě, ví jaký dokáže být doma binec, když jsou na světě děti," chlácholil mě a líbajíc mě na tvář si vzal ode mě Darrena. "Co ty, lumpe? Takhle se zlobí máma?"

Kayn mě mlčky pozoroval. Všiml si, jak a u čeho jsem se zamyslela. "Copak, něco ti to připomnělo?" zeptal se a úplně mi tím přerušil tok myšlenek.

"Co? Ne, o nic nejde," opáčila jsem, ale nevěřil mi.

"Ale no tak, o něco jde. Pověz mi to. Taky jsem ti řekl svůj životní příběh," zmínil. Povzdychla jsem si a když přede mě obsluha položila panáka se zeleným likérem, kopa jsem to do sebe jako na žal.

"Nechci o tom mluvit," objasnila jsem, ale to mu nestačilo.

"Víš, Shaerah mi hodně vyprávěla o ježibabách obecně. Říkala, že se nestane čarodějka ježibabou jen tak. Většinou tomu předchází nějaká velká ztráta a bolestivá

událost. Přišla o dceru," řekl a napil se piva, až měl pěnu na nose. „Sakra, to je výborný," dodal.

Cítila jsem se nějak divně. Chtělo se mi brečet. *Co se to sakra děje? Co je ten týpek zač?* Podívala jsem se na něj celkem prozíravě. „Nelíbí se mi, jak se kolem tebe cítím," přiznala jsem a on se pousmál a přikývl.

„Je mi to jasný. Proč asi pořád ještě žiju s duší jakou máš ty? Jsem Soultón, moje přírodní magie ježibaby přivádí k šílenství. Proč myslíš, že si mě Shaerah nechala tak dlouho. Moje přítomnost jí dokázala přivést na světlo. Pak zjistila, že když mezi náma bude něco víc, vyléčím ji tím duší. Proto se mnou taky pořád chtěla spát. Dala mi ten elixír věčného mládí, abych jí sloužil navěky," prohlásil. Zaskočilo mě co říkal.

„No, neboj. Nebyla u toho sama sebou, jestli mi rozumíš. To by to jinak moc nešlo, kdybych jí nechtěl... aspoň svým tělem. Ale zas tak dobrovolný to taky nebylo," objasnil, zatímco se cpal gulášem jak šílený. Na tyhle detaily jsem opravdu nebyla připravená.

„Já ale nechci, abys mi léčil duši. Líbí se mi to tak, jak to je. Teda když s tebou nemusím trávit čas, to mě docela vysírá. Ale fascinuješ mě jen co je pravda. Jak moc by ses chtěl se mnou vyspat?" zeptala jsem se. On dožvýkal co měl v puse, zapil to pivem a usmál se.

„Hodně," odpověděl.

„Dal bys za to i svoji duši?" pokračovala jsem.

„Klidně. Beztak je prohnílá. Ale něco mi říká, že moje duše není to, co bys ode mě chtěla, že ne?" zeptal se. Já jen zavrtěla hlavou. „Tak co je to?" tahal ze mě.

„Jednu dohodu už máme. Dáš mi knihy, které máš od svojí ježibaby, protože jsem tě přivedla sem. Ale sem nezapadáš, ani malinko. Víš moc dobře, že když jsi mě potkal, tohle je tvoje poslední večere," dodala jsem tajemně. On se pousmál.

„Ano, ale taky jsi mi slíbila, že si užiju se ženou. Když by to nebylo s tebou, musela bys to splnit, abys dostala moje knihy," objasnil.

„Taky to splním. Užiješ si se ženou a budu to já. Chci totiž tvoje věčný mládí. Ty přísady na ten elixír už několik desítek let neexistují a bez nich se to nedá trvale připravit. Já to chci. Chci to tak moc, že se na dnešní večer pro to klidně obětuju," vysvětlila jsem mu. On se pousmál.

„To by ale znamenalo, že..." zarazil se.

„Že ty by ses obětoval pro mě. Doslova. Bylo by to to poslední, co bys tady na tomhle světě prožil," dodala jsem.

„A co když se mi nechce kvůli tomu ještě umírat? S ježibabou už jsem spal, vím jaký to je," řekl.

„Ale ne se mnou. A nemáš na výběr, srdce moje. Jsi pro mě hrozba a já se tě stejně zbavím. Sice nebudu mít co chci, ale i tak tě zabiju," odpověděla jsem mu s ledovým klidem.

„Hm, smrti se nebojím. Život, jaký jsem žil byl stejně jenom utrpení. A jak jsi řekla, tady já nedokážu žít. Je to až moc divný," dodal.

„Tak co? Dohodneme se? Obětuješ se pro mě?“ ujišťovala jsem se a on přikývl a podal mi ruku.

„Ale musí to stát za to, rozumíš? Neměl jsem ženu hodně dlouho,“ dodal. Co by člověk pro moc neudělal?

Sára s Wadem vedle sebe seděli v obýváku jak dvě pecky. Bylo mezi nimi znatelné napětí. „Kde je?“ prohlásila Sára nervózně a stoupla si. Wade se na ní otočil.

„Noira? Chybí ti snad?“ opáčil, ale ona zavrtěla hlavou.

„To vážně ne, ale... přiznám se, že se v tvojí přítomnosti trochu dusím,“ řekla a on přikývl.

„Jo, promiň. Nejspíš se to jen tak nezmění. Leda, že by...“ Sára mu skočila do řeči.

„Ani to neříkej, bylo by to ještě horší. Zaplať pánbůh, že se to nestalo,“ dodala. Wade se tvářil nešťastně. Nejspíš na to měl jiný názor. Udělal k ní krok a jemně se dotkl palcem jejich rtů. Sára na okamžik přestala dýchat.

„Tak mi dej aspoň poslední pusu na rozloučenou. Prosím,“ zašeptal.

„Kdybych ti měla dát poslední pusu na rozloučenou, tak bych se od tebe už neodlepila, protože bych se s tebou nedokázala rozloučit,“ objasnila.

„Tak předposlední,“ upravil to a čekal, jestli se k tomu Sára odhodlá. A pak si stoupla na špičky a dotkla se lehce jeho rtů. Wade zavřel oči a vychutnával si tuhle jejich poslední chvíli.

V tom jsem dorazila domů já. Oba od sebe rychle odskočili a civěli na mě jak vyvoraný myši. „Co jste tady dělali?“ zeptala jsem se.

„N-nic,“ odpověděla rozpačitě Sára. Podívala jsem se na Wada, byl nějaký divný.

„Wade, pojd' sem. Potřebuju, abys mi pomohl přinést do chýše tyhle knihy,“ zmínila jsem a ukázala na hromadu bichlí před vchodem do chýše. Wade se Sárou si vyměnili pohledy a pak ke mně přiskočil a začal nosit knihy dovnitř.

Já ho nechala pracovat a šla jsem za Sárou. Zdála se mi taky nějaká divná. „Nemáš už žádnou práci?“ zeptala jsem se. Ona zavrtěla hlavou. „To už za tebe můj mazlík všechno udělal?“ komentovala jsem jízlivě.

„Mohla bych si jít lehnout?“ zeptala se a já se pousmála. Chtěla jsem jí ještě něco provést, ale došlo mi, že mám ještě sraz s Kaynem v lese a že nechci, aby byla vzhůru a už vůbec ne s Wadem.

„No tak běž,“ odpověděla jsem a podívala se na Wada, jak za sebou zavírá dveře. Neusmíval se na mě jako vždycky, tak mi to přišlo nějak podezřelý. „Ani mě nepřivítáš?“ zeptala jsem se.

„Ahoj,“ řekl a prošel kolem mě jako duch. Chytla jsem ho za ruku a zastavila ho.

„Takhle teda ne,“ zašeptala jsem sklesle. Podíval se na mě jako by se mu chtělo brečet. „Co je ti? Vážně. Jsi divnej už několik dní. Skoro jako kdybys mě už vůbec neměl rád. Je v tom ta rionka?“ zeptala jsem se ho, ale mlčel. „Jestli jo, zabiju jí, rozumíš?“ sykla jsem na něj.

„Měla by sis nejdřív ujasnit, co vlastně chceš, Noiro. Mě, nebo jeho?“ zeptal se a ukázal na stůl, kde ležel Wade. A ještě než jsem se stačila nafouknout, dodal: „Já vím,

že mě jenom taháš za nos. Našla jsi způsob, jak ho vzkřísit, že jo? A pak se mě zbavíš. Takže to ber jako, že jsem ti právě vyhlásil válku. Mezi náma je konec," řekl, což mě nepříjemně překvapilo. A Sáru taktéž. Ta stála za dveřmi v pokoji a poslouchala každé naše slovo.

"Wade, ty moulo..." zašeptala si pro sebe a rozplakala se. Nechtěla ztratit i tohohle Wada, měla strach. A i kdyby se vrátil skutečný Wade, k tomuhle taky nějak přirostla. Co si myslela? Dát se s ním dohromady... vždyť to nezvládne její srdce ani hlava.

"Konec? Jako, že se se mnou rozcházíš?" prskla jsem na něj. Dotklo se mě to. Ještě nikdy se se mnou nikdo nerozešel.

"Jo, konec jako že se s tebou rozcházím," zopakoval. Bylo mi divně. Bolelo mě na hrudi a chtělo se mi brečet. Takhle jsem to opravdu nechtěla. V tom se rozrazily dveře od pokoje a vyšla z nich Sára. Vrazila do Wada a nastrčila ho tak, že zavrával a skoro mi padl do náruče.

"Ježíš, sorry, nevěděla jsem, že tu jste, chtělo se mi čůrat," prohlásila a šla směrem na záchod. Cestou na něj udělala takový posunek, kterému musel rozumět i kdyby nechtěl. Znamenalo to, aby to nedělal.

Já jsem byla smutná a zaskočená z toho, co se mezi námi odehrálo za interakci, tak mi teď Sára byla úplně volná. Wade se zase postavil zpátky na nohy, chytl mě za ruce a promnul je palci. Podívala jsem se mu nechápavě do očí.

"Promiň. Nemyslel jsem to tak. Nechci se s tebou rozejít. A taky nerozejdu, když... mi dáš malý důkaz lásky," prohlásil.

"Malý důkaz lásky? Jako?" zeptala jsem se. On mi naznačil pohledem co tím myslel. „Jako myslíš, že ho mám zlikvidovat?" ujišťovala jsem se, ale on zavrtěl hlavou.

"Ne, měla bys ho nechat jít a spolu s ním i Sáru. Máš mě, ne?" řekl seriózně a já se rozesmála.

"To se mi snad zdá. Tohle jsi neřekl. Co ti na ní začalo tolik záležet? Takže to děláš kvůli ní. A já to mám udělat kvůli tobě? Vzdát se lásky kvůli někomu, kdo mě ani nemiluje? Proboha. Nebo bych ho mohla zabít a zbavit se i tebe. Akorát by mi tě připomínal. Já už vlastně ten tvůj obličej nemůžu ani vystát..." Zamyslel se a pak se z toho transu probal.

"Nerozejdeš když co? Nějak jsi ztuhl. Rozmyslel sis to?" divila jsem se jeho chování.

"Promiň, lásko moje. Byl jsem naštvanej. Žárlil jsem. Odpusť prosím, co jsem řekl. Bude to dobrý, hlavně už mi nikam neutíkej," řekl, přitáhl si mě k sobě a objímal mě. Opřela jsem si hlavu o jeho rameno a intenzivně jsem přemýšlela, jak dostanu z Kayna jeho nesmrtelnost, aniž bych musela splnit slib, který jsem mu před chvílí dala. Teď, když je to s Wadem zase dobrý.

Sára se na něj usmála cestou zpátky a zapadla do pokoje. Wade si povzdychl, ale nepřestával mě hladit po zádech. Zdá se, že dneska jsme se všichni museli něčeho vzdát i se nad sebou pořádně zamyslet. A bylo to čím dál tím horší.

"Já ti věřím, že bys ho neoživila, abys mě za něj vyměnila. Věřím tomu, že mě miluješ. A chápu, že je ti líto, že bys ho ztratila úplně a že ho nedokážeš zabít. Věřím

ti, nemusíš mi to dokazovat. Možná se smírím s tím, že bude někde žít a já budu navždycky jenom stín. Nebudu se zlobit, když ho nezabiješ. Ale nech ho se vrátit do paláce,” prohlásil. Podívala jsem se na něj jako na blázna.

„Nevadilo by ti to? Ale vždyť víš, že by byl proti mně. A snažil by se mi sebrat Heavensovou. To nejde. Měl jsi pravdu, musím se ho zbavit,” dodala jsem.

„Jak myslíš, probereme to ještě zítra. Teď bychom si měli jít lehnout. Je pozdě a mě se po tobě vážně strašně stýskalo,” řekl a naklonil se k mému uchu. „A chtěl bych se ti omluvit za to, jak jsem se v poslední době k tobě choval,” dodal a usmál se na mě.

Nechtěla jsem tohle obětovat kvůli Kaynovi a už vůbec jsem s ním nechtěla spát, ale mít v sobě elixír věčného mládí, to je něco, za co stojí riskovat. „**Najdu si tě zítra na stejném místě, kde jsme se potkali,**” vpravila jsem Kaynovi do hlavy a skočila svému Wadovi do náruče. „Tak jo. To si nechám líbit,” zašeptala jsem mu do rtů a objímala ho kolem krku.

Wade ležel na zádech a zíral do stropu, zatímco já vedle něj spala jako miminko. Konečně jsem se cítila zase v klidu, když jsme byli spolu. Hrozně jsem se bála, když mi řekl, že se se mnou chce rozejít. Co bych bez něj dělala? Taky jsem si díky tomu uvědomila, že Shadowwalkera nechci. Chtěla jsem ho už nechat jít a opravdu ho nahradit svou Temnotou.

Já vím, že už jsem to změnila asi dvacetkrát, ale až teď to tak skutečně cítím. Uvědomila jsem si totiž, že s tímhle Wadem chci být do konce svých dní. A že budou dlouhý, až se vykoupu v krvi Kayna Soultona.

„Lásko?” zašeptal, ale já vůbec nereagovala. Chytl mě za ruku, kterou jsem měla položenou na jeho hrudi a smetl jí ze sebe jako by to bylo něco prašivého. A protože mě to neprobudilo, odvážil se zajít ještě dál. Otočil se ke mně čelem a snažil se mi opatrně stáhnout z krku pečeť.

Zatahal mě ale za vlasy, tak jsem se trochu ošila, ale když se ani nehnul, znovu jsem usnula. Oddychl si a snažil se o to znovu, dokud se mu nepodařilo jí dostat z mého krku. Potom opatrně vstal z postele a tiše našlapoval směrem ke dveřím. A protože měl skoro sto kilo, ta postel ať chtěl nebo ne zapraskala. Naštěstí pro něj mě to nevzbudilo.

Když za sebou opatrně zavíral dveře od ložnice, pospíšil si za Sárrou. Kdybych zjistila, co dělá, asi bych ho nejmíň zavraždila a ještě bych si zítřejší plán na oživení rozmyslela.

„Sáruško,” zašeptal krčíc se nad její postelí. Ona otevřela oči a když viděla Wada, polekala se. „Sáruško, mám pro tebe tu pečeť. Přenes se pro Wada a vezmi jeho tělo do paláce. Řekni jim co chceš, ale co nejdřív se vrať i s tou pečeti zpátky.

Nejlepší by bylo, kdyby to vzali na sebe, že se zmocnili těla. Nebo je sem vezmi pak taky, aby věděli, kam se za tebou přenést. Buď rychlá a uvažuj chytře, máš jenom jednu šanci, jak Wada zachránit,” řekl, vtiskl jí pečeť do ruky a chtěl odejít, ale Sára si ho k sobě přitáhla a podívala se mu do očí.

„Děkuju ti, Wade. Nikdy ti to nezapomenu. Máš to u mě,“ zašeptala a on se na ní usmál a šel zpátky za mnou. Mezi dveřmi se ještě setkali pohledem.

„Za hodinu nejpozději tu pečeť nech na zrcadle v koupelně. Já se o to postarám,“ dodal a ona přikývla a hned se přenesla k Wadovu tělu, dotkla se ho a spolu s ním zmizela.

„Eldarne,“ šeptala a cloumala s ním. Ten se polekal, když jí viděl u postele. Estrellu to taky vzbudilo.

„Sáro, co tady děláš? Jsi v pořádku?“ zpovídal jí.

„Jo, nic mi není. Vzala jsem s sebou Wadovo tělo. Musíte ho vzkřísit. A taky to vzít na sebe, že jste ho sem dostali sami. Nemám moc čas na vysvětlování, musím pečeť vrátit zpátky, jinak bude mít Wade problémy u Noiry. Pojď,“ řekla, dotkla se ho a přenesla se i s ním do mé chýše.

Eldarn se nestačil ani rozkoukat. „Tohle tělo nebylo skutečný, nebudu kvůli tomu nic riskovat. Vezmi ho zpátky. Noira zítra zjistí, že to není on. Ale jsem rád, že jsi o sobě dala vědět a ukázala mi chýši. Něco vymyslím a najdu si tě i s Wadem,“ řekl a pevně jí objal.

Sára se mu rozbrečela na rameni. „Neplakej. Za pár týdnů bude Wade zase zpátky a budete spolu,“ dodal a utřel jí slzy z očí. Ona jen přikývla.

„Victorie?“ zašeptala a on se usmál.

„Je v pořádku,“ odpověděl. „Teď ale spinká,“ dodal. Ona přikývla a vzala ho zase zpátky do paláce. Tentokrát k postýlce své dcerky. Sára se hned nad ní sklonila a pohládila jí po tvářičce. Uronila slzičku a pak se i s ním přenesla zpátky do jejich ložnice pro Wadovo tělo, které ukradla.

„Co se děje?“ zeptala se Estrella, když se tam oba zase zjeví.

„Všechno ti vysvětlím,“ řekl akorát, když Sára chytla tělo Wada a přenesla se i s ním zpátky do chýše. Alespoň k něčemu ta celá akce byla dobrá. Eldarn už věděl, kde se schovávám a kde Sáru najde. Taky Sára už věděla, že to není skutečný Wade a ulevilo se jí. A v neposlední řadě to mohla říct mojí Temnotě, která z toho určitě bude mít taky velikou radost.

„Tak vysvětluj,“ naléhala Estrella, která nejspíš už neměla v plánu jít spát. Eldarn se na ní otočil a usmál se.

„Už vím, kde žije Noira. Všechno je v pořádku, jen jsme o krok blíž a o dva před ní,“ objasnil.

„Možná bychom měli udělat znovu takovou věc jako předtím. Zítra se Noira dozví, že ten Wade není skutečný Wade a bude zuřit. Přijde sem a pokusí se nám ho vzít. Když jí dojde, kde ho schováváme, což jí dojde. A pak budeme v háji. Nejlepší by bylo, kdybychom zkusili podobný trik jako kdysi,“ zmínila.

„Myslíš duplikovat krystal Srdce Derionu? Tentokrát radši dvakrát. Lepší aby to bylo zbytečně než vůbec,“ řekl, přitáhl si jí k sobě a políbil jí na čelo.

Dneska jsem se vyspala do růžova. Wade se ke mně přitulil a já se cítila zase dobře. U snídaně jsme spolu zase cukrovali jako kdysi. Sára se tvářila celkem kysele. Bavilo mě jí provokovat.

„Takže uklidíš chýši, utřeš prach, vytřeš, vyprášíš koberce, vypereš a přineseš dřevo. Já tady teď chvíli nebudu. Kdyby mi to trvalo dlouho, uvaříš Wadovi oběd. Mějte se,“ řekla jsem, políbila jsem Wada vášnivě na pusu a odešla jsem hledat toho burana.

Sára se podívala na Wada, jak už zase jí slaninu s vajíčky, což musela připravit a kousla si do chleba. „Tak co?“ zeptal se a ona si dala prst před pusu.

„Psst,“ sykla a podívala se z okna, jestli už jsem vážně odešla. A když zjistila, že jo, přisedla si zpátky ke stolu. „Tohle není doopravdy on,“ zmínila ukazujíc na tělo Wada Shadowwalkera na stole.

„A kdo to teda je?“ zeptal se, ale Sára pokrčila rameny.

„Netuším, ale Wada se chystají vzkřísit už za pár dní. Noira dneska pozná, že to není on a pak se možná pro Wada vrátí, ale oni už určitě vymyslí, jak ho před ní chránit. A co ty?“ zeptala se. Wade si povzdychl a pokrčil rameny.

„Snad si to rozmyslí a nechá Wada už na pokoji. Slíbila mi, že bude se mnou,“ odpověděl.

„Jsi fakt skvělej, že jsi tohle pro mě udělal. Máš to u mě až budeš cokoli chtít, tak...“ Wade jí přerušil.

„Stačí mi, že budeš šťastná,“ odpověděl. Sára se na něj smutně podívala.

„A ty s ní zůstaneš?“ divila se.

„Já si jí nějak srovnám,“ odpověděl. Sára mu položila ruku na jeho a podívala se mu do očí. Wade ztuhl.

„Nechci, abys to celý odskákal ty. Bojím se o tebe,“ přiznala. On se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„To nemusíš. Já budu v pohodě. Víc než to. Už jsem si to trochu naplánoval,“ řekl tajemně a pak zase pokračoval v jídle. Sára se ho už raději neptala, protože jí bylo jasné, že už jí víc neprozradí. Sice byl úplně jiný, než doopravdický Wade, ale pořád měl v sobě něco, co mu bylo víc než podobné – mysl.

Já jsem dorazila na místo plné hrůzy. Přímou pod zavěšené mrtvé ježibaby. Sledovala jsem je teď, dokud se les rozhodl, že bude den. Zdálo se mi to ale snad ještě děsivější než v noci a to je co říct.

Kayn vylezl ze své skrýše jako by mě vyhlížel. Přespával v nějaké provizorní budce, kterou si stloukl pár hřebíky a pokryl mechem, aby na něj netáhl. „Už jsem se bál, že nepřijdeš,“ řekl a usmál se.

„Já držím slovo. Tedy, snažím se,“ odpověděla jsem mu. Rozhodně jsem se s ním nechystala spát. Za prvé bych přišla o Wada, kdyby se to dozvěděl a za druhé, nějak jsem na to s tímhle týpkem neměla chuť. Ne, že by byl nějak špinavý nebo, že by nebyl pohledný, ale zkrátka jsem to prostě dělat nechtěla.

Místo toho jsem přemýšlela, jak to obejít a dostat to, co chci. Nic kloudného mě ale nenapadlo. Bylo mi jasné, že ho budu muset nějak podrazit. Ale jak? A teď, ježibabo rad'.

„Jak to uděláme? Zvát k sobě tě nebudu, není to nic pro dámu tvého postavení,“ zmínil a políbil mi ruku. Byl docela milý. Škoda ho podrazit. *Ale co to plácáš, Noiro, vždyť... ach jo, to se mnou dělá on. Jeho přirozená magie Soultonů mi dělá výčitky. Ukazuje mi světlo, ale je to k ničemu, když chci zůstat ve tmě.*

„Jednoduše. Opakuj po mě. *Te vita, mea sate guenra amida nia teade farh,*“ zašeptala jsem. On byl prostě trochu jednodušší, na což jsem sázela.

„*Te vita, mea sate guenra amida nia teade farh,*“ řekl a tak jsem se k němu přiblížila. Tím kouzlem mi dal svolení k oběti. Jsou dva druhy obětování. Buď dobrovolné, nebo nedobrovolné. Z nedobrovolného obětování si smí čaroděj uzmout jen to, co z něj zbyde, ale z dobrovolné oběti, může čaroděj dostat i jeho kouzla a moc, kterou v sobě za svůj život nashromáždil.

Vzala jsem ho za ruce a přitáhla k sobě. Podívala jsem se mu do očí. Byly smaragdově zelené. Docela hezké. Chytla jsem ho něžně pod krkem a jemně se brodic nehty v jeho vlasech jsem ho začala líbat. Jen zlehka, žádný spěch. Levou rukou jsem mu sjela po těle dolů až k jeho mužství. Byl připravený. Nedivím se, říkal, že ženu neměl dlouho.

A jak jsem se s ním muchlovala, tou rukou na jeho krku jsem ho zmáčkla natolik až jsem ho zabila. Stejně tak jako toho čaroděje, který mi vyhrožoval na klinice. Nic necítil, bylo to rychlé a bezbolestné.

„Omlouvám se, Kayne, ale já jsem ti říkala, že s tebou žádný styk nechci,“ dodala jsem a pustila jeho tělo na zem. Potom jsem si palcem od krve nakreslila zase ty dvě čáry na tvář a přičarovala dva kbelíky, kam jsem chtěla nalít jeho krev.

Sehnula jsem se k jeho tělu a prsty mu zavřela oči. „Ani jsi mi neřekl, jestli jsi našel svého otce. Jestli zjistím, co se s ním stalo, zapálím mu za tebe na hrobě svíčku,“ dodala jsem, chňapla po něm, nastavila ho nad kbelík a nehtem mu podřízla hrdlo, abych zvětšila ránu, kterou jsem mu provedla před chvílí.

Wade se Sárou uslyšeli nějaké zvuky. Slyšeli mě, jak přelévám krev z kbelíků do vědra a táhnu ho do chýše. Taký mě u toho viděli, protože byli zvědaví. Pozorovali mě z okna.

„Co to proboha vyvádí?“ zeptala se ho Sára a on pokrčil rameny.

„Vypadá to jako by v tom měla krev,“ zmínil a uskočil od okna, když jsem chytla za kliku u dveří.

„Miláčku, odnes to do koupelny,“ poručila jsem mu. Ten se na Sáru podivně podíval a šel udělat o co jsem ho požádala.

„Co je to za hnus?“ zeptal se mě.

„Hnus? To není hnus. To je nejvzácnější krev na světě. Je to plný elixíru věčného mládí. Už se to nedá vyrobit. Tvoje snoubenka je chytrá totiž a umí obchodovat s lidma,“ zmínila jsem. On na to nic neříkal a položil to vedle vany.

„Chceš se taky vykoupat?“ zeptala jsem se a svůdně jsem se ho dotýkala, ale zavrtěl hlavou.

„U mě to není potřeba, ale užij si to,“ zašeptal, letmo mě políbil na tvář a odešel. Jeho reakce mě překvapila. Vždycky dělal rád takové věci a najednou je nějaký lhostejný a odměřený. Taky jeho polibky nehřejí, ale jsou takové nic neříkající.

Rozhodla jsem se si tím teď nekazit náladu. Nalila jsem kýbl s krví do vany a natáhla ruku dlaní nad to. „*Fervere*,“ zašeptala jsem a z krve se začalo kouřit. Potom jsem tam vlezla a naložila se do toho jako do vířivky. Úplně jsem cítila, jak mládnou a sílím.

Resurrection

☆ Vzkříšení ☆

Uplynulo několik dní od toho nepodařeného vzkříšení Wada Shadowwalkera. Krvavý úplněk na to nejspíš nestačil. Snažila jsem se vyhovět své Temnotě, ale marně. Nicméně mě to vůbec netrápí. Jsem nakonec ráda, že to nevyšlo, protože bych byla v ohrožení, kdyby jo. Skutečný Wade ať chci nebo ne, by byl hrozba.

Wadovo tělo jsem jednou provždy pohřbila a spolu s ním i vzpomínku na něj. Sára na to nijak nereagovala. Překvapilo mě to, ale co už. Možná se s jeho smrtí už nějak smířila. Taky se s Temnotou sobě vyhýbali obloukem. Což přišlo zvláštní mě, ale rozhodla jsem se, že už za tím udělám tlustou čáru a budu si užívat toho, co teď mám se svým jediným Wadem Shadowwalkerem, který jak říká mě miluje.

Eldarn pořád pracoval na tom svém vzkříšení skutečného Wada a Darrena a očekával, že až zjistím, že ten Wade, jehož tělo jsem ukradla není skutečný, přijdu pátrat do paláce, ale spletl se, protože já ani nepřišla na to, že ten, co mi celou dobu ležel na stole nebyl skutečný.

Eldarnovi se Wade zdál nějaký zvláštní od té noci, co byl krvavý úplněk. Zvýšila se mu teplota z jeho mrtvých 20 stupňů na normálních 36,7, ale nedýchal a srdce mu netlouklo. Nicméně jeho bodná rána se zacelila. Čehož si nevšiml, protože ho přikryl, aby vypadal jakože spí.

Seděl vedle něj na posteli a znovu mu sahal na čelo. Taky zkoumal jeho puls, který byl tedy nehmatný. „Co se to s tebou děje, kamaráde,“ zašeptal rozrušeně. Pak sáhl na čelo Darrenovi, kterého položil vedle Wada na postel z druhé strany. Ten byl normálně studený jako vždycky. „Snad jsem něco nezkazil,“ šeptal si pro sebe a pak se šel zase hrabat v knihách, ze kterých celou dobu čerpal veškeré informace.

Během chvilky se ozval podivný zvuk. Jako by něco narazilo do dřevěného rámu postele. Eldarn se prudce otočil směrem k těm dvěma, ale ničeho si nevšiml. A tak se zase dál věnoval knihám, dokud se neozvalo lehké zakašlání. To sebou trhnul a otočil se na Wada.

„Wade?“ zakuňkal šokovaně, až se jeho oči zalily slzami, když si všiml, že zase dýchá. Skoro se ani nemohl pohnout, v jakém byl šoku. Wade si znovu zakašlal a otevřel oči. „Wade...“ pokračoval Eldarn, přiskočil k němu a chytl ho za ruku, která mu bezvládně visela dolů z postele. To byl ten zvuk, který slyšel – sklouzla mu dolů.

„Wade, slyšíš mě?“ zeptal se. Wade se na něj podíval, vypadal dezorientovaně a vyčerpaně. Taky měl oči skleněné jako by byl nemocný.

„Eldarne...“ zasípal.

„Pro Krista, Wade. Ty žiješ!“ prohlásil a objal ho. Nemohl zastavit slzy dojetí. „Zázrak. Jsi zázrak, Wade. Proboha... tolik jsi mi chyběl,“ šeptal a brečel, že mu nebylo skoro rozumět. Wade sotva dýchal, ale pak se usmál.

„Tak moc jsi mi chyběl. Myslel jsem, že se zblázním,“ dodal a šťastně se usmál. Wade se taky pousmál, ale zatím si nějak moc neuvědomoval co se děje, ani že byl vlastně mrtvý.

„Proč bych jako nežil, idiote? A proč mě tak drtíš? Bolí mě na hrudi, nemůžu dýchat,“ objasnil, a tak ho Eldarn milostivě pustil.

„Wade, ty jsi byl mrtvej,“ řekl a Wade se zasmál. Až se zase rozkašlal.

„Mrtvej? Jsi normální? Nejspíš jsem to asi jenom přehnal zas s whisky. Jsi až moc ochránářskej. Ale mě to nevadí. Mám to na tobě rád,“ dodal líně, z legrace mu rozčuchal vlasy a pak zase zavřel oči únavou. Musel být opravdu hodně vyčerpaný, když mluvil jako by umíral a ani si nevšiml Darrena vedle sebe.

„Jsem... unavenej a třetí mě hlava. Asi si ještě zdřímnu. To musela být teda jízda, když mám totální vokno,“ dodala usnul. Eldarn nic neříkal, jen na něj vyjeveně civěl. Nechápal, jak to, že se probral a Darren ne. Navíc když ještě nepoužil ani to kouzlo. A taky se divil tomu, že je tak vyčerpaný. A nakonec musel přijít na to, jak mu vysvětlí, co se sakra za těch sedm měsíců, co byl mrtvý všechno stalo.

Potom odkryl peřinu z jeho hrudi, aby se o něčem přesvědčil, a když si všiml přes díru na jeho mikině, že je rána zahojená, zamyslel se. „Krvavý úplněk...” zašeptal si pro sebe a pak mu to došlo, že jsem ho nějak musela vzkřísit já.

„Ay tě vzkřísila na dálku,“ zašeptal si pro sebe a spokojeně se usmál. Pak proti němu natáhl svou ruku a svojí derionskou mocí posílenou silou Srdcem Derionu, ho začaroval vším možným, aby byl zase skoro nezranitelný. Alespoň proti ježibabám. Taky na to vyplácá spoustu síly, ale to mu bylo jedno. Pro jeho Wada cokoli.

Já jsem taky listovala stránkami a snažila se za každou cenu přijít na to, proč moje kouzlo nefungovalo. Nikde jsem ale žádnou odpověď na svou otázku nenašla. Podle těch knih a návodů bylo všechno v pořádku. „Sakra,“ prskla jsem naštvaně a prudce zavřela knihu.

„Wade,“ zavolala jsem na něj z pracovny. Byl v obýváku a něco si čmáral do sešitu. „Lásko, půjdeme do města?“ zeptala jsem se, když se objevil mezi dveřmi. On přikývl.

„Můžeme,“ řekl a udělal ke mně pár kroků, stoupl si za mě a položil mi své velké ruce na ramena. „Copak to děláš?“ zeptal se, zatímco mě jemně masíroval. Otočila jsem k němu hlavu.

„Už nic. Chtěla jsem jenom pochopit, proč to kouzlo nefungovalo, ale nejspíš se to nikdy nedozvím,“ odpověděla jsem mu. On se ke mně sklonil a políbil mě letmo na tvář.

„Hm, nejspíš. Už na to kašli. Víím o lepších věcech, co se dají řešit. Třeba bys mohla najít jiný způsob, jak ze mě udělat člověka,“ navrhnul. To mě upřímně nenapadlo, že by šlo, tak jsem se tím vůbec nezabývala, ale když to řekl... *Proč vlastně ne? Už je jediným Wadem Shadowwalkerem v Derionu a je to můj snoubenec, mohl by mít tělo, které není tvořené ze stínů.*

Podívala jsem se mu do očí. „Jasně, budu na tom pracovat. Ted' bych se ale chtěla s tebou pobavit. Co třeba noc někde jinde?“ zeptala jsem se. On si přikousl ret a pohládl mě po tváři prstem.

„Co navrhuješ?“ zeptal se. Já se usmála, zvedla se ze židle, stoupla si na špičky a objala ho kolem krku.

„Nech se překvapit, srdce moje,“ zašeptala jsem do jeho rtů a lehce vjela špičkou jazyka mezi ně. Pak jsem ho políbila. On mi polibek opětoval a než stihl zavřít oči, všiml si Sára v chodbě. Jejich oči se střetly a to mě vyrušilo. Podívala jsem se, kam se dívá a když jsem viděla Sárku, zpražila jsem jí pohledem.

„Nemáš sekat dříví a trhat plevel?“ rýpla jsem si.

„Jasně, jdu na to. Jen jsem se byla vyčůrat. Omlouvám se, nenechte se rušit,“ řekla mile, podívala se ještě jednou na Wada a utekla na zahradu. Já se podívala na Wada a na to, jak se tváří. Nedalo se z něj číst. Ale nemusela jsem být Estrella, abych mu viděla do hlavy. Mezi ním a tou zatracenou rionkou něco je.

Ale rozhodla jsem se dělat, že to nevím. Nechtěla jsem se s ním hádat a už vůbec ne ho od sebe žárlivými scénami odradit. Přiložila jsem mu prst na ret a jemně ho pohládila.

„Co bys rád dělal, miláčku?“ zeptala jsem se ho. On se na mě tak zvláště podíval a pak se pousmál.

„Šel někam pryč. Tady v tom lese mě to už nudí. Mám chuť na dobrý jídlo z restaurace, zašel bych se projít do města... kamkoli budeš chtít. Budu dělat cokoli,“ odpověděl. Všimla jsem si, že očima zase uhýbá směrem k oknu, pod kterým chodila Sára se sekýrou. *Dobrý nápad jít někam, kde ta otrěsná holka není. Aspoň ho nebude neustále rozptylovat svojí přítomností.*

Eldarn běžel pro Estrellu jí říct, co se stalo. Hned ho chtěla vidět, a tak si tiše povídali, zatímco ho sledovali, jak spí. „Jak dlouho myslíš, že bude spát? Myslíš, že bude v pořádku?“ zeptal se a ona pokrčila rameny.

„Co mu mám říct jako první až se probudí? Nechci ho hned vyděsit, že je Sára s Ay a... chudák, bude v šoku. Asi začnu tím, že má dceru derionku a že je kouzelná,“ zmínil. Estrella jen přikývla.

„Co na mě tak civíte, proboha,“ prohlásil rozespale Wade a protahoval se. Spal už několik hodin a už se konečně cítil líp. Oba se podívali na Darrena vedle něj. Wade následoval jejich pohledy a když ho viděl, šokem málem slítnul z postele.

„Do hajzlu, co ten tady dělá?“ zeptal se a letmo se dotkl jeho studené kůže prstem. Pak se podíval na Eldarna s Estrellou a když oba jen přikývli, prudce vstal a rozhlížel se kolem, jako by tam roky nebyl. Pravdou je, že se tam toho hodně i vizuálně změnilo.

„Můžete mi laskavě vysvětlit, o co sakra jde? Co se tady kurva stalo?“ zeptal se rozrušeně. A ta divnost pokračovala, když mu jeho sestra padla do náruče a dojatě ho objímala. Wade koukal šokovaně na Eldarna, zatímco jí držel kolem pasu.

„Jsem ráda, že jsi zpátky. Opravdu,“ přiznala a pak se od něj odtáhla. Eldarn nic neříkal, jen si strčil ruce do kapes.

„No, asi si sedni, Wade, protože to bude pecka. Nevím kde začít,“ řekl.

„Děsíš mě, kreténe. Tak už to vysyp!“ syknul na něj. „A co je s tebou? Jak to, že vypadáš jako bys byl na plastice. Kde máš sakra brejle a svůj šprtskej ksicht?“ dodal suše.

„Wade, ty jsi umřel. Je to sedm měsíců plus mínus, co se to stalo,“ začal takhle. Wade se zamyslel. Vzpomněl si na Anomaris a na to, jak po něm hodila dýkou a opravdu sebou plácnul zpátky na postel, protože se mu podlomila kolena.

Pak zase ale prudce vstal. „Co je se Sárrou? Kde je Sára? Je v pořádku? A co Anomaris? Kde je ta děvka teď? A proč je Darren mrtvej? A co se stalo s Ay?“ hysterčil. Estrella si s Eldarnem vyměnila pohled.

„Sára je v pořádku a Anomaris je mrtvá,“ odpověděl. Wade vytřeštil oči.

„Moje dcera...“ zamumlal. „Kde je moje dcera? Prošvihl jsem její narození?“ byl úplně rozrušený, přecházel z místa na místo a vypadal, že se z toho za chvíli složí. Eldarn k němu udělal krok a chytl ho za ruku.

„Wade, popořadě, ano? Klid. Všechno je dobrý. Teď si jenom sedni a poslouchej. Všechno ti řeknu. A nemusíš se bát, nic se neděje. Hlavně klid,“ chlácholil ho.

„Jak mám být v klidu, demente? Vždyť mi říkáš, že jsem byl sedm měsíců mrtvej. A já absolutně nechápu, co se stalo a bojím se, co se dozvím. Chci vidět Sárrou a svojí dceru. Řekni mi okamžitě, kde jsou a co se jim stalo!“ ječel a cloumal s ním.

„Nic se jim nestalo. Jsou obě v pořádku a za chvíli svojí dceru uvidíš. Teď mě poslouchej, Wade, musíš se uklidnit. Dýchej,“ šeptal, zatímco se mu díval do očí a držel ho za ruce jak nějaký terapeut. Wade ho kupodivu poslechl. Když mu Eldarn řekl, že je všechno v pořádku, zklidnil se.

„Dobře... teď ti to povím,“ řekl a podíval se na Estrellu. „Nech nás prosím o samotě, zlato,“ požádal jí. Ona tedy odešla. A hned, jak se za ní zavřely dveře, Eldarn se podíval zpátky na Wada, který měl slzy v očích.

„Po tom, co se to s Anomaris stalo, Sára tě přivedla do paláce. Teda tvoje tělo. Strašně moc plakala a... to my všichni. Zvládl jsem to jenom proto, že jsem se upnul na tvůj výzkum Éteru. Věřil jsem, že na to přijdu a že tě dostanu zpátky, jinak bych to nezvládl. A Sára tomu věřila taky.

Uspořádali jsme královský pohřeb. V životě jsem neviděl tolik lidí pohromadě, Wade. Přišel celej Derion včetně rionů z lidského světa. Bylo to epický,“ vyprávěl. Wade se pousmál.

„No a pak se to strašně podělalo. Anomaris ze sebe udělala ježibabu. Očernila si duši a byla nezastavitelná. Potom si přišla pro Sárrou. Šla na to přes Darrena. Uvěznila ho svojí mocí dole ve třináctý komnatě. Všichni jsme si mysleli, že utekla, tam nás nenapadlo hledat. Použila ho jako návnadu pro Ay a ta samozřejmě přišla. No a tu zase využila jako návnadu na Sárrou,“ vyprávěl. Wade sebou trochu trhnul.

„Co se jim stalo? Je Sára v pořádku?“ ujišťoval se a Eldarn přikývl.

„Neboj se, už je všechno dobrý. A bude ještě lepší až do toho všeho vložíš i svojí hlavu,“ odpověděl. Wade přikývl.

„Tak pokračuj, co jim provedla?“ vyzvídal. Eldarn se nadechl a podíval se mu do očí. Věděl, že teď ho hrozně vyděsí tím, co mu řekne.

„Anomaris Sáru bodla do břicha a v podstatě jí tím vykastrovala,“ odpověděl. Wade vytřeštil oči.

„Cože? A jak mohla jako moje dcera teda přežít takovou věc? A co Sáruška?“ polekal se. Eldarn přikývl.

„To ti povím. Dopadlo to dobře díky mně a tobě. Nebýt toho krystalu se svojí mocí, který jsi mi po Sáře poslal, všechno by bylo úplně v hajzlu. Po tom, co Anomaris bodla Sáru, zabila Darrena tak jako tebe. Rovnou do srdce. Ay se z toho složila. A nebýt smrtícího výkřiku, který jí očernil duši a zabil Anomaris, nikdy by se odtamtud nedostaly se Sárou živý. Pak Sára použila pečeť a ze všech posledních sil se se všemi přenesla do paláce,“ vysvětlil.

Wade si přikrýval pusou rukou, něco takového by nikdy ani nevymyslel natož, že by to měla být realita. „To je strašný. Museli všichni strašně trpět. Ay dokázala vytvořit smrtící křik jako Malá Derionka... To pak musela být opravdu nešťastná. A Sára byla taky, ale je rionka a rioni takovou věc nedokážou...“ zmínil. Eldarn mu dal za pravdu přikývnutím.

„Jak jsi teda zachránil Sáru a mojí dceru? Už to sakra vyklop,“ tahal z něj.

„Vtáhl jsem jí včas do krystalu Srdce Derionu, takže se v něm vyvíjela jako v inkubátoru. Sára už není plodná, Wade, ale je v pořádku,“ informoval ho. Ten jen smutně přikývl. „No a pak, když byl čas na to, aby se narodila, zjistil jsem, že celou tu dobu čerpala čistej Éter z krystalu. Bylo tam tolik síly včetně moci Srdce Derionu, že se stal zázrak.

Tím, že měla za otce deriona a díky krystalu v podstatě i za matku derionku s nepředstavitelnou silou, narodila se jako derionka a Srdce Derionu,“ řekl mu opatrně. Wade ztratil slova a pak se doširoka usmál.

„Chceš mi tím říct, že moje dcera se Sárou je... že je čistokrevná a že je Srdce Derionu?“ zeptal se a Eldarn přikývl. Wade ho k sobě přitáhl a pevně ho objal. Potom se od něj odtáhl a nevěřicně vrtěl hlavou.

„Ty jsi zatracenej génius, ty moulo. Ty jsi prostě totálně dokonalej,“ prohlásil, zatímco na něj zíral s otevřenou pusou. Stejně tak i Eldarn, protože slyšet od Wada takový kompliment bylo jako by ho chválil samotný bůh. Tedy tak Wada stále vnímal.

„Jmenuje se Victorie Shadowwlkerová a narodila se 2. dubna s necelými třemi kily. Je ti strašně podobná. A momentálně mám její moc já. Ale neboj, zase jí vrátím. To jsem udělal kvůli Noiře. Teda chci říct Ay. Víš, ona je z ní tak trochu ježibaba a teď má Sáru u sebe za spřízněnou duši...“ vypadlo z něj. Wade ztuhl.

„Cože? Nechals mojí Sáru ježibabě? A Heartový?“ polekal se. „Jak jsi jí mohl nechat, aby si jí vzala?“ křičel na něj a hrubě do něj strčil.

„Věř mi, že si to vyčítám, ale nemohl jsem s tím nic dělat, Wade. Je tu jedna věc, co jí zachrání a to je on,“ dodal ukazujíc na Darrena. Wade se na něj podíval a zpátky na Eldarna.

„Děláš si prdel? Vždyť je mrtvej,“ syknul podrážděně. Eldarn přikývl.

„To ty jsi byl taky, Wade. Snažím se o jeho vzkříšení. Poslyš, s Ay je to trochu jiný než s ostatníma ježibabama,“ zmínil. Wade přikývl jako by to tušil.

„To se dalo čekat, že jo. Je to Heartová a je v některých věcech stejná jako já,“ dodal sklesle. Eldarn mu dal za pravdu přikývnutím.

„Hned první den zhmotnila svojí Temnotu. To znamená, že se možná setkáš se svým identickým dvojčetem,“ oznámil mu opatrně. Wade se na něj podíval jako na idiota.

„Zhmotnila svojí Temnotu? To si děláš... to je šílený,“ zmínil. Eldarn přikývl.

„Jo, její duše je černá jak uhlí, ale Temnota na ní už nemůže. Navíc, ona tě asi milovala jako ty jí, protože... jak to říct, její Temnota na ní neměla takový vliv, jaký by normálně měla na ježibabu mít.“ Wade ho přerušil.

„Počkej, počkej,“ zasmál se. „Jak ty sakra víš o tom, co jsem cítil k Ay?“ zeptal se. Eldarn se mu opatrně podíval do očí.

„Nezlob se, ale k tomu, abych přišel na to, jak Éter funguje, tak jsem ti trochu prohrabal věci a nějak jsem se to dočetl v tvém deníku, který jsi psal o Temnotě,“ odpověděl. Wade si povzdychl.

„Okej, nech si to ale pro sebe. Jinak tě asi budu muset zabít,“ pohrozil mu a Eldarn přikývl.

„No obecně... Moc to celý nechápu, nevím o co jde, ale oslovovala ho *srdce moje* a vypadalo to, že je jím úplně posedlá. Chce si ho vzít. Teda, je to komplikovaný, protože...“ Wade na něj šokovaně zíral, skoro ztratil slova.

„Chtěla tě nahradit svojí Temnotou a vzít si tebe. Taky chtěla vládnout s tebou Derionu, ale to jí nevyšlo. Nějak jsem jí podstrčil iluzi, kterou se jí nepodařilo vzkřísit a vzkřísila místo toho tebe. Podle mě neví, že jsi naživu. Toho pro teď musíme využít. Aspoň dokud nebude naživu on,“ vysvětlil a ukázal na Darrena.

Wade vypadal, že je z toho docela mimo. „Chceš mi říct, že mě oživila ona? A jak ho teda chceš vzkřísit?“ tahal z něj. Eldarn se na něj podíval.

„No tak, jak jsem chtěl vzkřísit tebe. Podával jsem ti několik dní Éter. Vypočítal jsem to na sedm týdnů, aby tě to neroztrhlo. Potom má přijít na řadu kouzlo. Počkej, ukážu ti to. Přišel jsem na to, jak ovládat Éter,“ prohlásil nadšeně a běžel do pracovny pro sešit, kde to měl napsané. Wade neměl slov. Nebo spíš jich měl hodně, ale vzájemně se blokovaly, takže neřekl jedinou věc.

„Koukej, tohle je vzorec vzkříšení. Vlastně jsi na to přišel sám, ale chtělo to drobnou úpravu,“ zmínil, ukazujíc mu komplexní vzorec na papíře. Wade si vzal sešit do ruky a počítal. Pak se na Eldarna šokovaně podíval.

„Eldarne... ty jsi vážně ten nejchytřejší člověk na světě,“ prohlásil. Ten se na něj jen rozpačitě podíval.

„Ještě je tu něco, co nevíš. Udělal jsem ze sebe deriona. Chtěl jsem to udělat i se Sárrou, ale nestihl jsem to včas. Nicméně, až jí přivedeme zpátky, udělám to a budete se moct vzít tady a moct spolu vládnout Derionu. Jak sis vždycky tajně přál,“ řekl.

Wade se rozbřečel dojetím. Bylo toho na něj moc, co musel vstřebat. A právě teď... tenhle „derion“ mu pomohl k něčemu, co snad bylo i reálně nedosažitelné.

Vždycky chtěl mít všechno, ale věděl, že to nejde. Ale tenhle moula mu dokázal, že to jde a udělal to pro něj, protože ho upřímně miloval.

„Eldarne... U všech svatých, ty jsi tohle udělal? Kvůli mně?“ zeptal se s třesoucím se hlasem. Eldarn přikývl.

„Strašně jsem chtěl, abys na mě byl pyšnej, Wade. A chtěl jsem, abys byl šťastnej. Taky jsem ti to dlužil za to, co jsem ti všechno udělal,“ objasnil.

„Já jsem na tebe pyšnej. Nejvíc jsem na tebe pyšnej. Ty jsi fakt bůh. Vždycky jsem to věděl a občas na tebe žárlil... už ale nežárlím, jsem rád, že tě znám a že jsi můj,“ řekl a ukázal mu na nápis na jeho ruce. Eldarn se pousmál a ukázal mu svůj. Wade přikývl.

„A nedlužil jsi mi to,“ řekl a zase se mu podíval do očí. „Nedokážu najít ani správný slova, tohle je... to jsem nečekal. Já nevím, co na to mám říct. Snad jenom to, že si to ani nezasloužím. Eldarne... brácho, ty jsi tak skvělej kámoš,“ dodal a rozesmál se.

Eldarn se na něj spokojeně díval a poplácával ho po rameni. „To ty jsi taky, Wade. Neumím si představit, že bych o tebe přišel. Ty jsi mě motivoval. Dělal jsem to i pro sebe. Za první, abych tě získal zpátky a za druhý, protože nejsem dobrý král Derionu. A nejen to... bude to znít asi blbě, ale tvoje radost z něčeho, co udělám, to je prostě jako droga,“ dodal.

„Jsi král Derionu, jo? To mě nepřekvapuje,“ prohlásil Wade a Eldarn přikývl.

„Jenom dočasně samozřejmě. Jediný opravdový král Derionu jsi ty,“ řekl a lehce se mu poklonil. Wade se pousmál.

„Tak ještě doladíme to Rko, co ty na to?“ zeptal se, chytl ho za ruku a nějakým kouzlem mu z Rka jako rion udělal D jako derion. Teď zase dojal on jeho. Sám nevěděl, jak to udělat. Doplnovali se. „Takže ses oženil... to je skvělý. Konečně. Vzal sis moji sestru. To jsme teď ještě ke všemu i švagři. Gratuluju,“ zmínil.

Eldarn si odkašlal, aby se mu nechtělo brečet a podíval se na něj. Wade se zase díval na něj. Jeho šedé oči působily už relativně klidně. „Chceš vidět zázrak, který jsi zplodil?“ zeptal se a Wade hned vstal z postele.

„Samozřejmě,“ odpověděl a následoval Eldarna ven z ložnice. Malá Victorie byla zrovna s chůvou, která byla zároveň i její kojnou. „A co ostatní děti, jak se jim daří?“ vyzvídal cestou.

„Dobře. Wade je strašně chytřej. Jde mu fyzika po tobě. Taky jsem mu s ní hodně pomáhal. Ukážu ti pak, co vymyslel. Budeš pyšnej. No a holky jsou sladký. Raina krásně maluje, poslední dobou, co jsi umřel, tak samý depresivní věci, ale to se změní, až tě uvidí. A Nora... tak nějak se ti to bojím říct, ale trochu jsme si jí s Estrellou osvojili. Hodně k nám přimkla a my k ní. Tvoji ztrátu vnímala asi nejhůř,“ objasnil.

„Kdy je uvidím? Kde jsou teď?“ vyzvídal.

„Teď mají hodinu, ale dneska výjimečně jim školní teror odpustíme – vrátil se jim táta ze záhrobí,“ zmínil a zasmál se. Wade byl z toho všeho úplně zaskočený, takže se podle toho i choval. Nebyl tak úplně sám sebou. Taky měl starost, co se Sárrou a byl nesvůj ze mě jako z ježibaby a pak tu byla moje Temnota – jeho dokonalá kopie.

Když Eldarn otevřel dveře do pokoje, kde žila princeznina chůva a kojná, ihned vstala z křesla a poklonila se Eldarnovi jakožto svému králi. Když se ale za ním objevil i Wade, úplně ztuhla.

„Vaše Veličenstvo, vy opravdu žijete,“ zakuňkala překvapeně a padla před ním na kolena. „Jsem tak ráda, že jste zpátky,“ zašeptala. Eldarn se podíval na Wada a pousmál se.

„Jsem ti říkal, že nejsem dobrej král Derionu. Všichni chtějí tebe, jsi pro ně ten jedinej, koho chtějí následovat. Vzhlíží k tobě,“ objasnil.

„Smíš se postavit. Taky jsem rád, že jsem zpátky. Můžu teď vidět svou dceru?“ zeptal se. Ona přikývla a hned pro ní běžela k postýlce. Vzala jí do náruče a tím ji probudila, takže začala vriskat.

„Tohle je princezna Victorie,“ sdělila mu a podala mu jí do náruče.

„Oh můj bože, moje mistrovský dílo,“ prohlásil zatímco si jí plačící položil na hrud'. „Ale no tak, Victorko. Tatínek je tady. A už od tebe nikdy nikam neodejde. Miláčku,“ šeptal jí do ouška a políbil jí na tvář. Ona přestala plakat. Bylo to jako nějaké kouzlo. Jako by věděla, že je to její táta.

Eldarn je chvíli pozoroval, jak spokojená je jeho dcera v jeho náruči, jak spokojený je Wade se svojí dcerou, a s tím vším, co pro něj Eldarn neplánovaně zařídil. A ulevilo se mu. Najednou byl opravdu šťastný. Sice neměli vyhráno, ale i tak bylo co slavit. Přece život.

S Wadem jsme se prošli po Starém městě, navečeřeli se, a ruka v ruce šli kolem řeky někam se ještě pobavit. „Chtěla bych svého syna zpátky,“ oznámila jsem mu z ničeho nic. Překvapeně se na mě podíval.

„Aha. O tom jsme nikdy nemluvili. Myslel jsem, že tě nezajímá,“ odpověděl. Otočila jsem se na něj a povzdychla si.

„Nechceš cizího spratka, chápu,“ sykla jsem na něj.

„Takhle jsem to říct nechtěl, ale máš pravdu, nechci,“ řekl striktně. Spíš bych to čekala od sebe. Naštvala jsem se. A to jsem mu chtěla najít způsob, aby měl tělo a mohla jsem s ním mít další, ale teď mě nějak přešla chuť. Vysmekla jsem se mu a šla jsem napřed.

„Ale tvoje dítě není cizí, tak jsem to myslel,“ řekl a já zastavila a podívala se na něj. Tohle dost zachránilo situaci. Nevím, jestli to řekl, abych od něj neutekla, nebo to myslel vážně, ale vzala jsem to.

„Určitě? Víš já taky nejsem nadšená, že mám s Paynem dítě. Ale poslední dobou mi docela chybí. Je to můj syn, nosila jsem ho v sobě devět měsíců. Tahle vazba asi úplně nezmizela,“ zmínila jsem a on přikývl.

„A kdyby byl Payne naživu, tak si myslím, že ta s ním by taky tak úplně nezmizela. Hlavně by se z tebe ani nestala ježibaba,“ připomněl.

„To je hodně kdyby, nezdá se ti?“ rýpla jsem si. Zdál se mi v nějaké podivné náladě.

„A jak to chceš udělat? Ty víš, kde ho najdeš?“ vyzvídala.

„Jasně, že vím kde ho najdu. Bude s Paynovo matkou. Spíš mě udivuje, že jsem na něj skoro zapomněla. To určitě nebude náhoda, udělali to schválně. Vymazali mi na něj vzpomínky, abych ho nechtěla zpátky, ale moje láska k němu je asi silnější. Já ho chci zpátky!“ objasnila jsem.

„Ok, takže ho půjdeme vyzvednout a vrátíme se domů jako idylická rodinka, to mi tím chceš říct?“ pokračoval. Podívala jsem se na něj jako na blázna.

„Ty na něj žárlíš nebo co?“ sykla jsem na něj.

„Ne, ale asi nejsem úplně připravená na to, mít najednou dítě. Vždyť jsme se sotva dali zase dohromady. Kdybys čekala moje, připravil bych se za těch devět měsíců, ale takhle je to strašně rychlý. A co s ním? Bruxell je nebezpečný pro takový mimino,“ dodala.

Měl pravdu v tom, že nejsem zrovna ideální matka, ale je to moje dítě a mělo by být se mnou. A já bych ho přece chránila. *Ježibabí máma, absurdní. Co je to se mnou? Kde se to ve mně bere? Myslela jsem si, že tohle už nikdy neucítím, ale je to tady a bolí to.*

„Je to blbost. Ježibaby nemají děti. Nemají ani manžely,“ dodala jsem sklesle a šla jsem napřed.

„Taky nemají mít duši navěky, ani by neměly nechat kráčet svojí Temnotu vedle sebe... Noiro, ty nejsi jen tak ledajaká ježibaba. Jestli chceš mít svého syna u sebe v chýši, tak to zařídíme. Víím co je to láska, musí to pěkně bolet. Odloučení je dost na nic. Chápu to, ale nechtěj po mě, abych z toho byl nadšený...“ prohlásil a já se na něj podívala s očima na škvíru.

„Jak ty jako víš jak bolí odloučení? Kde by se to v tobě vzalo? Vždyť jsem tvoje první a jediná žena, kterou jsi měl,“ zmínila jsem.

„No to jsi samozřejmě. Ale tak nějak si to dokážu představit,“ odpověděl. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že mi lže. *Určitě k té rionce něco cítí. Svedla ho? Měli spolu něco, když jsem tam nebyla? Je to Heavensová, miluje Wada a on je úplně stejný. Třeba ho nějak...*

„Zapomeň na to. Máme důležitější věci na práci než nějaký děti. Beztak už si na mě ani nepamatuje, je to dávno a on je docela malej... zapomněl na mě,“ dodala jsem smutně. Wade si oddychl a doběhl mě.

Skutečný Wade seděl už hodinu obšpaný svými dětmi v salóňku a v náručí držel Victorii, která spokojeně spinkala. Naproti seděla Estrella s Eldarnem a povíдали si.

„A co Alyssa, brečela pro mě? Aspoň trochu?“ vyzvídal.

„No jéje,“ pousmál se Eldarn. „Hotový potoky. Všichni brečeli. Dokonce i Earthan. Ale ten víc oplakával Darrena,“ zmínil. Wade se pousmál nad Eldarnovo upřímností.

„Co asi tak dělá Alyssa. Říkala, že je vdaná...“ zmínil.

„A ty jsi ženatej, doufám, že na to ani nemyslíš,“ rýpnul si Eldarn a Wade zavrtěl hlavou. Estrella se pousmála.

„To víš, že ne. Jsem šťastně ženatý. Ale chybí mi. A teď mám strach o Sáru. Nejradši bych tam vtrhnul a... Tak mi aspoň vyprávěj o Ay. Jaká je jako ježibaba?“ vyzvídá.

„Strašná,“ odpověděl suše.

„Strašná jako, že je jako já v ženském těle?“ tahal z něj. Eldarn přikývl. Wade se pousmál. „Když jsi mi četl ten deník,“ zmínil a podíval se na Eldarna. Pak se podíval i na Estrellu. „A ty, když mi vidíš do hlavy, tak odpovídá Ay jako ježibaba mojí Temný Ay?“ zeptal se.

Estrella s Eldarnem si vyměnili pohledy. „No...“ začal Eldarn. „Nevím co ti dva spolu dělají v ložnici, ale myslím, že jo. Naposledy když tu byli, tak to vypadalo, že by si to nejradši rozdali na trůnu. A taky se šušovalo, že spolu spali v kostele svatý Amélie přímo na tom posvěceném oltáři,“ prohlásil a Wade se tak zvláště pousmál.

„Tam jo? No to jsou ale nemravý,“ opáčil. V tom k němu přiběhla Nora a vlezla mu na klín.

„Táta je domeček,“ oznámila sestře a přitulila se k němu a ke svojí nevlastní sestřičce. Wade jí jen pomohl na klín a zasmál se. Estrella mu civěla beze studu do hlavy a on se nechal.

„Co je?“ zeptal se Wade s nevinným výrazem v obličejí.

„Ty víš,“ oznámila mu Estrella.

„O co jde?“ utrl se na ní Eldarn.

„To bylo naše místo. Párkrát jsme tam na sebe narazili. Ale to, co vidíš v mojí hlavě je jenom moje představa. Nikdy se to nestalo. To mi vyprávěla, že se mnou dělala ve snu, když se jí zmocnila Temnota. Já s ní nikdy nespál,“ objasnil raději na rovinu.

„Takže si to pak splnila se svojí Temnotou, když se stala ježibabou? To je celkem žhavý. Asi do tebe byla celá udělaná. To tě tak pobavilo, když jsem zmínil ten oltář?“ ujišťoval se Eldarn a Wade přikývl.

„Myslím, že bloncka nebude mít radost až ho vzkřísíme,“ prohlásil a všichni mu dali za pravdu hmknutím.

„Ale jak ho znám, tak to nevzdá. Miluje jí. A počítal s tím, že bude ježibaba, něco už vymyslel. Jo a jen tak mimochodem, taky jsem se tam ženil,“ oznámil mu. Wade ho jen poplácal po rameni. Pak z něj Nora z ničeho nic seskočila, že ho patou málem vykastrovala. Wade zaskučel, že vzbudil Victorku, která začala řvát.

„Oh, do háje, ty máš ale páru, dítě moje,“ zašeptal bolestně, zatímco si od něj Eldarn bral Vicki, aby jí utišil. Estrella se hihňala a Nora se rozbrečela, když viděla, že mu ublížila. Byla to vážně dramatická chvíle.

„Jsi v pořádku, tatínku?“ zeptala se ho, když přestal kňučet jak postřelený psisko. On se jen zmohl na přikývnutí.

„To víš, že jo. Běž si hrát,“ dodal a ona už spokojeně odběhla.

„Jsou sladký, jak jsou empatický. Kdo by to byl řekl, když jsou po tobě a po Anomaris,“ rýpnul si Eldarn.

„To jo,“ souhlasil Wade, narovnal se a pak se zasmál. „A co je vůbec s malým Darrenem?“ zeptal se.

„Má ho u sebe Artemis,“ odpověděla Estrella.

„Dobře, ale jak to, že po něm Ay nejde?“ divil se.

„Něčím jí zakouzčila, aby na něj zapomněla. Myslím si, ale že si na něj vzpomněla. Každopádně v sobě nemá dostatek citu a vzpomínek, aby ho chtěla zpátky. Je mi ho líto, ztratil oba rodiče,“ zmínil Eldarn.

„Hm, ale aspoň určitě se ho ujme Darren. Musíme ho vzkřísit co nejdřív. Tak jak to máš vymyšlený? Říkal jsi, že mu budeš podávat 7 týdnů Éter. Jak je to dlouho?“ zeptal se. Eldarn se zamyslel.

„Jsme v půlce. Vlastně, koukni na to, třeba tě napadne, jak to urychlit,“ řekl Eldarn, natáhl před sebe ruku se znamením D na dlani a přičaroval k sobě sešit se vzorci. Wade se pro sešit hned natáhl a pročítal si to.

„No tak já vás nechám pracovat a půjdu si hrát s dětma. Mám si vzít Victorku s sebou?“ zeptala se jich.

„Ne, nechám si jí. Už se od ní nehnu,“ odpověděl suše Wade a zase se zaměřil na fyziku. Eldarn mu nakukoval přes rameno a sem tam se na něj díval, jak počítá. Tolik mu chyběl tenhle soustředěný výraz, který u toho měl. A to, že budou zase spolu na něčem pracovat.

Uplynulo několik dní. Eldarn vrátil Wadovi všechnu sílu, jakou měl předtím, než opustil tenhle svět. Takže zase byl on ten nejmocnější derion v Derionu proti mně, která měla díky ježibabství úplně stejnou sílu. Tohle byla už spíš jen válka mozků a oni s Eldarnem byli dva a až vzkřísí Darrena, budou proti mně tři.

Já nemohla spát. Od té doby, co jsme si s Wadem povídali o budoucnosti, moc nám to neklapalo. Bylo to ale ve mně. Já se nějak na představu, že mám u sebe svého syna upnula.

Wade taky nemohl spát, ale nevěděla jsem to, protože jsme spali odděleně. Ne, že bychom se pohádali, ale on usnul u zrcadla, tak jsem šla do ložnice sama. Ale po chvíli se probudil a chystal se ještě něco zakousnout, než si půjde lehnout a potkal v kuchyni Sáru, která měla taky hlad. Normálně nemá dovoleno se toulat po chýši, ale ona na pravidla nikdy moc nedbala.

„Wade...“ zašeptala překvapeně, když do něj vrazila po tmě na chodbě.

„Promiň, nebouchnul jsem tě?“ zeptal se, ale zavrtěla hlavou. Ještě jí ale držel za ramena.

„Noira už spí?“ zeptala se ho, ale on pokrčil rameny. „Musím ti něco říct,“ pokračovala tiše. On se k ní naklonil a čekal, co mu řekne. Nejspíš čekal, že mu řekne, že ho má ráda a že si to rozmyslela a chce to s ním zkusit, ale představivost je někdy pořádná mrcha.

„Já rozbila při uklízení tu její lahvičku s nějakým elixírem. Myslím, že to bylo zrovna něco vzácného... no a třeba bys to mohl vzít na sebe, protože mě by zabila,“ vysvětlila a on přikývl a zlehka se pousmál.

„Jasně. A co vzácného myslíš, že to bylo?“ tahal z ní. Sára se zamyslela.

„Něco... jak se to jenom jmenovalo... pojmenovala to jako Delulu, nevím co přesně to znamená,“ odpověděla a on se polekal.

„Ale já jo. Delulu znamená, že utíká pomocí magie do snů, nebo vzpomínek, kde se cítí líp. Je to černá magie, očerňuje to duši, ale to jí už nijak nevadí. Ale ovládá to její mysl,“ objasnil.

„Jsem ráda, že si tak hezky rozumíte,“ prohlásila jsem mezi dveřmi. Oba se na mě prudce otočili. „Je to přesně jak říkáš, miláčku. Pomáhá mi to přemýšlet. Vidím věci, který už jsem jednou prožila jako bych se pozorovala z pohledu třetí osoby. Je to zajímavý a docela návykový. Ale není to nic, co by vás mělo znepokojovat.

Ale, že jsi mi to rozbila a chtělas to hodit na mýho snoubence, to tě, děvenko, donutím odpracovat. A neboj se, Wade bude se mnou, aby to zas nedělal za tebe. A ty,“ podívala jsem se na Wada. „Ty mi vysvětlí, proč bys to měl brát na sebe? Co spolu máte za vztah, že se chráníte? Šukali jste spolu?“ zeptala jsem se na rovinu. Příšerně jsem žálila.

„Jasně, že ne. Co to je za pitomost, lásco,“ řekl neutrálně. Nelhal mi, ale stejně jsem mu nevěřila ani slovo. Chovali se tak.

„To, že je do tebe zblázněná mi došlo. Připomínáš jí Wada. Ale co ty z toho máš to moc nechápu,“ dodala jsem zírajíc na ně prozíravě.

„O tom, že by ke mně něco cítila nic nevím,“ odpověděl. Já se pousmála.

„Ty lháři. Víš to moc dobře a líbí se ti to. A kdyby to u toho jenom zůstalo, ale tobě se to víc než líbí. Tebe to přitahuje. Ale ona tě nemiluje, jen se jí stýská. Miluje Wada a ten už nežije. A ty to na něj nezkoušej, tenhle je můj!“ křikla jsem na ní a hrubě do ní strčila. Nespadla, ale zavrávala.

Wade se na ní zoufale podíval. Sára to věděla. Byla jím okouzlená, ale nemilovala ho, zato on do toho spadnul. A jí to bylo líto, že se kvůli ní tolik trápí. A to, že jí dostane zpátky k Wadovi dělal dobrovolně. Chtěl, aby byla šťastná. Jak mu kdysi vysvětlovala, že myslet víc na cizí potěšení než na svoje, znamená skutečnou lásku, tak on to tak opravdu cítil.

„Tak já už asi půjdu za Noirou vyžehlit ten náš problém,“ řekl a pousmál se. „Tak dobrou noc a hezky se vyspi,“ dodal a chystal se jít, ale zastavila ho.

„Wade... má pravdu. Není náš, ale můj. Omlouvám se. Tohle nemusíš dělat. A taky, nemusíš s ní být jenom kvůli mně. Jestli s ní nechceš být, tak odejdi. Já to zvládnu,“ řekla a on se pousmál.

„Je to složitý. Já s ní chci být. Tak dobrou,“ objasnil a odešel. Sára na něj vyjeveně zírala, dokud nezašel do ložnice za mnou. Možná, že to odhadla špatně. Byl do ní zamilovaný, ale do mě taky. Nechtěl ode mě odcházet. Kdo ví, třeba by i odešel, kdyby si ho vzala ona, ale naštěstí, to nehrozí.

Wade si lámal hlavu nad nějakým dalším vzorcem a Eldarn akorát nakapával Darrenovi další dávku Éteru do pusy. Byl to docela složitý proces to zkapalnit a vyrovnat PH, aby mu to nerozleptalo tkáň.

„Když použijeme stabilizační pole, nebo Éter chemicky modifikujeme, tělo zvládne víc naráz,“ uvažoval nahlas Wade, zatímco si ťukal tužkou o spodní ret. „Třeba 400 mililitrů místo 200. Možná bych se mohl dostat na plnou dávku za 4 týdny, kdybych zkombinoval Éter s posilující látkou...“ mumlal. Eldarn se na něj podíval.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se ho.

„Co když aplikujeme Éter přímo na neurony a ne postupně do těla?“ zeptal se. Eldarn se zamyslel.

„Pokud navýšíme dávkování na 400 mililitrů týdně a použijeme stabilizační pole, mohlo by to jít i za 3 týdny. Ale to už riskujeme,“ zmínil Eldarn. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, když změníme samotný podmínky procesu,“ zašeptal. Eldarn na něj zíral jak z jara.

„Jak jako? To asi nechápu,“ přiznal. Wade se na něj otočil.

„Stabilizační energie by musela být nulová. To znamená odstranit tlak a rozpínání Éteru přímo při přenosu. Pokud dekomprimujeme Éter do latentního stavu a zastavíme pohyb jeho částic, nebude žádný tlak ani riziko deformace těla,“ vysvětlil klidně.

„Jako že bys Éter před přenosem zmrazil do neaktivního stavu? A použil stabilizační pole, který ho úplně znehybní? Tím by se eliminoval tlak i jeho destruktivní síla. Po přenosu bys Éter postupně aktivoval v těle. To by mohlo fungovat,“ odpověděl Eldarn zamýšleně.

„Přesně. Stabilizační kouzlo sníží kinetickou energii částic Éteru na nulu. Částice se uzamknou ve stabilním stavu – žádný pohyb, žádná interakce s prostředím. Pomocí stabilizačního pole zároveň snížíme hustotu Éteru a rozprostřeme ho do většího prostoru, aby byl tlak minimální. Jakmile bude Éter v tomhle stavu, přeneseme ho do těla, kde se postupně aktivuje řízeným procesem,“ vysvětlil Wade.

Eldarn celou dobu jen přikyvoval. „Ale něco takového vyžaduje naprostou preciznost. Jediná chyba a celý tělo se zhroutí. Je to šílený, ale asi je to možný. Jdeme do toho?“ zeptal se. Eldarn přikývl.

„Jo, jdeme do toho. Je to geniální. Ale pro jistotu to ještě znovu přepočítáme, jestli jsme někde neudělali chybu ve výpočtech, to by bylo fatální,“ pronesl nadšeně. Tohle Eldarn přesně potřeboval – Wada a jeho hlavu. Sám by na něco takového nepřišel, a pokud ano, trvalo by mu to roky.

Wade se hned, co to překontroloval zvedl a přistoupil k Darrenovi ležícímu na stole. Pak nad něj natáhl obě své ruce dlaněmi dolů a podíval se na Eldarna, který stál kousek za ním. „Když to nevyjde, zabiju ho,“ informoval ho.

„Já vím, ale ty to zvládneš. Jsi Wade Shadowwalker, přežil jsi vlastní smrt,“ motivoval ho. Wade se pousmál.

„A díky komu asi?“ opáčil a pak se zase soustředil na Darrena. Pomalu hýbal prsty, aby rozproudil Éter uvnitř Darrena. Tím, jak mu netlouklo srdce a nefungovaly jeho ostatní tělesné funkce, musel ho napřed dostat tam, kam patří – do hrudi. Když

má síly čaroděj víc, pak proudí celým tělem, ale Darren jí měl tak akorát, aby se mu vešla na správné místo.

„Ok, myslím, že to je dobrý. Tak jdeme na to, podej mi Éter,“ řekl a natáhl k Eldarnovi ruku. Ten hned přiskočil ke stolu, vzal do ruky lahvičku s Éterem a podal jí Wadovi.

„Počkej, a co ten Éter uvnitř? Ten se hýbat může?“ zeptal se Eldarn a Wade se zamyslel.

„Myslím, že jo. Už ho tělo přijalo a navedlo tam, kde má být. Navíc, my ho budeme aplikovat přímo na buňky, Eldarne. A teď na mě nemluv, musím se soustředit,“ řekl a pokračoval. Byli to opravdoví špti. Včetně mě a Darrena tedy. Darren byl chemik a já doktorka přes duševní magii. Zkrátka jsme byli všichni vědecky založení a to je něco, co dokáže zachránit životy.

Probudila jsem se celá rozlámaná. Měla jsem hrozně divný pocit na hrudi a obecně po celém těle. Wade ležel vedle mě, tak se mi aspoň z části ulevilo, ale jinak jsem věděla, že jestli se nedám dohromady, ovládne mě zase moje světlá stránka.

Od doby, co mám černou duši, se cítím jako bohyně. A myslela jsem si, že jsem jí navždycky ztratila, ale občas a zvlášť od té doby, co jsem se vykoukala v krvi toho muže z lesa, tak mám pocit, že něco začínám cítit. Jsem lítostivá a víc přemýšlím nad vztahy a věcmi, které jsem ztratila, a to se mi vůbec nelíbí.

„Wade,“ zašeptala jsem a zacloumala s ním. On otevřel oči a usmál se.

„Miláčku, ahoj,“ zakuňkal a přitulil se ke mně. Nečekala jsem, že bude po tom včerejšku takový. Naopak jsem si myslela, že bude odtazitý a našťvaný, že jsem byla na Sáru hnusná. Přestávala jsem tomu všemu rozumět a už jsem byla vyčerpaná z toho to zkoušet.

Wade je můj, budeme se brát a až najdu vhodné kouzlo, jak mu opatřit tělo, budeme mít spolu dítě. Tak to bude. A až vymyslím, jak na Naxxremise, budu královna! Ale všechno má svůj čas. A zvlášť, když už tu není Wade Shadowwalker, který by mě nějak vyvedl z omylu.

Vstala jsem a otevřela okno. Vzduch voněl jako na jaře a pod okny mi kvetly sasanky. „Vstávej, Wade, dneska bude velký den, cítím to v kostech. Půjdeme do města,“ sdělila jsem mu a šla jsem ke skříni se obléknout. Svlékla jsem si saténovou košílku a položila ji na židli.

On se opřel o lokty a pozoroval mě. Moje záda a obecně celou mojí zadní stranu, protože jsem k němu byla otočená zády. „Noiro,“ zašeptal zlehka mé jméno. Otočila jsem se k němu s malým úsměvem ve tváři. Byla jsem úplně nahá a jeho oči mě doslova hladily po těle.

„Copak?“ zeptala jsem se svůdně. On se pousmál a potlačoval své choutky.

„Jen jsem si říkal, že... jestli bys nechtěla ještě na chvíli ke mně,“ řekl. Zamyslela jsem se. *Trocha škádlení a touhy nám rozhodně prospěje.*

„Později, srdce moje,“ odpověděla jsem, vzala jsem si na sebe šaty bez spodního prádla a odešla jsem z ložnice.

„Oh bože,“ zašeptal si pro sebe, plácl sebou zpátky na postel a vydechl. Znal mě docela dobře a věděl, že si budeme dneska hrát. Já jsem holt taková hravá.

V chodbě jsem narazila na Sáru. „Už je hotová snídaně?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

„Jo, samozřejmě. Míchaný vajíčka, slanina, nějaká zelenina a džus,“ odpověděla. Já se pousmála a podívala se jí do očí.

„A co pečivo? Udělala jsi topinky?“ pokračovala jsem. Chtěla jsem jí nacytat nepřipravenou, ale měla všechno v pořádku mrcha.

„Jasně. Dokonce i speciální čaj, co máš ráda,“ dodala. To mě překvapilo. Raději jsem toho nechala, nemělo to cenu. Dneska jsem neměla náladu na hádky. Venku byl nádherný den a já měla dobrou náladu.

„Paráda, tak si můžeš vzít taky trochu, je toho dost. Ale běž jíst na svoje místo,“ odpověděla jsem a nandala si na talíř od všeho něco. Sára přikývla a nadšeně si nandala do misky vajíčka, slaninu i zeleninu. Měla hrozný hlad a chuť na něco jiného než je suchý chleba se sádlem, který měla od té doby co je tady pořád. Tedy když jsem byla doma, jinak si podle mě dovolila s Wadem hodovat.

Wade se se Sárou mjel v chodbě a usmál se na ní, když jí viděl si nést konečně pořádnou snídani. „Dobrý ráno,“ pozdravila ho.

„Dobrý ráno,“ odpověděl a na chvíli se zastavil. Sára se taky zastavila a mlčky na něj koukala. Vypadalo to, jako by jí chtěl něco říct, a tak čekala, co řekne. On jí nejspíš chtěl něco říct, ale potlačil to a řekl něco jiného.

„Tak dobrou chuť a děkuju za snídani,“ řekl a odešel. Sára jen sklesle přikývla a odešla na své místo, kam jsem jí poslala. Což bylo na schodech u vchodu do chýše.

Po snídani jsme se s Wadem vydali do města. Nejdřív jsme obešli stánky, koupili si něco k svačině a prošli jsme se kolem kostela. Lidi se mu klaněli a na mě zírali jako puci. *Proč se mu proboha klaní, vždyť si snad pamatují, že jejich král zemřel, ne?*

Wade se ke mně naklonil. „Musím říct, že je to celkem příjemný, když se mi klaní,“ zmínil a zasmál se. Já na to nic neříkala, zdálo se mi to podezřelé. Když jsme procházeli městem dál od paláce, tak tam se mu nikdo neklaněl, odvraceli pohledy, ale tady... čím blíž jsme k paláci, tím divnější to tu bylo.

...„Vaše Veličenstvo, ježibaba z Východního Derionu byla viděna před chvílí v podhradí,“ informoval Wada Wallion, který měl oči i uši všude. Wade se pousmál a přikývl. Seděl už od rána na trůně a čekal, až tahle chvíle nastane.

„Děkuji,“ řekl. „Zavolejte Eldarna a mou sestru!“ poručil mu. Wallion se mu poklonil a odešel plnit rozkazy. Wade se opřel o opěradlo až se mu na hlavě zakymácela jeho zlatá koruna a pousmál se.

„Brzy budeme spolu, miláčku. Ty a já a naše nádherná dcera. Už se nemůžu dočkat až budeme mít to naše všechno,“ zašeptal si pro sebe a pak prudce vstal z trůnu až mohutný řetěz na jeho krku, který měl zdobit jeho královskou róbu, zachrastil.

Eldarn s Estrellou dorazili oba do trůnního sálu za Wadem a poklonili se mu jako by nebyli snad ani přátelé. Bylo to zcela očividné gesto úcty, kterou k němu chovali. Jakpak by ne, vždyť ho měli oba rádi a byli mu vděční za spoustu věcí. Sice on jim taky, ale byl opět jejich jediným králem.

Zatím to bylo relativně tajné. Nikdo o tom, že je Wade naživu kromě lidí v paláci to nevěděl. Ale lidi jsou drbný a tak nějak se to šíří jako chřipka. Což my s Wadem jsme začínali pociťovat na vlastní kůži.

„Veličenstvo, největší mezi všemi. Co vás přivádí až k našemu domu?“ zeptala se nějaká žena v ušmudlaných lněných šatech s rukou v zadělávací míse. Seděla na zápraží a zírala na Wada. Taky se mu poklonila, i když s tou mísou to bylo spíš komické.

Wade se na mě nechápavě podíval. Nelíbilo se mi to. Nechápala jsem nic. Copak už mě nepoznávají? Jsem ježibaba – největší terno v Derionu. „Nic, jen pochůzky. Mějte hezký den,“ řekl, chytl mě za ruku a vedl nás dál po kamenné cestě směrem k paláci. Všichni na nás vyjeveně zírali.

„Kam jdeme?“ zeptala jsem se ho.

„Nejspíš vstříc něčemu nepřijemnému. Ale něco mi říká, že to je správná cesta. Měli bychom zůstat v obraze, moje milá,“ odpověděl a pak už nic neříkal. Zdál se mi nějaký divný, jako by věděl něco, co já ne.

Král se díval na svou sestru a svého neoddanějšího spřízněnce, jak se před ním klaní a vrátil se zpátky na trůn. „Moji nejbližší...“ začal a pokynul jim, aby se postavili.

„Hodně jsem přemýšlel o týchle chvíli. Byla to vždycky více méně jen fantazie, ale když už se to stalo díky vám dvěma skutečnostmi, pak bych se měl podle toho zachovat a odvděčit se vám. A i když to nikdy nebude dost, stejně se budu snažit, abych se vám revanšoval,“ řekl, stoupl si a udělal pár kroků k Eldarnovi.

„Eldarne Naxxremisi, poklekni,“ zašeptal. On ho poslechl. Wade potom natáhl ruku k Wallionovi, který mu podal do ruky nějaké lejtro. „Tímto ti uděluji šlechtický titul arcivévody z Waaganu za tvé věrné služby nejen mě, ale celému Derionu. Tvoje manželka též pojme titul arcivévodkyně,“ řekl a podal mu do ruky pergamen s královskou pečeti a jeho majestátním podpisem.

Eldarn se na něj dojatě podíval a položil si ruku na srdce. „Děkuju, Veličenstvo. Toho si moc vážím,“ odpověděl. Wade se natáhl k Wallionovi, který mu podal ještě vévodské insignie – prsten, erb a pečeť.

„Doufám, že budete spokojení ve svém. Waagan je jak jistě víte jedno z největších a nejkrásnějších míst v okolí hardinghamského paláce. Příjemný prostředí pro výchovu malých derionů,“ pronesl, až se na něj upnuly i Estrelliny oči. „Tohle místo vám nikdo nikdy nevezme, o to se postarám. A budu doufat, že mě někdy pozvete na návštěvu,“ dodal.

„Wade...“ zašeptala dojatě Estrella.

„Nemusíš mi odpouštět, Estrello,“ řekl a posadil se zpátky na trůn. V tom do sálu vešel Darren, stoupl si mezi dveře, opřel se o futra a dal ruce křížem. Jeho tvářička

byla bez jizvičky, tak dokonalá jako kdysi. Wade se pousmál a přikývl. „Neboj se, Darrene, vím o tom. Jdeme získat Ay zpátky,“ řekl a usmál se.

Ano, jejich šíleně náročné kouzlo, vzorce, Éter a Wadova mocná síla zabrala a přivedla ho k životu. Teď už jsme byli zase komplet. Skoro. Byl tu ještě Wade číslo dvě – můj snoubenec, má Temnota a moje temná láska k němu...

You're not me

Wade, Eldarn a Darren si to mířili chodbami paláce rovnou za mnou. „Darrenek se mnou nemluví,“ zmínil sklesle Darren. Oba se na něj podívali.

„Jak to?“ zeptal se Eldarn.

„Protože jsem s ním skoro rok nebyl. Nejdřív měl radost, že mě vidí, ale pak se nafouknul. Že už ho nemám rád, když jsem si ho tak dlouho nevšímal. A že to samý řekne mámě až jí uvidí,“ objasnil.

„No, to je fakt těžký s dětma. Ale to ho přejde, neměl jsi moc času na to mu to vysvětlit. A jen tak mimochodem, na to kolik mu je, je celkem chytrej,“ zmínil Wade. Darren přikývl.

„Teď se musím soustředit na svojí ženu,“ odpověděl.

„Hlavně se připrav na to, že to nebude příjemný setkání. Je úplně jiná a randí se svojí Temnotou. Oba se na to připravte. Ty, Wade, se připrav na to, že se uvidíš mimo zrcadlo,“ připomněl Eldarn.

Já byla se svou Temnotou na takovém relativně zapadlém místě. Šli jsme se tam na chvíli schovat před lidmi. Bylo to na celkem frekventovaném místě, ale zároveň schované, že tudy málokdo chodil.

Wade seděl na schodech přilehlých k rohu budovy a já mu seděla na klíně. Kolem byla celkem vysoká tráva a jednoduchý dřevěný plůtek. Všechno to bylo schované za mohutným křovím.

„Přišla jsem na to, jak ti sehnat tělo,“ zmínila jsem, když mě ozobával na krku. Hned mě přestal líbat a podíval se na mě.

„Ano? A jak, povídej,“ řekl, ale stejně mě sem tam pusinkoval po klíční kosti a dekoltu.

„Nebude to nic složitěho. Myslela jsem si, že to chce spoustu síly, ale je to jen špetka černé magie a dvě špetky opravdové lásky,“ objasnila jsem. Wade se zamračil.

„A to zvládneš jo?“ rýpnul si. Protočila jsem očima.

„Jestli mě budeš pořád štvát, tak si nejsem moc jistá,“ odsekla jsem. Podíval se mi do očí a zhluboka vydechl.

„Promiň,“ řekl. Byl roztomilý, když se omlouval, nebo se cítil provinile. Přitáhla jsem si ho k sobě a vášnivě ho políbila. Koneckonců, je to jediný Wade v Derionu a je můj.

Darren roztáhnul jednou rukou křoví, aby mohl projít, ale místo toho zůstal stát na místě. Zíral na nás jako by ho něco bodlo do srdce. Wade ho následoval a ztuhlul taky, a zvlášť když mě viděl s jeho druhým já a v docela dost intimní situaci.

„Já vás varoval,“ zašeptal Eldarn a oba poplácal po zádech.

„Začínám zas nesnášet tvůj ksicht,“ prohlásil Darren a pomalu šel dál. Wade tentokrát neměl náladu na žerty, byla to dost choulostivá situace. A tak ho mlčky následoval. Za nimi šel Eldarn.

My s Wadem jsme si jich nevšimli, protože jsme měli mnohem důležitější věci na práci. Třeba jako se muchlovat. Ale to nás ti tři rozhodně nenechali dokončit. V momentě, kdy jsem si vyhrnula šaty, Darren si odkašlal.

Prudce jsem se otočila za zdrojem zvuku a spolu se mnou i můj temný Wade. Skoro se mi zastavilo srdce šokem. Viděla jsem něco, co jsem myslela, že už nikdy neuvidím a nevěděla jsem, jestli mi to vadí nebo ne.

Proboha, už to všechno konečně dává smysl. To kouzlo jsem provedla správně, ale měla jsem špatné tělo. Já ho přivedla k životu. A Payne? To určitě nebyla moje práce. Na toho bych rozhodně svojí sílu neplácala.

„Wade, jsem tak ráda, že žiješ,“ prohlásila jsem, seskočila jsem své Temnotě z klína a padla tomu opravdovému do náruče. Ten se ani nehnul, jen si vyměnil pohled s Darrenem, který se mohl zbláznit vzteky.

„To se mi povedlo. Přece jenom nebyla ta snaha k zahození, když dýcháš,“ pousmála jsem se. Možná to není tak, jak jsem chtěla a on není blázen jen do mě, ale to už je jedno. Je to tak, jak to je a já mám Temnotu. A Wada by byla škoda pro smrt.

Pak jsem se naklonila k jeho uchu, až jsem se ho dotkla svými rty. Bylo to zvláštní, sice byl stejný jako ten druhý, ale pořád mě šíleně přitahoval a cítila jsem z něj úplně jiné vibrace, než ze své Temnoty. Možná to bylo nostalgii a tím, že byl skutečný.

„A neboj se, tvoje Sáruska je u mě v bezpečí. Teda pokud mi nepůjdete po krku. Sám dobře víš, lásko moje, že nemůžete derionovi vzít jeho spřízněnku. Eldarn byl taky tvůj, tak jako je teď moje Sára. Respektujte to, nebo vás všechny zničím, včetně jí,“ zašeptala jsem.

A když jsem se od něj odlepila, podívala jsem na Payna, který měl zatnuté čelisti a ani jednou ze mě a z temného Wada nespustil oči. „Payne... u tebe se mi docela nehodí, že dýcháš. Nicméně, když už se to stalo, nedá se nic dělat. Podepiš mi teda rozvodový papír, nebo tě zabiju. Chci se znovu vdávat. Za někoho lepšího než jsi ty,“ prohlásila jsem pozorujíc, jak se tváří.

„Ne,“ řekl po chvíli úmorného ticha.

„Ne?“ divila jsem se jeho odvážné odpovědi. „Tak to jsi hloupý,“ zmínila jsem a namířila proti němu svou ruku. „Co třeba tvoje oblíbený mrakový kouzlo? To tě vymaže úplně a už tě nikdo nikdy nevzkřísí,“ navrhla jsem. Viděla jsem záchvěv strachu v jeho očích a nejen v těch jeho. Eldarn s Wadem se taky polekali.

„Nic na to neřekneš? Jsi srab, Payne,“ provokovala jsem ho stále na něj míříc svou rukou. On mě chytl za zápěstí a přitáhl si mě na jeho hruď. Nikdo ani nepípнул.

„Ay...“ zašeptal mi do ucha. Na okamžik se mi zamotala hlava a polila mě vlna naprosto neznámých pocitů. Měla jsem husí kůži, ale takovou, že to až bolelo. „Miláčku,“ šeptal mi do ucha, zírajíc na mou Temnotu. Ten nic neříkal, jen čekal co se bude dít dál stejně tak jako ostatní.

Darren mě pohladil po zádech a držel mě u sebe tak, že jsem skoro nemohla dýchat. Zkrotla jsem v jeho náručí, ale pak jsem se z toho transu našťěstí probírala. „Pusť mě, Payne!! Co si o sobě myslíš?“ sykla jsem na něj a docela velkou silou jsem ho od sebe odstrčila, až udělal koleje do prašné cesty pod ním.

„Jsem Noira Heartová a brzy budu konečně Shadowwalkerová. Už na mě nikdy nesahej, nebo ti urazím obě ruce,“ pohrozila jsem mu a šla jsem zpátky za svým Wadem.

„Běž napřed, srdce moje, hned jsem u tebe,“ zašeptala jsem a on ostře sledovaný všemi třemi odešel. Potom se jejich oči upnuly na mě. Řekla bych, že byli v koncích, vůbec nevěděli co se mnou, protože se báli, že mi ublíží, ale já se bát nemusela. Bylo mi jedno, jestli se jim něco stane. Takže v tom spočívala moje výhoda.

„Eldarne, ty jsi nějak sexy,“ mrkla jsem na něj a ladně jsem následovala svou Temnotu. Hned, jak jsem odešla, oba se podívali na Darrena, kterému se zalily oči slzami.

„To je síla,“ prohlásil a oba mu dali za pravdu přikývnutím. „Co mám dělat?“ zeptal se tak nějak automaticky Wada, protože vždycky předpokládal, že Wade ví všechno. Tentokrát, ale nevěděl.

„To nevím,“ odpověděl sklesle. Darren smutně přikývl a posadil se na ty schody s hlavou složenou do dlaní. Eldarn s Wadem si vyměnili pohledy. Oba si k němu přisedli každý z jedné strany a položili mu ruce na záda.

„Nějak si s tím poradíme, Darrene. Tak jako vždycky. Vždyť koukni, oba žijete, což je neuvěřitelný zázrak a ze mě je derion, to je taky dost neuvěřitelný. Jak těžký může být získat zpátky jednu ježibabu, která tě z hloubi duše miluje? Někak to v ní musíme probudit. Možná by na to zabral malý Darren...“ zmínil Eldarn, ale Darren ho přerušil vražedným pohledem.

„Ani náhodou! To nebudu riskovat. Mohla by mu ublížit,“ syknul. Wade přikývl.

„Tak zkusíme, aby si na city k tobě vzpomněla,“ navrhnul Eldarn. Darren se na něj podíval a povzdychl si.

„To nebude tak jednoduchý. Její duše je černá jako uhlí a je zakouzlená vším možným, žádná magie na ní nebude zabírat,“ odpověděl.

„Kdo říkal, že na to budeme používat magii? Nejmagičnější věc je přece láska. A věř mi, že ta zabere na každého. I na ježibabu. Chce to ale dobrou taktiku, aby si tě k sobě pustila blíž. Musí ti to dovolit a ty jí musíš ukázat, jak moc jí vlastně chybíš. Jsi jedinej člověk, co to může udělat,“ pokračoval Eldarn.

Darren, ale zavrtěl hlavou. „Pochybuju. Je to slabý. Nemiluje mě, ale miluje jeho,“ řekl a ukázal na Wada. Ten se jen zatvářil provinile.

„Nevím, řekl bych, že to je mnohem komplikovanější. Když se nad tím zamyslíš, Ay má černo-bílou duši a vždycky byla zamilovaná i do Wada, ale když byla ještě normální, její čistá duše milovala vždycky tebe. A když se z ní stala ježibaba, upnula se na Wada. To znamená, že je na něj upnutá jenom jednou částí svojí duše. Ve zbytku jsi pořád ty,“ spekuloval Eldarn.

Wade mlčky poslouchal, protože se mu to zdálo jako zajímavá teorie. „Ona je jiná ježibaba než ostatní ježibaby v historii Derionu. Je to proto, že jí nezviklala Temnota, ale ona sama. Všechno je to o nastavení mysli a Ay je silná. Položila jí tvoje ztráta. A která ježibaba může říct, že našla to, co ztratila? Žádná. Ale ty jsi tady a dokážeš jí z té temnoty vyvést.“

A pokud si vzpomínám, máš v tom praxi. Už jsi jí jednou získal, teď to možná bude těžší, ale možná taky ne. Už toho máte hodně za sebou, ona si na lásku k tobě vzpomene, Darrene. Určitě. Vždyť kvůli tvojí smrti dokázala kouzlo čirého zoufalství. To znamená hlubokou lásku,“ chlácholil ho Eldarn.

„Darrene, na co jsi potřeboval duši Percivala van der Volda?“ zeptal se ho z ničeho nic Wade. Darren se na něj podíval.

„Do lektvaru. Ta věc je pořád v kurzu, ale nejdřív se k ní musím dostat. Musí si to chtít vzít dobrovolně, což bude těžký. Mám jenom jednu šanci jí to dát, jestli to rozbije... nedá se to už nikdy umíchat znovu. Pracoval jsem na tom několik let,“ objasnil.

„Co je to?“ zeptal se Eldarn.

„Zázrak. Teď mě omluvte, skočím si vyvětrat hlavu za Kinnarou a promyslet to. Aspoň někdo bude rád, že žiju,“ dodal suše a odešel.

„My jsme taky rádi, že žiješ, Darrene. Vždyť jsme tě vzkřísili,“ připomněl mu Wade. Darren se pousmál a pak odešel. Wade s Eldarnem se na sebe mlčky podívali.

„Jaký to je vidět sám sebe?“ zeptal se ho po chvílce ticha.

„Ani trochu se mi nelíbilo se vidět s Ay,“ odpověděl upřímně. „Ne, když jsem doslova cítil Payново emoce. Dusilo mě to. Takhle divně jsem se nikdy necítil. A taky nechci, aby po světě chodil můj zlej dvojník. Nebo nedejbože naše děti. A už vůbec nechci, aby se motal kolem mojí ženy. Vsadím se, že to s ní taky musí pořádně cloumat. Chudák moje malá, snad jí tihle dva nemučí. Musíme jí zachránit,“ dodal.

„Jak?“ zeptal se ho Eldarn. Wade se pousmál.

„Když z riona uděláš deriona, tak pouto zanikne automaticky. Jen se k ní musíme nějak dostat a ty se musíš naučit to udělat rychle,“ objasnil.

„Já?!“ divil se Eldarn tomu, co Wade řekl.

„Jasně, kdo jinej? Já to nikdy nedělal. Ty v tom máš evidentně praxi,“ zmínil a zase mu z legrace rozcuchal vlasy. Eldarn se culil. Vždycky, když mu tohle dělal, vztekal se, ale teď si to užíval.

„Co je ty troubo, čemu se řehníš?“ zeptal se.

„Jsem tak rád, že tě mám zpátky, Wade. Navíc tohle všechno, co teď máme mezi sebou je čistý. Už v tom není žádný blbý kouzlo. Mám tě rád úplně stejně i bez pouta,“ přiznal.

„Tak tohle je ten tvůj Darren? Máš pravdu, to jeho světlo je vážně intenzivní až mě z něj bolí oči,“ pronesl Wade cestou.

„Jsem ti to říkala,“ opáčila jsem suše.

„Já to nemyslel ve zlým. Možná se k tobě hodí přece jenom víc než já,“ prohlásil. Zastavila jsem se a podívala se na něj jako na idiota.

„Co prosím? Jsi normální? Co to proboha říkáš? Payne je pro mě mrtvej, nemám zájem, jasný?“ sykla jsem.

„Proč?“ vyzvídal.

„Proč? Ty se ptáš proč? Protože... já ho nechci. Nemiluju ho. Naše světy jsou úplně odlišný a akorát by mě tahal někam, kde být nechci. Chci si tě vzít a být s tebou. Ty mě snad nemiluješ?“ polekala jsem se. Vážně jsem se teď bála. Udělat z Temnoty člověka je jedna věc, ale když díky tomu i myslí a rozhoduje se jako normální člověk, to je věc jiná.

„Jasně, že tě miluju. A chci si tě i vzít, ale... když je teď Wade naživu, nemůžeme vládnout Derionu. Jsi na to připravená? Chceš mě i tak, když zůstaneš se mnou v Bruxellském lese až do nejdelší smrti?“ zeptal se. To byl jeden šok za druhým, něco takového mě ani nenapadlo.

„D-do nejdelší smrti? Nebudeme vládnout Derionu?“ zakuňkala jsem rozpačitě.

„Noiro!“ syknul na mě. „Jsi přece ježibaba a navíc teď ještě nestárneš. Brzy si umícháš elixír nesmrtelnosti, ze mě uděláš člověka, vezmeš si mě a budeme spolu už navěky. A Wada máš ráda na to, abys ho zabila, ne? Vážně tohle chceš?“ zeptal se a lehce se mnou zacloumal.

Vážně to tak chci? Nechci! Samozřejmě, že to tak nechci. Co sakra vlastně chci? „Vím jistě jen to, že chci být s tebou a mít s tebou dítě. Ale nevím, jestli chci zůstat v Bruxellu. A co se týče Derionu, to se snad nějak...“ zarazila jsem se.

Při představě, že bych vyjednávala s Wadem o vládě, nebo nedejbože se s ním o trůn prala, to by vážně nebylo snadné. *A vzdát se toho, když mám sílu jako on? Ne-li větší? NIKDY! Holt už nejsme nejlepší přátelé. Tohle je válka!*

„Pojďme se soustředit na věci po malých krůčcích. Teď je priorita zbavit se Payna, vzít se a udělat z tebe člověka,“ dodala jsem a táhla jsem ho za ruku úzkou uličkou, kudy jsme před tím přišli.

Darren si to mířil do domu jeho matky, kde byla dočasně i Kinnara i náš syn. Tak nějak neměl kam jinam jít. Artemis ho zase přivítala s otevřenou náručí a nandala mu oběd. Malý Darren se po chvilce ukázal a podal mu do ruky plyšového draka, kterého od něj dostal k narozeninám.

Jeho otec se usmál a vzal si draka do ruky. Darrenek se zatím vyškrábal na židli vedle něj a dělal, že se mezi nimi vůbec nic neděje. „Tati, já tě mám rád. Promiň, že jsem s tebou nemluvil,“ řekl a on si ho vzal na klín a objal ho.

„Já tě mám taky hrozně rád, synku. Věř mi, že kdybych nemusel, nikam bych neodešel. Ne od tebe. Ale byl jsem daleko na to, abych se mohl každý den vrátit za tebou, hledal jsem maminku,“ odpověděl. Malý Darren se zamračil.

„A našel jsi jí? Proč od nás maminka odešla? A proč odešla od tebe? Myslel jsem, že tě miluje,“ pronesl. Darren si povzdychl.

„Ještě jsem jí tak úplně nenašel, ale brzy jí najdu. A samozřejmě, že nás oba miluje. To je těžký, víš? Maminka by za normálních okolností od tebe nikdy neodešla. Ani ode mě. Ale... jak ti to vysvětlit. Víš, že existují opravdu zlý kouzla, viděl jsi v pohádkách spoustu černokněžníků a čarodějnic, ježibab a tak... no a mamince se stalo něco podobného,“ vysvětloval.

Darrenek ho přerušil. „Jakože je teď maminka zlá a už mě nemá ráda?“ zeptal se a rozplakal se. Darren si ho přitáhl k sobě a hladil po jeho bílých vláskách.

„Ne, boučku, maminka tě miluje. Pořád tě moc miluje, ale teď potřebuje pomoci, víš? A jedinej, kdo jí může pomoci jsem já. Proto s tebou teď nebudu každý den. Ale hned jak se mi to povede, přivedu maminku domů a budeme zase všichni spolu,“ šeptal. Darrenek přestal plakat a usmál se.

„Slibuješ?“ zeptal se s takovou nadějí v očích, až se Darren bál, že ho zklame.

„Slibuju. Udělám pro to všechno,“ odpověděl. Artemis je oba pozorovala. Měla radost, že má zpátky syna. Ale bála se, že se mu nepodaří mě dostat zase na světlo.

„Na, tady máte jídlo. Darrenku, ty si sedni na svojí židličku, po jídle zase můžeš být s tátou,“ řekla a položila na stůl dva talíře s polévkou.

„Díky, mami,“ řekl Darren a usmál se na ní. Ta ho pohladila po vlasech a políbila ho do nich.

„Teď jez ať to nemáš studený,“ řekla a šla nandat i sobě. Obě holky byly pryč, takže měla čas na Kinnaru a malého Darrena. Artemis totiž pracovala z domova. Vyráběla lektvary na hubení škůdců, což kdysi prodával Darnell. Všichni byli alchymisti.

Po jídle se šel Darren proletět na Kinnare. Darrenek chtěl jít s ním, ale Artemis mu vysvětlila, že tatínek má práci a nějak ho zabavila, aby měl Darren klid. Kinnara byla šťastná, že Darrena vidí. Dokonce i předla, což wergoni často nedělají. Potom společně letěli navštívit i Enessu s Qyldryirem.

Já jsem šla tam, kam mě srdce táhlo – za svým synem. Wade mě následoval. Šel za mnou asi tři metry, protože mi nestačil. „Kam tak ženeš?“ zeptal se.

„Jdu si pro něco, co je moje,“ objasnila jsem a ještě jsem zrychlila tempo. Wade za mnou už musel pomalu běhat.

„A to je co?“ vyzvídal hned, co mě dohnal. Podívala jsem se na něj a usmála se.

„Moje dítě. Payne mi ho trochu připomněl a já se rozhodla, že ho vychovám v Bruxellu. Taky jsem si jistá, že díky tomu pak podepíše ty zatracené papíry,“ objasnila jsem.

„Počkej, děláš to jen proto, abys ho tím mohla vydírat?“ zeptal se, ale já zavrtěla hlavou.

„Kdepak. Ale stoprocentně to zabere,“ dodala jsem. Pak už nic neříkal, jen mě následoval. Šli jsme kolem krásných domků poblíž lesa a rybníka. Podél domků byla prашná cesta a na konci slepé uličky dům Paynových. Skoro jsem zapomněla, jak pěkný dům to je.

Zacinkala jsem na zvon u dveří a čekala až mi Artemis otevře. Když mě viděla u dveří, polekala se a chtěla mi je přivít před obličejem, ale to nakonec neudělala.

„Ay,“ zašeptala šokovaně. Já se usmála.

„Zdravím, Artemis. Jdu si vyzvednout svého syna, na kterého jsi mě tak drze nechala zapomenout, a to ti nezapomenu já,“ prohlásila jsem sebevědomě.

„Ay, já... bylo to pro jeho dobro,“ hájila se, ale já se ušklíbla, botou lehce šťouchla do dveří a pozvala se dál. Wade mě následoval. Rozhlídla jsem se kolem, bylo to tam skoro všechno při starým.

„Pro jeho dobro říkáš? Jak by mohlo být pro jeho dobro být bez matky?“ zeptala jsem se. „Tak kdepak je, Artemis? Jestli mi to neřekneš, zabiju tě,“ prohlásila jsem a namířila na ní svou ruku. Ona pohotově namířila tu svou na mě.

Usmála jsem se. „Hm, takže souboj?“ zašeptala jsem a svým kouzlem jsem jí chtěla popálit, ale včas se zaštitila, a tak jsem na ní seslala omračující kouzlo hned vzápětí. Okamžitě upadla do bezvědomí. Jen jsem jí překročila a šla jsem si pro Darrena.

„Darrenku, miláčku... maminka je tady. Kdepak jsi, dítě moje?“ volala jsem na něj, ale odpověď mi bylo jen ticho. Můj syn byl nejspíš moc chytrý chlapec, přebral si to, co mu tatínek a babička říkali a rozhodl se, že se přede mnou schová.

„Hledej tady,“ poručila jsem Wadovi a šla jsem pomalu nahoru, protože mi něco říkalo, že dole nebude. Wade mě poslechl a potichu našlapoval, aby ho nevyplašil. Já taky. Když jsem dorazila nahoru, otevřela jsem dveře od ložnice, která vypadala, že tam nikdo nebyl několik dní. Byla vyvětraná a upravená, jen skříň byla pootevřená.

Darren pomalu přiložil synkovi dlaň na pusu a naznačil mu, aby byl potichu. Ten se k němu přitulil a mlčel. „Nemusíš se přede mnou schovávat, miláčku. Jsem tvoje maminka, snad se mě nebojíš,“ pokračovala jsem a rozhlídla se kolem, ale nikde nic. Tak jsem si to zamířila k té podezřele vyhlížející skříni, ale tam taky nikdo nebyl.

„Asi tu vážně není,“ prohlásila jsem zoufale, zatímco jsem se posadila na křeslo v rohu místnosti. Wade za mnou přiběhl a posadil se naproti mně do druhého. „Asi ho někam vzal s sebou Payne,“ dodala jsem a v tom jsem uslyšela dětský kašel ozývající se z pod postele. Vyměnili jsme si s Wadem pohledy. Darren nejspíš nestihl žádné tlumící kouzlo.

Vstala jsem z křesla a rovnou se pod postel podívala, ale nikdo tam nebyl. Bylo mi jasné, že tohle už není hra na schovávanou jen mezi mnou a mým synem, ale přidal se k tomu i můj manžel.

„*Revelare*,“ zašeptala jsem a oba se zjevíli pod postelí. „Ty jsi teda otec roku, Payne. Ani dítě nedokážeš ochránit. Copak jsi přišel o moc, nebo snad o nápady?“ zmínila jsem, ale nic neříkal. I malý na mě zíral jako na cizí.

„Darrenku, copak nevidíš rád svojí mámu? Nechyběla jsem ti? Ty mě moc,“ řekla jsem, usmála jsem se na něj a roztáhla paže. On se podíval na tátu a ten přikývl. Pak se hned ke mně seběhl a objal mě. Nejspíš ze mě cítil podivné vibrace, ale Darren si uvědomil, že mě proti němu nechce očkovat v případě, že bych se zase vrátila zpátky mezi ty dobré duše.

Když se vysoukal z pod postele, stál naproti mně a mlčky pozoroval, jak držím svého syna v náručí. „Kde jsi byla, maminko?“ zeptal se mě tím svým roztomilým hláskem Darrenek. Podívala jsem se na Darrena, byl strachy bez sebe, srdce mu bušilo tak moc, že jsem ho slyšela i když jsem byla o pár metrů od něj.

„Měla jsem hodně práce, broučku, ale už nikam nepůjdu. Budeme spolu. Pro změnu má tatínek teď práci,“ oznámila jsem mu.

„Ne!“ syknul Darren, ale já se jen pousmála.

„A proč ne?“ zeptala jsem se a čekala netrpělivě na odpověď. Darren mě jen mlčky pozoroval. Wade taky nic neříkal, jen seděl a pozoroval nás dva. Já jsem se k Darrenovi naklonila. „Snad si nemyslíš, že bych ublížila vlastnímu dítěti, čumáčku. Maximálně si ho upeču jako správná ježibaba,“ zašeptala jsem mu do ucha a zase se od něj vzdálila.

„Co chceš? Mám podepsat ty papíry? Když to udělám, necháš mi Darrena?“ zeptal se, ale já zavrtěla hlavou.

„O tom si promluvíme jindy. Chci mu ukázat Bruxellský les. Je tam nádherně. Každý velký čaroděj by měl vědět, jak takový les vypadá a jak se v něm neztratit. A já bych ráda, abys mě někdy navštívil. Najdi si mě, Payne, jestli chceš ještě synka vidět,“ mrkla jsem na něj a přenesla jsem se i s Darrenkem a s Wadem do chýše.

„Ay...“ zašeptal Darren zlomeně, když jsem zmizela i s jeho synem pryč. „Sakra, Ay!!!“ Byl bezbranný, měla jsem sílu, jakou on nikdy nepocítil a on měl strach, že bych udělala něco zlého, kdyby se pokusil mě nějak zastavit. Vyčítal si, že nedokázal udělat něco víc.

„Darrene, omlouvám se. Já... pomůžu ti ho najít,“ řekla Artemis, která akorát vešla do ložnice, a objala ho. Seděl na bobku s hlavou v dlaních a plakal.

„Co když mu něco udělá? Je to ježibaba, necítí k němu to, co dřív. Ani ke mně. Už je to pryč... co mám sakra dělat?“ Jeho maminka nevěděla, co mu poradit.

„Najdeme ho, pojd,“ řekla a táhla ho do knihovny, kde měla sbírku nejružnějších knih.

Wade seděl na trůně a přemýšlel. Eldarn seděl na schodu pod ním a taky přemýšlel. Teď neměl ani náladu na stěhování se, všechno to muselo počkat. „Vltneme tam, a provedeme to kouzlo rovnou, ty si odvedeš Sáru a je to,“ navrhnul, ale Wade se na něj podíval jako na idiota.

„Zdá se mi, že teď jednáš impulzivně a nepřemýšlíš nad důsledky. Zkus to líp, Eldarne, jsi nejchytřejší člověk na světě,“ prohlásil suše Wade a taky se zamyslel. Eldarn na něj hodil bodavý pohled.

„A mě se zase zdá, že mi to říkáš jen proto, že by ses rád zbavil zodpovědnosti a očekávání, který lidi od nejchytřejšího člověka mají,“ rýpnul si. Wade na to nic neříkal.

„Tak si to shrňme, když by to bylo podle toho tvého zbrklého plánu, Ay by přišla a mstila by se za to, že jsme jí sebrali spřízněnku. Pořád je tu Victorie, kterou by k tomu mohla využít. Bude lepší jí neštvat. Zkusíme to obráceně. Připomeneme jí, kdo jsme, ona změkne, Sáru nám vrátí výměnou za něco jiného...“ spekuloval Wade. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Jsi naivní. Ta jen tak nezměkne. I Darren s ní bude mít co dělat. Navíc se s ním chce rozvést a to je... co třeba využít tu její Temnotu? Víš, Sára říkala, že jí pomáhal,“

vzpomněl si. To Wada víc než zaujalo a podíval se na něj tak, jak se na něj ještě nedíval.

„Jak jako, že jí pomáhal? Chceš říct, že můj stín – ježibaby Temnota, pomáhala Sáře mě oživit? Co z toho sakra měl?“ syknul a zatínil ruce v pěsti.

„To je irrelevantní, Wade. Nezapomínej, jak ty jsi dosahoval svého kdysi. Jestli jí to mělo zachránit život, nedivím se, že zašla do extrémů. Navíc, byl jediným Shadowwalkerem široko daleko. A neříkej mi, že by to s tebou taky nezacloumalo být to naopak. Ani si neumíš představit, jak trpěla, když jsi umřel,“ hájil jí.

„Irrelevantní... to máš sice pravdu vzhledem k okolnostem. Pochopení pro to mám, ale to neznamená, že jsem s tím v pohodě. On není já, chápeš to?“ prskal žárlivě.

„Chápu. Ale minulost už nezměníš. Mysli na budoucnost tak jako kdysi. Žárlivost je zbytečná, miluje jenom tebe. Mysli na to,“ utěšoval ho. Ono žárlit na někoho jiného je jedna věc, ale žárlit na někoho stejného, kdo může být v něčem jen o malinko lepší, to je věc druhá.

„Myslím, že víš něco, co mi nechceš říct. Vyklop to!“ poručil mu.

„Nevím o čem mluvíš,“ opáčil suše Eldarn a zvedl se ze schodu, aby se trochu protáhl.

„Nedělej blbýho, Eldarne, nemám to rád. Řekni to!“ naléhal.

„Co chceš slyšet? Že se do ní nejspíš zamiloval?“ zeptal se. „Vím, že tě to napadlo. Možná to tak je. A není to zase tak divný, vzpomeň si, jak se Ay chová. Je panovačná, zákeřná, mocichtivá, trochu narciska, a Temnota polidštila, získala city. A jestli mu Sára ukázala co cítí k tobě...“ zmínil.

Wade si povzdychl. „To se mi nelíbí. A taky je to divný. Co když si Sára vybere jeho?“ zeptal se, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Nevybere, moc nad tím přemýšlíš. Teď to přesměruj, jaký jsou kouzla na vzpomínky a emoce?“ zeptal se. Wade se zamyslel, vstal z trůnu, chytl ho za ruku a přenesl se i s ním do své knihovny v pokoji. Pak jen natáhl ruku vzhůru a kouzlem nechal dosednout jednu z knih do dlaně.

„Láska v bludišti? Co to je za pohádka, Wade?“ zeptal se otráveně, že bude muset zase něco luštit. Nikde nebylo nic, co by bylo napsáno přímo, ale jen nějakou oklikou, což ho štvalo.

„Není to pohádka. Je to o zapomenutý lásce. Jsou tu nějaký rady jak na to, ale to nemusí fungovat na ježibabu. Projdi to, já se podívám dál,“ řekl a podával si další knihu.

Měli jsme všichni spoustu práce, že jsme skoro nevěděli co dřív. Darren hledal v knihách, jak najít čaroděje i přes kouzla ježibaby, zohlednil i to, že se jedná o jeho vlastní krev, ale zatím žádné stopy.

Eldarn s Wadem hledali, jak probudit staré vzpomínky a emoce v ježibabě, při tom vymýšleli, jak dostat zpátky Sárku. A já jsem se soustředila na to, jak udělat z Wada člověka, zatímco jsem hlídala dítě.

„Tohle je, Darrene, tvůj nový domov. Tady bydlím,“ oznámila jsem mu, ukazujíc chýši. Hodil na mě takový podivný pohled.

„A proč už nebydlíš s náma s tatínkem?“ zeptal se. Usmála jsem se na něj a pohládila ho po vláskách.

„S tatínkem teď nemůžu být, protože mám hodně práce. To časem pochopíš. Navíc, tady je to kouzelný. Naučíš se tu pořádně čarovat,“ objasnila jsem. On se rozhlídnul po okolí. Všude samý strom, mech a kapradí, studánka, potůček a pochmurný šum lesa.

„Já se tu bojím. Nelíbí se mi tady,“ přiznal.

„Život tady tě zocelí, broučku. Kdo se nebojí tady, nebojí se nikde. Pojd', ukážu ti, kde budeš spát,“ řekla jsem, chytla ho za ruku a vedla do chýše.

„Mami a proč je tu noc, když před chvílí byl ještě den?“ vyptával se cestou do chýše.

„To jen tak vypadá. Les je začarovaný, opravdovou noc poznáš podle houkání sov a hejkalů,“ odpověděla jsem mu, ale on se zastavil jako by mu zdřevěněly nohy.

„Hejkalů? Tady jsou hejkalové?“ zeptal se a rozplakal se. Protočila jsem očima. *Možná jsem to přecenila, bude to s ním těžký. Dítě, který se všeho bojí v chalupě...*

„Neplač, kolem chalupy tu nic nikdy není. Nemusíš se bát. Sám, ale nikam nechod' a už vůbec ne k vodám. Žijí tam žblabuňky, o těch jsem ti už vyprávěla...“ On mě přerušil pohledem, který mě zaskočil.

„Mami, že nejsi ježibaba, že ne? Říkala jsi, že žerou děti a že žijou v lesích jako je tenhle a mají chýše s mechem, nebo chaloupky z perníku a ty máš úplně stejnou,“ prohlásil se slzami v očích.

„Jasně, že nejsem ježibaba, zlatíčko, navíc přece si nemyslíš, že bych jedla lidi, natož svoje dítě. Máš moc bujnou fantazii. Taky jsem ti říkala, že ježibaby jsou ošklivé a mají v chýši myši, pavučiny, hady, pavouky a všelijakou havěť a tady je to jako doma, ne?“ zmínila jsem ukazujíc mu obývací.

„Promiň, mami, že jsem si myslel, že jsi ježibaba. Ale tatínek říkal, že se ti stalo něco jako černokněžníkům a že potřebuješ, aby ti pomohl,“ prohlásil. Sehnula jsem se k němu a usmála se na něj.

„Tatínek toho navyprává. Akorát tě straší, srdíčko moje. Já nepotřebuju pomoci. A ty se ničeho neboj, všechno je dobrý. Teď budeme spolu tady. Stýskalo se mi po tobě.“ Chytla jsem ho za ruku a vedla do kuchyně, kde seděla Sára.

„Teto, Sáro!“ vypískl nadšeně a skočil jí do náruče.

„Darrenku,“ zašeptala dojatě a líbala ho na tvářičku, zatímco mi civěla do očí. Usmála jsem se na ní.

„Budeš ho mít na starost. Jestli se mu něco stane, nepřej si mě,“ poručila jsem jí a šla jsem zase ven. Měla jsem nějaké pochůzky. Třeba najít jednu vzácnou bylinu, která rostla na zahrádkách ostatních ježibab. Drobnokvět. Potřebovala jsem to na lektvar, abych mohla z Wada udělat člověka.

„Pojď, půjdeš se mnou,“ houkla jsem na něj cestou ven. On se zatím poflakoval na zahradě. Byl nějaký posmutnělý. „Víc očí víc vidí,“ dodala jsem a společně jsme se vydali hluboko do lesa.

Sára nás sledovala z okna. Wade se na ní otočil a mávnul na ní, ona mu taky zamávala a pak se podívala na Darrena. „Co bys chtěl dělat?“ zeptala se ho.

„Teto, proč je tady i strejda Wade? A proč je s maminkou a ne s tebou?“ vyzvídala. Sára si povzdychla. Jak něco takového vysvětlit malému dítěti?

„Víš, to není strejda Wade. On je jen takové kouzlo,“ odpověděla mu opatrně. Ten na ní zíral jak z jara.

„A co když maminka taky není doopravdy maminka? Chová se divně,“ zmínil.

„To je tvoje maminka, Darrenku. A chová se trochu divně proto, že má hodně práce,“ odpověděla.

„A proč jsi tady ty? Proč nejsi s námi? A proč jsi odešla?“ tahal z ní. Sára si zase povzdychla.

„To je složitý, Darrenku. Já jsem byla se strejdou Wadem u nás doma. Měla jsem miminko a pak jsem musela pomoci tvójí mamce, tak jsem tady,“ zaobalila to.

„Miminko? Ty máš miminko? A kde je teď? A proč nejsi s ním?“ pokračoval.

„Je s ním strejda Wade a já jsem s ním, ale ne teď. Je to holčička. Jmenuje se Victorka. Brzy jí taky uvidíš. Jak jsem řekla, Darrenku, pomáhám tvójí mamince tady a brzy se snad vrátím, zase zpátky domů a ty taky. Ale až doděláme nějakou práci. Tak co, budeš hodnej kluk a pomůžeš mi, aby to bylo co nejdřív?“ zeptala se a on přikývnul.

„Jo. Chci totiž zpátky za tátou a za babičkou. Tady se mi to vůbec nelíbí,“ objasnil. Sára už na to raději nereagovala a odvedla ho do kuchyně.

„Pojď, uvaříme spolu něco k jídlu a potom se můžeš chvíli dívat na zrcadlo na pohádky,“ dodala. Darren byl hodný, nijak zvlášť se nevztekal a neodporoval. „Počkej, říkal jsi za tátou?“ uvědomila si. Darren přikývl.

„Jo. Nejdřív jsem s ním nemluvil, protože za mnou nepřišel celou dobu, ale pak jsme se usmířili,“ objasnil. Sáře se zalily oči slzami.

„A strejda Wade? Toho jsi neviděl?“ tahala z něj nenápadně, ale on na ní koukal zmateně.

„Nevím, říkala jsi, že tenhle strejda Wade je jen kouzlo,“ objasnil a Sára přikývla.

„Jasně, samozřejmě,“ odpověděla a usmála se. V očích měla pořád slzy, ale pocítila naději.

My s Wadem jsme lezli po kolenou a hledali tu zatracenou kytku. Zneviditelnila jsem nás, aby nás ježibaby neviděly. Nebylo to snadné se na jejich pozemcích zneviditelnit, protože jejich magická síla působila jako pohlcovač magie. Ale já jí měla spoustu, takže mi to nečinilo takový problém.

„Proč jsi ho přivedla sem?“ zeptal se. Skoro celou cestu se mnou nemluvil. Byl našťavaný, že jsem to s ním napřed neprobrala, ale mě nebaví neustále se o všem s někým radit. Je to můj syn a já ho chtěla zpátky.

„Přestaň fňukat, Wade. Smiř se s tím. Darren je moje dítě a já ho chci mít u sebe. A taky mě baví dráždit Payna. Viděls jak se bál? Si myslel, že ho chci sežrat nebo co,“ rozesmála jsem se.

„Nedivím se, že se bál. Jsi totiž docela nevyzpytatelná,“ opáčil syrově. Střelila jsem po něm pohledem.

„To jsem byla vždycky. Nic, co by ho překvapilo,“ dodala jsem.

„Řekni mi, co s ním chceš dělat? Kromě toho, že tím provokuješ Darrena, co z toho máš? Vždyť ti bude překážet,“ pokračoval. Měl pravdu, trochu mi překážel.

„Sklapni a hledej drobnokvět,“ sykla jsem na něj a zase zaryla prsty do hustých travin a mechů. Chvilí jsem hledala, ale pak jsem se jen tak podívala na Wada, abych se přesvědčila, že hledá, ale nehledal.

„Co se tak flákáš? Hledej!“ okřikla jsem ho. On se ale posadil a podíval se na mě.

„Chceš se vidět s Darrenem?“ zeptal se. Jeho otázka mě zaskočila. Že by vážně tolik žárlil?

Posadila jsem se naproti němu. „Ne nijak zvlášť. Ale potřebuju, aby podepsal ty papíry. A tak nějak se mi líbí ho provokovat, je to sranda. Dá se z něj dostat mnohem víc. Víš, že má někde u sebe duši Percivala van der Volda? S tím se dá dělat věci. A to není všechno, on má hodně věcí, co by se mi hodily. Taký toho spoustu umí a prostě bych ho mohla trochu využít. Za to dítě mi dá všechno,“ objasnila jsem.

„Ujasněme si to. Ty k tomu malýmu nic necítíš?“ zeptal se.

„Co bych k němu jako měla cítit?“ štekla jsem po něm. Wade se zamyslel. Zdálo se mu zvláštní moje chování.

„Myslím, že když jsi v blízkosti toho malého, probouzí to v tobě nějaký hluboko potlačený emoce, ale když ne, tak jsi zase stoprocentní ježibaba,“ komentoval.

„Tak se od něj budu držet dál. Někaký city mě oslabujou, potřebuju se stát královnou a ne přijít o všechno, co jsem si vybudovala,“ dodala jsem a popadla konečně drobnokvět, který jako by vykvetl přímo před mýma očima. Přísahala bych, že tam před chvílí ještě nebyl.

Wade měl na to ale jiný názor. Právě si totiž uvědomil, že toho by se dalo patřičně využít. Payne – to byl klíč k úspěchu a k tomu, aby se do Derionu a do srdcí všech nás zainteresovaných dostala zpátky harmonie a klid.

V noci se proto vydal sám a bez mého vědomí do paláce. Já spala jako dřevo a ani mě nenapadlo, že by něčeho takového byl schopný. Jako stín se proplížil kolem stráže až k Eldarnovi do ložnice. Wada se trochu bál, ale Eldarna už tolik ne. Ne po tom, co mu Sára řekla, že je na její straně.

Dotkl se ho a tím ho probudil. Jeho dotek byl stále trochu jiný než lidský. Byl trochu temný a tak podivně studil. „Wade, co se děje?“ polekal se.

„To jsem já, Temnota,“ odpověděl. Eldarn vytřeštil oči a natáhnul proti němu svou ruku, ale on mu dal najevo gestem oběma rukama zdviženými do úrovně hrudi, že přišel v míru.

„Co tady chceš? A jak ses sem sakra dostal? Vždyť je to tady očarovaný,“ procedil, ohlížejíc se na svou spící manželku.

„To je taková moje specialita, ale nemusíš se bát, Noira o tom neví, a já bych jí stejně nepomáhal. Jsem tu, abych pomohl Sáře, Darrenovi, a konečně dal věci do pořádku,“ sdělil mu.

„A jak si jako ten svůj pořádek představuješ? A proč bys to dělal? A jak?“ bombardoval ho otázkami, zatímco ho táhnul do vedlejší místnosti, aby nevzbudili Estrellu.

„Představuju si to tak jako ty, Wade, Sára a Darren. Z Noiry se stane zase Ay, vrátí se k Darrenovi a ze Sáry se stane derionka a spolu s Wadem budou vládnout Derionu. Chci to proto, protože mám Noiry a jejich rozmarů plný zuby, a jak ti řeknu za chvíli,“ objasnil.

„Máš jí plný zuby? To je jako dostačující důvod? Co je ještě za tím? Navíc, co bude s tebou?“ vyzvídal.

„To nevím, zajímá mě jen, aby byla Sárůška šťastná,“ odpověděl.

„Já to věděl!“ vtrhnul tam Wade, jako by je celou dobu poslouchal za dveřmi. Eldarn se nechápavě otočil ke dveřím. „Děláš si na ní nároky, protože vypadáš jako já, co? Ale to ti nevyjde!! Nejses já!“ ječel na něj, až probudil Estrellu a chytl ho za košili.

„Wade, co tady děláš? Proboha pusť ho!“ syknul na něj Eldarn a oba se je od sebe snažil oddělit. Což se mu podařilo, ale propichovali se pohledy. „A jak bys to jako chtěl udělat? Z Ay nikdy nebude už Ay. Její duše je temná jako noc,“ dodal. Temnota se podíval na Wada.

„Jedna možnost tu je,“ dodal tajemně Wade.

Eldarn se na něj taky překvapeně podíval. „Tak mi někdo řekněte, o co jde!“ prsknul.

„Jo, mě taky!“ sykla Estrella.

„Posad' se,“ řekl Eldarn a pobídl Temnotu, aby se posadil na místo. Když se posadil, sedl si naproti němu. Wade stál u Eldarna s rukama křížem a Estrella se uvelebila Eldarnovi na klín.

„Všiml jsem si, že když je v její blízkosti ten malý chlapec, začíná něco cítit. Mateřské pouto je silná věc. Když to ještě podpoří Darren svou přítomností, musí jí nějak oblbnout,“ zmínil.

„To ale nebude fungovat na dlouho, jakmile se vzdálí, zase to přejde. Navíc jí to duši nevybělí,“ opáčil Eldarn.

„Přesně,“ řekl Wade. „Počkej, chceš mi tvrdit, že to dítě má u sebe Ay?“ zeptal se šokovaně Wade a Temnota přikývla.

„Proč nám o tom Darren nic neřekl?“ polekal se Eldarn.

„U nás se mu nic nestane, ani Sáře, nemusíte se bát, já se o ně postarám, vy se ale musíte postarat o Noiru. Trochu si vyměníme role, co?“ navrhnul temný Wade.

Eldarn se podíval na Wada. „Ty víš něco o tom, na co použil Darren duši Percivala van der Volda?“ zeptal se ho. On přikývl.

„Jo, zmínil se mi, že umíchal jeden z nejsložitějších lektvarů na světě. Jmenuje se to *Lektvar poslední záchrany*. Dokáže to hotový zázrak, ale je tu drobný háček... čaroděj si to musí vzít dobrovolně, jinak to nezabírá. Taky by to mohla zničit a další neexistuje, proto na ní musíme velmi opatrně,“ osvětlil Wade.

„Jako, že jí to vybělí duši?“ divil se Eldarn.

„Teoreticky jo. Funguje to tak, že to zvrátí nejhorší magickou energii, která čaroděje negativně ovlivňuje, což je u Ay ježibabství. Asi už se nikdy nezbaví povinnosti pít číré duše až do smrti, ale bude zase bílá čarodějka,“ objasnil Wade.

„To je vážně něco,“ opáčil Eldarn a všichni mu dali za pravdu přikývnutím. „Počkejte tady, já skočím za Darrenem, musíme se domluvit co a jak,“ prohlásil.

Temnota vstal z křesla. „Já už musím jít zpátky. Jsem tu tajně, kdyby se Noira probudila, byl by to velký problém. Budu vám pomáhat zevnitř. Zatím ahoj,“ dodal a zmizel. Všichni si vyměnili pohledy.

„Hned po tom ho zabiju, že si myslí na mojí ženu!“ prohlásil Wade nasupeně a odešel.

Darren vyjeveně zíral na Eldarna, který se objevil v jeho ložnici. „Proč jsi nám neřekl, že ho Noira unesla?“ zeptal se. On pokrčil rameny.

„Nechtěl jsem vás tím zatěžovat,“ odpověděl. Eldarn nad ním zavrtěl hlavou a posadil se na okraj jeho postele.

„Zatěžovat... ty jsi ale moula, Payne. Každopádně můžeš být v klidu, nic se mu nestane. Věřím, že Temnota Ay zkrátí,“ objasnil. Darren se zamračil.

„Jasně. Velká láska,“ dodal žárlivě. Eldarn mu položil ruku na rameno.

„To si nemyslím. Její Temnota miluje Sáru a Ay to nejspíš jen tuší. Slíbil nám, že udělá všechno proto, aby byla Sára šťastná. To je ironie, co?“ prohlásil a Darren se na něj otočil.

„Cože? To je vážně divný,“ procedil a Eldarn přikývl.

„Tak či tak, musíme toho využít. Hned ráno se vypravíme přímo k její chýši a začneme vyjednávat,“ řekl.

„Vyjednávat?“ rozesmál se Darren. „Ta s námi vyjednávat nebude. Bojím se, aby mu neublížila, radši udělám co chce, dokud nebudu mít dítě u sebe a pak si s ní klidně budu hrát na kočku a na myš,“ objasnil.

„Klidně jí ty papíry podepiš, on si jí nevezme,“ zmínil.

„To je možný, ale já ten svazek ničit nechci. Ani za nic. Milovali jsme se, hluboce. Rozvod by jí až se dostane do normálu akorát přitížil. Bude mít výčitky svědomí,“ řekl a posadil se vedle Eldarna taky na kraj postele. Eldarn se rozhlídnul kolem. Všude byly naše fotky.

„Hm, asi máš pravdu. Musíš se jí dostat pod kůži, donutit jí si na city k tobě vzpomenout a když nic, tak jí přimět, aby se do tebe znovu zamilovala,“ navrhnul. Darren si povzdychl.

„Ježibaba se nezamiluje, to nejde. Těhle cit neznají,“ odpověděl.

„Ne? Sakra. Jak to?“ zeptal se Eldarn.

„Protože city oslabují a tak jsou před nimi imunní. Všechny vazby z předtím zapomínají. Jediná vazba, která ježibabu ovládá je její Temnota. Ale to se v jejím případě nějak podělalo, což moc nechápu. Asi za to může její předchozí život.

Hlavně ježibaby se nezmění, když mají děti, to je taky celkem velká náhoda. Jediná šance je donutit jí si na city ke mně vzpomenout. Větší šanci jí donutit vypít ten elixír už mít nemůžu,” dodal a podíval se na Eldarna, který se na něj usmál.

„A co pak? Odpustíš jí? Budeš dělat, že nic?” vyzvídal. Darren vydechl a pokrčil rameny.

„Já nevím. Nemůže za to. Tohle je něco, co si nevybrala a nemůže ovládat. Je to vesměs jen kouzlo,” odpověděl. Eldarn na to nic neříkal, jen přikývl.

Darren's masterpiece

☆ Darrenovo mistrovské dílo ☆

U nás v chýši se snídalo. Sára nám všem namazala chleby s nějakou pomazánkou a udělala vajíčka. Pro mého syna i kakao. A nejspíš i on cítil, že je u našeho stolu dusno. Všichni jsme jedli a nic neříkali. Jen jsme na sebe házeli pohledy plné nejrůznějších negativních emocí.

„Tak, já s Wadem máme nějaký pochůzky. Sára tě pohlídá,“ oznámila jsem synovi a usmála jsem se na něj. On jen přikývl a spolu s ním i Sára, která raději už neodporovala.

Wade se na mě podíval a ještě se naposledy zakousl do chlebu, než vstal a odešel beze slova od stolu. Taký jsem se na něj podívala a když mi zmizel z dohledu, přeskočila jsem očima na Sárú.

„Ty víš co máš dělat. Chci tu mít uklizeno. Darrena vezmi ven, ale netahej ho daleko od chalupy, nechci, aby se mu něco stalo,“ upozornila jsem jí a když přikývla, následovala jsem Wada. Darren se rozběčel.

„Copak se děje, broučku?“ zeptala se a hned mu rukou stírala slzičky.

„Mě se tady nelíbí. Já chci za tátou,“ odpověděl s pláčem. Sára se podívala na dveře a pak zpátky na něj a snažila se ho utěšit. Když v tom jsem tam vtrhla já, slyšela jsem, jak Darren pláče a že říká, že chce za tátou.

„Chceš za tátou?“ zeptala jsem se ho stojíc u něj s rukama v bok. On přestal plakat a jen na mě nešťastně koukal. „Tak chceš?“ prskla jsem na něj. On přikývl. „Neboj se, půjdeš, až si tě tady vyzvedne,“ dodala jsem.

Chtěla jsem být jízlivá, lezl mi na nervy, ale když jsem se podívala do těch jeho nevinných očí, které byly na atom stejné jako ty mého manžela, zmocnil se mě divný pocit.

Přidřepla jsem si k němu a položila mu ruku na ramena. „Promiň, miláčku, že jsem na tebe byla nepřijemná. Mám hodně práce a jsem nervózní, ale brzy bude všechno zase jako dřív, ano? Jen to musíme vydržet,“ vypadlo ze mě a pevně jsem ho objala. A zatímco on se ke mně přitulil, Sára na mě zírala jak z jara.

Pravdou je, že mě jeho přítomnost úplně ovládala. Bylo to jako bych byla sama sebou. A v momentě, kdy jsem si ho přivinula k sobě, cítila jsem, že ho miluju jako kdysi. Stýskalo se mi po tom, co jsme měli dřív a po Darrenovi.

„Brzy se vrátím, ano? Sára s tebou bude celý den a večer se uvidíme. A zítra půjdeme spolu na houby,“ zmínila jsem a usmála se na něj. On přikývl a úsměv mi opětoval.

„Mám tě rád, maminko,“ řekl a políbil mě na tvář.

„Já tebe, nejvíc,“ dodala jsem a odešla jsem. Sára ze mě nespustila oči, dokud jsem jí nezmizela ze zorného pole. Měla spoustu otázek, ale před Darrenem se na ně nechtěla ptát a taky se trochu bála. Momentálně jí ale nejvíc zaskočilo moje chování a taky to, co říkal včera můj syn o tátovi. Chtěla si ověřit, že žije, ale neměla zatím jak.

„Na co mě potřebuješ?“ zeptal se Wade, který na mě netrpělivě čekal u chalupy. Zatím, než jsem to vyřešila s Darrenkem, tam okopával schody. Nebo si o ně spíš brousil podrážky.

„Chtěl jsi být člověk, ne? Našli jsme *drobnokvět*, teď musíme najít další věci a potřebuju pomocť,“ odpověděla jsem a vydali jsme se do lesa.

Sára nás pozorovala z okna, tolik chtěla s Wadem prohodit alespoň pár slov a myslím, že on chtěl to stejné. Říct jí, co se za poslední dobu stalo, že je Darren i Wade naživu, ale nedostal příležitost. Hlíдалa jsem ho jako oko v hlavě. Jak pak by ne, nechtěla jsem, aby za ním zase lezla a naopak. Musela jsem si ho hlídat.

„Jsem zvědavá, kdy Payne dorazí,“ zmínila jsem cestou hlouběji do lesa. Wade se na mě překvapeně podíval.

„Nedala jsi mu náповědu, kde by tě měl hledat. Možná se ještě načekáš,“ opáčil suše. Poslední dobou byl divný.

„Hm, pravda. Připravené papíry nestačí, chtělo by to ho trochu nakopnout. Ale na druhou stranu, je to přece čaroděj a jde mu o syna, určitě si sem nějak cestu najde,“ dodala jsem.

„Myslíš, že mu jde jen o syna? A navíc... bude to trvat dýl. Myslel jsem, že si mě chceš vzít co nejdřív. Tak to neprotahuj, Noiro. Zajdi za ním,“ přemlouval mě. Hodila jsem na něj bodavý pohled.

„Ani náhodou, nebudu mu to zjednodušovat, chci ho trochu popudit, je to zábava,“ opáčila jsem, ale protočil panenkami.

„Zábava? Nějak se ztrácím v tom, co chceš a co ne. Navíc, když k němu přijdeš a dáš mu Darrena proti podpisu, udělá to. Takhle nevím nevím, nejspíš ti nic nepodepíše a Darrena ti sebere. Akorát s tím budou problémy,“ promlouval mi do duše.

„Ty jsi ale suchar. Bude to po mým a tečka. A nezdržuj, jdeme pozdě,“ sykla jsem na něj.

„A kam vlastně jdeme?“ tahal ze mě.

„Potřebuju tři vlasy žblabuňky, dráp hejkala a ježibabí srdce,“ objasnila jsem. Podíval se na mě vytřeštěně.

„Ježibabí srdce? Děláš si prdel? Kde to chceš jako splašit?“ vyzvídal. Já se pousmála.

„Mám svoje metody,“ odpověděla jsem klidně, chytla ho za ruku a táhla lesem.

„No tak se pochlub, to mě zajímá,“ naléhal. Zastavila jsem se a ukázala jsem na ježibaby pověšené nad námi.

Kayn Saulton – ten, v jehož krvi jsem se koupala, abych ze sebe udělala nestárnoucí bytost, to pro mě zařídil. Lektvarům bylo jedno, jak čerstvé to srdce má být, a ta, kterou zabil jako poslední, měla srdce ještě relativně v pořádku.

„Co to má znamenat?“ zeptal se a šokovaně zíral na ježibabí pohřebiště nad našimi hlavami. „To je... hnus,“ prohlásil se zkřiveným obličejem. Já přikývla.

„Jeden známý je zabíjel, nenáviděl je. No a tahle je nejčerstvější, co říkáš?“ zmínila jsem ukazujíc na hniјící babu nade mnou. On na to nic neřikal, nejspíš ho to celé šokovalo.

„No nic, přestaň zírat jak vyvoraná myš a pomoz mi jí sundat dolů. Taky jí vyndeј srdce a jdeme, máme hodně práce a den je krátký,“ úkolovala jsem ho. On mě poslechl, natáhl svou stínovou ruku až ke smyčce a přitáhl si ježibabu dolů, abych na ní dosáhla. Já jsem kouzlem utřala lano a čekala jsem, až z ní Wade vyjme srdce.

„Je to humáč. Jestli tohle budeš pít, tak už ti nikdy nedám pusu,“ oznámil mi a já se rozesmála.

„Je to humáč, to máš pravdu, ale pít to budeš ty. Ty chceš být člověk,“ rýpla jsem si. Wade potlačil chuť říct, že to já chci, aby si mě vzal, a vyříznul babě srdce z tlejícího hrudníku. Pak ho dal do koženého sáčku a následoval mě. Musela jsem se smát, ksichtil se jako Darrenek u žabího pudinku.

Darren snídal s Artemis a pak se chystal na sraz s Wadem, Eldarnem a Estrellou. Měli společně vyřešit, jak mě dostat zpátky do jejich týmu, zachránit Sáru a Darrenka. Artemis Darrena pozorovala, jak se cpe ovesnou kaší.

„Jak můžeš být takhle klidnej, když má tvoje dítě?“ zeptala se. Darren k ní zvedl oči a položil jí dlaň na rameno.

„Jsem klidnej, protože jsem mluvil s Eldarnem. A ten říkal, že za ním a Wadem byla její Temnota. Slíbil, že se Darrenovi ani Sáře nic nestane, že se o všechno postará. Je na naší straně, víš?“ oznámil jí. Ta na něj vyjeveně zírala.

„Jak jako na vaší straně? A co by z toho měl? A i kdyby, ty tomu věříš? Nebuď naivní, jde o tvoje dítě a Ay je ježibaba,“ pokračovala rozrušeně.

„Věřím. Podle toho, co mi vyprávěl Eldarn, Darrena hlídá Sára. Ay mi slíbila, že mi Darrena vrátí, když jí podepíšu rozvodový papírý... hele, neboj se, věř mi, nějak si s tím poradíme. Mám ještě tohle,“ řekl a vyndal z kapsy malou kulatou lahvičku se zlatě se třpytící tekutinou.

„Co je to?“ zeptala se.

„Lektvar poslední záchrany,“ odpověděl a zase jí schoval zpátky do kapsy, když se po ní natahovala.

„Lektvar poslední záchrany?“ divila se jeho odpovědi. „A jak... pane bože, jak jsi k něčemu takovému přišel, Darrene? Vždyť to je snad jen mýtus,“ prohlásila, ale on zavrtěl hlavou.

„Není to mýtus. Stejně tak jako *Naccuran* není mýtus. Umíchal jsem ho kdysi, když jsem viděl, co se z Ay stane. Našel jsem duši Percivala van der Voida a snažil jsem se to dokončit.

Ale umíchat to není ani zdaleka to nejtěžší, horší bude jí donutit to vypít. Musí to sama chtít. Tak mi drž palce, protože já nic podepisovat nebudu. Ay je a vždycky bude moje žena,“ dodal a zvedl se od stolu. Artemis na něj pořád šokovaně civěla. „Díky za jídlo, už musím jít,“ řekl a odešel.

„Darrene, nehraj si s ní. Pořád je to ježibaba a nikdy by sis neodpustil, kdyby Darrenovi ublížila kvůli tomu, že se jí nedokážeš vzdát,“ zakřičela na něj. On se na ní otočil a zatnul čelisti.

„Vzdát se jí by bylo stejně hrozný jako se vzdát svýho dítěte, mami. Když nic, aspoň mi věř,“ dodal a odešel rychlým krokem pryč. Artemis si jen zoufale povzdychla. Jednou už o něj přišla, po druhé už by to nezvládla. Je to její jediný syn.

Eldarn se akorát posadil ke stolu, který byl plný všelijakých delikates. Od ovoce přes zeleninu, sýry, maso až k zákuskům a pečivu. Wade už seděl v čele, po jeho boku stál Wallion a nandával mu na talíř všechno, na co si ukázal.

Estrella byla ještě v ložnici a připravovala se na snídani ve velkém sále, kde už byly i Wadovo děti. Včetně Victorie, kterou tahal všude s sebou. Spala mu ve vajíčku na kolečkách vedle stolu. Ani za nic na světě by jí nenechal samotnou, pokud nemusel mimo palác.

„Tati, smím si vzít poslední třešňový zákusek?“ zeptal se ho Wayde slušně. Wade se na něj podíval a pak ne zcela spokojeně přikývl.

„Dobře, ale neměl bys jíst sladký tak často. Vlastně by bylo nejlepší, abys dorty nejedl vůbec. Musíš být zdravý a silný jako já. Jez hodně bílkovin a zeleninu. A to samý i vy dvě, princezny,“ řekl a plácl malou Rainu po ruce, kterou natahovala k druhému kousku dortu.

„Promiň, tati,“ zakuňkala a dál se šťourala v misce s míchanými vajíčky. Eldarn se pousmál a nandal si slaninu a sýr. Wade ze své dcery nespustil oči, pak jimi protočil.

„Raino, jsi princezna, nechovej se jako bys nebyla. Dojez, co máš na talíři a nezlob mě. Když nebudeš pořádně jíst a místo toho se budeš cpát dortama, budeš ošklivá a tlustá. To si nemůžeš jako princezna dovolit.

Jsi krásná, tak se o tu tvoji krásu taky musíš správně starat. Dort si můžeš dát jen výjimečně někdy. Dneska, ale není takový den,“ řekl striktně a podíval se na druhou dceru, která dokonale napodobovala tu starší.

„To stejný platí i pro tebe, mladá dámo. Koukej sníst svojí snídani, jinak se nehneš od stolu a nepůjdeš si hrát,“ objasnil klidným hlasem a dál se věnoval své snídani. Obě dcery už jedly a ani nepípaly. V tom akorát dorazil Darren a přisedl si vedle Eldarna.

„Ahoj, omlouvám se za zpoždění, Kinnara nějak není ve svý kůži,“ komentoval svůj pozdní příchod.

„V pohodě,“ opáčil Wade a pokynul sloužícímu, aby Darrenovi nandal snídani, ten ale slušně odmítl.

„Nene, děkuju, já už jsem jedl,“ řekl a jen se natáhl pro sklenici s džusem. Eldarn se na něj podíval a čekal, až se Darren napije.

„Tak co, napadlo někoho něco?“ zeptal se. Wade se pousmál.

„Napadlo mě toho spoustu, ale jedna blbost větší než druhá. Teda, spíš než blbost, bylo by to riskantní. Co vy dva, na něco jste přišli?“ zeptal se, ale oba pokrčili rameny.

Pak si vzal slovo Darren. „Půjdu za ní a promluvíme si. Myslím, že na to tak nějak stejně čeká. Navíc s ní musím začít trávit čas, musím jí... přemluvit,“ odpověděl.

„Myslíš znovu sbalit?“ objasnil Wade a zavrtěl nad ním hlavou. „Sice to zní jako plán, ale mě nepřišlo, že by s tím mrakovým kouzlem žertovala. Faktem je, že jsi to ty, o kom je řeč a že jí to malinko vyvádí z míry, ale otázka je, jestli to stačí na to, aby nějaký přemlouvání vůbec začalo. Hele, nechci ti kazit radost, ale podle mě je na randění brzo,“ prohlásil a podíval se na děti.

„Zacpěte si uši,“ poručil jim a oni všichni ho poslechli a drželi si dlaně u uší. Potom se Wade s úsměvem podíval zpátky na Darrena. „Využije tě a odkopne. Taková teď je. Bude si s tebou hrát. Ať zkusíš cokoli, bude tě vnímat jenom jako hračku. Snad si nemyslíš, že jí ojedeš a ona se do tebe zblázní? Tohle možná platilo kdysi, teď je z ní ježibaba,“ připomněl a pokynul dětem, aby jedly.

„Tak co navrhuješ, ty chytrolíne?“ prsknul na něj Darren. Wade pokrčil rameny.

„Já nevím, šel bych na to úplně jinak. Chápu, že jsi po tý abstinenci už trochu ehm...nadr...že... ehm...nej a že si myslíš, že přes postel jde všechno líp, ale má na to toho svého stínového frajera,“ dodal.

„Myslíš, že je její láska k tobě silnější než ta ke mně?“ zasyčel a prudce vstal ze židle, až zavržala cestou dozadu. Wade zvedl ruku dlaní proti němu, aby mu dal najevo ať se zklidní.

„Promiň, takhle jsem to nemyslel. Nechci s tebou už bojovat, Darrene, to máme za sebou. Jsme na stejný straně. Ay je moje nejlepší kamarádka a já jí chci zpátky taky tak moc jako ty. A nechci, aby ti ublížila, ani Darrenovi a už vůbec ne Sáře, ale na toho týpka ty zrovna žárlit nemusíš. Sice tvrdí, že si ho vezme, ale to se nestane. Spíš, aby se nemotal kolem Sáry,“ prohlásil se sklíčeným výrazem v obličeji.

„Oba máme svoje obavy. Sára je mimochodem taky moje nejlepší kamarádka, kdybys na to náhodou zapomněl. Myslím, že to máme dost podobný, ale já v tom mám navíc dítě. Tohle nemá být soutěž, kdo to má horší a podle koho to bude. Chápu, že pro tebe je Sára prioritou a pro mě zase Ay s Darrenem, ale... ne, musíme vymyslet něco ultimátního,“ řekl nakonec.

Eldarn celou dobu jen mlčel, stejně tak jako děcka. Jen všichni sledovali ústa těch, kteří právě mluvili. „Fajn, shrňme si to. Wade číslo dvě je na naší straně. Teda, aspoň to tvrdí a já mu věřím. Takže se oba uklidněte, protože on chce, aby se Ay vrátila do normálu, protože se jí bojí a ano, miluje Sáru, ale pro dobro nás všech chce, aby byla s Wadem, protože chce, aby byla šťastná. Takže se, Wade, přestaň stresovat s tím, že by ti s ním utekla.

Pravděpodobně už i ví, že jste oba naživu. Jestli jí to neprásknul Darrenek, nebo Ay sama, udělal to Wade číslo dvě. Sára na nás spoléhá. Musíme začít hned, aby Ay neměla příležitost se obrnit. Pořád je tu něco, co od tebe chce, což je super,“ zmínil Eldarn, ale Darren zavrtěl hlavou, dal si ruce křížem a opřel se zády o opěrku.

„Jenže proč by to dělala? Proč by mi sakra dávala Darrena za podepsání rozvodových papírů, když mě může sejmout lusknutím prstu a nechat si dítě i se znovu vdát?“ zmínil.

Eldarn se nadechl, že něco řekne, ale Wade mu do toho vstoupil. „Protože to s největší pravděpodobností nedokáže, jen pouští hrůzu. Myslí si, že jí na to skočíme. Pořád tě někde hluboko uvnitř miluje a my to vytáhneme ven,“ řekl, podíval se na děcka, jestli už dojedly a když si všiml, že mají prázdné talíře, propustil je od stolu.

Darren se zasmál. „Takže to stejně dopadne tak, že za ní půjdu na manželskou návštěvu, co?“ rýpnul si. Wade se pousmál.

„No to asi jo, ale otázka zní, jak moc to s ní pohne. To abys byl prostě dobřej, Darrene. Musíš jí vyhnat z hlavy svatbu se mnou a ještě jí donutit, aby se vzdala svýho temnýho já,“ řekl Wade a Darren se nafoukl.

„Zdá se mi to, nebo se nade mnou zase povyšuješ? Tak bych tě mohl začít strašit tím, že jestli Sára neví, že žiješ, pak mu klidně může podlehnout. Nebo se mu nabídnout sama, protože on jí miluje a ona jeho,“ prsknul. Wade už se zvedl, že po něm vystartuje, ale Eldarn zachránil situaci.

„Tak klid. Nechte toho, oba dva. No tak. Já vím, že je to na nic situace. Myslím, že nebude od věci, když tam zajdeme všichni. Já vím, kde to je. To Ay neví, pěkně jí překvapíme,“ navrhnul.

„A pak co, blboune? Nemůžu udělat nic, ani se svojí silou, je zakouzlená, okamžitě by se mi to vrátilo. Čím víc magie bych proti ní použil, tím víc bych si očernil duši. Navíc by se mi mstila tím, že by ublížila Sáře. Začala by zase s tou svojí mučící akcí, o který jsi mi vyprávěl. O tý, jak chtěla ukrást moje tělo,“ vztekal se Wade.

„Ay miluje dohadování, vyjednávání, sázky a provokace. Co je ježibaba, miluje je dvakrát tolik. Prostě si s ní budeme hrát. Bude jí to tak bavit, že nás nebude chtít zabít. A u toho pošťuchování se budeme sbližovat. Teda já s ní, vy musíte vycouvat.

Možná bude nejlepší, když se tam zjevíme všichni a vy pak odejdete do bezpečí a já to s ní zkusím sám. Wadova dočasná přítomnost mi dá šanci s ní navázat kontakt a Eldarn odlehčí situaci, taky ti bude krýt záda. Ale hlavně bez něj bychom ani nevěděli, kde její chýši najít,“ objasnil Darren a oba s Wadem souhlasně přikývli.

„Fajn, ale opovaž se říct ještě něco o tom, že by s ním měla Sára spát a uštrélím ti hlavu, Payne!“ dodal klidně Wade a dopil z poháru poslední doušek čaje. Eldarn se zatvářil lehce rozpačitě a oběma položil ruce na záda.

„Tak mi nepřipomínej, že spíš s tebou!“ prsknul na něj. Wade se zakřenil.

„Mám pro tebe novinku, Darrene, ona nespí se mnou, ale s ním. S týpkem, co mi vzal podobu. Nesrovnávej mě s tím patetickým sráčem, co przní mojí manželku stejně jako tu tvoji, protože to bych nikdy neudělal. Sice jsem tím vyhrožoval, ale nikdy bych to neudělal. Ay si na to moc vážím. A asi mi to nebudeš věřit, ale docela i tebe,“ objasnil Wade.

„Tak dost, jdeme,“ řekl Eldarn, když si akorát Victorku odnášela kojná k sobě, a přenesl se s nimi bez přípravy k její chýši. Do sálu akorát vtrhla Estrella, ale oni zmizeli. Jen si povzdychla a šla se nasnídat sama.

„Takovou chýši jsem teda nečekal. Ay má styl,“ prohlásil šokovaně Wade, zírajíc na chaloupku, která vypadala jako by byla z perníku, což byl účel.

„To jo,“ zmínil Darren a rozhlížel se kolem. Všechno tam bylo tak jako u nás doma, akorát to bylo jinde a přizpůsobené lesu. Nicméně tam byl pořádek a pevný řád. Pěkná zahrádka, pečlivě upravený mech i kapradí... no zkrátka všechno bylo uhlazené a ani trochu jako u ježibab. Tedy, jak se to vezme. Ta pravá ježibaba podle pohádky O Perníkové chaloupce, musela mít navenek všechno perfektní, aby nalákala děti.

„Tati!“ vykřikl Darrenek, který ho zahlédl z okna a vyběhl ven z chýše rovnou do jeho náruče.

„Darrene,“ zašeptal a pevně ho objal. Krátce na to vyšla ven Sára a šokovaně na oba zírala.

„Wade... Darrene...“ zasípala se slzami radosti v očích a chtěla jim oběma padnout do náruče, ale to jsem jí nedovolila. Kouzlem jsem jí přinutila stát na místě. Drzá rionka a hlavně drzí derioni, takhle mi vpadnout bez ohlášení na pozemek.

„Ty nikam nepůjdeš, zmiz zpátky do chalupy!“ poručila jsem jí a ona mě musela poslechnout. Byla pod vlivem mého mocného kouzla. Wade na ní smutně koukal, ale neodvážil se říct ani slovo. Ale Sára mu rozuměla i bez nich. Říkal jí tím pohledem, ať se nebojí, že všechno bude dobrý a že se pro ní vrátí.

„Snad jste si, hoši, nemysleli, že mi vezmete spřízněnku a syna a zdrhnete,“ zmínila jsem, naznačujíc Darrenovi, aby mi vrátil syna.

„Samozřejmě, že ne, Ay,“ odpověděl a postavil Darrena zpátky na zem. „Běž teď za maminkou, pak si spolu popovídáme, ano?“ zašeptal mu do ucha a popohnal ho ke mně.

„Noiro!“ sykla jsem na něj a dítě přitáhla za ruku k sobě.

„Omlouvám se, Noiro,“ řekl a usmál se na mě, že se mi málem podlomila kolena. *Bože, co to je za pocit?* Tenhle bolestivý a hřejivý pocit, který mě celou halí do sebe jako do nějaké tortilly. Moje běžně rozšířené zorničky se stáhly do normální velikosti. Držela jsem Darrena za ručičku a dívala se do očí jeho otci.

Nikdo neřekl jediného slova, zatímco já se utápěla v jeho božsky modrých očích. Darrenek jen zíral vzhůru na mě a na tatínka, jak se na sebe díváme a mlčel.

Sára s mojí Temnotou nás pozorovali z okna. „Chtěl jsem ti říct, že je Wade s Darrenem naživu, ale nedostal jsem příležitost,“ oznámil jí. Ona se pousmála, celá zářila štěstím. I když byla situace taková jaká byla, nepředstavitelně se jí ulevilo. Mohla na všech třech očích nechat.

Eldarn byl derion a moc mu slušela, Wade byl její milovaný Wade a Darren byl bez jizvy. Zdálo se jí, že se stal zázrak, když si pro ní ta svatá trojice přišla. A pro mě.

„Jsi šťastná, vid'š? Neboj se, brzy bude po všem a vrátíš se k němu. Slibuju, že jim pomůžu,“ dodal. Ona se na něj nechápavě podívala.

„Proč to děláš? Myslela jsem, že mě máš rád,“ zakuňkala. Wade se pousmál.

„Právě proto, Sáruško, protože tě mám rád. Jsem Temnota a tak nějak jsem poznal lásku a zdá se mi mnohem příjemnější konat dobro, než zlo. Prožívat emoce jsem nikdy neměl, ale tím, že jsem dostal šanci existovat mimo lidskou mysl... život po tvém boku byl to nejkrásnější, co jsem kdy zažil, Sáro. A já chci, abys to měla i ty s tím, s kým to chceš mít,“ řekl a hned po tom, co se přesvědčila, že jsme všichni ještě stále venku uprostřed rozhovoru, mu padla do náruče a pevně ho objala.

„Máš to u mě, Wade. A věř mi, že na tebe nikdy nezapomenu. Budu tě milovat spolu s ním už navěky. Děkuju ti, za všechno,“ zaseptala mu do ucha a políbila ho na tvář.

Pro mě s Darrenem jako by se zastavil čas, a zvlášť po tom, co Eldarn s Wadem zase zmizeli. Takhle to měli v plánu. Já sice neměla ráda nečekané situace, ale momentálně jsem neměla slov a ani chuť tu atmosféru zabít.

„Běž za Sárou,“ zaseptala jsem a lehce do malého dloubla. Ten se hned rozběhl do chýše. Nevím proč jsem to udělala, bylo to zcela automatické. Chtěla jsem teď být s Darrenem o samotě. Chtěla jsem ho líbat na ty jeho sametové rty a promilovat s ním celou dlouhou noc a možná i pár následujících dní.

Hned, jak se od nás Darrenek vzdálil, jako by ta chuť zmizela. Ne úplně, ale měla jsem zase čistou hlavu. To dítě byl zázrak, opravdu, protože jsem díky němu cítila něco, co jsem myslela, že je s mou proměnou na ježibabu nadobro pryč.

„Proč jsi přišel, Payne?“ zeptala jsem se ho zcela střízlivá.

„Protože jsi mi chyběla, Ay,“ zaseptal a jemně mi přejel palcem po rtech. Já se nechala, protože mi to bylo příjemné a taky proto, že jsem byla zvědavá, co bude dál. „Tak moc jsi mi chyběla...“ pokračoval a nenápadně se ke mně přiblížil. Chtěl mě políbit. Byla jsem si tím jistá. *Chci to i já? Proč ne? Chci...*

Nechala jsem ho, aby se ke mně naklonil a taky jsem lehce přizpůsobila svou pózu pro to, aby mě mohl snadněji políbit. Absolutně jsem si nevzpomněla na Wada. Momentálně jsem měla plnou hlavu jen jeho a toho, že mi vlastně taky dost chyběl. A když se rty dotknul mých, bylo to jako by mě princ vysvobodil ze zlé kletby. Vzpomněla jsem si, jak se naše rty střetly poprvé a úplně stejně jsem se i cítila.

Potom jsem se od něj odtáhla a podívala se mu zpátky do očí. Ztratit se v nich bylo tak snadné. *Co to dělám? Co to sakra je?*

„Ay, pamatuješ si, jak jsme se poprvé milovali v té trofejové místnosti? Bylo to nádherný. Nebo, když jsem tě požádal o ruku a pak jsme se mazlili u stáje cestou za Sárou...“ šeptal mi do ucha. Skoro jsem ho neposlouchala, myslela jsem jen na to, jak krásně voní a že mi možná trochu chybí s ním spát. Pamatovala jsem si to živě. Bylo to celkem hezký.

„Miluju tě, Ay...“ zaseptal do mých rtů. Věděla jsem, o co se snaží a já ho nechávala, protože se mi jeho blízkost líbila. Chtěla jsem ho alespoň zase na chvíli mít.

„Ay,“ zašeptal a pak mě zase políbil. Polibek jsem mu opětovala a on ještě přidal, tak já taky. Chvilí jsme se líbali a já chtěla víc, ale nechtěla jsem, aby nade mnou vyhrál. A tak jsem ho kousla do rtu a přitáhla za tričko k sobě.

„Klidně mě vopíchej, Payne, ale to je tak všechno, co mezi náma bude. Podepiš ty rozvodový papíry a dej mi už pokoj! A naposledy ti říkám, že jsem Noira,“ sykla jsem na něj, odstrčila ho od sebe a odešla jsem pryč do lesa. Nebála jsem se, že by mi odvedl syna, věděla jsem, že není tak pitomý, aby to riskoval.

Stál tam a díval se na má záda, jak od něj odcházím. Ještě se přesvědčil, že ho nesleduje někdo z okna, ale tam nikdo nestál. I moji nohsledi věděli, jak se správně mají chovat. Nechtěli mě provokovat.

„Ay...“ zašeptal smutně se slzami v očích, které se mu neúprosně kutálely po tvářích jako korále. „Udělám cokoli, abych tě dostal zpátky. Cokoli,“ dodal a pak se přenesl pryč.

Nejdřív jsem cítila palčivou zuřivost a vztek, který mi jako oheň žhnul v hrudi. Že si vůbec dovolil mě takhle oblbovat. Potom se to ale úplně rapidně změnilo v něco jiného.

Bylo mi divně, cítila jsem se jako po nějakém rozchodu. Zastavila jsem se a otočila se na něj, ale tam už nikdo nebyl. Položila jsem si ruku na srdce a vzpomněla si, jak mě líbal. A nejen teď, ale i kdysi. Najednou jsem si i vzpomněla, jak jsem čekala Darrenka a jak se o mě Darren staral – na každou hezkou chvilku, kterou jsme spolu prožili, a že jich bylo.

Podlomila se mi kolena až jsem na ně spadla do tmavě zeleného mechu a rozbřečela jsem se. „Darrene...“ zašeptala jsem stále si držíc dlaň na srdci. Bolelo to. Nevím co, ale něco mě tam v tom místě tlačilo a stejně tak v krku. Bylo to jako bych spolkla kámen.

A tak, jak rychle to přišlo, tak to taky zmizelo. Přestala jsem brečet, protože se mi už ani nechťelo a ten žár v mé hrudi uhasila vlna chladu. Moje zorničky se zase roztáhly jako před tím a všechno to, co jsem k Darrenovi cítila bylo jako by se to zazdilo palenými cihlami někde hluboko v mém nitru.

Darren seděl na verandě našeho domu a přemýšlel. Už asi dvacet minut zíral na hvězdy. Seděl tam od doby, co se vrátil z Bruxellského lesa až do teď. Trápil se a snažil se najít nějakou skulinku. Byl přesvědčený, že to, co se mezi námi dnes dopoledne odehrálo, bylo skutečné.

Přehrával si tu krátkou chvíli pořád dokola a hledal v tom útěchu. Taky přemýšlel nad tím, jak to mezi námi udržet, zdálo se to všechno tak těžké. „Pořád jsi tady? Tak co, jak to šlo?“ zeptal se ho Wade, který ho už několik hodin pozoroval a přisedl si k němu na schod. Normálně se nevтіrá, ale tentokrát usoudil, že by Darren potřeboval někoho, komu by se mohl svěřit.

Darren se na něj jen otočil, pokrčil rameny a zase se díval do země pod nohy, které měl roztážené do širokého věčka. „Myslím, že to na ní funguje, ale není to udržitelný. Bojím se, že to nedokážu,“ odpověděl. Wade ho poplácal po rameni.

„Ale dokážeš. Chce to asi víc než jen chvíli, musí se do tebe znovu zamilovat. Rád bych ti pomohl, ale bojím se, že tohle celý je jenom na tobě,“ řekl sklesle a Darren přikývl.

„Nejde o to, jí přimět, aby se do mě zamilovala. Ale udržet v ní ten pocit, co cítí když je se mnou. Na chvíli jsem měl pocit, že... že je to v suchu,“ zmínil a povzdychl si.

„A co se stalo?“ vyvídal. Darren se na něj podíval a zamyslel se, jak zformulovat větu.

„Já ani nevím. Nedokážu to vysvětlit. Vím jenom, že se na mě na chvíli dívala jako kdysi. Potom to ale skončilo a ona ode mě utekla,“ vysvětlil.

„Ježibaby se nemají zamilovat. Nemají mít city, který by je oslabovaly. Je to taková ochranná magie. Zdá se, že jsi to prolomil, protože ježibaby obvykle nemají to, co ztratily už nikdy k dispozici, aby je to z toho vytáhlo ven, což Ay má. A to je naše obrovská výhoda. Ale zjevně je to nestabilní,“ uvažoval.

„No dobře, ale co by to mohlo stabilizovat?“ zeptal se. Wade pokrčil rameny.

„To nevím, ale pokusím se to zjistit. Tvůj úkol je, to nevzdávat. Můj úkol je, přijít na to, co by to mohlo stabilizovat. A Eldarn zase bude přemýšlet nad tím, jak ty pokusy zjednodušit. Třeba to nemusí jít jenom přes postel,“ dodal a zvedl se. Chtěl odejít, ale ještě se na něj podíval.

„Nechceš být večer s náma?“ zeptal se ho Wade, ale Darren zavrtěl hlavou.

„Díky, ale chci být sám. Nebo to možná zkusím ještě jednou, co říkáš?“ prohlásil a Wade se na něj tak podíval.

„Nevím jestli je to dobrý nápad. Ale nebudu tě ovlivňovat. Udělej to, jak myslíš. Kdyby něco, přijď. Tak ahoj,“ řekl a přenesl se zpátky do paláce.

Přesně jak jsem Darrenovi slíbila, jsem s ním byla na houbách. Házela mi do košíku samé muchomůrky, ale to mi nevadilo, protože jsem je stejně potřebovala na ten lektvar.

„Mami, proč táta včera nepřišel? Slíbil mi, že přijde,“ začal a já ho pohladila po vlasech.

„Něco mu do toho přišlo. Říkal, že ti mám říct, že ho to moc mrzí. A já na to zapomněla, promiň, Darrenku. Ale neboj se, zase se uvidíte. On to bez tebe moc dlouho nevydrží,“ odpověděla jsem a pinkla jsem ho prstem do nosu.

„Tohle tu necháme, stačí dvě. Teď pojď hledat hříbky, nebo lišky. Hříbky mají hnědý klobouk a bílou nohu, a lišky jsou oranžový,“ vysvětlila jsem mu, zatímco jsem z proutěného košíku vyndávala většinu nasbíraných muchomůrek. On přikývl a hned se rozhlížel kolem.

„Mami, a co je tohle za houbu?“ zeptal se ukazujíc na vysokou a štíhlou bedlu.

„To je bedla, tu taky můžeš vzít,“ řekla jsem a pozorovala jsem ho, jak se jí snaží šetrně vyjmout z jejího doupěte. *Jsi mu tak podobný... nemůžu uvěřit, že jsi moje dítě.*

„Tak a ještě teda ty hříbky a lišky, slíbila jsi mi omáčku,“ řekl a já se usmála. Celkem mě překvapilo, že jí houby. I když ani ne, jeho tatínek sní taky všechno, co je k jídlu a já nejsem vybíravá. Nejspíš je celý po nás.

„Co tu blbneš?“ zeptala se Sára, když si všimla Wada, jak nenápadně likviduje moje přísady v truhle na přísady. Vylil mi docela vzácnou tekutinu, několik elixírů, které se připravují dlouho a ještě zničil soli ježibabí srdce, které je víc než vzácné a podstatné pro lektvar, který potřebuju pro to, aby se z něj stal člověk z masa a kostí.

„Sabotáž,“ přiznal, zavřel truhlu a sedl si na ní.

„Sabotáž?“ zopakovala překvapeně a přisedla si k němu. Wade přikývl.

„Musím to pozdržet co to jen půjde. Když ze mě neudělá člověka, nebudu plodný a když nebudu plodný, nebudeme mít dítě a když nebudeme mít dítě... prostě se snažím Darrenovi získat nějaký čas,“ zkrátil to.

„Aha. A nepřijde na to?“ zeptala se. On pokrčil rameny.

„Snad ne. Nastražil jsem to tak, že si bude myslet, že to byla nehoda. Jen musíme být nenápadní,“ odpověděl a ona přikývla. Pak bylo chvíli ticho.

„Ty Wade?“ oslovila ho a podívala se na něj jako by mu chtěla říct nějakou devastující zprávu.

„Jo?“ ozval se a čekal, co mu řekne.

„Myslíš, že by Ay žárlila, kdyby viděla Darrena s jinou ženou?“ zeptala se a on se zamyslel.

„Myslím, že určitě, ale nevím, jestli to není zbytečně riskantní zkoušet. Aby se nechtěla mstít. Je nebezpečná a hravá, nemá výčitky, aby někomu spíš neublížila. Bude lepší, když na ní půjde opatrně,“ odpověděl.

„A ty nežárlíš?“ vyzvíдалa. Wade se na ní podíval a dal si na čas s odpovědí.

„To není podstatný, Sáruško. Já sem stejně nepatřím, nejsem důležitější. Spoustu věcí jsem si uvědomil a už si nebudu nic rozmýšlet. To, co bych chtěl mít nemůžu, tak je to stejně jedno,“ opáčil zírající na ní jako by jí chtěl nejmíň políbit.

„Je to podstatný. Tvoje pocity jsou stejně důležitý jako ty naše. Řekni, jak to doopravdy cítíš,“ tahala z něj. Wade si povzdychl a pohladil jí něžně po tváři.

„Žárlím. Hodně žárlím,“ odpověděl.

„Na Darrena? Nebo na Wada?“ ujišťovala se. Wade se pousmál.

„Na oba, Sáruško, na oba,“ odpověděl a zvedl se z té truhly. Pak k ní natáhl ruku, aby jí pomohl vstát. „Měla bys jít radši dodělat co ti dala za práci, za chvíli se vrátí. Pomohl bych ti, ale taky toho na mě hodně naložila,“ řekl, usmál se na ní a šel si po svých.

Já jsem s Darrenem akorát dorazila domů a podala košík s houbami Sáře už mezi dveřmi. „Udělej z toho něco dobrýho k večeři. Nech něco na zítra, uvařím k obědu omáčku,“ poručila jsem jí a odvěkla jsem dítě do koupelny umýt si ruce.

„Mami, a půjdeme zase příští víkend na houby?“ zeptal se.

„No, na houby asi ne, ale můžeme jít do lesa. Na jahody a borůvky je sice ještě brzy, ale jestli chceš, můžeme se podívat do částí, kde jsou zajímavější věci. Třeba víly. Ukážu ti víly,“ navrhla jsem. Úplně se mu rozzářily oči.

„Tak jo, to bude super,“ opáčil nadšeně a utekl do obýváku. Skoro úplně zapomněl na Darrena. Kéž bych to o sobě mohla říct i já. Vždycky, když byl u mě Darrenek, myslela jsem na něj. Takže samo sebou jsem se těšila, až si od toho na chvíli odpočinu.

Otevřela jsem truhlu a ukládala nějaké bylinky, které jsem dneska nasbírala do sáček. Mou pozornost ale upoutalo ježibabí srdce, na které se převrhla sklenička s modrou solí. Byla odšpuntovaná.

„Sakra! Sakra!“ klela jsem, zatímco jsem se snažila situaci urychleně zachránit, ale marně. Sůl to srdce úplně zničila. Zaklapla jsem truhlu, posadila se na ní a zoufale si povzdychla. *Co teď budu dělat? V těch ostatních ježibabách snad žádná srdce nebyla.*

„Děje se něco, Noiro?“ zeptal se Wade a políbil mě na přívitanou. Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, všechno je dobré. Jen jsem utahaná. Kdo by to byl řekl, že být celý den s dítětem je takový záhul,“ odpověděla jsem a šla jsem k sobě do ložnice. Chtěla jsem být sama. Moje hlava se mohla rozskočit, pokaždé, když jsem zavřela oči, viděla jsem Darrena a to, jak jsme se spolu včera líbali.

Plácla jsem sebou na postel a oddychla si. „Co s tím srdcem teď budeš dělat? A co budeš dělat s Darrenem? Určitě tu nebyl včera naposledy,“ zašeptala jsem si pro sebe. „No a co? Proč na to jako myslíš? Budeš se vdávat a on ti to nepokazí!! Wada přece miluješ, čekala jsi na to tak dlouho...“ utěšovala jsem se.

„Co jí je?“ zeptala se Sára Wada, když se potkali cestou do kuchyně. Wade pokrčil rameny.

„Myslím, že přišla na to, že ten lektvar jen tak neudělá,“ zašeptal. „Ale zdá se mi dost divný, že je v klidu. Určitě v tom má prsty Darren, něco se mezi nima stalo, určitě,“ spekuloval.

„Jakože... jako co?“ sondovala. Wade se pousmál.

„Nevím, ale od té doby je jako vyměněná. Chová se lidsky. Sice ne úplně, ale je klidná jako beránek. Ani já to s ní tak dobře neumím. A to mě jako chlapa vážně znepokojuje. Ještě když vezmu v potaz, že s ním ani pořádně nic neměla... to je jedno, nebudu žárlit!“ řekl a Sára se zahihňala.

„Jsi roztomilej, vážně,“ špitla a obešla ho. Wade se ještě podíval na dveře naší ložnice, kde jsem se zamkla a odešel za Darrenem do obýváku.

Já jsem zírala do stropu a pak jsem se najednou zvedla. „Potřebuju na vzduch, nějak mi to všechno leze na mozek!“ zmínila jsem, hodila jsem přes sebe svetr a šla jsem se na chvíli projít. Nejspíš si toho ani nikdo nevšiml.

Rozhlídla jsem se kolem a pak jsem prostě šla rovnou za nosem. Asi prvně jsem absolutně nevěděla kam jdu, ale chtěla jsem pryč. Aspoň na chvíli. Zas tak daleko jsem nedošla a už jsem se otáčela zpátky k chalupě.

„Co blázníš, Noiro? Vždyť to nebyla ani pořádná pusa, sakra!“ prskala jsem zírajíc na místo, kde jsme se včera s Darrenem políbili. „Ne! Ne! Ne! Nééééééééééé!!!“ vztekala jsem se.

„Přemýšlel jsem nad tím, cos říkala včera a jsem pro,“ prohlásil Darren a já se na něj prudce otočila. *To je snad zlý sen, on je zase tady. A zrovna když jsem celá zblblnutá.*

„Co tady děláš, Payne?“ sykla jsem na něj podrážděně.

„Už jsem řekl,“ odpověděl a já se rozesmála. Překvapilo mě, že jeho moje reakce nezarazila, šel sebevědomě ke mně blíž.

„To jsi teda pořádně zoufalec, když o to škemráš u mě,“ opáčila jsem. Pořád se ke mně přibližoval.

„Proč myslíš? Není problém si někoho najít, ale já jsem věrný muž a miluju svojí ženu. Chybí mi. A navíc, vždycky to bylo moc krásný, pamatuješ? No tak, Ay, Vrať se ke mně. Máme spolu dítě,“ šeptal mi do ucha, zatímco mě něžně hladil prstem po břiše a boku.

Úplně jsem ztuhla pod přívalem té intenzivní touhy, která na mě odněkud skočila jako blecha. „Žárčila bys, kdybych šel za jinou,“ pokračoval, ale pousmála jsem se a zavrtěla hlavou.

„Je mi to jedno, Payne,“ oznámila jsem mu a odstrčila ho od sebe. Ale jen tak něžně, lichotilo mi to, ne že ne. Darren mě ale chytl za tu ruku a jemně jí promnul v dlani. Díval se mi do očí, které byly zase jako studny, ve kterých se odráželo sluneční světlo.

„Nevěřím ti. No tak, Ay,“ šeptal tiše a zase si mě k sobě přitáhnul.

„Noiro!“ upozornila jsem ho ostře.

„Ay,“ zopakoval, zírajíc mi stále intenzivně do očí.

„Noiro!“ prskala jsem na něj jedovatě, ale jeho to moc nevystrašilo. Spíš naopak ho to asi motivovalo nebo co, protože se ke mně přiblížil.

„Ay...“ zašeptal do mých rtů provokativně a opovážil se mi zase jako včera strčit jazyk do pusy. Nechala jsem ho, aby mě líbal. I se mě dotýkat. Jako bych nevěděla co dělám, ale přitom jsem to věděla moc dobře.

Pomalu mi sjížděl rukou pod šaty. Neovládla jsem se. Najednou pro mě přestalo všechno okolo existovat. Zběsile jsem mu rozepla pásek u džín. Ještě mi s tím pomohl. Pak jsem ho povalila do trávy, vyhrnula si sukni a už jsem byla na něm. Vůbec to nechápu, byla jsem z něj tak nadřžená a možná i nostalgie a chuť na změnu to zařídila.

Bylo to divoký a plný vášně. Hladově jsme se líbali a vzdychali si do úst. Taky mi nezapomněl zabořit čumák mezi prsa a polaskat je. Darren nic neříkal a já taky ne. Nejspíš se bál, že by mě vyplašil a já to nechtěla kazit nějakým mluvením, měla jsem jeho a to mi momentálně víc než stačilo.

Poměrně rychle jsem se o něj přivedla k vrcholu a taky jsem mu dala jasně najevo, jak moc jsem si to užila. A pak jsem z něj slezla a upravujíc si šaty, jsem se na něj pousmála.

On jen zoufale vydechl a polknul slovíčko „ne“, zatímco od sebe s námahou odlepil víčka. „Ty mrcho!“ syknul na mě stále ještě udýchaně a zapínal si pásek, když mu došlo, že to bylo všechno.

„To bylo naposledy, co jsem s tebou spala, Payne. Leda tak, že by ses přidal k nám s Wadem,“ zmínila jsem.

„To by se ti líbilo, co?“ prsknul podrážděně.

„Jo, líbilo. Ale nemysli si, my si s Wadem vystačíme dost dobře i sami,“ informovala jsem ho. Bylo na něm znát, že se mu to nelíbí poslouchat – žárlil. „Vzdej to, tvoje Ay je pryč. Pusu na rozloučenou už jsme si dali,“ dodala jsem a utekla jsem mu. On si jen povzdychl. Vypadalo to, že tušil, že to takhle dopadne a teď si vyčítal, že to vůbec zkoušel.

Potom vytáhnul z kapsy zrcátko, očaroval ho a zazrcadloval Wadovi. Ten to hned zvedl, protože ho měl po ruce. „Byl jsi s Ay?“ zeptal se hned, jak si přiložil zrcátko k uchu.

„Jo byl,“ odpověděl Darren sklesle a hlasitě vydechl.

„A jak to šlo? Hádám, že podle toho výdechu asi nic moc co?“ řekl smutně.

„Ojela mě a zmizela,“ opáčil suše.

„Hm, a cos čekal jinýho?“ syknul.

„Nevím. Já fakt nevím. Asi jsem doufal, že jí zlomím,“ dodal.

„No asi bys jí měl lámat trochu míň fyzicky a víc mentálně, brácho,“ řekl, až to Darrena zarazilo. Hlavně to oslovení. Takhle mu neřekl už tak dlouho. A zarazilo to i Wada. „Promiň, to jsem nechtěl říct. Jako bych to neřekl, vím, že mě tak nevnímáš a nikdy vnímat nebudeš. Byl to jen přerek, ok?“ Snažil se zachránit situaci.

„V pohodě. Vlastně... asi jsi jedinej, kdo mi může teď pomoci. Je to nepříjemný pro mě, ale... potřebuju tě. Potřebuju tvoji hlavu, Wade,“ řekl a Wade přikývl.

„Jasně, bude mi ctí. Zítra se sejdeme a něco vymyslíme. Všechno to probereme a tak,“ navrhnul. Darren se pousmál.

„Díky. Tak zítří, čus,“ řekl a ukončil hovor. Vzal si zrcátko do ruky a našel tam kontakt na mě. Byl tam můj odraz, jak si mě kdysi uložil. Byli jsme tam oba s Darrenkem. Prstem přešel po displeji až to omylem začalo zahajovat zrcadlovaní.

„Sakra!“ zaklel a rychle se to snažil ukončit, ale bohužel pozdě, protože už mi to vibrovalo v kapse.

Dívala jsem se na zrcátko jako bych nevěděla, co to je. Zrcadloval mi Darren. Zobrazoval se mi tam taky tak, jak jsem si ho tam uložila – se mnou a s Darrenkem. Bylo to jako nožem do srdce.

„Ano?“ zakuňkala jsem. Darren nadskočil.

„Tys mi to vzala?“ prohlásil šokovaně.

„Taky to můžu zase vytípnout,“ oznámila jsem mu klidně. Ještě jsem ani nestačila vlézt do chýše. Svítilo se tam a zcela určitě už byla hotová večere, ale mě se nějak nechtělo domů.

„Ne! To nedělej! Prosím,“ škemral.

„Tak co po mě chceš, Payne? Strávili jsme spolu docela dost času na to, že jsme nepřátelé, nemyslíš si?“ připomněla jsem mu. Slyšela jsem jen lehký šum, jak vydechl. Byl to úsměv. On se pousmál.

„Čemu se směješ, Payne?“ sykla jsem na něj.

„Něco mi došlo,“ odpověděl. Protočila jsem panenkami.

„Co ti jako došlo?“ tahala jsem z něj. Lezlo to z něj jak z chlupatý deky.

„Že jsi to neudělala proto, že bys byla tak sobecká, nebo se mi chtěla pomstít. Znáš tě jako své boty, srdce moje,“ prohlásil. Ztuhla jsem. Že by mě vážně ten hňup prokouknul?

„Tak proč, ty troubo?“ zeptala jsem se.

„Ani nevíš, jak moc se mi líbí, že mi zase říkáš troubo. To je pokrok. Protože to neznamená, že jsme nepřátelé, ale...“ Přerušila jsem ho.

„Sklapni, Payne!“ prskla jsem na něj, ale on se pořád culil.

„Pořád mě miluješ. Chtělas mi jenom něco dlužit, že jo? Ale nebudeš to se mnou mít snadný, čumáčku. Ne po tom, cos na mě byla jak na cizího. Jestli mě budeš chtít dostat, budeš se muset víc snažit,“ pokračoval.

„Nevím o čem to mluvíš, Payne, ale už mě to nebaví. Nemiluju tě, jsi asi blázen, jestli si to myslíš...“ ječela jsem na něj do zrcátka tak intenzivně, že jsem si ani nevšimla, že stojí za mnou.

Z ničeho nic mi to vytípnul. „Ty šmejde, co si jako o sobě myslíš?“ vztekala jsem se, zatímco on se culil od ucha k uchu a pak mi jemně zaťukal na rameno, že jsem myslela, že leknutím vyskočím z kůže.

„C-co tady pořád děláš?“ prskla jsem na něj jedovatě.

„Ani nevím, tenhle les je fakt úchvatnej. Teď je ještě hezčí, když je široko daleko nejhorší ježibaba jenom moje žena,“ zmínil. Podívala jsem se mu do očí, jak krásný je jeho obličej bez té jizvy.

„Já se k tobě nevrátím, Darrene,“ objasnila jsem. On se zase jenom tak pousmál. Nechácala jsem, proč je tak klidný, když mu říkám takové věci. „Budu se vdávat,“ připomněla jsem mu.

„Jo? Ale ty jsi pořád ještě vdaná za mě, víš? A já se s tebou nikdy nerozvedu, to bys mě musela nejdřív zabít. Tak prosím. Život bez tebe stejně není nic pro mě, takže... dělej, ukaž mi, jak moc mě nenávidíš. Jak moc si chceš vzít tu svojí temnou náhražku Shadowwalkera,“ naléhal, ale na mě toho bylo moc. Nechtěla jsem ho zabít a hádám, že on to moc dobře věděl.

Jen jsem se dívala do těch jeho modrých očí. Byl klidný jako beránek a já díky němu už taky. Nemilovala jsem se s ním jen proto, abych ukojila chtíč, ale protože jsem po něm zase a tak jako vždycky toužila celým svým bytím. A on měl pravdu, chtěla jsem mu něco dlužit, protože to tak mezi námi občas fungovalo. Bála jsem se, že by to mohlo být opravdu naposled, i když jsem mu to vpálila do obličeje.

„Navíc... řekla jsi mi křestním jménem, to něco znamená, nemyslíš?“ rýpnul si. Na to jsem nereagovala. Nevěděla jsem jak.

„Jsem ježibaba, neklapalo by nám to,“ opověděla jsem mu a on se rozesmál.

„Jako ježibaba jsi tisíckrát víc sexy než předtím, miláčku. A ani to není konec světa, ne jestli mě chceš. Ale musíš mě chtít. Opravdu. A nejen mě, ale i naši rodinu – našeho syna. Stačí říct, že chceš být zase s náma a já to zařídím,“ šeptal a opatrně se dotýkal mojí ruky. Dívala jsem se na jeho pohyby prstů na mém zápěstí a po tváři jsem nechala téct slzy.

„Miluju tě, Ay. Miluju tě,“ řekl a přitáhl si mě k sobě, že jsem se mu rozplakala v náručí jako dítě. „Vrať se ke mně, lásko moje. Prosím. Ničeho se neboj, na nic špatnýho nemysli, o všechno se postarám. Jde jenom o to, jestli to opravdu chceš,“ našeptával mi.

Chtěla jsem to víc než cokoli, ale hlavou se mi honila spousta věcí a já se poprvé za tu dobu, co jsem ježibaba opravdu bála. Vždycky jsem následovala rozum a kam mě to zavedlo? Ale teď poprvé jsem poslouchala svoje srdce. To nemůže být špatně, ne?

Vzpomněla jsem si na tu knížku od Neoli Armeninové, kterou jsem kdysi četla na doporučení Wada. Bylo to o vymýtování ďábla, ale bylo tím myšleno spoustu různých druhů „démonů“.

Dalo by se říct, že rada nad zlato zní: Při temnotě v duši, nikdy neposlouchejte svou hlavu, ale srdce. A při temnotě v srdci, nikdy neposlouchejte své srdce, ale svou hlavu.

Taky platí obecné pravidlo: Pokud cítíš silnou nejistotu, či dokonce nutkání něco nedělat, raději to nedělej. A pokud cítíš silné nutkání něco udělat a jistotu, že to bude perfektní, tak to taky nedělej.

Rozum je vždy silnější než srdce. Není to tak, že řídit se srdcem by mělo být špatné, ale faktem je, že... „Řízení se rozumem, se nikdy nedá nic pokazit. Jedinou nevýhodou je ovšem to, že často můžeme přijít o skvělé příležitosti ze strachu riskovat. Ale i zde rozum řídí, zda je vhodné riskovat či nikoli...“ zašeptala jsem. Darren na mě překvapeně koukal.

„Co to říkáš?“ divil se.

„Že tě taky miluju,“ odpověděla jsem mu a padla jsem mu do náruče. Něco takového rozhodně nečekal a ani já ne. Vylítlo to ze mě úplně samo.

„Ay...“ šeptal pevně mě tisknouc k sobě. Oba jsme plakali a nemohli věřit svým uším, očím a pocitům, bylo to tak intenzivní. Darren sáhl do kapsy a nahmatl lahvičku s lektvarem poslední záchrany a ujišťoval se, že je to správný tah.

Odtáhl se ode mě a podíval se mi do očí. „Chceš to, Ay? Mě, Darrena a nás?“ zeptal se. Já jsem byla úplně v šoku, moje srdce šlelo a stejně tak můj mozek. Cítila jsem výčitky vůči Sáře, Wadovi i Temnotě...

„Ale já jsem ježibaba, Darrene. Jsem špatná, mám duši černou jako noc a...“ Darren mě přerušil. Přiložil mi prst na rty a pak mi otřel slzy z očí.

„Nemysli na to a řekni mi teď jenom, jestli to chceš, nebo ne. Na ničem jiném nezáleží. Chceš?“ ujišťoval se a já přikývla.

„Chci. Víc než cokoli,“ odpověděla jsem mu a on se pousmál a ukázal mi malou lahvičku s třpytící se zlatou tekutinou. Zaostřila jsem na to a pak jsem se mu podívala do očí.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Něco, co ti vyčistí duši jako bys ani nebyla ježibaba, ale jenom jestli to opravdu chceš, Ay. Jinak to nebude fungovat. Taky se to nedá nikde sehnat, tohle jsem udělal speciálně pro tebe a trvalo mi to roky. Tohle je to tajemství, který jsi chtěla vědět, tohle je to, na co jsem potřeboval duši Percivala van der Voida. Jenom pro tebe,“ prohlásil a já myslela, že dojetím prasknu.

„To jsi udělal? Kvůli mně?“ zakuřkala jsem a on přikývl.

„Cokoli, Ay,“ řekl a pohladil mě zase prstem po tváři. „Tak co, chceš to? Být zase jenom Ay? Máma našeho syna a moje manželka? Doktorka?“ zeptal se a já přikývla. A pak mi tu věc podal do ruky.

Chvilí jsem si to prohlížela. Byla to ta nejkrásnější věc na světě, mnohem hezčí než krystal Srdce Derionu. Bylo to sice podobně vzácné, ale bylo to vytvořené z lásky.

„Tak to vypij, Ay. Až do dna,“ dodal a odšpuntoval mi to. Bála jsem se, protože to ještě nikdo nikdy nezkoušel, ale Darren byl mistr lektvarů, v tomhle jsem mu věřila.

A pak tady bylo něco, co nedokážu popsat. Zvědavost, ale i touha po tom se vrátit zpátky, i když tohle, co jsem žila bylo fajn, ale jen dokud jsem neměla u sebe jeho a svoje dítě, pak to najednou začínalo být divný.

Přiložila jsem k lahvičce rty a zírajíc mu do očí jsem to celé vypila jak říkal do dna. Zdálo se mi, že do poslední chvíle nevěřil tomu, že je to realita, ale já taky ne. Jako by mě něčím očaroval. Ale vím, že to nebyla žádná temná magie, ale čistá dávka epický lásky, jakou máme spolu snad jen my dva. A Sára s Wadem.

I've got all

☆ Splněný sen ☆

„Darrene, mě je nějak divně,“ oznámila jsem mu a opřela se o něj. Cítila jsem se jako bych byla mýdlová bublina. Nějak lehce, ale pohltil mě strach, že bych třeba stejně jako ta bublina praskla a zmizela nadobro pryč. Neunesla jsem se na nohou, byla jsem jako hadrová panenka.

„Jak divně? Neboj se, Ay, to je vedlejší efekt lektvaru. Určitě to brzy přejde,“ řekl, vzal mě do náruče a jako princeznu mě nesl do chýše. Zvláštní, všechno to kolem mi přišlo trapné. Najednou jsem se za sebe před ním styděla. *Co jsem to všechno dělala? Vždyť jsem byla... zlá.*

Opřela jsem si hlavu o jeho hrud' a nechala se nést, víčka mi těžkly asi jako předtím, když jsem usínala na naší posteli, než se ze mě stala ježibaba. *Počkat, znamená to, že už nejsem ježibaba? Že jsem už jenom Ay Paynová? Žena Darrena Payna?*

„Strašně moc mě mrzí, že jsem ti byla nevěrná, Darrene. Já nechtěla. Nikdy jsem svůj slib nechtěla porušit, miluju jenom tebe. Vždycky to tak bylo. Wade mi popletl hlavu, ale nebyla to láska,“ breptala jsem rozespale.

„To je dobrý, Ay. Nebudeme z toho dělat vědu, ne? Hlavní je, že je to tak, jak to má být. Jsme spolu a na ničem jiném už nezáleží. Tvoje duše bude zase čistá a...“ Prerušila jsem ho.

„A my budeme zase rodina. Ani nevíš, jak moc to bolelo, když jsem o tebe přišla, lásko,“ přiznala jsem mu. On se zastavil a políbil mě něžně na rty.

„Ale vím. Já o tebe taky. Sice jsi byla fyzicky pořád tady, ale odešla jsi mi, miláčku,“ řekl a já se rozplakala. Ta tíha nešla unést. Byla v tom i úleva a dojetí, ale hlavně výčitky.

„Jsi moje všechno,“ zašeptala jsem a pak už mám jen tmou. Musela jsem usnout. Darren se pousmál.

„Ty moje taky, Ay,“ dodal a odnesl mě do chýše. Sára s Wadem na nás vyjeveně zírali.

„Darrene... co se stalo?“ zeptala se Sára a netrpělivě čekala, co jí odpoví. Ale když se usmál, ten strach z ní spadl.

„Podařilo se mi do ní dostat elixír, takže teď spí, ale myslím, že jsme to vyhráli. Ay už není ježibaba,“ řekl a oba vytřeštili oči a roztáhly úsměvy až k uším.

„Proboha, to je... nemám slov!“ zapištěla Sára a oba nás objala. „Darrene, tolik jsi mi chyběl. Jsem tak ráda, že jsi zpátky. Strašně jsem se o vás bála. Já ani nevím, co bych měla říct, tohle, co se děje, se nestává ani v pohádkách. Takový šťastný konce nikdo ani nevymýšlí,“ prohlásila a políbila ho na tvář.

Darren se podíval na Wada, necítil k němu žádnou zášť, bral to jako součást mojí kdysi černé duše. „Jsem rád, že jsi to dokázal. Gratuluju,“ řekl lehce smutně. Darren přikývl.

„Kde je ložnice?“ zeptal se a Wade mu ukázal směrem ke dveřím v chodbě. Sára tam přiskočila a otevřela dveře. Na posteli už spíkal Darrenek. „Hned jsem zpátky,“

řekl a odnesl mě do postele. Položil mě vedle synka, přikryl mě, políbil mě a Darrenka na čelo a vrátil se za nimi.

„Jak jsi to dokázal?“ vyzvídala Sára hned, jak se Darren objevil v obývacím. Wade se na něj tak zvláště podíval a Darren se zamyslel.

„No, nějak jsem jí připomněl, kdo jsem a kdo je pro mě ona,“ odpověděl a pak sebou plácnul na gauč jako u nás doma. Myslím, že z toho byl taky pěkně v šoku. Nedokázal uvěřit tomu, že to vyšlo.

Sára si přisedla a přitulila se k němu jako by byla jeho mladší sestra. Darren si jí k sobě přivinul a políbil jí do vlasů. Wade tam jen tak stál a nevěděl, co říct. Připadal si tam jako páté kolo u vozu.

„Tak já vás asi nechám o samotě a půjdu se někam projít,“ řekl, ale Sára ho stáhla k sobě na gauč a chytla ho za ruku s propletenými prsty. Bylo to trochu zvláštní vzhledem k situaci, ale my jsme nikdy nebyli úplně normální, a to, co se nám stalo taky nebylo v normě.

Darren na to nic neříkal, měl plnou hlavu jiných věcí. „Ani jsem nedoufal, že by to vyšlo,“ přiznal po chvíli ticha, kdy byly slyšet z kuchyně jen tikající hodiny. „Zdá se to jednodušší, než jsem si myslel,“ dodal.

„Nejspíš tě nikdy nepřestala milovat. Když tě ztratila, bylo to pro nás pro obě strašný, ale jí se zhroutil celý svět. Kdybys to viděl...“ prohlásila a podívala se na něj se slzami v očích.

„Ale já to viděl, Sáro. Ještě před tím, než jsem umřel, tak jsem to viděl ve svojí hlavě. Bylo mi to tak líto, co jí tím způsobím, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Ten den, co jsem vás tam obě nalákal... to byl nejhorší den mého života,“ přiznal a Sára přikývla.

„Můj a její taky, Darrene. Já málem přišla o dceru a obě jsme přišly o tebe. A tak krátce po tom, co jsme ztratily Wada. Dobře, asi jsem měla ty nejhorší dny dva. Když mi Wade umíral v náručí... už nikdy nic takového nechci zažít,“ dodala a on přikývl.

„Nemáš tady něco k pití? Myslím, něco ostřejšího? Tohle si zaslouží panáka,“ zeptal se a ona se podívala na Wada.

„Jo, něco tady Noira... teda Ay má,“ řekl a vydal se do kuchyně něco najít. Oni dva si vyměnili pohledy.

„Wade na tebe čeká a tvoje dcera taky. Připijeme si a ty se vrátíš za nimi, ok?“ zmínil a ona se slzami v očích přikývla. „A co tenhle? Wade na něj příšerně žárlí. Řekl bych, že ještě víc než já a to je co říct,“ řekl a ukázal na něj přes zed'. Sára se na něj podívala.

„Já s ním nespala,“ přiznala. „Mám ho ale ráda, je to hodnej kluk. Už se pro nás obětoval ažaž, chci, aby byl šťastnej,“ objasnila. Darren se pousmál a lehce jí pohladil po vlasech.

„Už se to nese. Tak na vás a na čistý duše,“ prohlásil Wade a všem jim podal sklenku s likérem.

„A na tebe, bez tebe by to nevyšlo,“ opáčil Darren, až tím mou Temnotu dostal do rozpaků.

„Ay mi zablokovala magii, mohl bys mi špetku půjčit, abych se dostala za Wadem?“ zeptala se Darrena.

„Klidně,“ řekl, ale skočil jim do toho Wade.

„To vyřešíte později, teď ti na to bude stačit pečeť,“ připomněl a běžel pro ní za mnou. Věděl přesně, kde jí mám – na krku. Darren se Sárrou nic neříkali, jen pomalu ucucávali líkér a zírali na sebe.

Wade mi sundával z krku tu pečeť a pak si ke mně klekl a mlčky si mě prohlížel. Ještě se podíval ke dveřím, jestli tam někdo nestojí, a když se ujistil, že ne, pohladil mě po tváři a lehce mě políbil.

„Sbohem, Ay. Buď šťastná. Měl jsem tě rád a vždycky budu,“ zašeptal a pak i s pečeti odešel zpátky za nimi. Chtělo se mu brečet, bylo to na něm vidět, ale snažil se to zamaskovat radostí ze štěstí Sáry a Darrena, což úplně ozářilo celou místnost.

Sára se s oběma rozloučila a přenesla se do paláce za svým mužem a dcerou. Darren se na Wadu podíval a umlčel se zbytkem líkéru. Ten udělal to stejné a snažil se s ním nenavazovat oční kontakt.

„Vím, že je tohle divná situace, ale chápu, že je ti to líto. Sebral jsem ti snoubenku a asi i naději být člověkem. Taky jsem něco slyšel o tom, že jsi s ní chtěl mít dítě... je to moje žena, takže jsem pochopitelně rád, že to nevyšlo, ale je mi líto tvoji ztráty. Vážně, musí to být těžký o to přijít. Vlastně, vím, že je to těžký,“ prohlásil Darren empaticky.

Wade jen přikývl. „Nikdy to nebylo osobní, Darrene. Vlastně tak trochu jako bych sem spadl z nebe, nebo přesněji, jako bych vylezl z jámy pekelný. Nepatřím sem, nikdy jsem sem nepatřil a nikdy patřit nebudu. Bylo to krásný si moct vyzkoušet žít a poznat co to je někoho milovat, ale myslím, že to bohatě stačí.“

Mám rád řád i chaos. I v chaosu je řád a v řádu chaos. Je to jako černo-bílá duše tvoji manželky. Obě barvy k sobě nepochybně patří, i když by se neměly míchat. Chci tím říct, že jsem byl jen její temná stránka a ty jsi ta světlá. A ať se ti to líbí nebo ne, ona nás potřebuje oba,“ objasnil.

Darren si povzdychl a přikývl. „Připomínáš mi Shadowwalkera. Sice nejsi tak vypočítavý jako on a ambiciózní a ani takový narcis, ale je znát, že pochází z jeho jádra. To on tě v duši mojí ženy stvořil. A jsem si vědom toho, že tě potřebuje taky. Ay má holt dvoubarevnou duši, musím si na to zvyknout. Ale je dobře, že jsi její Temnota ty a ne někdo horší,“ dodal a Wade se zasmál.

„No, ale co s tebou bude dál? Už nemá černou duši, aby tě dokázala udržet při životě aspoň jako stín. A udělat z tebe člověka už taky nepůjde, to by si zase zničila duši. Takhle pokud vím brzy zmizíš,“ zmínil a Wade smutně přikývl.

„Jo, zmizím. Ale já jsem s tím smířenej, to je v pohodě. Ay na mě nikdy nezapomene a to mi stačí,“ dodal.

„Bude to znít zvláštně, ale nechci, abys zmizel. Jsi docela v pohodě a i když je to trochu děsivý mít tě za ‚kámoše‘ dvakrát, bylo by fajn, kdybys zůstal,“ řekl a Wade na něj šokovaně civěl.

„To by měl Wade radost. Myslím, že by to neskousnul,“ odpověděl, ale Darren s tím nesouhlasil. Myslel si o tom svoje.

„To by ses divil, co Wade všechno skousne, Wade,“ dodal. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Nechci ho štvát. Vlastně se mu ani nedivím, taky bych se neměl rád být on. A jen tak mimochodem, asi to ani nechci. Bude lepší když zmizím a nebudu se trýznit tím, co k vašim ženám cítím,“ prohlásil.

Sára se zjevila hned vedle Wada a skočila mu do náruče. Ten na to nebyl vůbec připravený, ale hodně rychle se aklimatizoval. „Miláčku můj. Ty žiješ,“ šeptala mu do ucha nadšeně a líbala ho všude po tváři, že nedokázal říct ani slovo. „Ani nevíš, jak jsem šťastná. To je nejlepší den mého života,“ prohlásila ještě. Wade jí držel a polibky jí opětoval.

„Sáruško, co tady děláš? Jak ses sem dostala?“ vyzvídal.

„Já nevím, čím mám začít. Ay je zase normální a já jsem tady s tebou a s Victorkou. Kde je Victorka?“ zeptala se. Wade ukázal na postýlku za ním, kde spinkala jako pařízek. „Musím jí vidět,“ řekla a aniž by se ho pustila, ho táhla k postýlce.

„Proboha, je tak velká. To snad není ani moje dcera,“ prohlásila šokovaně, ale Wade se zasmál.

„To je tvoje dcera. Naše dcera...“ dodal a pohladil jí prstem po tvářičce. S ní to ani nehnulo. Sára se rozplakala a zase ho pevně objala.

„My jsme to dokázali, Wade. Teda někdo to dokázal za nás. Všechno je zase jak má být,“ šeptala a dojatě plakala. Wade se pousmál.

„Eldarn. Bez něj bych byl pořád mrtvej a Darren taky. Jen tak mimochodem, je ženatěj za mojí sestru, udělal jsem z něj vévodu. A brzy z tebe uděláme taky derionku, miláčku. A pak víš co?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou. „Vezmeme se a budeme vládnout Derionu spolu. Budeš moje královna, láska moje,“ prohlásil. Sáře se málem zastavilo srdce.

„Eldarn... on je boží. Kdybys viděl, jak zachránil Victorii a mě. Bylo to úžasný,“ drmolila a Wade se pousmál a přikývl.

„Já vím, kdybys viděla, jak zachránil Darrena,“ dodal. Pak bylo chvíli ticho, oba se na sebe jen mlčky dívali. „A jak vlastně Darren zachránil Ay?“ vyzvídal. Sára pokrčila rameny.

„To nevím, ale hádám, že to bylo něco moc pěknýho,“ zmínila lehce si přikusujíc rty. Wade se pousmál a naklonil se k ní, že jí políbí, ale ona zazmatkovala. Sice věděla, že to je ten správný Wade – její muž, kterého smí líbat, ale stejně se jí zmocnil zakázaný pocit a lehký strach, že se něco podělá, když tomu okamžiku podlehne.

Wade se od ní odtáhl a zatvářil se smutně. „Něco bylo s tím druhým Wadem?“ zeptal se žárlivě. Ale ne vztekle, spíš smutně. Sára chvíli mlčela. Až moc dlouho nejspíš.

„Víš co? Nic neříkej, je mi to jedno. Já to chápu, byl tady a já ne, a to člověka dost zblbne, zvlášť když mě máš tak moc ráda, jako já tebe. Teda aspoň to tak vypadá, takže mi to vlastně lichoť,“ prohlásil a Sára se rozesmála.

„Wade je hodnej kluk. Díky němu jsem to s Ay zvládala, bylo to peklo. Vlastně doufám, že se s ní už nebudu muset vídat. Docela mi to stačilo. Nejlepší kamarádky z nás už asi nikdy nebudou, ale hlavně je, že je to zase v normě. A co se týče Wada, tak jsem s ním nespala, jestli tě to uklidní,“ objasnila a jemu se roztáhl úsměv po celé tváři.

„To se mi upřímně ulevilo,“ přiznal. Věděl moc dobře, že spolu něco měli, ale už se rozhodl, že to nebude řešit a že to ani nechce vědět. Bylo to pryč. Všechny ty špatné věci už byly pryč, tak proč si je připomínat?

„A co s ním bude? Pokud vím, teď když už Ay není ježibaba, tak nad ním ztrácí moc. On zmizí,“ zmínil a Sára smutně přikývla.

„Ale nemusí. Stačilo by, kdybys pro mě něco udělal,“ zašeptala zírajíc mu nejistě do očí.

„Co jako? Že bych něco vymyslel, aby tu mohl zůstat? Nezlob se na mě, zlato, ale já ho tady nechci. Chápu, že je ti to líto, ale já nechci mít konkurenci. A ne takovou,“ objasnil. Ona smutně přikývla.

Wade na ní taky smutně koukal. Snažil se vymyslet něco, co by jí utěšilo a zároveň i jeho. A něco ho přece jenom napadlo. Podíval se na Sárů a pozvedl jí prstem bradu. „Něco by tu přece bylo. Mohl bych ho do sebe pohltit. Všechny jeho vzpomínky, myšlenky, pocity... všechno by žilo ve mně. Takže by vlastně neumřel. Ale musel by to tak chtít,“ navrhnul. Sára vytřeštila oči.

„To bys pro mě udělal? Vážně?“ divila se a on přikývl. „To by bylo skvělé,“ zapištěla a konečně ho políbila na rty. Wade ztuhnul. Bylo to skoro jako by se líbali poprvé a oba se báli, že to bude naposled. Vzhledem k minulosti, u nich totiž jeden nikdy neví.

Darren si dal sprchu a natáhnul se ke mně a k Darrenkovi. Ležel břichem ke mně a přitiskl si mě k sobě blízko, že jsme se navzájem hřáli. A stejně tak jsem ležela já, že jsem objímala zezadu Darrenka, takže jsme byli všichni spolu jako rodina. Konečně.

Eldarn se taky družil se svojí ženou. Mazlili se v posteli. Ještě stále byli v paláci. Sice už měli vlastní sídlo, ale muselo se nejdřív trochu zrekonstruovat. Takže ještě byl čas, než se tam oba přestěhují. Ale v těch ostatních věcech zrovna moc na nic nečekali.

„Jsi můj splněnej sen, Eldarne,“ šeptala mu do rtů, zatímco se po něm hladově plazila. Estrella byla vždycky číslo. Měla holt po kom.

Eldarn se pousmál. „To ty můj taky, miláčku,“ odpověděl a svými polibky jí dával najevo, jak moc jí má rád. Pak si sundal brýle a položil je na stolek, ale Estrella mu je nasadila zpátky na oči.

„Co blbneš?“ culil se, ale ona se neculila, jen se na něj zamilovaně dívala. Její výraz byl vážný.

„Nech si je, chci tě takovýho jakej jsi,“ prohlásila a zaútočila na něj svými rty. Eldarn nic neřikal a vychutnával si tuhle chvíli klidu. Teď, když je všechno zase v normě, muselo se to nějak pořádně oslavit, ne?

„Doufám, že se nám narodí takovej trouba jako jsi. To si teď přeju ze všeho nejvíc,“ prohlásila a Eldarn se na ní podíval a pousmál se.

„Proč? Já zase doufám, že se nám narodí princezna jako jsi ty,“ opáčil, lehce jí stáhnul ramínko od košilky a vtisknul polibek na rameno. Estrella zavrtěla hlavou.

„Chraň bůh. Chci malý kopie tebe. S tvou inteligencí a tvým tělem. Chci, aby měli tvoje oči i povahu. A bude to znít blbě, ale kdyby byly slepý po tobě, asi by mi to nevadilo, protože ty brýle ti seknou,“ dodala. Eldarn nad ní zavrtěl hlavou a přitáhnul si jí k sobě blíž.

„Jsi taky trubka, je jasný, že to budou mít po nás. Ale jestli se nebudeme mazlit, tak žádný trubky nikdy nebudou, tak už pojď ke mně,“ šeptal a začal jí vášnivě líbat.

Wade už taky ležel v posteli a čekal na Sáru až za ním konečně přijde. Byl nervózní jako poškolák před maturitou, což on nikdy nebyl. A když k němu přišla jen v bílé noční košili, mohl na ní oči nechat. Pramínky jejích žvýkačkově růžových vlasů jí sahaly na odhalená ramena a krajková košilka končila těsně pod jejími hýžděmi, takže tím odhalovala její krásné a dlouhé nohy, což Wada rozpalovalo.

„Jsi nádherná,“ zašeptal rozněžněně, zatímco jí už k sobě za ruku stahoval do postele. Ona si klekla na matraci vedle jeho boku a než mu vylezla na klín, dívala se mu do očí. Wade si jí vysadil na klín, chytl jí za boky a lehce jí po nich dlaněmi vyjel výš až pod její ňadra.

Sára zhluboka dýchala, že se jí vzdouval její malý hrudník a jemně se dotýkala toho jeho mužného konečky prstů. Wade už na nic nečekal, posadil se i s ní na svém klíně a přitiskl své roztoužené rty na její krk pod ucho, zatímco jí pevně držel svými velkýma rukama za útlý pas.

Sára tiše vzdychala, když jí dával tak intenzivní a mokré pusinky všude po jejích citlivých místech na krku, pod ušima a dekoltu. Hladově jí hltal. Každíčký kousíček její voňavé kůže, která doslova jako hrubý a suchý písek po něm prahla jako po dešti.

Sára mu zabořila prsty do jeho hustých, černých vlasů a tiskla si ho blíž a blíž k sobě. A pokaždé, když si ho k sobě přitáhla, na to místo jí políbil. „Strašně moc tě miluju,“ zašeptal jí do ucha, které hned na to polaskal. Místo odpovědi se mu Sára podívala do očí a když se v nich ztratila, zavřela ty svoje a ochutnala konečně i jeho rty...

Můj temný Wade se šel projít a tak nějak se rozloučit s tím vším, co tenhle jeho „život“ nabízí. Nejdřív se procházel po tom strašidelném lese, kde mu jako stínu nehrozilo žádné nebezpečí, a pak se vydal ven do města.

Když vylezl z lesa, zastavil se, podíval se na hvězdy a zhluboka vydechl. Sice mu nebylo do smíchu, byl smutný, ale usmál se a nasával do sebe čerstvý vzduch jako by to mělo být něco spešl. Potom se zase rozešel a dokonce si i poskočil.

Možná, že všechno zlý je k něčemu dobrý. Třeba za nás, kdyby se to všechno nestalo, ze Sáry by nikdy nebyla derionka, z Victorie Srdce Derionu a z Eldarna manžel Estrelly.

Já jsem se ráno probudila jako do krásného snu. Cítila jsem se lehká jako pírkó a svěží jako letní vánek. Byla jsem odpočatá, uvolněná a šťastná. Hned, jak jsem otevřela oči, otočila jsem se na Darrena, který ležel vedle mě a už asi dvacet minut mě hladil po tváři.

Prudce jsem sebou trhla a očima hledala Darrenka. „Neboj se, dělá nám snídani. Měl takovou radost, že jsme spolu, že nás nechtěl budit,“ oznámil mi a přivinul si mě zpátky k sobě.

„Necháš ho blbnout samotného v kuchyni?“ divila jsem se.

„Proč by ne? Je to velkej a šikovnej kluk. Navíc nám maže chleba s marmeládou tupým nožem, už jsem si to zkontroloval,“ odpověděl a zazubil se, tak jsem se tedy uvolnila a zase se k němu přitulila a on mě políbil na čelo.

Podívala jsem se na něj a usmála jsem se. „Cos mi to dal, je to neuvěřitelný. Cítím se jako bych si dala elixír štěstí,“ zmínila jsem.

„To proto, že je jeho vedlejší přísadou. Ale teď mi řekni, jak víš jaký to je, vypít elixír štěstí?“ rýpnul si. Já nad ním jen zavrtěla hlavou.

„Jen hádám,“ odpověděla jsem mu, vylezla jsem mu na klín a začala ho ozobávat na krku.

„Já bych rád, Ay, ale to nestihneme, náš kuchař nám nedělá topinky,“ připomněl a já se zaculila.

„Na co ty hned nemyslíš, Payne,“ zašeptala jsem mu do ucha a lehce ho do něj kousla. Darren se zasmál a omotal kolem mě své mužné paže.

„Tak něco mi dlužíš, já na to nezapomněl,“ prohlásil.

„Promiň. Mrzí mě to. Bylo to moc krásný. Já ti to vynahradím,“ zmínila jsem a začala ho líbat. Darren mi polibky opětoval, a v tom se s vrzáním otevřely dveře a dovnitř vešel Darrenek se sklenicí džusu. Měl tam toho jen půlku, aby to nevytlil, šel se soustředěným výrazem, pomalu a celou dobu zíral jen na tu tekutinu uvnitř.

Já z Darrena hned slezla a otočila se na něj. Už byl docela velký a celý po něm, asi mě to nikdy nepřestane fascinovat. „Mami, tati, snídaně,“ prohlásil, položil opatrně ten džus na noční stolek a běžel pro další. My s Darrenem si vyměnili pohledy a usmáli se na sebe.

„Slyšelas, maminko, snídaně,“ řekl Darren a poplácal mě po zadku, aby mě popohnal ke sklenici s džusem, která byla celá pobryndaná džusem i marmeládou. Vsadila bych se, že v kuchyni bude pořádná spoušť, ale co, vždyť to není vůbec důležitý.

Darren se posadil a bral si od synka druhou skleničku, aby mu ulehčil. Ten se pak zase rozběhl zpátky pro jídlo. „Vážně ho necháme, aby nás obskakoval? Cítím se trochu jako mrcha,“ prohlásila jsem a Darren se upřímně zasmál.

„Jen ho nech, miláčku, jen ať si zvyká. Navíc je hezký, že se o nás taky stará, jsem na něj pyšnej,“ zmínil a já přikývla. *To jo, to já taky.*

„Tak,“ řekl, položil talíř s chleby tátovi na klín a rovnou se pro jeden natáhl. Pod námi byl šedý kobereček a ta marmeláda byla z borůvek, bylo mi jasné, jak tohle skončí, ale je to jenom koberec a na všechno existují kouzla, ne? Teď, když mě Darren vytáhl z ježibabství, Wade s Eldarnem vzkřísili Darrena a vymysleli, jak z riona udělat deriona, jsem si téměř jistá, že existuje kouzlo na každé trápení.

Wade vedl Sáru do jídelního sálu. Poprvé za celou tu dobu se tam cítila jako královna, i když ještě nebyla. Ale byla jeho žena. Nikde nebyla žádná jiná, která by jí měla držet někde v koutě.

Všichni už seděli u stolu a čekali na krále s jeho manželkou, aby mohli začít jíst. Když se otevřely dveře sálu, všechny oči se upřely na ně dva. Sára se rozpačitě podívala na Wada, ten jí jenom utěšil malým úsměvem a vedl ke stolu.

„Děti, asi už jste se někde tady potkali, ale chci vám oficiálně představit Sáru. Je to moje manželka a budoucí královna. Chci, abyste na ní byli hodní a měli jí rádi nejmíň tak moc jako já,“ řekl. První se od stolu zvedl Wayde, přišel až k Sáře a uctivě jí vysmekl poklonu.

„Moc mě těší, paní,“ prohlásil a políbil jí ruku. To upřímně všechny přisedící překvapilo a rozněžnilo.

„Mě taky,“ odpověděla dojatě Sára. Wade se na synka usmál, a než si sedl zpátky na své místo, tak ho pohladil po vlasech. „Opravdový džentlmen,“ zmínila a Wade se zaculil a přikývl.

„Raino, Noro, tohle je Sára. Buďte na ní hodný,“ řekl striktně. Obě děvčata se chytla za šatičky a poklonila se jí.

„Těší nás,“ zareagovala Raina a pak se obě podívaly na otce. „Tatínku, smíme se posadit ke stolu?“ zeptala se ještě a Wade přikývl.

„Samozřejmě, a koukejte se pořádně najíst. A mám pro vás překvapení. Bude oficiální obřad, tak si pak smíte dát něco sladkého,“ oznámil jim a pomohl usadit Sáru do židle v čele.

Eldarn s Estrellou se culili a Sára byla celá nespá z toho, co se kolem teď děje. Ani ve snu jí nenapadlo, že tohle bude její realita. Ona, že někdy bude královna Derionu? A po boku Wada Shadowwalkera? Toho, po kom šlela už od prváku?

Eldarn na Wada ukázal palec nahoru a Wade se pousmál a zkontroloval Sáru, jestli si ničeho nevšimla. „Dáš si míchaný vajíčka, nebo salát, miláčku?“ nabízel.

„Asi salát, ale to je dobrý, nandám si,“ odpověděla a natahovala ruku k míse, ale zadržel jí tím, že jí položil dlaň na hřbet její ruky. Sára se na něj překvapeně podívala.

„Wallione, královna si dá salát a určitě jí nalij i nějaký džus. Co si tak vzpomínám, nejradši má multivitaminový,“ řekl aniž by z ní spustil oči. „Od teď už nebudeš nikoho obskakovat, je ti to jasné? Necháš se hýčkat, protože si to zasloužíš,“ dodal a sám se natáhl pro míchaná vajíčka se slaninou.

Sára na něj zírala jako puk, ale nechtěla mu kazit radost a sobě taky ne. A taky jí to lichotilo, ne že ne.

My jsme si s Darrenem a s naším malým užili spoustu legrace. Hned po snídani jsme si vyrazili na procházku do lesa a tak nějak jsme skončili tím, že jsme z něj vyšli a nikdy jsme neplánovali se vrátit zpátky. Tahle perníková chaloupka bude navždy už jen má temná minulost. A kdo ví, třeba se v ní usalaší nějaká jiná ježibaba. Což ovšem doufám, že ne. Bude mým úkolem tyhle bytosti v Derionu eliminovat. Až se zase vrátím do práce.

Na poli u Bruxellského lesa, ze kterého jsme akorát vyšli ven, mě Darren chytl za ruku a z druhé strany i ten nejmenší. Zhluboka jsem se nadechla. „Neohlížej se, Ay. Teď všichni pravou nohou vpřed,“ řekl a my jsme poslechli. Našlápli jsme si a vyrazili směrem domů.

Ano, vzpomněla jsem si na Wada a na to, kde asi tak je a jak se teď asi musí cítit. Chtěla jsem se mu omluvit a něco, alespoň něco mu říct, ale Darren měl pravdu, byl čas jít dál. A Wade nepochybně patří jen k mojí temné části duše, kde ho budu už navždy nosit s sebou. A on mě tak viděl taky.

„Houpačka,“ škemral Darrenek, tak jsme se s Darrenem na sebe jen usmáli, chytl ho každý za ruku a zvedali ho cestou domů. Ten spokojeně pištěl a řehnil se. Dneska jsme měli spoustu plánů. Museli jsme si vynahradit ten ztracený čas. Nejdřív jsem se chtěla věnovat rodině a pak možná teprve práci. Protože to nejdůležitější ze všeho, je rodina.

Na večer, když jsme se prošli, proletěli na Kinnaře, ano i já, tak jsme se zastavili u Artemis. Měla jsem trochu strach vzhledem k tomu, co jsem jí posledně provedla, ale toho mě brzy zbavila, když mě vřele přivítala a objímala mě jako svou dávno ztracenou dceru. Lepší tchýni jsem si nemohla přát. Byla pro mě jako maminka, kterou si skoro ani nepamatuju.

Temnota se procházel večer kolem našeho domu a pozoroval nás, jak si povídáme a smějeme se. Hráli jsme všichni deskové hry a pojídali jednohubky, které jsem s Artemis nachystala.

Taky se pousmál a šel dál. Tentokrát do paláce. Cestou se kochal vůní čerstvého vzduchu a pohledem na spokojené rodinky, které seděly doma ve svých domcích a trávily spolu čas tak, jako my.

V paláci splynul se stíny v místnosti a jen sledoval dění kolem. To, že jsme si na něj nikdo ani nevzpomněli ho sice mrzelo, ale všechno mu to vynahradil pohled do Sáriných očí, které zářily štěstím.

Eldarn z ní akorát užíval derionku a Wade jí dal moc Srdce Derionu, se kterou se z boží vůle narodila Victorie. On sám už tolik síly nepotřeboval, a než jí dostane zpátky jejich dcera, na to bylo času dost. Takže jí měla Sára.

„Zítřa, miláčku,“ řekl Wade, chytl jí za obě ruce a políbil je obě naráz. Sára se pousmála a přikývla. Skoro ani nemohla mluvit, bylo toho na ní moc. Najednou je z ní derionka – Srdce Derionu, a zítra se má stát dokonce i královnou Derionu.

Když všichni odešli, zůstala v sále s Wadem sama. Měla na sobě rudé, saténové šaty s hladkou sukní a živůtek zdobený perlami. Wade byl taky oblečený jako král. Sice nebyl v hermelínu, ale nosil tmavou tuniku a přes to robustní řetěz se symbolem řádu, jaký nosí běžně králové. Nebo alespoň nosili ve středověku na Zemi.

„Zatančíš si se mnou?“ zeptal se, natahujíc se k její drobné ruce, která do teď visela skromně dolů podél jejího těla.

„Chceš si zatancovat? Ty?“ divila se jeho přání, nicméně mu ruku podala a nechala si jí zase políbit.

„Proč by ne, lásko moje? Naše svatba byla skromná a uspěchaná a předtím nám to nebylo moc souzený. Pamatuješ na ten ples? Jak jsme se poprvé sblížili pod tou třípytivou diskokoulí na hrade?“ zeptal se a ona přikývla.

„To ale aspoň hrála hudba, miláčku,“ rýpla si.

„To není problém,“ odpověděl a začal zpívat přesně tu písničku, která jim hrála tenkrát na plese *Far Away – Nickleback*, zatímco se s ní dal jemně do pohybu. Nicméně tu písničku vzal od konce, kde se už nezpívá o tom, jak jim není přáno, ale naopak o tom, jak už může v klidu dýchat, protože už jí nikdy neopustí.

Překvapením pro něj bylo, když se k němu přidala i Sára a tím mu v podstatě slíbila to stejné. Možná by si někdo nad takovým čtením nebo pohledem trhal vlasy a stěžoval si, jak je to přeslazené, ale myslím, že si takovou sladkou tečku za tím vším, čím si oba prošli, zaslouží.

„Miluju tě celým svým srdcem, Sárúško, moje královno,“ zašeptal jí do rtů a konečně jí na ně políbil.

„Já tebe celým svým bytím, Wade, můj králi,“ odpověděla. Hned jak to dořekla, v rohu na zem spadla svíčka na zlatém stojanu. Udělalo to takovou ránu, že se oba lekli. Wade dokonce pohotově skočil před Sárú a když viděl, že to byl jen svícen a nic se kolem neděje, zase se uklidnil.

Sáré to ale došlo. Poznala v tom stínu svojí temnou skoro platonickou lásku. „Neskrývej se, Wade. Já vím, že jsi tady. Ukaž se,“ volala někam do tmy. Wade se rozhlížel kolem a když se před nimi zjevila jeho dokonalá kopie, překvapeně si ho prohlížel.

„Nechtěl jsem vás rušit. Chtěl jsem vám jenom říct, že vám to moc přeju a taky se rozloučit. Asi už se neuvídíme. Dlouho tady nebudu,“ řekl a podal Sáré ruku, ale ona se na nějakou ruku vybodla a padla mu do náruče. Nechtěla mluvit za svého muže ale doufala, že nezapomněl na to, o čem se nedávno bavili.

Když se od něj odtáhla, podal ruku i Wadovi, který jí tedy nakonec přijal a potřásl mu s ní. „Děkuju, že ses o ní staral, když já jsem nemohl. A že jsi jí dodával naději, kterou by jinak ztratila. A za to ti můžu nabídnout lepší odchod než je prostý vypaření se do éteru,“ prohlásil Wade čekajíc, co mu na to jeho stínový klon odpoví.

„To bys udělal? A jak?“ zeptal se dojatě.

„Stačí se se mnou sloučit. Budeš existovat s mojí existencí. To znamená, že budeš já. Budu mít tvoje vzpomínky, myšlenky a to, co jsi. A tak můžeš svým způsobem být i s mojí Sárou,“ objasnil.

Temnota se podíval na Sáru, která plakala. „Opravdu? To by šlo?“ ujišťoval se a Wade přikývl. „Tak jo, to bych chtěl,“ řekl a podíval se na Wadu, který mu už podával zase ruku.

„Stačí, když si to budeš přát a dotkneš se mě,“ vysvětlil a čekal až to Wade udělá. Ten se podíval smutně na Sáru a ještě, než to udělal, jí na rozloučenou objal.

„Buď šťastná, Sáruško moje,“ řekl a pak aniž by se na ní znovu podíval, se dotkl Wadovy ruky, která ho jako by byla nějaká houba vsála do sebe. Sára potlačila přívál slz a snažila se ten smutek polknout.

„Je to jako bych ani neumřel. Byl jsem on,“ řekl. „A vážně tě miloval. Asi tak moc jako já. Cítím to,“ zmínil už jediný Wade a otřel Sáře slzy do dlaní. „Neplač, máš mě. Je to jak má být,“ dodal a jemně si jí k sobě přivinul.

Bylo za pět minut dvanáct a my se s Darrenem a s naším drobkem snažili prodrat šíleným davem, který se nahromadil před vchodem do katedrály svaté Amélie. Ano, Wade už se tam jednou ženil a taky tam měl pohřeb. Eldarn se tam taky ženil, a dokonce jsme tam kdysi vymýтали s Wadem naše Temnoty. Ale teď to čeká Sáru – oficiální svatba a korunovace v jednom. To tu ještě nebylo.

Když jsme se konečně dostali dovnitř, už to začínalo. Eldarn pro nás musel nechat poslat, protože jinak by nás ti lidi umačkali. Darren si sedl s malým do přední lavice a já tak nejistě postávala u Sáro. Ano, šla jsem jí za svědka, jak mi předtím slibovala, ale něco mi říkalo, že to byl jen slib. A to mě moc mrzelo.

Už holt nikdy nesundám tu nálepku ježibaby a té, která jí za tu dobu mučila. Ale Sára byla silná a tak, jako Wade včera vřele přijal svého soka, ona přijala mě. Usmála se na mě a políbila mě na tvář. Dojalo mě to, a to ještě nezačal obřad.

Wade chytl Sáru za ruce a usmál se na ní. V tom zazněly varhany. Anomaris tenkrát na pochod šla uličkou, ale Sára už nechtěla být od Wada rozdělená ani na minutu, ne před tak důležitým okamžikem jako byl tenhle. Kdo by se jim divil, vždyť jim tak dlouho nebylo přáno. Taky bych se bála.

Tahle svatba byla skoro taková sláva jako když se lid dozvěděl, že jejich milovaný král žije. Všude bylo narváno, že i tak velký kostel praskal ve švech. A ti, co se nevešli dovnitř, obsadili náměstíčko před ním čekajíc, že je alespoň uvidí.

Wade si Sáru prohlížel, byla nádherná a ty královské šaty jí moc slušely. Byly rudé jako krev a zdobily je krémové doplňky. Taky stály víc než ty Anomaris, ve kterých se vdávala ona. I když ona se nevдалa jako „středověká královna“, ale jako moderní princezna.

Wadovi to taky slušelo. Vypadal jako král. Jako tenkrát když ho korunovali. Měl na sobě tmavé oblečení a oba tam stáli v hermelínu. Když utichly varhany, rozezněly se sbory. Bylo tam asi padesát mladých eunuchů v bílých rouších.

Potom, co utichly i zpěvy, tichem se ozývalo šustění stránek. Papež něco mumlal latinsky, myslím, že tomu nikdo z nás ani trochu nerozuměl a pak konečně začal mluvit naším rodným jazykem.

„Je čas na vaše sliby,“ prohlásil. Wade chytl Sárů za ruce a podíval se jí do očí.

„Já, Wade I. z boží vůle král derionský, ti přísahám na svůj život tady přede všemi i před bohem, že ti budu věrný a že tě budu milovat až do svého posledního dechu,“ řekl. Jeho hlas byl klidný a vůbec nezněl nervózně.

„Já ti přísahám, Wade, že ti budu stát po boku v dobrém i zlém, budu tě milovat tak moc jako tě miluji teď už navěky, a budu ti stoprocentně věrná, dokud nás smrt nerozdělí,“ zašeptala. Její hlas se chvěl, ale myslela to upřímně. Každé slovo.

My s Darrenem jsme si vyměnili pohledy a usmáli se na sebe. Za mnou seděla Aris s Earthanem a se Stacy. Nedokázaly pochopit, že se tohle děje. Že je ze Sárů derionka a že brzy bude po boku Wadů královnou Derionu.

„Veličenstvo, přijímáte tuto ženu za svou právoplatnou manželku a potvrzujete tím před bohem své vyřčené sliby? Budete ji chránit v nemoci i ve zdraví dokud vás smrt nerozdělí?“ zeptal se Wadů. Ten přikývl.

„Ano,“ odpověděl a podíval se na Sárů, která vypadala, že omdlí, když se na ní podíval papež.

„A vy, Sárů, berete si Jeho Veličenstvo za svého právoplatného manžela? Potvrzujete své sliby, které jste před chvílí učinila?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla. Papež, který stál naproti u oltáře se pokřížoval a přistoupil k nim blíž, aby je taky pokřížoval. „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje. Ať je vaše království pozeňané a věčné. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen,“ řekl a oběma na čelo nakreslil prstem křížek. Sárů se podívala na Wadů těma svýma fialovýma očima a on se na ní usmál.

„Tímto vás prohlašuji za manželé, vyměňte si prsteny jako symboly vašeho svazku,“ řekl a pokynul někomu v rouchu, aby je Wadovi podal. Přinesl je na sametovém červeném polštářku. Sice už jeden měli, ale když se oba rozhodli pro život v Derionu a ještě navíc jako nejvyšší osobnosti celé naší říše, musí mít i oficiální sňatek tady.

Wade navlíkl Sárů zlatý kroužek na prst, na kterém už měla dva prstýnky, takže se nad tím oba pousmáli. A pak mu na prst navlíkla zlatý kroužek ona. Taky to byl jeho třetí. První ten, co si dali ještě na škole, o kterém tvrdil, že ho nikdy nesundá. A druhý, když se brali u fontány ve světě lidí.

„Smíte si teď dát první novomanželské políbení,“ dodal a pomalu se belhal zpátky k místu, kde stál předtím. Wade si k sobě Sárů přitáhl a vášnivě jí políbil. Dal si záležet, protože tenhle polibek byl nesmírně důležitý. Potom se rozezněly zvony a lidi začali tleskat.

Nicméně tohle nebyl ještě konec, teď se z ní měla stát oficiálně královna. Běžně se korunovace ve stejný okamžik nedělá, ale Wade byl vlivný a už to chtěl mít všechno z krku.

„Poklekněte prosím,“ řekl papež Sáře. Wade jí stále držel za ruku i když už si klekala na červený podlouhlý polštář před oltářem. Dívali se na sebe a Wade se na ní i lehce usmíval. Ona vypadala poměrně nervózně.

„Z moci mi svěřené, vás prohlašuji za královnu derionskou,“ zamumlal, natáhnul se pro korunu a pomalu jí Sáře nasadil na hlavu. „Její Veličenstvo, královna Serafina I. Shadowwalkerová,“ řekl nahlas. Já se rozbřečela dojetím a dav se roztleskal, div, že si všichni neustřelili ruce.

„Serafina?“ podivila se Estrella.

„Ano, král a královna si při korunovaci smí prohlásit jméno. To je běžná praxe. Hádám, že ona už nechtěla být dál jenom Sára, tak si to jméno trochu upravila. Bylo by divný, kdyby si zvolila úplně jiný jméno, ale i to je v normě,“ poučil Estrellu Eldarn.

Wade jí pomohl vstát a naklonil se k ní cestou ze schodů. „Serafina? Pročpak zrovna tohle jméno?“ zeptal se, i když znal odpověď.

„Tenkrát se mi to docela líbilo, když jsem byla princezna na jednu noc na plesu Starších,“ odpověděla.

„Jdeme, má královno?“ zeptal se a ona přikývla. Trošku se začervenala, ale nechala se od něj vést před kostel uličkou plnou lidí, kteří se před nimi klaněli jeden po druhém. A stejně tak i my s Darrenem, Eldarnem, Estrellou, Stacy a tou pitomou krávkou Aris. Myslím, že to si Sára... tedy pardón, Serafina dost užila.

„Taky se pokloň tetě, ona je teď královna, těm se musí klanět,“ poučila jsem synátora, tak se taky ohnul tak, jak to okoukal od Nory, Wayda a Rainy.

O několik let později...

„Darrene, je to pravda, že jsi zasnoubený s Victorií? Není na tebe moc mladá?“ zeptala se ho spolužačka z jeho ročníku Inka a podala si plátek chleba. Byla to drobná rionka podobná Alysse. Ostatní u stolu se na něj taky překvapeně podívali, protože něco zaslechli, když se ukázali prvně prváci dnes ráno v deRionském institutu.

Darren se podíval ke stolu prváků, kde seděla první večer jeho snoubenka, patnáctiletá princezna Victorie Shadowwalkerová a usmál se. Mladická derionka se začervenala a taky na něj hodila svýma fialovýma očkami.

S Darrenem se znali od dětství, ale k zasnubám došlo teprve nedávno, kdy můj syn projevil zájem, o to se stát králem. Naštěstí ta jeho ambicióznost nebyla tak nebezpečná jako kdysi ta Wadova.

A pravdou je, že si s Victorií byli blízcí – vyrůstali spolu. A kdo by nechtěl být nejmocnějším v Derionu, když mu k tomu stačí jen si vzít správnou ženu? Ale nebylo to všechno, co mu mohla Victorie nabídnout. Byla krásná, chytrá, vtipná a byla Srdcem Derionu. Samozřejmě, že dostali oba kázání, protože Wade by se zbláznil, kdyby se s jeho pokladem něco stalo. A zvlášť, kdyby jí ublížil chlap i kdyby z rodiny Paynů.

„Je to pravda,“ prohlásil hrdě. „A nejsem na ní starší, myslím, že máme ideální věkový rozdíl,“ dodal a zaculil se. Je pravda, že mezi nimi byl o dva roky větší věkový rozdíl než mezi námi s Darrenem, ale čtyři roky jsou v pohodě. Tedy až budou trochu starší.

Každopádně Darren byl jiný než jeho otec a rozhodně jiný, než například Wade, který kdysi střídal ženy skoro tak často jako spodní prádlo. I když se tahal pořád s těmi svými vyvolenými. Darren byl po mě rozumný, oddaný a věrný typ a Victorií si vybral sám. Nejednou striktně řekl, že na ní když tak počká. A já mu to věřím.

Po otci naštěstí nezdědil čtení budoucnosti z run. To až naše dcera Nyra. Ta po nás zdědila nejen jeho umění run, ale i mojí narůstající sílu. A zvláštní je, že v ní vidím Sáru. Má podobnou povahu. Kdybych jí nenosila devět měsíců pod srdcem, nevěřila bych, že je moje.

„Vicki...“ zavolal na ní Darren od stolu páťáků, ona se na něj otočila až jí zavlály její temně černé vlasy a čekala, co po ní bude chtít. Když spolu byli u nás, nebo v paláci, tak neměli problém se bavit, ale teď, když měli svědky, Victorie se styděla.

„Půjdeme se po večeri projít?“ navrhnul. Ona přikývla a pak se dál věnovala kamarádkám a večeri.

„Projít? Opovaž se se jí dotknout, nebo ti urazím ruce ať jsi její snoubenec nebo třeba duch svatej!“ syknul na něj od stolu osmáků Wayde Shadowwalker, který všechny svoje mladší sestřičky střežil jako oko v hlavě. Taky to mezi nimi bylo komplikované. Wayde chtěl být taky král, ale bohužel kvůli moci jeho nejmladší sestry, o kterou usiloval jeho nejlepší kamarád, stál až za ním ve frontě.

Darren protočil panenkami a vydechl. „Klídek, Shadowwalkere. Kdo si počká...“ provokoval ho. Zdá se mi, že v tom vidím nás, když jsme byli v jejich věku. Myslím, že je to všude stejný.

Sára si akorát sedla na trůn, protože si někdo požádal o audienci u královny. Lidi jí zbožňovali a zvlášť ženy. Měla takovou tajnou poradnu pro ženy, které přišly o možnost mít dítě, nebo se jim třeba stala nějaká tragická událost v souvislosti s těhotenstvím.

Ještě, než přišla první žena, kvůli které se nastrojila, do sálu přišel Wade a zavřel za sebou dveře. Sára se polekala, ale brzy se uklidnila, když se na ní usmál. „Nebudu tě rušit, ale dneska se už asi neuvidíme, protože máme oba svoje povinnosti, ale chtěl jsem ti dát tohle. Všechno nejlepší, miláčku,“ řekl a podával jí do ruky wergonní vejce, které mělo zatím jen velikost křepelčího. Zvláštnost na wergonních vejcích je totiž ta, že rostou s drácaty uvnitř, dokud nejsou připraveni se vyklubat.

„Já mám narozeniny ale až za týden,“ zmínila.

„Já vím, trubičko, to taky není k narozeninám. Dneska je prvního září. Den, kdy jsme se poprvé potkali a já se do tebe zbláznil tak, že jsem ti hned ten večer začal skládat písničku,“ připomněl.

„Já pro tebe ale nic nemám, Wade,“ řekla smutně.

„To nevadí,“ odpověděl, políbil jí a mířil si to ke dveřím.

„Wade!“ zavolala na něj ještě, aby jí neutekl. On se na ní otočil a podíval se na ní tak, jak se na ní vždycky díval jen on, a vydrželo mu to těch dvacet osm let a vsadím se, že to bude držet klidně i dál. Protože mezi sebou měli epickou lásku jako my dva s Darrenem.

„Miluju tě, a za to mládě ti děkuju,“ řekla tiše a on přikývl a mile se na ní usmál. Potom si jí ještě chvíli prohlížel a přikousl si ret. „Zítra,“ odpověděla mu na jeho naprosto nenápadné gesto. Četla jeho řeč těla jako profík a stejně tak to uměl i on s ní.

„Neslibuj, co nemůžeš splnit, pusinko. Pokud vím, zítra přijede Eldarn s Estrellou a dětma na návštěvu a ty víš, jak se s Eldarnem vždycky zřídíme, když se po dlouhý době vidíme,“ připomněl. Sára si povzdychla.

„Tak ne, no. Ale snaha byla. Tohle je o tvých privilegiích. A už běž, zdržuješ mě a tu ženu taky připravuješ o čas,“ upozornila ho. Wade se pousmál a přikývl.

„Taky tě miluju, papa,“ řekl a než odešel, tak jí ještě poslal vzdušnou pusu. Jejich vztah se ani po patnácti letech nijak nezměnil. Jak jsem řekla, epická láska vydrží navždy stejně tak jako kouzla a lektvary, které jsme si kdysi umíchali, abychom stárli pomaleji. Tedy až na mě, já měla jeden už z doby, kdy jsem byla... no, ježibaba.

U nás to bylo taky pohádkové, Nyra už od tří let tíhla k wergonům a Darren se pak krátce po své vlastní smrti vrátil zpátky na dráhu jako profesionální závodník. No a ona chtěla být jednou jako on. Když jí bylo pět, dostala vlastního wergona. Byl černý jak uhel a pojmenovala ho Obsidian.

Teď jí je skoro osm a několikrát s ním svého otce s Kinnarou porazila ve volném letu na jeden kilometr, což je opravdu něco. Na rozdíl od jejího staršího bratra, kterého první a poslední volba byl deRionský institut, chce jednou studovat péči o kouzelné tvory na Wergo-Dragonské akademii.

Chci jí vyhovět, vím, že v tom bude výborná, má talent, ale bude mi smutno, protože ta škola je vážně pěkně daleko. Taky se tam mluví španělsky. Tolik k tomu, že mi připomíná kromě jejího sexy tatínka ještě mojí nejlepší kamarádku Sáru. Tedy královnu Serafinu.

No a já s Wadem a s Eldarnem jsme se dali do studia jejich teorií o Éteru. Přišli jsme společně na to, jak z Éteru vytvořit čistou duši. Takže moje práce jakožto doktorky duševní magie byla mnohem snazší. Od té doby, co jsem se vyléčila z ježibabství nepřibyla v Derionu jediná ježibaba.

„Miláčci, večere. Už lítáte od rána, dejte si pauzu!“ křičela jsem na ně skoro přes celé hřiště, které si Darren nechal postavit pět let nazpátek.

„Už jdeme, lásko,“ volal na mě zpátky Darren a odvedl Kinnaru s Obsidianem do stáje. Nyra se napila vody v láhvi, rozpustila si své dlouhé bílé vlasy a mířila si to do domu. Darren jí následoval.

Ještě jsem jim oběma přidržela dveře a hned za Darrenem jsem je zavřela. Ten se na mě otočil a vlepil mi pusu na tvář, než se usadil i se svou dcerou ke stolu. „Tak co bude dobrýho?“ zeptal se.

„Nadívaný had se zeleninou,“ odpověděla jsem a oběma se jim rozzářily oči.

„Tvoje maminka je nejlepší, Nyro. Nejlepší kuchařka, manželka, milenka... teda chtěl jsem říct maminka,“ opravil se, když jsem se na něj překvapeně otočila. Darren se mi podíval do očí a pousmál se. „Milenka taky,“ zašeptal, když jsem se k němu přiblížila a pokládala talíř pod nos, a nenápadně mě štípnul do zadku.

Plácla jsem ho po rameni, aby klidnil hormon a zvlášť před naší nevinnou dcerou. Ta se jen hihňala. Ne, že by byla úplně mimo, ale nemusela být u všeho. A když jsem si přisedla ke stolu i se svým talířem, chytl mě za ruku a jemně jí pohladil palcem po hrbetě.

„Dneska je to... jestli dobře počítám osmadvacet let, co jsme se setkali poprvé,“ zmínil. Nyra se na mě podívala.

„Ty jo, to už je doba. To je o dvacet víc, než je mě,“ dodala a já přikývla.

„Správně, počty ti problém dělat nebudou,“ opáčila jsem a opětovala úsměv svému muži. „Je to doba. Skoro tomu nemůžu ani uvěřit. Tenkrát jsme ani nevěděli, že budeme mít spolu Darrena, natož tebe,“ zmínila jsem a pousmála jsem se nad vzpomínkou, jak jsme spolu kdysi bojovali, než jsme si padli do náruče.

„Mluv za sebe, lásko, já to věděl,“ prohlásil.

„Nekecej, možná jsi tušil, že bude Darren, když to se mnou vydržíš, ale Nyra byla nejistá a ani ty, takový kádr přes runy to netušil. To víš, Nyrinko, tatínek ví hodně, ale ne všechno. Protože jinak by mi řekl, co budu zítra vařit k obědu a co si vezmu na sebe,“ škádčila jsem ho.

„Tss, takový blbosti mi do hlavy fakt neskáčou. Jenom důležitý věci,“ objasnil. Pak se podíval na dceru, která se hihňala. „Pamatuj si, žblabuňko, že ze svých vizí nikomu nikdy nesmíš říct nic, co by ovlivnilo jeho život. Pokud možno, nechávej si je pro sebe. Piš si to do sešitu runovým písmem ať si to nikdo nechte a ty se zbavíš přebytečného materiálu,“ radil jí.

Byla to dobrá rada. Byla jsem na něj pyšná. Obecně na všechny. Darren aspiruje na krále Derionu. Taky je to fakt génius co se týče matematiky a fyziky. Vtipný, skoro jako bych ho měla s Wadem, nebo s Eldarnem. Nejstarší Payne je dobrý v runách, v závodění i v lektvarech. A obecně ve všem. Dobrý kuchař, manžel, milenec i tatínek našim drobečkům.

A Nyra je zase jako by jí měl se Sárou. Chytrá, vtipná a společenská. Jde jí závodění, komunikace s draky i wergony a je bezkonkurenčně nejlepší v Minorkách. Ale tohle má od Sary – nechala se předčít.

Když Nyra odešla do svého pokoje, který podělila po Sáře, já jsem šla umýt nádobí. Darren mi pomohl všechno přenést do kuchyně a v momentě, kdy jsem si na sebe brala zástěru, přišel ke mně zezadu, odhrnul mi vlasy na stranu a něžně mě políbil na krk.

„V jedné věci ale nejlepší nejsi, maminko,“ zašeptal mi do ucha. Pousmála jsem se a otočila se k němu.

„A v jaký?“ zeptala jsem se a pokračovala jsem v mytí nádobí jako by tam ani nebyl.

„V organizaci času. Chybí ti okýnko na hraní si se mnou, Heartová,“ prohlásil. Úplně jsem ztuhla a vyběhla mi po těle husí kůže. Takhle mi neřekl opravdu hodně dlouho. Odložila jsem talíř do dřezu až zacinkal o příbory, otřepala si ruce nad vodou, otřela do utěrky na lince, otočila se na něj a podívala se mu vyzývavě do očí.

„Na hraní s tebou mám čas vždycky, Payne,“ opáčila jsem a přitáhla si ho k sobě za tričko až mi narazil tělem do mého. Darren se pousmál.

„Jo, ukaž mi to, Heartová...“ šeptal nadržene do mých rtů, zatímco mě vysazoval na linku mezi špinavé nádobí.

„Ty jeden bloňdatej hňupe!“ prohlásila jsem a něžně mu přikousla jeho spodní ret. „Tak moc tě miluju,“ pokračovala jsem a tiskla ho k sobě víc a víc. Byla jsem nenasytná, když šlo o něj.

„Já tebe víc,“ odpověděl líbajíc mě po krku a dekoltu.

„Já víc,“ řekla jsem.

„Nene, já,“ handrkovali jsme se. Zkrátka my dva tak, jako vždycky. Jen bůh a runy ví, jestli to někdy bude jinak. Ale i já si troufám tvrdit, že nebude. To bych nedovolila.

Po traumatické a tragické události si Ay vlivem kouzla očerní svou duši a tím si i nevědomky uleví od bolesti. Všechno se to zvrtné tak, jak Darren díky runám věděl už na začátku. Což se stává už ve chvíli, kdy poprvé čaroděj s černo-bílou duší okusí hořkosladkou chuť černé magie.

Naštěstí pro Ay, kterou Darren nadevšechno miloval, předem díky runám pracoval na lektvaru, aby jí zachránil. I když na některé věci už je stejně pozdě. Sára působí jakože se s tragédií smířila lépe než Ay, ale spíš z ní zbyla jen skořápka bez života, a to ještě netuší, že přijde i o nejlepší kamarádku.

